KARANLIK CADI GÜNLÜKLERİ - 1

"*Karanlık Cadı*'ya kesinlikle bayıldım... Fantastiğe yepyeni, heyecan verici bir yaklaşım!"
—TAMORA PIERCE

LAURIE FOREST

KARANLIK CADI

DAMARLARIMDA ONUN GÜCÜNÜN KARANLIK MİRASI AKIYOR... SERBEST KALACAĞI GÜNÜ BEKLİYOR.

OLİMPOS

YENİ BİR KARANLIK CADI DOĞACAK...
GÜÇLERİ HAYALLERİN ÇOK
ÖTESİNDE OLACAK.

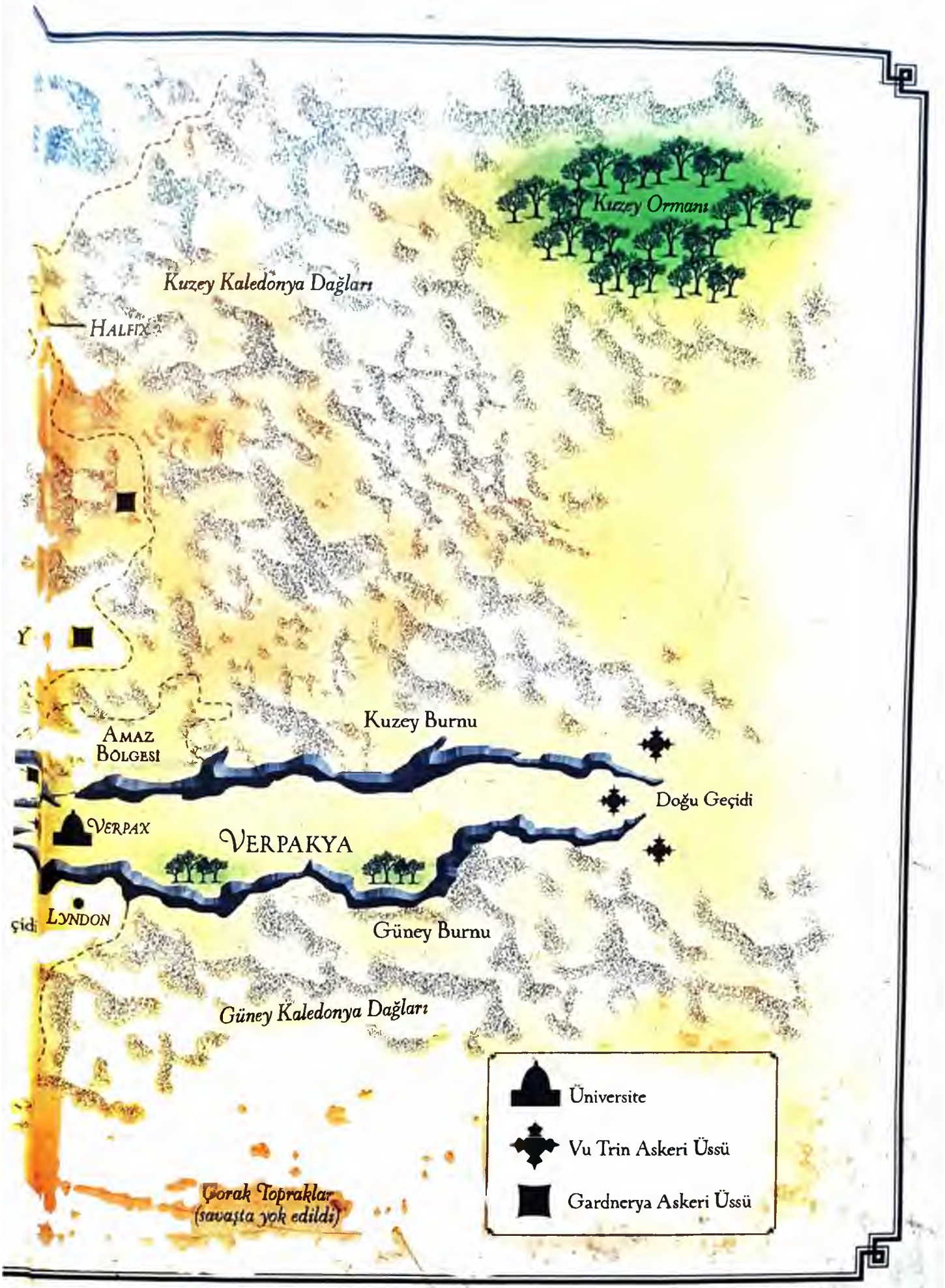

Elloren Gardner, kehanette bulunulan son Karanlık Cadı Carnissa Gardner'ın torunuydu. Diyar Savaşı'nda düşman kuvvetlerini püskürten ve Gardnerya halkını kurtaran, Karanlık Cadı olmuştu. Ancak Elloren görünüş olarak büyükannesinin kopyası olsa da büyü kabiliyetini el üstünde tutan bir toplumda, büyüden tamamen yoksundu.

Kendini bildi bileli eczacı olmayı hayal eden Elloren, bu arzusunu gerçekleştirmenin bir yolunu bulunca büyükannesinin mirasının gölgesinden kurtularak kendi kaderini çizmek üzere saygın Verpax Üniversitesi'nde okuyan kardeşlerine katılmıştı. Ancak Gardnerya halkının amansız düşmanları olan kanatlı Icarallar da dâhil her ırktan öğrenci kabul eden bu okulun Karanlık Cadı'nın torunu için tehlikeli bir yer olduğunu fark etmesi çok sürmeyecekti.

Kötülük iyiden iyiye yaklaştıkça Elloren'ın üzerindeki mirasına uygun yaşama baskısı da gitgide artacak ve genç kadın o güne dek bildiği her şeyi sorgulamak zorunda kalacaktı. Hayatta kalmak için belki de tek umudu, hiç beklemediği bir yerde, bir grup uyumsuz öğrencide bulacaktı. Tabii ömrünce nefret etmesi ve korkması söylenilen ırklara güvenecek cesareti bulursa...

Kuzey
Buz Dağları
MAELORYA
Alfisgr (Elfin) Toprakları
Pyrran Adaları
KUZEY LUPIN BÖLGESİ
GARDNERYA
VALGARD
Malthorin Koyu
Voltic Denizi
ROTHIR
Batı Geçidi
Fae Adaları
GÜNEY LUPIN BÖLGESİ
KELTANYA
BATI DİYARI

Kuzey Ormanı
Kuzey Kaledonya Dağları
HALFIX
Y
AMAZ BÖLGESİ
Kuzey Burnu
Doğu Geçidi
VERPAX
VERPAKYA
çidi
LYNDON
Güney Burnu
Güney Kaledonya Dağları
Çorak Topraklar
(savaşta yok edildi)
Üniversite
Vu Trin Askeri Üssü
Gardnerya Askeri Üssü

Ninova

LAURIE FOREST

KARANLIK CADI

Çeviren: Kemal Tokgöz

Kitap Kurdu

OLİMPOS

Ninova

Sanatçı, yaratıcı deha ve entelektüel annem
Mary Jane Sexton'a
(1944-2015)

ZM

Duzenleme
Ny.Ozlem

Ninova

Ninova

BİRİNCİ KISIM

Ninova

GİRİŞ

Ağaçlar çok güzel.

Arkadaşım onlar benim ve bana gülümsediklerini hissedebiliyorum.

Kendi kendime şarkılar söyleyip kurumuş çam iğnelerini tekmeleyerek seke seke ilerliyor, çok sevdiğim amcam Edwin'in peşinden ayrılmıyorum; o da sık sık dönüp bana bakarak gülümsüyor ve onu takip etmem için beni cesaretlendiriyor.

Üç yaşındayım.

İlk defa ormanın bu kadar derinliklerine gidiyoruz ve macera heyecanı içimi doldurup taşırıyor, beni çok mutlu ediyor. Aslında ormana neredeyse *hiç* girmeyiz. Üstelik Edwin amca *sadece* beni getirdi. Erkek kardeşlerimi evde, çok uzakta bıraktı.

Ona ayak uydurmak için çabalıyorum, kıvrılmış köklerin üzerinden atlıyorum, aşağılara sarkmış dalların altından eğilerek geçiyorum.

Sonunda, ormanın derinliklerindeki güneşli bir açıklıkta duruyoruz.

"Şimdi, Elloren," diyor amcam. "Sana bir şey vereceğim." Bir dizinin üzerine çöküyor, pelerininin cebinden bir çubuk çıkarıyor ve minicik avucuma bastırıyor.

Hediye!

Özel bir çubuk bu; çok hafif, hava gibi. Gözlerimi kapıyorum ve bu çubuğun geldiği ağacın görüntüsü zihnime nüfuz ediyor; kocaman, bir sürü dalı olan, köklerini kumlara salmış,

güneş ışığıyla yıkanmış bir ağaç. Gözlerimi açıyorum ve çubuğu elimde aşağı yukarı sallıyorum. Tüy kadar hafif.

Amcam pantolonunun cebinden bir mum çıkarıyor, mumu yakındaki bir ağaç kökünün kenarına koyuyor, sonra bana dönüyor. Eğilip elimi tutarken, "Çubuğu böyle tut, Elloren," diyor nazikçe.

Biraz endişelenerek ona bakıyorum.

Neden eli titriyor?

Çubuğu sıkıca kavrayıp amcamın dediğini yapmak için elimden geldiğince çabalıyorum.

"İşte böyle, Elloren," diyor sabırla. "Şimdi senden bazı komik kelimeler söylemeni isteyeceğim. Bunu yapabilir misin?"

Kendimden emin bir tavırla başımı aşağı yukarı sallıyorum. Tabii ki yapabilirim. Edwin amcam için her şeyi yaparım.

Kelimeleri söylüyor. Sadece birkaç kelime ve ben kendimi yine gururlu, mutlu hissediyorum. Kelimeler farklı bir dilde olsa da ve kulağıma tuhaf gelse de söylemesi kolay. İyi iş çıkaracağım ve amcam bana sarılacak, belki de evden çıkmadan önce yeleğinin içine sıkıştırdığını gördüğüm melas kurabiyelerinden bile verecek.

Kolumu dümdüz uzatıyorum ve tüy çubuğumu muma doğrultuyorum; amcamın yapmamı söylediği gibi. Hemen arkamda olduğunu, beni dikkatle izlediğini, onu ne kadar iyi dinlediğimi görmeye hazır olduğunu hissedebiliyorum.

Ağzımı açıyorum ve o anlamsız kelimeleri söylemeye başlıyorum.

Tuhaf sözcükler dudaklarımdan dökülür dökülmez sıcak ve gürültülü bir şey bacaklarıma uzanıyor. Ayaklarımın altındaki zeminden geliyor.

Ağaçlardan geliyor.

Güçlü bir enerji bedenimde yükseliyor ve çubuğuma doğru ilerliyor. Elim tir tir titriyor ve kör edici bir parıltı oluşuyor. Bir patlama. Çubuğumun ucundan ateş fışkırıyor. Etrafımızdaki

Ninova

ağaçlar bir anda alevler içinde kalıyor. Her yer yanıyor. Kendi çığlığımı duyuyorum. Ağaçlar kafamın içinde çığlık atıyor. Kükreme gibi, korkunç bir alev uğultusu. Çubuk sertçe elimden çekilip alınıyor ve hızlıca bir kenara atılıyor. Amcam aniden bana sarılıyor, beni sıkıca göğsüne bastırıyor ve etrafımızdaki orman yanıp kül olurken alevlerden koşarak uzaklaşıyor.

O günden sonra ormanda benim için işler değişiyor.

Ağaçların çekilip uzaklaştığını, beni huzursuz ettiğini hissetmeye başlıyorum. Zaten ben de ormanlık alanlardan uzak duruyorum.

Zamanla bu çocukluk anım bulanıklaşmaya başlıyor.

Uykunun karanlığında, o yangının görüntüsü geri geldiğinde amcam, "Rüyaydı," diye rahatlatıyor beni. "O zamanlar ormanda dolaşıp dururdun. Şimşekli bir fırtına olmuştu. Güzel şeyler düşünüp uyumaya devam et."

Ben de ona inanıyorum çünkü benimle ilgileniyor, beni seviyor ve şimdiye kadar ona inanmamama neden olacak hiçbir şey yapmadı.

Sanki orman bile amcamın sözlerini tekrarlıyor. *Uyumaya devam et,* diye hışırdıyor yapraklar rüzgârda. Derken bu anılar zamanla silikleşip kayboluyor; tıpkı karanlık, derin bir kuyuya atılmış bir taş gibi uzaklaşıyor.

Gölgeler içindeki kâbuslar diyarına doğru.

On dört yıl sonra...

Ninova

BİRİNCİ BÖLÜM

Halfix

"Aptal Icaral, al sana!"

Küçük komşularıma eğlenerek baktım. Yeni toplanmış sebzeler ve otlarla dolu sepeti kalçama dayamıştım ve yaklaşan sonbaharın hafif serinliği, sıcak gün ışığının altında kendini göstermeye başlamıştı.

Emmet ve Brennan Gaffney altı yaşındaki ikiz kardeşlerdi; saçları simsiyah, gözleri orman yeşiliydi ve belli belirsiz parıldayan tenlerine halkım Gardnerya Büyücüleri tarafından çok değer verilirdi.

İki oğlan gürültülü oyunlarına ara verip umutlu gözlerle bana baktılar. Güneş ışığının vurduğu serin çimenlerde oturmuşlardı, etrafları oyuncak doluydu.

Parlak renklere boyanmış ahşap figürler arasında bütün geleneksel karakterler yer alıyordu. Siyah saçlı Gardnerya askerleri, üzerlerinde parlak gümüşi kürelerle işaretlenmiş simsiyah tunikleriyle asalarını veya kılıçlarını kaldırmış, cesurca duruyorlardı. Çocuklar bu oyuncakları geniş, düz bir taşın üstüne ordu düzeninde dizmişlerdi.

Klasik baş düşmanlar da vardı tabii; gözleri parlayan kötücül Icaral iblisleri, çarpık yüzlerinde geniş ve uğursuz sırıtışlarla siyah kanatlarını gözdağı verircesine tamamen açmışlardı,

avuçlarının içinde alev topları vardı. Çocuklar bunları da bir kütüğün üzerine dizmişlerdi ve sopa ile iplerden yaptıkları sapanlarla askerlerin olduğu taraftan iblislere taş fırlatıyorlardı.

Çeşit çeşit yan karakterler bile vardı: upuzun, simsiyah saçlarıyla güzeller güzeli Gardnerya kadınları; yarı insan yarı kurt olan tehlikeli Lupin şekildeğiştirenleri; yemyeşil pullu Yılan Elfler ve gizemli Vu Trin sahireleri. Bunlar çocukluğumun hikâye kitaplarındaki ve şarkılarındaki karakterlerdi, hepsine yatağımın üzerindeki yamalı yorgan kadar aşinaydım.

"Neden buradasınız bakalım?" diye sordum çocuklara, Gaffneylerin evine ve tarlalara giden vadiye bakarak. Eliss Gaffney genellikle ikizleri evlerinin yakınlarından ayırmazdı.

"Annem ağlayıp duruyor." Kaşlarını çatan Emmet, bir kurt yaratığının kafasını yere çarptı.

"Söylemesene!" diye çıkıştı Brennan, kulak tırmalayan bir sesle. "Babam seni kırbaçlayacak! Kimseye söylemeyin demişti!"

Brennan'ın korkusu beni hiç şaşırtmadı. Büyücü Warren Gaffney'nin zor bir adam olduğu, bağ-eşinin ve çocuklarının ondan korktuğu herkesçe bilinirdi. On dokuz yaşındaki kızı Sage'in birdenbire sırra kadem basması da adamı çok daha çekilmez biri hâline getirmişti.

Bilindik bir endişeyle Gaffneylerin evine tekrar baktım.

Neredesin, Sage? diye düşündüm keyifsizce. Hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolalı bir yıldan fazla olmuştu. *Başına ne gelmiş olabilir?*

Sıkıntıyla iç çekip oğlanlara döndüm. "Merak etmeyin," dedim onları rahatlatmaya çalışarak. "Bir süre burada oynayabilirsiniz. İsterseniz yemeğe de kalabilirsiniz."

İkisinin de yüzü aydınlandı ve bir hayli rahatladılar.

"Gelip bizimle oynasana, Elloren," dedi Brennan, tuniğimin ucunu tutup çekiştirerek.

Hafifçe güldüm ve uzanıp Brennan'ın saçını karıştırdım. "Belki sonra. Yemeğe yardım etmem lazım, biliyorsun."

"Icaralları yeniyoruz!" diye bağırdı Emmet. Nasıl yendiklerini göstermek için Icarallardan birine taş attı. Taşın çarpmasıyla küçük iblis çimlere yuvarlandı. "Bakalım kanatlarını koparabilir miyiz?"

Küçük figürü elime alıp başparmağımı boyasız tabanında gezdirdim. Derin bir nefes alıp gözlerimi yumdum ve üst kısmı yapraklarla dolu, dalları kıvrık, beyaz ve narin çiçekleri olan büyük bir ağacın görüntüsü zihnimi doldurdu.

Buzlu Alıç. Çocuklara oyuncak olmak için fazla zarif bir ağaçtı.

Gözlerimi açmamla görüntü dağılıp kayboldu ve oyuncak iblisin turuncu gözlerine odaklandım. Ağacı bir kez daha imgeleme dürtüsüyle boğuşuyordum ama bu tuhaf huyumu çok beslememem gerektiğinin farkındaydım.

Elimde bir tahta parçası varken gözlerimi kapadığımda tahtanın ait olduğu ağacı tamamıyla sezebiliyordum. Hem de ürkütücü derecede detaylı olarak. Ağacın nerede oluştuğunu görebiliyor, köklerinin altındaki o zengin ve killi örtünün kokusunu alabiliyor, yukarı uzanan yapraklarına vuran güneşi hissedebiliyordum.

Tabii bu imgeleri kendime saklamayı öğrenmiştim.

Bu garip doğa saplantısı Fae kanından kaynaklanıyordu ve Edwin amca beni bundan kimseye bahsetmemem konusunda uyarmıştı. Biz Gardneryalılar safkan bir ırktık ve etrafımızdaki barbar ırkların lekelerinden arınmış durumdaydık. Ayrıca benim soyumda en güçlü ve en saf Büyücü kanı vardı.

Fakat sık sık endişeye kapılıyordum. *Söylenenler doğruysa ben neden bu şeyleri görüyordum?*

"Oyuncaklarınıza daha fazla dikkat etmelisiniz," diye nazikçe azarladım çocukları, bir yandan da başımı iki yana sallayarak hâlâ gözümün önünde duran ağaç görüntüsünden kurtuldum ve figürü yere koydum.

Ninova

Edwin amca ve iki erkek kardeşimle yaşadığım küçük evimize yaklaşırken çocukların verdiği büyük savaşların sesleri giderek azaldı. Geniş arazinin ilerisindeki at ahırlarımıza baktığımdaysa şaşakaldım.

Orada büyük, şık bir at arabası duruyordu. Gardnerya'nın hükümeti olan Büyücü Konseyi'nin arması –zarif, dairesel bir kaligrafiyle şekillendirilmiş, altın rengi bir *M*– arabanın yan tarafına ustaca resmedilmişti.

Dört ordu muhafızı –Emmet ve Brennan'ın oyuncaklarının gerçek hâlleri– oturmuş, bir şeyler yiyorlardı. Göğüslerine gümüşi küreler işlenmiş siyah tunikler giyen, iki yanlarında asaları ve kılıçları olan iri yarı askerlerdi.

Kapıdaki, halamın arabası olmalıydı; başka birinin olmasına imkân yoktu. Halam iktidardaki Yüksek Büyücü Konseyi'mizin üyesiydi ve daima silahlı maiyetle seyahat ederdi.

İçimde bir heyecan dalgası yükselirken adımlarımı hızlandırdım ve Erthia'da, güçlü halamı onca yer arasında ücra Halfix'e getiren şeyin ne olabileceğini merak ettim.

Onu beş yaşımdan beri görmemiştim.

Bir zamanlar Gardnerya'nın başkenti ve hareketli liman şehri Valgard'da halama çok yakın otururduk. Ama onu pek gördüğümüz söylenemezdi.

Günün birinde, durduk yere, amcamın keman dükkânına çıkagelmişti.

"Çocuklara asa testi yaptın mı?" diye sormuştu sakin bir sesle ama buz gibi bakışlarla.

Edwin amcamın arkasına saklandığımı, tuniğine tutunduğumu, karşımdaki zarif varlığın beni büyülediğini hatırlıyordum.

"Tabii ki, Vyvian," diye tereddütle cevap vermişti amcam. "Birkaç kere hem de."

Ninova

Kafam karışmış ve şaşırmış hâlde amcama bakmıştım. Her ne kadar tüm Gardneryalı çocuklara yapıldığını bilsem de asa testinden geçirildiğimi hatırlamıyordum.

"Peki ne buldun?" diye sormuştu halam meraklı bir ifadeyle.

"Rafe ve Elloren güçsüzler," demişti amcam hafifçe kıpırdanıp Vyvian halamı görmemi engelleyerek ve beni gölgeler arasında bırakarak. "Ama Trystan öyle değil. Oğlanda biraz büyü var."

"Emin misin?"

"Evet, Vyvian, gayet eminim."

Böylece halam bizi ziyaret etmeye başlamıştı.

Kısa süre sonra amcam beklenmedik biçimde şehir hayatından soğudu. Hiçbir şey demeden, kardeşlerimle beni alıp şimdi yaşadığımız yere getirdi. Küçücük Halfix'e. Gardnerya'nın kuzeydoğu ucuna.

Hiçliğin ortasına.

Küçük kır evimizin köşesini döndüğüm sırada mutfak penceresinden gelen seslerin arasında kendi adımı duydum ve aniden durdum.

"Elloren artık çocuk *değil*, Edwin." Halamın sesiydi bu.

Sebzeler ve otlarla dolu sepetimi yere bırakıp çömeldim.

Amcamın sert bir sesle, "Büyü-bağ için daha çok küçük," dediğini duydum, sesinde gerginlikten kaynaklanan bir titreme vardı.

Büyü-bağ mı? Kalbim hızlı hızlı atmaya başladı. Benim yaşımdaki çoğu Gardneryalı kızın çoktan büyü-bağlandıklarını biliyordum; genç bir erkeğe büyülü olarak ömür boyu bağlanmak anlamına geliyordu bu. Ama biz burada dağların arasında, herkesten uzakta yaşıyorduk. Tanıdığım tek bağlanan kız Sage'di ve o da ortadan kayboluvermişti.

"Geleneksel yaş *on yedi*." Halamın sesinde hafif bir kızgınlık tınısı vardı.

"Geleneksel yaş falan umurumda değil," dedi amcam ısrarcı ve özgüvenli bir tonla. "Yine de *çok küçük*. Bu yaşta ne istediğini bilmesi mümkün değil. Daha hiçbir şey görmedi..."

"Çünkü bir şey görmesine izin vermedin."

Amcam karşı çıkmaya hazırlanır gibi homurdanırken halam onun sözünü kesti. "Hayır, Edwin. Sage Gaffney'nin başına gelenler hepimiz için uyarı niteliği taşımalı. Bırak Elloren'i kanatlarımın altına alayım. Onu en iyi genç erkeklerin hepsiyle tanıştırırım. İçlerinden biriyle sağ salim bağlandığında da onu Büyücü Konseyi'ne çırak olarak veririm. Kızın geleceğini ciddiye almaya başlamak *zorundasın*."

"Onun geleceğini zaten ciddiye *alıyorum*, Vyvian ama o hâlâ *adına* böyle bir karar verilemeyecek kadar küçük."

"Edwin." Halamın pürüzsüz sesinde meydan okuyan bir tını vardı. "Beni dizginleri elime almaya zorluyorsun."

"Şunu unutuyorsun ki, Vyvian," diye karşılık verdi amcam, "ailenin en büyük erkeği benim ve bu da beni Elloren'le ilgili son sözü söyleyecek kişi yapar. Ben öldüğümde de son sözü söyleyen Rafe olacak, sen değil."

Bunu duyunca istemsizce kaşlarımı kaldırdım. *Bu* argümana başvurmaya karar verdiğine göre amcamın temkinli davrandığını anlayabiliyordum; aslında bu kurala katılmazdı çünkü hep Gardneryalıların güç yapısının kadınlara karşı ne kadar adaletsiz olduğundan yakınırdı, ki haklıydı. Gardneryalı kadınların çok azında asa büyüsü vardı; güçlü büyükannem istisnaydı. Kudretli büyücülerimizin neredeyse hepsi erkekti; büyümüz erkeklere daha kolay geçiyordu. Bu da gerek evde gerek diyarda erkekleri yöneticimiz konuma getiriyordu.

Fakat Edwin amcam halkımızın bu konuda fazla ileri gittiğini düşünüyordu: Konsey'in onayladıkları dışında kadınlara asa verilmiyordu, ailelerin nihai kontrolü daima en büyük erkeğe veriliyordu ve hükümetteki en yüksek pozisyonumuz olan Yüksek Büyücü makamına sadece erkekler gelebiliyordu. Bir

Ninova

de şimdiye kadar amcam için en büyük sorun olan büyü-bağ meselesi vardı: Kadınlarımızın giderek daha küçük yaşlarda erkeklere bağlanması.

"Sonsuza dek ona kol kanat geremezsin," dedi halam ısrarla. "Sen bir gün ölüp gittiğinde ve bütün uygun erkekler başkalarıyla büyü-bağlandıklarında ne olacak?"

"Dünyada kendi yolunu bulma imkânı *olacak*."

Halam bir kahkaha patlattı. Kahkahası bile zarifti. Aklıma güzel bir şelaleyi getirmişti. Keşke ben de öyle gülebilseydim. "Peki, *dünyada kendi yolunu* tam olarak nasıl bulacakmış?"

"Onu Üniversite'ye göndermeye karar verdim."

İstemsizce alabildiğim kadar derin bir nefes aldım; soluk alıp veremiyordum ve hareket edemeyecek kadar şok olmuştum. Konuşmalarının kesintiye uğraması, halamın da muhtemelen aynı tepkiyi verdiğini düşünmeme yol açtı.

Verpax Üniversitesi. Kardeşlerimle birlikte. Bambaşka bir ülkede. Şimdiye kadar tasavvur bile etmediğim bir hayal gerçek olabilirdi.

"*Ne* için göndereceksin onu oraya?" diye sordu halam, dehşete kapılmış hâlde.

"Eczacılık öğrenmesi için."

İçimde baş döndürücü, afallatan bir neşe dalgası kabardı. Edwin amcama beni Üniversite'ye göndermesi için yıllardır yalvarıyordum. Küçük kütüphanemizden ve bahçemizdeki otlardan daha fazlasına susamış vaziyetteydim resmen. Orada eğitim gören Trystan ve Rafe'i delicesine kıskanıyordum.

Verpax Üniversitesi. Verpakya'nın capcanlı başkentindeydi. Eczacılık laboratuvarları ve seraları vardı. Kitaplarla dolup taşan o meşhur Gardnerya Kütüphanesi orada bulunuyordu. Doğu'dan ve Batı'dan Verpakya'nın pazarlarına akan eczacılık malzemeleriyle ülke, merkezi ticaret yoluydu.

Zihnim heyecan verici olasılıklarla dolup taşmaya başladı.

Ninova

"Ah, hadi ama, Vyvian," dedi amcam. "Bu kadar canın sıkılmasın. Eczacılık bir kadın için saygıdeğer bir meslektir ve Elloren'a da gayet uygun. Büyücü Konseyi'nin olup olabileceğinden çok daha sağlam bir kitap kurdu. Bahçeleri çok seviyor, ilaçlar yapıyor. Bu konuda epey iyi."

Rahatsız edici bir sessizlik oldu.

"Bana bu konuda sert bir tavır almak dışında bir seçenek bırakmıyorsun," dedi halam, sesi alçalmış ve sertleşmişti. "Elloren bağlanmamışken üniversite harcı için ona bir gulden bile veremeyeceğimi biliyorsun."

"Bunu bekliyordum," dedi amcam soğukkanlılıkla. "Bu yüzden de Elloren'in harcını mutfak işçiliğiyle ödemesi için ayarlamalar yaptım."

"Bu hiç *duyulmamış* bir şey!" diye bağırdı halam. Sesine gerginlik ve öfke hâkimdi. "O çocukları Kelt köylüleriymiş gibi yetiştirdin," diye çıkıştı, "ve açık konuşmak gerekirse, Edwin, bu utanç verici bir şey. Kim olduğumuzu unuttun resmen. Şimdiye kadar bir Gardneryalı kızın, özellikle de Elloren'in konumunda olanının, böylesi seçkin bir aileden geleninin, *mutfakta* çalıştığını hiç duymadım. Böyle bir iş ancak Uriskler için, Keltler için uygun olur, Elloren için *değil.* Üniversite'deki akranları şok geçirecek."

Büyük bir şeyin bana çarpmasıyla korkarak yerimden sıçradım. Dönüp bakınca abim Rafe'in yanıma oturup sırıttığını gördüm.

"Korktun mu, kardeşim?"

Bu kadar uzun boylu ve iri yarı birinin kedi gibi sessiz hareket edebilmesi inanılmazdı. Bu olağanüstü gizlilik becerisinin, sürekli vahşi doğada avlanarak geçirdiği zamanlardan kaynaklandığını düşünüyordum. Şimdi de avdan döndüğü açıkça belli oluyordu; bir omzundan yayıyla sadağı, diğerinden de ters duran ölü bir kaz sarkıyordu.

Ninova

Abime ters ters baktım ve susması için işaret parmağımı kaldırdım. Vyvian halam ve Edwin amcam büyü-bağ tartışmalarına devam ediyorlardı.

Hâlâ gülümseyen Rafe, meraklı bir tavırla kaşlarını kaldırarak başını pencereye doğru eğdi. "Ah," diye fısıldadı, bana omuz atarak. "Romantik geleceğin hakkında konuşuyorlar."

"En iyi kısmı kaçırdın," diye fısıldadım ben de. "Az önce Edwin amcam öldüğünde senin efendim olacağın hakkında konuşuyorlardı."

Rafe kıkır kıkır güldü. "Evet, sert ve acımasız saltanatımı başlatıp tüm ayak işlerimi sana yaptıracağım. *Özellikle de* bulaşık yıkamayı."

Ona bakıp gözlerimi devirdim.

Benimle uğraşmaya devam ederek, "Bir de seni Gareth'la büyü-bağlatacağım," dedi.

Gözlerim de ağzım da ardına kadar açıldı. Çocukluğumuzdan beri yakın arkadaşımız olan Gareth benim için kardeşten farksızdı. Ona karşı zerre romantik ilgi duymuyordum.

"Ne var?" diyerek güldü Rafe. "Daha kötüsü de olabilirdi, biliyorsun." Omzumun arkasında bir şey gözüne takıldı ve gülümsemesi yüzüne iyice yayıldı. "Ah, kimler geliyormuş. Merhaba, Gareth, Trystan."

Bizim evin köşesini dönen Trystan'la Gareth yanımıza geliyorlardı. Gareth'la göz göze geldiğimizde birden kıpkırmızı oldu ve yüzünde durgun, mahcup bir ifade belirdi.

Utançtan yerin dibine girdim. Belli ki Rafe'in dalga geçerek söylediklerini duymuştu.

Benden birkaç yaş büyük olan Gareth yirmisindeydi; sağlam yapılı, iri yarı ve diğerlerimiz gibi koyu yeşil gözlü, siyah saçlıydı. Ama göze çarpan bir farklılığı da vardı: Gareth'ın siyah saçında gümüşi tutamlar bulunuyordu ve bu Gardneryalılarda çok nadir rastlanan, pek çokları tarafından da saf-olmayan-kan emaresi olarak görülen bir özellikti. Bu yüzden hayatı boyunca acımasız

Ninova

alaylara maruz kalmıştı. "Kırma", "Elf-soylu" ve "Fae-kanlı" diğer çocukların ona taktıkları isimlerden sadece birkaçıydı. Babası gemi kaptanı olan Gareth, bu alaylara sabırla göğüs gerer ve genellikle babasıyla denizlerde teselli bulurdu. Bazen de burada bizimle.

Utançtan yüzümün kızardığını hissettim. Gareth'ı kardeşim gibi seviyordum. Hâliyle kesinlikle onunla bağlanmak istemiyordum.

Rafe'le pencerenin altında çömeldiğimizi görünce şaşıran kardeşim Trystan, "Ne yapıyorsunuz?" diye sordu.

Rafe neşeyle, "Gizlice dinliyoruz," diye fısıldadı.

"Neden?"

"Bizim Ren büyü-bağlanıp gidecek gibi görünüyor," diye cevap verdi Rafe.

Rafe'e yüzümü buruşturarak bakıp, "Öyle bir şey yok," diye karşı çıktım, sonra da içimde gitgide büyüyen bir mutlulukla Trystan'a döndüm. İster istemez sırıtmaya başladım. "Ama Üniversite'ye *gideceğim*."

Şaşıran Trystan bir kaşını kaldırdı. "Dalga geçiyorsun herhâlde."

"Hayır," diye keyifle karşılık verdi Rafe.

Trystan onaylar bir bakışla beni süzdü. Sessiz sakin, çalışkan kardeşimin Üniversite'yi sevdiğini biliyordum. Aramızda sadece onun büyü gücü vardı ama kendisi aynı zamanda ok ve yay yapma konusunda da çok yetenekliydi, ayrıca yaptıklarını satardı. Daha on altı yaşındayken Gardnerya Silah Loncası'na ön kabul almış ve orduya kabul edilmişti.

"Çok sevindim, Ren," dedi Trystan. "Yemeklerimizi birlikte yiyebiliriz."

Rafe sahte bir ciddiyetle Trystan'ı susturup pencereyi işaret etti.

Trystan bize uyarak sırım gibi vücudunu eğip yanımıza diz çöktü. Huzursuz görünen Gareth da aynını yaptı.

"*Yanılıyorsun*, Edwin. Onu biriyle büyü-bağlamadan Üniversite'ye gönderemezsin." Halamın otoriter sesi hafif hafif kaybolmaya başlamıştı.

"Neden?" diye sordu amcam ona meydan okurcasına. "Kardeşleri bağlanmadı. Hem Elloren aptal değil."

"Sage Gaffney de aptal değildi," diye uyardı halam, kasvetli bir tonla. "Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki her türlü uygunsuz türü alıyorlar: Keltler, Elfhollenler... bu sene iki Icaral bile aldılar. Evet, Edwin, doğru duydun, *Icaral.*"

Bunu duyunca gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi oldu. Icaral iblisleri! Üniversite'ye mi gidiyorlardı? Böyle bir şey nasıl mümkün olabilirdi? Keltli köylüler ve Elfhollenler hadi neyse ama Icarallar! Paniğe kapılarak Rafe'e baktım ancak o omuzlarını silkmekle yetindi.

"Aslında o kadar şaşırtıcı değil," dedi halam, iğrenir gibi bir sesle. "Verpakya Konseyi melezlerle dolu. Üniversite yönetimi de öyle. Saçma sapan bir entegrasyon seviyesini şart koşuyorlar ve açık konuşmak gerekirse bu çok tehlikeli bir şey." Hüsranla iç çekti. "Marcus Vogel Yüksek Büyücü seçildiğinde durumu düzeltecektir."

"*Seçilirse*, Vyvian," diye karşı çıktı amcam. "Vogel kazanamayabilir."

"Ah, tabii ki kazanacak," dedi halam. "Aldığı destek artıyor."

"Tüm bunların Elloren'le alakasını anlamıyorum gerçekten," diye araya girdi amcam, alışılmadık bir sertlikle.

"Elloren'le *alakalı* çünkü geleceğini mahvedebilecek ve bütün aileyi kötü etkileyebilecek, *kesinlikle* uygunsuz bir romantik ilişkiye sürüklenme potansiyeli var. Tıpkı onun yaşındaki Gardneryalı kızların çoğu gibi *büyü-bağlanırsa* sorunsuzca Üniversite'ye gidebilir..."

"Vyvian," dedi amcam ısrarla, "ben bu konuda kararımı verdim. Değiştirmeye de niyetim yok."

Sessizlik oldu.

Ninova

"Pekâlâ." Halam hiç onaylamayan bir tavırla derin derin iç çekti. "Şu an kesin kararlı olduğunu görebiliyorum ama en azından benimle bir hafta geçirmesine izin ver. Valgard da Üniversite'yle burası arasındaki yol üstünde olduğundan bu gayet mantıklı."

"Peki," diyerek bıkkınlıkla kabul etti amcam.

"Anlaşmamıza sevindim," dedi halam neşeli bir sesle. "Şimdi yeğenlerim biraz nezaket gösterip pencerenin altında çömelmeyi bırakarak yanımıza gelirlerse herkesi görmek çok güzel olur."

Gareth, Trystan ve ben hafifçe irkildik.

Rafe'se bana dönüp kaşlarını kaldırdı ve pis pis sırıttı.

Ninova

İKİNCİ BÖLÜM

Vyvian Hala

Ben mutfağa giderken Gaffney ikizleri hızla yanımdan geçtiler. Mutfak şu an dostane, şamatacı seslerle doluydu.

Rafe'i iki yanağından da öpen halam arkası bana dönük duruyordu. Amcam, Gareth'la el sıkışıyordu ve oyuncaklarını incelemesi için Trystan'a uzatan ikizler, resmen kardeşimin üzerinden sarkıyorlardı.

Boyunun ne kadar uzadığını takdir etmeyi bırakarak Rafe'ten uzaklaşan halam son derece zarif ve akıcı bir hareketle bana döndü.

Göz göze geldiğimizde aniden donakaldı ve gözleri sanki hayalet görmüş gibi ardına kadar açıldı.

Diğer herkes bir terslik mi var diye merak ederek dikkatini bize verirken mutfak sessizliğe gömüldü. Şaşırmış görünmeyen tek kişi amcamdı; nedense yüzünde kasvetli ve endişeli bir ifade vardı.

"Elloren," dedi Vyvian halam nefesi kesilerek, "büyüyünce tıpkı büyükannene *benzemişsin*."

Bu çok büyük bir iltifattı ve inanmak istiyordum. Büyükannem halkımızın en güçlü Büyücülerinden biri olmakla kalmayıp çok da güzel addedilirdi.

"Teşekkür ederim," dedim utanarak.

Bakışları üzerimdeki sade ev kıyafetlerime kaydı.

Şu an minicik mutfağımızda buraya ait değil gibi duran biri varsa o da halamdı. Eskimiş ahşap mobilyaların, ocağımızda kaynayan çorba ve yahni tencerelerinin, tavandan sarkan, kurumaya bırakılmış otların arasında durmuş beni inceliyordu.

Bir pazar tezgâhına asılmış güzel bir tablo gibiydi.

Narin, kıvrımlı sarmaşıklarla bezenmiş koyu renkli ipek eteğinin üzerine sarkan çarpıcı, siyah, vücudunu tam saran tuniğini inceledim. Halam beline kadar uzanan simsiyah saçı, koyu yeşil gözleri ve ellerindeki siyah sarmal büyü-bağ izleriyle Gardneryalı bir kadının nasıl görünmesi gerektiğinin kusursuz bir örneğiydi.

Aniden kendi görünümümün ne kadar üzücü olduğunu fark ettim. On yedi yaşındaydım, uzun boyluydum ve siyah saçımla orman yeşili gözlerim halamınkilerle aynıydı ama bundan başka hiçbir benzerliğimiz yoktu. Biçimsiz, kahverengi bir tunik ve etek giymiştim, makyajsızdım, saçımı her zamanki gibi dağınık topuz yapmıştım, halamın pürüzsüz ve güzel yüz hatlarının aksine benim yüzümün hatları keskin ve sivriydi.

Halam hızlıca yanıma gelip bana sarıldı; belli ki görünüşümden benim kadar rahatsız olmamıştı. Yanaklarımı öpüp bir adım geri çekildi ama elleri hâlâ kollarımın üst kısımlarını kavrıyordu. "*Ona* bu kadar benzemene gerçekten *inanamıyorum*," dedi hayret dolu bir beğeniyle. Gözlerinde hüzünlü bir bakış belirdi. "Keşke onu tanıyabilseydin, Elloren."

"Ben de çok isterdim," dedim, halamın beğenisi karşısında içim ısınmıştı.

Vyvian halamın gözleri doldu. "*Muhteşem* bir Büyücü'ydü. *Tüm zamanların* en iyisiydi. Köklerimizle gurur duymalıyız."

Amcam hızlı hareketlerle mutfakta dolanmaya başladı; çay fincanlarını ve tabakları alıp masaya çarparak koyuyordu. Oradan oraya koştururken bana bakmıyor, bu tuhaf davranışları da hâliyle kafamı karıştırıyordu. Odun sobasının yanında

Ninova

duran Gareth kaslı kollarını göğsünde kavuşturmuş, dikkatle halamla beni izliyordu.

"Yolculuk seni yormuştur," dedim halama, onun huzurunda olmaktan hem geriliyor hem de heyecan duyuyordum. "Neden oturup dinlenmiyorsun? Ben de sana çayın yanına biraz çörek getireyim."

Ben yiyecekleri ayarlarken Vyvian halam masaya geçip Rafe ve Trystan'a katıldı, Edwin amcam da herkese çay koydu.

"Elloren." Halam konuşmasına ara verip çayından bir yudum aldı. "Amcanla yaptığımız konuşmaya kulak misafiri olduğunu biliyorum ve açıkçası buna çok sevindim. Üniversite'ye gitmeden önce bağlanmak hakkında ne düşünüyorsun?"

"Vyvian," diye araya girdi amcam, neredeyse çaydanlığı düşürüyordu. "Bu konuyu açmaya hiç lüzum yok. Kararımın kesin olduğunu sana söyledim."

"Evet, söyledin, Edwin ama kızın fikrini almanın da kimseye zararı yok, öyle değil mi? Ne dersin, Elloren? Senin yaşındaki çoğu kızın çoktan büyü-bağlandıklarını veya bağlanmak üzere olduklarını biliyorsun."

Yanaklarıma ateş basmaya başladı. "Ben, şey... Bu konuyu pek konuşmadık aslında." Şu an oturmuş, ikizlerle ve onların oyuncaklarıyla oynayan Trystan ve Rafe'i o kadar kıskanıyordum ki. Bu konunun öznesi neden Rafe değildi sanki? On dokuz yaşındaydı o!

"Pekâlâ" –halam kınama dolu gözlerle amcama baktı– "artık *konuşmanın* tam zamanı. Duyduğun gibi, yarın giderken seni de yanımda götüreceğim. Önümüzdeki birkaç haftayı beraber geçireceğiz ve sana büyü-bağ hakkındaki her şeyi ve Üniversite'ye dair bildiklerimi anlatacağım. Hazır Valgard'dayken sana yeni kıyafetler alırız, kardeşlerin de bir iki günlüğüne bizimle buluşabilirler. Ne dersin?"

Yarın yola çıkmak. Valgard'a ve Üniversite'ye doğru! İzole Halfix'ten çıkma düşüncesi içimde heyecan dalgalarının ka-

Ninova

barmasına yol açtı. Yüzünde huzursuz bir ifadeyle dudaklarını sıkıca birbirine bastıran amcama bir bakış attım.

"Çok isterim, Vyvian hala," dedim kibarca, içime sığmayan heyecanımı bastırmaya çalışarak.

Gareth bana uyarıcı bir bakış attığında başımı eğerek sorgulayan gözlerimi ona diktim.

Halam da Gareth'a bakıp gözlerini kıstı. "Gareth," dedi hoş bir sesle, "Kendisi Denizcilik Loncası müdürlüğünden emekli olmadan önce babanla çalışma şerefine nail olmuştum."

"Emekli olmadı," diye düzeltti Gareth, sesi meydan okur gibiydi. "İstifa etmeye zorlandı."

Mutfak iyice sessizliğe gömülmüş, ortamdaki gerginliği ikizler bile sezmişti. Gareth'la göz göze gelen amcam uyarır gibi başını hafifçe iki yana salladı.

"Pekâlâ," dedi halam hâlâ gülümseyerek, "aklındakini gayet açıkça dile getirdin. Belki de politik mevzular hakkında konuşmayı biz eğitimini tamamlamış olanlara bırakmak en doğrusudur."

"Ben kalkayım," dedi ses tonu aniden değişen Gareth. Sonra bana döndü. "Ren, Valgard'dayken seni görmeye gelirim. Belki seni yelkenliyle gezdiririm."

Halam gözünü üstümden ayırmıyordu. Gareth'la aramdaki ilişkiye dair nasıl bir sonuç çıkarmış olabileceğini fark ederek kızardım. Çok hevesli bir karşılık vererek halamın yanlış anlamasına sebep olmak istemedim. Ama diğer yandan Gareth'ı incitmek de istemiyordum.

"Tamamdır, orada görüşürüz," dedim Gareth'a, "ama yelkenli için vaktim olmayabilir."

Gareth halama nefret dolu bir bakış attı. "Sorun yok, Ren. Belki en azından aileme selam vermen için seni onların yanına götürürüm. Babam seni gördüğüne çok sevinir."

Halama baktım. Sakin sakin çayını yudumluyordu ama Gareth'ın babasının bahsi geçince dudağının kenarı seğirdi.

Ninova

"Sevinirim," dedim ihtiyatla. "Çok uzun zamandır görüşmedik."

"Tamam o zaman," dedi Gareth, gergin bir yüzle. "Ben artık gideyim."

Rafe onu geçirmek için kalkarken geriye ittiği sandalyesi ahşap zeminde gıcırtılar çıkardı.

Trystan da ayaklandı ve amcamla ikizler de onu izledi; böylece erkeklerin hepsi mutfaktan çıkmış oldu. Bense biraz huzursuz hissederek oturmaya devam ettim.

Halamla yalnız kalmıştık.

Halam rahat rahat çayını içiyor ve keskin, zeki bakışlarla beni inceliyordu. "Gareth seninle *epey* ilgileniyor gibi, canım," dedi dalgın bir tavırla.

Yüzüm yine ısınmaya başladı. "Ah, hayır... öyle değil," dedim kekeleyerek. "O sadece arkadaşım."

Halam öne eğilip zarif elini benimkinin üzerine koydu.

"Artık çocuk değilsin, Elloren. Bundan böyle geleceğin yanında bulundurduğun kişilerce şekillenecek." İmalı gözlerle bana baktı, sonra yüz ifadesi yumuşayarak arkasına yaslandı. "Amcanın sonunda kendine gelip benimle vakit geçirmene izin vermesine o kadar sevindim ki. Tanıdığım bazı genç adamlar var ve seni onlarla tanıştırmak için sabırsızlanıyorum."

Akşam yemeğinin ardından, yemek artıklarını beslediğimiz domuzlara vermek üzere dışarı çıktım. Günler giderek kısalıyor, gölgeler uzuyor ve güneşin gittikçe daha da az karşı koyabildiği bir serinlik yavaş yavaş şiddetleniyordu.

Sabahleyin Üniversite'ye gitme fikri heyecan verici bir macera gibi gelmişti ama gece çöktükçe bu düşünce beni endişelendirmeye başladı.

Her ne kadar dünyanın başka yerlerini görmeye hevesli olsam da bir yanım burada amcamla sürdüğüm hayatı, bahçelerle

Ninova

ve hayvanlarla ilgilenmeyi, basit ilaçlar ve kemanlar yapmayı, kitap okuyup dikiş dikmeyi *seviyordu*.

Çok sessiz, çok güvenli bir hayattı bu.

Uzaklara, ikizlerin oyun oynadığı bahçenin ötesine, Gaffneylerin çiftlikleri ve konaklarının ilerisine, etrafa yayılan kırların yukarısına, dağların ardına baktım; belli belirsiz görünen dağlar, arkalarında batan güneşle birlikte her şeyin üzerine karanlık gölgeler düşürüyordu.

Bir de orman vardı... yabani orman.

Gözlerimi iyice kısıp kırlarda uçan büyük, beyaz kuşların tuhaf şekillerine baktım. Daha önce gördüğüm tüm kuşlardan farklıydılar; kocaman, yelpaze gibi kanatları vardı ve tüy gibi hafif görünüyorlardı.

Onları izlerken garip bir hisse kapıldım ve sanki yer ayağımın altından kayıyormuş gibi geldi.

Bir an için kalçama dayadığım domuz artıklarıyla dolu sepeti unuttum ve birkaç büyük sebze kalıntısı tok bir sesle yere düştü. Önüme bakıp düşenleri sepete geri koymak için eğildim.

İşim bittikten sonra doğrulup o tuhaf beyaz kuşlara tekrar baktığımda orada olmadıklarını gördüm.

Ninova

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Veda

O gece çalışma masamdaki fenerin loş ışığıyla hafifçe aydınlanmış sessiz yatak odamdaydım. Eşyalarımı toparlarken elim bir gölgenin içinden geçince durup ona baktım.

Tıpkı tüm Gardneryalılar gibi tenim karanlıkta belli belirsiz parıldıyordu. İlk Çocuklar işaretiydi bu; yukarıdaki Kadim Varlık tarafından bize bahşedilmişti ve bizi Erthia'nın meşru sahipleri olarak damgalıyordu.

Yani en azından kutsal kitabımız *Kadimler Kitabı*'nda öyle yazıyordu.

Vyvian halamın benim için getirdiği seyahat sandığı yatağımın üzerinde açık duruyordu. Bir anda daha önce hiç amcamdan bir günden fazla ayrı kalmadığım aklıma geldi; üç yaşımdayken annemle babam Diyar Savaşı'nda öldürüldükten sonra kardeşlerimle onun yanına taşındığımızdan beri ondan hiç ayrılmamıştım.

Diyar Savaşı, on üç yıl süren ve büyükannemin savaşta ölümüyle sona eren kanlı bir mücadeleydi. Ama gerekli bir savaştı; ülkem kuşatılmış, savaşın başında acımasızca saldırıya uğrayıp yağmalanmıştı. Savaşın sonunda Gardnerya, Alfsigr Elfleriyle ittifak yapmış ve ilk büyüklüğünün on katı kadar genişlemiş, bölgedeki en yeni ve en büyük güç hâline gelmişti.

Ninova

Ve bu tamamen büyükannem Karanlık Cadı sayesinde olmuştu.

Babam Vale yüksek rütbeli bir Gardnerya askeriydi, annem Tessla da Kelt kuvvetleri saldırdığında onu ziyaret ediyordu. İkisi birlikte ölmüş, kısa süre sonra da amcam bizi yanına almıştı.

Küçük, beyaz kedim Isabel zıplayıp sandığımın içine girdi ve eski püskü, yama işi battaniyemden bir iplik çekmeye çalıştı. Bu battaniyeyi annem bana hamileyken yapmıştı ve ona dair tek net hatıramla bağlantılıydı. O battaniyeyle kendimi sarıp sarmaladığımda, hayal meyal da olsa annemin bana ninni söyleyen sesini duyabiliyor ve sanki bana sarılan kollarını hissedebiliyordum. Ne kadar kötü bir gün geçirmiş olursam olayım, bu yorgana sarınmak beni her şeyden çok sakinleştiriyordu.

Sanki annem yumuşacık kumaşa kendi sevgisini de dikmişti.

Sandığımın hemen yanında eczacılık setim duruyordu; küçük şişeleri düzgünce dizmiş, aletleri emniyete almış, ilaçları titizlikle hazırlamıştım. Tıbbi bitkilere yönelik bu yatkınlığımı annemden almıştım. Çok yetenekli bir eczacıydı, kendi geliştirdiği yaratıcı tonikler ve iksirlerle tanınıyordu.

Eczacılık malzemelerimin yanında da kutusu açık duran kemanım vardı; cilalı, kehribar ahşabı fener ışığını yansıtıyordu. Parmaklarımı kemanın pürüzsüz yüzeyinde gezdirdim.

Bu enstrümanı kendi ellerimle yapmıştım ve ondan ayrılmama imkân yoktu. Müzik zanaatkârlarının loncalarında kadınlara izin verilmediğinden aslında keman yapmayı bilmemem *gerekiyordu*. Amcam ilk başta bana öğretme konusunda tereddüt etmişti ama gün geçtikçe doğal yeteneğimin giderek farkına varmış ve sonunda pes etmişti.

Keman yapımına dair her şeyi çok seviyordum. Zaten ellerim oduna hep kendiliğinden gider, onda huzur bulurdu ve sadece dokunarak türünü, ağacın sağlıklı olup olmadığını, nasıl bir ses çıkaracağını anlayabiliyordum. Saatlerce hiç sıkılmadan yontulmamış odunu oyarak, zımparalayarak ve keserek zarif keman parçaları hâline getirebilirdim.

Ninova

Bazen, özellikle de kış akşamlarında, şöminenin ışığında amcamla keman çalardık.

Kapımın hafifçe tıklatılmasıyla daldığım hayallerden sıyrıldım ve dönüp baktığımda amcamın kapının eşiğinde durduğunu gördüm.

"Rahatsız etmiyorum, değil mi?" Loş, sıcak ışıkta amcamın yüzü her zamankinden daha nazik ve yumuşak görünüyordu. Öte yandan sesi sıkıntısını ele veriyordu.

"Etmiyorsun," dedim çekinerek. "Ben de eşyalarımı topluyordum."

"Girebilir miyim?" diye sordu tereddütle. Başımla onaylayıp battaniyem olmadan ıssız ve yabancı görünen yatağıma. Amcam da yanıma oturdu.

"Kafanın fazlasıyla karışık olduğunu tahmin edebiliyorum," dedi. "Halan birkaç ay önce geleceğini konuşmak üzere ziyaretimize geleceğine dair haber göndermişti. Ben de Üniversite'yle görüşmeler yaptım. Ne olur ne olmaz diye. Halanın günün birinde senin için gelebileceğini biliyordum ama en azından birkaç senesi daha var diye umuyordum."

"Neden?" diye sordum. Vyvian halamın niçin bir anda benimle bu kadar ilgilenmeye başladığını çok merak ediyordum. Bir de Edwin amcamın bundan neden bu kadar rahatsız olduğunu.

Amcam birbirine kenetlediği ellerini sıktı. "Çünkü halanın senin geleceğin için istediği şeyin senin için mutlaka en iyisi olduğuna *inanmıyorum*." Duraksayıp derin bir iç çekti. "Seni ve kardeşlerini kendi çocuklarımmışsınız gibi sevdiğimi biliyorsun."

Başımı omzuna yasladım. Yün yeleği zımpara gibiydi. O da bir koluyla bana sarıldı ve yamuk yumuk sakalının bir kısmı yanağımı gıdıkladı.

"Sana kol kanat germeye, seni korumaya çalıştım," diye devam etti, "ve hayatta olsalardı annenle babanın, aldığım kararları niçin aldığımı anlayacaklarını umdum."

Ninova

"Ben de seni seviyorum," dedim sesim titreyerek, bir yandan da gözlerim doluyordu.

Çok uzun zamandır dışarıyı görmek istiyordum ama aniden amcamı da çok sevdiğim evimi de uzun bir süre göremeyeceğimi idrak ettim. Belki bahara kadar dönemeyecektim.

"Peki şimdi neden ağlıyorsun?" diye sordu, beni rahatlatmak için omzumu sıvazlayarak.

"Her şey çok *hızlı* gelişti." Burnumu çekerek gözyaşlarımı bastırdım. "Gitmek istiyorum ama... seni özleyeceğim. Isabel'i de." Belki de teselliye ihtiyacım olduğunu hisseden Isabel, kucağıma atlayıp mırlamaya ve beni yoğurmaya başladı.

Ve ben gidince yapayalnız kalmanı istemiyorum.

"Ah, yapma şimdi," dedi amcam bana sıkıca sarılarak. "Ağlama. Ben Isabel'e gayet güzel bakarım, sen de döndüğünde görürsün onu. Her *türden* büyük maceralar yaşayıp hemencecik döneceksin."

Gözlerimdeki yaşları silip ona bakabilmek için biraz uzaklaştım. Aciliyeti gerçekten anlamıyordum. Amcam her zaman beni bir yerlere gönderme konusunda isteksiz olmuştu ve hep evde olmamı isterdi. Neden sonunda bir yerlere gitmeme bu kadar hızlı karar vermişti ki?

Kafamdaki soruları belki de gözlerimden anlayarak derin bir iç çekti. "Rafe'le ben burada olduğumuz sürece halan şu büyü-bağ meselesini üsteleyemez ama okul konusunda sıkıntı çıkarabilir, tabii önce ben tercihte bulunmasaydım. Bu yüzden tercihte bulundum. Üniversite'nin eczacılık bölümünde tanıdıklarım var, hâliyle sana orada bir yer bulmak zor olmadı."

"Peki neden Vyvian halamla Yüksek Büyücü Konseyi'nde çıraklık yapmamı istemiyorsun?"

"Sana uygun bir şey değil ki," diye açıkladı başını iki yana sallayarak. "Senin..." Bir an için tereddüt etti. "Daha *huzurlu* bir şeylerle ilgilenmeni istiyorum."

Ninova

Anlamlı gözlerle bana baktı; sanki gizli bir umudu ve belki dile getirmediği bir tehlikeyi anlatmaya çalışıyordu. Sonra uzanıp başını ona doğru ittiren ve mutlu mutlu mırlayan Isabel'i sevdi.

Tuhaf imalarından kafam karışarak gözlerimi amcama diktim.

"Soran olursa," dedi kediye odaklanmış vaziyette, "sana çoktan asa testi yaptım ve büyü gücün yok."

"Biliyorum ama... hatırlamıyorum."

"Gayet normal," dedi dalgın bir tavırla, Isabel'i okşamaya devam ederken. "Çok küçüktün ve pek hatırlamaya değer bir şey değildi, zira büyü gücün yok."

Büyü gücü hiç olmayan veya en iyi ihtimalle zayıf bir büyüsü olan çoğu Gardneryalının aksine sadece Trystan'da büyü gücü vardı. Hatta Trystan'da *epey* bir büyü mevcuttu. Ayrıca silah büyüsü eğitimi almıştı ve bu bilhassa tehlikeliydi. Ama amcam evde asaya ve büyü kitaplarına izin vermediğinden Trystan neler yapabildiğini bana hiç gösterememişti.

Göz göze gelmemizle Edwin amcamın yüzüne kasvet dolu bir ifade çöktü. "Bana söz vermeni istiyorum, Elloren," dedi, ses tonunda hiç aşina olmadığım bir telaş vardı. "Halan sana ne kadar baskı yaparsa yapsın Büyücü Konseyi'nde çıraklık yapmak için okulu bırakmayacağına söz ver."

Bu konuda neden bu kadar ısrarcı olduğunu anlamıyordum. Ben de annem gibi eczacı olmak istiyordum, yönetici konseyimizle ilgilenmiyordum. Başımı tamam dercesine salladım.

"Ve bana bir şey olursa biriyle büyü-bağlanmadan önce bekleyeceksin. Önce okulunu bitireceksin."

"Ama sana bir şey olmayacak."

"Hayır, hayır, olmayacak," dedi rahatlatıcı bir sesle. "Ama sen yine de söz ver."

Aşina olduğum bir endişe içimde mantar gibi bitiverdi. Amcamın sağlığının bir süredir pek iyi olmadığını, çok çabuk yorulduğunu ve eklemleriyle ciğerlerinde sorunlar olduğunu

Ninova

hepimiz biliyorduk. Kardeşlerim de ben de bu konuyu açmaktan hep kaçınırdık. Amcam bize o kadar uzun süredir ebeveynlik yapıyordu ki hatırlayabildiğimiz tek ebeveyn oydu. Onu kaybetmenin düşüncesi bile dehşet vericiydi.

"Tamam," dedim. "Söz veriyorum. Bekleyeceğim."

Bu sözleri duyunca yüzündeki gerginliğin bir kısmı dağıldı. Omzuma hafifçe, onaylar bir edayla vurup ayağa kalktı; doğrulurken eklemleri çıtırdamıştı. Durup elini şefkatle başıma koydu. "Üniversite'ye git," dedi. "Eczacılığı öğren. Sonra da Halfix'e dönüp mesleğini burada icra et."

Endişemin bir kısmı soğuk ellerini geri çekti.

Söylediği şey kulağa gayet iyi geliyordu. Hem belki genç bir adamla da tanışırdım. Ben de bir gün bağlanmak istiyordum. Belki bağlandıktan sonra bağ-eşimle burada, Halfix'te yaşardık.

"Tamamdır," dedim.

Bütün bunlar çok ani ve beklenmedik biçimde gelişmişti ama tam da istediğim gibiydi. Her şey çok güzel olacaktı.

"Hadi uyu biraz," dedi amcam. "Yarın seni uzun bir yolculuk bekliyor."

"Peki," dedim. "Sabah görüşürüz."

"İyi geceler. Tatlı rüyalar."

Amcamın odamdan çıkmasını izlerken o utangaç ve dostane gülümsemesi, kapıyı nazikçe kapamasından önce gördüğüm son şey oldu.

Ninova

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Beyaz Asa

Pencereme sertçe vurulmasıyla uyandım. Yatağımda hızla doğrulup pencereye doğru baktım ve kocaman, bembeyaz bir kuşun dışarıda bir dala oturmuş, dikkatle beni izlediğini görünce irkildim.

Dağların orada uçarken gördüğüm kuşlardan biriydi.

Arka planda şafağın mavi ışığı varken kanatları öylesine beyaz duruyordu ki sanki başka bir dünyaya aitti.

Yatağımdan yavaşça kalkıp kuşu ürkütmeden olabildiğince yaklaşmaya çalıştım ama çok da ilerleyemedim. Yatakla temasım kesilir kesilmez kuş devasa kanatlarını sessizce açıp uçtu ve gözden kayboldu. Ben de ağzım bir karış açık hâlde pencereye koştum.

Kuşun gözlerinin hâlâ üzerimde olduğunu görebiliyordum; sanki arkasından gitmemi istiyordu.

Arazinin karşısında, bizim evi Gaffneylerinkinden ayıran uzun çitlerin yakınındaydı.

Alelacele giyinip dışarı koştum ve her yeri kuşatan, aşina olduğum manzarayı uhrevi bir havaya bürüyen, tuhaf mavi ışıkla sarmalandım.

Kuş ise hâlâ bana bakıyordu.

Tuhaf renkli manzara sanki bir rüyadaymışım gibi hissetmeme yol açarken kuşa doğru yürüdüm.

Yine uçup uzaklaşacağı kadar yaklaştım; bu sefer bahçeyi aştı, çitlerin solumda, kısmen de olsa yoğun çalılar ve ağaçların arasında kaybolduğu noktaya gitmişti.

Heyecanla onu takip ettim, sanki saklambaç oynayan bir çocuktum. Köşeyi dönüp küçük bir açıklığa çıktığımda gördüğüm şey yüzünden neredeyse aksi yöne koşacaktım.

Beyaz kuş, yanında iki diğer kuşla birlikte uzun bir ağaç dalında oturuyordu. Bu dalın hemen altındaysa siyah bir pelerin kuşanmış, yüzü başından sarkan başlığının gölgesinde saklı, hayalet gibi biri vardı.

"Elloren." Sesi tanıdıktı ve beni koşarak kaçmaktan alıkoymuştu.

Karşımda duranın kim olduğunu fark ettim.

"Sage?" Aynı anda hem kafam karışmıştı hem de epey şaşırmıştım; yaşadığım korkudan dolayı kalbim deli gibi atıyordu.

Çitin hemen ilerisinde öylece duruyordu. Sage Gaffney, komşumuzun en büyük kızı.

Hemen yukarıda tetikte duran kuşların farkında olarak, temkinle, kıpırdamadan duran Sage'e yaklaştım. Yaklaştıkça mavi ışıkta yüzünü seçmeye başladım; kasvetli, dehşete kapılmış ifadesi beni irkiltti. O her zaman çok hoş, sağlıklı görünen bir kız olmuştu; Üniversite'de öğrenciydi ve Gardnerya'nın en varlıklı adamlarından birinin kızıydı. Aşırı dindar ailesi, onu on üç yaşındayken Tobias Vassilis'le bağlamıştı; Tobias, Gardnerya'nın saygın ailelerinden birinin oğluydu. Sage herhangi bir Gardneryalı kızın hayalini kurup kurabileceği her şeye sahipti.

Ama Üniversite'ye başlamasından kısa süre sonra ortadan kaybolmuştu. Ailesi onu bir yıldan fazla aramış fakat bulamamıştı.

Ama işte şimdi buradaydı, sanki ölmüş de dirilmiş gibiydi.

"Se-sen neredeydin?" diye sordum kekeleyerek. "Ailen *her yerde* seni aradı..."

Ninova

"Kısık sesle konuş, Elloren," dedi emreder bir tonla, korku dolu gözleri huzursuzca etrafa bakınıyordu. Hareket etmeye hazır, her an kaçacakmış gibi duruyordu, sırtında da büyük bir seyahat çantası vardı. Pelerininin altında bir şeyin hareket ettiğini gördüm; bir şey taşıyordu.

"Pelerinin altında ne var?" diye sordum afallayarak.

"Oğlum," dedi, çenesini meydan okurcasına kaldırarak.

"Tobias'la oğlunuz mu oldu?"

"Hayır," dedi sertçe, "Tobias'tan *değil*." Tobias'ın adını öyle saf bir tiksintiyle söylemişti ki yüzümü buruşturdum. Ayrıca çocuğu da gizli tutuyordu.

"Yardıma ihtiyacın var mı, Sage?" Olabildiğince alçak sesle konuşmuştum, onu daha da korkutmak istemiyordum.

"Sana bir şey vermem gerek," diye fısıldadı, sonra titreyen elini pelerininin altına uzattı. Uzun, beyaz bir asa çıkarıp zarifçe oyulmuş sapından tutarak kaldırdı, asanın ucu o kadar beyazdı ki aklıma kuşların kanatlarını getirdi.

Kolu, bileğinden yukarı doğru devam eden ve pelerininin yeninin altında gözden kaybolan derin, kanlı kırbaç izleriyle kaplıydı.

Dehşetten soluğum kesildi. "Kadim Varlık aşkına, ne oldu?"

Gözlerinde bir an için çaresizlik belirse de bakışları tekrar sertleşti, dudaklarında da acı bir gülümseme oluştu. "Büyü-bağımı onurlandırmadım," diye fısıldadı keskin bir sesle.

Bağ-bozmanın sert sonuçları hakkında anlatılanları duymuştum ama canlı canlı *görmek*...

"Elloren," dedi yalvaran bir sesle, yüzündeki dehşet dolu ifade de geri gelmişti. Asayı sanki almamı istiyormuş gibi bana uzattı. "*Lütfen*. Çok zaman kalmadı! Bunu sana vermem gerek. Sana gitmek *istiyor*."

"Ne demek bana gitmek *istiyor*?" diye sordum kafam karışarak. "Sage, sen bunu nereden buldun?"

"*Al* işte, hadi!" dedi ısrarla. "Son derece güçlü. *Onların* almasına izin veremezsin!"

"*Onlar* kim?"

"Gardneryalılar!"

Duyduklarıma inanamayarak iç çektim. "Sage, Gardneryalılar *biziz*."

"*Lütfen*," dedi yalvararak. "*Lütfen* al."

"Ah, Sage," dedim başımı iki yana sallayarak. "Benim asa almam için hiçbir sebep yok ki. Büyü gücüm yok..."

"Bunun bir önemi yok! *Onlar* almanı istiyor!" Asayla yukarıdaki ağacı işaret etti.

"Kuşlar mı?"

"Onlar sadece kuş değil! *Gözcüler*. Büyük karanlık zamanlarında ortaya çıkıyorlar."

Söylediklerinin hiçbiri anlamlı değildi. "Sage, hadi içeri geçelim." Elimden geldiğince rahatlatıcı bir sesle konuşmaya çalışıyordum. "Amcamla konuşuruz..."

"Hayır!" dedi hırıltılı bir sesle, geri çekilerek. "Söyledim ya, sadece *seni* istiyor!" Yüzünde çaresiz bir ifade vardı şimdi. "Bu *Beyaz Asa*, Elloren."

İçimde bir acıma duygusu peyda oldu. "Ah, Sage, o dediğin çocuklara anlatılan bir masal sadece."

Dini bir mitti bu, tüm Gardneryalı çocuklara anlatılırdı. İyiyle kötünün savaşı; Beyaz Asa, Siyah Asa'ya karşı. Beyaz Asa, şeytani güçlere karşı kadim, ilkel savaşlarda kullanılmış, ezilenlerin yardımına koşan saf bir iyilik gücüydü. Siyah Asa'nın güçlerine karşı savaşırdı.

"Sadece bir masal değil," diye karşı çıktı Sage, dişlerini sıkıyordu ve gözleri delirmiş gibi bakıyordu. "Bana inanmak *zorundasın*. Bu elimdeki *Beyaz Asa*." Asayı tekrar kaldırdı ve sertçe bana doğru uzattı.

Delirmiş, tamamen kafayı yemiş. O kadar korkmuş görünüyordu ki onu sakinleştirmek istedim. Yumuşayıp asayı aldım.

Ninova

Beyaz ahşap sapı pürüzsüz ve serindi. Ama her nedense ağaç kökenine dair hiçbir duyum yoktu. Asayı pelerinimin altındaki ceplerden birine soktum.

Sage ânında rahatladı, sanki üzerinden büyük bir yük kalkmıştı.

Uzaklarda, yabanın başladığı yerde gözüme bir hareket ilişti. At sırtında iki karanlık figür vardı ama o kadar hızlı yok oldular ki acaba ışık oyunu muydu diye düşünmeden edemedim. Sabahın bu saatinde ortalıkta çok fazla tuhaf ve karanlık gölge vardı. Başımı kaldırıp beyaz kuşlara baktığımda hayal görmediğimden emin olmak için gözlerimi kırpıştırdım.

Gitmişlerdi. Giderken de hiç ses çıkarmamışlardı. Hızla kendi etrafımda dönerek onları aradım. Hiçbir yerde yoktular.

"Gittiler, Elloren," dedi Sage. Sanki yaklaşan bir felaketi sezebiliyormuş gibi gözleri kaygı dolu bakışlarla etrafı inceliyordu. Kolumu sertçe tuttu; tırnakları tenime batıyordu.

"Bundan kimseye bahsetme, Elloren! Söz ver bana!"

"Tamam," dedim onu rahatlatmak isteyerek. "Söz veriyorum."

Sage derin bir iç çekerek kolumu bıraktı. "Teşekkür ederim." Evime doğru baktı. "Gitmem gerek."

"Bekle," dedim yalvarırcasına. "Gitme. Her ne oluyorsa... Sana yardım etmek istiyorum."

Sanki inanılmayacak kadar safmışım gibi bana kederli gözlerle baktı. "Bebeğimi istiyorlar, Elloren," dedi sesi çatlayarak, yanağından da bir damla gözyaşı süzülmüştü.

Bebeğini mi? "*Kim* istiyor bebeğini?"

Sage güzelliği bozulmuş titreyen elinin tersiyle gözlerini silip evime kısa bir bakış attı. "*Onlar* istiyor!" Sonra omzunun üstünden arkaya, kendi evine doğru acı acı baktı. "Keşke... keşke neler olup bittiğini aileme açıklayabilsem. Keşke *görmelerini* sağlayabilsem. Ama *inanıyorlar* işte. Konsey onun peşinde, Elloren. Onun kötü olduğunu düşünüyorlar. Halan da bu yüzden buraya geldi."

"Hayır, Sage," dedim ısrarla. "Halam buraya benimle büyü-bağ konusunu konuşmak için geldi."

Hararetle başını iki yana salladı. "Hayır. Bebeğimin peşindeler. Ve onlar gelmeden benim gitmem gerekiyor." Bir an için uzaklara baktı, sanki çaresizce kendini sakinleştirmeye çalışıyordu. Elini pelerininin altına sokup oradaki küçük kundağı tuttu. Neden görmeme izin vermediğini merak ettim.

Koluna dokunmak için elimi uzattım. "Bütün bunları kafanda kuruyorsun, Sage. Birilerinin bebeğini incitmek istemesi mümkün değil."

Öfke ve hüsranla, gözlerinden ateşler saçarak bana baktı. Sonra da deliliğe teslim olur gibi başını iki yana salladı. "Hoşça kal, Elloren," dedi, acıyan bir sesle. "İyi şanslar."

"Bekle..." dedim, çit hattını takip ederek yabana doğru yürümeye başladığında. Çit bizi ayırırken hızlı adımlarını takip ettim, o uzaklaşırken ona ulaşmak için çitin üzerine eğildim. Sırtı giderek uzaklaştı ve karanlık, hayaletimsi bir figür olarak sabah sisinin son demlerinde ilerledi.

Güneş tepede yükselerek sabahın erken saatlerinin o esrarengiz, masmavi hayal âlemini gün ışığının aydınlattığı açık bir dünyevi güne çevirirken Sage ağaçların ardında kayboldu.

Elimi pelerinimin altına sokup asayı yokladım; bir yanım orada olmamasını, uyurgezerlik sonucu tüm bunları hayal ettiğimi umuyordu. Ama sonra ona dokundum; pürüzsüz, dümdüz ve son derece gerçekti.

Gün ışığı giderek güçlenirken hemen eve koştum.

Sarsılmıştım ve Edwin amcamı bulmak istiyordum. O muhakkak ne yapılacağını bilirdi.

Köşeyi döndüğüm sırada Vyvian halamın kapı aralığında durmuş, beni izlediğini görünce çok şaşırdım. Yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu.

Ninova

Onu görünce içimde küçük bir endişe dalgası kabardı ve hemen adımlarımı yavaşlattım, sanki olaysız bir sabah gezintisinden dönüyormuşum gibi yüzüme doğal bir ifade yerleştirmeye çalıştım. Ama aklım karmakarışıktı.

Sage'in ellerindeki o izler... korkunçtu. Belki de Sage haklıdır. Belki de Konsey bebeğini ondan almayı planlıyordur...

Ben yaklaşırken Vyvian halam başını eğip düşünceli bakışlarla beni süzdü. "Toplanman bitti mi?" diye sordu. "Gitmeye hazırız."

Karşısında öylece kalakaldım; eşikte dikildiği için ilerleyemiyordum. "Evet, bitti." Aklım asadaydı ve elim istemsizce ona gitti.

Halamın gözleri Gaffneylerin çiftliğine kaydı. "Sage Gaffney'le mi görüştün?" Yüzünde ona güvenip açılmamı bekleyen yumuşak bir ifade vardı.

Şoka girdim. Sage'in burada olduğunu nereden biliyordu?

Yabanıl ormana doğru bir bakış attım, kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyordu.

Sage haklıydı. Vyvian hala buraya sadece benim için gelmemişti. Sage için de geldiği çok açıktı. Ama bir bebeğe zarar vermesi mümkün olamazdı, öyle değil mi?

Halam içini çekti. "Sorun yok, Elloren. Onun burada olduğunu biliyorum ve onu görmenin çok üzücü olduğunu da tahmin edebiliyorum. O çok... sıkıntılı. Ona yardım etmeye çalışıyoruz ama..." Hüzünlü bir tavırla başını iki yana salladı. "Nasıldı peki?" Sesinde annelere özgü bir endişe tınısı vardı. Bunun üzerine gerginliğim biraz olsun hafifledi.

"Çok korkmuş durumda." Hızlı hızlı konuşuyordum. "Bebeği. Birinin ona zarar vermek istediğini düşünüyor. Konsey'den birinin bebeğini ondan almak istediğini zannediyor."

Halam bu söylediklerime hiç de şaşırmış gibi değildi. Bir çocuğa hayatın talihsiz, sıkıntılı yanlarından bahsetmeye ha-

zırlanan yetişkinlerin gözlerinde beliren o bakışla bana baktı. "Konsey zaten onun bebeğinin vesayetini almak için *geliyor*."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım.

Halam beni rahatlatmak ister gibi elini omzuma koydu. "Çocuk hasarlı, Elloren. Bir hekimin bakımına ve çok daha fazlasına ihtiyacı var."

"Nesi var?" Bilmek istediğimden emin olamayarak bir nefes aldım.

Vyvian halam gözlerime bakıyor, korkunç bir şey olduğunu anladığım bilgiyi bana vermekte tereddüt ediyordu. "Elloren," dedi ciddiyetle, "Sage bir Icaral doğurdu."

Bunu duyunca irkildim. *Hayır! Olamaz.* Gözümde canlandırmak bile korkunçtu. Habis Kanatlılar'dan biri... Grotesk bir iblis doğurmak gibi bir şeydi bu. Sage'in neden çocuğunu bana göstermediğini şimdi anlıyordum.

Uzaklarda nal sesleri duyulunca dönüp baktım ve başka bir Büyücü Konseyi at arabasının tepelerden inip Gaffneylerin çiftliğine giden vadiye döndüğünü gördüm. Atları üzerindeki sekiz Gardnerya askeri de arabayı takip ediyordu.

"Çocuğa yardım edilebilir mi?" Gözlerimi at arabasından ve eve yaklaşan askerlerden ayırmadan sormuştum, sesim şaşkınlık dolu bir fısıltıdan ibaretti.

"Konsey bunun için uğraşacak, Elloren." Halam bana güven vermeye çalışıyordu. "Kanatları alınacak ve çocuğun çarpık ruhunu kurtarmak için bir Büyücü Rahip elinden geleni yapacak." Duraklayıp sorgulayan gözlerle bana baktı. "Sage sana başka ne dedi?"

Gayet basit bir soruydu ama bir şey, tam olarak anlayamadığım bir korku beni durdurdu. Zaten Sage'in de hâlihazırda yeterince sorunu vardı.

Bana verdiği asayı çaldığı belliydi. Zannettiği gibi mitlerde geçen asa olması mümkün değildi elbette ama pahalı bir asa olduğu da aşikârdı. Muhtemelen Tobias'a aitti.

Ninova

Olaylar yatışana kadar beklemeye ve sonra da asayı Tobias'a geri vermeye karar verdim. Sage'in ormana kaçtığından da bahsetmeyecektim; Konsey'in kendi başına onu kısa sürede bulacağından emindim.

"Başka pek bir şey demedi," diye yalan söyledim. "Sadece sana söylediğim kadarı işte."

Halam başıyla onayladı ve hafifçe iç çekti. "Peki öyleyse, bu konu hakkında bu kadar konuşma yeterli. Uzun bir yolculuk bizi bekliyor."

Uysal bir tavırla hafifçe gülümseyerek karşılık verdim ve Sage'in sırrını da bu sırrı saklamaktan duyduğum suçluluğu da yüreğimin derinliklerine gömdüm.

Ninova

BEŞİNCİ BÖLÜM

Selki

Halamın büyük at arabasının penceresinden dışarıyı izlerken aralıklı çiftliklerle dolu kır manzarasının yerini daha yoğun bir at trafiğinin olduğu küçük kasabalar almaya başladı. Yeşil, ipek minderli koltuklarda karşılıklı oturuyorduk, yanlarımızda pencereler vardı. Arabacının dikkatini çekmek için kullanabileceğimiz kırmızı, püsküllü bir ip de tavandan sarkıyordu.

Koltuğumu çevreleyen cilalı ahşapta gerginlikle parmaklarımı gezdirdim; pürüzsüz dokusu beni rahatlatıyordu. Köken ağacının görüntüsü zihnimi doldurdu; narin, sivri yaprakları gün ışığında altın sarısı parlıyordu.

Yıldız Akçaağacı.

Derin bir nefes alıp ağacın bana destek olmasına izin verdim.

Bütün sabah ve öğleden sonranın büyük bir kısmı boyunca halam duvara monteli, katlanır bir masada, Büyücü Konseyi'nin belgeleri üzerinde sessiz sessiz çalışmıştı.

Vyvian halam, yönetimdeki Büyücü Konseyimizde yer alan tek kadındı. Başbüyücümüz dışında Konsey'deki on iki büyücüden biriydi. Büyücü Konseyi'nde yer alabilmek için önemli biri olmak gerekirdi ve genellikle güçlü rahiplerden veya Lonca liderlerinden –Ziraat Loncası'nın başındaki Warren Gaffney

Ninova

gibi– oluşurdu. Ama Vyvian halam Karanlık Cadı'nın kızı olduğundan statüsü özellikle yüksekti.

Halam sert bir hamleyle kalemini mürekkep hokkasına batırdı, yazısı profesyonel bir hattatınki gibi zarifti.

Başını kaldırıp bana gülümsedi, sonra da üzerinde çalışmayı bitirdiği kâğıdı alıp büyük, önemli görünen, siyah deri bir dosyaya koydu; dosyanın ön tarafına, Büyücü Konseyi'nin altın *B*'si işlenmişti. Masasını temizledikten sonra geri katladı, eteğini düzeltti ve dikkatini bana verdi.

"Evet, Elloren," diye söze başladı, "görüşmeyeli uzun zaman oldu, konuşma fırsatı bulamayalı ise daha da uzun. Amcan her şeyi son âna bıraktığı için gerçekten üzgünüm. Senin için çok kafa karıştırıcı olmalı, eminim ki sormak istediğin sorular vardır."

Biraz düşündüm. Aklımdaki şeylerin başında Sage'in deforme olmuş elleri geliyordu.

"Sabah Sage'i gördüğümde," diye başladım tereddütle, "elleri yaralıydı... Korkunç hâldeydiler."

Halam biraz şaşırarak derin bir iç çekti. "Elloren," dedi ciddi bir yüz ifadesiyle, "Sage bağ-eşini terk edip bir Kelt'le kaçtı."

Bu beni gerçekten şaşırtmıştı. Keltler ailemin katilleriydi. Nesillerdir halkıma baskı uyguluyorlardı. Hassas ve kibar Sage nasıl olur da bir... Kelt'le kaçardı?

Halam üzüntüyle kaşlarını çattı. "Bunun senin için zor olduğunu biliyorum, sonuçta o kızla arkadaştınız ama büyü-bağ *kutsal* bir taahhüttür ve onu bozmanın ciddi sonuçları vardır." Sıkıntılı ifademi görünce yüzü yumuşadı. "Üzülme, Elloren," dedi beni rahatlatmak için. "Hâlâ umut var. Tobias, Sage'i geri alma konusunda istekli ve çocuk için de bir umut olabilir. Biz içtenlikle tövbe edip affedilmek için yalvardığımızda Kadim Varlık merhamet gösterir."

Sage'in meydan okuyan tavrı aklıma gelince birilerinden af dilemesinin pek de olası görünmediğini düşündüm; özellikle de Tobias'tan. Sage'in beyaz asasını seyahat sandığımın astarına

Ninova

saklamıştım, böylelikle korkunç dertlerine en azından çalıntı asa bulundurmak da eklenmeyecekti.

"Bağlanmak insanın canını yakmıyor, değil mi?" diye sordum halama endişeyle.

Bu sözüme gülen halam öne eğilip şefkatle elime dokundu. "Hayır, Elloren. Hiç acı verici bir şey değil! Rahip, çiftten el ele tutuşmasını istiyor, sonra da asasını başlarının üzerinde sallayıp birkaç şey söylüyor. Hissettiğin bir şey değil ama elinde iz bırakıyor, ki onu da görmüşlüğün var." Halam zarif ve siyah kıvrımların bileğine kadar uzandığı elini gösterdi.

Hiç evlenmemiş amcamın aksine Gardneryalı yetişkinlerin çoğunun elinde ve bileğinde bu izlerin farklı versiyonları vardı, deseni her çifte özeldi ve Büyücü akrabalık bağlarından etkileniyordu. Halamınki çok güzeldi; üzerinden geçen zamana ve bağ-eşinin Diyar Savaşı'nda ölmesine rağmen sönükleşmemişti.

"Sage'in talihsiz durumunun büyü-bağa dair düşüncelerini etkilemesine izin verme," diye uyardı halam. "Büyü-bağ, bizi saf ve temiz tutmak için yapılan güzel bir dini törendir. Habis Varlıklar'ın tuzakları çok güçlü, Elloren. Büyü-bağ, senin gibi gençlerin erdem yolundan sapmamalarına yardım eder. Etrafımızı kuşatan sapkın ırklardan bizi ayıran pek çok şeyden biri bu bağdır." Avuçları yukarı bakacak şekilde iki elini de bana uzattı. "*İşte bu yüzden* senin de çekici bulduğun, sana uygun olacak biriyle büyü-bağlandığını görmek istiyorum. Bu hafta sonu, yani sen de Valgard'dayken bir parti vereceğim. Beğendiğin bir genç adam olursa bana haber ver." Hınzır hınzır gülümsedi.

Kuvvetli bir heyecan dalgası tüm benliğimi sardı.

Ya halamın partisinde hoşuma giden biriyle tanışırsam? Beni dansa kaldırır mıydı? Veya güzel bir bahçede onunla dolaşmamı ister miydi? Halfix'te bağlanmamış genç adam sayısı çok azdı ve hiçbiri de ilgimi çekmiyordu. Valgard'da biriyle tanışmak heyecan verici bir düşünceydi ve bir süre hayallere daldım.

Ninova

Valgard'a ulaşmamız birkaç gün sürdü ve at değiştirmek, bacaklarımızı esnetmek, akşamları da görkemli konaklama yerlerinde kalmak için sık sık durduk. Halam sadece en iyi pansiyonları seçiyor, odalarımıza leziz yemekler getiriliyor, masaları taptaze çiçekler süslüyor ve yumuşacık, kuştüyü yataklarla karşılaşıyorduk.

Yemeklerde ve at arabasında geçen uzun yolculuklarda Vyvian halam bana partisine davet ettiği kişilerden bahsetti: Kuvvetli aile bağlantıları olan bir sürü başarılı genç erkek gelecekti, ayrıca tanışacağım genç kadınlar da olacaktı ve onlar da büyü-bağlanacaktı. Bunun dışında, Marcus Vogel'ın Yüksek Büyücülüğe yükselmesine dair umutlarından da bahsetti; hükümetimizdeki en yüksek kademe buydu. Şu anki Yüksek Büyücümüz Aldus Worthin iyice yaşlanmıştı ve ilkbaharda makamını devretmeye hazırlanıyordu.

Marcus Vogel ismi dikkatimi çekti. Kısa süre önce kardeşim Rafe'i, Edwin amcayla onun hakkında konuşurken duymuştum. Edwin amca Vogel konusunda şaşırtıcı derecede sertti ve onun için "kudurmuş yobaz" demişti.

"Konsey'in yarısı bir sonraki Yüksek Büyücümüz için hâlâ Phinneas Callnan'ı destekliyor," dedi Vyvian halam, birden sesi değişmişti. "Ama o adam korkağın teki. Kendi inancını ve bizim bir halk olarak neredeyse yok edildiğimizi unutmuş durumda." Katı bir hoşnutsuzlukla başını iki yana salladı. "Ona kalsa sanırım hepimiz yine köle veya melez oluruz." Sanki bu noktada teselliye ihtiyacım varmış gibi hafifçe elimi okşadı. "Boş ver şimdi, Elloren. Referandum ilkbaharda yapılacak ve Vogel'a olan destek her geçen gün artıyor."

Sert sözleri beni huzursuz etse de kendimi Vyvian halamın sevimli çekiciliğine kapılırken buldum, o da ona mest olmuş gibi bakmam karşısında âdeta ışık saçıyordu. Mükemmel bir yol arkadaşıydı, etkileyici ve neşeliydi. Bir de bana bahsettiği

Ninova

herkesi öyle detaylı tarif etmişti ki onları gördüğüm anda tanıyabilirdim.

Lukas Gray adındaki genç adama özellikle düşkün gibiydi; bu kişi güçlü bir Beşinci Seviye Büyücü'ydü ve Gardnerya ordusunun yükselen yıldızıydı.

"Kendisi Büyücü Müfrezesi'nin Başkomutanı'nın oğlu," dedi ilerlemeye devam eden arabamızın sağında muhteşem Voltic Denizi manzarası uzanırken. Akşamüstü güneşinin ışığı da denizin dalgalarının üzerinde parlıyordu. "*Ayrıca* Üniversite'yi birincilikle bitirdi."

"Ne üzerine eğitim aldı?" diye sordum merak ederek.

"Askeri tarih ve diller," dedi gururla.

Ondan bahsederken halamın gözlerinin parlamasına bakılırsa bana en uygun bulduğu büyü-bağ partneriydi. Bu çok rağbet gören genç adamın, Halfixli utangaç bir kıza tek bir bakış bile atacağından şüpheliydim ama yine de halamın coşkulu tasvirlerini dinlemek eğlenceliydi.

"Üniversiteyi bitireli henüz üç yıl olmasına rağmen *şimdiden* üsteğmen oldu," dedi coşkusunu sürdürerek. "Bir yıl içinde Müfreze tarihindeki en genç komutan olabileceğine dair söylentiler var."

Halam uzun bir süre Lukas ve birkaç diğer genç erkek hakkında konuşup durdu. O konuşurken ben de pencereden dışarı baktım ve akıp giden manzarayı izledim. İçinden geçtiğimiz kasabalardaki binalar giderek uzamaya, büyümeye ve birbirine yaklaşmaya, fenerler de alacakaranlığı karşılamak üzere yanmaya başladı. Çok daha yoğunlaşan araba ve at trafiği yüzünden ilerleyişimiz yavaşlamıştı. Bir tepeyi aştık, ağaçlık bir bölgeden geçtik ve sonra birdenbire karşımıza çıkıverdi: Doğruca Gardnerya'nın başkenti Valgard'a giden eğimli vadi.

Zarif bir broş gibi parıldayan Valgard, Malthorin Koyu'nu çevreliyordu. Görkemli gün batımı okyanusu aydınlatıyor, her şeyi iyice harlanmış bir ateşin canlı renklerine boyuyordu. Suda

Ninova

küçük küçük gemiler vardı. Valgard'ın rıhtımları, uzun bir balık kılçığının kavisli kısmını andırıyordu.

Her şeyi inceleyip özümserken güçlükle nefes alabiliyordum; azalan ışıkta şehir parlıyor, her yerde yeni uyanan ateş böcekleri gibi ışık noktaları filizleniyordu. Arabamız vadiden inmeye başladı ve çok geçmeden başkentin merkezine ulaştık.

Arabanın penceresini açıp hayranlıkla etrafa baktım.

Şaşalı, koyu renkli Demirağaç'tan yapılmış binalar etrafımda yükseliyor, giderek genişleyen üst katlar oymalarla süslü abanoz sütunlarla destekleniyordu. Yemyeşil, çiçekli sarmaşıklarla kaplı kıvrımlı zümrüt bahçe kafesleri, çatıların üzerinden ve binaların yanlarından sarkıyordu.

Gözlerimi kapayıp yoğun Demirağaç kokusunu içime çektim. Evlerimizin bu ağaçtan yapılıp ormanları ve ağaçları andıran tasarımlarla süslenmesi bir gelenekti; Kadim Varlık'ın halkımı kutsal Demirağaç'ın tohumlarından yaratmasının ve bizi tüm ağaçlar ile vahşi doğa üzerinde egemen kılmasının sembolüydü.

Bir açık hava restoranının önünden geçtik; dekoratif meyve ağaçlarıyla çevrelenmiş bir kordona yemek masaları yayılmıştı ve hepsi elmas biçiminde camları olan fenerlerle aydınlatılıyordu. Buram buram yemek kokuları arabamızın içine doldu; kızarmış kuzu, sotelenmiş balık, otlarla pişirilmiş patatesler vardı.

Bir erik ağacının altında da küçük bir orkestra şarkılar çalıyordu.

Güzel müziği duyunca heyecana kapılarak halama döndüm. Daha önce hiç orkestra dinlememiştim. "Valgard senfonisi mi bu?"

Vyvian teyzem kahkaha attı. "Yok artık, tabii ki hayır, Elloren. Restoran çalışanları onlar." Eğleniyormuş gibi bir ifadeyle beni süzdü. "Hazır buradayken senfoniyi dinlemek ister misin?"

"Ah, evet," dedim nefesim kesilerek.

Burada binbir çeşit dükkân, kafe ve pazar vardı. Bir de hiç bu kadar Gardneryalıyı bir arada görmemiştim; tek tip

koyu renk giysileri görünümlerine zarafet ve ağırlık katıyordu, kadınların ipek tunikleri de ışıltılı mücevherlerle süslenmişti. Kutsal kitabımızda, baskı ve zulümle geçen uzun geçmişimizi unutmamak için gecenin renklerine bürünmemiz gerektiğinin yazdığını biliyordum ama şu an etrafıma bakınırken bu tür kasvetli düşünceleri aklımda tutmak gerçekten zordu. Burası muazzam büyüklükteydi. Baş döndüren bir heyecana kapılmıştım ve bu duyguya tüm bunların bir parçası olma arzusu eşlik ediyordu. Üzerimdeki basit, koyu kahverengi yün giysiye baktım ve güzel bir şeyler giymenin nasıl olacağını merak ettim.

Araba biraz sallandı ve sağa doğru keskin bir dönüş yaparak daha karanlık, daha dar bir yolda ilerlemeye başladık; buradaki binalar ana yoldakiler kadar güzel değildi, dükkânların vitrinlerinden içeriyi görmek her nedense daha zordu ve ışıklandırma rengi de kasvetli bir kırmızıydı.

"Şoförümden kestirme yoldan gitmesini istedim," diye açıkladı halam, yine Konsey belgelerine gömülürken. Arabadaki fenerin altın lümentaşı, karanlığa karşılık olarak daha güçlü parlıyordu.

Lümentaşının zengin, başka bir dünyaya ait gibi görünen ışığı karşısında hayrete düştüm. Elf yapımı lümentaşı inanılmaz pahalıydı ve altın taş da en nadir bulunanıydı. Daha önce sadece Gaffneylerin dış kapısındaki lambada bataklık yeşili lümentaşı görmüştüm.

Vyvian halam iç geçirip perdelerden birini kapadı. "Burası şehrin en güzel kısmı değil, Elloren ama yolculuğumuzu epey kısaltacak. Pencereyi kapamanı öneririm. Hiç çekici bir yer değildir. Açıkçası komple yıkılıp yeniden inşa edilmesi lazım."

Penceremi kapamak için öne eğildim ve perdeyi kapatırken araba yavaşlayıp durdu. Şehre geldiğimizden beri yoğun cadde trafiği yüzünden sürekli dur kalk yapıyorduk.

Ben tam perdenin ipini çekecekken bir şey gürültüyle pencereye çarptı; beyaz bir kuş kanadıydı, o kadar hızlı gelip

Ninova

geçmişti ki bana öyle geldiğine yemin edebilirdim. Yüzümü pencereye dayayıp kuşu bulmaya çalıştım.

Onlar sadece kuş değil, Gözcüler! Sage'in sözleri zihnimde yankılandı.

Tam o anda sadece birkaç metre uzağımda duran genç bir kadın gördüm.

Sade, beyaz bir tunik giymiş olmasına rağmen şimdiye kadar gördüğüm açık ara en güzel insandı. Upuzun, gümüşi saçı gün ışığıyla parlayan bir şelale gibi ışıldıyor, neredeyse mavi denilebilecek kadar solgun, yarı saydam tenine dökülüyordu. Kıvrak görünen zarif bir vücudu vardı ve bacaklarını birleştirerek uzatmış, ağırlığını ince ve bembeyaz kollarına vermişti.

Gelgelelim en dikkat çeken yeri gözleriydi. Dalgalı deniz misali gri ve kocamandılar. Ayrıca dehşete kapılmış gibi bakıyordu.

Kadın bir kafesteydi. Kilitli bir kafesti bu; uzunluğu ancak içinde oturabileceği kadardı ve bir masanın üzerinde duruyordu. Kendi aralarında konuşan iki adam durmuş, onu izliyordu. Kafesin diğer tarafında iki oğlan uzun ve sivri bir sopayla kadını yandan dürtüyor, bir tepki almaya çalışıyorlardı.

Fakat kadın onların farkında bile değil gibiydi. Dosdoğru *bana* bakıyordu; gözleri kesinlikle benimkilere kilitlenmişti. Bakışlarında öylesine ilkel bir korku vardı ki oradaki şiddetten ürküp geri çekildiğim sırada kalbim göğsümden çıkacakmış gibi atıyordu.

Kadın ileri atılıp önündeki parmaklıkları kavradı ve ağzını açtı. Boynunun alt kısmının her iki yanındaki incecik gümüşi yarıklar açılıp etraflarındaki deri kabarınca o kadar şaşırdım ki başım geriye savruldu.

Yüce Kadim Varlık aşkına... *solungaçları* vardı!

Kadın kulak tırmalayan tiz bir ses çıkardı; daha önce böyle bir şeyi hiç duymamıştım. Niçin bağırmaya çalıştığına ve sesine

ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ama yine de anlamı çok açıktı. Benden yardım istiyordu.

Adamlar ses karşısında yerlerinden sıçrayıp ellerini kulaklarına götürdüler ve kadına sinirli bakışlar attılar. Oğlanlar ise gülüyor, belki de onu bağırttıklarını düşünüyorlardı. Sopayla bir kez daha, bu sefer daha sertçe kadını dürttüler. Yine hiç tepki vermedi ve gözlerini benimkilerden ayırmadı.

Gözlerim hemen kadının tepesindeki dükkânın tabelasına kaydı. *Okyanusun İncileri* yazıyordu. Aniden arabamız ileri atıldı ve kadın gözden kayboldu.

"Vyvian hala," diye bağırdım tiz ve boğuk bir sesle, "orada bir *kadın* vardı! Hem de... *solungaçlı!* Ve *kafesteydi!*" Kalbim küt küt atarken pencereyi işaret ettim.

Halam gösterdiğim yöne hızlı bir bakış attı, yüz ifadesinde hafif bir tiksinti vardı. "Evet, Elloren," dedi iç çekerek. "Çığlıkları duymamak mümkün değildi."

"Ama... ama... *ne...*" Konuşamıyordum bile.

"Selkileri biliyorsun, Elloren, o bir Selki." Bu konuyu daha fazla konuşmak istemeyerek kestirip atmıştı.

Bense umursamazlığı karşısında şaşkına döndüm. "*Kafesteydi* diyorum!" Gördüklerime hâlâ inanamayarak tekrar pencereyi işaret ettim.

"Bazı şeyler göründüğü gibi değildir, Elloren," dedi halam sertçe. "Dünyanın daha büyük bir kısmının parçası olacaksan bunu öğrenmek zorundasın." Bana bakıp sıkıntılı yüz ifademi incelediğinde sanırım daha uzun bir açıklama yapmasının kaçınılmaz olduğunu anladı. "İnsan gibi görünebilirler, Elloren ama değiller."

Genç kadının o son derece insani görünen, dehşet içindeki gözleri beynime kazınmıştı. "Ne peki?" diye sordum. Titremem hâlâ geçmemişti.

"Fok. Hatta oldukça vahşi foklar onlar." Halam duraksayıp özenli nakışlarla süslenmiş minderlere yaslandı. "Uzun zaman

Ninova

önce Selkiler bir deniz cadısı tarafından büyülendiler. Her dolunayda bir yerlerde kıyıya çıkıp fok derilerinden sıyrılıyor ve insan formuna bürünüyorlar. Yıllar boyunca büyük tahribatlara sebep oldular; denizcilere saldırdılar, gemileri parçaladılar. Korkunçtu."

"Ama o çok zayıf görünüyordu."

"Ah, az önce de söylediğim gibi görünüş yanıltıcıdır, Elloren. Derileri olduğunda Selkiler en güçlü Büyücü'den bile daha güçlü olurlar ve çoğu fok gibi oldukça tehlikeli yırtıcılardır."

"Peki derileri olmadığında?"

"Çok güzel bir soru, Elloren." Halam memnun olmuş gibiydi. "Tam on ikiden vurdun. Derileri olmadığında rahatlıkla kontrol altına alınabilirler."

"Neden?"

"Çünkü güçlerini kaybediyorlar ve derileri olmadan tekrar foka dönüşemiyorlar. O hâlde de okyanusa dönemiyorlar. İnsan formunda ne kadar uzun süre kalırlarsa kalsınlar, vahşi hayvanlar oldukları için çaresizce yuvaları olan okyanusa dönmek istiyorlar. Onlar insan değil, Elloren. Bu sadece bir yanılsama. Kafana takma."

"Peki ama neden kafesteydi?"

Sorum karşısında sanki kötü bir koku almış gibi yüzünü buruşturdu. "Bazı insanlar onları... evcil hayvan olarak yanlarında tutmayı seviyor."

Dikkatle yüzünü inceledim. Bana bakmıyordu. Sabırsızca pencereden dışarıyı izliyordu.

"O... o çok *korkmuş* görünüyordu," dedim üzgün bir sesle.

Halamın yüz ifadesi yumuşadı. "Eh, kafese kapatılmış vahşi hayvanlar ne zaman mutlu görünür ki. Şahsen ben Selki ticaretine tamamen ve katiyen karşıyım ve bunu bitirmek için de elimden geleni yapıyorum." Yatıştırıcı bir tavırla elimi okşadı.

Biraz da olsa rahatladığımı hissettim.

Ninova

"Selkilerle başa çıkmanın onları kafeslere hapsetmekten, insan gibi davranmaya zorlamaktan *çok daha* merhametli yolları var," diye açıkladı düşünceli bir tavırla, bir yandan da elini uzatmış, güzelim tırnaklarını inceliyordu.

Böyle düşünmesine çok sevinmiştim. Kardeşlerimin de aynı fikirde olacağını biliyordum. Hayvanların istismar edilmesine şiddetle karşıydılar. Özellikle de Rafe, vahşi hayvanların acımasızca hapsedildiğini veya zincirlendiğini görmekten nefret ederdi.

"Yani ona yardım edecek misin?" diye üsteledim.

"Evet, Elloren. Tabii ki edeceğim." Halam sabırsızca manşetlerini düzeltti. "Marcus Vogel Yüksek Büyücü olduğunda bu tür şeylere son vermek mümkün olacak."

Bununla yetinmeye çalıştım ama bu mesele çok rahatsız ediciydi.

Gözlerini bana diken halam, "Neyse Elloren, seni buraya yerel yaban hayatını konuşmak için getirmedim. Konuşabileceğimiz çok daha güzel konular var," dedi.

Halam en sevdiği dükkânları ve tarihi yapıları gösterirken sessizce başımı aşağı yukarı salladım ama Selki'nin yüzü gözümün önünden gitmiyordu ve içimdeki ürpertiyi yolculuğun geri kalanı boyunca üstümden atamadım.

Ninova

ALTINCI BÖLÜM

Valgard

Yıldızlar göğü aydınlatırken yolculuğumuz sona erdi. Araba Vyvian halamın üç katlı evinin önüne yanaşmıştı. Evin kemerli pencerelerinde altın rengi ışıklar yanıyordu ve önümüzde koyu renk ahşaptan geniş bir merdiven uzanıyordu.

Kıvrımlı giriş yolunun her iki yanında zengin bahçeler vardı ve arabamız yavaşlarken çiçeklerin baş döndürücü, tatlı kokularını içime çektim. Demirağaçlar, yumuşacık mavi ışıltılarıyla yolu aydınlatan demir çiçekleriyle doluydu.

Arabamız kayarak yavaşça durdu.

Ben inerken arabanın kapısının her iki tarafında vazifeleri hizmetçilik olan Urisk kadınları duruyordu; menekşe rengi dümdüz saçları sıkıca örülmüştü, kulaklarının ucu inceydi ve tenlerinde Urisk üst sınıfına özgü hafif lavanta tonu vardı. Renkleri benim için çok yeniydi; daha önce yalnızca Gaffneylerin çiftliğinde çalışan Uriskleri görmüştüm. O kadınların tenleri, saçları ve gözleri alt sınıf Urisklere özgü olan beyaz, hafif pembe tonlarındaydı ve o kadar solgunlardı ki o hafif pembe parlaklık olmasa Alfsigr Elfi sayılabilirlerdi. Şu an karşımda duran üst sınıf kadınların uzun gri etekler üzerine kar beyazı tuniklerden oluşan keten önlükleri güzelce kolalanmıştı, yüzlerinde de nötr bir ifade vardı.

Aniden kendi kılığımdan utanarak yün tuniğimin eteğini kavradım. *Hizmetlilerden bile daha kılıksızım.* Başımı kaldırıp baktığımda evin yüksekliği karşısında şaşkına döndüm ve bütün bu ihtişam karşısında küçücük ve değersiz hissederek kaygıyla yutkundum.

Vyvian halamın malikânesi yolda gördüğüm Valgard mimarisiyle aynı tarzdaydı; Demirağaç'tan yontulmuş yüksek, çok katlı bir binaydı; kavisli ahşap sütunlarla desteklenen daha geniş üst katları vardı; geniş bahçelerle ve çok sayıda saksı ağacıyla kaplı, yanlarından her tür sarmaşığın sarktığı bir çatısı bulunuyordu.

Devasa bir ağaca benziyordu.

Arka tarafı okyanus manzarasına, yan tarafı da ışıl ışıl Valgard'a ve Malthorin Koyu'na bakan yüksek bir arazideydi.

O kadar güzeldi ki.

Heyecanla halamın peşine takılıp basamakları çıktım ve çift kanatlı kapılar farklı iki Urisk hizmetli tarafından bizim için açıldı.

Halamın dimdik duruşundan öyle bir zarafet süzülüyordu ki ben de hemen duruşumu düzelttim ve adımlarımı hızlandırarak ona ayak uydurdum. O incecik ve uzun topukların üzerinde, etekleri ayaklarının etrafında savrulurken nasıl bu kadar kendinden emin ve zarif yürümeyi başardığını merak ettim.

Öyle bir ayakkabı giyseydim muhtemelen pat diye düşüverirdim.

Benim ayağımda bahçecilik ve hayvancılık işleri için yapılmış sağlam botlar vardı. İçten içe onunkiler gibi kadınsı ayakkabılar giyebilmeyi umuyordum.

Hayatımda gördüğüm en güzel antrede durduk; masalara taptaze kırmızı gül buketleri dizilmişti, ayaklarımın altındaki fayanslarda siyah-gri geometrik bir desen vardı ve bir çift vitraylı kapı tırmanan sarmaşıklarla süslenmişti.

Böylesi bir lüksün ortasında olmak beni inanılmaz heyecanlandırıyordu.

Ninova

Vyvian halam hizmetli kadınlardan birinin tuttuğu gümüş tepsideki kâğıtlara göz attı. "Çok üzgünüm, Elloren ama gitmem gerek. Sen tek başına yerleşirsin." Duraksayıp kâğıtlardan birini sert bir bakışla inceledi. "Fenil'lyn sana odanı gösterir, sen güzelce yerleştikten sonra da beraber akşam yemeği yeriz." Mektubu bırakıp sabırsızlıkla bana gülümsedi.

"Tabii ki. Sorun yok," dedim hevesle. Etrafa göz atıp yüzümde büyük bir gülümsemeyle halama döndüm, ona hem beğeniyle hem de onayını kazanma arzusuyla bakıyordum. "Burası çok... çok güzel," dedim kekeleyerek, aniden gerilmiştim.

Halam sanki bir anda bana olan ilgisini kaybetmiş gibi dalgınca başını salladı ve hizmetlilere bir işaret verip yanımdan ayrıldı; topuklu ayakkabıları fayanslarda keskin tıkırtılar çıkarırken üç Urisk de peşinden gitti. Biri geride kalmıştı, tahminimce Fenil'lyn'di.

Vyvian halamın soğuk tavrının canımı acıtmadığını söylesem yalan olurdu.

Büyü gücüm olsaydı benimle daha çok ilgilenir miydi? Hafifçe ofladım. At arabasıyla buraya gelirken halam meşhur büyükannemden aldığım tek şeyin görünüşüm olmasına ne kadar üzüldüğünü tekrar tekrar dile getirmişti. *Olsun,* diye düşünerek kendimi teselli ettim. *Sonuçta sadece beni seçip buraya getirdi, bu büyük bir onur.*

Saksıdaki ağaçlarla süslenmiş uzun bir koridor boyunca sırtı dimdik duran Fenil'lyn'i takip ettim. Sonunda koridor geniş bir salona açıldı. Önümdeki manzara karşısında serseme dönerek olduğum yerde durdum.

Merkezi bir merdiven, gerçek boyutlarda bir ağaç heykelinin etrafında dönerek üç kat yukarı uzanıyordu. Çiçekli sarmaşıklar gibi dizayn edilmiş dövme demir ızgara, her katın yuvarlak sahanlığını çevreliyordu.

Fenil'lyn'e yetişmek için adımlarımı hızlandırdım ve onun peşinden basamakları çıkmaya koyuldum. Gerçek gibi oyulmuş

Ninova

yaprakları büyülenerek inceledim ve yürürken parmaklarımı dokulu yüzeylerinde gezdirdim.

Nehir Meşesi.

Köken ağacın görüntüsü yaz güneşi misali zihnimi aydınlattı; yosun kaplı dalları dalgalanıyordu.

En üst kata ulaştığımızda Fenil'lyn'in arkasından sahanlığa çıktım. Önünde durduğu iki geniş ahşap kapıyı iterek açtı.

İçeri baktığımda gördüklerime inanmak için birkaç kez gözlerimi kırpıştırmam gerekti.

Gürül gürül yanan bir odun sobasından çıtırtılar eşliğinde sıcaklık yayılıyordu ve sobanın tam karşısında kıpkırmızı gölgeliği olan bir yatak vardı. Koyu renk ahşaptan yontulmuş, zengin balmumu kaplamalarının kokusunu yayan zımparalanmış ağaç gövdeleri ve dalları duvarların yanından yukarı yükseliyordu, kubbeli tavansa yıldızlı bir gökyüzü izlenimi yaratacak şekilde boyanmıştı. İçeriye adımımı atar atmaz nefis bir sıcaklıkla sarmalandım.

Yapılması gereken her şeyi birileri çoktan halletmişti, odun taşımama gerek yoktu.

Tam önümde iki kesme kristal kapı, lamba ve ateşin ışığında altın rengi parlıyordu.

Durup yatağımın gölgeliğinden sarkan altın püsküllü yumuşacık ipeğe dokundum, kırmızı yatak örtüsüne işlenmiş girift ağaç tasarımına da ağzım açık kalarak baktım.

Kristal kapıların yanına gidip açtığımda kavisli bir kış bahçesiyle karşılaştım; doğruca okyanusa bakan duvarları camdandı ve geometrik cam tavan da bana gerçek gece göğünün panoramik bir manzarasını sunuyordu.

Kış bahçesinin ortasında kar beyazı iki yavru kedi bir yumakla oynuyordu. Gök mavisi gözleri vardı ve bembeyaz tüyleri kabarıktı. Tıpkı kedim Isabel'e benziyorlardı.

Mest olmuş hâlde eğilip kedilerden birini kucağıma aldım. İğne gibi keskin patileriyle beni yoğururken bir yandan da kü-

Ninova

çücük göğsünden mırıltılar yükselmeye başladı. Diğer kediyse yumakla ilgilenmeye devam ediyordu.

"Sizin için, Büyücü Gardner," dedi Fenil'lyn kibar bir gülümsemeyle. Eflatun rengi muhteşem gözleri olan incecik bir kadındı. Menekşe rengi saçlarında tek bir gri şerit vardı. "Büyücü Damon evcil hayvanınızı özleyebileceğinizi düşündü."

Göğsüm minnetle doldu. *Ne kadar da düşünceli.*

Sevinçle kalkıp Fenil'lyn'e döndüm, mırlayan kediyi göğsüme bastırdığımda minicik başı çenemin altını gıdıkladı.

"Bana Elloren diyebilirsin," dedim Fenil'lyn'e, kocaman sırıtarak.

Gülümsemesi yüzünde dondu. "Teşekkür ederim, Büyücü Gardner. Ama öylesi saygısızlık olur." Zarifçe başını eğip hafif bir reverans yaptı. "Lütfen sizi münasip ünvanla onurlandırmama izin verin."

Ortak dili konuşan bir Urisk kadınının karşısında olmak tuhaftı biraz. Bu kadar hürmetkâr bir muamele görmekse daha da tuhaftı; özellikle de Vyvian halamdan daha yaşlı görünen biri tarafından. Bir an için huzursuz oldum.

"Tabii ki," dediğimde kadının donmuş gülümsemesi yumuşadı ve rahatlamışçasına iç geçirdi.

"Bir şeye ihtiyacınız olursa, Büyücü Gardner," dedi bana neşeli bir edayla, "zili çalmanız yeterli." Elini sallayarak kapının yanından sarkan altın püsküllü ipi gösterdi. "Akşam yemeğinizi birazdan getiririm."

"Teşekkür ederim," dedim başımı aşağı yukarı sallayarak.

Sessizce odadan çıktı, ben de derin bir nefes alıp etrafımdakileri sindirmeye çalıştım.

Kediyi kardeşiyle birlikte bir sepete koyup kış bahçesinin yan kapısını açtım.

Eğimli balkona adımımı attığım anda tuzlu okyanus esintisi âdeta yüzüme bir öpücük kondurdu. Taş balkon kış bahçesinin kavisini takip ediyor, ritmik dalgalar da aşağıdaki koyu renkli

Ninova

kayalara vuruyordu. Balkonun kenarından, iki kat aşağıda hizmetçilerin özenli bir akşam yemeği hazırlamakla meşgul olduğu daha geniş bir başka balkona baktım.

Bu hazırlanan bizim yemeğimizdi. Pişireceğim veya temizleyeceğim hiçbir şey yoktu.

Derin bir nefes alarak ferahlatıcı, hafif tuzlu havayı içime çektim.

Buna gerçekten alışabilirim.

Odama dönüp duvarın içine yerleştirilmiş küçük kütüphanedeki kitapların sırtlarında parmağımı gezdirdim; hepsi eczacılıkla ilgili eserlerdi.

Göğsüm şaşkın bir minnettarlıkla doldu.

Halam bana özel kütüphane oluşturmuştu.

Aklıma geleceğimizi haber vermek için muhafızlarına gönderttiği rün-şahini haberci kuş geldi ama yine de iki gün içinde bu kadar kişisel detayın ayarlanmış olması beni hayrete düşürmüştü.

Raftan bir kitap alıp kapağını açtım, yepyeni deri biraz direnç gösterdi. Bitkilerin çizimleri el yapımıydı ve o kadar gerçek görünüyorlardı ki neredeyse kokularını alabiliyordum.

Üniversite'ye giderken bu kitaplardan birkaçını yanıma almama izin verip vermeyeceğini merak ettim; derslerde çok işime yararlardı. Yatağın hemen yanındaki masada, kenarı vitray güllerle kaplı bir ayna vardı. Üzerinde de yaldızlı bir fırça ve tarak setiyle birlikte ağız kısımları püsküllü kırmızı ipekle süslenmiş yepyeni parfüm şişeleri duruyordu.

Çok fazla güzel şey vardı. Pasaklı erkeklerle dolu bir evde hiç sahip olmadığım şeylerdi.

Cam şişelerden birini alıp havaya sıktım ve kokladım.

Mmm. Vanilya ve gül kokuyordu.

Küçük parfüm sisi dağılıp kaybolurken duvara gömülü bir raf ve altındaki dolap gözüme çarptı. Masanın üzerinde iki mermer heykel vardı.

Ninova

Oraya gidip heykellerden birini elime aldım, avucumun değdiği cilalı tabanı soğuktu. Büyükannemin bir tasviriydi bu; belinde asasıyla Gardneryalı çocukları bir yere götürüyordu, çocukların yüzlerinde de sevecen gülümsemeler vardı. Yakından bakıp parmağımı büyükannemin keskin yüz hatlarında, incecik burnunda gezdirdim.

Bu bendim. Yani aramızda ciddi bir benzerlik vardı.

İkincisi de büyükannemin heykeliydi; güçlü ve hiddetli bir edayla narin asasını kaldırmıştı, saçları arkasında dalgalanıyordu ve ayaklarının altında bir Icaral iblisinin cesedini eziyordu.

Icaral... Sage'in deforme bebeği gibi.

Canım sıkılarak kaşlarımı çattım. Rahatlatıcı bir sıcaklığın, tatlı kedi yavrularının, her yanımı saran lüksün ortasında Icaral iblislerini düşünmek gerçekten can sıkıcıydı. Heykeli bir daha asla görmemek üzere kapalı bir dolaba saklamak istedim.

Silkelenip karanlık görüntüleri zihnimden uzaklaştırdım ve akşam yemeğinde halamla buluşmak üzere hazırlanmaya koyuldum.

"Odanı sevdin mi, Elloren?"

Balkonda yanına gittiğimde Vyvian halam bana sevinçle bakıyordu. Fenil'lyn de reverans yapıp uzaklaştı.

"Çok beğendim, teşekkür ederim," dedim hayranlıkla. "Daha önce hiç..." Karşımızda uzanan muhteşem okyanus manzarasına baktım. "Şey, bunların hiçbirini görmemiştim aslında."

Memnuniyetle gülümsedi. "Ah, bu senin doğuştan hakkın. Tadını çıkar. Amcan seni birçok şeyden, çok uzun süre mahrum bıraktı." Elini hafifçe sallayarak sandalyelerden birini işaret etti. "Otur lütfen. Birlikte manzaranın keyfini çıkaralım."

Keyifle karşısına oturdum. Ayaklarımızın altındaki koyu yeşil halı balkonun gri taşlarını örtüyordu. Birden fazla ayaklığa asılmış fenerler, ince porselenden yansıyan hafif, altın rengi ışık hüzmeleriyle masayı hoşça aydınlatıyordu.

Benim için bir tabak hazırlanmıştı. Turunçgillerle kaplanmış sülün eti, yandaki bir sehpanın üzerinde önceden dilimlenmiş şekilde duruyordu. İncecik limon dilimleri lezzetli kuşu süslüyordu, yanında da kurutulmuş meyve ve yemişlerle dolu pilav ve küçük havuçlar vardı. Naneli su dolu bir sürahiyle bir sepet taze meyve de masaya renk katmaktaydı. Balkonun yan duvarına dayanmış küçük bir masada da buharı tüten bir çaydanlık çay, küçük hamur işlerinden oluşan bir kule ve kristal vazoda bir buket kırmızı gül duruyordu.

Çay masasının yanında hiç kıpırdamadan duran bir hizmetli vardı; mavi tenli, genç bir Urisk kadınıydı ve safir mavisi gözleri dümdüz boşluğa bakıyordu, yüzünde de bir ifade yoktu. O kadar hareketsizdi ki rahatlıkla heykel zannedilebilirdi.

Halam suyundan bir yudum alırken bakışlarını üzerimde gezdirdi.

Beni onaylamasını istediğimi fark ettim. Dik oturup ellerimi kucağımda kavuşturdum ve onun zarif duruşunu taklit etmeye çalıştım. Üstüm başım pespaye olabilirdi ama en azından onun incelikli hâl ve tavırlarını sergilemeye çalışabilirdim.

"Yarın seni Valgard'daki en iyi terziye göndereceğim," dedi yüzünde küçük bir gülümsemeyle. "Yeni kıyafetlerini Ünversite'ye götürebilirsin."

Sanki aklımdan geçenleri okuyabiliyordu. İçim minnetle dolup taştı. Hiç güzel kıyafetler alacak kadar paramız olmamıştı. Halamın nezaketi karşısında kızarırken boynumun ve yanaklarımın ısındığını hissettim. "Teşekkür ederim, Vyvian hala."

"Maalesef ben sana eşlik edemeyeceğim." Bardağını bırakıp sülün etini kesmeye koyuldu. "Halletmem gereken Büyücü Konseyi işleri var ama sana eşlik etmesi için üç genç kadın ayarladım. Üniversite'deki akranların olacaklar."

"Ah." Başka öğrencilerle tanışacağım için hem gerilmiş hem de heyecanlanmıştım. Sülünden bir lokma aldım ve et

Ninova

resmen ağzımda dağıldı; taze otlarla süslenmiş kaplamasındaki limon parıldıyordu.

"Paige Snowden ve Echo Flood'u çok seveceğine eminim," dedi neşeli bir sesle, yemeğini kibarca yiyerek. Sonra da mendiliyle ağzını hafifçe sildi. "İkisi de Büyücü Konseyi üyelerinin kızları. Çok tatlı gençler. Güzel ahlaklı ve hoş insanlar."

Ama... *Üç* genç kadın demişti. Yanlış duyup duymadığımı merak ederken kafam karıştı ve gözlerimi kırpıştırdım.

"Peki üçüncüsü?"

Vyvian halamın dudakları gerildi, yüzüne bir karanlık çöktü ve gözlerinde soğuk bir bakış belirdi. "Üçüncüsü Fallon Bane, canım. Onu seveceğini hiç sanmıyorum."

Ağzım açık kaldı. "Ama... Neden?"

"Babası Malkyn Bane. Kendisi orduda komutan rütbesinde ve Konsey üzerinde büyük bir etkisi var. Kendisi ayrıca Beşinci Seviye bir Büyücü." Bunu ciddiyetle söylemişti, ben de sepetteki sıcacık ekmekten bir parça koparırken dediklerini aklımın bir köşesine yazdım.

Beşinci Seviye Büyücülere çok ender rastlanırdı ve Beşinci Seviye olan kardeşim Trystan da bu yüzden –henüz on altı yaşında olmasına rağmen– Silah Loncası Büyücüsü'ydü.

"Malkyn Bane'in çocuklarının *hepsi* Beşinci Seviye Büyücüler," diye devam etti halam büyük bir ciddiyetle.

Elimde ekmek ve tereyağı bıçağıyla kalakaldım. "Kızı da mı yani?"

Halam yavaşça başıyla onayladı. "Fallon Bane de tıpkı iki erkek kardeşi gibi Beşinci Seviye bir Büyücü." Bunu sindirebilmem için bana biraz zaman verdi.

Şaşkınlıkla yüzüne baktım. "O kadar güçlü bir *kadın* mı yani?" Öylesine yüksek seviye bir güç neredeyse sadece erkeklerde olurdu; büyükannem bunun önemli bir istisnasıydı.

Halamın yüzünde acıyla hayal kırıklığının birbirine karıştığı bir ifade belirdi. "Öyle bir güç meşru olarak *bizim* soyumuza

ait. Özellikle de sen anneme bu kadar benzerken." Kaşları hafifçe çatılırken başını iki yana salladı. "Ama fazlasıyla umut vadetmesine rağmen Trystan bile Fallon Bane'in dengi değil. Tabii bu büyük oranda eğitimine çok geç başlamış olmasından kaynaklanıyor, ki bunun sebebi de amcanın ihmalkârlığı." Hayal kırıklığıyla iç çektikten sonra bana uzun uzun baktı. "Fallon sadece on sekiz yaşında olmasına rağmen Beşinci Seviye'nin sınırlarında, Elloren. Tıpkı o yaştayken büyükannenin olduğu gibi."

Ne demek istediği kafama dank ederken donakaldım. "O bir sonraki Karanlık Cadı."

Vyvian halamın gözlerinde karanlık bir bakış belirdi. "*Hayır.* Buna inanmayı reddediyorum. O ünvan senin çocuklarından birinin olacak. Veya Trystan'ın. Ama Fallon Bane *olamaz.* O güç *bizim* mirasımız. *Sadece bizim.* Fallon Bane ve ailesi istedikleri kadar etrafta kasıla kasıla dolaşıp vâris kendileriymiş gibi davransınlar, hiçbir önemi yok."

Kaşlarımı çatarak sordum: "Ama o Karanlık Cadı olmasa bile... Madem bu kadar tehlikeli ve onu sevmiyorsun... O zaman neden Fallon Bane benimle kıyafet alışverişine geliyor?"

Neredeyse komik denilebilecek kadar garip bir durumdu.

Vyvian halam öne eğilip son derece önemli bir şey söyleyecekmiş gibi doğruca gözlerimin içine baktı. "Çünkü bu dünyada bazen neyle uğraştığını bilmek iyidir."

"Anlamadım."

Gözlerini kıstı. "Fallon, Lukas Grey'e kafayı takmış durumda."

Ah, yine mi Lukas?

"Yani... Görüşüyorlar mı?"

"Hayır," dedi halam dümdüz bir sesle. "Bildiğim kadarıyla böyle bir şey yok. Gözlemlerime dayanarak söyleyebilirim ki Lukas'ın kıza karşı ilgisi yok denecek kadar az." Halamın yü-

Ninova

zünde tiksinti dolu, alaycı bir ifade belirdi. "Fallon kendini *son derece ahlaksızca* onun üzerine atsa bile."

Halamın ne ima ettiğini fark etmemle yanaklarıma ateş bastı. Lukas bir ödüldü. Halam da onu benim kazanmam için uğraşıyordu. Fallon Bane'den uzaklaştırmam için.

"Nasıl bir rakip olduğunu anlayabilmem için mi Fallon Bane'le vakit geçirmemi istiyorsun?" diye sordum inanamayarak.

Gözlerinde sinsi bir parıltı oluştu. "Bu senin için bir fırsat, Elloren."

İster istemez endişeye kapıldım. *Belki bu Lukas Grey denen adamı sevmeyeceğim. Ama bundan daha büyük bir mesele de var.*

Ekmeğimi ve bıçağımı masaya bırakıp halama döndüm.

"Vyvian hala. Benim için çok zahmete girdin. Ben de seni hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum." İçim endişeyle dolmaya başladı; halamın içtenliğini kaybetmek istemiyordum. Bir anne figürüne, kadın rehberliğine o kadar uzun zamandır açtım ki. *Ama gerçeği bilmesi gerekiyor.* "Topluma dair hiç tecrübem yok. Yani benim... öylece ortalarına dalıp... Lukas Grey'le veya herhangi biriyle uyum sağlamama imkân yok." Omuzlarım düştü; halamın uzun saçını süsleyen küçücük, özenle yapılmış örgülerini incelerken cesaretimi kaybettim. Böyle güzel şeyleri öğrenmeyi çok istiyordum. "Saçımı nasıl yapacağımı bile bilmiyorum. Veya doğru düzgün makyaj yapmayı. Ya da... *Herhangi bir şeyi işte." Annem olsaydı...*

Vyvian halam elimi okşayıp bana sıcak, anaç bir gülümsemeyle baktı.

"Hiçbir şey bilmen gerekmiyor, canım." Elimi nazikçe sıktı. "Seni kanatlarımın altına aldım. Ve burası olabileceğin en iyi yer. Sen sadece arkana yaslanıp tadını çıkar ve benim izimden yürü."

Utanarak gülümsedim; o serin, pürüzsüz elini tutmak bana ihtiyacım olan cesareti vermişti.

Ninova

YEDİNCİ BÖLÜM

Fallon Bane

"Onu öptün mü?"

"Pardon?"

"Gareth Keeler'ı diyorum. Öptün mü?"

Karşımda üç genç kadın vardı; Vyvian halamın günü birlikte geçirmem için seçtiği Üniversite öğrencileriydi bunlar. Oturmuş pürdikkat beni izliyor, cevabımı bekliyorlardı.

Bu zamana kadar bana sorulmuş en utanç verici soruya vereceğim cevabı.

Bu tür uygunsuz ve kişisel sorular Halfix'te kabul edilemez addelirdi ve ben de içten içe rahatsız olarak geri çekildim.

Valgard'daki ilk sabahımın erken saatleriydi ve Vyvian halamın at arabasında, Gardnerya'nın en iyi terzisinin dükkânına doğru yoldaydık. Sokaklar düzgündü, arabamız da on iki silahlı, yüksek seviye Büyücü askerle çevrelenmişti.

On iki.

Fallon Bane'i korumakla görevliydiler; bir sonraki Karanlık Cadımızı. Vyvian halam onun Karanlık Cadı olduğuna inanmasa da silahlı eşlikçilerimizden anlaşılacağı üzere diğer Gardneryalıların çoğu bu görüşe katılmıyordu.

Fallon şimdiye kadar gördüğüm açık ara en göz korkutucu genç kadındı. Çok güzeldi, dolgun dudakları ve beline kadar

Ninova

uzanan kıvırcık siyah saçları vardı, kocaman gözleri de yeşilin bütün tonlarında parlıyordu. Ona dair her şey geleneklere meydan okuyordu. Evvela, kadın vücuduna göre düzenlenmiş, çıraklara has bir asker üniforması giyiyordu: pantolon yerine uzun ve gri bir etek, üstünde de geleneksel arduvaz grisi ipek tunik ve kalbinin üzerine işlenmiş gümüşi bir Erthia küresi. Üniformasının kollarında da Beşinci Seviye Büyücü nişanı olan beş gümüşi şerit vardı. Beni izleyen Fallon bacaklarını öyle bir açmıştı ki arabada kaplayabildiği kadar yer kaplıyordu.

Soruyu soran oydu ve yüzünde küçümseyici sayılabilecek bir sırıtış vardı. Rahatsız olduğum her hâlimden belli oluyor, yüzümde oluşmaya başladığını hissettiğim kızarıklık da beni ele veriyordu ve görünüşe bakılırsa tüm bunlar onu fazlasıyla eğlendiriyordu.

"Neden bana Gareth Keeler'ı soruyorsun?" dedim Fallon'a.

"Halan onu tanıdığını söyledi."

"Tanıyorum," dedim. "Arkadaşım."

Fallon parlak gözlerini tekrar bana dikmeden önce Echo ve Paige'e sinsi bir bakış attı. "Saçına hiç yakından baktın mı?"

Tüylerim diken diken olurken Fallon'a yönelik görüşüm hızla nefrete dönüştü. "Saçı siyah."

Fallon'ın sırıtışı iyice genişledi. "Peki... Gareth'ı hiç öpmediysen başka birini öptün mü?"

Yüzümü ifadesiz tutmaya çabalıyordum ama bu hadsiz tavrı iyice canımı sıkmaya başlamıştı. "Tabii ki hayır. Bağlanmadım ben." *Ayrıca senin aksine kendimi genç erkeklerin üzerine atmak gibi bir alışkanlığım yok.*

Fallon Echo'ya sinsi bir bakış attı ve bu da ona olan nefretimi iyice harladı. Sonra yaramaz bakışlarını tekrar bana çevirdi ve küçümsemeyle kalınlaşan bir ses tonuyla konuştu. "Artık taşrada değilsin, Elloren. Erkeklerle öpüşmek gayet normal bir şey."

Echo dudaklarını bükerek Fallon'a baktı. "Bazılarımız ahlaklı," dedi azarlar bir tonda. "Valgard'da bile."

Ninova

Fallon mağrur bir kahkaha attı ve sanki yakın arkadaşıymışım gibi bana bakıp gözlerini devirdi.

Echo'ysa şimdi iri gözlerinde ciddi bir bakışla beni izliyor, âdeta değerimi ölçüyordu. En dini bütün Gardneryalılar gibi giyinmişti; siyah tuniği iki katlıydı ve yakası çok yüksekti, boynundaki gümüş zincirden küçük bir Erthia küresi sarkıyordu, süssüz saçı da dümdüz ayrılmıştı.

Fallon'ın ve Echo'nun dost canlısı olmaktan çok uzak yüz ifadelerini fark eden Paige bana cesaret verircesine gülümsedi. Gruptaki gerçekten hoş diyebileceğim tek kişi oydu; kıvırcık siyah saçları değerli taşlarla süslü tokalarından fırlamış, yuvarlak ve pembe yakanlarına dökülüyordu.

Paige'in yüzündeki mutlu ifade Fallon'ın gözünden kaçmadı. "*Paige* öpüştü mesela," dedi nazik olmayan bir tonla, dalga geçercesine.

Bu sözler Paige'in yüzündeki gülümsemeyi silip attı. "Şey... Ben..." Paige kucağında huzursuzca kıpırdanan işaretli ellerine bakarak kekeledi. "Ba-bağlıyım."

Fallon sanki komik bir sır paylaşır gibi kulağıma eğilip, "*On üç* yaşında bağlandı," dedi.

"Öyle mi?" Şaşırmıştım. On üç yaş kulağa *fazlasıyla* küçük geliyordu. Ama sonra aklıma Sage geldi... O da on üçünde bağlanmıştı.

"Ben... Fallon'ın kardeşi Sylus'a bağlıyım," diye mırıldandı Paige ama bu durumdan pek de hoşnut görünmüyordu.

Fallon bir kolunu Paige'in omuzlarına dolayıp yapmacık bir sevgi gösterisiyle ona sıkıca sarıldı. "*Gerçek* kız kardeşler olacağız!"

Fallon'a utangaçça bakan Paige'in yüzünde zoraki ve küçük, titrek bir gülümseme belirdi.

Echo'nun işaretli ellerine baktım. "Sen de uzun süre önce mi bağlandın?"

Echo'nun ciddi bakışları hiç yumuşamadı. "Beş sene önce Basyl Dorne'a bağlandım."

Ona dikkatle bakarak bu konuda ne hissettiğine dair bir emare yakalamaya çalıştım ama Echo'nun heykel gibi suratından bir şey anlamak mümkün değildi.

Gözlerim Fallon'ın işaretsiz ellerine kaydı. "Senin bağlanmadığını görüyorum."

Fallon'ın yüz ifadesi buz keserken kızgın bakışlarını üzerime dikti. "*Henüz* bağlanmadım." Meydan okur gibi konuşmuştu.

"Fallon, Lukas Grey'den hoşlanıyor." Paige gerginlikle kıkırdadı. Fallon'sa başını ona çevirip sert bakışlarını üzerine dikti. "Yani... Lukas'tan... *hoşlanıyorsun* işte."

Halamın *bana* en uygun gördüğü büyü-bağ partneri Lukas Grey'i öve öve bitiremediği geldi aklıma. Vyvian halamın herhangi bir konuda Fallon Bane'le rekabet edebileceğimi, üstüne bir de kazanabileceğimi düşünmesi epey komikti.

"*Gerçekten* yakışıklı biri," dedi Paige heyecanla, "ve babası Büyücü Müfrezesi'nin *tamamının* komutanı. Çok önemli bir aileden geliyor, üstelik Beşinci Seviye Büyücü."

Fallon yüzünde ödül kazanmış gibi sinsi bir ifadeyle beni dikkatle izliyordu.

"Lukas'a ne zaman bağlanacaksın?" diye sordum.

Fallon'ın yüzündeki gülümseme dondu ve bana gözlerini kısarak baktı. "Yakında. *Çok* yakında." Yükselen sesinde uyaran bir tını vardı. *Lukas'tan uzak dur. O benim.*

Lukas konusunda niçin bu kadar güvensiz olduğunu ve Vyvian halamın saçma biçimde onu benim için istediğini bilip bilmediğini merak ettim. Sadece şu gizemli Lukas Grey'le tanışma şansı için bile olsa halamın partisini daha da merak etmeye başlıyordum. Gözlerim Fallon'ın kemerinden kocaman bir diken gibi sarkan asaya kaydı.

"Şey–" asasını işaret ettim "–duyduğum kadarıyla epey güçlüymüşsün."

Ninova

Otuz iki diş sırıttı. "Biraz."

Echo ve Paige'in ona attığı kuşkulu bakışlara bakılırsa son derece alaycı konuştuğunu söyleyebilirdim.

"Büyü kullanıldığını hiç görmedim," dedim Fallon'a.

Vahşi gülümsemesi yüzüne iyice yayıldı. "Büyü gücün yok o zaman?"

Yüzündeki sinsi bakıştan rahatsız olarak başımı iki yana salladım.

Pürüzsüz ve ustalıklı tek bir hareketle asasını çekip dümdüz uzattı ve bir büyü mırıldandı.

Gürültülü bir çatırtı Echo, Paige ve benim yerimizden sıçrayıp koltuklarımıza yapışmamıza neden olurken Fallon'ın asasından masmavi bir ışık fışkırdı. Ses beni iliklerime kadar sarsmıştı ve ışık hızlıca asanın ucunun üstünde süzülen parıl parıl bir küreye dönüşürken ağzım açık kaldı; derin ve ritmik vızıltısı kulaklarımı tırmalıyordu ve arabanın içi aniden soğumaya, pencereler buzlanmaya başlamıştı.

"*Kes şunu*, Fallon," diye çıkıştı Echo, Fallon'a sinirle bakarak. Bu arada kürenin ışığı hepimizi aydınlatıyordu. "Senin yüzünden donarak öleceğiz."

Fallon kibirli bir kahkaha attıysa da dediğini yaptı. Birkaç tuhaf sözcük daha mırıldandı ve buz küresi ânında şiddetle çalkalanan beyaz bir buğuya dönüşüp patladı, ardından cansız ve kokusuz bir sis şeklini alıp yok oldu.

Arkasına yaslanan Fallon sırıtıyordu, gözlerinde de zafer dolu bir parıltı vardı.

"Harikaydı," dedim nefes nefese ve güçlükle yutkunarak; titrememek için direniyordum.

"Ah, bu daha *hiçbir şey*," diyen Paige'in gözleri irileşmişti. "*Başka* neler yapabildiğini görmelisin. Ne de olsa Beşinci Seviye Büyücü. *Bütün* Müfreze'nin en iyilerinden."

Ninova

"Lukas Grey'le tam birbirinize göresiniz yani," dedim Fallon'a sakin bir sesle, potansiyel düşmanlar listesinden uzak kalmak isteyerek.

Vyvian halamın beni Lukas Grey'le eşleştirmeye dair mantıksız hayalinden vazgeçmesi gerekiyordu. Bu isteğinin peşinden koşarsa elde edeceği tek şey beni korkunç Fallon Bane'in hedef tahtasına yerleştirmek olacaktı.

Fallon yorumumdan memnun olmuş gibiydi. Onaylar bir edayla başını salladı ve asasını kemerine geri koyup rahatça oturdu.

Echo'ysa Fallon'a kınayan bir bakış attıktan sonra gözlerini işaretsiz ellerime dikip kaşlarını çattı. "Senin neden bağlanmadığını anlamadım."

"Amcam büyüyene kadar beklememi istiyor," dedim, Echo'nun yargılayıcı tavrından rahatsız olarak. Kaldı ki Fallon da benimle hemen hemen aynı yaşta görünüyordu ve o da bağlanmamıştı.

"Ah, inanılmaz eğleneceksin," dedi Paige gözlerinde özlem dolu bir bakışla. "Bütün o partiler, danslar ve *ilk öpücüğün!*"

"İlgilendiğin herhangi biriyle tanıştın mı?" diye sordu Fallon, Lukas için bir rakip olup olmadığımı değerlendirdiği açıkça belliydi.

"Hayır." Başımı iki yana salladım. "Aslında Halfix'te pek bir şansım da olmadı. Orası biraz fazla izole. Bugün de Valgard'daki ilk günüm sayılır."

Fallon beni yeni bir ilgiyle süzdü. Gözlerini kısarak baktı. "Etrafında *hiç* erkek oldu mu bari? Gardneryalı erkekler dışında yani."

İstemsizce kaşlarım çatıldı ve fazla korumalı yetiştirilişime dair savunmacı bir tavra büründüğümü hissettim. "Ne demek istiyorsun?" diye sordum ihtiyatla.

Fallon kısa bir kahkaha attı. "Hiç Kelt oğlanların etrafında bulundun mu diyorum? Veya Elf? Veya... *Lupin?*"

Ninova

Şaşkınlıkla ona bakakaldım. "Üniversite'de Lupin yok, öyle değil mi?" Bu bana inanılmaz derecede tehlikeli gelmişti. Lupinler şekildeğiştiren vahşi kurtlardı. En güçlü Gardneryalıdan bile daha güçlülerdi ve büyülerimizden hiç etkilenmiyorlardı.

"Korkarım ki var," diye cevap verdi Echo, yüzünde ciddi bir ifadeyle.

"Bu çok korkunç," dedim başımı iki yana sallayarak. "Gerçekten çok şaşırdım." Sonra aklıma Vyvian halamla Edwin amcamın konuşmaları ve halamın Üniversite'deki ırk çeşitliliğinin yanlış olduğunu düşünmesi geldi. Icaral iblislerinin bile okula kabul edildiğini söylemişti.

Endişeli bir tavırla alt dudağını çiğneyen Paige'in gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Fallon bariz bir keyifle kulağıma eğilip fısıldadı: "Lupinler hiç evlenmiyorlar, biliyor muydun? Canları kimi istiyorsa alıp onunla *ormanda* çiftleşiyorlar."

"*Hayvanlar* gibi," diye araya girdi Echo büyük bir öfkeyle.

"Gerçekten mi?" Bu resmen kepazelikti. Dahası tedirgin ediciydi.

"Duyduğuma göre," diye devam etti Fallon, "bazen genç kadınları alıp ormana götürüyor ve onlarla... *kurt* formunda çiftleşiyorlarmış!"

Nefesi kesilen Paige elini ağzına kapadı.

"Böyle bir şey mümkün mü ki?" diye sordum dehşet içinde.

Fallon gülüp arkasına yaslandı. "Sen yine de Lupin oğlanlardan uzak dur."

Echo somurtkan bir ifadeyle, "Sadece ormanlarda da çiftleşmiyorlar," diyerek bilgilerini aktarmaya devam etti. Bir yandan da yuvarlak kolye ucuyla oynuyordu.

Paige, Echo'nun söylemek üzere olduğu şeyden kaygılanarak olduğu yerde büzülüp kaldı, bu sırada Fallon da neşeli bir beklentiyle bana bakıyor ve herkes malum soruyu sormamı bekliyordu.

Onlara gözlerimi kırpıştırarak baktım. Bu şimdiye kadar yaptığım en acayip konuşmaydı ve kendime engel olamayarak dehşetengiz bir merakın pençesine düştüm. "Nerede... Şey... Nerede yapıyorlar?.." Cümlemi elimle yaptığım bir hareketle noktaladım.

Echo açık açık sormak istememi onaylıyor gibiydi. Eğilip yaklaştı. "Babam eskiden Konsey'in Lupin elçisiydi ve Lupin Bölgesi'ni gerçekten *ziyaret etmişti*. Annemle onlar hakkında konuşmasına kulak misafiri olmuştum. Lupinler bizim yaşlarımıza geldiğinde sürüleri –topluluklarına böyle diyorlar, kurt sürüsü gibi– toplanıyormuş ve herkesin önünde kalkıp çiftleşecek birini seçiyor, sonra da *oracıkta, herkesin* önünde çiftleşiyorlarmış. *Çocukların* bile karşısında."

Yüzümü ateş bastı. Bu, hayatım boyunca duyduğum en iğrenç şeydi. "Peki... Tehlikeli değil mi? Onlarla Üniversite'ye gitmek yani?"

"Üniversite'de sadece iki tane var." Fallon elini kayıtsız bir tavırla salladı. "Biri erkek, biri kız ikiz kardeşler."

Az da olsa rahatlamıştım. Sadece iki Lupin vardı. İki tanesi en fazla ne kadar tehlikeli olabilirdi ki?

"Peki ya Elfler?" diye sordum. Kardeşlerim bana Üniversite'deki öğrencilerin neredeyse çeyreğini oluşturduklarını söylemişti. "Onlar nasıl?"

"Tam tersi," dedi Fallon başını iki yana sallayarak. "*Fazla* titizler." Alay edercesine burnundan güldü. "Çocuk yapabilmeleri bile şaşırtıcı. Gerçi kadınlarına karşı aşırı korumacılar. Başka ırktan bir erkek kadınlarına *dokunacak* olursa..."

"Sanki biri öyle bir şey yapmak ister de," dedi Echo dudak bükerek.

"Bence Elf kızları çok güzel," dedi Paige utanarak. Bunu duyan Fallon ona kınayan bir bakış attı. "*Öyleler* ama!" dedi Paige ısrarla. "Sivri kulakları çok zarif. Bembeyaz saçları, bembeyaz kıyafetleri de öyle... Bizim tam tersimiz gibiler."

"Bizim *fazlasıyla* tam tersimizler," diye araya girdi Echo. Bana baktı. "Putperestler."

"Müttefikimiz değiller miydi?" diye sordum, renk vermemeye çalışarak.

Fallon bana dikkatle baktı. "Şimdilik."

Hımm, ilginç. "Peki ya Keltler?" diye sordum Echo'ya bakarak. "Onların erkekleri nasıl?"

Fallon alaycı bir tavırla homurdanırken Echo bana ciddiyetle baktı ve Erthia küresini yumruğunun içine alıp sıktı. "Onların kanı *her türlü* pislikle kirlenmiş durumda; Fae kanı, Urisk... *Icaral* bile." Echo devam etmeden önce gerektiği kadar korkup korkmadığımı görmek için duraksadı.

Aklıma Sage'in Icaral bebeğinin gelmesiyle üzerime bir kasvet çöktü. Sage'in ne kadar sıkıntılı ve korkmuş göründüğünü hatırlıyordum. *Kelt. İblis bebeğin babası bir Kelt. Ve Sage onunla Üniversite'de tanıştı.*

"Rahip Vogel Keltlerin sürüldüğünü ve artık bizim gibi İlk İnsanlar'dan olmadıklarını söylüyor," diye devam etti Echo katı bir ifadeyle. "Çöl kâfirleri ve Uriskler gibi Kötü Varlıklar'la birlik olmuşlar."

"Urisk kadınlarına dikkat et," diye uyardı Fallon. "Çok masum görünebilirler ama erkeklerimizi baştan çıkarmaya *bayılırlar.*"

Warren Gaffney'nin birçok kez bu konudan bahsettiğini duymuştum. İşin aslı şu ki, Urisk kadınlarının baştan çıkarabilecekleri kendi erkekleri yoktu. Gardnerya hükümeti onların erkeklerinin tamamını Diyar Savaşı'nda öldürmüştü.

Urisk erkekleri çok güçlü toprak büyücüleriydi; taşların ve mücevherlerin yıkıcı gücünü kullanabiliyorlardı. Varlıkları ülkemiz için ciddi bir tehdit oluşturuyordu. Öte yandan kadınları büyüden tamamen yoksundular ve Gardnerya'da misafir işçi olarak çalışmalarına izin veriliyordu.

Ne olursa olsun Urisk erkek bebeklerinin öldürülmesi korkunç bir düşünceydi. Bunu Edwin amcamla hiç konuşamamıştım çünkü ne zaman konuyu açmaya kalksam gözle görülür biçimde üzülüyordu, hatta bir keresinde göğsünü tutarak gözyaşlarına boğulmuştu.

Urisklerin erkek savaşçıları güçlendikleri dönemde ülkemize vahşice saldırmış ve bizi yok etmek istemişlerdi ama yine de tüm bunlar çok üzücüydü.

İç çeken Echo, "En azından melez Urisklerin sadece zayıf bir büyü gücü var," dedi.

Paige başını onaylarcasına salladı ama Fallon ikisini de duymazdan geliyordu. Bunun yerine beni izliyor, o kadar yıldırıcı bir yoğunlukla bakıyordu ki ensemdeki tüyler diken diken oldu. Ona olan nefretim iyice kabardı.

"O melezlere karşı dikkatli ol," dedi bana, yüzünde kurnaz bir gülümseme belirirken. Bir kez daha Gareth'ı ve gümüşi saçlarını ima ettiğini fark ederek rahatsız oldum. Başparmağını asasında gezdirdi. "Melezler her yerde," diye mırıldandı. "İnsan istese de yeterince dikkatli olamıyor."

Ninova

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Dokulu İpek

"Dik dur bakayım şimdi. Böyle daha iyi..."

Ben utanç içinde boğulurken Büyücü Heloise Florel mezurayı belime sıkıca sardı. Altmış yaşlarında, amirane, katı bir kadın olan Büyücü Florel terzi dükkânının sahibiydi. Uzun, siyah tuniği ve eteği zarifçe dikilmişti, beyaz saçı örülüp başının arkasında düzgün bir topuz yapılmıştı, gözleri de bütün ayrıntıları inceleyen küçük yeşil ışıldaklar gibiydi.

Kadının soyunma odasının tam ortasındaki kaidedeydim; Fallon, Echo ve Paige de bana bakıyordu. Üzerimdeyse sadece *iç çamaşırlarım* vardı!

"Pekâlâ. Şimdi kollarını başının üzerine kaldır bakayım..."

Ben yeni bir utanç dalgasıyla boğuşurken Büyücü Florel göğüs ölçümü almaya başladı ve mezurayı memelerimin önce etrafından, sonra da üzerinden geçirirken gördüğü sayıları bir Urisk kızına sessizce aktardı. Benim yaşlarımdaki yüzü kar beyazı kız da sayıları küçük bir parşömen parçasına not alıyordu. Fallon kızın omzunun üstünden bakarak yazdıklarını okudu ve elini ağzına kapayarak gördüklerini Paige'le Echo'ya fısıldadı; bu sırada pis pis sırıtmayı da ihmal etmemişti. Ölçülerim hakkında yorum yaptığını gayet iyi bilerek utançtan kızardım.

Ninova

Büyücü Florel'ın oramı buramı ellemesine aldırış etmemeye çalışarak etrafımı saran siyah kumaş toplarına bakındım. Baktığım her duvarın tavana kadar lüks kumaşlarla kaplı olduğunu görüyordum ve çoğuna da girift desenler işlenmişti. Siyah kumaşın bu kadar fazla çeşidi olabileceği hiç aklıma gelmezdi; renkler en koyu gece siyahından grinin kıyısındaki tonlara kadar çeşitlilik gösteriyor, dokular da neredeyse kendi yansımanızı görebileceğiniz kadar parlak olanlardan mat kadifelere dek uzanıyordu.

"Gerçekten hoş bir endamın var," dedi Büyücü Florel, göğsümü süzerek. "Ama onca... *kıyafetin* altında saklaman çok yazık." Ayağıyla çıkardığım giysilerden oluşan yığını dürttü.

Yüzümü iyice ateş bastığını hissettim ama bu sefer utancım, aldığım iltifat ve Büyücü Florel'ın övgüsü karşısında Fallon'ın yüzünün düşmesinden kaynaklanan bir tatmin duygusuyla harmanlanmıştı.

İçten içe hoş bir fiziğim olduğunun farkındaydım ama daha önce hiç kimse vücudumu böyle açıkça övmemişti. Bir amca, iki de erkek kardeşle büyüdüğümden bedenim hep özel kalmıştı ve Gardnerya geleneklerinden dolayı da boynumdan ayaklarıma kadar tamamen örtülüydü. Çıplak ayak bileklerimi insan içinde neredeyse hiç sergilememiştim. Büyüyüp bedenime uygun kıyafetlere ihtiyaç duyduğumda da giysilerimi kendi kendime dikmeye başlamıştım.

Nihayet çile sona erdi ve Büyücü Florel giyinmemi söyledi, sonra da Urisk kıza değişiklikler ve kesimlerle ilgili notlar yazdırdı.

Genç Urisk kızı o kadar güzeldi ki gözlerimi ondan alamıyordum. Vyvian halamın evindeki üst sınıf hizmetliler gibi açık eflatun teni, uzun ve sivri kulakları, birkaç farklı ametist tonuyla parıldayan şaşırtıcı derecede güzel gözleri vardı. Menekşe rengi saçı uzun bir örgü hâlinde toplanmıştı ve beyaz, keten bir tunikle beyaz bir etek giymişti.

Ninova

Gaffneylerin düzensiz çiftliklerinde çalışan Urisk kadınları düşündüm. Urisk çiftçiler Uriskçe konuştukları ve mevsimlik hasat işi biter biter ortadan kayboldukları için bana göre her zaman bir gizem olmuşlardı. Bir de onların hepsi buruşuk ciltli ve bakımsızdı. Bu güzel kızla alakaları yoktu.

Urisk kızın parşömeni verdiği Büyücü Florel, upuzun inci kolyesine bağlı yarımay şeklindeki gözlüğünün ardından gözlerini kısarak yazılanlara baktı. "Çok güzel, Sparrow," dedi. "Gidip Effrey'i getir hadi."

Sparrow başıyla onaylayıp zarif hareketlerle uzaklaştı. Birkaç saniye sonra başka bir Urisk kızı –incecik, aşırı heyecanlı, ufak tefek biriydi; teni, saçı ve gözleri koyu mordu– odaya koşarak girip Büyücü Florel'ın önünde durdu, Sparrow da hemen arkasındaydı. Çocuk sekiz yaşlarında görünüyordu.

Kadın kararsız bir ifadeyle çocuğa bakıp biraz kumaş getirmesini istedi. Birkaç dakika sonra çocuk çözülüp bacaklarına kadar sarkan iki top kumaşla döndü; biri küçük, altın rengi şeritlerle bezeli simsiyah ipekti, diğeri de soluk mavi-siyahtı. İkisi de kocamandı ve kız taşırken nefes nefese kalmıştı.

Büyücü Florel bıkkınlıkla iç çekti. "*Dokulu ipek*, Effrey, *dokulu* olandan istemiştim."

Kızın gözleri panikle irileşti.

"Şöyle kolaylaştıralım," dedi Büyücü Florel, kız hüngür hüngür ağlamanın eşiğinde gibi görünürken. "Sen en iyisi bana örnek broşürünü getir. Kumaş toplarından daha rahat taşırsın."

Küçük Effrey koşarak odadan çıktı; hatasını düzeltmeye hevesli görünüyordu.

Bize dönen Büyücü Florel başını iki yana salladı. "Kusura bakmayın," dedi. "Yeni başladı da. Bir de eğitmesi *fevkalade* zor. Can kulağıyla dinlemiyor."

Bir kadife topunu okşayan Fallon burnundan güldü. "Kulakları *o kadar* büyük olunca insan iyi dinleyeceğini sanıyor."

Ninova

Başımı hızla çevirip Fallon'a baktım. Büyücü Florel, Echo ve Paige de şaşkına dönmüş bakışlarla aynı şeyi yaptılar.

Fallon kuşkulu gözlerle bizi süzerken küçük Effrey tökezleyerek odaya girdi. Çocuk kolunun altında örneklerle dolu kalın bir broşür taşıyordu, yıpranmış kumaş parçaları kenarlardan taşmıştı. Fallon kahkaha atıp eliyle küçük kızı işaret etti. "Ah, yani bu kız fazla büyük bir *yarasaya* benzemiyormuş gibi mi yapacağız?"

Effrey tökezleyerek durdu. Başını kaldırıp Fallon'a baktığında dudakları aşağı doğru kıvrıldı ve yüzü asıldı, kulaklarının uçları bile sarkar gibi oldu. Fallon Bane'in hemen arkasında duran Sparrow'un Effrey'e uyarıcı ve ciddi bir bakış attığını gördüm.

Fallon, "Kız!" diye bağırdı Effrey'e, kız yerinden sıçrayıp başını hızla kaldırdığında da kahkahasını bastırdı. Amirane bir tavırla parmaklarını kendine doğru sallayan Fallon, "Hadi bakalım, ver şunu," dedi.

Çocuk örnek kataloğunu Fallon'a verirken başını saygıyla eğdi. Ellerinin titrediğini fark ettim.

"Teşekkürler," dedim nazikçe, kızı rahatlatmaya çalışarak. Zalimliği karşısında şaşkına döndüğümden Fallon'a da kınayıcı bir bakış attım.

Ona kederli bir ifadeyle bakan Büyücü Florel da Fallon örnek kataloğunu alır almaz küçük Effrey'i gönderdi. Büyücü Florel'ın Fallon Bane'e gösterdiği hürmetin sebebini hiç merak etmiyordum; ne de olsa Fallon büyükannemin gücünün muhtemel vârisiydi.

Fallon kataloğu ahşap bir ayaklığın üzerine koyup açtı. Hiç acele etmiyordu, herkes sessizce beklerken kitapçığı tekeline almıştı. Nihayetinde ilgisini çeken kumaşı buldu. "Ah, işte burada, Elloren," dedi sesinden sahte bir sevimlilik akarak. Mat siyah bir dikdörtgen çekip çıkararak bana uzattı.

Çok çirkin, kaba bir yündü. Buraya gelirken giydiğim kıyafetlerden daha kalitesizdi.

"Bence bu sana çok yakışır," dedi Fallon cıvıl cıvıl bir sesle, "*özellikle de* halanın partisinde. Sence de öyle değil mi, Paige?"

Paige örnek kumaşa baktığında kaşları çatıldı. Bana kaçamak bir bakış atıp kararsızca gözlerini kırpıştırdı. "Iıı... şey... *belki* olabilir..."

Fallon'ın şaka yapıp yapmadığını anlayamıyordum. Şaka yapıyor olmalıydı. "Ben aslında... farklı bir şey düşünüyordum," dedim.

Fallon'ın gözleri gücenmiş gibi irileşti. "Ama... bu *Gorthan yünü*. Son derece şık." Sinsi gözleri Echo ve Paige'e kaydı.

Ben daha tepki verme fırsatı bulamadan kataloğu çat diye kapayıp çıkardığı yün parçasıyla birlikte Büyücü Florel'a verdi. "Bence onun elbisesini bu kumaştan yapın," dedi kararlılıkla ve bana yüzünde kocaman bir sırıtışla baktı. "Hatta bence onun bütün kıyafetlerini bu yünden yapmak lazım."

İçimde dalga dalga nefret yükselirken Fallon'ın asasına bakmamla kalp atışlarım hızlandı. "Bir dakika," dedim Büyücü Florel'a hitap ederek. "Örnekleri ben de görmek istiyorum."

Fallon'ın gülümsemesi hafiften alaycı bir hâl aldı. "Hadi ama, Elloren." Etrafımızı kuşatan kumaşları işaret etti. "*Hepsi* siyah zaten."

Gözlerine baktım. "Yine de kendim görmek istiyorum." Oda o kadar sessizleşti ki yere toplu iğne düşse sesi duyulurdu.

Fallon bana tepeden bakarken beni sindirmesine izin vermemek için elimden geleni yaptım. Gözleri büyüleyiciydi; açık ve koyu yeşil çizgiler vardı, açık yeşil kısımları o kadar soluktu ki neredeyse beyazdı. Bana mızrak gibi keskin buz sarkıtlarını hatırlattılar.

Gergin bir ânın ardından Büyücü Florel kataloğu yanımdaki başka bir yüksek masanın üzerine koydu. "Tabii ki, canım," dedi gözleri endişeyle Fallon'a odaklanarak. "Al bakalım."

Fallon'ın buz gibi bakışlarının üzerimde olduğunu gayet iyi bilerek kapağı açtım. Kumaş parçalarıyla dolu sayfaları çe-

virirken menekşe-siyah bir kadife örneği gözüme takıldı; yavru tavşanlar gibi yumuşacıktı.

"Ah... şuna bakın," dedim nefesim kesilerek. Bir sonraki örneği gördüğümde Fallon'ı neredeyse unutmuştum: Hareket ettikçe kıvrımları kırmızı ve sarı renkte parlayan siyah bir ipekti. "Muhteşem bir şey." Kumaşı bir o tarafa bir bu tarafa çevirdim ve renk değişimini izlemek için en yakınımdaki duvar fenerine tuttum.

Büyücü Florel memnuniyetle başını aşağı yukarı salladı. "Ishkartan altın örgüsü," dedi şeridi katalogdan çıkararak. "Doğu Çölü'nden getirildi. Alev kırmızısı-altın dokumaya işlenmiş. Çok güzel, çok nadir bir parça."

Evden getirdiğim tuniğimin zımparayı andıran kahverengi yününe baktım. En güzel keman ile kabaca yapılmış bir enstrümanı kıyaslamak gibiydi.

Büyücü Florel bana gülümsedi. "Çok zevkliymişsin, Büyücü Gardner."

Diğer örneklere bakmaya koyuldum ve aralarında en güzel olanı gördüğümde hemen durdum. Gece yarısı siyahı bir ipekti. Üzerine işlenmiş sarmaşık detayları o kadar incelikle dokunmuştu ki fark etmek için dikkatle bakmak gerekiyordu. Ama bir kez fark edince de...

Parmağımı dokulu ipekte gezdirdim. "Bu çok *güzel*."

"Salishen ipeği," dedi Büyücü Florel saygıyla. "Salishen Adaları'ndan gelir. Salishliler dokumacılık konusunda gerçekten ustalar. Bu işi bir sanat gibi ele alıyorlar. Üstelik tüm işlemeleri de en az bunun kadar zariftir."

Başımı kaldırıp kadına baktım. "Sizce bunu kullanabilir misiniz?"

"Elbette, Büyücü Gardner," dedi. Seçimimin onu heyecanlandırdığı açıkça görülüyordu.

Fallon elini kumaşın üzerine koydu. "Bunu kullanamazsınız," dedi sert bir sesle.

Ninova

Hem kızıp hem şaşırarak gözlerimi kırpıştırdım. "Nedenmiş?"

"*Çünkü*," diye karşılık verdi küçümser bir tonda, "*benim* elbisem bu kumaştan yapılıyor."

"Ah, yazık oldu," diyerek iç çekti Büyücü Florel. Anlayış gösterircesine omzuma hafifçe vurdu. "Elimde başka kumaşlar da var, Büyücü Gardner, merak etme. Senin için de en az bunun kadar güzel bir şey bulacağız..."

Kalbim hızla atarken elimi sertçe kumaş örneğinin üzerine, Fallon'ın elinin hemen yanına koydum. Fallon'la göz göze geldim ve bakışlarımı kaçırmadım. "Hayır. Ben *bunu* istiyorum."

Herkes ağızları beş karış açık bana bakıyordu.

Fallon aniden öne eğilip dişlerini gösterdi. "Ama *alamazsın*."

Elimin hafifçe titremesini görmezden gelmeye çalıştım. "Ah, hadi ama, Fallon," dedim, etrafımızdaki kumaşları gösterip onun o alaycı ses tonunu taklit ederek. "*Hepsi* siyah zaten. Ve eminim ki kesimi farklı olacaktır." Gözleri herkesinki gibi kocaman açılan Büyücü Florel'a baktım. "Onunkinden çok farklı yapabilir misiniz?"

Fallon aşağılayıcı bir ses çıkardı. "Benim elbisem *burada* yapılmıyor yalnız. *Kendi* terzim var."

"İyi o zaman," dedim. "Bu da durumu çözüyor işte." Büyücü Florel'a döndüm. "Zamanında yapabilir misiniz? Bu kumaşla."

Ölçüp tartan bir bakışla beni süzen Büyücü Florel'ın gözleri seçenekleri değerlendiriyormuş gibi Fallon'a kaydı. "Şey, tabii, Büyücü Gardner. Sanırım yapabilirim." Fallon'a soğuk bir tavırla gülümsedi. "Sen bana elbisenin nasıl bir şey olduğunu söyler misin, canım? İkisinin *son derece* farklı olmasını sağlarım."

Büyücü Florel'ın desteği karşısında hem şaşırdım hem de cesaret buldum. Ama Fallon'a baktığımda yüzündeki sırıtış beni ürküttü. Geniş ve şeytani bir gülümsemeydi bu. Elini hızla kumaş örneğinden çekti ve görünüşe bakılırsa irkilmemden memnun oldu. "Ben gidiyorum," dedi gözlerimin içine bakarak.

Ninova

Echo ile Paige âdeta yanına uçup onu yatıştırmaya ve kalması için ikna etmeye çalıştılar.

Bakışlarımı kaçırıp örnekleri incelemeye devam ettim ama kumaşları görmüyordum bile. Daha fazla bir şey söylememin hata olacağının farkındaydım. Ama Fallon'ın o küçük kıza nasıl davrandığını düşününce kendime engel olamamıştım.

"Endişelenme, Fallon," dedim ona bakmamaya özen göstererek ve sesimin titremesine engel olmaya çalışarak. "Belki terzin sana başka bir elbise diker. Mesela Gorthan yününden. Çok şık olduğunu duydum."

Fallon'a döndüğümde bakışlarında saf, apaçık bir nefret gördüm. Asasının üzerine kapadığı yumruğunu sıkarak sinirli sinirli yürüyüp gitti ve kapıyı arkasından çarparak kapadı.

Gözümün ucuyla baktığımda Sparrow'ın kaçamak bir gülümseme koyverdiğini gördüm.

Ninova

DOKUZUNCU BÖLÜM

Karanlık Cadı

"Tıpkı Carnissa Gardner'a benzedin. *Harikasın.*"

Ben şatafatlı boy aynasındaki yabancıya bakarken Paige coşkuyla methiyeler düzüyordu.

Vyvian halamın bana tahsis ettiği lüks yatak odasındaydık; kristal kapılar ve kış bahçesinin pencereleri açık olduğundan gece havasının ılık esintisi içeriyi dolduruyor, beyaz yavru kediler yatağımda oynaşıyordu. Paige'le son günlerde birkaç kez görüşmüş, Vyvian halam ve onunla şehirde iki kere öğle yemeği yemiş, bir keresinde de ayakkabı alışverişine çıkmıştık. Echo ve Fallon'dansa onunla olmayı kesinlikle tercih ederdim.

Son bir saattir Vyvian halam kollarını kavuşturmuş izlerken Büyücü Florel de beni süslüyordu. Halam hayati önem taşıyan bir çalışmayı denetleyen usta ressam edasıyla Büyücü Florel'ı yönlendirirken ben sanki orada değilmişim gibi davranıyordu. Ben de zaten başka birine bakıyormuşum gibi gözlerime inanamıyordum.

Hiçbir zaman ne yapacağımı bilemediğim dağınık saçlarım şimdi girift örgüler hâlinde omuzlarımdan sarkıyor, yapılan ağır makyaj sayesinde gözlerim iri ve gizemli görünüyordu. Alınıp şekillendirilmiş kaşlarım da bu etkiyi artırıyordu. Dudaklarım dolgun ve kıpkırmızıydı, elmacık kemiklerim allıkla vurgulan-

Ninova

mıştı. O kadar harikaydı ki yüzümdeki bütün nahoş, keskin hatlar dönüşüm geçirip güçlü bir zarafetle sarmalanmıştı. Üstelik hepsi bu kadar da değildi: Kulaklarım ve boynum altınlarla bezeli zümrütlerle süslenmişti, bir de Büyücü Florel'ın benim için yaptığı elbise...

Nefes kesiciydi. Ustaca işlenmiş sarmaşıklar kumaş hareket ettikçe bir görünüp bir kayboluyordu, parıltılı tunik de jüponun üzerinden ikinci bir deri gibi dökülüyordu.

Bütün kadınlar arasında Gardnerya güzelliğini temsil etmek büyükanneme düşmüştü. Düşmanlarımız tarafından "Karanlık Cadı" olarak bilinirdi ve gelmiş geçmiş en güçlü Gardnerya Büyücülerindendi. Son derece entelektüeldi, sanatsal açıdan müthiş yetenekliydi, baş döndürücü derecede güzeldi ve ordumuzun en etkin komutanıydı; bütün bunların hepsiydi.

Bana gelince, ona olan benzerliğim öyle az buz değildi. *Tıpatıp aynısıydım.*

"Evet," dedi Vyvian halam içini çekerek, "bu iş görür. Bence buradaki işimiz bitti, Heloise." Ayağa kalkıp yüzüne kocaman bir gülümseme yerleştirdi. "Elloren, bir saat sonra partiye gelirsin. Paige sana eşlik eder." Paige'e döndü. "Onu orta merdivenden indirirsin. Özel bir giriş yapmasını istiyorum." Halam bir an durup beni iyice süzdükten sonra Büyücü Florel'la birlikte çıktı; iki kadın tatlı tatlı sohbet ederek uzaklaştı.

Ben de aynadaki görüntümü izlemeye döndüm ve neredeyse küçük dilimi yutacaktım.

"*Çok* gurur duyuyor olmalısın," dedi Paige saygıyla. "Büyükannen öyle harika bir kadın ki. Onun izinden gitmeye can atıyor olmalısın, Elloren, yoksa Kadim Varlık seni onun görünümüyle kutsamazdı. Herkes seni görene kadar bekle!"

Arada bir karşımıza çıkan ve aceleyle oradan oraya koşturan, bizi de saygılıyla görmezden gelen Urisk hizmetlilerin olduğu dolambaçlı koridorlarda Paige'i takip ettim.

Ninova

Kiraz ağacı tırabzanları olan asma kata adımımızı attığımızda boğazımın kupkuru olduğunu fark ettim. Geniş bir merdivenin tepesinde durup aşağıdaki devasa, dairesel salona baktım.

Karşımızda alabildiğine önemli görünen Gardneryalılardan oluşan bir kalabalık vardı, herkes siyahlara bürünmüştü. Aşağı yukarı yarısı askeri üniforma giyiyordu, çoğu da yüksek rütbeliydi. Birkaçındaysa büyü gücünü temsil eden gümüş kenarlı pelerin vardı.

Önce bize doğru birkaç meraklı bakış atıldı. Derken biri nefesi kesilmiş gibi bir ses çıkardı. Odaya aniden derin bir sessizlik çökmüştü.

Herkese şaşkınlıkla bakarken antreyi âdeta egemenliği altına almış devasa avize dikkatimi çekti; yaprak şeklindeki kristallerle kaplı, oyulup ters çevrilmiş bir buzağacının dallarına yerleştirilmiş yüzlerce mum vardı. Odanın tamamına dans eden, değişen bir ışıltı yayıyordu.

Antreyi tarayan bakışlarım tam ortada duran bir adama takıldı. Uzun boylu ve zayıf biriydi, uzun ve koyu renk bir rahip tuniği giymişti, göğsüne de beyaz bir kuş resmi işlenmişti. Geniş alnı, bıçak gibi keskin yüz hatları ve omzuna dökülen simsiyah saçlarıyla çoğu rahipten daha gençti. Yeşil gözleri o kadar yoğun ve canlıydı ki sanki içeriden yanmış gibi akkor hâlinde parlıyorlardı.

Bana beni tanıyormuş gibi bakıyordu, bakışları öyle yoğundu ki şaşakaldım.

Bir anda gözümün önüne bir görüntü geliverdi: yanmış bir ağaç kabuğu, bomboş gökyüzüne uzanan simsiyah dallar.

Bu görüntünün karanlık boşluğuna çekilirken destek almak için tırabzana tutundum.

Ağaç alev aldı, sonra söndü.

Gözlerimi kısarak avizeye baktım ve derin bir nefes verdim. Belki de gördüğüm bir ışık oyunuydu. Öyle olmalıydı.

Kalbim küt küt atarken tekrar rahibe baktım. Endişe verici bir aşinalıkla hâlâ bana bakıyordu. Halam da hemen arkasındaydı. Zarif bir hareketiyle beni yanlarına çağırırken koyu renk tuniği ve etekleri safir mavisi parıltılar saçıyordu.

Paige elini omzuma koyup yumuşak ve cesaretlendirici bir sesle konuştu: "Hadi, Elloren."

Biraz endişeli bir hâlde bir ayağımı diğerinin önüne atarak kendimi yürümeye zorladım. Ayak seslerimi bastıran ve yeni topuklu ayakkabılarımla kayıp düşmemi engelleyen zümrüt yeşili merdiven halısına minnettar kalarak ilerledim, bir elimle de parlak tırabzanı sıkıca tutuyordum. Kiraz ağacı beni sakinleştiriyordu; köken ağaç sağlam ve güçlüydü.

Son basamağı da indiğimde şaşkın ve hayran bakışlarla beni izleyen kalabalık biraz ayrıldı ve hemen sonra o genç rahibin yanındaydım. O cansız ağaç görüntüsü de geri gelmişti. Kurtulmak için gözlerimi kırpıştırdığımda görüntü dağılıp yok oldu.

Burada çok yanlış bir şey vardı. Sanki derin bir ormanın karşısında duruyordum ve herkes hiçbir terslik olmadığından emindi. Ama gölgelerin arasında bir kurt bekliyordu.

Rahibin o aşırı kuvvetli bakışlarına odaklandım.

"Elloren," dedi halam cıvıl cıvıl bir sesle. Elini hemen o adama uzattı. "Marcus Vogel'la tanış. İkimiz de Büyücü Konseyi'nin üyesiyiz ve kendisinin bir sonraki Yüksek Büyücümüz olması kuvvetle muhtemel. Rahip Vogel, yeğenim Elloren Gardner."

Marcus Vogel yılankavi bir zarafetle uzanıp elimi tuttu ve öpmek için eğildi, gözlerinde de şaşkın bir merak parıltısı vardı.

Geri çekilip sinme dürtümü bastırdım.

Adamın teni tuhaf biçimde ılık, hatta sıcaktı. Bir de bana sanki zihnimin ardını, oralarda bir yerde hâlâ titreşen o ağaç görüntüsünü görebiliyormuş gibi bakıyordu.

"Elloren Gardner," diye mırıldandı. Sesi hiç beklemediğim kadar gırtlaksıydı. Onda, içimin derinliklerinde ürkütücü bir

Ninova

istila gibi sıcaklık uyandıran, baştan çıkarıcı bir nitelik vardı. Buna karşı gardımı aldım.

Vogel gözlerini kapayıp gülümsedi ve derin bir nefes aldı. "*Onun* gücü. Damarlarında akıyor." Gözlerini açtığında bakışları elime odaklanmıştı. Bir parmağını ağır ağır elimde gezdirmesiyle sırtımdan aşağı bir ürperti yayıldı. Başını kaldırıp benimle göz göze geldiğinde bakışları yoğun, sesi dingindi. "Peki sen *hissedebiliyor* musun?"

Hem rahatsız olmuştum hem de kafam karışmıştı. "Hayır," diyebildim, belli etmeden elimi geri çekmeye çalışarak. Ama sıkıca tutuyordu.

"Asa testi yapıldı mı?" Bu soruyu halama sorarken sesinde karanlık bir tını vardı.

"Evet, birkaç kez," dedi halam. "Gücü yok."

"*Emin* misin?" diye sordu, hiç kırpmadığı gözlerini Vyvian halama dikmişti.

Kendinden emin, soğukkanlı halam, Vogel'ın delici bakışlarının altında resmen sararıp soluyordu. "Evet... evet, oldukça." Duraksadı. "Amcası bu konuda bana güvence verdi. Onu resmî olarak daha geçen sene test etti."

Korku dolu tavırlarından da söylediklerinden de şaşkına dönerek halama baktım. Geçen sene bana kimse asa testi yapmamıştı. En son çok küçükken test edilmiştim.

Edwin amcam niye yalan söylemişti ki?

Vogel'ın uyandırdığı o kapkara boşluk hissi amansızca üzerime bastırıyor, ben de içten içe büzülüp ondan uzaklaşmaya çalışıyordum. O hararetli bakışlarına giderek artan bir korkuyla karşılık verdim.

Vyvian halam ve diğer Büyücülerin çoğu bu adamın bastığı yere bile taparken ben neden ondan bu kadar korkuyorum?

Vogel'ın bıraktığı elimi geri çektim ve parmaklarımı açıp kapayarak üzerimdeki o rahatsız edici histen kurtulmaya çalıştım.

Ninova

"Yazık olmuş," dedi kederli bir ifadeyle ve uzanıp marifetli, sanatkâr parmaklarıyla yüzüme dokundu. Geri çekilmek istiyordum ama bu dürtüye karşı koydum. Soru sorar bir edayla başını yana eğip derin derin nefes aldı, sanki havayı kokluyordu. "Ama yine de... onda Carnissa'nın özünün yansımalarını hissediyorum. O kadar *güçlü* ki."

"Ah, evet," diye onayladı halam efkârlı bir gülümsemeyle, "Annemden aldığı şeyler var kesinlikle." Vyvian halam gururla müzik alanındaki başarılarımdan ve Üniversite'ye kolayca kabul edilmemden bahsetti.

Oysa Vogel onu yarım kulak dinliyordu ve gözleri ellerime odaklanmıştı. "Bağlanmamışsın," dedi bana, dümdüz ve her nedense sert bir sesle.

İçimde, derinlerde bir yerde, isyan bayrakları dalgalandı. Doğruca ona baktım. "Siz de öyle."

"Tanrılar aşkına, çocuk," diye araya girdi sakalı düzgünce kesilmiş bir Konsey üyesi, tuniğine de altın rengi bir Konsey *B*'si tutturulmuştu. "Büyücü Vogel bir *rahip*. Tabii ki bağlanmadı." Konsey Büyücüsü başını iki yana sallayıp gergin ve mahcup bir tavırla Rahip Vogel'a gülümsedi.

Vogel'sa ona aldırış etmedi. "Layığınca bağlanması gerekir," dedi halama, gözlerini benimkilerden ayırmadan.

"Bağlanacak zaten," dedi Vyvian halam güven verici bir edayla.

Vogel hafifçe halama döndü. "Hatırı sayılır derecede güçlü biriyle."

Bir planı varmış gibi gülümseyen halam, "Elbette, Marcus. O artık benim kanatlarımın altında," dedi.

"Lukas Grey'le tanıştı mı?"

Vyvian halam eğilip Vogel'ın kulağına bir şeyler fısıldarken kaskatı eteği de hışırdıyordu. Küçük gruplarının diğer üyeleri birbirleriyle sohbete daldılar.

Onları pek duyamadığım gibi Marcus Vogel'ın delici bakışları da dikkatimi dağıtıyordu.

O sırada içeri gürültücü bir grubun girmesiyle dikkatim sonunda başka yöne çekilmiş oldu.

Fallon Bane gelmişti. Yanında mavimsi gri üniformalar giymiş yakışıklı askeriye öğrencileriyle birlikte kendisinin ordu mensubu koruması ve asker siyahına bürünmüş birkaç subay vardı. Onlara bir sürü güzel genç kadın eşlik ediyordu.

Fakat hiçbiri Fallon'dan güzel değildi.

Benimkiyle aynı kumaştan yapılma bir elbisesi vardıysa da ondan vazgeçmişti. Şu an üzerindeki gösterişli elbise, kıyafet kuralına âdeta çığlık çığlığa meydan okuyan muhteşem, ışıltılı bir parçaydı; şaşırtıcı biçimde mor üzerine siyah yerine, siyah üzerine mordu. Yanındaki iki askerin yüz hatları onunkiyle aynıydı ve çarpıcı gözleri, kendini beğenmiş sırıtışları vardı. Fallon'ın erkek kardeşleri olmalıydılar; biri daha uzun boyluydu ve üniforması siyahtı, diğeri ise askeri öğrencilerin gri üniformalarından giymişti. Ayrıca ikisinin de kollarında beş gümüşi şerit vardı.

Fallon ânında bana odaklandı. Benimle alay ediyormuş gibi bir edayla elini kaldırdı ve gökkuşağı renklerinde yanıp sönen sarmal bir dumanı havaya gönderdi. Odadaki herkesin dikkati ona yönelirken kalabalıktan keyif dolu şaşkınlık nidaları yükseldi. Grubumuzdaki yaşça büyük askerler ona ihtiyatla bakıyorlardı. Askeri öğrencilerin izin almadan büyü kullanmamaları gerekiyordu; Büyücü Müfrezemizden kovulma sebebi olabilirdi bu.

Halamın yanındaki komutan, hemen yanında duran subaya dönüp *boş ver* dercesine elini salladı. Aniden başım zonklamaya başladı. Görünüşe bakılırsa Fallon Bane sadece güçlü olmakla kalmıyordu, tüm kurallardan da azadeydi.

Ninova

Fallon'ın asasını sallamasıyla renkli duman rengârenk bir kıvılcım cümbüşüyle kayboldu. Etrafını saran gençler de gülüp alkış tuttu.

Fallon asasını yerine koyup gözlerini kısarak bana baktı, sonra da siyahlara bürünmüş kardeşine eğilip onu dikkatle dinleyen kulaklara bir şeyler fısıldadı. Ardından hepsi birbirlerine şaşırmış bakışlar atıp yüzlerinde tiksinti dolu ifadelerle bana baktılar.

Gerginlik içinde ayak parmaklarımı sıkarken Fallon'ın hakkımda ne gibi yalanlar söylediğini merak ettim.

Ninova

ONUNCU BÖLÜM

Kehanet

Halam gitmemize izin verdikten sonra Paige beni hızla oradan uzaklaştırdı. Kolunu benimkine dolayıp beni bir çift açık, süslemeli kapıdan geçirmesiyle kocaman bir balo salonuna girdik. Etrafımızda orkestra müziği yükseliyordu ve kendimi bunun ihtişamına kaptırmam uzun sürmedi.

Bir kısmı dans pistinde fırıl fırıl dönen varlıklı Gardner-yalılarla kuşatılmış durumdaydık. Yanından geçtiğimiz insanlar beni gördüklerinde ağızları beş karış açılıyor, yanıma gelip "mükemmel ailem"e iltifatlar yağdırıyorlardı. Şık beyaz tunikler kuşanmış birkaç Urisk hizmetli, lezzetli atıştırmalıkların dizildiği altın tepsilerle geldiler. Diğer Uriskler de kırmızı güllerle dolu vazoların yanına güzelce yerleştirilmiş çeşit çeşit ikramların olduğu bir masada yemek servisi yapıyorlardı; her şey masayı donatan çok kollu şamdanlarla güzelce aydınlatılmıştı.

Paige beni kalabalığın arasından geçirip yemeklere yaklaştırdı, sonra da Fallon'ın ve arkadaşlarının –etraflarını Fallon'ın korumaları sarmıştı– odaya girdiğini görünce bir an irkildi. Paige aceleyle iki tabak aldı, içlerine de biraz şekerle kaplı meyve koyup beni loş bir köşeye çekti; kısmen de olsa devasa bir eğrelti otunun altında saklanır vaziyetteydik.

Ninova

"Şu Fallon'ın yanındaki Sylus mu?" diye sordum, Paige bana tabak uzatırken.

Paige şekerli bir Bektaşi üzümünü hafifçe ısırırken kaşları çatıldı. "Evet, o."

Şeker kaplı vişnelerden birini ağzıma atarken ona anlayışla baktım. Sylus Bane kız kardeşine birazcık bile benziyorsa narin Paige'in onunla bağlanması büyük talihsizlik demekti.

Paige şekerden yapış yapış olan parmaklarıyla meyvelerle oynarken ben de etrafa bakındım. Tanıdık yüzler gördüğümde de gözlerim şaşkınlıkla irileşti.

"Şunlar... Sage Gaffney'nin anne babası," diye mırıldandım Paige'e hayretle. Balo salonunun yanındaki geniş koridordaydılar ve üzerlerinde her zamanki yüksek yakalı, kapalı, klasik giysiler vardı. Yüzlerinden ciddiyet ve acı okunurken oldukça endişeli görünen kimseler de iyi dileklerde bulunup onlara sarılıyordu. Ailesinden başkaları da var mı diye odayı taradım ve Sage'in abisi Shane'i gördüm. Yemek masalarının diğer ucunda, başka bir eğrelti otunun yanında duruyordu. Üzerinde üniforması vardı ve kalabalığa öfkeli gözlerle bakıyordu.

Paige uyarırcasına elini elimin üzerine koydu. "Elloren, onun adını anamazsın. Ayrıca yanlarına da gitmemelisin. Çok *korkunç* bir şey oldu..."

"Biliyorum," dedim. "Her şeyi biliyorum. Ama anlamıyorum. Neden adını anamıyorum?"

Paige yutkundu, bakışları ihtiyatla Gaffneylere gidip geldi. "O *Sürüldü.*"

"*Sürüldü* mü?" Betim benzim atmış, ağzım açık kalmıştı. Bu bir soyağacından çıkarma, bir anlamda kesip atma ritüeliydi. Cenaze gibi bir şeydi. Çok büyük kabahat işleyenlere uygulanırdı; ailelerinin onurlarını ve saflıklarını geri kazanabilmeleri için bu kişilerin varlıklarının silinmesi gerekirdi. "Ama... Halam ona yardım etmeye çalıştıklarını söylemişti."

Paige kederli bir ifadeyle Sage'in ailesine baktı. "Sanırım yardım almak istemedi."

Sage'in ne hâlde olduğu aklıma geldi. Bir Icaral iblisi doğurmak, herkesi delirtirdi. Çocukken Sage'in beni kurdelelerle ve kahverengi çiçeklerle süslediği zamanların görüntüsü zihnimi doldurdu. Küçük keçileriyle oynamama izin verirdi. Sonra da, ergenliğimizde, bana sabırla girift desenler nakışlamayı öğretmişti. Bir yarısı onların konağına, diğer yarısı bizim küçük evimize gölge yapan büyük meşe ağacının altında oturur, sessizce giysilerimizin eteklerine demir çiçekleri işlerdik. Sessiz zarafeti ve sanatsal yeteneğinden dolayı ona hep hayranlık duyardım.

Tabağımı bıraktım. "Abisiyle konuşacağım."

Paige huzursuz olmuştu. Bunun bir parçası olmak istemediğini, Gaffneylerin yaşadığı kâbustan korktuğunu anlayabiliyordum ama balo salonunu arşınlayıp Shane'in yanma giderken beni durdurmaya kalkmadı.

Shane elindeki kristal bardağı sanki kimin kafasına fırlatacağına karar vermeye çalışıyormuş gibi sımsıkı tutuyordu. Buradaki genç askerlerin çoğundan kısa boyluydu ama bunu atletik dövüşçü vücuduyla telafi ediyordu; yağsız kasları, öfkeli ve gergin bir enerjisi vardı.

"Shane," dedim dikkatle yanına yaklaşırken. Etrafa bakınıp sesimi alçalttım. "Sage'i duydum."

Shane aniden yüzünü buruşturdu. "Onun adını anmaman gerektiğini bilmiyor musun?" Yüzünde tiksinti dolu bir ifadeyle bardağını uzatarak ailesini işaret etti. "Seni de sürebilirler."

Canım sıkılarak Gaffneylere bir bakış attım. "Ne oldu ona? İyi mi?"

Yüzüne endişe çökerken başını iki yana salladı. "Bilmiyorum, Elloren. Nerede olduğunu bilmiyorum. Kimse bilmiyor. Üstelik küçük kız kardeşlerim de onunla kaçtılar."

Ninova

Birden nefesim kesildi. *Kardeşleri de kaçmış!* Sage'in ormana gittiği ânın görüntüsünü hatırlayınca keskin bir suçluluk duygusuna kapıldım. *Ah, Kadim Varlık, bir şey demem gerekirdi...*

Shane şaşkınlıkla tekrar başını iki yana salladı. "Beşinci Bölük'ün *tamamını* peşlerinden gönderdiler. Ama onları bulabilen olmadı. Sanki yer yarıldı da içine girdiler."

Beşinci Bölük en iyi Gardneryalı iz sürücülerden oluşuyordu. Onlardan saklanmak mümkün değildi. Diyar Savaşı sırasında gizli düşman üslerini bulup tehlikeli Fae gruplarının saklandıkları yerleri tespit ederek nam salmışlardı. Söylentilere göre içlerinden en iyileri, ormandaki bir haftalık izleri bile görebiliyordu. Tüm bunları bilmemin sebebi birkaç yıldır abim Rafe'i de aralarına katmalarıydı.

"Senin bölüğün değil miydi o?" diye sordum. "Sen neden onlarla değilsin?" Shane de bir iz sürücüydü. Üstelik işinde iyiydi. Tıpkı Rafe gibi.

Shane acı acı yüzünü buruşturdu. "Çünkü, Elloren, öz kardeşimi öldürmek için gereken tarafsızlık niteliğinden yoksun olduğumu düşünüyorlar."

Benzim attı. "Onu *öldürmek* derken?"

Shane canı yanıyormuş gibi bir ifade takındı. "O sıradan bir Icaral doğurmadı, Elloren. *Malum* Icaral'ı doğurduğuna inanıyorlar."

Şaşkınlıktan donakaldım.

Merhum Atellian Lumyn'e –kendisi kilisemizdeki en büyük kâhinlerdendi– inen Kehanet'i hepimiz bilirdik.

> *Büyük bir Kanatlı Varlık yakında yükselecek, korkunç gölgesini diyara düşürecek. Ve tıpkı gecenin gündüzü, gündüzün de geceyi ortadan kaldırması gibi, bu varlığın karşısına çıkmak üzere başka bir Karanlık Cadı belirecek; güçleri aklın hayalin ötesinde olacak. İkisi savaş alanında çarpışırken gökler yarılıp açılacak,*

dağlar titreyip sarsılacak, sular kıpkırmızı akacak...
ve kaderleri, bütün Erthia'nın geleceğini belirleyecek.

Lumyn peygamber olarak görülür, yazdıkları tüm dindar Gardneryalılar tarafından okunur ve kutsal kitabımız *Kadimler Kitabı*'ndan hemen sonra gelirdi. Ben Valgard'da yaşayan küçük bir çocukken ölmüştü ve cenaze gününde sokakların ne kadar kalabalık olduğunu, yasın nasıl da topluca tutulduğunu hâlâ hatırlıyordum.

Büyücü Lumyn, büyükannemin gücünün yükselişi ve bir Icaral iblisiyle savaşına dair öngörülerinde haklı çıkmıştı. Büyükannemin ölümünden ve Diyar Savaşı'nın sona ermesinden kısa süre sonra son kehanetinde bulunmuş, bu kehanet de bütün Gardnerya'da şok etkisi yaratmıştı. Halkım Icaral iblislerinin bozguna uğratıldığını düşünüyordu. Icaralların korkunç ateşinden ve kanatlı karanlığından artık uzak olduklarına inanıyorlardı. Fakat şimdi ufukta daha da büyük bir şeytani tehdit görünüyordu.

"Vakit neredeyse geldi," dedi Shane hırıltılı bir sesle fısıldayarak. "Kilise Kâhinleri onayladılar. Üstelik sadece onlar da değil. Diğer ırkların kâhinleri de. Hepsi aynı mesajı okumuş: Kehanetteki Icaral artık burada. Kanatları ve iblis gücü olan bir erkek. Diğer bütün erkek Icarallar yakalandı ve kanatları alındı. Anlamıyor musun, Elloren? Kardeşimin bebeği *olmalı* işte."

"Hayır." Bunu çaresizce reddederek başımı iki yana salladım. Çok ama çok korkunç, çok tuhaftı. O nazik, düşünceli Sage nasıl olur da Kehanet'teki iblisi doğurabilirdi? "Olamaz..."

Ama Shane'in yüzüne baktığımda olabileceğini anladım.

Shane kadehine bakarken ıstırabını güç bela gizleyebiliyordu. "Onu dövdüğünü biliyor muydun?"

"Kim?"

"*Sence* kim olabilir? *Tobias*. Çok öfkeli biri." Acısı her hâlinden belli olurken kalabalığa göz gezdirdi. "Ondan yapmasını

Ninova

istedikleri her şeyi yaptı, biliyor musun? Hem de *hepsinin*. Ama Üniversite'ye başladıktan kısa süre sonra Tobias onu dövmeye başladı. İşte bu yüzden o *Kelt'le* kaçtı." Şimdi kadehini o kadar sıkı tutuyordu ki camın kırılacağından korktum. "O herif kardeşimden faydalandı," dedi Shane dişlerinin arasından, gözlerinde öfke kıvılcımları dans ediyordu. "Tam bir *Kelt,* öyle değil mi? Kardeşimi *kullandı*, o *iğrenç benliğiyle* kardeşime sahip oldu ve *şimdi de...*" Cümlesini bitiremedi, gözleri öfkeden yaşarmıştı.

Elimi ona uzattım ama irkilip benden uzaklaştı.

"Shane, bu doğru olamaz," dedim yılmayarak. "Kehanet sadece bir Icaral'la ilgili değil ki. Bir de Karanlık Cadı olması gerekiyor ve kimsede o seviyede güç yok..."

Shane bana inanamayan gözlerle bakıyordu. "*Tabii ki* var. Veya olacak." Odanın diğer tarafındaki Banelere bakış attı.

Aniden boğazım düğümlendi. *Fallon Bane.* Bir sonraki Karanlık Cadı. Sage Gaffney'nin iblis bebeğini öldürmekle görevlendirilmişti. Kâbus gibi bir şeydi bu.

Shane'e dönüp konuştuğumda sesim çok zayıf çıkmıştı. "Fallon Bane'in o kadar güçlü olabileceğine inanıyor musun gerçekten?"

"Evet, gücünün büyüme hızına bakılırsa öyle görünüyor." Shane'in yüzüne kasvet çökmüş, sesi sertleşmiş ve iyice umutsuz bir hâl almıştı. "Bu konuda yapılabilecek hiçbir şey yok, Elloren. Kardeşimin sonu geldi. Sen ailenin yanına dön. Bu mesele seni ilgilendirmiyor."

Fallon'a baktım.

Asasını çıkarıp zayıf bir askeriye öğrencisine yalandan doğrulttu. Çocuğun donup kalması üzerine Fallon'ın grubundaki herkes sessizliğe gömülüp gerildi.

Böyle bir şey normalde yasaktı. Öğrenciler birbirlerine asa çekemezlerdi.

Ninova

Serseme dönmüştüm. Salonun her yanı görevlilerle doluydu ama alenen kuralları ihlal etmesine rağmen kimse Fallon'a bir şey demiyordu.

Fallon gülerek asasını yerine koyup gerginliği dağıttı ve izleyenler de gergin kahkahalar atmaya başladılar. Genç öğrenci de herkese hafif, korku dolu bir gülümsemeyle baktıktan sonra oradan yavaşça uzaklaştı.

Fallon onun gidişini izledikten sonra gözlerini bana dikti. Yavaşça beliren gülümsemesi kasıtlıydı, mesajı da açıktı.

Ayağını denk al, Elloren Gardner. Onun yerinde sen de olabilirdin.

Ninova

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Aislinn Greer

Shane gittikten sonra ben de bir şeyler içip sakinleşmek üzere ikramların olduğu masaya ilerledim.

Kendime panç doldururken ellerimin titrediğini fark ettim; içi yenilebilir taçyapraklarla dolu tatlı ve kırmızı sıvıyı doldururken cam kepçe kristal kadehe çarpıp tıkırdıyordu. Paige de Sylus'ın onu çağırması üzerine gitmiş, beni bir başıma bırakmıştı.

Aniden birinin gözlerini üzerimde hissettim ve o tarafa baktım.

Zayıf, gösterişsiz bir genç kadın oturduğu yerden zekice bakışlarıyla sakin sakin beni izliyordu. Kucağında açık hâlde ters duran bir kitap vardı, ellerini kitabın üzerine koymuştu. Echo Flood gibi muhafazakâr tarzda, çok katmanlı bir elbise giymişti, boynunda da gümüşi bir Erthia küresi vardı. Makyaj yapmamıştı. Kitabının üzerinde duran ellerinde, tıpkı benimkiler gibi hiçbir iz olmadığını fark ettim ve bu bana biraz tuhaf geldi. Kıyafetine bakılırsa oldukça muhafazakâr bir aileden geliyordu ama buna rağmen bağlanmamıştı.

"Fallon senden pek hoşlanmıyor gibi," dedi, arkadaşlarıyla gülüşüp bir şeyler yiyen Fallon'a bakarak. Anlayışlı bir ifadeyle gülümsedi, bakışlarından nezaket okunuyordu. "Cesur olduğunu söylemeliyim. Düşman tercihin konusunda."

"Anladığım kadarıyla sen de ondan hoşlanmıyorsun?" dedim şaşırarak.

Genç kadın başını iki yana salladı. "Fallon'dan mı? Yılan gibi sinsidir. Erkek kardeşleri de öyle." Bana temkinli bir bakış attı. "Bu arada, gidip de birine bunları söylediğimden bahsedersen inkâr ederim."

Nihayet Fallon'ın sosyal çevresinden olmayan biriyle tanıştığım için rahatlayarak kaşlarımı kaldırdım. Sonra kıza elimi uzattım. "Elloren Gardner."

Gülüp elimi sıktı. "*Orası* belli. Senin hakkında çok şey duydum."

"Dur tahmin edeyim," dedim ihtiyatla. "Tıpkı büyükannesine benzeyen o kızım?"

"Hayır," diyerek güldü, "kuzeyde bir yerlerdeki bir kayanın altında yaşayan o kızsın. Ama bence seni ünlü yapan esas neden hiç öpüşmemiş olman."

Yüzümü ateş basarken iç çektim ve elimi ağrıyan alnıma götürüp masaj yaptım. "Ona bunu söylememeliydim."

"Merak etme," dedi beni rahatlatmaya çalışarak. "Benim öpüşmüşlüğüm var ve kesinlikle çok abartılan bir şey."

Alnımı ovalamayı bıraktım. "Gerçekten mi?"

"*Gerçekten.* İki kişi ağızlarını birbirine bastırıyor, birbirlerinin tükürüklerini ve muhtemelen tükürüklerine karışmış yemek parçalarını tadıyor. Aslında durup düşününce hiç de çekici bir şey değil."

Kısa bir kahkaha attım. "Tam bir romantiksin, ha?"

"Zerresi yok bende," diye onayladı beni, hafif bir gururla. "Romantizm dediğin sadece hayatı karmaşıklaştırıyor ve insanı gerçek dışı beklentilere sokuyor."

Son derece düzgün oturuyordu; mütevazı elbisesi kusursuzca ütülenmiş, upuzun siyah saçları özenle taranıp iki gümüş tokayla başının arkasında toplanmıştı.

"Belki de henüz doğru adamla tanışmamışsındır," dedim.

Ninova

"Hayır, tanıştım," dedi duygusuzca. "Bu yılın sonunda büyü-bağlanacağız. Kendisi de şurada hatta." Çenesiyle büyük balo salonunun girişini işaret etti. "Kapının hemen sağındaki."

Etrafta dolanan diğer genç adamlar gibiydi. Köşeli bir çene, siyah saç, yeşil gözler.

Tekrar ona döndüm. "Onu öptün yani."

"Tabii, mecburen." İç çekti. "Bizim erkekler... diğer şeyler için çok uzun süre bekliyorlar. Arada bir önlerine bir kemik atmamız lazım sanırım."

"Ama sen bundan hoşlanmıyorsun."

"Yani yanlış anlama, *korkunç* bir şey değil. Katlanılabilir diyeyim."

Hevessizliği beni güldürdü. "Angaryaymış gibi konuşuyorsun!"

"Bir bakıma öyle zaten." Neşeyle gülümsüyordu.

"Böyle hissederken ona bağlanmakta bir sorun görmüyor musun? Onunla *evlenmekte*?"

Omuzlarını silkti. "Ah, Randall iyi biri. İyi bir bağ-eş olacak diye tahmin ediyorum. Onu benim için ailem seçti ve onlara güveniyorum."

"Hiç söz hakkın yok mu yani?"

"Söz hakkımın olmasına gerek yok ki. Onlara güveniyorum. Kötü birini seçmeyeceklerini biliyorum. İki ablamın da bağ-eşini onlar seçti."

Bunları sorgusuz sualsiz kabullenmesinden çok etkilendim. "Kendi bağ-eşini kendin seçmek istemez miydin?" Edwin amcam benim için birini asla seçmezdi. Belki beni iyi biriyle tanıştırırdı ama kararı kesinlikle bana bırakırdı.

Omuzlarını silkti. "Aslında kimin seçtiğinin bir önemi yok. Çoğu aynı zaten. Yani bir baksana şunlara." İlgisizce elini sallayarak bir grup genç adamı işaret etti. "Ayırt etmek bile zor."

Haklıydı aslında. Odaya şöyle bir bakınca akılda kalıcı, gerçekten farklı olan birini bulmak zordu.

"Ne okuyorsun?" diye sordum, kitabını tekrar fark ederek.

Ninova

Yüzü kızardı. "Şey, Üniversite kitabı ya," dedi biraz fazla masum bir tavırla. "Okumalara biraz erken başlayayım dedim."

Kitabın kapağı bana söylediği şeyi onaylıyordu: *Açıklamalı Gardnerya Tarihi.* Ama düşününce dış kâğıt kapak kitaba *tam olarak* uymuyor, kenarlardan biraz sarkıyordu.

"Peki *gerçekten* ne okuyorsun?" diye sordum.

Önce şaşkınlıkla gözleri irileşti, sonra arkasına yaslanıp sahte bir mağlubiyet edasıyla kitabı bana uzattı. "Kimseye söyleyemezsin," diye fısıldadı sır verir gibi.

Kapağın altına hızlıca bir bakıp kitabın sayfalarını çevirdim. "Aşk şiirleri!" diye fısıldadım hafifçe gülerek. Kitabı ona geri verdim. "Romantik olmadığını sanmıştım."

"Gerçek hayatta değilim," diye açıkladı. "Sanırım fikir olarak seviyorum. Ama saf, katıksız bir fantezi olduğunun da farkındayım."

"Komik kızsın," dedim gülümsemeye devam ederek.

Başını yana yatırıp beni inceledi. "Sen de beklediğimden çok farklısın. Bu arada, ismim Aislinn Greer. Babam halanla birlikte Büyücü Konseyi'nde. Üniversite'de birlikte olacağız."

"Elloren, bakıyorum da yeni bir arkadaş edinmişsin."

Dönüp baktığımda halamın süzülürcesine bize yaklaştığını gördüm.

Aislinn kitabını iki eliyle birden kapayarak halamı, "İyi akşamlar, Büyücü Damon," diye saygıyla selamladı.

"İyi akşamlar, Aislinn," diye neşeyle karşılık verdi Vyvian halam. "Ben de az önce babanla konuşuyordum. Sizi burada görmek çok güzel." Bana döndü. "Elloren, gidip kemanını getirmeni istiyorum. Rahip Vogel bu akşam seni dinlemek istiyor."

Yüreğim resmen ağzıma geldi. "Keman mı çalacağım? Şimdi mi? *Herkese* mi?"

"Amcan bana defaatle olağanüstü yetenekli olduğunu söyledi."

"Üzgünüm, Vyvian hala... ama ben... *yapamam*..." Kalabalık karşısında hiç çalmamıştım ve bunu düşünmek bile kaygıdan midemin bulanmasına neden oluyordu.

"Saçmalama, çocuğum," dedi Vyvian halam kayıtsızca. "Hadi koş getir enstrümanını. *Hiç kimse* müstakbel Yüksek Büyücümüzü bekletmek istemez."

Ninova

ON İKİNCİ BÖLÜM

Lukas Grey

Sonunda kalabalık balo salonundan çıkıp odama giden özel koridora girdiğimde rahatlamıştım, ayakkabılarımın vurması yüzünden ayaklarım fena hâldeydi. Bir an için kaçmayı bile düşündüm.

Boş odaya girer girmez nefesim kesildi.

Yatağımın üzerinde açık bir keman kutusu vardı. İçinde de yeşil kadifeye yerleştirilmiş bir Maelorya kemanı duruyordu; Elfler tarafından Kuzey Maelorya Dağları'nda nadir bulunan Alfsigr ladininden yapılan, Batı Diyarı'ndaki en kaliteli kemanlardandı. Tellerin altına özenle sıkıştırılmış kartta da halamın düzgün el yazısıyla yazılmış bir mesaj vardı:

Ailemizi gururlandır.

Yanına oturduğum kemana bakakaldım. Vyvian halamın böyle bir enstrümanı nasıl getirttiğini hayal bile edemiyordum. Kemanı sonunda elime aldığımda sanki kutsal bir nesne tutuyormuşum gibi hissettim. Telleri hafifçe çalarken eğimli bir dağ yamacındaki ince bir Alfsigr ladininin görüntüsü zihnimi okşamaya başladı.

Akordu mükemmel.

Ninova

Enstrümanı çenemin altına yerleştirip yayı elime aldım. La telinin üzerinde kaydırırken içimde tüm vücudumu karıncalandıran bir heyecan yükselmeye başladı.

Durgun ve masmavi bir göl kadar saf, mükemmel bir nota havayı doldurdu.

Ani bir sevinç kalbimi hızlandırdı. Kendimden geçerek enstrümanı bıraktım ve çantama koşup heyecanla en sevdiğim eser olan *Kış Karanlığı*'nın olduğu müzik dosyamı aramaya koyuldum. Sert parşömeni hemen buldum. Nota dizilerine bakarken müzik çoktan zihnimde dans etmeye başlamıştı.

Kapıya bir bakış attığımda içimdeki coşku sönüverdi; nahoş görevim bir değirmen taşı gibi yükünü üzerime bastırmayı bekliyordu.

Kendimi toparlayıp bir karar verdim. Valgard'ın yarısının karşısında yanıp kül olacaksam keman için bestelenmiş en güzel eserle yanıp kül olabilirdim.

Kemanı dikkatlice yerine koydum, nota kâğıtlarımı da kolumun altına sıkıştırdım ve kendimi ayağa kalkmaya zorlayıp kararlı adımlarla kıyametime doğru yürümeye başladım; tabii insan gelmiş geçmiş en rahatsız edici ayakkabılarla ne kadar kararlı yürüyebilirse o kadar işte.

Kalabalık balo salonuna tekrar girdiğim anda kontrolümü yitirdim; ağzım kurudu, bağırsaklarım âdeta düğümlendi ve en kötüsü de ellerim titremeye başladı.

Ben yaklaşırken halam bana kibar bir gülümsemeyle bakıyordu. Rahip Vogel ve Büyücü Konseyi üyesi bir grupla sohbet etmekteydi. Marcus Vogel gözünü kırpmadan bana bakarken acaba zihnimi okuyabiliyor mu diye merak ettim.

"Bu... muhteşem keman için teşekkür ederim, Vyvian hala," dedim sesim titreyerek.

"Ne demek, canım," diye karşılık verdi neşeyle. "Seni dinlemeye hazırız." Orkestranın hemen yanında, ihtişamlı bir

Ninova

piyanonun da hemen önünde duran altın rengi nota sehpasını işaret etti. Piyanonun abanoz ahşabına, birçok ağaç yapraklı dallarıyla geniş yüzeyini destekliyormuş gibi şekil verilmişti.

Vyvian halam nota sehpasına kadar bana eşlik etti. Orkestradakiler de başlarını eğerek selam verip gülümsediler. Ellerimin titremesi iyice kötüleşirken eğilip keman kutusuyla uğraşmaya koyuldum.

"Bu Enith," dedi halam. Başımı kaldırıp baktığımda büyük ve safir rengi gözleri, parlak mavi teni olan genç bir Urisk kız gördüm. "Senin için sayfaları çevirebilir."

"Sayfaları mı?"

Halam bana delirmişim gibi baktı. "Çalacağın eserin sayfalarını."

"Ah, evet... Tabii." Doğrulup kolumun altındaki parşömeni Urisk kıza uzattım. Titreyen ellerimi gördüğünde kızın kaşları endişeyle çatıldı.

Büyük salondaki konuşmalar, insanlar halamın dikkat kesilmelerini beklediğini fark edince giderek azalıp fısıltıya dönüştü.

"Sizlere yeğenim Elloren Gardner'ı takdim etmek isterim," dedi Vyvian halam pürüzsüz bir sesle. "Bazılarınız onunla tanışma zevkine nail oldunuz. Bir kısmınız da bu sene onunla birlikte Üniversite'ye gidecek."

Kalabalığa bakınırken Fallon'ın beraberinde bir grup gençle ön tarafa ilerlediğini görünce dehşete kapıldım.

Nota defterimin ilk sayfasını açmak için uzandım ama sehpayı düşürmemle kâğıtlar her yere saçıldı.

"Pardon," dedim boğulur gibi bir sesle.

Eğilip beceriksizce kâğıtları toplamaya koyuldum, Urisk kız da bana yardım etmek için çömeldi. Fallon ve arkadaşlarının alaycı kahkahalarını sahte öksürüklerle gizlemeye çalıştıklarını duyabiliyordum.

Ninova

Bana sonsuzluk gibi gelen utanç dolu bir sürenin ardından ayağa kalktım. Urisk kız kâğıtları elimden kapıverdi; belki de ona verilen işi mahvetmeme müsaade etmek istemiyordu.

Tekrar eğilip kemanı kutusundan çıkardım, kaldırıp çenemin altına yerleştirdim ve arşeyi tuttuğum elimin titremesini kontrol altına alabilmek için kolumu gerdim.

Fallon ve arkadaşları beni kötücül bir beklentiyle izliyordu. Kalabalığın ön tarafına yakın bir yerde duran Aislinn Greer ise dostça ve teşvik edercesine başını aşağı yukarı salladı.

Biraz daha tereddüt edersem oracıkta, herkesin karşısında kusmaktan korktuğum için çalmaya başladım.

Arşem kemandan keskin bir gıcırtı çıkarınca inanılmaz derecede korkunç bir ses çıkarmama şaşırarak yüzümü buruşturdum. Feci hâlde detone olarak devam ederken müziğe odaklanmaya çalıştım ama titreyen ellerimin üzerindeki kontrolümü tamamen kaybettiğimi hissediyordum.

Kemanı çalma pozisyonunda tutmaya devam ederken durdum, gözlerim yanıyordu ve kalabalığa bakamayacak kadar utanmıştım.

Fallon'ın olduğu taraftan gelen öksürük ve kahkaha sesleri çoğaldı.

Eğlenerek çıkardıkları sesler canımı yakan bir öfkeye kapılmama neden oldu ve beklenmedik biçimde beni cesaretlendirdi. Kemanın ahşabı ısınmış, nabız gibi atıyordu. Gözlerimin ardında kaba ve güçlü dalların görüntüsü belirdi, sonra da sanki ağaç bana ulaşmaya çalışıyormuş gibi geri çekildi.

Bunlardan güç alarak ellerimi rahatlatmaya odaklandım, titrememi de boyun eğmeye zorladım ve tekrar başladım. Bu sefer arşem tellerin üzerinde pürüzsüzce kaydı ve melodi mekânı doldurmaya başladı. Dişlerimi sıkıp çalmaya devam ettim; enstrümanın kalitesi müziği kabul edilebilir kılıyordu...

Ve o an başka bir şey başladı.

Arkamdan gelen piyano müziği bana eşlik ediyordu.

Fakat öyle herhangi bir piyano müziği değildi bu; *çok güzeldi* ve benim dermansız melodi girişimlerime sarmaşık gibi dolandı.

Bir an için inanamayarak bocaladım.

Piyano beni yakaladı; tökezlediğim yerde yavaşlayıp kaçırdığım notalarda doğaçlama yaptı. Kıvrımlı dallar zihnimi doldurup beni sarmalarken ahşabı bir sıcaklık dalgası daha bürüdü.

Rahatlayıp kendimi müziğe bıraktım, yavaş yavaş ellerim istikrar buldu ve notalar belirginleşti. Gözlerimi kapadım. Kâğıtlara bakmama gerek yoktu. Bu eseri *biliyordum.*

Karşımdaki kalabalık yavaş yavaş kayboldu ve sonunda geriye sadece ben, keman, piyano ve ağaç kaldı.

Sonra piyanoya güvenmeyi bırakıp kendi başıma çaldım; ellerim artık sabit ve katiydi, müzik de yükselişteydi. Piyano sesi azalıp eserin merkezindeki uzun keman solosuna dalmam için beni terk ettiğinde bile bocalamadan devam ettim.

Melodi kreşendosuna ulaşırken ve müzik âdeta beni delip geçerken gözlerime yaşlar doldu. Arşenin ahşabından, kemanın ağacından akıp gitmesine izin verdim ve nazikçe, zarifçe eserin hüzünlü sonuna geldim.

Arşemi indirdiğimde gözlerim hâlâ kapalıydı ve o büyülü anda bütün salon sessizliğe gömülmüştü.

Sonra gürültülü ve hevesli alkışlar yankılandı.

Kalabalık bana yaklaşırken gözlerimi açtım, küçük orkestranın üyeleri de beni övgü ve iltifatlardan oluşan bir kakofoni yağmuruna tuttular.

Gelgelelim, performansımın kalitesini en net şekilde gösteren unsur Fallon Bane'in yüzündeki ifadeydi. Arkadaşları yüzlerinde beğeniyle bana bakarken Fallon şaşkınlıkla ayağa kalktı; dehşete kapılmış gibiydi.

Arkama dönüp piyanonun başındaki kurtarıcımın kim olduğuna baktım ve nefesim kesildi.

Ninova

Hayatım boyunca gördüğüm en yakışıklı erkekti; güçlü, zarif ve biçimli yüz hatları, insanı hayran bırakan koyu yeşil gözleri vardı ve Gardnerya askerlerinin gösterişli kıyafetlerinden giymişti.

Üstüne üstlük bana gülümsüyordu.

Kim olduğunu öğrenmem için tanışmamıza gerek yoktu. *Lukas Grey.*

Zarif bir hareketle piyano koltuğundan kalktı. Uzun boylu ve geniş omuzluydu, doğuştan sporcularınkine benzer zayıf bir vücudu vardı ve hareketleri panterlerinki gibi kontrollüydü. Üniformasına ait siyah tuniğinin kollarında beş gümüşi şerit vardı.

O bana doğru gelirken Fallon Bane aniden yanında bitti. Kolunu onunkine sahiplenircesine dolayıp tehditkâr ve öfkeli bakışlarını üzerime dikti.

Lukas hem şaşkın hem de keyifli bir ifadeyle Fallon'ın koluna baktı, sonra da tekrar bana dönüp siyah kaşlarından birini kaldırdı; sanki eski arkadaştık da sadece ikimizin bildiği bir şaka vardı. Lukas'ın diğer yanında da birden halam belirdi ve Fallon'a odaklandı; gözlerinde hoş bir bakış olsa da Fallon'ın yüzündeki ifadeyi tarttığı belliydi.

"Fallon, canım," diye şakıdı, "Rahip Vogel ve ben seninle konuşmak istiyoruz."

Fallon'ın gözleri Lukas'la benim aramda mekik dokurken yüzünde saf bir panik ifadesi belirdi, sonra da halama döndü. Karşı çıkmak ister gibi ağzını açsa da bir şey diyemedi. Bu durumdan bir hayli eğlenen Lukas'sa o baş döndürücü gözleriyle bana bakmayı sürdürüyordu.

"Gel hadi, canım." Halam salonun öbür ucunu, Rahip Vogel'ın etrafında ona hayranlıkla bakan bir kalabalıkla beraber durduğu yeri işaret etti. Rahibin delici bakışlarıyla karşılaştığımda bana başıyla selam verdi.

Fallon sanki güçlükle kazandığı bir hazineyi terk ediyormuş gibi isteksizce Lukas'ın kolunu bıraktı ve bana nefret dolu bir

Ninova

bakış attı. Yanımdan geçerken, "*Hemen döneceğim,*" dedi sertçe, ses tonunda tehditkâr bir tını vardı.

Halam onu uzaklaştırırken Fallon tekrar tekrar dönüp bize baktı; yüzünde öfke dolu bir çaresizlik vardı.

Lukas'a döndüm.

Yüce Kadim Varlık aşkına, çok güzel.

"Eşlik ettiğin için teşekkürler," dedim içten bir minnettarlıkla.

Bir kolunu gelişigüzel piyanoya dayayıp eğildi. "Benim için bir zevkti. Bu kadar üstün bir müzisyenle çalmak öyle çok sık nasip olmuyor. Bir ayrıcalıktı açıkçası."

Gerginlikle güldüm. "Üstün bir müzisyen falan değilim. Başlangıçta fena çuvalladım."

Gözleri parladı. "Evet, ama gergindin sonuçta. Kaldı ki hemen toparladın."

Ağır hareketlerle doğruldu ve bana elini uzattı. "Lukas Grey."

"Biliyorum," diye karşılık verdim kararsızca elini sıkarak. Sağlam ve güçlü tokalaşıyordu.

"*Biliyor* musun?" diye sordu tek kaşını kaldırarak.

"Fallon. Koluna girdiğini görünce kim olduğunu tahmin ettim. Yakında bağlanacağınızı söylemişti."

"Ah, *öyle* mi dedi?" Sırıtmaya başladı.

"Bağlanmayacak mısınız?"

"Hayır."

"Ah."

"Bir ara beni sıkıştırıp *senin* hakkında epey şey anlattı," dedi gülümseyerek.

"Ne dedi?"

"Yani bariz şeyler işte. Büyükannene çok benzediğini falan." Eğilip bana o kadar yaklaştı ki nefesini kulağımda hissettim. "Büyükannenin portrelerini görmüştüm. Sen ondan çok daha güzelsin."

İlgisinden büyülenerek yutkundum.

Ninova

Nabzımın hızlanmasıyla yüzüm bana ihanet ederek kızarırken o da tekrar doğruldu.

"Sana başka ne dedi?" diye sordum.

"Gareth Keeler'a sırılsıklam âşık olduğunu söyledi."

İster istemez gergin bir kahkaha atıverdim. "Yok artık."

"Doğru değil mi yani?"

"Hayır!" dedim yüzümü buruşturarak. "Yani... eskiden birlikte *banyo* yapardık!"

Tuhaf bir ifadeyle sırıttı.

"*Leğende!*" dedim. Tükürükler saçarak durumu daha da kötüleştirmiştim.

"Şanslıymış," dedi keyifle kaşlarını kaldırarak.

"Hayır, hayır... Düşündüğün gibi değil kesinlikle."

"Her geçen dakika Gareth Keeler'ı daha da kıskandığımı düşünüyorum."

"O zamanlar *çocuktuk*," dedim zihnimde belirmeye başlayan görüntüyü çaresizce kovmaya çalışarak. "Hayatım boyunca yanımdaydı. Birlikte büyüdük. Kardeşim gibidir."

Orada öylece durup sırıtıyor, bu konuşmadan biraz fazla keyif alıyordu.

İç çektim. "Fallon sana başka ne dedi?" diye sordum pes ederek.

"Hiç öpüşmediğini söyledi."

Utanç içinde gözlerimi devirdim. "Ona bunu söylememem gerekirdi. Herhâlde buradaki herkese söylemiştir."

Bana imalı imalı bakıyordu. "Yani bu durumun kolaylıkla icabına bakılabilir."

"Ne?" diye sordum aptal gibi.

Bir adım geri gidip elini uzattı. "Gel benimle," dedi sırıtarak.

Salonun diğer ucundaki Fallon'ı seçebiliyordum; hâlâ halamın gözlemi altındaydı ve bize saf bir öfkeyle bakıyordu.

Ninova

Kalbim küt küt atarak Lukas'ın elini tuttum ve hızlı adımlarla kalabalığın arasından geçip balo salonundan çıkarken peşinden sürüklendim.

Fuayede yanından geçtiğim sırada Paige'in kaşları kalkıverdi. Telaşla başını iki yana sallayıp bir şey söylemek için ağzını açtı ama sadece tuhaf bir ciyaklama çıkarabildi. Fallon'ın topraklarını ihlal ettiğimin farkındaydım ama bu, şimdiye kadar başıma gelen en heyecan verici şeydi.

Lukas beni fuayedeki merdivenin etrafından dolandırıp bir dizi koridora yönlendirirken uzun adımlarına ayak uydurmaya çalışarak hafifçe tökezledim. Yolda ihtişamlı süslemeler gözüme takıldı: bir sürü avize, büyükannemin bir portresi, Verpakya Dağları'nın ve Voltic Denizi'nin harika tabloları.

Eğilerek bir yan koridora saptığımızda dekor birden değişti ve koyu vişne çürüğü halı ile kehribar rengi aralıklı lambaların sıralandığı bordo duvarlarla karşılaştık. Koridorda kimseler yoktu, uzaktan gelen parti sesleri de boğuktu. Lukas yavaşladı ve beni koridorun kıvrılıp bittiği noktaya götürdü.

Sonra durup bana döndü ve yine sırıttı. Bir adım geri çekilip gergince arkamdaki duvara tutundum, gözlerim de Lukas'ın kemerindeki abanoz asaya odaklanmıştı.

Eğilip bana yaklaştı ve elini hemen yanımda duvara koydu, öbür eliyle de uzanıp saçımdan bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırdı.

Yüksek sesle yutkundum, kalbim delicesine çarpıyordu.

"Şimdi," dedi ipeksi bir sesle, "hiç öpüşmemek de ne demek?"

Bir şey söylemek için ağzımı açtım. *Nasıl* öpüşüldüğünü bilmediğimi, muhtemelen bu konuda çok kötü olduğumu bilmesini istiyordum ki ben bir şey diyemeden çenemi tutup kaldırdı, iyice eğildi ve hafif bir baskıyla dudaklarını benimkilerle birleştirdi. Bunun üzerine tüm endişelerim ânında kayboldu.

Ninova

Dudaklarını benimkilerin üzerinde biraz beklettikten sonra hafifçe geri çekilip ağzını kulağıma yaklaştırdı. "İşte," diye fısıldadı yumuşacık bir sesle. "Şimdi öpüşmüş oldun."

Şaşkınlıktan aklım gitmişti. *Aislinn bu konuda kesinlikle haksızmış.*

Çekinerek uzanıp ellerimi omuzlarına yerleştirdim. İpek tuniğinin üzerinden sıcaklığını hissedebiliyordum.

"Çok güzelsin," dedi beni tekrar öpmek için eğilirken.

Bu sefer dudakları daha ısrarcıydı ve dokunuşuyla vücudumun giderek ısınması daha önce hiç yaşamadığım bir şeydi; yavaşça süzülerek bir rüyanın derinlerine dalıyor gibi hissediyordum. Elini belime atıp beni kendine çekti. Onun tarafından öpülmek, ona bu kadar yakın olmak öyle güzel bir histi ki... tehlikeli derecede güzeldi. Nehir Akçaağacı'nın yumuşacık hissinden daha güzeldi. Verpakya Karaağacı'nın kadifemsi kabuğundan daha güzeldi. Her şeyden daha güzeldi.

Sanki çevremizde her ağaç parçası bir anlığına meşale ışığına dönüşmüş gibiydi. Ateş ayaklarımdan başlayıp bütün vücudumu sararken ve dudaklarımı ısıtırken karanlık ve ilkel bir orman görüntüsü zihnimi doldurdu.

Güçlükle nefes alarak geri çekilmemle ateş hemen söndü ve görüntü bulanıklaşıp kayboldu.

Lukas çok kısa bir anlığına sersemlemiş gibiydi; gözleri irileşti, vücudumu saran elleri kasıldı.

"Bana senden bahsetmişlerdi," dedim nefes nefese, onunla olmanın verdiği heyecanla elim ayağıma dolanarak. "Bana... güçlü olduğunu söylemişlerdi."

Lukas'ın bana dikkatle bakan gözleri kısıldı ve beklenmedik bir muziplikle sırıttı. "Güçlüyüm," dedi beni incelemeye devam ederek. "Ama sen de öylesin. Hatta belki daha bile güçlüsün. Bunu hissedebiliyorum." Parmaklarını hafifçe ensemde gezdirdi. "Ama sen bunu bilmiyorsun, değil mi?" Gözlerine bir karanlık çöktü. "*Henüz* bilmiyorsun."

Ninova

Kışkırtıcı bir hareketle başparmağını elbisemin yakasının hemen üzerinde dolandırırken nefesim kesildi. Bu beni hem akılalmaz heyecanlara sürüklüyor hem de endişelendiriyordu.

Başımı iki yana salladım. "Ben sadece görünüm olarak büyükanneme benziyorum. Büyü gücüm yok."

"Demek öyle," dedi Lukas düşünceli bir tavırla başını yan yatırarak, öbür elini de kalçama koymuştu. "Hiç eline asa aldın mı, Elloren?"

"Hatırladığım kadarıyla hayır."

Yüzünde karanlık bir ifade belirdi ve dudaklarının kenarları kıvrıldı. "Pekâlâ," dedi bu yeni edindiği bilgiden memnun olarak, "öyleyse bunun da icabına bakacağız." Kolunu belime dolayıp bana doğru eğildi. "Asa testinden geçirileceksin. Benim tarafımdan."

"Lukas!" diye seslendi bir adam.

Vücudum kaskatı kesilirken yüzüm kızarmaya başladı. Öte yandan Lukas hiç etkilenmemiş gibiydi.

Seslenen Sylus Bane'di.

Sevgili Kadim Varlık, bir Bane daha olmaz. Şu an olmaz.

Kim olduğumu fark ettiğinde Sylus'ın gözleri irileşti, sonra dudaklarında pis bir sırıtış belirirken gözlerini kıstı. "Bak sen şu işe, Büyücü Elloren değil mi o? Hızlısın, Lukas. Her zamanki gibi büyük takdirimi kazandın." Tükürür gibi kısa bir kahkaha attı. "Ama Fallon *bunu* duyana kadar bekle..."

Sırtımdan aşağı bir ürperti yayıldı. *Fallon beni öldürecek.*

"Bizi bu kadar kabaca bölmenin sebebi var mı?" diye sakince sordu Lukas.

Sesinde soğuk bir keskinlik vardı ve Sylus Bane'in sırıtışı kayboldu. "Ah," dedi Sylus, "çıkıyorduk da. Bize katılırsın diye düşünmüştüm. Burada çok meşgulsen başka tabii..."

Lukas iç çekip bana tereddütle baktı. Sonra Sylus'a döndü. "Birazdan geliyorum."

Ninova

Sylus sanki gizli bir yarışmayı kazanmış gibi kötü bir ifadeyle sırıttı, sonra da çıkıp gitti. Biraz olsun rahatlamıştım.

Duvara yaslanan Lukas'ın bir kolu belimdeydi.

Ona dikkatle baktım. "Fallon Bane'le ilişkin var mı?"

Başını eğip yüzünü buruşturdu. "Flört etmiştik. Kısa süreliğine. Epey uzun zaman önce."

"Ah." Şimdi meseleyi bütünüyle anlayarak başımı aşağı yukarı salladım.

Bıkkınla iç çekti, bakışları ciddiydi. "Yatkınlıklarımız çatışıyor. Bana göre felaket biçimde ama ona göre öyle değil. Mesela o buza yatkın, hem de fazlasıyla. Bense hiç değilim." Parmaklarını belimde gezdirdi; dokunuşu ardında hoş bir sıcaklık bırakıyordu. Dudaklarında hafif bir sırıtış belirdi. "Ben daha çok ateş insanıyım."

Gözlerini gözlerimden ayırmadı. İnsanı için için yakan o yeşil gözlerin içine düşebileceğimi hayal ediyordum.

Trystan bana büyücülerin yatkınlıkları ve büyü gücünün elementlerle derinden bağlantılı olduğunu anlatmıştı; her büyücüde beş elementten –ateş, toprak, hava, ışık ve su– farklı bir oranda bulunuyordu. Mesela Trystan'ın hem ateş hem de su büyüsüne yatkınlığı vardı.

Lukas'ın büyüsünü algılayabiliyor, ateşini hissedebiliyordum.

Bu sırada Lukas sessizleşti; görünüşe göre bir şey düşünüyordu.

"Benimle Yul dansına gelsene," dedi.

"Onun ne olduğunu bilmiyorum."

"Her Yul zamanı Üniversite'de Gardneryalı öğrenciler ve mezunlar için düzenlenen bir dans. Benimle katıl."

Bunları gerçekten yaşadığıma inanamayarak yutkundum. Rüya olmalıydı. "Peki," dedim, sersemce başımla onaylayarak.

Lukas kocaman sırıttı ve uzanıp saçımla oynamaya başladı. "Geri dönsek iyi olur," dedi kederli bir ifadeyle. "Halan seni merak etmiştir."

Ninova

"Ah, bilemiyorum," dedim dokunuşuyla kendimden geçerek. "Bizi birlikte salondan çıkarken görünce çok sevinmiş gibiydi."

Hatta etekleri zil çalıyordu.

"Evet, doğru..." diye onayladı hafifçe gülerek. Geri çekilip kolunu uzattı. Koluna girdiysem de bir yanım pervasızca burada kalmak istiyordu. Burada onunla baş başa kalmaya devam edip etrafı aydınlatan öpüşünün ateşini bir kere daha hissetmek istiyordum.

Antreye geldiğimizde bir grup genç asker ve askeri öğrenci –aralarında Sylus da vardı– Lukas'a bağırdı. Arkalarına baktığımda abim Rafe'in hızlı adımlarla bize yaklaştığını, gözlerinin de Lukas'la benim aramda gidip geldiğini fark ettim.

"Selam, Ren," dedi sıcacık bir ifadeyle.

Lukas'ın kolunu bırakıp abime sevgiyle sarıldım.

"Trystan nerede?" diye sordum, abimi tekrar gördüğüme çok sevinerek ama yanımdaki Lukas'ın da fazlasıyla farkında olarak.

"Trystan, Gareth ve ailesiyle kalıyor," dedi Rafe gülümseyerek. "Büyük sosyal etkinlikleri ne kadar sevdiğini bilirsin."

Bu lafına ister istemez güldüm. "Trystan'ın hep peşinde dolandığını söylediği şu harem nerede bakalım?" diye sordum dalga geçerek.

Muzip bir ifadeyle sırıttı. "Daha yeni geldim." Rafe Lukas'a döndüğünde gülümsemesi soldu; arkadaş canlısı bir ifadeden çok kaplanların diş göstermesi gibiydi. "Kız kardeşime etrafı mı gezdiriyordun?"

"Onun gibi bir şey," diye cevap verdi Lukas sakince.

Rafe gülümsemeye devam etse de sağ kolu kasıldı ve eli yumruk hâlini aldı.

"Yay kolun nasıl, Rafe?" diye sordu Lukas sevecenlikle.

"Her zamanki gibi ölümcül derecede sağlam, Lukas."

Lukas ortamdaki ani gerilimi görmezden gelerek bana döndü. "Abini eğitim almak üzere orduya katılmaya ikna etmeye çalışıyorum. Çok başarılı olabilir. En iyi iz sürücü, en

Ninova

iyi avcı... gördüğüm en iyi Gardneryalı okçu. Tehlikeli bir adam senin şu abin."

"Ah, yapma ama. Ben hiç de tehlikeli değilimdir, Lukas," dedi Rafe gülümsemeye devam ederek. "Birisi küçük kız kardeşimi rahatsız etmediği sürece."

Lukas kahkaha attı. "Onu korumana ihtiyaç duyacağını hiç sanmıyorum, Rafe."

Rafe'in gözleri sorgular bir bakışla bana döndükten sonra tekrar Lukas'a odaklandı.

Tam o sırada askerlerden biri Lukas'ı yanlarına çağırdı.

"Sizi rahat bırakayım da konuşun," dedi Lukas. Eğildi ve gülümseyerek elimi öptü. Dokunuşuyla sırtımdan aşağı hoş bir serinlik süzülüverdi ve sakinliğimi korumakta çok zorlandım. "Elloren, seninle tanışmak bir zevkti," dedi gözlerini benimkilerden ayırmadan. Doğrulup abime döndü. "Rafe," deyip başıyla selam verdi.

"Lukas," diye karşılık verdi abim de kayıtsızca.

İkimiz de Lukas'ın arkadaşlarına katılıp onlarla birlikte çıkmasını izledik.

O gittikten sonra Rafe gözle görülür biçimde rahatlayarak bana döndü. "Gecenin yıldızı olduğunu duydum." Yüzünde sahte bir kuşku belirdi. "Sen kimsin ve benim utangaç, içine kapanık kardeşime ne yaptın?"

"Ben onun büyülü ikiziyim," dedim gülerek.

Antre şimdi büyük oranda boşalmış, sadece ikimiz kalmıştık. Parti bitmek üzere gibiydi; balo salonundan gelen sohbet uğultusu azalmış, müzik de durmuştu.

"Hey, Ren," dedi Rafe alışılmadık bir ciddiyetle, "sana hayatını nasıl yaşayacağını söylemeyeceğimi biliyorsun, değil mi?"

Böyle bir şey söylemesine neyin sebep olduğunu merak ederek başımı kaldırıp ona baktım.

Ninova

Kelimelerini dikkatle seçmeye çalışıyormuş gibi derin bir nefes aldı. "Vyvian halamın bağlanmanı istediğini biliyorum... Lukas Grey'le bir şeylere öyle hemen atlama, olur mu?"

Kızardığımı hissederek omuz silktim. "Öyle bir şey yapmam."

"Onu uzun zamandır tanıyorum," dedi Rafe uyarır gibi. "Zeki olduğunu biliyorum ama o da öyle. Bir de o... hayata dair daha *tecrübeli*."

Utanıp rahatsız olarak dudaklarımı büzdüm, bu konuşmayı yok saymak istiyordum.

Rafe uzunca bir iç çekip burnunun köprüsünü ovuşturdu. "Sadece dikkatli ol, tamam mı?"

"Olurum," diye söz verdim sinirli bir tavırla.

Bunu duyunca omuzları gevşedi ve her zamanki rahat ifadesi geri geldi. "Pekâlâ, pekâlâ," dedi, sahte bir mağlubiyet edasıyla ellerini kaldırarak. "Böylelikle bu akşamki aşırı korumacı abi rolümün sonuna geldik."

"Güzel," dedim rahatlayarak. Uyarısını zihnimin derinliklerine gömmeye çalıştım. Güzel kızlardan oluşan bir grubun balo salonunun kapısının yanında durmuş, Rafe'e bakarak kıkırdadığını gördüm.

"Hey, Rafe," dedim, "Aislinn Greer'i tanıyor musun?"

"Pek değil." Sorgular bir ifadeyle kaşını kaldırdı.

"Ben de bugün tanıştım. Bir ara sizi tanıştırayım."

Güldü. "Bana ayarlamaya mı çalışıyorsun yoksa?"

"O konuda yardıma ihtiyacının olmadığını fark ettim." Kıkırdayan kızlara kısa bir bakış attım. Ben onunla konuşmayı bırakır bırakmaz kaz sürüsü gibi Rafe'in başına üşüşeceklerini düşünüyordum. "Aislinn biraz... farklı görünüyor. Zeki biri... güzel de..."

"Bak ne diyeceğim," dedi gülümseyip pazarlığa hazırlanarak. "Her Yul zamanı Üniversite'de dans partisi düzenleniyor. Sen Gareth'la git, ben de Aislinn Greer'i davet edeyim."

Ninova

"Olmaz," dedim tereddütle, abimi sinirlendirmek istemiyordum. "Lukas'ın davetini kabul ettim."

"Elloren." Uzanıp koluma dokundu. Ses tonu da tekrar ciddileşmişti. "Lukas Grey konusunda şaka yapmıyorum. Ondan uzak dur. O çok güçlü biri. Ateşle oynuyorsun."

Belki de ateşle oynamak istiyorumdur.

"Uyardığın için sağ ol," dedim, tamamen tarafsız bir tonda ve kesinlikle söz vermeyerek.

Ninova

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Büyü-bağ

"Sabah bir mektup aldım," dedi halam kahvaltı masasına oturduğumuzda.

Üç yanımız son derece bakımlı bahçelerin manzarasını gözler önüne seren kemerli pencerelerle çevriliydi. Yakınımızdaki kan kırmızısı güllerin görüntüsü, kasvetli ve bulutlu havayı âdeta delip geçiyordu.

Halam omletini ve baharatlı meyvelerini güzelce dilimlerken yaldızlı porselenin üstünde gidip gelen gümüş çatal bıçakların sesini neredeyse duyamıyordum bile. Hemen yanındaki tabakta yarısı yenmiş küçük ekmeği öylece duruyordu. Yaptığı her şey –yazısı, yemek yiyişi, giyim kuşamı– her zaman son derece tertipliydi. Onun o kesintisiz mükemmelliğinin yanında insan kendini kolayca darmadağınık ve beceriksiz hissedebiliyordu. Başımı eğip yarısı yenmiş ekmeğime baktım; tabağı kırıntılardan oluşan bir daire kaplamıştı.

"Kimden gelmiş?" diye sordum, parmağımın ucuyla ekmek kırıntılarımı temizlemeye çalışırken.

"Lukas Grey'in anne babasından."

Parmaklarım donup kaldı. Başımı kaldırıp baktığımda halam sakince çayını yudumlayarak haberin tadını çıkarıyordu.

"Onlarla arkadaşsın yani?" diye sordum, sesimin sakin çıkması için çabalayarak.

Şaşkın bir gülümsemeyle bana baktı. "Elbette, canım. Lachlan ve Evelyn'i *yıllardır* tanırım."

Umursamaz görünmeye çalışarak ekmeğimden küçük bir ısırık aldım.

"Görünüşe göre," diye devam etti halam çay fincanını kavrayarak, "Lukas dün gece onlara seninle bağlanmayı kabul edeceğini ima etmiş."

Ekmek boğazıma kaçtı. "*Ne?*"

Koltukları kabaran halam bembeyaz dişlerini göstererek gülümsedi. "Belli ki çok güzel bir izlenim bırakmışsın."

"Benimle *büyü-bağlanmak* mı istiyor?" diye sordum ağzımdan tükürükler ve ekmek kırıntıları saçarak.

Halam bana sorgularcasına baktı. "Neden bu kadar şaşırdın ki? Artık kocaman kız oldun, Elloren. Senin yaşındaki Gardneryalı kızların çoğu ya çoktan bağlanmış ya da bağlanmak üzere..."

"Ama onunla daha yeni tanıştık!"

"Bunun bir önemi yok," dedi umursamazca elini sallayarak.

Şaşkınlıkla ona bakakaldım. *Bir önemi yok mu? Cidden mi?*

"Sizin şu bağlanma işini bir an önce ayarlamamız lazım," dedi kararlılıkla. "Enith..."

Halam dün akşam resitalim sırasında bana yardım eden mavi tenli Urisk kıza döndü. Kız duvarın dibinde, heykel gibi sessizce ve ifadesiz bir yüzle bekliyordu.

"Evet, hanımefendi?" diye karşılık verdi.

"Greylere haber gönder," diye talimat verdi halam. "Elloren'm, Lukas'ın teklifini kabul etmekten memnuniyet duyacağını ve bağlanmanın bir an önce gerçekleştirilmesini istediğimizi bilsinler. Belki yarınki kilise ayininden sonra yaparız."

"Bir dakika..." diye sözünü kestim yalvarırcasına. "Lukas'la bağlanamam."

Ninova

Vyvian halamın ekmeği tutan eli havada kaldı. "Ne demek *bağlanamam*?"

Enith dehşet dolu bir ifadeyle bana bakıyordu, sanki ikisinin de başlarından aşağı bir kavanoz reçel dökmüştüm.

"Onu sadece bir gündür tanıyorum." *Yüce Kadim Varlık, Lukas ne düşünüyordu ki?*

"Elloren," dedi halam iç çekip ekmeğini masaya bırakarak, "insan her gün böyle bir aileden, özellikle de Lukas Grey gibi bir gençten böyle bir teklif almaz."

"Üzgünüm." Başımı iki yana salladım. "Yapamam. Onunla daha yeni tanıştım. Ve... ve Edwin amcama söz verdim..."

"*Ne* sözü?"

"Biriyle bağlanmadan önce eğitimimi tamamlamayı bekleyeceğime söz verdim."

Halamın ağzı açık kaldı. "Ama buna daha iki sene var!"

"Biliyorum."

"Elloren," dedi sesini alçaltarak, "bu teklifi reddetmek *aptallık* olur."

Kararım kesindi. "Benden o kadar hoşlandıysa önce biraz kur yapabilir."

Gözlerinde sert bir parıltı belirdi. "Belki de Greylere ilk planlarını tekrar gözden geçirmelerini söylemeliyim."

"Ne planı?"

"Lukas'ın Fallon Bane'le bağlanması, canım."

Aklım başımdan gidecek gibi oldu. "Ama," dedim karşı çıkarak, "Lukas bana Fallon'la bağlanmayacağını söyledi."

Halamdan alaycı bir ses yükseldi. "Yapma ama, Elloren. Gerçekten seni sonsuza kadar bekleyeceğini mi sanıyorsun?" Gözlerinde kurnaz bir bakış belirdi. "Fallon Bane'in seve seve yerini alacağına eminim."

Zihnimde Lukas'ın o ukala ve kusursuz Fallon'ı öptüğü davetsiz bir görüntü belirdi; onu tutkuyla sarıp sarmalarken sırtı bana dönüktü, Fallon'ın ise gözleri açıktı ve kötücül bir

Ninova

zafer parıltısıyla bana bakıyordu. Lukas Grey'den gelecek bir büyü-bağ teklifini tereddütsüz kabul ederdi.

Ama daha bir gündür tanıdığım bir adamla bağlanmak... Delilik olurdu.

Bir de Rafe'in endişeleri vardı. Lukas konusunda beni uyarmasına yetecek endişeler.

"Hayatın boyunca yalnız mı olmak istiyorsun, Elloren?" diye sordu halam öne eğilerek. "Günün birinde bağlanmak istemiyor musun? Aile kurmak? Çok uzun süre bağlanmadan beklersen bunun gerçekleşme ihtimalinin ne kadar düşeceğini biliyor musun?" Arkasına yaslandı. "Elbette ki Üniversite'yi bitirdiğinde *birkaç* seçeneğin olacak. Mesela başka kimsenin istemediği adamlar. Ama senin istediğin gerçekten bu mu?"

Sözleri beni hem sinirlendirmiş hem de tedirgin etmişti ve aniden büyük bir hata yapıp yapmadığımı merak ettim.

Birden içim ürperdi ve bunun serin havayla hiç alakası yoktu. Ansızın amcamın yanımda olmasını istedim.

"Ben... ben yapamam," dedim zayıf bir sesle.

Gözlerini kısarak bana bakan halam, "Öyleyse Lukas'ın ailesine ne diyeyim?" diye sordu.

"Onlara," dedim boğazım tıkanarak, "teklifleri için minnettar olduğumu ve bunu düşüneceğimi ancak Lukas'ı daha yakından tanımak için zamana ihtiyacım olduğunu söyle."

"Dün gece onu epey yakından tanıdığını söylüyorlar, canım," dedi çayından bir yudum alırken.

Yüzüm alev alev yanmaya başladı.

"Hizmetlilerimin bana her şeyi söylemediğini mi sanıyorsun?" Dudaklarını büzdü. "*O tür* davranışlarda bulanacaksan, Elloren, genç bir adamla bağlanman gerekiyor; hem de hiç zaman kaybetmeden."

Utançtan yerin dibine girmek üzereydim.

"Sen Üniversite'ye *bağlanmadan* gidip yanlış adama âşık olarak bütün ailemize leke sürerken –tıpkı Sage Gaffney'nin

yaptığı gibi– benim öylece oturup izleyeceğimi sanıyorsan beni hiç tanımamışsın demektir." Çayını masaya bırakıp öne eğildi. "Unutma ki, Elloren, bağlanmadığın sürece Üniversite harcını ödememekle kalmam. Üniversite'nin rektörünü, Gardneryalı profesörlerin çoğunu ve konaklama sorumlusunu tanıyorum, hepsiyle de çok yakınım. Mecbur kalırsam orada işlerin senin için *fazlasıyla* nahoş hâle gelmesini sağlayabilirim." Kendini toplayıp hüsranla iç çekti. "Bunu sadece senin iyiliğin için yapıyorum, Elloren. Ve ailemizin iyiliği için. Lukas Grey'le bağlanmayı kabul ederek her türlü tatsızlıktan kurtulabileceğinin sen de farkındasındır."

Beni tehdit etmesi gerçekten canımı yakmış, güçlü bir tokat etkisi yaratmıştı. "Düşünmeyeceğim demiyorum," diye karşılık verdim. "Sadece onunla bu kadar hızlı bağlanamam. Önce onu biraz tanımak istiyorum."

Edwin amcam burada olsa benim tarafımı tutardı.

"Açıkçası, Elloren," dedi halam buz gibi bir sesle, "bu işi benim için oldukça zorlaştırıyorsun."

Bir anda öfkelendim. "O zaman belki de resmî vasim olmadığın için şanslısındır."

Sessizlik. Gözleri şoka girmiş gibi kocaman olan Urisk kız donakalmıştı.

Vyvian halam da bana gözlerini kısarak baktı. "Amcanın gerçeklik algısı her zaman çok sağlam değildir, canım. Bilseydim seni almasına asla izin vermezdim." Her ne düşünüyorsa gözlerinde sinirli bir bakış belirdi.

"*Neyi* bilseydin?" diye üsteledim, amcama karşı ilgisizliğine canım sıkılarak.

Dişlerini göstererek öne eğildi. "Seni Gardnerya'daki her kızın karşılığında dişini verebileceği bir teklife hayır diyecek şekilde yetiştireceğini!"

Yüzünde kin dolu bir ifade belirince olduğum yerde sindim; tavrındaki bu korkutucu değişim beni şok etmişti.

Halam hızlıca kendini toparladı ve sanki gerçek duygularının üstüne kalın bir perde çekilmiş gibi o dikkatli otokontrolünü geri kazandı.

"Fikrini değiştirmene yardım etmenin bir yolunu bulmam gerekiyor," dedi sakin bir sesle. Hafifçe çay fincanına vurdu.

Urisk kız hemen atılıp hayatı buna bağlıymış gibi fincanı doldurdu.

Halam yavaşça çayına krema ekledikten sonra konuştu: "Doğru şekilde baskı uygulanırsa *herkesin* doğru olanı yapmaya ikna edilebileceğini biliyorum."

O uzun, zarif parmaklarıyla tuttuğu porselen fincanı kaldırışını izlerken ona yeni bir ihtiyatla baktım.

"Herkesin bir kırılma noktası vardır, Elloren. *Herkesin.*" Bana buz gibi gözlerle baktı. "Beni seninkini bulmaya *zorlama.*"

Ninova

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Icarallar

Ertesi sabah Vyvian halamın kişisel muhafızlarıyla çevrelenmiş at arabamızla kiliseye yaptığımız yolculuk rahatsız edici derecede sessizdi. Valgard'ın üzerinde karanlık bulutlar dolanıyordu, belli ki fırtınanın eli kulağındaydı. Yanağımı araba penceresinin serin camına yaslayıp kardeşlerim ve Gareth'la olmayı dileyerek bulutlara baktım.

Vyvian halam buz gibi bir ifadeyle beni inceliyor, belki de irademi nasıl kırabileceğini düşünüyordu. Birlikte geçirdiğimiz on beş günün her birinde beni büyü-bağlanmaya ikna etmeye çalışmış, önceki günkü bağlanma teklifinden sonra da baskıyı ciddi anlamda artırmıştı. Beni elinden geldiğince uzun süre yanından ayırmayacaktı; Üniversite'ye başlamadan önce boyun eğip Lukas Grey'le bağlanmamı istiyordu.

Vyvian halam Rahip Vogel'la hükümetle ilgili bazı meseleleri konuşabilsin diye sabah ayininden saatler önce Valgard'ın Büyük Katedrali'nde olacaktık. Bir de onunla ayine katılmam için ısrar etmişti; orada Lukas ve ailesiyle karşılaşacağımızdan şüpheleniyordum. Lukas'ı tekrar görme düşüncesiyle kızarmaya başladım.

Ninova

Ayinin ardından at arabasıyla tek başıma Üniversite'ye gidecektim. Rafe, Trystan ve Gareth çoktan gitmiş, bu sabah erken saatlerde at sırtında yola koyulmuşlardı.

Onlarla birlikte olmayı o kadar istiyordum ki. Artık daha yavaş araba yolculuğunu zorunlu kılan bu süslü, insanı kısıtlayan kıyafetleri istemiyordum. Bir de Vyvian halamın merhametsiz gözetiminden kurtulmaya can atıyordum. Kardeşlerim ve Gareth'la birlikte at sırtında olup Verpakya'ya yolculuk etmek ve bir an önce Üniversite'ye gitmek istiyordum.

Az kaldı, diye hatırlattım kendime. *Kısa süre sonra buradan kurtulacaksın.*

İlerideki karanlık binalar yerini geniş, dairesel bir meydana bıraktı, meydanın ortasında da büyükannemin gerçek hâlinden çok daha büyük bir mermer heykeli vardı. Heykele iyice odaklanarak mermerin yüzünde kendi yüz hatlarımı seçmeye çalıştım ama çok uzaktaydı.

Meydana yaklaşırken sağa doğru keskin bir dönüş yaptık ve Valgard Katedrali görüş alanıma girince nefesim kesildi; hatırladığımdan çok daha büyüktü.

Geniş, nefes kesici sütunlar göğe yükseliyor, bir noktada birleşerek zirvesinde gümüşi bir Erthia küresini destekleyen ve giderek daralan bir kule oluşturuyordu. Yapının tamamı ıslak toprak rengindeki demirağaçtan yapılmıştı. İki küçük, birbirine bitişik kemeri olan devasa bir orta kemer girişi çevreliyordu ve kocaman ön kapılara *Kadimler Kitabı*'ndan resimler işlenmişti.

Arabamız katedralin hemen önünde durdu ve inerken insanın başını döndüren uçsuz bucaksız yapıdan gözlerimi alamadığım için az kalsın basamaklara takılıp düşecektim. Başımı geriye yatırıp iyice baktım; kararan gökyüzü gümüşi küreyi öne çıkarıyordu.

Halam beni katedrale sokup detaylı oymaları olan sayısız oturaklardan birine yöneltti.

Ninova

"Burada otur," diye sertçe talimat verdi.

Topuklu ayakkabıları geniş bir kürsüyle sunağa giden koridorda tıkırtılar çıkarırken dediğini yaptım. Dökümlü koyu renk cübbeler giymiş iki rahip sunağın etrafında dönerek mum yakıp tütsü sallıyordu. Göğüslerinde Kadim Varlık'ın beyaz kuş sembolü vardı. Sunağın hemen üstünde de başka bir Erthia küresi asılıydı.

Halam rahiplerin yanına gitti, sonra da sessizce konuşmaya başladılar. Adamlar sırayla çaktırmadan bana bakarken midem düğüm düğüm oldu. Sonra hepsi birlikte yan kapılardan birinden çıkıp gittiler ve beni o kocaman alanda bir başıma bıraktılar.

Terk edilmiş hâlde avuçlarımı oturduğum yerin ahşabına dayadım.

Neyse ki kısa sürede katedralin ağacı beni yatıştırıp sakinleştirdi. Bazısı düz, bazısı çapraz kemerlerle kaplı bir sürü sütun, zikzaklar çizen kemerlerle kaplı çarpık tavana yükseliyordu. Sanki devasa, uhrevi bir ağacın köklerinin altındaydım.

Gözlerimi kapayıp avuçlarımı ahşapta gezdirdim ve kehribar kokusunu içime çektim.

Sakinleyerek gözlerimi açtığımda yanımda *Kadimler Kitabı*'nın bir kopyasını buldum.

Siyah deri ciltli kitabı alıp parmağımı yaldızlı başlığında gezdirdim. Bu kitabı gayet iyi biliyordum. Dini genel olarak onaylamayan amcama fark ettirmeden büyükanneme ait olan eski kopyayı, küçükken Vyvian halamın verdiği o yaldızlı kutsal kitabı yastığımın altında saklardım. Bazen gecenin karanlığında, içime hüzün çöktüğünde, annemle babamın ölümüyle içimde açılan boşluk katlanamayacağım kadar acı verici olduğunda, kitaptaki zor zamanlarda güç vermesi için yazılmış duaların bana büyük yardımı dokunurdu.

Uzaklarda gök gürültüsü duyulurken ilk sayfayı açıp okumaya başladım.

Ninova

Yaratılış

Başlangıçta sadece Kadim Varlık vardı. Evren uçsuz bucaksız ve boştu. Kadim Varlık bu devasa, derin hiçlikten gezegenleri ve yıldızları, güneşi ve ayı, Yüce Küre Erthia'yı çıkardı.

Bu Yüce Küre'de de karayı ve suyu birbirinden ayırıp canlıları var etti: yeşil bitkileri, havadaki kuşları, arazilerdeki, ormanlardaki ve sulardaki yaratıkları.

Ve Kadim Varlık bütün bunlara yukarıdan bakıp memnun oldu.

Ancak Kadim Varlık'ın işi henüz bitmemişti. Yüce Küre'ye yaşam nefesi üflendi ve kutsal Demirağaç tohumlarından Yüce Küre'de yaşayacak İlk Çocuklar ile göklerde yaşayacak Meleksiler yükseldi.

İlk başta hepsi uyum içinde yaşadı.

Tüm yaratılanlar Kadim Varlık'a tapmak, itaat etmek ve onu yüceltmek için bir araya geldi.

Fakat bir an geldi, Meleksiler, o kanatlı varlıklar, itaat etmelerine gerek olmadığını hissetmeye başladılar. Kadim Varlık'tan daha iyi olduklarına ve göklerin sahibi olduklarına inanmaya başladılar.

Sonra bir an geldi, Meleksiler yere inip İlk Çocuklar'dan Kadim Varlık'a sırt çevirmelerini ve kendilerine tapmalarını istedi. Bu ihanet karşısında öfkelenen İlk Çocuklar bunu reddettiler. Meleksilere, Kadim Varlık'tan başka hiçbir şeye tapmayacaklarını, hiçbir şeyi yüceltmeyeceklerini söylediler. İlk Çocuklar'ın onları reddetmeleri karşısında sinirlenen Meleksiler, onların üzerine kötülükler yağdırdı: geceleri onları avlayan şekildeğiştirenler, göklerden saldıran ejderler, onları yoldan çıkarmaya çalışan büyücüler ve her türlü karanlık yaratıklar ve hilekârlar. Tüm bunlar İlk Çocuklar'ı dağıtıp kargaşaya sürükledi.

Ninova

Ve bir an geldi, Kadim Varlık aşağıya bakıp İlk Çocuklar'ın ıstırabını, Meleksilerin de ihanetleriyle Habis Varlıklar'a dönüştüklerini gördü. Kudretli bir gazap ve erdemle, Kadim Varlık Meleksilere büyük bir darbe indirip onları Yüce Küre'ye sürdü. Ardından Kadim Varlık, artık Habis Varlıklar olan Meleksilere şöyle dedi:

"Bundan böyle siz benim çocuklarım değilsiniz, artık tüm yaratıkların en nefret edileni Icarallar olarak anılacaksınız. Yüce Küremin yüzeyinde bir eviniz olmadan dolanacaksınız. Benim Gerçek Çocuklarım, İlk Çocuklarım bir araya gelip sizi mahvedecek ve kanatlarınızı kıracaklar."

Ve böylece bir an geldi, Gerçek Çocuklar, Habis Varlıklar'ı mahvetmek ve Kadim Varlık'a tapıp itaat etmek, onu yüceltmek için Yüce Küre'nin her köşesinden çıkıp tekrar bir araya geldi.

Yaratılış'ın ilk kitabı da böylece sona erdi.

Sütunların arasında parıldayan vitray camlı pencerelere bakarken her bir resimle alakalı kutsal metin hikâyelerini hatırladım. Normalde çok canlı olan renkler, fırtınalı gökyüzünden dolayı garip biçimde kararmıştı.

İlk pencerede zarif, beyaz bir kuşla sembolize edilen Kadim Varlık tasviri vardı; aşağıdaki Erthia'ya ışık hüzmeleri gönderiyordu. O aşina olduğum, himayeci resim içimi ısıtırken derin bir nefes aldım.

Resimler her yanda devam ediyordu: Gönülsüz peygamber Galliana, dev bir ateş kuzgununa binmiş, elinde Beyaz Asa'yla halkımızı kölelikten kurtarıyordu; İlk Çocuklar Kadim Varlık'ın onları baskıdan kurtarmak için verdiği sözün sembolü olan

Ninova

koyu mavi demir çiçekleri alıyorlardı; bu çiçekler, iblis ateşine karşı büyülü bir koruma sağlıyordu.

Kıyafetimin koluna işlenmiş demir çiçeğine şöyle bir baktım ve çiçeklerin sembolik güvenlik vaadiyle rahatladım.

Daha sonraki resimlerde de korkunç savaş tasvirleri vardı: İlk Çocuklar kanatlı Icaral iblislerini kılıçtan geçiriyor, o sırada iblisler de avuçlarından ateş fışkırtıyordu; İlk Çocuklar'ın askerleri kana susamış şekildeğiştirenlerle –yarı-kurtlar, yarı-tilkiler ve yarık gözlü, çatal dilli yarı-ejderlerle bile– savaşıyorlardı.

Tüm bu resimlerin üzerinde de Kadim Varlık'ın ışığı aşağı doğru parlıyordu.

Gençliğimde öğrendiğim dini bilgileri düşünürken yarı-ejder vitrayının hemen yanında bir hareket gözüme takıldı.

Yaratığın sürüngen kafasının hemen üzerindeki şeffaf cam parçasından beni izleyen iki küçük gözü seçebiliyordum. Gözler yukarıya kayıp görüş alanımdan çıktı ve güçlü, gümüşi bir gaga belirdi, sonra da... Hiçbir şey yoktu.

Gözcü.

Merakla kalkıp kilisenin arka tarafına ilerledim ve devasa kapılardan çıktım.

Kapılar ardımdan kapanırken bir anda havada tuhaf bir akım fark ettim. Gözlerimi boş meydana dikip her yerde kuşu aradım.

İşte orada, meydanın ortasında, büyükannemin dev taş heykelinin üzerindeydi. Meydan ürkütücü derecede sessizdi, normalde burada olan gürültücü martılar bile yoktu. Gökyüzünün tuhaf renkleri de hafifçe değişmişti ve uzakta yine gök gürledi. Başımı kaldırıp baktığımda kara bulutların yavaşça kiliseye doğru yaklaştığını gördüm.

Katedral merdiveninin basamaklarını yarılamıştım ki onu gördüm. *Beyaz kuş.* Geniş meydanı boylu boyunca uçarak geçti ve büyükannemin heykelinin hemen arkasına kondu.

Ninova

Heykelin yanına gidip kuşu arayarak yavaşça etrafından dolandım. Hemen sonra devasa mermer anıt katedrali tamamen kapadı. Gölgesinin altında öylece donakaldım.

Hafif gök gürültüsü, sessizliği belli belirsiz bir davul ritmi gibi böldü.

Gerçek hâlinden çok daha iri olan büyükannem öylece duruyordu, bir ustanın keskisiyle ince ince işlenmiş yüz hatları benimkilerle aynıydı, dalgalanan cübbesinin her bir kıvrımı kusursuzca şekillendirilmişti ve o kadar gerçekçi duruyordu ki dokunsam sanki kumaşı hareket ettirebilirdim. Sol kolu başının üzerinde zarif bir kavis çizecek şekilde kalkmıştı, asasını tuttuğu öbür koluysa yüzünde acı dolu bir ifadeyle ayaklarına kapanmış olan Icaral'a doğrultulmuştu.

Bulunduğum açıdan bakınca asasını sanki Icaral'a değil de bana doğrultuyormuş gibi duruyordu.

Büyükannemin başının üzerinden kiliseye doğru ilerleyen bulutlar âdeta hareket eden oymuş gibi bir yanılsama yaratıyordu, sanki başını sitemle bana doğru eğmiş, kendisinin bu sahte kopyasını ölçüp biçiyordu.

Sen asla ben olamazsın.

Beyaz kuş büyükannemin omzunun üstünden başını uzatınca ürktüm. Gözlerinde panik dolu bir bakış vardı. Sonra da başını uyarır gibi iki yana salladı, sanki kuşlar böyle bir insan hareketi yapabilirmiş gibi.

Aniden güçlü, kemikli bir el ağzıma kapandı. Ardından bir kol hızla belime dolandı ve mengene gibi bir tutuşla dirseklerimi iki yanıma bastırdı. Sırtım sert bir gövdeye çarptı ve her yanımı çürük et kokusu gibi pis bir koku sardı.

Korkum gecikmiş bir tepki olarak ortaya çıktı; iz bırakacak kadar sıcak bir şeye dokunduğunuzda acının bir an sonra gelmesi gibiydi. Nefesim kesilip kalbim delicesine çarpmaya başlarken genizden gelen, yüksek bir erkek sesi kulağıma tısladı.

Ninova

"Çığlık atmaya zahmet etme, Karanlık Cadı. Kimse seni duyamaz."

Çıldırmış gibi debelenmeye başladım. Beni saran kola karşı koymaya çalışarak adamı tekmeledim ama çok güçlüydü. Bir türlü kurtulamıyor ve başımı çevirip saldırganın yüzüne bakamıyordum.

O sırada gök gürültüsü de sıklaştı, fırtına katedrale doğru ilerlemeye devam ederken aniden rüzgâr çıktı.

Adamın eli ağzımdayken çaresizce çığlık attım ve yardım bulabilmek için meydana bakındım. Fakat kimseler yoktu.

Az ilerideki iki binanın arasında kalan gölgelerden bir başka figür fırladı ve uzun, cılız bacaklarıyla bana doğru koşmaya başladı. Keldi ve belden yukarısı çıplaktı, teni solgundu ve çok zayıftı, kollarında ve göğsünde defalarca kırbaçlanmış gibi bir sürü izi vardı, yüzüne şeytani bir gülümseme yerleştirmişti, kırmızı dudakları sivri ve çürük dişlerini çevreliyordu.

Ama gözleri... O gözleri... Fıril fırıldılar. Cam gibi parlıyorlardı; insanlıktan da ruhtan da yoksundular... Yaşayan ölü gibiydiler. Bir de kürek kemiklerinden fırlayan kütük benzeri ürkünç parçalar vardı. Bu parçalar sanki uçuyormuşçasına ritmik hareketlerle içe ve dışa doğru hareket ederken dehşet verici bir aydınlanma yaşadım.

Bu şeyin bir zamanlar kanatları vardı.

Icaral iblisiydi. Elindeki hançeri gördüğümde çığlıklarım dehşet dolu hıçkırıklara dönüştü.

Teslim olurcasına ellerimi kaldırdım; kendimden geçecek gibi olurken sessizce, çaresizce yalvarıyordum.

İblis şaşırtıcı bir çeviklikle öne atılıp bileğimi sımsıkı tuttu, upuzun tırnakları tenimi delip etime saplandı. Boğuk bir çığlık koyverdim.

Beni sıkıca tutarken o ruhsuz gözleri şaşkınlıkla irileşti. "Ta kendisi! Bu gerçekten de Karanlık Cadı!"

Ninova

Beni tutan yaratık, "Öyleyse tereddüt etme!" dedi hırıltılı bir sesle. "Öldür onu, Vestus! Onun gibi olmadan önce öldür!"

Vestus denen yaratık hançerini çekip başının üstüne kaldırırken dizlerimin bağı çözüldü. Gök gürültüsü de iyice şiddetlenmişti.

"Tarih tekerrür etmeyecek, Karanlık Cadı!" diye bağırdı tiz bir sesle Vestus. "Kehanet bozulacak, Icaral yaşayacak! Sen öleceksin ve biz yükseleceğiz!"

Her şey ağır çekimde gerçekleşiyordu sanki. Yaratık saldırmaya hazırlanarak elini geriye çekti ama hemen ardından upuzun bir bıçak yaratığın göğsünü yarıp geçti. Fışkıran kanlar her yanımı kaplarken düşmeye başladım ve arkamdaki yaratık beni serbest bıraktı, o da düşüyordu. Soğuk zemine sertçe çarptığımda burnuma kanın demirimsi, boğucu kokusu doldu.

Hemen ardından karşımda bir askerin durduğunu gördüm.

Lukas!

Kılıcını çekip Icaral'ın içinden geçirdi ve ölü yaratığı sertçe öne itti; taş zeminde birkaç santim ilerime düşmesiyle yere çarpan kafasından mide bulandırıcı bir çatırtı yükseldi.

Arkama döndüğümde halamın muhafızlarının ikinci Icaral'ı tutmuş, sürükleyerek götürdüklerini gördüm. Bu, diğerinden daha uzun boylu ve kaslıydı ama şu an kanlar içindeydi, bilinci de kapalıydı. Yüksek sesli bir gök gürültüsü havayı yararken rüzgâr da şiddetleniyor, kan içindeki kıyafetimi tenime yapıştırıyordu.

Halamın muhafızlarının arkasında gözüme bir kıpırtı ilişti; meydanın arkasında, yolun ilerisindeki karanlık ara sokakta küçük bir hareket.

Kısacık bir anlığına başka bir Icaral bana baktı, sonra gözden kayboldu.

O sırada güçlü bir elin kolumu tutmasıyla irkilip yerimden sıçradım ve hızla döndüğümde Lukas'ın bağırarak bana bir şeyler söylediğini fark ettim. Gözlerimi sıkıca yumup başımı iki yana salladım; çaresizce kendime gelmeye, odaklanmaya

çalışıyordum. Gözlerimi araladığımda sanki bir baraj kapağı açılmış gibi etrafımdaki tüm sesler âdeta kükreyerek geri geldi.

"Bir tane daha var!" diye bağırdım Lukas'a, ara sokağı işaret ederek.

Lukas asasını çekip gösterdiğim tarafa doğrulttu. Asasının ucundan fırlayan mavi-yeşil yıldırım mızrakları sokağa uçtu. İki yandaki binaların da duvarları kulaklarımı acıtan bir çatırtıyla patladı.

Lukas muhafızlara bağırırken asalarını çekmiş, pelerinlerinin kenarları gümüş çizgilerle süslenmiş dört Büyücü bize doğru koşuyordu.

Lukas'ın bağırarak emirler yağdırmasıyla Büyücülerin hepsi ara sokağa koşturdu.

"Yaralandın mı?" diye bağırdı Lukas, gök delinip yağmur yağmaya başlarken. Yerde biriken sular Icaralların kanıyla birleşerek koyu mor göletler oluşturuyordu. Başımı salladığımda Lukas beni tutup kaldırdı. Güçlü kolunu belime doladı, diğer eli ise hâlâ kanla kaplı kılıcı tutuyordu. Onun yardımıyla meydanı arşınlarken zonklayan bileğimi tuttum.

Hızla katedrale doğru yürüdüğümüz sırada şimşekler çakıyordu. Askerler meydana dağılırken Gardneryalılardan oluşan küçük bir kalabalık –aralarında halam ve Echo Flood da vardı– katedralin açık kapılarının önünde durmuş, dehşet dolu gözlerle izliyorlardı.

Marcus Vogel da oradaydı; kasırganın içinde sakin kalan tek kişi gibiydi.

Ve kuş, yani beyaz kuş, kapı aralığındaki korunaklı bir gedikte, katedrali donatan sanat eserleri kadar hareketsiz bir hâlde oturuyordu.

Beni izliyordu.

Lukas kafese kapatılmış bir hayvan gibi odanın içinde bir o yana bir bu yana yürüyüp duruyor, yürürken de sık sık bana

bakış atıyordu. Çenesi kaskatıydı, yüzü kıpkırmızı olmuştu ve öfkeli bir sabırsızlıkla kaşlarını çatmıştı. Tıpkı benim gibi o da kanla ve yağmurla ıslanmıştı, kınında duran kılıcı bir yanından sarkıyordu. Halamın muhafızlarından biri onunla konuşmak için geldiğinde yürümeyi bıraktı; o kadar kısık sesle konuşuyorlardı ki ne dediklerini anlayamıyordum. Lukas konuşurken elini beline koydu, ikisi de gergindi ve Lukas'ın ona bir dizi emir sıralamasıyla muhafız itaatkâr bir duruşa geçti. Başıyla onayladıktan sonra dışarı çıkarken yüzünde ciddi ve kararlı bir ifade vardı.

Rahip Vogel'ın katedraldeki mabedinde oturmuş, kontrolsüzce titriyordum. Sersemlemiştim ve korku içindeydim, etrafımı da siyah cübbeli rahipler sarmıştı.

Vogel tepemde dikiliyordu, ellerini başımın üstüne uzatmış, gözlerini kapamış, Kadim Lisan'da bir dua okuyordu. Zihnimde simsiyah Icaral kanatları ve cansız ağaçların görüntüsü belirdiğinde şiddetle ürperdim.

Vogel'ın solundaki rahip uzun bir zincire asılı, tütsü dolu altın bir topu sallıyordu. Kürenin deliklerinden sızan keskin koku burnumu yakıyor, midem bulanarak kasılıyordu.

Vogel'ın gözleri kapalı olsa bile onları hissedebiliyordum.

Echo da hemen yanımda oturmuş, sıkıca elimi tutuyordu.

"Ne yapıyor?" diye sordum, hâlâ şokun etkisindeydim. *Bu gerçek olamaz. Bir kâbusun içine kısılıp kaldım. Bunların hiçbiri gerçek olamaz.*

"Şişşt, Elloren," diye nazikçe fısıldadı Echo. Destek verircesine elimi sıktı. "Bir Icaral'ın gözlerinin içine baktın. Böyle bir şey yapmak insanın ruhunu kirletir. Rahip Vogel bu lekeyi çıkarıyor."

Icaral'ın pençesini geçirdiği bileğim yanıyordu.

"Amcamı istiyorum," diye mırıldandım gözlerimden yaşlar akmaya başlarken. Bu tanımadığım insanların arasında ken-

Ninova

dimi kaybolmuş hissediyordum ve arınma ritüelinin gerekliliği ödümü koparıyordu.

Vogel'dan da korkuyordum.

Halam kapı aralığında durmuş, iki rahiple konuşuyordu. Bunlar saçları kar gibi beyazlamış yaşlı adamlardı. Yüzlerinde ciddi ifadelerle fısıldayarak konuşuyorlardı.

Yüzümü ellerimin arasına gömüp hıçkırmaya başladım. Rahip Vogel'ın tekdüze bir sesle okuduğu dualar ve ondan yayılan karanlık boşluk hissi etrafımı sararken titremem daha da kötüleşti. Dualar bitip de karanlık boşluk azalırken ağladıkça ağladım, Lukas'ın benimle bir dakikalığına özel olarak konuşmak istediğini güç bela duydum.

Odaya sessizlik çöktü.

"Elloren. Bana bak."

Lukas'ın sert sesini duyunca yerimden sıçradım, ardından kolumu tutan güçlü elini hissettim. Doğrulup gözyaşlarımla ıslanmış ellerimi gözlerimden çektim.

Lukas bir dizinin üzerine çökmüş, başını benimkiyle aynı hizaya getirmişti, gözlerinden ateş saçıyordu. "*Kes şunu.*"

Sert sesiyle afallayarak sustum.

Bu tutumu yüzünden içimde bir öfke dalgası yükselirken gözyaşlarımı bastırdım. Lukas da orada değil miydi sanki? O... *şeyleri* görmemiş miydi? Karanlık bir hiddet kalbimde kök salarken korkumun yerini çelik gibi soğuk bir öfke aldı.

Büyük bir nefretle gözlerimden ateş saçarak ona baktığımda, "Böyle daha iyi!" dedi hırıltılı bir sesle. "Sen zayıf *değilsin*!"

"Bunu nasıl söyleyebilirsin?" dedim tükürükler saçarak ve ona saldırmak isteyerek. "Yanılıyorsun!"

"Hayır, yanılmıyorum," diye karşı çıktı hararetle, bir yandan da hâlâ kolumu tutuyordu. "Sendeki gücü hissedebiliyorum. Büyükannene *tıpatıp* benziyorsun ve damarlarında onun kanı akıyor. Amcan seni bugünlere hazırlamayarak sana büyük kötülük etmiş."

Ninova

"Amcama laf etmeye kalkma sakın!" diye bağırdım. Kolumu ondan kurtarmaya çalıştım ama sımsıkı tutuyordu.

"Hayır, Elloren, bunun söylenmesi gerekiyor. Seni savunmasız ve bilgisiz bırakarak bunu sana *o* yaptı."

Zihnimin arkalarında bir yerde rahatsız edici bir şüphe yükseldi. Hemen bastırdım.

"Amcam hakkında hiçbir şey bilmiyorsun," dedim sertçe. "Onunla tanışmadın bile!"

"Onlar amcanın evine de gitmişler, Elloren."

Elinden kurtulmaya çalışmayı bıraktım. "Ne demek istiyorsun?"

"Icarallar. Galen öldürmeden önce birine itiraf ettirdi. Valgard Sanatoryumu'ndan kaçmışlar. İçlerinden biri empatmış. Oradaki işçilerden birinden –halanı tanıyan biriymiş– seni öğrenmiş. Bunu bekliyorlardı, Elloren; bir sonraki Karanlık Cadı'nın bulunmasını. Doğruca amcanın evine gitmişler ama sen buradaydın. Amcanı uyurken bulmuşlar, empat olan da ona dokunarak düşüncelerini okumuş ve nerede olduğunu öğrenmiş. Halan seni buraya getirmeseydi şimdiye çoktan ölmüş olacaktın."

Gözlerim fal taşı gibi açılmış hâlde ona bakakaldım. *Hayır, şu an böyle bir şey olmuyor. Bu gerçek değil.* "Ben *güçsüzüm.* Neden o... *şeyler* benim Karanlık Cadı olduğumu düşünüyor?"

Lukas cevap vermedi. Sadece gözünü ayırmadan bana bakmaya devam etti.

Gerçi cevabı zaten biliyordum. Kanım yüzündendi. Yaratıklar bende *onun* kanını sezmişti. Üstelik tıpatıp ona benziyordum.

"Üçüncü Icaral," dedim sonunda, sesim titreyerek. "Onu buldular mı?"

Lukas derin bir nefes aldı. "Hayır."

"Peki ya amcam?" dedim neredeyse fısıldayarak.

"İyi," derken sesindeki öfke yok olmuştu. "Onun peşinde değillerdi, Elloren. *Senin* peşindeydiler." Lukas'ın eli gevşeyerek

kolumdan düştü. "Amcanın evine tedbir olsun diye muhafızlar gönderdik."

"Ama Rafe ne olacak? Trystan?"

"Onları bulmaları için de muhafızlar gönderdim; şimdiye çoktan geçmemişlerse Verpakya sınırını geçerken onlara eşlik edecekler."

"Peki geçtikten sonra ne olacak?"

Dudaklarının kenarları yukarı kıvrıldı. "Sınırı geçtikten sonra onlar için endişelenmene gerek yok. Koruma büyüsü var. Verpakya'nın askeri kuvveti güçlüdür, ayrıca Vu Trin sahirelerinden de yardım alıyorlar. Orada güvende olacaksın. Şimdi olduğun gibi. Icarallar zayıf. Kanatları uzun zaman önce koparıldı. Üniversite'ye giderken halanın muhafızları ve ben sana eşlik edeceğiz, olanlar hakkında Rektör'e de çoktan bilgi verdik zaten."

Bileğim zonklamaya başlamıştı. İncelemesi için ona uzattım; yaratığın beni tuttuğu yerde kanlı çizikler ve yaralar vardı. Lukas'ın *biraz olsun* anlayış göstermesini bekliyordum.

Bileğimi tuttuğunda dokunuşu şaşırtıcı derecede nazikti. Göz göze geldiğimizde yüz ifadesi sertleşti. "Şanslısın," dedi. "İzi kalacak ve kendini hazırlaman gerektiğinin daimi bir hatırlatıcısı olacak. Bunlar savaş yaraları, Elloren."

"Neden bu kadar *sertsin*?" diye bağırdım bileğimi çekerek.

"Çünkü," dedi dişlerini sıkarak ve koltuğumun iki kolçağını birden tutarak, "pohpohlanıp üzerine titrenmesine ihtiyacın *yok!*"

"Beni *tanımıyorsun* bile!"

Başını iki yana sallayıp derin bir nefes aldı. "Yanılıyorsun," dedi gittikçe alçalan bir sesle.

Ayağa kalktı. Tuniğinin ön tarafında yatay bir çizgi şeklinde kan izi vardı, ıslak saçının kısa tutamları da alnına yapışmıştı. İkimiz de ıslaktık ve ter içindeydik, ayrıca kan kokuyorduk. Lukas'ın o Icaral iblisini kestiği ânın görüntüsü aklıma geldiğinde öfkemin kalıntıları hızlıca sönüverdi.

Ninova

O benim hayatımı kurtardı.

Lukas bana ellerini uzatınca tuttum.

"Sen bunun üstesinden *gelebilirsin*, Elloren," dedi sertçe, ayağa kalkmama yardım ederek.

Gözlerimi onunkilere diktim. "Ben Karanlık Cadı değilim, Lukas."

Derin bir iç çekti ve pes etmiş bir edayla bana baktı. Tek söylediği, "Gidelim," oldu.

Birkaç saat geçmişti ve Lukas'la birlikte bir at arabasında Verpakya'ya gidiyorduk. İkimiz de temiz, kuru kıyafetler giymiştik.

"Lukas seni koruyacak," diye güvence vermişti Vyvian halam bana malikânesindeyken, bir yandan da Urisk hizmetlilere eşyalarımı hızlıca seyahat sandığıma koymalarını, ek olarak da kendisinin bana verdiği diğer sandığı hazırlamalarını söylemişti. "Verpakya'da daha güvende olursun. Özellikle de Lukas'ın korumasındayken."

Olanların ekmeğine yağ sürerek Lukas'la beni kesinkes yakınlaştırması karşısında duyduğu hazzı zar zor saklayabiliyordu. Ama halamın desteği, Lukas'ın da hem yardımı hem de koruması için minnettar olmak dışında bir şey yapamayacak kadar sarsılmış durumdaydım.

Halamın ve diğerlerinin beni uyarmaya çalıştıkları şeylerin ne çok olduğunu düşündüm. Her şey tıpkı kutsal metinlerimizde yazdığı, vitraylı camlarda resmedildiği gibiydi. Icarallar büyük bir kötülüğe hizmet eden korkunç varlıklardı ve onlar bizi yok etmeden önce yok edilmeleri gerekiyordu. Sage'in bebeğinin de kaderi buysa –o *şeylerden* birine dönüşmekse– Büyücü Konseyi bebeği ondan alıp kanatlarından ve gücünden arındırmak istemekte haklıydı.

Hatta öldürmek istemekte de.

O yaratıkları ellerinde ezici bir güçle hayal edince ürpermeden edemedim; bana saldıranların kanatları olsaydı oracıkta öleceğimi biliyordum.

Halam bu konuda, evden ayrılmam gerektiği konusunda haklıysa ve sezgileri bu kadar kuvvetliyse belki başka konularda da haklıydı. Belki de Selkiler gerçekten tehlikeli, vahşi hayvanlardı; derileri olduğunda Icarallar kadar korkunç oluyorlardı. Belki halam Lukas ve büyü-bağ konusunda da haklıydı.

Kati bir sessizlik içinde oturmuş, yağmurun dövdüğü pencereden dışarı bakan Lukas'a döndüm ve o anda da içimi bir minnet duygusu kapladı.

Ah, Edwin amca, diye düşündüm canım yanarak, *neden beni dışarıda nelerin bekleyebileceği konusunda cahil bıraktın? Bunların olacağını biliyor muydun? Neden beni korumadın?*

Bilmiyordu, diye düşündüm o anda farkına vararak. Belli ki benim sevgili amcam dünya hakkında hepimizi tehlikeye atacak kadar bilgisizdi; kendini Halfix'e kapamıştı ve arı kovanları, kemanları, çocuksu iyi niyetiyle izole bir hayat yaşıyordu.

Edwin amcamı ne kadar seversen seveyim onun sadece pek çok konuda bilgisiz olmakla kalmayıp aslında haksız da olabileceğini düşünmeye başlıyordum. Hem de pek çok konuda.

Dahası Vyvian halam haklı olabilirdi.

Gerçeği kendi başıma bulmaya karar verdim.

Ninova

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Verpakya

Morarmış bileğimi tutarken sicim gibi yağan yağmura baktım. Birkaç saatin ardından ne zamandır yolda olduğumuzu unutmuştum; tüm çiftlikler ve kasabalar birbirine karışıyordu. Lukas da hâlâ derin düşüncelere dalmış durumdaydı.

Korkum durulup gergin bir huzursuzluk hâlinde içime yerleşmişti. Lukas'a bakıp ne düşündüğünü merak ettim. Dalgın ve mesafeliydi ama kendimi daha az yalnız hissetmemi sağlayan o ağır havasına alışmıştım.

Nihayet yavaşladığımızda ordumuzun Demirağaç karakollarından birini gördüm. Pelerinli bir asker bize el etti.

"Sınır," diye bilgilendirdi beni Lukas.

Üç ticaret yolu burada birleşiyordu ve trafik yüzünden durmak zorunda kaldık; atların çoğu ağzına kadar mal doldurulmuş vagonları çekiyordu.

Gök gürlerken yağmurun ardını görebilmek için gözlerimi kıstım. Uzun, fildişi bir vagon yanımızdan geçiyordu. Solgun atlara binmiş fildişi pelerinli askerler vagonun etrafını çevrelemişti. Askerlerin saçları beyaz, gözleri gümüşiydi.

"Altın tüccarları," dedi Lukas, ilgimi çektiklerini fark ederek.

Az da olsa hâlâ içimde dolanan korku sisi ani bir şaşkınlıkla dağıldı. "Elf mi onlar?"

"Daha önce hiç Elf görmemiş miydin?"

Başımı iki yana sallayıp dışarı baktım. Elflerin o uhrevi beyazlığı hiç bozulmamıştı, sanki bu fırtınalı günün tozu ve pisliği onları teğet geçiyordu.

Değişken rüzgâr gözlerimi yukarı çevirmeme yol açtı.

Verpakya ülkesinin sınırını çizen geçit vermez kaya kütlesi Verpakya Sırtı'nın batı ucunu seçebiliyordum. Beyaz-gri kaya âdeta göğe uzanıyor, yağmur ağarmış taşı döverken fırtına bulutlarının içinde kayboluyordu. Falezlerde doğruca kayadan yapılmış birden fazla nöbetçi kulesi vardı. Sırt'la aynı renk soluk gri üniformalar giymiş pelerinli okçular, çevik dağ keçileri gibi kulelere çıkmıştı. Sırt'taki bu açıklıktan Verpakya'ya girmek isteyen araçları dikkatle izliyorlardı.

Arabamızın kapısı açıldı ve bir okçu başını içeri uzattı. Omzundan yayı sarkıyor, kukuletasının kenarından yağmur suları damlıyordu. Gümüş renginde parlayan gözleriyle Elf'e benziyordu ama saçı ve teni gümüşi-gri olup gözlerinden hafif bir ton daha koyuydu.

"Teğmen Grey," dedi sıcakkanlı bir edayla ve ağır bir aksanla. Bakışlarını bana çevirdiğinde yüzündeki gülümseme aniden kayboldu. Elfhollen dilinde olduğunu düşündüğüm bir şeyler mırıldanırken sesinde şaşkınlık vardı.

"Orin," dedi Lukas ihtiyatla, onu sakinleştirmeye çalışıyormuş gibi, "kendisi Elloren Gardner."

"Dirilmedi yani?" dedi Orin nefes nefese, gözlerini benimkilere dikmişti.

Lukas gülümsedi. "Sadece görünüş itibarıyla."

Sonra –beni çok şaşırtarak– Elfhollen dilinde ciddi bir konuşmaya daldılar. Orin birkaç kez sertçe beni gösterdi, yüzünde de kafası karışmış gibi bir ifade vardı. Agresif ses tonu yüzünden kaskatı kesildim.

Lukas ona kuşkulu bir bakış attı. "Gücü olsaydı onu buraya getirir miydim sence?"

Şaşırarak Lukas'a yan yan baktım. Birçok kez gücüm olduğundan şüphelendiğini söylemişti. Buranın tehlikeli olduğunu fark etmemle kalbim küt küt atmaya başladı. Lukas da beni korumaya çalışıyordu.

Orin gümüşi gözlerini kısarak bana son kez baktıktan sonra kapıyı kapadı ve elini sallayarak geçmemize izin verdi.

Derin bir oh çektim, sonra da hayretler içinde Lukas'a döndüm. "Elfhollen dilini biliyor musun?" Dil konusunda çok marifetli olsa bile bu yine de şaşırtıcı bir tercihti.

Lukas sırıtmaya başladı. "En zor dilleri seçmek gibi tuhaf bir yeteneğim var." Bana değer biçercesine bakıyordu. "Elfhollenler hakkında ne biliyorsun?"

Bir an için düşündüm. "Elfhollenler yarı Elf, değil mi? Dağ Fae'i kanları da var. Onlar hakkında bir şeyler okumuştum."

"Açıkçası güzel bir kombinasyon," dedi Lukas alay edercesine, kolunu koltuğunun arkasına atarak. "Mükemmel dengeleri olan ölümcül okçular. Alfsigr'in melezlerden nefret etmesi Verpakya için bir şans gerçekten. Alfsigr Elfleri Elfhollenleri topraklarından sürecek kadar aptallar." Parmağını nöbetçi kulelerine ve kulelerin hem içinde hem de etrafında konuşlanmış çevik Elfhollen askerlerine doğru salladı. "Verpakya'nın Geçit'in kontrolünü elinde tutabilmesinin sebeplerinden biri de onlar. Bir de Vu Trin sınır korumaları var." Lukas dudaklarını büzdü. "Tabii bir de Vu Trin sahireleri."

Yarı Elflerden ve sahirelerden bahsederkenki soğukkanlılığına şaşırarak Lukas'a baktım. Ayrıca onlardan birine gayet arkadaş canlısı davranmıştı. Çoğu Gardneryalı, yarı Elflere en az Alfisgr Elfleri kadar güvenmezdi. Gerçi bu anlaşılabilir bir durumdu; birkaç kez yok olmanın eşiğine gelmiştik. Elbette ırkımızı saf ve bütün tutmak istiyorduk.

Etrafımızda Elfhollen askerleri buz gibi yağmura meydan okuyarak vagonları arıyordu: Muşambaların altına bakıyor, fıçıları açıyor, arabacıları sorguluyorlardı. Bazı askerlere ağır

Ninova

silahlı ve siyahlara bürünmüş kadınlar eşlik ediyordu; saçları ve gözleri de üniformaları gibi kapkaraydı. Giysilerinde parıldayan mavi rün işaretleri o kadar güzeldi ki gözlerimi alamıyordum.

"Şunlar Vu Trin askerleri mi?" diye sordum Lukas'a, ölümcül görünen kadınlara ve parıldayan rünlerine öylece bakarak.

Lukas başını onaylarcasına salladı ve saygıya benzer bir ifadeyle onlara baktı. "Buradaki misafir askeri kuvvet onlar. Sırt'taki batı ve doğu geçitlerini kontrol ediyorlar. Burada olmaları, Diyar Savaşı'nı resmî olarak bitiren anlaşmanın bir parçası."

"Bana tuhaf geliyor," dedim, Vu Trin askerlerinin bellerindeki kavisli kılıçlara ve göğüslerindeki kılıflarda duran gümüş yıldız bıçaklara hayretle bakarak. "Kadın askerler yani."

Bu lafım Lukas'ı eğlendirmiş gibiydi. "Irklarındaki erkeklerde büyü gücü yok. Ama inan bana, kadınlar bunu gayet iyi telafi ediyorlar."

Yüzünde çelik gibi sert bir ifade olan uzun boylu bir Vu Trin, keskin bir el hareketiyle at sırtındaki bir grup Kelt'i durdurdu. Üniformasının kollarında mavi mavi parlayan dairesel koruma sembolleri vardı. Daha ufak tefek bir Vu Trin kadın da –onun sadece bir kolu parıldıyordu– Keltlerin heybelerini aramaya koyuldu.

"Ne arıyorlar?" diye sordum merakla.

"Kaçakçı."

"Ne kaçakçısı?"

Lukas omuzlarını silkti. "Silah, alkol... Çukur ejderhası."

Alkol beni şaşırtmadı. Dinimizce yasak olduğundan Gardnerya'da yasa dışıydı. *Kadimler Kitabı*'nın bazı bölümlerinde sarhoşluğun kötülüğüne değiniliyordu. Ama ejderhayı duyunca gözlerim irileşti.

"Çukur ejderhası mı?"

"Son derece vahşi bir ejderha türüdür," diye açıkladı Lukas. "Silah olarak kullanılırlar. Bir de spor için." Pencereden ayırdığı gözlerini bana dikti. "Saf ejderha onlar. Değişmiyorlar."

Daha önce sadece iki kez ejderha görmüştüm. İkisi de Halfix'te olmuştu, ejderhalar gökyüzünde, epey yüksekteydi. Gardnerya ordusuna ait olan ve hem taşıt hem de güçlü silahlar olarak kullanılan siyah ejderhalardı. Ama Doğu Diyarı'nda başka türleri olduğundan bahsedildiğini de duymuştum. Alev üfleyebilen ve insan formu alabilen ejderler olduğu söyleniyordu mesela. Bir de şimşek üfleyip hava durumunu kontrol edebilen ejderler.

Arabamızın bir tümseğe çarpmasıyla düşüncelerimden sıyrıldım. Uzun süredir dur kalk yapıyorduk ama biraz sonra trafik hafifledi ve yola koyulduk.

Birkaç saat sonra yağmur da hafifledi. Sırt'ın kuzey ve güney zirveleri göründüğünde ağzım açık hâlde o tepelere bakakaldım; Verpakya ülkesinin tamamını çevreleyen iki dev duvar gibiydiler. Bu karla kaplı ve ürkütücü güzellikteki zirveler kadar yüksek bir şeyi hiç görmemiştim.

Yolculuğun geri kalanını pencereye yapışmış vaziyette geçirdim. Görecek o kadar çok şey vardı ki bilinmeyenin heyecanı beni neşelendiriyordu.

Yabancılarla dolu kalabalık bir at pazarının yanından geçtiğimiz sırada sıkışık trafik yüzünden arabamız yavaşlayıp yürüme hızında ilerlemeye başladı. Heyecanla pazarı incelemeye koyuldum.

Uzun ve beyaz saçları ince örgülerle süslenmiş, kukuletaları sivri kulaklarını zarifçe ortaya çıkaracak şekilde geriye çekilmiş Elfler, fildişi kısrakları gösteriyordu. Elflerin yanında da bir grup kaslı kadın vardı; siyah pantolon giymişler, ayaklarına sağlam botlar geçirmişlerdi, üzerlerindeki kırmızı tunikler de kızıl rünlerle parlıyordu. Bu parlak semboller bana Vu Trin sahirelerinin mavi rünlerini hatırlattı ama o kadınlar çok daha karma bir gruptu. Bazısı soluk tenli ve sarışınken bazısının ten rengi kahverenginin farklı tonlarında ve Urisk renklerinin yelpazesinde değişiklik gösteriyordu.

Onlar da Vu Trin sahireleri gibi ağır silahlıydı ve çoğunun yüzünde, kıyafetlerindeki rünlere benzeyen işaretler ve piercingler vardı. Kızıl saçlı bir kadının burnunun hemen altına parıldayan metal bir halka takılmıştı, epey sivri olan kulaklarında da birkaç koyu renkli metal halka vardı.

"Amazakaran," diye bilgilendirdi beni Lukas. "Kaledonya dağlarının atlı kadınları."

Onlara fal taşı gibi açılmış gözlerle baktım. "Vu Trin gibi tehlikeliler mi?"

Lukas güldü. "Hemen hemen."

"Tek bir ırktan gibi görünmüyorlar. Yani hepsinin benzer şekilde giyinmesi dışında."

"Amazlar her ırktan kadının kendilerine katılmasına izin verir." Gülümseyerek onları işaret etti. "Seni içeri alacaklar, Elloren. Ve sana tıpkı şu şekilde balta kullanmayı öğretecekler."

Şaşkınlıkla Lukas'a baktıktan sonra en iri yapılı Amazakaran'a odaklandım. Beyaz-pembe saçı örülüp toplanmıştı ve yüzünde büyük bir dövme vardı. Sırtında parıl parıl parlayan kocaman, rünlü bir balta asılıydı. Kadın delici bakışlarını bana çevirdiğinde hafifçe sıçradım; kıstığı gözleri tehlikeli görünüyordu. Hemen gözlerimi kaçırdım; arabamız ilerlemeye başlayıp Amaz savaşçıları görüş alanımdan çıkarken kalbim küt küt atıyordu.

İlerlemeye devam ettik. Kısa süre sonra bir ormandan geçip dolambaçlı bir yoldan indik, bu sırada yağmur da hızlanıyordu. İleride bir açıklık dikkatimi çekti ve orman geride kalırken Güney Sırt görüş alanımıza girdi.

Yağmurun oluşturduğu sisin ardında Verpax göründü; sayısız kubbe ve kuleyle dolu Üniversite şehri karşımızda uzanıyor, devasa vadiyi tamamen kaplıyordu. Her yere asılmış bir sürü fener ve meşalenin altın rengi ışığı kararan siste dikkat çekiyordu. Taş surlarla çevrili, kapılı bir şehirdi burası ve kapının etrafında nöbetçi kuleleri vardı.

Ninova

İçimde eşit derecede heyecan ve endişe yükselirken karşımdaki manzaraya öylece baktım.

Bana dönen Lukas'ın yüzünde buruk bir gülümseme belirdi. "Verpax'a hoş geldin."

Ninova

Ninova

İKİNCİ KISIM

Ninova

GİRİŞ

"Karanlık Cadı'nın Beyaz Asa'yı ele geçirmesine izin veremeyiz."

"Beyaz Asa kendi yolunu kendi seçer. Bunu gayet iyi biliyorsun, Kam. Müdahale etmek, felakete davetiye çıkarmak demektir."

Verpax'ın giriş kapısındaki nöbetçi kulesinde iki kadın duruyordu. Yüksek kemerli pencerelerden Üniversite'ye giden dolambaçlı yolda ilerleyen şık at arabasını izliyorlardı. Yağmur ve sert rüzgâr yüzünden kafalarını eğen atlar arabayı ağır ağır çekiyorlardı.

Arada bir uzaklarda gök gürlüyordu.

Kadınlardan biri –Gardneryalıydı– sakin ve durgundu; elmas camlı pencereden dışarı bakarken altın çerçeveli gözlüğünün ardındaki koyu yeşil gözleri kısılmıştı, simsiyah saçı da başının arkasında düzgün bir topuz yapılmıştı.

Diğer kadın –Vu Trin sahiresiydi– parıldayan mavi rünler işlenmiş siyah bir üniforma giyiyordu. Jilet gibi keskin metal yıldız bıçaklar göğsüne çaprazlama yerleştirilmişti, beline asılı kında da kavisli kılıçlar vardı. Gözleri siyah, teni koyu kahverengiydi ve düz siyah saçını Vu Trin askerlerinin hep yaptığı gibi sıkıca toplamıştı.

"Eğer bu kız gerçekten oysa *hemen* saldırıya geçip onu indirmeliyiz," dedi sahire kararlılıkla. "Kendi gücünü fark etmeden önce. Hâlâ vakit varken." Bir şimşek göğü yarıp da çelik kılıçlarını parıldatırken buz gibi bakışlarını tekrar at arabasına dikti.

Gardneryalı olan sakin bir itirazla elini kaldırdı. Bu sırada tekrar gök gürledi. "Sabırlı ol, Kam. Sabırlı ol. Kıza bir şans vermeliyiz."

Sahire başını sertçe çevirerek arkadaşına döndü. "Kehanet'i unuttun mu yoksa?"

"Kehanet net değil. Kızın da seçme hakkı var, tıpkı hepimiz gibi. Geleceği belirlenmiş durumda değil. Karanlık yolu seçmeyebilir."

"Peki ya bu kızın büyükannesi? *Ona* ne diyeceksin?" Sahirenin yüz ifadesi sertleşmişti. "O da bir zamanlar sadece genç bir kız değil miydi? Onun da *seçme hakkı* yok muydu? Halkımdan *binlercesini* öldürmeyi *seçmemiş* miydi?!"

Gardneryalı kadın derin bir nefes alıp yavaşça sahireye döndü; bakışları anlayışlıydı. "Ne kadar acı çektiğini biliyorum, Kam."

Sahirenin yüzü seğirdi. "Hayır. *Bilmiyorsun.*"

Bu sözler üzerine iki kadın birbirine bakarken ortama derin bir sessizlik çöktü.

Gardneryalı elini rahatlatıcı bir tavırla sahirenin koluna koydu ama sahire askeri hiç gevşemedi; elleri sanki katlanılan eziyetlerin anısına saldırmaya hazırmış gibi kılıçlarına kenetlenmiş durumdaydı. Kısa bir süre sonra elini çeken Gardneryalı pencereye döndü. Batıda bir kez daha gök gürlüyordu.

"Şu an ona saldırmanın sırası değil, Kam," diye belirtti. "Asa onu seçti. Bunun sebebini anlamak için, bu kızın gerçek gücünü görmek için biraz beklemeliyiz. Buradaki hayatını kolaylaştırmayı düşünmüyorum. İlginçtir ki bu konuda halasının desteğini de aldım."

Sahire meraklı bir edayla kaşlarından birini kaldırdı.

"Vyvian Damon'ın bu kıza biraz baskı uygulanması için kendi gerekçeleri var," diye açıkladı Gardneryalı. "Büyü-bağ çatışması. Kızın Lukas Grey'le bağlanmasını istiyor."

Ninova

"Gardnerya ordusunun yükselen yıldızıyla demek. Ne kadar da uygun."

Gardneryalı bu yorumu duymazdan gelmeyi tercih etti.

"Suikastçılarım tez canlıdır," diye tehditkâr bir tavırla uyardı sahire. "Senin kayıtsız olduğunu düşünürlerse kızın güvende olacağına söz veremem, bu kızın büyükannesinin halkımıza yaptıklarından ve Icaral onu devirmeseydi yapacağı şeyden sonra bu mümkün değil. Ve bu kız–" çenesiyle hızlıca at arabasını işaret etti "–gerçekten de seçilmiş kişiyse Carnissa'dan daha güçlü olacağı, hatta gelmiş geçmiş en güçlü Büyücü olacağı öngörüldü."

Gardneryalının birbirine bastırdığı dudakları ince, sert bir çizgi hâlini aldı ve kadın düşünüp taşınırken duvardaki saatin tik takları sessizlikte yankılandı. "Yaşadığın ikilemi anlıyorum," dedi sonunda. Pencereden Kam Vin'e döndü. "Beyaz Asa Elloren Gardner'ı bırakmayı seçerse *veya* kız Amazakaran'la iletişime geçmeye yönelik herhangi bir hamlede bulunursa Kinh Hoang saldırıya geçebilir." Gözlerini kısarak sahireyi süzdü.

Sahireyse Rektör Yardımcısı'nın sert bakışlarına gözünü kırpmadan karşılık verdi. "Şimdilik bu kadarı yeterli," dedi sözlerinin etkisini artırmak için duraksayarak. "Ama dikkatli ol. Sabrımız sonsuz değil."

BİRİNCİ BÖLÜM

Verpax Üniversitesi

Sarsıntılarla ilerleyen arabamız vadiye dolambaçlı inişini nihayet tamamladığında şehrin ışıkları yağmurla karışık sisin içinde mücevher gibi parlıyordu.

Verpax'ın nöbetçi kuleleriyle çevrelenmiş büyük kapılı girişinde yavaşladığımızda boynumu arkaya eğip o kulelerin tepelerini, kemerli ve elmas camlı pencerelerini inceledim. Pencerelerden birinin ardında bizi izleyen iki hareketsiz figür seçebiliyordum. Siyahlara bürünmüşlerdi ve camdan akan yağmurdan dolayı hatları bulanık ve biçimsiz görünüyordu.

"Hemen döneceğim," dedi Lukas. Arabadan inip kapıların önünde duran somurtkan iki Vu Trin sahiresiyle konuşmaya başladı. Ama benim dikkatim o kulede bizi izleyenlerdeydi.

"Sınırı koruyorlar," dedi Lukas arabaya döndüğünde, omuzları ve saçı yağmurdan ıslanmıştı. "Son derece güvende olacaksın."

Arabamız kapıdan geçerek bizi izleyen kişileri ve Vu Trin muhafızlarını geride bırakırken Üniversite şehrine girdik.

Bu soğuk ve yağmurlu güne rağmen Verpax'ın egzotik telaşına kapılmakta hiç gecikmedim.

Sırt taşından binalarda renkli lonca armaları ve bayrakları vardı; tasarımları, gri gökyüzü ve taşla parlak bir kontrast oluşturuyordu. Kaldırımlı sokaklar dardı, bu yüzden de pencerem

dükkânlara, hanlara ve gelip geçenlere fazlasıyla yakındı. İki yanımızda da pelerinli Gardneryalılar, Keltler, Verpakyalılar, Elfhollenler, Uriskler ve Elflerden oluşan kalabalıklar yağmurda bir yerlere koşturuyordu; kimisinin üzerinde orman yeşili profesör cübbesi vardı, havadan dolayı başlarını araba çeken atlar gibi eğmişlerdi.

Bu kadar fazla ve çeşit çeşit kişi görünce gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Bir de dükkân, han ve esnaf bolluğu karşısında ağzım açık kalmıştı.

Cam tüccarları, peynir satıcıları, Gardnerya asa dükkânı, eğlenceli görünen pansiyonlar, hatta bir de Doğu Diyarlı bir kılıç üreticisi vardı. Korunaklı bir gölgeliğin altında mücevherli kılıçlar satan adamın altın rün işlemeli tuniğini, başını saran daha fazla altın rün işlenmiş yeşil başlığını incelerken burnum cama çarptı.

Ve sonra onu gördüm: Parıl parıl bir eczane. Ön tarafına Gardnerya Loncası'nın arması –yaprak çelengiyle çevrelenmiş siyah bir kalkanın üzerinde gümüşi bir Erthia küresi işlenmiş beyaz bir havan ve havan tokmağı– resmedilmişti. Pencerenin önüne düzenli aralıklarla şişeler sıralanmıştı ve tavandaki uzun raflardan sarkan ot demetlerini de görebiliyordum. Saçını sıkıca topuz yapmış Gardneryalı bir kadın gülümseyerek müşterisiyle konuşuyordu.

Ani bir coşkuya kapıldım. Bir gün ben de böyle olabilirdim. Böyle güzel bir dükkânım olabilirdi.

Kısa süre sonra yol genişledi ve Üniversite'nin dövme demir kapılarından geçerek son durağımıza vardık. *Verpax Üniversitesi.*

Çeşitli dar sokaklarda ilerledik; kalabalık burada daha yoğundu ve daha fazla yeşil profesör cübbesi göze çarpıyordu. Arabamız yavaşladı ve saf Sırt taşından yontulmuş, bir sürü kubbesi olan devasa bir binanın önünde durduk: Verpax'ın merkezi Beyaz Salonu'ydu.

Ninova

Başımı geriye yatırarak yağmurun ıslattığı kocaman kubbeye baktığımda içimi bir ferahlık kapladı.

"Kardeşlerim?" dedim Lukas'a dönüp. "Buradalar mı?"

"Öyle olmalılar," dedi, sonra duraksadı. "Seni yanlarına götüreceğim. Sonra benimle geleceksin. Tüm bunlardan uzağa, Kuzey Sırt'a gideceğiz ve sana asa testi yapacağım."

Gayet sakin konuşmuştu ama gözlerinde tartışmaya yer bırakmayan bir bakış vardı. İtiraz etmeden başımla onayladım.

Tatmin olmuş görünen Lukas kukuletasını başına çekti, sonra muhafızlardan biri arabanın kapısını onun için açtı. Dışarı çıkıp yağmura adımını attığında döndü ve elini bana uzattı.

Bir an için tereddüt ettim; açık alana çıkmaktan korkmuştum ama Lukas'ın o yenilmez havası beni sakinleştirdi. Elini tutup pelerinime sarılarak buz gibi yağmura çıktım.

Lukas iğne gibi batan yağmurun altında beni kemerli bir kapıya çıkan geniş merdivene götürdü. Basamakları çıkarken beklenti bozuk moralimi yerine getirdi.

Rafe. Trystan. Gareth.

Oradalar, hemen şu kapıları geçince onları göreceğim.

Lukas ağır kapıyı çekerek açtıktan sonra arabacımıza ve muhafızlara devam etmelerini işaret etti. Arabamız uzaklaşırken binanın meşalelerle aydınlatılmış devasa fuayesine girdim ve aniden yoğun bir kafa karışıklığı yaşayıp paniğe kapıldım.

Gardnerya askerleri, Elfhollen okçuları ve Vu Trin sahirelerinden oluşan bir grup etrafımı sarmıştı.

Lukas beni kolumdan tutup geri çekti ve hızla asasını çıkardı.

Vu Trin sahireleri kavisli, rün işlemeli kılıçlarını çekerken ve Elfhollenler oklarını yay kirişlerine yerleştirirken korkunç, metalik bir sürtünme sesi havayı doldurdu. Hepsi de Lukas'ın kafasına nişan almıştı.

"*Geri çekilin!*" diye emir verdi Elfhollenlerden biri; gri üniformasının ortasında tek bir mavi şerit göze çarpıyordu.

Ninova

"Ne demek oluyor bu?" diye sertçe sordu Lukas, üniformasında gümüş Yüksek Komutan işareti taşıyan sert bakışlı bir Gardnerya askerine. Adamın kollarının üst kısmını gümüşi bir şerit çevreliyor, aynı renk kumaş siyah pelerininin alt kısmının üçte birini sarmalıyordu.

Lachlan Grey. Lukas'ın babası.

Kalbim hızla çarparken yaşlı adamın yüzünde Lukas'tan bir iz aradım ama köşeli çeneleri ve yeşil gözleri dışında birbirlerine neredeyse hiç benzemiyorlardı.

"Duyduğumuz kadarıyla Büyücü Elloren Gardner henüz resmî olarak asa testine tabi tutulmamış," dedi Lachlan Grey, zar zor gizleyebildiği öfkesiyle.

"Bu doğru değil. Testten geçirildim," diye karşı çıktım sesim titreyerek. "Amcam beni birçok kez test etti."

Ki bunları kesinlikle hatırlamıyorum ve kendisi önceki sene resmî olarak test edildiğime dair de yalan söyledi. Baş döndürücü bir korku her yanımı sarmaya başladı.

Lukas'ın kolumu tutan elinin gerildiğini fark ettim.

O sırada Elfhollen komutanı bir adım öne çıktı. "Şu an Verpakya topraklarında ve onu gözaltına alıyorum," dedi Lachlan Grey'e, dişlerini sıkarak ve itirazımı tamamen görmezden gelerek.

Lukas beni hafifçe kendine çekti.

Elfhollen'e ters ters bakan Lachlan, "Kendisi Gardnerya vatandaşı," diye karşı çıktı. "Hiçbir yetkin yok."

"Bu kız Batı Diyarı'ndaki en büyük silah olabilir," dedi Elfhollen ısrarcı bir tavırla.

Kafam allak bullak olurken kalbim delicesine çarpmaya başladı. *Bu imkânsız. Silah falan değilim ben. Hiç gücüm yok ki.*

"Oğluna geri çekilmesini söyle, Lachlan," diye lafa karıştı antreye giren bir Vu Trin, güzel bir ses tonu vardı. "Sayınız az."

Laclah Grey hiç istifini bozmadı. "Onu Gardnerya'ya geri götürmekte ısrar ediyorum."

Ninova

"Test edilene kadar olmaz," dedi Elfhollen talepkâr bir edayla. "Hemen şimdi. Ortak gözetim altında."

Ortak gözetim mi? Beni... test etmek için mi? Yalvaran gözlerle Lukas'a baktım; eli hâlâ kolumu sıkıca tutuyordu.

Gözleriyle etrafı tarayan Lachlan Grey, hiç şüphesiz bu kadar fazla Elfhollen ve Vu Trin'i başarıyla alt etme olasılığını hesaplıyordu. Sonunda boyun eğerek, "Geri çekil, Lukas," dedi.

Gözleri odada dört dönen Lukas'ın yüzünde vahşi bir ifade vardı ve asasını doğrultmuştu. Dizlerimin bağının çözülmek üzere olduğunu hissediyordum.

Komutan Grey öfkeli gözlerle oğlunu süzdü. "Teğmen Grey, *geri çekil* dedim!"

Lukas bir süre düşünüp taşındıktan sonra asasını yerine koydu ama kolumu bırakmadı.

Kalbim resmen göğsümden fırlayıp çıkacak gibiydi.

"Çok zekice, Lachlan," dedi Vu Trin. "Kızı bunca sene Halfix'te saklamak."

"İnan bana, Komutan Vin," dedi Lukas'ın babası, oğluna hiddetle bakarak, "bilerek değildi."

"Kimsenin beni sakladığı yok!" diye atıldım giderek artan bir panikle.

Lukas bana hızlı bir bakış atınca sustum. Bakışlarında uyarı vardı.

"Güçlü olduğu ortaya çıkarsa," dedi Elfhollen, Lachlan Grey'e, "onu gözaltına *alırız*."

"Olmaz," diye sertçe karşı çıktı Lachlan. "Ya onu öldürmeye kalkarsanız?"

Beni öldürmek mi? Midem düğümlenirken ağlamamak için kendimi zor tuttum. Lukas'a sokulup tuniğinin kenarına yapıştım.

"Onunla ne yapacağımız konusunda anlaşmaya varana kadar," dedi Elfhollen, "onu ortak gözetim altında Yüksek Kule'ye yerleştirebiliriz."

Ninova

"Muhafızlarının yarısını buradan gönderirsen kızın test edilmesine izin veririm," diyerek tavizde bulundu Lachlan.

Komutan Vin hâlinden memnun ama bir yandan da şüpheli bir ifadeyle Lachlan'a baktı, ardından çenesiyle Lukas'ı işaret etti. "Sen de *onu* gönderirsen kabul ederim. Genç teğmeninin bizden on kişiye bedel olduğunu hepimiz biliyoruz."

Lachlan'ın gözleri Lukas ile Vu Trin muhafızları arasında gidip geldi. "Pekâlâ. Lukas, gidebilirsin."

Lukas kolumu bırakmaya yönelik hiçbir hamlede bulunmadı.

"Lütfen," diye yalvardım hepsine. "Ben sadece kardeşlerimi görmek istiyorum."

"Sessiz ol, Gardneryalı!" dedi Komutan Vin hırıltılı bir sesle. Düşmanca tavrı karşısında içten içe sindim.

"Lukas," dedi Lachlan, gözlerinde çelik gibi bir özgüvenle, "sen Vu Trin muhafızlarına batı üslerine kadar eşlik edeceksin." Kaşlarını kaldırarak Komutan Vin'e döndü. "Anlaştık mı?"

Komutan Vin başıyla onayladı.

Lukas babasına sert bir ifadeyle bakıyordu. Sonra koluma daki eli gevşedi.

Kalbim deli gibi çarparken Lukas'ın tuniğine tutundum. "Hayır, *lütfen*. Beni yalnız bırakma!"

Lukas bana dönüp ellerini omuzlarıma koydu. "Elloren, seni test edecekler, sonra da konuşacaklar. Burada güvenliğini garanti altına alacak kadar Büyücü Muhafızımız var."

"*Hayır!*" Ona tutunmaya çalıştım ama sert eller beni geri çekti.

Lukas'ın gözlerinde anlık bir kararsızlık görsem de sonrasında yüz ifadesi sertleşti ve arkasına dönüp yürümeye koyuldu. Yanında on Vu Trin sahiresi ve bir grup Elfhollen'le odadan çıkmasını çaresizlik içinde izledim.

Umutsuzluk her hücremi ele geçirdi. Beni tutan ellere karşı koymaya çalışırken gözyaşlarım gözlerimi yakmaya başladı.

Ninova

"*Bırakın* beni!" diye bağırdım. "Kardeşlerim burada. Onları bulmam lazım..."

Hemen sonra Komutan Vin karşımdaydı. Beni baştan aşağı süzerken kıstığı gözleri düşmanca bakıyordu.

Debelenmeyi bırakıp ondan uzaklaşmaya çalıştım.

"Elloren Gardner," dedi sert bir bakışla, "bizimle geliyorsun."

Ninova

İKİNCİ BÖLÜM

Asa Testi

Beni bir yeraltı cephaneliğine götürdüler; devasa, yuvarlak odada her boyutta silah vardı. Kılıçlar, bıçaklar, ürkütücü usturalı zincirler ve diğer kesici aletler taş duvarlara asılmıştı.

Kapı arkamızdan kapandığında, "Elloren Gardner," dedi Komutan Kam Vin, "eğitiminin boyutlarını açıklayacaksın."

"Eğitimim mi?" dedim sesim çatlayarak. *Erthia aşkına, ne diyor bu kadın?*

Vu Trin sahiresi gözlerini kısarak baktı. "Evet, eğitimin. Dövüş sanatları konusunda."

"Ben... ben anlamıyorum," diye kekeledim afallamış hâlde.

Dudaklarını büzüp volta atmaya başladı; siyah pelerini arkasında dalgalanırken gözlerini benden ayırmıyor, ben sanki tehlikeli ve ne yapacağı belli olmayan bir hayvanmışım gibi beni izliyordu.

"Asayla ne gibi şeyler yaptın, Büyücü Gardner?" diye sordu ısrarcı bir tavırla.

Kafam o kadar karışmıştı ki, "Ben öyle bir şey... Bizim hiç asamız hiç..." diye gevelemekten başka bir şey yapamadım.

Yürümeyi bırakıp parmağını bana doğrulttu. "Büyücü Gardner, soruya cevap ver! Tekrar soruyorum: *Asayla ne gibi şeyler yaptın?*"

"Hiçbir şey yapmadım!" diye bağırdım, avuçlarım yukarı bakacak şekilde ellerimi uzatarak.

"Peki *kılıçla?*" diye sordu, sanki oynadığım oyunu yakalamış gibi sinsi bir edayla.

"Hiçbir şey!" dedim sertçe. "Bana neden bunları soruyor..."

"Bıçak büyüsü?"

"Ne? Hayır!"

"Kaledonya sopa dövüşü?"

"Hayır!"

"Asteroth değnek asası?"

Bu şekilde yaklaşık yirmi kadar hiç duymadığım dövüş biçimini sıraladı. Şaşkınlıktan afallamış hâldeydim.

"*Hayır!*" diye bağırdım sonunda yılgınlıkla. "Bu şeylerin hiçbirini yapmadım!"

Duraksadı ve bana gözlerinden ateşler saçarak baktı. Tekrar yürümeye başlamadan önce kaşları sertçe çatılmıştı. "Amcan dövüş sanatları konusunda sana hiç eğitim vermedi mi?"

Kafa karışıklığım artık zirve yapmıştı. "Hayır, tabii ki vermedi. Kendisi keman zanaatkârı!"

Sahire bana inanmayan gözlerle bakıyordu, bir eli de belindeydi. "Bana oyun oynamaya kalkma, Elloren Gardner! Amcan seni bir şekilde silahlandırmış olmalı."

"Öyle bir şey yapmadı," dedim. "Edwin amcam şiddetten hoşlanmaz."

Komutan Vin yürürken aniden durdu ve bana sanki anlaşılmaz bir dilde konuşuyormuşum gibi baktı. "*Ne?*" diye sordu.

"Edwin amcam şiddetten..."

"Ne dediğini *duydum!*"

"O zaman neden sor–"

"Ne yapıyordun öyleyse?"

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Amcanın evinde ne yapıyordun?"

İyice öfkelenerek gözlerimi ona diktim. "Bahçeyle ve hayvanlarla ilgileniyordum." Keman meselesine özellikle girmemiştim. Kadınların enstrüman işinde olmamaları gerekiyordu ve Edwin amcamın başını bu korkunç insanlarla derde sokmak istemiyordum. "Kitap okuyordum, bitkisel ilaçlar yapıyordum. Ve... bazen de ahşap oyuncaklar yapıyordum..."

"Oyuncak mı?"

"Genellikle küçük hayvan figürleri." Omuzlarımı silktim. "Bazen oyuncak eşyalar. Amcam onları pazarda satar..."

Bir köşede durmuş, buz gibi gözlerle beni izleyen Elfhollenler birbirlerine şaşkınlık dolu bakışlar attılar.

"Kaçamak cevaplar veriyorsun!" dedi sahire dişlerinin arasından, bir parmağını suçlarcasına bana doğrultmuştu. "Silahlan, Gardneryalı!"

Sahirenin yardımcılarından biri öne çıkıp bana pürüzsüz, cilalı bir Kızıl Meşe asası uzattı.

Komutan Vin odanın karşısını, üzerinde pirinç bir şamdan içinde yanmayan bir mumun durduğu masayı işaret etti. "Alev üreteceksin."

Sersemleyerek elimdeki asaya, sonra da tekrar sahireye döndüm. "Nasıl?"

"Büyücü Gardner, bilmiyormuş numarası yapma! En basit büyü bu!"

"Hiçbir büyü *bilmiyorum* ki!"

"Kitabı getir, Myn!" diye bağırdı yardımcısına.

Myn bana bir kitap getirip yıpranmış sayfalarını çevirdi. "Asanla nişan alıp şu sözcükleri söyle," diye talimat verdi sertçe.

Kelimelere baktığımda belli belirsiz tanıdık geldiler. Sanki rüyamda görmüştüm. *Alevlerin olduğu bir rüya.*

Asayı beceriksizce kaldırıp muma doğrulttum. "*Illiumin...*" diye başladım tiz ve titreyen bir sesle.

Ninova

Komutan Vin tiksinti dolu bir homurtu çıkardı. "Elloren Gardner!" dedi bağırarak. "Asayı yanlış tutuyorsun. Avucunu iyice değdirmen gerekiyor ki asa enerjisi içine akabilsin."

Asayı bir ucu avucuma bastıracak şekilde tutup tekrar muma nişan aldım. Elim titrerken kitabı kaldırıp mum yakma büyüsünün sözlerini söyledim.

Kelimeler dudaklarımdan dökülür dökülmez saf, çıtırtılı bir enerji ayak tabanlarıma batmaya başladı ve zihnimin derinliklerinde devasa bir ağaç görüntüsü belirdi. Çok daha büyük ve sarsıcı bir enerji dalgası içimden asaya doğru uzanıp ahşaba çarptıktan sonra şiddetli ve acı verici bir şekilde sekerek bana dönerken nefesim kesildi.

Elimden düşürdüğüm asa keskin bir tangırtı çıkardı.

Afallamış vaziyette muma baktım.

Hiçbir şey yoktu. İncecik bir duman bile çıkmamıştı. Fakat kolumda, sanki için için yanıyormuş gibi bir acı vardı.

Az önce ne oldu öyle?

Lachlan Grey ve diğer Gardneryalı askerler derin bir hayal kırıklığı yaşamış gibiydiler. Sahireler ve Elfhollenler ise rahatlayarak iç çektiler. Fakat Komutan Vin öylece bakarken bir an için hevesi kırılmış gibi göründü; gözleri, acısını bastırmak için esnettiğim koluma kaydı.

"Pekâlâ," dedi Lukas'ın babasına hitap ederek, o anlık şaşkın ifadesi yok olmuş, yüzüne tekrar kayıtsızlık hâkim olmuştu. "Görünen o ki Lachlan, Büyücü Gardner kesinlikle bir sonraki Karanlık Cadı değil."

"Size söylemeye çalışmıştım," diye mırıldandım, kolumdaki acı zonklayan bir ağrıya dönüşürken. *Ama o anormal enerji... O da neydi öyle?*

"Elloren Gardner," dedi Lukas'ın babası resmî bir tonla, "bu vesileyle Gardnerya Asası Birinci Seviye'ye yerleştirildin."

Hiçbir şekilde büyü olmayan en düşük seviye.

Ninova

Ona bakarken gerçeklerden kapkara suların yükselişi gibi emin oldum.

Güce erişimim olmayabilirdi ama içimde bir yerlerde güç vardı. Karanlık Cadı'nın bir yansımasıydı belki. Derinlerimde bir yerdeydi. Damarlarımda akıyordu.

Muhtemelen serbest kalmayı bekliyordu.

Ninova

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Oryantasyon

Echo Flood odaya girdiğinde askerler beni ona devrettiklerine rahatlamış görünüyorlardı.

Benimse kafa karışıklığıyla başım dönüyordu. "Echo, sen neden buradasın? Kardeşlerim ve Gareth neden gelmedi?"

"Beni Lukas gönderdi," diye açıkladı Echo, iri gözlerinde ciddi bir endişe vardı.

"Kardeşlerim," dedim kaybolmuş gibi hissederek. "Neredeler?"

Echo'nun cevabı, "Geciktiler," oldu. "Fırtınaya yakalanmışlar ve Gareth'ın atı gök gürültüsünden dolayı paniklemiş. At onu sırtından atınca da düşüp bacağını kırmış. Şifacı bulmak için Valgard'a dönmeleri gerekmiş."

"Ah, olamaz." Gözyaşlarımı bastırmaya çalıştım. *Ailemi görmeye ihtiyacım var. Burada bir başıma olmak istemiyorum.*

"Gel," dedi Echo yumuşak bir sesle, elini koluma koyarak. "Rektör tüm öğrencilere konuşma yapıyor. Orada olmalıyız."

Beyaz Salon'a girerken Echo'ya iyice yaklaştım.

Hayatımda hiç bu kadar büyük bir yer görmemiştim. Öğrencilerden oluşan okyanus bir an için gözümü korkuturken nemli havada ıslak yün ve kandil yağı kokusu yoğun olarak hissediliyordu.

Ninova

Salonun tamamını çevreleyen açık, kavisli bir yoldaydık; Sırt taşından zeminde üst üste binen ıslak bot izleri seçiliyordu.

Kubbeli çatı yükseldikçe yükseliyor, geniş alanda bir yarasa ileri geri uçuyordu; gece göğündeki takımyıldızların resimleri, hemen altında devasa, kemerli pencerelerin olduğu parçalı bir kubbeye yerleştirilmişti. Rengârenk Lonca bayrakları da her pencerenin altına asılmıştı; temel renkler olan gümüş ve altından oluşan bir kakofoni vardı ve bazı bayraklarda egzotik, kıvrımlı harflerle yabancı sözcükler yazıyordu.

Eczacılık Loncası'nın bayrağını görmemle gözlerim parladı. Siyah arka planlarıyla Gardnerya Loncası bayraklarını seçmek epey kolaydı.

Devasa bir tekerleğin telleri misali uzun koridorlar kıvrımlı yolu merkezi bir platforma bağlıyordu, platformda da yaşlı, beyaz sakallı bir adam kürsünün başındaydı. Adamın koyu yeşil cübbesi altın rengi bir şeritle vurgulanmıştı, geç kalan iki Kelt'i ön taraftaki boş koltuklara yönlendirirken tiz sesi taş duvarlarda yankılanıyordu.

Echo gözlerini yaşlı adamdan ayırmadan kulağıma doğru eğildi. "Rektör Abenthy."

Rektör'ün iki yanını yeşil cübbeli profesörler kuşatmıştı; cübbeleri tek tip olsa da yüzlerinde farklı ırkların yansımaları dikkat çekiyordu.

"Gel," dedi Echo nazikçe, ileriyi işaret ederek. "Bize yer ayırdım."

Başımla onayladım, bir yandan da gözlerimle gizli gizli etrafı tarıyordum. Fırtınanın iyice kararttığı alacakaranlık duvarlardan sızıyor gibiydi, uzun sehpalara dizilmiş koridor lambaları küçük yuvarlak ışıklarıyla gölgelerle savaşıyordu.

Öğrenciler ciddi biçimde etnik gruplara ayrılmışlardı; koyu renk giysilere bürünmüş Gardneryalılar, Elflerin oluşturduğu grubun karşısında öne çıkıyor, Elflerin göz kamaştırıcı fildişi pelerinleri de salondaki bölümlerini aydınlatıyordu.

Solda Gardneryalılar, sağda da Keltlerin kaldığı bir yan koridorda ilerlemeye koyulduk. Derken arkamdan fısıltıların gelmeye başladığını duydum; bu fısıltıların arasında büyükannemin ismi defalarca geçiyor, Gardneryalıların şaşkına dönmüş, Keltlerinse karamsar bakışları üzerimden ayrılmıyordu. Hiç istemediğim bu ilginin farkına vararak gerildim.

Gardneryalıların oluşturduğu simsiyah denizin arasında Echo'yu takip ederken gözüme gri üniformalı Gardneryalıların olduğu bir alt bölüm takıldı.

Askeri öğrenciler.

Bu grubun içinde tek bir üniformalı kadın vardı; siyahlara bürünmüş Gardneryalı askerler de etrafını sararak oturmuşlardı.

Fallon Bane. Ve muhafızları.

Geçerken göz göze gelmemizle midem altüst oldu.

Karanlık bir sırıtışla bana bakarken gizlice belindeki asasına uzandı. Bana doğru çevirerek hafifçe kaldırdı.

Ayağımın canımı yakarak kadar sert bir şeye çarpmasıyla takılıp ıslak zemine düştüm.

Etrafımda şaşkınlık dolu kısık sesler yükseldi.

Yer soğuk ve pütürlüydü, ıslak bot kokuyordu, düşmenin şiddetiyle de ellerim acımıştı. Utanç her yanımı sarmalarken bir an için öylece kalakaldım.

Güçlü bir el beni kolumdan tutarak kolaylıkla kaldırdı.

Dönüp baktığımda bugüne kadar gördüğüm en tuhaf gözlerle karşılaştım, öyle ki Valgard Selki'sininkilerden de tuhaflardı. Açık kehribar rengi bu gözler, vahşi denilebilecek kadar insani olmayan bir parıltı yayıyordu.

Basit, toprak rengi giyinmiş, saçları saman sarısı, zayıf bir genç adamdı. Yüzündeki sakin, dost canlısı ifade o vahşi gözleriyle tam bir tezat oluşturuyordu.

"İyi misin?" diye sordu nazikçe.

"Evet. Teşekkür ederim," dedim kalbim delicesine çarparken. Hızla dönüp neye takıldığıma baktım. Hiçbir şey yoktu.

Ninova

Koridor bomboştu. Fallon'a baktığımda gözlerini bana dikerek sırıttığını gördüm ve içimde bir panik dalgası yükseldi.

O yaptı. Beni düşürdü.

Yüzümdeki korkuyu görünce Fallon'ın gülümsemesi iyice büyüdü.

Minnetle tekrar o tuhaf genç adama döndüm.

"Bırak onu," diye emretti Echo kızgın bir tavırla. "Ben yardım ederim."

Genç adamın gözlerinde anlık bir hüzün belirdi, ardından yüzü sertleşti. Kolumu hemen bıraktı.

Bıraktığı kolumu tutan Echo beni çekiştirerek oradan uzaklaştırdı.

"Bana yardım etti," diye fısıldadım suçlar gibi bir tonla. "Sorun ne? Kim o?"

Keskin bakışlarla beni süzdü. "*Lupinlerden* biri."

İrkilerek arkama baktığımda o tuhaf gencin şimdi Keklerle oturduğunu gördüm. Bana hafifçe gülümsemesiyle paniğim dinip merakım yükseldi. Hemen yanında uzun sarı saçlı, sade giyimli genç bir kız oturuyordu; kehribar rengi gözleri aynı vahşilikteydi. Çenesini kaldırmış, soylu biri gibi oturuyordu ve bana tam olarak gizleyemediği bir küçümsemeyle bakıyordu.

Lupin ikizler.

O iğrenç dedikoduyu, çıplaklık ve herkesin önünde çiftleşmeyle ilgili şok edici hikâyeleri hatırladım. Lupin erkeklerin ellerine geçirebildikleri her kadının peşinden koştuklarını. Lupinlere bakıp bu anlatılanlarda gerçeklik payı olup olmadığını merak ettim. Onlar hakkında büyük bir meraka kapılmıştım ama aynı zamanda böylesi uygunsuz şeyler düşündüğüm için hafif bir suçluluk da duyuyordum.

Nihayet Echo'nun rehberliğinde yerimize ulaştık. Onunla Aislinn Greer'in arasında oturacağımı görünce öyle rahatladım ki...

Tam oturduğum sırada Aislinn bir elini koluma koyup bana bir tomar kâğıt uzattı.

"Bu ne?" diye sordum alırken.

"Haritalar," dedi. "Ders programın. Yerleşim ve iş atamaları. Olanları duyunca Ana Kayıt'a gidip senin için bunları aldım."

"Teşekkür ederim," dedim duygulanarak. Aislinn'e de Echo'ya da minnetle baktım.

Echo içtenlikle koluma hafifçe vurdu, ardından dikkatini açılış konuşmasına başlayan Rektör'e çevirdi.

Bense Fallon'ın oturduğu yere doğru öfkeyle baktım ama yoğun kalabalıktan dolayı onu göremedim.

"Koridorda yürürken," diye fısıldadım Aislinn'e, "sanırım Fallon Bane beni yere düşürdü... büyüyle."

"Şaşırdığımı söyleyemem," diye karşılık verdi Aislinn, bana ciddiyetle bakarak. "Şey konusunda pek mutlu değil... Lukas ve sen konusunda."

Lukas demişken, o neredeydi? Kucağımdaki kâğıtları kavradım ve endişeyle alt dudağımı ısırdım. Ne yapıyordu acaba? Bir noktada beni görmeye gelecek miydi?

"Fallon öyle bir şey yapabilir mi?" diye sordum kaygıyla. "Görünmez nesneler yaratabilir mi? Sonra da insanların bu nesnelere takılmasını sağlayabilir mi?"

"O Beşinci Seviye," dedi Aislinn, sorularıma inanamıyormuş gibi. "Tabii ki yapabilir." Keyfimin kaçtığını fark edince omzuma hafifçe vurdu. "Çok ileri gitmeyecektir, Elloren. Sen Carnissa Gardner'ın torunusun. Seni incitirse Müfreze'den kovulur." Bana kederli gözlerle baktı. "Sadece... Lukas'tan uzak dur. Tamam mı?"

Fallon'ın umursamaz zalimliğine sinirlenerek başımla onayladım. Gelgelelim söylemesi yapmasından kolaydı. Vyvian halam beni ona bağlama konusunda bu kadar kararlıyken Lukas'tan nasıl uzak durabilirdim?

Ninova

Rektör uzun uzun profesörleri tanıtırken sessizleştik. Profesörlerin son zamanlardaki başarılarını detaylıca açıklarken yağmur sesine nazik alkışlamalar karıştı. Salon o kadar büyüktü ki adamın fazla tiz sesini duymakta zorluk çekiyordum.

Geniş öğrenci çeşitliliği dikkatimi dağıttığında Keltlerden oluşan gruba bir bakış attım. Görünümleri türlü türlüydü; saç, göz ve ten renkleri gökkuşağı gibiydi.

Keltler bizim gibi saf bir ırk değildi. Yabancılarla evlenmeye daha sıcak bakıyorlardı, bu yüzden de epey çeşitliydiler.

Giysilerinin de farklı farklı olduğu dikkatimi çekti ama pek kaliteli değillerdi. İş kıyafetleriydi bunlar, çiftlik işleri için fazlasıyla uygun, gösterişsiz ev giysileriydi; benim de evde rahat etmek için giydiğim türdendi.

Aniden üzerimdeki pahalı ipek katmanların ağırlığını hissederek daraldım.

Edwin amcamı ve evimin rahatlığını özlemiştim.

Edwin amcamın Icaral saldırısından haberi var mıydı? Olup bitenler hakkında bilgi vermek ve iyi olduğumu söylemek için Vyvian halam ona rün-şahini göndermiş miydi?

Tam karşımızda duran sert yüzlü bir Kelt gence gözüm takıldı. Kahverengi saçlı, köşeli yüzlü, uzun boylu biriydi. Sanki sadece Rektör'e odaklanıp başka hiçbir şeye dikkat etmemek için büyük bir çaba sarf ediyormuş gibi yoğun, kararlı bir ifadeyle dümdüz önüne bakıyordu.

Aniden dönüp altın sarısı-yeşil gözlerini bana çevirdi. O kadar büyük bir nefretle bakıyordu ki irkilmeden edemedim.

Yüzümü ateş basarken hızlıca gözlerimi kaçırdım; ona bakarken yakalandığım için utanmış, bir yandan da o zümrüt gibi bakışlarının şiddetiyle afallamıştım. Ondan yayılan gerginliği hissedebiliyordum.

"Aislinn," diye fısıldadım güçlükle yutkunarak, "şu karşımızda oturan Kelt kim? Sanki beni *öldürmek* istiyormuş gibi bakıyor."

Ninova

Aislinn çaktırmadan genç adama baktı.

Dönüp tekrar gözle görülür bir çabayla Rektör'e odaklanmış, yumruklarını da sertçe sıkmıştı.

"Yvan Guriel," dedi Aislinn. "Hiç kafanı takma. Bütün Gardneryalılardan nefret eder."

Özellikle de benden, diye düşündüm. *Özellikle de Karanlık Cadı'nın torunundan.*

Onun olduğu tarafa tekrar baktım. Hâlâ dümdüz önüne bakıyordu ve bastırmaya çalıştığı öfkesi yüzünden çenesi kasılıp duruyordu. Oturduğum yerde rahatsız edici bir duygu karmaşasına kapıldım. Ayağım hâlâ o görünmez nesneyle yaşadığı karşılaşmadan dolayı acıyor, başım ve asayı tuttuğum kolum nabzımla eşzamanlı zonkluyor, bileğimse Icaral'ın o şiddetli kavrayışından dolayı hafiften yanıyordu. Hâlâ tek parça olmam mucizeydi gerçekten.

Bu Yvan Guriel beni tanımıyor bile, diye düşündüm canım sıkılarak. Göz ucuyla ona ters ters baktım. *Bu kadar nefret dolu olmaya hakkı yok.*

"Onunla ilgili başka ne biliyorsun?" diye sordum Aislinn'e.

"Şey," dedi Aislinn bana doğru eğilerek, "geçen sene neredeyse atılıyordu."

"Neden?"

"Lonca'nın onayı olmadan muayene etmeye kalkışmış. Bazı Urisk mutfak çalışanlarını. Doktor çırağı o."

Bu yabancının gizleme gereği görmediği nefreti şaşırtıcı derecede canımı sıkarken ona bir bakış daha attım. Hâlâ azimle odanın ön tarafına odaklanmış durumdaydı, her gözeneğinden düşmanlık yayılıyordu.

Nefret dolu Kelt'i görmezden gelmeye karar vererek birkaç sıra arkada oturan, boyu etrafındaki herkesten daha uzun, koyu kahverengi tenli gence baktım. Oturuşunda askeri disiplin izleri taşıyan etkileyici bir durgunluk vardı. Kısa kesilmiş koyu mor saçı, sıra sıra siyah metal halkalar geçirilmiş sivri kulaklarını

Ninova

açıkta bırakıyordu. Fakat belki de ona dair en çarpıcı şey, kan rengi tuniğindeki parlak kırmızı rünlerin aynısı olan ve yüzünü kaplayan siyah rün dövmeleriydi.

"Şu uzun boylu, dövmeli adam kim?" diye sordum Aislinn'e.

"Şişşt!" İnce yapılı, sert bakışlı bir Gardneryalının bizi azarlamasıyla irkildik. Uzun bir süre de sessiz kaldık.

"Andras Volya," dedi sonunda Aislinn fısıldayarak.

"Doğulu gibi," dedim, "ama kulakları sivri ve saçı mor." Doğudaki çoğu topluluğun koyu tenli olduğunu biliyordum ama sivri kulaklı veya mor saçlı olmazlardı.

"Kendisi Amaz," diye bilgilendirdi Aislinn. "Onlarda farklı farklı ırklar oluyor. Andras ve annesi yarı Ishkart, yarı Urisk."

Verpakya at pazarında gördüğüm dövmeli kadınlar aklıma geldi ve kafam karıştı.

"Ama... o kadın değil." Amaz kabilelerinde sadece kadınlar olurdu. Bölgelerine giren erkekleri öldürürlerdi. Aislinn'in kulağına eğildim. "Sadece kız bebekleri olsun diye rün büyüsü kullandıklarını sanıyordum."

"Öyle yapıyorlar," diye onayladı Aislinn, "ama her zaman işe yaramıyor. Arada bir erkek çocukları oluyor. Kazara." Aislinn çenesiyle odanın ön tarafını işaret etti. "Şuradaki annesi, Profesör Volya."

Rektör'ün arkasındaki sıralarda sessizce oturan profesörleri incelerken Andras'a epey benzeyen kadını hemen fark ettim. Onun da yüzünde rünler vardı ama saçı siyahtı, sadece aralarda mor şeritler görünüyordu.

"Bebekken Andras'ı terk etmek istemediği için Amaz topraklarından sürülmüş," dedi Aislinn. "O ve Andras bir süre Batı Keltanya'da bir başlarına yaşamışlar ama sonra kadın buraya gelmiş. On yıl kadar önce. Andras burada büyümüş sayılır."

"Hangi dersi veriyor?"

Ninova

"At Çalışmaları. Bir de kimya. Senin derslerinden biri." Aislinn uzanıp kucağımdaki kâğıtları karıştırdı, sonra da birini çekip bana uzattı. "O dersi ben de alıyorum."

Kâğıdı okumaya koyuldum.

ECZA BİLİMİ, BİRİNCİ YIL
İspençiyari I, Laboratuvar – Lonca Büyücüsü
Profesör Eluthra Lorel

Metalürji, Laboratuvar – Lonca Başkanı
Profesör Fy'ill Xanillir

Bitkibilim I – Rahip Büyücü
Profesör Bartholomew Simitri

İleri Matematik – Lonca Büyücüsü
Profesör Joesef Klinmann

Gardnerya Tarihi – Rahip Büyücü
Profesör Bartholomew Simitri

Kimya I, Laboratuvar – Lonca Başkanı
Profesör Astrid Volya

İşte buradaydı. *Kimya. Profesör Astrid Volya.* Tekrar Andras'a baktım.

"Oğlu nasıl biri?" diye sordum Aislinn'e.

"Sessiz," diye fısıldadı Aislinn, o da dönüp bakarak. "Bir de kılıç dövüşü olsun, balta fırlatma olsun, okçuluk olsun, bütün spor dallarında inanılmaz iyi. Atlar konusunda da yetenekli; annesi gibi. İşi de bu zaten. Buradaki ahırlarla ilgileniyor. Amazlar atlarıyla konuşabiliyorlar; *zihinleriyle.* Bir de yetenekli bir at şifacısı. Geçen sene Gardneryalı askeriye öğrencilerinden biri atından çok fena düşmüştü ve atın bacağı kırılmıştı. Hayvan

Ninova

acıdan çılgına dönmüştü, kimse yanına yaklaşamıyordu. Ama Andras yaklaşabildi. Bir hafta içinde de atı hiçbir şey olmamış gibi ayaklandırdı."

"Herkes hakkında nasıl bu kadar çok bilgin var?" diye sordum etkilenerek.

Aislinn gülümseyip, "Kendi hayatım o kadar sıkıcı ki başkalarının hayatına da dolaylı olarak katılmam gerekiyor," dedi. Sonra bir an için duraksayıp dramatik bir tavırla iç çekti. "Sanırım Randall'la bağlandıktan sonra da –bütün Erthia'daki en sıkıcı oğlandır– kendimi hep bu şekilde eğlendirmek zorunda kalacağım."

Etrafımızdaki öğrenciler konuşmaya ve yerlerinden kalkmaya başladılar; Rektör'ün sunumu bitmişti. Aislinn ve Echo'nun ayaklanmasıyla onları izledim, gözüm de elimdeki kâğıtlardaydı. Aislinn kâğıtları incelememe yardım edip ortadaki birini çıkardı.

"Rektör Yardımcısı'yla buluşman gerekiyor," dedi bana, kâğıdı geri verirken. "Gel. Seni götüreyim."

İstemeye istemeye Echo'yla vedalaştım ve ateş saçan yeşil gözlerini bana dikip nefretle bakan Yvan Guriel'i görmezden gelmek için elimden geleni yaparak Aislinn'in peşinden gittim.

Ninova

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Rektör Yardımcısı Quillen

Rektör Yardımcısı Lucretia Quillen'ın odasına girdiğimde masasının başında oturmuş, birtakım belgeler üzerinde çalışıyordu. Başını sertçe kaldırıp bana döndü. Gardneryalı bir kadındı, düz siyah saçlarını sıkıca topuz yapmıştı, koyu renk tuniği de iyi bir terzinin elinden çıkmaydı.

Odası, Beyaz Salon'un sürüsüne bereket kulelerinden birinin üst katındaydı. Elmas camlı pencereleri kandillerle aydınlanmış Üniversite şehrinin panoramik manzarasına açılıyordu.

Koca vadinin ve ötesindeki devasa Kuzey Sırtı'nın nefes kesici görüntüsüne ağzım açık kalarak baktım. Hava açıyor, gri bulutlar dağılıyor, aralarından da yıldızlar görünüyordu. Karşımda Sırt taşından yapılma kubbeli çatılardan oluşan bir okyanus vardı; bu yükseklikten kaldırım taşlı sokaklar küçük patikalara benziyor, altımızdaki bir taş köprü de Beyaz Salon'un üçüncü katını başka bir binaya bağlıyordu.

Her şey taştan, rahatlatıcı ahşap o kadar az ki, diye kederlendim. *Ama yine de güzel.*

Odada rahatsız edici bir sessizlik vardı; Rektör Yardımcısı'nın arkasındaki kitaplıkta duran saatin tik taklarını duyabiliyordum. Duvarlara Batı ve Doğu Diyarları ile Verpax haritası asılmıştı. Pencerelerin altındaki kitaplıklarda da küçük bir kütüphane

Ninova

vardı. Kavisli kubbe şeklindeki tavan Beyaz Salon'dakine çok benziyordu ve yine benzer şekilde gece göğü gibi boyanmıştı.

Epey bunalmış ve o kadar yorulmuştum ki aniden bastıran baş ağrımla birlikte dikkatimi iyice yitirmiştim.

Rektör Yardımcısı kalemini bıraktı ve altın çerçeveli gözlüğünün üzerinden bana kayıtsızca bakmaya koyuldu. "Olaylı bir gün geçirmişsiniz, Büyücü Gardner," dedi sorgulamaya mahal bırakmayan otoriter bir sesle.

Nabzım resmen kafatasımda zonkluyordu. "Epey zor bir gündü."

"Evet, tahmin edebiliyorum."

"Kardeşlerim geldiğinde çok daha mutlu olacağım... Biraz uyumak da iyi gelecek."

Rektör Yardımcısı bana epey sağlam görünen bir kolye verdi; halkalı bir zincire asılmış altın bir diskten oluşuyordu. "Lonca nişanınız. Bununla Ecza Arşivi'ne girebilirsiniz."

Diski elimde çevirip başparmağımı kabartmalı deseninde gezdirdim. İçim resmî bir Lonca çırağı olmanın verdiği sıcacık bir heyecanla doldu. Kolyeyi taktım.

"Bu akşam mutfak sorumlusuyla tanışacaksınız," diye bilgi verdi. "İş atamanız hakkında."

Aislinn'in bana verdiği kâğıtları karıştırıp görevlendirmemle ilgili olanı buldum. İncelemesi için kâğıdı Rektör Yardımcısı'na uzattım. Detaylara zaten aşina olduğunu ve görmesinin gerekmediğini belirten kayıtsız bir hareket yaptı. Ben de kâğıdı tekrar kucağımdaki parşömen rulosunun arasına koydum.

"Kuzey Kulesi denilen yerde yaşayacakmışım sanırım?" dedim tereddütle.

"Ah, evet," deyip hafifçe döndü ve arkasındaki pencereleri işaret etti. "Üniversite'nin kuzey arazisini geçince ahırların hemen ilerisi. Buradan görebilirsiniz."

Ninova

Dışarıya şöyle bir baktım. Uzun bir tepenin zirvesindeki kasvetli taş binayı seçebiliyordum; arkasında açık kırsal alan, ilerisinde de Kuzey Sırtı görünüyordu.

"Nöbetçi kulesine benziyor," dedim büyük bir hayal kırıklığı yaşayarak. Lukas'la önünden geçtiğimiz o harikulade aydınlatılmış yurt binaları gözümde canlandı.

Rektör Yardımcısı dudaklarını büzdü. "Geç geldiniz, Büyücü Gardner. Odalarımız doldu. Ayrıca yalnız olmayacaksınız. Sizi oraya iki öğrenciyle yerleştirdik."

"Ariel Haven ve Wynter Eirllyn mi?" diye sordum; isimlerinin elimdeki kâğıtlarda oda arkadaşlarım olarak yazdığını görmüştüm.

Bu sorum karşısında gözlerini kısan Rektör Yardımcısı'nın ağzının kenarında küçük bir gülümseme belirdi. "Evet, oda arkadaşınız olacaklar."

"Gardneryalılar mı?" diye sordum. Wynter tuhaf bir isimdi. Daha önce hiç duymamıştım.

Bu sorum da gizemli bir bakışla karşılandı; halamın bana Selkilerin kimi zaman evcil hayvan olarak alındıklarını açıkladığı zaman attığı bakışa benziyordu.

"Ariel Haven Gardneryalı," diye karşılık verdi Rektör Yardımcısı. "Wynter Eirllyn de yarı Elf."

Elf demek. Bunu beklemiyordum ve baş ağrıma, asa tutan kolumdaki sancıya rağmen merakımın uyandığını fark ettim. Bir Elf'le oda arkadaşı olacaktım. "Ah," diyebildim sadece.

Rektör Yardımcısı, sanki bir şey çözmeye çalışıyormuş gibi hâlâ dikkatle beni inceliyordu. "Halanız günün birinde büyükannenizin izinden gideceğiniz konusunda umutluydu," dedi kaskatı bir tavırla. "Ama görünüşe göre böyle bir şey söz konusu değil."

O felaket asa testim geldi aklıma. Eh, en azından gerçek sonunda açığa çıkmıştı. "Sanırım ona benzediğim için..."

"Onun *aynısınız*," diye düzeltti sertçe.

Ninova

Soğuk yaklaşımı beni afallatmıştı. "Büyükannemin sadece resimlerini gördüm, öldüğünde daha üç yaşındaydım, yani..."

"Yani ona dair net bir hatıranız yok," dedi sözümü keserek. "Sizin aksinize ben onu gayet iyi hatırlıyorum." Bir an duraksayıp bana baktı, birbirine bastırdığı dudakları incecik bir çizgi hâlini almıştı.

Kafam karışarak kaşlarımı çattım. Büyükannem hakkında konuşurken neden bu kadar gerilmişti ki? O en büyük Büyücümüzdü. Halkımızın kurtarıcısıydı. Gardneryalılar onun anısına âdeta taparlardı.

Aniden ayağa kalkan Rektör Yardımcısı kapıyı işaret etti. "Pekâlâ, Büyücü Gardner. İş atamanızla ilgili rapor verme vaktiniz geldi."

Bir an için orada öylece oturup kadına gözlerimi kırpıştırarak baktım, sonra resmen kovulduğumu fark ettim. Kâğıtlarımı toparlayıp kalktım ve alelacele odadan çıktım.

Ninova

BEŞİNCİ BÖLÜM

Kuzey Kulesi

Haritamdan takip ederek Beyaz Salon'un yakınındaki uzun binayı bulduğumda içeriye girdim ve büyükçe bir yemek odasından geçerek en sondaki kapıya ulaştım.

Bitişik duvardaki oymalı ahşap levhada *Ana Mutfak* yazıyordu.

Kapıyı itmemle ağır demir menteşeleri gıcırdayarak açıldı. Karşımdaki koridorda temizlik malzemeleriyle dolu raflar sıralanmıştı ve havada yoğun bir sabun kokusu vardı. Hemen ilerideki bir başka kapıya gittim ve üzerindeki yuvarlak pencereden baktım.

Mutfaktan süzülen sıcak ışık üzerime yumuşacık bir battaniye gibi dökülüyor, yemek ve güzelce yakılmış ateş içimi huzurla dolduruyordu.

Burası ev gibi kokuyordu. Amcamın kır evindeki mutfak gibi. Sanki gözlerimi kapayıp açsam kendimi evde bulacaktım ve amcam bana bir fincan sıcak, ballı nane çayı uzatacaktı.

Hemen önümdeki geniş ahşap masada balıketi, yaşlıca bir Urisk kadın ekmek hamuru yoğurmakla meşguldü. Aynı işi yapan diğer üç Urisk kadınla sessiz bir sohbete dalmıştı. Neredeyse hepsi Gaffneylerin çiftliğinde çalışan mevsimlik işçilere benziyordu; ten renkleri, gözleri ve saçları pembeye çalan bir beyazdı. Urisk alt sınıf mensupları.

Kadınlar arada bir gülüyor, başlarının üstündeki kirişlerden sarkan mis kokulu bitkiler mutfağa güzel bir orman havası veriyordu. Bulaşık yıkayan, yanan ateşlerle ilgilenen, yarının yemekleri için sebze doğrayan bir grup genç Kelt de çalışırken bir yandan dostça şakalaşıyorlardı. Küçük bir çocuk etrafta koşturuyordu; pembe-beyaz saçı örülmüştü, mutfak işçileri de onun etrafından dolanıyor, üzerine sıcak su veya ellerindeki tabakları dökmemeye dikkat ediyorlardı. En fazla beş yaşında görünen küçük kızın elinde bükülmüş tel gibi bir şey ile küçük bir şişe vardı; arada bir durup kadınlara baloncuklar üflüyor, ekmek yapanlar da sevecen bir tavırla onu uzaklaştırıp hamurların üzerine gelmeden önce baloncukları patlatıyorlardı.

Bu sıcacık sahneyi izlerken rahatladıkça rahatladım.

Vyvian halamın burada çalıştığını düşünmek imkânsızdı. Benimse seve seve yapacağım bir işti. Patates soymak, bulaşık yıkamak, güzel insanlarla birlikte olmak.

Derken *onu* gördüm.

Yvan Guriel.

O sinirli Kelt. Görür görmez benden nefret eden.

Fakat şimdi öfkeli görünmüyordu. Uzaktaki bir köşede, bir masanın önünde oturuyordu. Yanında da hepsi benim yaşlarımda duran dört genç kadın vardı; üçü Urisk'ti, biri de ciddi görünümlü, sarışın bir Kelt kızıydı.

Önlerinde açık duran kitaplar ve haritalar vardı, Yvan da sanki ders veriyormuş gibi konuşup sayfalardaki bir şeyi işaret ediyordu. Zaman zaman duraksıyor, Urisk kızlar da önlerindeki parşömenlere not alıyorlardı. Urisk kızlardan ikisi Yvan konuşurken ona bakıp başlarını aşağı yukarı salladılar; anlattıklarını pürdikkat dinliyorlardı.

Bu iki kızın renkleri, mutfaktaki çoğu Urisk gibi pembe-beyazdı ve iş giysilerinin üzerine geçirdikleri önlüklerle gayet sade görünüyorlardı, saçları da tek bir örgü yapılmıştı. Fakat üçüncü Urisk kız farklıydı. Bana Amazakaran'ı anımsatmıştı;

saçlarında boncuklu ipler vardı, duruşunda meydan okur gibi bir eda dikkat çekiyordu, zümrüt gözleri de Yvan'ınkiler kadar keskindi. Saçı da teni de gözleri gibi capcanlı yeşildi.

O ufak tefek, baloncuk üfleyen Urisk çocuk onların masasına, doğruca Yvan'a koşup boynuna sarıldı, bu sırada baloncuk sıvısını da neredeyse Yvan'ın kahverengi yün gömleğine boca ediyordu.

İster istemez gergin ve sinirli görünen Yvan'ın tepkisini merak ettim.

Fakat beni şaşırttı. Uzanıp kendisini saran o küçücük kolu nazikçe tuttu. Küçük kız ona kocaman sırıtıyordu. Yyvan da ona dönüp gülümsemesine karşılık verdi.

Nefesim boğazımda düğümlenip kaldı.

Yvan'ın o geniş, nazik gülümsemesi daha önce gördüğüm o kızgın genç adamdan tamamen farklı birine dönüştürmüştü onu. Baş döndürücüydü; Lukas'tan daha çocuksu ama müthiş derecede de yakışıklıydı. Mutfaktaki titrek fener ışığı köşeli yüz hatlarını vurguluyordu ve önceden fazlasıyla nefret dolu bakan parıl parıl yeşil gözleri şimdi alabildiğine sevimliydi; hem zekâ hem de nezaketle doluydu. Onu böyle görünce göğsümde ani bir sıcaklık hissettim.

Urisk çocuğa bir şey söyleyip şefkatle kolunu sıktı. Hâlâ gülümseyen çocuk da başını onaylar gibi salladı, sonra da baloncuklarıyla koşturmaya başladı.

Bir an için gözlerimi Yvan'dan alamadım ve yüzündeki o gülümsemenin müsebbibi olmanın nasıl bir his olacağını düşündüm.

Her şey çok harikaydı. Arkadaşlık. Yemekler. Çocuklar.

Bir de –tüm bunların üzerine cila niteliğine– kocaman, gri bir kedi ilişti gözüme.

Burası bana gerçekten evimi anımsatmıştı. Ayrıca, Yvan'ın beni tanıdığında hiç de kötü biri olmadığımı anlayacağını biliyordum.

Ninova

Her şey çok güzel olacak.

İçimdeki azıcık cesareti de toplayıp kapıyı açtım ve mutfağa adımımı attım.

Ben içeri girer girmez o dost canlısı konuşmalar üzerine bir kova soğuk su boşaltılmış mum gibi sönüverdi.

Hâliyle kısa süreli mutluluğum da buharlaşıp uçtu.

Yvan o kadar hızlı ayağa kalktı ki sandalyesi devrildi. Yüzündeki nefret dolu ifade geri gelmiş, gözlerini kısıp öfke saçan bakışlarını üzerime dikmişti. Yeşil Urisk kız ile sarışın Kelt kız da başlarını hızla kaldırıp saf, apaçık bir tiksintiyle bana baktılar. Masadaki diğer iki Urisk'in yüzlerindeyse dehşet dolu ifadeler belirmişti ve sanki çalıntı mallarla yakalanmış hırsızlarmış gibi bir bana, bir önlerindeki kitaplarla haritalara bakıyorlardı.

Kafa karışıklığıyla gözlerimi kırpıştırdım.

Burada kitaplara izin verilmiyor muydu? Veya haritalara? Neden bu kadar korkmuşlardı?

Yaşlı Urisk kadınlardan biri küçük kızı sanki benden koruyormuş gibi eteğinin arkasına itiverdi. Odadaki herkes birbirine gizli, kaçamak bakışlar atıyor, sanki ne yapacaklarını çözmeye çalışıyorlardı.

Yvan hariç herkes öyleydi demek daha doğru olurdu çünkü onun öfke dolu bakışlarındaki hararet odanın diğer ucundan bile açıkça belli oluyordu.

İrkilip geri çekilmemek için kendimi zor tuttum, boynum ve yanaklarım da rahatsız edici biçimde ısınmıştı.

Hamur yoğuran balıketli, yaşlı Urisk kadın öne çıkıp yüzüne zoraki bir gülümseme yerleştirdi, bir yandan da unla kaplı ellerini gergince birbirine dolamıştı. "Bir şey mi istemiştin, canım?"

"Şey..." Titrek bir gülümsemeyle kâğıtlarımı ona uzattım. "İsmim Elloren Gardner. İş görevlendirmem buraya yapıldı."

Sarışın Kelt kızın ağzı açık kaldı. Hemen yanındaki vahşi görünümlü Urisk kızsa bana ölümcül bir bakış attı, küçük çocuk da saklandığı yerden meraklı meraklı bakıyordu.

Karşımdaki yaşlı Urisk kadın sertçe yutkundu ve bir hata olabilirmiş de yeterince bakarsa bulacakmış gibi kâğıtlarımı tekrar tekrar okudu, sanki orada olmam gerçek olamayacak kadar korkunç bir şeydi. Gözlerimin ardında zonklayan baş ağrım şakaklarıma yayılmaya başlamıştı.

Yvan'ın öfkeli bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. İlk başta düşündüğümden daha uzun boyluydu, dolayısıyla da daha göz korkutucuydu.

"Fernyllia Hawthorne'u bulmam gerekiyormuş," dedim.

"O ben oluyorum, Büyücü Gardner," dedi yaşlı kadın. Kâğıtlarımı bana ihtiyatla uzatmadan önce yüzüne bir başka sahte, tereddütlü gülümseme yerleştirdi. "Mutfak Sorumlusu benim."

"Ah, pekâlâ... Ben çalışmaya hazırım." Yvan'la göz göze gelmekten kaçınarak onlara zayıf bir gülümsemeyle baktım. "Neye ihtiyacınız varsa söyleyebilirsiniz."

"Ah, Büyücü Gardner, kıyafetiniz bunun için uygun değil," dedi Fernyllia, üzerimdekileri işaret ederek.

"Evet, biliyorum," diye karşılık verdim mahcup bir tavırla. "Daha yeni geldim, üzerimi değiştirme fırsatım olmadı." Detaylı nakışları olan eteğime baktım. "Halam almış bunları bana. Bu kıyafetleri yani. Pek rahat değiller."

"Halanız mı?" diye sordu Fernyllia belli belirsiz bir sesle, sanki kötü bir rüya görüyormuş gibi.

"Evet, halam... Vyvian Damon."

Halamın adını duyan Fernyllia ve diğer bazı mutfak işçileri yüzlerini buruşturdu. Yvan'ın çattığı kaşları ise iyice birbirine yaklaştı.

"Evet," dedi Fernyllia yumuşak bir sesle, "kendisini tanıyorum." Rica eder gibi bir bakışla bana baktı. "Torunum burada olduğu için özür dilemeliyim, Büyücü Gardner." Çocuğu işaret etti. "Annesi hasta ve... ve bu akşam ona benim bakmam gerekti. Bir daha olmaz."

Ninova

"Ah, hiç sorun değil," dedim güven verici bir sesle. "Çocukları severim."

Çocuğun burada bulunması neden sorun olsundu ki? Mutfakta çocuklara izin verilmiyor muydu?

Kimsenin yüz ifadesinde bir değişiklik olmadı.

"Yvan da," dedi gerginlikle onu işaret ederek, "derslerine biraz erken çalışmaya başladı. Çok iyi bir öğrencidir. Ama ona kendi ileride derslerini başka yerde yapması gerektiğini *söyledim.* Mutfak kitaplar için uygun bir yer değil sonuçta; üzerlerine bir şey dökülebilir!"

Gülümseyip anlayışla başımı salladım; beni kabul etmeleri için çabalıyordum.

"Keşke ben de çalışmaya erken başlayabilseydim," dedim Yvan'a, ona dönüp o keskin bakışlarına karşılık verirken gülümsemeye çalışarak. "Zaten epey gerideyim ve öyle görünüyor ki..."

Bakışı, sanki korkunç bir hakarete uğramış gibi yakıcı bir hâl aldı. Ondan yoğun dalgalar hâlinde yayılıp üzerime çullanan öfkeyi hissedebiliyordum.

Güçlükle yutkundum; amansız, acayip nefreti gerçekten canımı yakıyordu. Gözlerimi kırpıştırarak gözyaşlarımı bastırıp Fernyllia'ya döndüm.

Boş ver onu, dedim kendime. *Onu boş vermeye zorla kendini.*

"Peki, ne yapmamı istersiniz?" diye sordum zorlama bir neşeyle.

Fernyllia önemli bir şeyi hızlıca çözmeye çalışıyormuş gibi gözleriyle etrafı taradı.

"Büyücü Gardner'a gübre kovalarıyla ne yapılacağını göstereyim mi?" diye öneride bulundu vahşi görünümlü Urisk kız yavaş, dikkatli bir sesle.

Fernyllia'nın gözleri hızla kitaplara kayıp bana döndü. Bir kez daha sahte, uyumlu bir gülümsemeyle baktı. "Bu *harika* bir fikir, Bleddyn," dedi. "Siz Bleddyn'le gidin en iyisi, Büyücü

Ninova

Gardner. O size ne yapacağınızı gösterir. Hayvanların etrafında olmayı sorun etmezsiniz, değil mi?"

"Ah, hayır," diye karşılık verdim yeniden heveslenerek. "Hayvanları çok severim."

"Güzel, güzel," dedi Fernyllia, gerginlik içinde elleriyle oynarken. "O zaman Bleddyn'i takip edin. Yemek artıklarının domuzlara götürülmesi gerekiyor. O size ne yapacağınızı gösterir."

Kitaplarımı ve kâğıtlarımı bırakırken Yvan'ın ve oradaki diğer herkesin topluca nefesini tuttuğunu hissedebiliyordum. Bleddyn'in peşinden mutfaktan çıkıp arka odaya geçtim. Bu arka odadaki kapılardan birinin hemen yanma yemek artıklarıyla dolu büyük, ahşap birkaç kova dizilmişti.

"İki tane alıp beni izle," diye emretti Bleddyn buz gibi bir tavırla, gözlerini de kısmıştı. Taşınması gereken birkaç kova daha olmasına rağmen onun herhangi birini almaya yeltenmediğini fark ettim.

Bleddyn'in gereğinden fazla güçle açtığı kapı gürültüyle mutfağın dış duvarına çarptı.

Çimenlik bir meraya çıktık. Bleddyn kapının yanındaki kancaya asılmış feneri aldı. Yağmur durmuştu ama her şey ıslak ve soğuktu; süslü ayakkabılarımın kenarlarından sızan buz gibi çimen nemini hissedebiliyordum.

Yakında kırağı çalacaktı. Erken sonbahar havasında kokusunu alabiliyordum.

Bir dizi alçak ahır ve ağıla doğru ilerlediğimiz sırada annemin yorganının ve sıcak, kuru bir odanın burnumda tüttüğünü fark ettim.

Az kalmıştı. Gün kısa süre sonra bitecekti. Sonra da Rafe, Trystan ve Gareth gelecek, başıma gelen tüm bu korkunç şeyleri anlamama yardım edeceklerdi.

Fırtına bulutları ince, karanlık şeritler hâlinde dağılıyor, dolunayın bir kısmı beliriyor, sonra da sanki gizli bakışlar atan kötücül bir göz gibi bir görünüp bir kayboluyordu. Tüm bu

Ninova

hareket eden bulutlar ve ışık değişimiyle gökyüzü kocaman ve kasvetli görünüyordu, ben de kendimi küçücük ve savunmasız hissediyordum. Derken aklıma Icaral geldi; dışarıda bir yerlerde, şu an tepemdeki ay gibi saklanmış beni bekliyordu ve bu düşünce sırtımdan aşağı bir ürpertinin yayılmasına sebep oldu.

Bleddyn'in hızlı adımları aramızdaki mesafeyi gitgide açarken ona yetişmek için koşturdum; karanlıkta bir başıma kalmak istemiyordum.

Çamur, taze saman ve yemek artığı kokan bir sürü temiz, geniş bölmede tutulan domuzların olduğu ahırlardan birine girdik. Burada zayıf bir ışık vardı; yolumu zor görüyordum.

Bleddyn bölmelerden birinin kapısının mandalını açtı. Uzun bir yalağın bulunduğu ve önce emmek için birbiriyle didişip duran birkaç yavruyu emziren dişi domuzun olduğu uzaktaki köşeyi işaret etti.

"Şurası," dedi yalağı göstererek. "Artıkları şuraya dök."

İki kovayı da sıkıca tutarak bölmeye girdim ve ayakkabılarımın yumuşak bir şeyin içine batmasına aldırış etmemeye çalıştım.

Daha sonra temizlenirdim. Kaldı ki bu sert Urisk kızın, üstüne düşeni yapamayan şımarık bir Gardneryalı olduğumu düşünmesini istemiyordum. Yakında en az onlar kadar sıkı çalışan biri olduğumu göreceklerdi.

Bir ayağımı kaldırdığımda ayakkabımdan nahoş, vıcık vıcık bir ses çıktı.

Arkamdan gelen sert bir tekmeyle de kendimi yerde buldum.

Çamura ve domuz pisliğinin içine düşmüştüm, kovalar da ellerimden uçup devrilmiş, yemek kalıntıları her yana saçılmış, ayakkabılarımdan biri çıkmıştı. Heyecanlanan domuzlar ciyaklayarak yiyeceklere koştular.

Dizlerimin üstünde doğrulup Bleddyn'e döndüğümde kalbim yerinden çıkacakmış gibi çarpıyordu. "Sen bana tekme mi attın?" diye sordum inanamayarak.

Ninova

Bleddyn duvara yaslanmış, pis pis sırıtıyordu.

Ayağa kalkarken sert bir sesle, "Neden bana tekme attın?" diye sordum.

O sırada mutfakta Bleddyn'in yanında duran sarışın Kelt kız içeri girdi.

"Bana *tekme attı!*" diye bağırdım sarışın kıza, Bleddyn'i işaret ederek.

"Tekme falan atmadım," dedi Bleddyn, alaycı bir gülümsemeyle. "Takılıp düştü. Çok sakar."

"Düşmedim!" dedim öfkeyle. "*Tekmelendim!*"

Sarışın kız başını iki yana salladı. "Tam bir Gardneryalı, değil mi? Yardım edeni suçluyor."

"Bunların hepsi aynı," diye onayladı Bleddyn. "Hamamböceği sürüsü."

Bu ırkçı hakaret karşısında irkildim. Kutsal siyah kıyafetlerimizle alay eden korkunç bir lakaptı bu. "Uzak durun benden!" diye bağırdım, dönüp çıkan ayakkabımı alırken.

Onlara sırtımı dönmemem gerekirdi. Bir başka tekme beni doğruca çamura uçurdu.

"Bunu neden yapıyorsunuz?" diye bağırdım, kalbim küt küt atarken onlara dönmek için debelenerek. Meraklı bir domuz yavrusu gelip eteğimi koklamaya başladı.

"Tekrar takılıp düştüğüne *inanamıyorum!*" diye bağırdı Bleddyn.

"Gerçekten çok sakarmış ama," dedi Kelt.

"Bence farklı bir görevlendirmeye ihtiyacı var."

İkisi de durup buna kıkır kıkır güldü.

Kalakalmıştım. Neden bu kadar zalimdiler? Bunu hak edecek hiçbir şey yapmamıştım.

"Ah, baksana, güzel mi güzel elbisesini kirletmiş," dedi Bleddyn.

Ninova

"Rahat bırakın beni!" Vücudumdaki her kas gerilmişken güçlükle ayağa kalktım. "Benden uzak durmazsanız... ikinizi de şikâyet ederim!"

"Kes sesini!" diye bağırdı Kelt kız, sonra da yumruklarını sıkarak hışımla bölmeye girdi.

Korkudan büzülerek ondan uzaklaştım.

"Aç kulağını ve beni dinle, *Gardneryalı!*" dedi hırlarcasına. "Neden burada olduğunu bilmiyoruz sanma!"

"Üniversite için paraya ihtiyacım olduğundan buradayım!"

Yüzümde patlayan bir tokatla geriye savrulunca resmen şok oldum. Hayatımda hiç tokatlanmamıştım.

"Sana sesini kesmeni söyledim, böcek!" diye kükredi.

Bleddyn de sırıtarak hemen arkasında duruyordu.

"Sen bizi aptal mı sandın?" diye devam etti sarışın kız, ben yanağımı ovuştururken.

"Ne diyorsun sen?" diye bağırdım öfke dolu gözyaşlarına boğularak. "Harcımı ödeyebilmek için buradayım. Tıpkı sizin gibi!"

"Yalancı!" diye bağırdı. "Bizi gözetlemen için gönderdiler seni, değil mi?"

Gözetlemek mi? Nasıl garip bir dünyaya düştüm ben?

"Neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yok!" dedim boğulurcasına.

Aklıma kitaplar geldi. Hızla kaldırdıkları haritalar. Ne çeviriyorlardı?

"Bana bak, Gardneryalı!" diye emretti sarışın kız.

Tekrar vurmasından korkarak dediğini yaptım.

Sarışın kız acımasız bir tavırla işaret parmağını bana doğrulttu. "Gidip birilerine burada bir çocuk gördüğünden veya kitaplardan, haritalardan bahsedersen seni buluruz ve kolunu bacağını kırarız."

"Ki bence bu çok kolay olur," dedi Bleddyn bana bakarak, sesi bıkkın çıkıyordu. "Çok çelimsiz görünüyor. Çırpı gibi."

Ninova

"Gerçekten çırpı gibi," diye katıldı Kelt.

"Zaten bir şey yapabileceği de yok. Birinci Seviye Büyücü, biliyor muydun?"

"Rezillik resmen."

"Büyükannesi yaşasaydı hayal kırıklığına uğrardı."

Büyükannemden bahsetmeleriyle içimde öfke kıvılcımları yükseldiğini hissettim. Ama bu hissi bastırıp onları dikkatle izledim.

Uzunca bir süre beni süzdüler. Yorgun düşmüş hâlde, pislik içinde ve gözyaşlarımı bastırmaya çalışırken duvar dibine sinmiş, beni dövmeye devam edip etmeyeceklerini merak ediyordum.

"Her neyse," dedi sarışın kız sonunda, "bence kendimizi gayet açık ifade ettik. Mutfakta görüşürüz, Elloren Gardner."

İkisi de dönüp kapıya yönelirken, "Kovaları geri getir," dedi Bleddyn, "ve bir daha takılıp düşmemeye çalış."

Onlar gittikten sonra öfkem tekrar depreşince bir iki dakika kadar hıçkırarak ağladım.

Bana böyle davranamazlardı. Davranamazlardı işte. Sert hareketlerle yüzümdeki yaşları sildim. Büyü gücüm olmayabilirdi ama onları Mutfak Sorumlusu'na şikâyet edebilirdim. Beni korkutup boyun eğdirmelerine izin vermeyecektim.

Öfkem korkumu yakıp kavururken derin bir nefes aldım ve bedenimi âdeta sürükleyerek mutfağa döndüm.

İçeri girdiğimde, çıkarken karşılaştığım o ortak sessizlikle yeniden karşılaştım.

Bleddyn'le sarışın Kelt kız Fernyllia'nın iki yanında durmuş, bana tehditkâr bakışlar atıyorlardı.

Yvan'sa beni görünce bir an şaşakaldı.

Fernyllia ve diğerleri de şaşkınlık içindeydi ama hızlıca kendilerini toparlayıp kapıldıkları dehşeti o özenli ve renk vermeyen ifadeleriyle maskelediler.

Sadece Yvan'ın gözlerinde kararsızlık emareleri vardı.

Ninova

Çocuğun ortalıkta olmadığı dikkatimi çekti; masanın üzerindeki kitaplar ve haritalar da gitmişti.

"Beni yere düşürüp tokat attılar!" dedim Fernyllia'ya. Bleddyn'le Kelt kızı işaret ederken sesim titriyordu.

"Büyücü Gardner, yanılıyor olmalısınız," dedi Fernyllia uysal bir tonla ama gözlerinde uyarıcı bir bakış vardı. "Eminim ki Bleddyn ve Iris size zarar vermek istememiştir."

"Beni dövüp tehdit ettiler!"

"Hayır, Büyücü Gardner," dedi Fernyllia. "Takılıp düştünüz."

Neye uğradığımı şaşırdım. Hepsi birleşip bana cephe almıştı resmen.

Başım dönerken ne yapacağımı düşünmeye çalıştım. Rektör'e gidip hepsini ihbar edebilirdim. Ama önce buradan sağ salim çıkmam gerekiyordu.

"Siz bu akşam daha fazla çalışmayın isterseniz, Büyücü Gardner," diye öneride bulundu Fernyllia ama nazik, itaatkâr sesinin derinlerinde emreder bir tını vardı. "Güzelce yerleşin. Vardiyanız yarın on beşinci saatte başlayacak."

Öfkem bitkin ve sinmiş bir ıstıraba dönüşürken gözyaşlarım yüzünden görüş alanımdaki her şey bulanıklaşmaya başladı.

Fernyllia'nın bana uzattığı kâğıtları aldım ve Yvan'a hiç gizlemeden suçlayıcı gözlerle baktım.

Ama o bana bakmıyor, öylece kaskatı duruyordu; elleri belindeydi, çenesini sıkmıştı, azimli bir tavırla sadakatinin kime olduğunu belli ediyordu.

Bana değildi.

Gözyaşlarımın sel olup akmak üzere olduğunu fark ettiğimde hepsine arkamı dönüp oradan kaçtım.

Yürürken tökezliyor, sessizce ağlıyor ve Kuzey Kulesi'ne giden yolu bulmakta güçlük çekiyordum.

Sığınacak bir yer. Şu an istediğim tek şey sığınacak bir yerdi. Uyuyup yarına kadar, kardeşlerimi bulup yardım isteyeceğim âna kadar saklanacağım bir yer.

Yvan'ın o nefret dolu bakışı gözümün önünden gitmiyordu ama mutfaktan uzaklaştıkça biraz daha iyi hissetmeye başladım.

Gökyüzünde bulutlar incelmeye devam edip ağır ağır hareket eden, koyu renkli yüzlerce yılanı andırır hâle gelmişti ve ay da kıpırdayan yılanların ardına kısmen saklanmış vaziyetteydi. Üniversite'nin dolambaçlı sokaklarından ve pelerinli yabancıların oluşturduğu küçük kalabalıkların arasından geçip Dokumacı Loncası ile bir sürü nemli otlağı ardımda bıraktım; bir yandan temiz hava, bir yandan da tempolu yürüyüş yavaş yavaş beni sakinleştiriyordu.

Bazı otlakları yuva edinmiş koyunlar, yemliklerin başında çamurlu yığınlar hâlinde toplanmıştı. Bazı otlaklar da uzun ahırlara bitişik at meralarıydı.

Sonra tüm bunları ardımda bırakıp geniş, çorak bir tarlaya bakarak durdum; eğimli bir alandı burası, çalılıklarla kaplı ve ıssızdı. O sırada hafif bir rüzgâr ıslığı kulağıma çalındı.

Kuzey Kulesi tam karşımdaydı.

Arazinin tam karşısında duruyor, bakımsız bir taş patika da kıvrılarak kuleye uzanıyordu. Bu eski askeri karakol arkasındaki ve iki yanındaki vahşi doğa sizi kuşatmadan önceki son duraktı. Ormanı koruyan bir nöbetçiyi andırıyordu. Çatının üzerinde de bir okçu kulesi dikkat çekiyordu.

Yeni evim.

Gri, soğuk ve ürperticiydi; her şey Sırt taşındandı, hiç ahşap yoktu. Edwin amcamın o sıcacık, rahat kır evinden tamamen farklıydı. Kuleye şöyle bir bakınca yüreğim iyice ezildi.

Boyun eğmiş vaziyette koca arazide ilerledim, ben yaklaştıkça kule kâbus gibi tepemde yükselmeye devam ediyordu.

Gördüğüm tek kapıyı açtığımda gıcırdayarak savrulup küçük bir antreyi önüme serdi; solda sarmal merdiven, sağda da

Ninova

bir ardiye vardı. Kapısı açıktı ve duvardaki fenerin loş ışığıyla içerinin kovalarla, tırmıklarla, fazladan fenerlerle ve çeşit çeşit temizlik malzemesiyle dolu olduğunu gördüm. Seyahat sandığımın ve kemanımın da burada olduğunu görünce keyfim yerine geldi.

Uzunca bir nefes verdim. *Gördün mü bak, her şey çok güzel olacak,* diye kendime güvence verdim. *Hem bir Gardneryalı ve Elf'le birlikte kalacağım. Nefret dolu Uriskler ve Keltler olmayacak. Her şey yoluna girecek.*

Şimdilik eşyalarımı ardiyede bırakmaya karar verip merdiveni çıktım; ayakkabılarım cilalı taşta birkaç kez kaymanın eşiğine gelirken ayak seslerim ürkütücü derecede sessiz kulede yankılanıyordu.

Üst kata ulaştığımda bir başka kapıdan geçip yine duvar feneriyle aydınlatılmış kısa bir koridora girdim. Duvarlardan birine dayanmış taş bank dikkatimi çekti, koridorun her iki yanındaki pencereler etrafı çevreleyen arazilere bakıyor, ay da hafifçe görünüyordu. Karşımdaki duvara metal bir merdiven montelenmişti; kolları, okçu kulesine açılan ve uzun zamandır çivilenip kapatılmış hâlde duran tavan girişine çıkıyordu. Koridorun sonunda da başka bir kapı vardı.

Yeni evim orası olmalı.

Kapı aralığında herhangi bir ışık göremeyince oda arkadaşlarımın uyuyup uyumadıklarını veya burada olup olmadıklarını merak ettim. Boş koridorda kapıya ilerlerken sessizlikten dolayı biraz ürpermiştim.

Kapıyı açmadan önce duraklayıp pencereden dışarı baktım; ay sanki gözlerini dikmiş izliyor, soğuk ve kayıtsız görünüyordu. Hareket eden bulutların ardında kalana kadar ayı izledim. Dışarıdaki dünya zifiri karanlığa gömülüyordu. Tekrar kapıya döndüm ve soğuk, metal topuzunu kavrayıp açtım.

İçerisi kapkaranlıktı ama tam karşımdaki geniş, oval pencereyi seçebiliyordum.

Ninova

"Merhaba," dedim yumuşak bir sesle, uyuyan birisi varsa rahatsız etmek istemiyordum. Bulutlar oradan oraya ilerliyor, ay ışığı odaya vuruyordu.

Sonra onu gördüm. Pencerenin hemen altında, eğilmiş vaziyette duran şeyi.

Kanatları olan şeyi.

Kanım çekilirken öyle güçlü bir korkuya kapıldım ki âdeta felç oldum ve olduğum yere çakıldım.

Icaral.

Nasıl becerdiyse içeri girmişti. Öldürülmek üzereydim. Karşımdaki şeyden Valgard'daki Icarallarla aynı çürük et kokusu yayılıyordu.

Yavaşça ayağa kalkıp hırpani, simsiyah kanatlarını açtı. Yalnız da değildi. Hemen sağında, şifonyer gibi görünen bir şeyin üzerindeki kıpırtı dikkatimi çekti. Bir başka kanatlı figür saldırmayı bekliyormuş gibi oraya çömelmişti.

Yüce Kadim Varlık, iki taneler.

"Merhaba, Elloren Gardner," dedi pencerenin altındaki Icaral kulak tırmalayan, kötücül bir sesle. "Cehenneme hoş geldin."

Ninova

ALTINCI BÖLÜM

Ariel

İçimi şiddetli bir enerji dalgası sardı ve Icaral bana yaklaşırken içinde bulunduğum o felç edici korku pusundan beni çekip çıkardı.

Dehşete kapılmış olsam da kendime gelip odadan çıkarak kısa koridor boyunca koştum. Taş banka çarpıp sarmal merdivenin basamaklarını üçer üçer inerken neredeyse düşecektim.

Zemine atlayıp da bileğimi burktuğumda mide bulandırıcı netlikte bir aydınlanma yaşadım.

Hiçbir yer güvenli değildi.

Burada olduklarına göre muhtemelen her yerdeydiler. Çok büyük ihtimalle dışarıda da beni bekliyorlardı.

Ardiyeye dalıp kapıyı arkamdan kapadım ve eski bir kitaplıkla seyahat sandığımdan kendime barikat yaptım. Karanlıkta, soğuk taş zeminde otururken korku ve panik içinde titriyordum. Antrenin loş ışığı ve tenimdeki hafif parıltı tek ışık kaynağımdı.

Etraf çok sessizdi.

Ölüm sessizliği vardı.

O kadar sessizdi ki panikle aldığım ağır nefeslerin sesi apaçık duyuluyor, göğsümde delicesine atan kalbim de resmen gürültü çıkarıyordu. Gelgelelim orada olduklarını biliyordum. Beni beklediklerini.

"*Ben Karanlık Cadı değilim!*" diye bağırdım kapıya, ağzımdan tükürükler saçarak.

Bir an için yanıt gelmedi. Sadece sessizlik vardı. Geldiğindeyse çok yakınımdaydı.

"Ah, evet, öylesin," diye alay edercesine tısladı o şey.

Yüce Kadim Varlık, kapının hemen diğer tarafında!

Titrememem iyice şiddetlenirken çaresiz fısıltılarla *Kadimler Kitabı*'ndan bir duayı tekrar tekrar okumaya başladım.

Kutsalların kutsalı Kadim Varlık, Gökteki Cennetten uzanıp beni Habis Varlıklar'dan...

Ben hayatımın bağışlanması için yalvarırken iblis tırnaklarını kapıya sürtmeye koyuldu. Hem de çok yavaşça. Tekrar tekrar.

Ardından yine sessizlik çöktü.

Kapıya kuvvetlice bir şeyin çarpmasıyla kurduğum barikatın ardında bacaklarım sarsıldı. Bağırıp ağlamaya başladım.

"Seni *öldüreceğim*," diye hırladı kapının diğer tarafındaki şey, "hem de *yavaş yavaş*."

Tekrar tırnakla kazıma sesleri başladı ama bu sefer daha keskin olup sanki ahşap kapı bıçakla kanırtılıyormuş gibi geliyordu.

"Bir noktada uyuman gerekecek, Gardneryalı," diye hırladı zalim canavar. "Uyuduğunda da seni deşeceğim..."

Kanırtılan ahşap sesi iyice yükselirken bacaklarımdaki ritmik baskıyı açıkça hissedebiliyordum. O şey kapıyı söküyor, bunu yapması da beni öldürmek için ayıracağı kadar uzun zaman alıyordu.

Düşüncelerim kafamın içinde deliye dönmüş bir kısrak gibi savruluyordu. Rafe, Trystan ve Gareth'ın okula gelip de beni bu dolabın içinde can vermiş, Icarallar tarafından parçalanmış hâlde bulmalarına dair görüntüler zihnime üşüşüyordu. Bana olanları öğrendiğinde amcamın kalbinin buna dayanmaması. Fallon Bane'in kaderime sevinmesi. Sage'in asasının bulunması...

Asa!

Ninova

Karanlıkta etrafı yoklayıp el yordamıyla sandığımın kayışlarını buldum, kapağını hızla açtım ve ellerim delicesine titrerken kumaş astarı yırttım ve asayı aldım. Sage bunun güçlü bir asa olduğunu söylemişti; belki de benim gibi zayıf biri için bile işe yarayacak kadar güçlüydü.

Komutan Vin'in öğrettiği şekilde asayı tutup ucunu avucuma bastırdım ve kazıma sesine doğrulttum. Aklımda herhangi bir büyü sözü yoktu. Sadece çocukluğumdaki hikâyelerde geçen sihirli sözcüklerin bazısını hatırlıyordum. Yüzümden yaşlar süzülürken hepsini denedim.

Hiçbir şey olmuyor.

Asayı yere fırlatıp korkunun o buz gibi, boğucu kıskacında kendimi kaybettim. Gecenin geç saatlerine dek kazıyıp kanırtmalar devam ederken düştükçe düştüm, her şey yavaş yavaş kararana kadar da düşmeye devam ettim.

Kuzey Kulesi'nin üst kat koridorunda koşuyorum.

Koridor uzadıkça uzuyor, sonunda ne olduğunu göremiyorum, derken nihayet yeni evime ulaşıyorum. Bu sefer kapı açık, oda yumuşak bir ışıkla aydınlatılmış, uhrevi bir kırmızılıkla parlıyor. İçeriye adımımı atıyorum, kalbim küt küt atıyor.

Sage Gaffney pencerenin orada oturuyor, yanında alevi kan kırmızısı bir mum var; odaya uzun gölgeler düşürüyor. Sage'in yüzü ifadesiz, gözyuvarları oyuk.

"Sage," diyorum kafam karışarak. "Neden buradasın?"

Cevap vermiyor, sadece siyah pelerinini aralayıp altına saklanmış bir bohçayı gösteriyor. Bohçanın içinde, sıkıca battaniyelere sarılmış bir şey hareket ediyor. Sage onu bana uzatıyor.

Temkinle yaklaşıyorum ona. Bohçada durmaksızın bir kıpırtı; sanki yumuşak kabuğunu kırmak üzere, doğmak için çabalayan bebek bir kertenkele. Güçlü bir tiksinti duyuyorum.

Sage'in bebeği.

Icaral.

Ninova

Dehşet dolu bir meraka kapılıyorum. Bir anlık tereddüdün ardından uzanıp battaniyeyi açıyorum.

Sage'in doğurduğu yaratığı gördüğümde felç edici bir korku her yanımı sarmalıyor. Valgard'daki Icaral'ın kafası. Gözleri bembeyaz ve ruhsuz. İğrenç, kapkara kanatlarını açıyor, ağzından bir hırıltı çıkıyor, saldırıya geçiyor...

"*Hayır! Hayır!*" diye bağırırken gözlerimin önündeki görüntü bir kadının sesiyle kesiliverdi.

"Uyan, çocuğum!"

Rüya gün doğumundaki sis gibi dağılırken yerini karşımda diz çökmüş yaşlı bir Urisk kadının yüzü aldı; geniş, mavi yüzünde kuru üzümleri andıran derin çizgiler vardı, kırlaşmış saçlarını da kahverengi bir fularla başının arkasına almıştı.

Geriye sıçrayarak omuzlarımı tutan kırışık, kemikli ellerden kurtuldum. Beni bırakan kadın topuklarının üzerinde geriye yaslanırken yüz ifadesinde temkinli bir endişe vardı. Başımı sertçe iki yana sallayarak kendime gelmeye çalıştım.

Bayılmış mıyım?

Kafam karışmış, sersemlemiş hâlde hızlı hızlı etrafa bakındım.

Rüya görüyordum. Hepsi kâbus muydu?

Urisk kadının gözleri yerde, yanımda duran bir şeye kaydı. "Asanı düşürmüşsün," dedi.

Kalbim resmen boğazımda atmaya başladı.

Asayı kaptığım gibi seyahat sandığımın iç astarının altına sıkıştırıverdim ve kadının elimde pahalı bir asa olmasından şüphelenmediğini görünce rahatladım. "Icarallar saldırdı," diye haber verdim nefesim kesilerek.

Kadın hiç de şaşırmış gibi görünmüyordu. Aksine, başını eğip bana şöyle bir baktı.

"Bayan Ariel'dan bahsediyorsun sanırım."

Hararetle başımı iki yana salladım. "Hayır. Icarallardı diyorum. Eminim."

Ninova

"Bayan Ariel ve Bayan Wynter Icaral zaten," diye karşılık verdi kadın sakince.

Ağzım açık bakakaldım. Ona inanmayı reddederek bir kez daha başımı iki yana salladım. "Hayır. Olamaz. Rektör Yardımcısı bana Ariel Haven'ın Gardneryalı, Wynter Eirllyn'in de Elf olduğunu söyledi."

Kadın kaşlarından birini kaldırdı. "Bu doğru, Büyücü Gardner. Ama Icaral oldukları da doğru."

Yüzümdeki bütün kan çekiliverdi. "Hayır. Bu imkânsız," dedim fısıldayarak, oda kontrolsüzce dönmeye başlamıştı sanki. "Onlar... onlar benim oda arkadaşım *olamazlar!* Beni *öldürmek* istiyorlar!"

"Sakin ol, çocuğum," dedi azarlarcasına, aşırı tepki veriyormuşum gibi. "Histerik davranıyorsun. Bayan Wynter karıncayı bile incitmez. O kadar naziktir ki. Bayan Ariel ilk görüşte biraz korkunç gelebilir..."

"*Biraz* mı?" diye bağırdım. "Bütün gece pençeleriyle bu kapıyı kazıyıp beni öldürmek istediğini söyledi!"

"Öyle demek istemediğine eminim, Büyücü Gardner," diye karşılık verdi beni teskin etmek ister gibi.

İnanamıyordum. Icaral iblisleri hakkında nasıl bu kadar rahat olabiliyordu?

"Neredeler?" diye sordum sertçe, arkasındaki antreye bakarak.

"Gittiler, Büyücü Gardner. Derse herhâlde."

"Bir de burada *öğrenciler* mi?" diye bağırdım, bunların gerçekten yaşandığına inanamayarak. Fakat sonra Vyvian halamın bahsettiği iki Icaral iblisi aklıma geldi. Üniversite'de olduklarını söylemişti.

Oda arkadaşlarım.

Başım dönmeye başladı.

Urisk kadın yerden kalkıp bana elini uzattı.

Onu görmezden gelip kendi başıma kalktım; bu kadına güvenmiyordum. Burada hiçbir şeye güvenmiyordum.

Elini indirip bana muğlak bir bakış attıktan sonra paspasla kovayı aldı ve sallana sallana antreye geçti.

Ardiyenin kapısına tereddütle yaklaştım; bir yanım kapının yanındaki duvarların ardına saklanmış Icarallarla karşılaşmayı bekliyordu ama Urisk kadının kendi kendine şarkı mırıldanarak paspasla kovayı yere bıraktığını görünce başımı dışarı uzattım.

Antrede ikimizden başkası yoktu.

Sarmal merdivenin yarısına dek uzanan pencereden içeri gün ışığı süzülüyordu. Masmavi gökyüzünde hareket eden kabarık beyaz bulutları görebiliyordum. Bacaklarım titreyerek ardiyeden çıktım ve çılgınca etrafıma bakınıp dikkatle kulak kesildim. Sonra arkama dönüp ardiyenin kapısını kapadım ve aniden başım dönmeye başladı.

Duyduğum o kazıma sesleri, kanırtmalar... hepsi *gerçekti.*

Kapının tamamı bir bıçak veya keskin bir aletle ahşaba derince kazınmış yazılarla doluydu. Icaral oraya tekrar tekrar "NEFRET" ve "ÖLÜM" yazmış, kapının üzerini türlü çeşit iğrenç sözle doldurmuştu. Urisk kadına döndüm.

"Bunu görüyor musunuz?" diye sordum tiz bir sesle.

Kadın cık cıklayıp başını iki yana salladı. "Bayan Ariel'ın işi olmalı."

Nasıl bu kadar sakin olabiliyordu?

"Ariel," dedim şaşkınlık içinde. "Yeni oda arkadaşım. İblis olan."

"Kendisinin sinirleri biraz gergindir, Büyücü Gardner."

Sinirleri mi gergindir? Burası Üniversite mi yoksa tımarhane mi?

"Siz hiç merak etmeyin, Büyücü Gardner," dedi gıdaklar gibi bir sesle. "Ben kapıyı değiştiririm..."

Kadının insanı çileden çıkaran sakinliğine daha fazla tahammül edemeyerek yanından ayrıldım ve Kuzey Kulesi'ni elimden geldiğince hızlı adımlarla geride bıraktım.

Ninova

YEDİNCİ BÖLÜM

Turnuvalar ve Sınavlar

Tökezleyerek gün ışığına adımımı attığımda gözlerim parlaklıktan sızlamaya başladı.

Sabahın ilerleyen saatleriydi ve güneş tam tepedeydi, önceki gün son derece gri olan tarlalar şimdi yemyeşil ve iç açıcıydı, sonbaharın canlı renkleriyle vurgulanan ağaçlarla çevriliydi.

Kuzey Kulesi'ni inişli çıkışlı at otlaklarından ayıran geniş, çalılık alanda hızla ilerlerken güneşten dolayı gözlerimi kıstım.

Onlara ayrılmış alanın yanından alelacele geçerken birkaç meraklı koyun başlarını kaldırıp bana baktı. Ayaklarımın altındaki toprak yol nemliydi, havada da çamur ve yeşillik kokusu vardı. Dokuma Loncası binasından dokuma tezgâhlarının tıkırtısı ve sohbet eden neşeli kadın sesleri geliyor, açık bıraktıkları kapılar sayesinde temiz hava içeri doluyordu. Sarışın Verpakyalı ve gümüşi saçlı Elfhollen kızları binaya girip çıkıyor, yeni gelenler parlak renkli sepetler taşıyordu. Hepsini ardımda bırakıp Üniversite şehrinin taş kaldırımlı yürüyüş yollarına koştum; ara ara öğrencilerden, işçilerden ve profesörlerden oluşan topluluklar laflarını yarıda kesip bana şaşkın şaşkın bakıyorlardı.

Kayışlara ve eşiklere tutturularak binalara yerleştirilmiş bayraklar her yerde dalgalanıyordu. Görünüşe göre en çok gri arka plan üzerindeki dört yıldızlı Verpakya bayrağı vardı, onu

da Gardnerya'nın gümüşi Erthia küresi izliyordu. Kalabalık sokaklarda gezenler kutlama havasındaydı, her rütbeden askerler de tam kadro iş başındaydı.

Bir anda bu haftanın Güz Turnavaları'nın başlangıcı olduğunu hatırladım. Kardeşlerim bana bu turnuvalardan bahsetmişlerdi; yarışmalar okçuluktan kılıç dövüşüne, dokumacılıktan cam yapımına çeşitlilik gösteriyordu. Yarışmacılar da ustalıklarını sergileyip çeşitli loncaları etkilemek için Erthia'nın her yerinden geliyorlardı.

Nefes nefese kalınca heybetli Tüccar Loncası'nın önünde durdum; girişe Gardnerya bayraklarıyla Elflerin Alfsighr diyarının bembeyaz bayrakları asılmıştı. Etrafımı saran kalabalığın itiş kakışlarının hedefi oldum. Bu insan selinin ortasında nereye gideceğimi bulmaya çalışırken binadan binaya bakıyordum ama tanıdık gelen ne bir kimse ne de bir yer vardı.

"İyi misin?"

Sesin geldiği tarafa döndüğümde sivri kulaklı, genç bir Elfhollen askerinin parlak gümüşi gözlerini bana diktiğini gördüm.

"Hayır," diye karşılık verdim.

"Yardım edebilir miyim?"

Boş boş etrafa bakındım. "Yerleşim Sorumlusu'nu bulmam gerek."

"Hemen karşıki sokakta." Gardnerya bayraklarıyla kaplı alçak bir binayı işaret etti. "Şurası."

Öğrencilerin yerleşiminden sorumlu olan Büyücü Sylvia Abernathy'nin ofisine erişmek için insanlar ve atların oluşturduğu trafiği aşarken içim rahatladı.

O da benim gibi Gardneryalıydı. Durumun ciddiyetini anlayacağından ve bana yardım edeceğinden emindim.

Kısa süre sonra havasız bir ofiste, Büyücü Abernathy'nin karşısında oturuyordum. Suratı bir deri bir kemikti ve uzun masası-

Ninova

nın arkasında bayrağımız vardı. Tıpkı temizlik görevlisi Urisk kadın gibi o da her nedense görünümüme de anlattıklarıma da şaşırmamıştı; buz gibi, sakin gözlerle beni izliyordu.

"Bana yardım edeceksiniz, değil mi?" diye sordum yalvarırcasına, sakinliği karşısında hayrete düşerek.

Bir an için kalemini önündeki kâğıtların üzerinde, havada asılı kalmış gibi tuttu. "Bu tamamen sana bağlı, Büyücü Gardner," dedi, yeniden yazmaya koyularak.

"Anlamıyorum." Soğukkanlılığımı korumakta güçlük çekiyordum.

"Şöyle ki, Büyücü Gardner," diye karşılık verdi ilgisizce, "yerleşiminle alakalı olarak halan bana ulaşmıştı. Dün sabah bir rün-şahiniyle talimat gönderdi. Elbette ki seni başka bir odaya taşımak mümkün... daha cana yakın oda arkadaşlarıyla."

Daha cana yakın oda arkadaşları mı?

Neden öfkeden deliye dönmemişti? Icarallarla aynı odaya yerleştirilmiştim! Üstüne üstlük beni öldürmeye çalışmışlardı!

Kendimi derin bir nefes almaya zorladım. Buradaki herkes aklını kaçırmış olsa da sakin kalmalıydım.

"Ne zaman taşınabilirim?" diye sordum, sesimin düzgün çıkması için çabalayarak.

Yazmayı bırakıp kalemini masasına koydu, ardından ellerini kavuşturup gözlerime baktı. "Büyü-bağlandığınız anda, Büyücü Gardner."

Ah, Yüce Kadim Varlık. Kalbim göğsüme çivi çakar gibi atmaya başladı. Vyvian halam...

Herkesin bir kırılma noktası vardır, Elloren. Beni seninkini bulmaya zorlama.

"Henüz bağlanamam," dedim tereddütlü bir sesle.

"Öyleyse," diye karşılık verdi sevimsiz bir tavırla, "sanırım durumunla başa çıkmanın bir yolunu bulman gerekecek."

Çaresizliğe kapılmıştım. "Amcama haber göndereceğim."

Ninova

Bana sıkıntılı bir bakış attı. "Halan benden amcanın hasta olduğu konusunda seni bilgilendirmemi de istedi. Kalbi zayıf düşmüş."

Neredeyse düşüp bayılacaktım. "*Ne?*" diye sorabildim zar zor. Vyvian halam böyle bir şeyi benden nasıl saklardı? "İyi mi? Ne zamandır hasta?"

"Ah, zamanla iyileşecekmiş," dedi ilgisizce. "Yerel bir doktor onunla ilgileniyormuş ama halan tüm bunlara kafa yormasının onun için çok stresli olacağını düşünüyor." Gözlerini üzerime dikip söylediklerini sindirebilmem için bana biraz zaman tanıdı.

İçimdeki ıstırap yavaş yavaş akkor bir öfke topuna dönerken ben de ona gözümü dikerek baktım.

"Öyleyse gidip Rektör'le konuşurum," dedim sesim sertleşerek.

Alay eder gibi bir homurtu çıkardı. "Rektör bunun gibi önemsiz meselelerle ilgilenmez. Kaldı ki halan zaten Rektör Yardımcısı'yla yerleşimin hakkında konuşmuş. Sanırım mevcut durum konusunda herkesin tam bir mutabakat içinde olduğunu anlıyorsundur."

Böyle olacaktı yani.

Verpax Üniversitesi'nden ayrılamazdım çünkü şeytani, korkunç, kanatsız Icarallar tarafından saldırıya uğrayabilirdim ve iki şeytani, korkunç, kanatlı Icaral'la birlikte yaşayıp insanların kollarımı ve bacaklarımı kırmak istediği bir yerde çalışmak dışında bir seçeneğim yoktu.

Ya da isteğine karşı çıkıp hasta amcama doğru düzgün tanımadığım bir adamla büyü-bağlanmama izin vermesi için baskı yapabilirdim.

Öfkeden titreyerek ayağa kalktım. "Benimle görüştüğünüz için teşekkür ederim. Şu an her şey netleşti gerçekten."

"Rica ederim," dedi ayağa kalkmaya tenezzül etmeden. "Yardımcı olabileceğim başka bir husus varsa lütfen söyle."

Bacaklarımın dengesini sağlamakta güçlük çekerek dönüp kapıya yöneldim.

Ninova

"Ah, Büyücü Gardner," dedi kadın kibarca, beni durdurarak. "Nasıl olduğunu sorarsa halana ne diyeyim? Hasta amcana da cevabını iletebilir."

Öfkeden biriken gözyaşlarımı bastırarak dönüp yüzüne baktım. Omuzlarımı dikleştirip gözlerimi gözlerine diktim. "Ona iyi olduğumu ve amcama da merak etmemesini söylemesini istediğimi söyleyin," dedim buz gibi bir sesle, "bir de beni Üniversite'ye göndermesinin bugüne kadar yaptığı en iyi şey olduğunu."

Bir anlığına gözünü gözümden ayırmadan öylece baktı, sonra dönüp tekrar kayıt defterine bir şeyler yazmaya odaklandı.

Şimdi nereye gideceğime dair hiçbir fikrim olmadığından Üniversite sokaklarında amaçsızca dolanmaya başladım ve darmadağınık hâlimi umursamadan, yanımdan geçip giden öğrencilerin ve profesörlerin şaşkın bakışlarına aldırmadan neşeli turnuva kalabalığını takip ettim.

Kısa süre sonra binaları geçip meydana çıktım ve sonunda kalabalık turnuva bölgesine ulaştım; serin esintide çeşit çeşit bayrak dalgalanıyordu. İleride bir okçuluk yarışması vardı; bir sıra Elf okçu oklarını çekmiş öylece dururken izleyiciler de etraflarını sarmıştı. Oklar muntazam bir uyum içinde ince direklerdeki oval hedeflere fırladı. Yüksek bir darbe sesiyle de hedeflerini vurdular.

Maç Sorumlusu'nun, "Cael Eirllyn!" diye seslenmesi üzerine genç bir Elf beyaz atını sürerek ödülünü almaya gitti.

İçimde kardeşlerime duyduğum özlemle yarışmadan uzaklaştım, gürültücü kalabalığın arasına dalarken her yerde tanıdık bir yüz arıyordum. Derken bir tane buldum ama bulmayı istediğim kesinlikle bu değildi.

Bir sonraki alanda Gardneryalı askeri öğrenciler asa yarışması yapıyorlardı. Yarışmacıların oluşturduğu sıranın ortasında bir kız gözüme takıldı. Tek çırak oydu; diğer sekiz Büyücü asker

Ninova

siyahlarına bürünmüştü, hepsinin kollarında gümüşi Beşinci Seviye şeritleri vardı.

Fallon Bane.

Gruplarındaki tek kız oydu. Herkes asalarını doğrultmuş, küçük alanın ilerisinde, tam karşılarında duran ahşap ve yuvarlak hedeflere nişan almıştı.

Büyücülerden birinin asasından ateş püskürünce ister istemez geriye sıçradım; alevlerin vurduğu hedef küçük bir ateş topu hâlinde patlamıştı.

Çoğunluğu Gardneryalı olan izleyicilerden alkışlar ve sevinç nidaları yükseldi. Bir grup Kelt de kollarını göğüslerinde kavuşturmuş, gözlerinde huzursuz bir bakışla yarışmayı izliyordu.

Erkek Büyücülerin kalanı da sırayla ateş püskürtüp benzer sonuçlar aldılar.

Fallon son sıradaydı. Kolunu kaldırıp kalabalığın susmasını bekledi. Sonra kolunu hızla ileriye savurarak beyaz bir buzdan mızrağı hedefe fırlattı.

Mızrağı kulakları sağır eden bir çatırtıyla hedefi delip geçerken ve hedef bembeyaz, dev bir top olup patlarken bu patlamayla ortaya çıkan daha küçük mızraklar da sıradaki diğer tüm hedefleri delip paramparça etti. Bunları izlerken irkilmeden edemedim.

Parçalanmış hedeflerin üzerinde buz ve kar karışımı bir bulut belirirken ortama sessizlik çöktü.

"Kazanan," diye gürledi Maç Sorumlusu, "Büyücü Fallon Bane!"

Gardneryalılar sevinç çığlıklarına boğulurken birkaç askeriye öğrencisi de detone sesleriyle ulusal marşımızı söylemeye koyuldu.

Böylece içimde kalan son cesaret kırıntısı da dağılıp gitti. İtip kakan kalabalığın arasından sıyrılıp tökezleyerek uzak bir yerdeki korunaklı ağacın yanına gittim. Islak, gölgeli çimenlere

Ninova

kendimi atıp uykusuzluktan ağrıyan başımı ellerime gömerek ağlamaya başladım.

"Elloren."

Birinin omzuma dokunmasıyla irkildim. Başımı kaldırıp baktığımda Aislinn ve Echo'nun yanıma çömeldiklerini gördüm; yüzlerinde şaşkın ve endişe dolu bir ifade vardı.

Ne diyeceğimi bilmiyordum. Her şey o kadar berbattı ki.

"Ne oldu?" diye sordu Aislinn. "*Her yerde* seni aradık. Kahvaltıya gelmeyince endişelendik." Uzanıp yavaşça yüzüme dokundu, kaşlarını da sertçe çatmıştı. "Elloren, yaralanmışsın. Biri mi vurdu?"

Islak çimende yanıma otururlarken ağlaya ağlaya onlara Icaralları ve mutfak işçilerini anlattım.

Aislinn başını iki yana salladı. "Halanın bu kadar acımasız olduğuna inanamıyorum."

"Bu bir sınav, Elloren," dedi Echo ciddiyetle.

"Sınav olduğunu *biliyorum*," diye karşılık verdim, huzursuzluk içinde iki elimle birden otları tutup çekerek. "Pes edip doğru düzgün tanımadığım bir adamla bağlanmadan önce ne kadar dayanabileceğimi görmek istiyor."

"Hayır," dedi Echo, ardına kadar açtığı gözlerinde kendinden emin bir bakışla. "Kadim Varlık'ın sınavı bu. Sen Carnissa Gardner'in torunusun. Ona bu kadar benzemen tesadüf değil. Bu kötülük çukuruna düşmen gerekiyordu. Tıpkı *Kadim Kitap*'taki Fain gibi. Onun da başına her türlü kötülük ve talihsizlik gelmişti, hatırlasana. Ama hepsi bir sınavdı. Fain doğrudan şaşmadı ve sonunda zorlukları aşıp Kadim Varlık tarafından ödüllendirildi. Senin de Habis Varlıklar'la karşılaşman ve zorlukları aşman gerekiyor!"

"Ben Karanlık Cadı değilim, Echo," dedim gözyaşlarımı silerek. "Birinci Seviye bir Büyücüyüm ben. Tıpkı senin gibi. *Icaral iblislerini* tam olarak nasıl aşacağım?"

Ninova

"Kadim Varlık'ın gücü seninle," dedi. "Onun öğretilerine sadık kalırsan *aşarsın*."

Bu beni hiç de rahatlatmamıştı.

Büyü alanında hiçbir gücüm yoktu. Yardıma ihtiyacım vardı. Tercihen Beşinci Seviye bir Büyücüden gelecek bir yardıma.

Aklıma bir şey gelmesiyle oturduğum yerde doğruldum. "Lukas nerede?"

Aislinn'in yüzü aydınlandı. "Nerede olduğunu biliyorum," dedi kalkıp bana elini uzatarak. "Bugün gördüm. İkinci Bölük'teki –Randall'ın bölüğü– öğrencileri denetlemek için birkaç haftalığına burada. Gel hadi."

Ninova

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Silahlar

Turnuva alanından hızla uzaklaşırken Aislinn'in koluna yapışmıştım, berbat hâlim pek çok meraklı bakışı üzerime çekiyordu.

Biraz ilerideki Lukas'ı gördüğümde içimde gergin bir enerji dalgası kabardı.

Bir Elfhollen teğmeninin başı çektiği kalabalık tarafından çevrelenmişti ve Gardneryalı askeri öğrenciler düzenli olarak ona alkış tutuyorlardı. Kılıcını rakibe doğrultmuş olan Lukas'ın gözleri, küçük bir kemirgenin üzerinde uçan şahininki gibi odaklıydı ve yüzünde kendinden emin bir gülümseme vardı.

Biz yaklaşırken Lukas'ın gözleri benimkileri buldu, bu da bir anlığına da olsa dikkatinin dağılmasına sebep oldu. Rakibi, ucu bir başlıkla örtülmüş kılıcıyla onu kalbinin tam üstünden bıçaklamış gibi yaptı.

Lukas etrafında yükselen şaşkınlık nidalarının da rakibinin yüzündeki şokla karışık zafer ifadesinin de farkında değil gibiydi. Başını yana eğip berbat görünümümü inceledi, sonra dönüp kazanan rakibiyle tokalaştı ve eğilip adama Elfhollen dilinde bir şey söyledi. Gülen Elfhollenler o tuhaf dillerinde karşılık verdiler. Kılıcını kınına sokan Lukas yanımıza gelirken onun yerini başka bir Gardneryalı teğmen aldı.

"Elloren, ne oldu sana böyle?" diye sordu yaklaşırken. "Pislik içindesin." Başını sertçe geriye attı. "Biri mi saldırdı yoksa?"

"Gerçekten çok kötü durumdayım," dedim nefesim kesilerek. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

Gözlerini kıstı, ardından Aislinn'le Echo'ya baktı. "Onunla yalnız konuşabilir miyim?"

"Tabii ki," diye karşılık veren Echo hiç tereddüt etmemişti. Aislinn de hafif bir tebessümle bana cesaret vermeye çalıştı.

Onlar uzaklaşırken Lukas beni yakınlardaki geniş bir ağacın altında duran banka götürdü. Oturmamı işaret edince dediğini yaptım. Kılıcına bir bakış attım; Valgard'daki Icaral'ı kestiği kılıçtı. Bir de kemerindeki asası dikkatimi çekti. Silahlı olduğu için gerçekten sevinmiştim.

"Saldırıya uğradım," dedim. "Önce mutfakta, iş görevlendirmemi öğrenirken..."

"Bir dakika," diye sözümü kesti elini kaldırarak, "neden mutfakta çalışıyorsun?"

"Vyvian halam," dedim. "Harcımı ödemiyor, bu yüzden de çalışmam gerekiyor..."

"Neden?" diye sözümü kesti tekrar, kafası karışmıştı.

Cevap vermeden önce bir an duraksadım. Lukas bana sabırsızlıkla bakıyordu. Kaçışı yoktu. Bu konuyu konuşmak zorundaydık. Önce derin bir nefes aldım. "Ben büyü-bağlanana kadar harcımı ödemeyecek."

Meseleyi anlayarak başını aşağı yukarı salladı. "Ama..." dedi kısık, alınmış gibi bir sesle, "sen bağlanmak *istemiyorsun.*"

Ellerimi yalvarır gibi açarak konuştum. "Kişisel bir şey değil. Amcam... hasta." Sesim titredi. "Ve ona iki yıl bekleyeceğime söz verdim..."

"İki yıl mı?" diye sordu inanamayarak.

"Üniversite'yi bitirene kadar."

Yüzündeki ifadeden amcamın aptalın teki olduğunu, benim de böyle bir şeyi kabul ederek daha da büyük bir aptallık yaptığımı düşündüğü çok net okunuyordu.

"Lukas," dedim anlamasını isteyerek, "biz daha yeni tanıştık."

Gergin bir an boyunca sessiz kalırken bana hiç de küçük olmayan bir öfkeyle baktı.

"Seni gücendirmek istemedim, gerçekten." Destek bulmak için bankın serin Sırt taşını tuttum. "Hem amcama seninle tanışmadan önce söz vermiştim."

Lukas bir süre beni inceledikten sonra kaşlarından birini kaldırdı.

"Ailenin canı çok sıkılacak mı?" diye sordum istemeyerek de olsa.

"Evet," dedi.

"Ben gerçekten..."

"Senin ne kadar izole büyüdüğünün farkında değiller. Kızların on üç yaşında bağlanması yaygınlaşıyor. Bunun farkında mısın?"

"Yeni öğrendim," dedim zayıf bir sesle.

"Hem çoğu insanın da bağlanmadan önce tanışma fırsatı olmuyor. Tüm ayarlamaları aileleri yapıyor, onlar da bağlanma esnasında tanışıyorlar."

"Ben... ben bilmiyordum." Bankın ucunu daha sıkı kavradım.

"İkimizin de yaşı ortalamanın üzerinde. Kaç yaşındasın ki? On sekiz mi?"

"Birkaç hafta sonra on sekiz olacağım," dedim bir şeyi fark ederek. "Ama ben de işte tam olarak bundan bahsediyordum. Senin kaç yaşında olduğunu bile bilmiyorum. Bu yaygın bir şey olsun veya olmasın, seninle daha yeni tanıştım. Seni *tanımıyorum*."

Bu dediğime hafifçe güldü. "Ah, bilemiyorum," dedi dudaklarının kenarları kıvrılırken, "epey güzel anlaşıyor gibiydik."

Ninova

Halamın partisinin aklıma gelmesiyle kızardım. Öpüşmüştük. Çok uzun zaman önce yaşanmış bir şey gibi geliyordu şimdi ama sadece birkaç gün olmuştu.

Bütün dünyam altüst olmadan önceydi.

"Kaç yaşındasın, Lukas?" diye sordum.

"Yirmi."

"Görünüşe göre sen de büyü-bağlanmayı erteliyormuşsun," diye belirttim.

Yüzünün sertleştiğini görünce ona kafa tutulmasına alışık olmadığını anladım.

Bu konuda neden bu kadar alıngan? Hem neden daha önce bağlanmamış?

"Sana kim saldırdı?" diye sordu son sözlerimi duymazdan gelerek.

"Iris diye bir Kelt kız ve Bleddyn diye korkunç bir Urisk kız." Mutfakta olan her şeyi anlattım.

"Bu kolayca halledilir," dedi elini umarsızca sallayarak. "Başka bir şey oldu mu?"

Onun bu kadar rahat olması, bu korkunç durumun düzeltilebileceğinden bu kadar emin olması karşısında bir an sessizleştim.

"Ayrıca iki Icaral tarafından da saldırıya uğradım," diye devam ettim. "Ariel Haven ve Wynter Eirllyn. Yeni oda arkadaşlarım."

Bunun üzerine kaşlarından biri kalktı. "Seni iki *Icaral*'la aynı yere mi koydular? Valgard'da olanlardan sonra hem de?"

Perişan bir hâlde başımla onayladım. "Bağlanana kadar da yer değiştirmeme izin vermiyorlar."

Halamın inatçılığı onu hem etkilemiş hem de eğlendirmiş gibi kısa bir kahkaha attı. "Halan benimle büyü-bağlanmanı *gerçekten* çok istiyor, değil mi?"

"Görünüşe göre öyle."

"Şimdi Büyücü Abernathy'nin ofisine gidip bağlanmayı kabul ettiğimizi söylersek bütün sorunların çözüleceğinin far-

Ninova

kındasın, değil mi? Harcını ödemek için çalışmana da gerek kalmaz. Ve kalacağın yeri de seçebilirsin."

Önerisindeki cömertlik beni tamamen hazırlıksız yakalamış, ciddi anlamda duraksamama yol açmıştı. Yirmi yaşına kadar bağlanmamıştı ve her şeyi bir kenara bırakıp benimle bağlanmaya hazırdı. Bu inanılmaz iltifat, içimi baş döndürücü bir şaşkınlıkla doldurdu.

Fakat yine de çok hızlıydı işte.

"Yapamam," dedim başımı iki yana sallayarak. "İnan bana çok çekici bir teklif ama yapamam."

Bana şöyle bir bakıp iç çekti. "Açıkçası rahatladım. Alınma ama korkunç görünüyorsun. Üzerinde hayvan dışkısı mı var?"

Aniden içinde bulunduğumuz durumun korkunçluğunun farkına vardım. Domuz pisliğiyle kaplanmış vaziyetteydim ve Gardnerya'daki en seçkin adam benimle büyü-bağlanmak istiyordu.

Kendime engel olamayarak kısa bir kahkaha attım ve Lukas'a bitkinlikle baktım. "Evet." Başımı ellerime gömdüm. Hemen sonra yanıma oturduğunu fark ettim, koluma değen kolu sıcacıktı.

"Icarallar sana zarar verdi mi?" diye sordu.

Dönüp ona baktım. "Onlara fırsat vermedim. Kendimi ardiyeye kapatıp kapının önüne bariyer yaptım."

Lukas kahkaha attı. Doğrulup kılıcının kabzasına dokundu. "Onlar da kolayca halledilir."

"Kolayca halledilir mi?" *Dalga mı geçiyor?* "Onlar bildiğin *canavar!*"

"Hayır, değiller."

"*Kanatları* var! Bu da demek oluyor ki *güçlüler!* Valgard'dakilerden daha da beterler!"

"Hayır, değiller," dedi bir kez daha.

Aklım duracak gibiydi. "Bunu nasıl söyleyebiliyorsun?"

Ninova

"Şöyle ki, her şeyden önce Wynter Eirlly, Elf kraliyet ailesinin kızı..."

"Soylu bir prenses olması umurumda değil," diye çıkıştım öfkeyle. "Beni *öldürmek* istediği gerçeğini değiştirmiyor."

"Wynter Eirllyn zararsız biri," dedi sakince. "Onun kötü güçleri benimkiler kadardır." Pis pis sırıttı. "Hatta muhtemelen daha azdır."

Bu kadarı çok fazlaydı. "Sen kendi dinine inanmıyor musun?"

"Pek sayılmaz."

Pekâlâ, bunu beklemiyordum. "Ailen bunu biliyor mu?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Hayır."

Dürüstlüğü beni afallatmıştı. "Peki neden bana söylüyorsun?"

"Bilmiyorum, Elloren," dedi kısaca, kendisine kızıyormuş gibi. "Sana karşı dürüst olmam gerekiyormuş gibi hissediyorum. Nedenini gerçekten bilmiyorum." Banka sırtını yaslayarak uzaklara baktı; öylece dalıp gitmişti, âdeta kendi düşünceleriyle boğuşuyordu. Bir süre sonra yüzünde uysal bir ifadeyle tekrar bana döndü.

Ona kaşlarımı çatarak baktım. "Madem bunca zamandır buradaydın, neden asa testinden sonra gelip beni bulmadın?" Sesimdeki suçlayıcı tınıyı gizleyemedim. "Yanımda olsaydın..."

"Daha yeni döndüm," dedi, bozulmama sevinmiş gibi görünüyordu. Eğilip bana yaklaştı. "*Birileri* küçük bir diplomatik krize sebep oldu. Elfhollenler seni bırakmayı reddetmeme pek memnun olmadılar." Sesinde keskin bir tını belirdi. "Babam da öyle. Tutuklanma söz konusuydu."

"Ah," dedim içim pişmanlıkla dolarak. Birden Lukas'ın üzerinde farklı bir askeri tunik olduğunu fark ettim; kolundaki gümüşi Beşinci Seviye şeritleri daha ince, birbirine daha yakındı. "Üniforman. Değişmiş." Gümüşi bantlardan birinde parmağımı gezdirirken aniden bunun ne kadar samimi bir hareket olduğunu fark edip utanç içinde elimi çektim.

Ninova

Cesaretimi toplayıp ona baktığımda yüzünde baştan çıkarıcı bir gülümseme vardı, gözleri de benimkilere kenetlenmişti. Hafifçe kolunu kaldırıp süslemeye baktı. "Her zamanki sebepten geçici olarak rütbem düşürülürdü," dedi, kadife yumuşaklığında bir sesle.

Yutkundum. "Neymiş o sebep?"

Gülümsemesi karanlık bir hâl aldı. "İtaatsizlik." Parmaklarını hafifçe elimin üzerinde gezdirdi. "İlave ceza olarak da," diye devam etti, "iki ayımı burada, Gardnerya'nın en yeteneksiz askeri öğrencilerini eğiterek geçireceğim."

"Özür dilerim," diye mırıldandım. Yavaşça ve tutkuyla elimle oynaması dikkatimi dağıtıyordu.

Lukas kısa bir kahkaha atıp arkasına yaslandı ve hâlinden memnun bir tavırla beni süzdü.

Derin bir nefes aldım. "Yani Wynter'ın zararsız olduğunu düşünüyorsun," dedim sonunda.

"Kesinlikle. Sanatçıdır. Bütün zamanını resim ve heykel yaparak, şiir yazarak geçirir. Doğru düzgün konuşmaz bile. Kendi gölgesinden korkar. Öte yandan Ariel Haven..."

"Şeytani olan," diye cümlesini bitirdim.

Buna karşılık güldü ama ben komik bir şey göremiyordum.

"O tam bir baş belasıdır," diye devam etti. "Uzun zaman önce Valgard Sanatoryumu'na geri gönderilmesi gerekiyordu."

"*Geri* mi?" diye araya girdim dehşete kapılarak.

"Çocukluğunun büyük kısmını orada geçirdi."

"Ah, Yüce Kadim Varlık..."

"Geçen sene neredeyse Üniversite'den atılıyordu. Bir şeyleri ateşe verme alışkanlığı mı varmış neymiş. Bir de onu sinir eden insanları."

Rengimin attığını hissedebiliyordum.

"Sakin ol, Elloren. Kimse seni ateşe vermeyecek."

Ona hayretle, sersemlemiş hâlde bakakaldım. "Bunu nasıl söyleyebiliyorsun? Dün gecenin büyük kısmını Ariel kapıya

Ninova

küfürler kazıyıp tehditler savururken bir ardiyenin içinde iki büklüm geçirdim."

"Ama bu *senin* seçimindi. Üstünlüğü ona sen verdin. Ariel da en az Wynter kadar zayıf ve zararsız. Sadece tehditler savurarak kendini bir şeymiş gibi gösteriyor. Sen de bu tuzağa düşmüşsün."

"*Bıçağı* vardı!"

"Al bakalım," dedi kılıcını çekip bana uzatarak. "Şimdi sende daha büyüğü var."

Kılıcı ona geri ittim. "Bunu nasıl kullanacağımı bile bilmiyorum."

Zarif bir hareketle kılıcını tekrar kınına soktu. "Muhtemelen Ariel'ın bıçağını kullandığından daha iyi kullanırsın."

"O tamamen şeytani biri!"

"Belki öyledir ama bu sene bir öğrenciye zarar vereceğini hiç sanmam. Öyle bir şey yaparsa tutuklanıp Verpakya'dan sürülür ve Valgard Sanatoryumu'na geri gönderilir. Kanatları kesilir ve günlerini çürüyerek geçireceği bir hücreye kapatılır. Ölmekten beter olur. Ariel bunu biliyor ve bundan deli gibi korkuyor. Seni kandırmasına izin verme."

"Büyücü Konseyi'nin neden şimdiye kadar kanatlarını kesip onu bir yerlere hapsetmediğini anlamıyorum," diye yakındım.

"Uluslararası antlaşmalar gereği Verpakya, Gardnerya'ya sadece erkek Icaralları teslim etmekle yükümlü. Kehanet gereği."

"Ama o erkek değil."

Lukas başıyla onayladı. "Dişi Icaralların hapsedilmesi hâlâ isteğe ve Icaral'ın ailesinin takdirine bağlı. Şimdilik. Büyücü Konseyi'nde Icaralların *rehabilite edilmesi* hakkında romantik fikirleri olanlar var ama sayıları yavaş yavaş azalıyor."

"Güzel." Başımı iki yana salladım. "Peki Ariel'ın ailesi neden kanatlarını kestirtmiyor?"

"Babası yüzünden. Sadakatsiz bağ-eşini cezalandırmak için kızının kanatlarına dokundurtmadı. Böylece Ariel'ın annesi,

Ninova

kendi hatalı eylemlerinin sonucu olarak kanatlı bir iblis doğurduğu gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalacaktı."

"Etkileyici." Uzunca bir nefes verdim. "Peki diğer Icaral? Elf olan?"

"Wynter Eirllyn'i gidip de Elf yönetimine şikâyet edecek olursan onu Alfsigr topraklarından sürerler ve bir daha da dönmesine izin vermezler. Elfler de en az Gardneryalılar kadar Icarallardan nefret ediyor. Şimdiye kadar sürülmemesinin tek sebebi, onu çok seven bir erkek kardeşinin olması.

"Bir şey daha var. Kendi yararına kullanabileceğin bir şey," dedi Lukas. "Ariel, Wynter Eirllyn'i çok seviyor. Kendisini Wynter'ın koruyucusu olarak görüyor ve onu bırakmak istemiyor. Yani anlayacağın üzere elinde bir koz var."

Omuzlarım düştü. "Hiç de elimde koz varmış gibi hissetmiyorum."

"Elloren," dedi uyarırcasına, "burada zayıf olamazsın. Yoksa seni canlı canlı yerler; özellikle de görünümün, bağlantıların yüzünden."

"İyi de *zayıfım* zaten. Ne büyü gücüm var ne de başka bir şeyim."

Büyüden yoksun bir Birinci Seviye. Bununla birlikte asa testim sırasında güç hissetmiştim. Topraktan gelen bir güç.

Lukas bir an için düşüncelere daldı. "Asa testinin sonuçları beni şaşırttı açıkçası." Omuzlarını silkti. "Yine de içimde iyi bir his var. Senin içinde büyü olduğunu hissedebiliyorum. Bence beklemede."

"Benimle daha yeni tanıştın," dedim, mağlup ve kesinlikle güçsüz hissederek.

"Bunun bir önemi yok ki," dedi başını iki yana sallayarak. "Hissedebiliyorum işte. Müziğinde duyabiliyorum ve..." Devam etmeden önce bir an tereddüt etti, sesi de alçalmıştı. "Öpüşmende hissedebiliyorum."

Ninova

Sözleriyle ve ateşli öpücüğünün aklıma gelmesiyle kızararak bakışlarımı indirdim. Kıyafetim pislik içindeydi. Toz toprağa ve Kadim Varlık bilir başka nelere bulanmıştım. Bir de bileğim, başım ve yanağım acıyordu.

Lukas'la tekrar öpüşmeyi düşünmenin sırası değildi.

İnleyip başımı ellerimin arasına gömdüm. "Peki ne yapmam gerekiyor, Lukas?"

Bir an için sessiz kaldı.

"Asalardan başka güç araçları da var, Elloren," dedi sakin bir sesle. "Düşmanlarının zayıf noktalarını bul. Ve tehlikeli ol."

Ninova

DOKUZUNCU BÖLÜM

Güç Dengesi

Öğleden sonranın ilerleyen saatlerinde mutfağa girdim. Babası Gardnerya Büyücü Müfrezesi'nin Komutanı olan ve askeri üniformasını kuşanmış Beşinci Seviye bir Büyücü bana eşlik ettiğinden cesaretliydim.

Konuşmamızın ardından Lukas beni Aislinn'in kaldığı yere götürmüştü. Orada temizlenip uzun, siyah bir eteğin üzerine Aislinn'in gösterişsiz tuniklerinden birini giymiştim. Aislinn'e kıyasla hatlarım biraz kıvrımlıydı ve basenimle memelerim siyah ipeği biraz germişti ama genel olarak kıyafetler üzerime makul derecede uymuştu.

Lukas ana mutfağa açılan küçük depo benzeri antrede önümden yürüyordu. Kapıyı öyle sert açtı ki duvara çarpan ahşap herkesin dikkatini çekti. Biz içeri girerken hepsi sessizliğe bürünerek donakaldı; ilk geldiğim zamankine kıyasla dehşet dolu yüz ifadeleri çok daha yoğun, çok daha yalındı.

Sadece Yvan açık bir öfkeyle Lukas'a bakıyordu; fırına odun atmayı yeni bitirmişti ve sanki karşısında yırtıcı hayvan varmış gibi usul usul, temkinli hareket ederek yavaşça kalktı.

Lukas'ın kim olduğunu *gayet iyi* bildikleri apaçık ortadaydı.

Bugün etrafta ne bir kitap ne de harita vardı. Koşuşturan küçük çocuklar da yoktu. Havaya kuvvetli bir çorba kokusu hâkimdi.

Lukas etrafa bakınıp hiç acele etmeden mutfağı inceledi; o sert bakışlı koyu yeşil gözleriyle her bir detayı âdeta zihnine kazıyordu.

"İyi günler," dedi sonunda. Duruşundan da ses tonundan da hoşnutsuzluk akıyordu.

"İyi günler, Büyücü Grey," diye karşılık verdi Fernyllia Hawthorne. Epey şaşkın görünüyordu.

Lukas ona kibirli ve öfkeli gözlerle bakıyordu. "Fernyllia Hawthorne, Iris Morgaine ve Bleddyn Arterra'yla konuşmak istiyorum."

Fernyllia gerginlikle ellerindeki unu ve hamuru sildi. Lukas'a yaklaşmadan önce kendini toparlamaya çalıştığı belliydi. Iris'le Bleddyn öne çıkarken bana tehditkâr bakışlar attılar. Birleşik nefretlerinin kuvveti altında zayıf düşsem de hemen Lukas'a baktım. Hiç etkilenmemiş gibiydi.

"Havadan sudan konuşmalara pek tahammülüm yoktur," diye sertçe söze girdi, "o yüzden hemen sadede gelelim. Iris Morgaine. Bildiğim kadarıyla ailen hâlâ çiftçilik yapıyor."

Şaşkınlıkla Lukas'a döndüm. *Bunun konuyla ne ilgisi var şimdi?*

Iris de konuşmanın beklenmedik gidişatı karşısında şaşırmış görünüyordu, kafa karışıklığıyla Lukas'a bakarken kaşlarını çatmıştı. "Evet," dedi ihtiyatla.

"Çiftlikleri de tam Gardnerya sınırındaydı, değil mi?" diye sordu Lukas.

"Evet, öyle."

"Essex askeri karargâhının yanındaydı galiba?"

"Doğru."

Ninova

Herkesin yüzünde birbirinin aynı şaşkın ifade vardı. Fernyllia ve Yvan hariç herkesin; Fernyllia düpedüz korkmuş görünüyor, Yvan ise daha ziyade öfkeli duruyordu.

"Eminim ki sizin hükümetinizle bizimki arasında sınır konusunda bir ihtilaf olduğunu biliyorsundur," diye devam etti Lukas.

Iris bir şey demese de yüzünde korku dolu bir ifade belirdi.

Lukas ona dik dik bakmaya devam etti. "Ordumuzun, ailenin çiftliğine el koymaya karar vermesi çok yazık olur. Ayrıca askeri eğitimler sırasında bir şeylerin ters gidip ailenin evinde yangın çıkması da çok yazık olur... kazara elbette. Bu tür olaylar neyse ki çok nadir yaşanır ama zaman zaman yaşanıyor işte."

Iris'in ağzı sanki bir şey söylemek istiyormuş gibi birkaç kez açıldı ama hiç ses çıkmadı. Onun bu şaşkınlığına ve rahatsızlığına karşın Lukas eğleniyor gibiydi.

Ensemde soğuk bir karıncalanma hissettim.

"Ben en iyisi babamı, Gardnerya Ordusu Komutanı Lachlan Grey'i ailenin evinin konumu hakkında uyarayım da böyle talihsiz bir şeyin yaşanmaması için önlem alsın."

"Teşek... teşekkür ederim," diyebildi Iris sonunda sesi titreyerek. O meydan okuyan tavrından eser kalmamıştı. "Teşekkür ederim, efendim."

Aldığı karşılıktan memnun olan Lukas başını aşağı yukarı sallayıp Bleddyn'e döndü. "Ve sen, Bleddyn Arterra. Annen Fae Adaları'nda çalışıyordu sanırım."

Bleddyn, Lukas'a gözlerini kısarak baktı; şakağındaki bir damar belirginleşmiş, yüzü ve bedeni gerginlikle kasılmıştı. Üzerimize saldırmak istediği, öfkesini dizginlemekte güçlük çektiği o kadar aşikârdı ki...

"Annen hastaydı, öyle değil mi?" diye kışkırtmaya devam etti Lukas.

Bleddyn hiçbir şey söylemese de ağzının kenarı seğirdi, gözlerinde de kana susamış bir ifade vardı.

Ninova

"Diğer işçilere Direniş propagandası yaptığının ortaya çıkması onun için çok kötü olurdu," dedi Lukas sakince. "Pyrran Adaları'na nakledilmesi için bir gerekçe olabilir. Sağlıklı birinin bile orada hayatta kalması zordur. Öyle bir yerde annenin durumu hiç de iyiye gitmez."

Zihnim harıl harıl çalışıyor, kafamın içinde âdeta bir savaş vuku buluyordu. Pyrran Adaları –fırtınası hiç dinmeyen bir askeri hapishane ve savaş kampı olan yer– Diyar Savaşı'nın sonunda düşmanlarımızı gönderdiğimiz yerdi.

Bleddyn'in yüzü düştü. Lukas'ınsa ağzı, avlayacağı fareyi köşeye kıstırmış bir kedi gibi yukarı kıvrıldı.

"Bu kadar endişelenmene gerek yok," dedi. "Annenin Direniş'le alakası olduğu ortaya çıksa bile eminim ki Gardnerya hükümeti tarafından cömertçe çalışma izni verilen kızının örnek davranışlar sergilemesi hâlinde pek çok şey göz ardı edilebilir. Anlatabildim mi?"

"Evet," dedi Bleddyn, nerdeyse duyulamayacak kadar kısık ve boğuk bir sesle.

Lukas sanki onu duymamış gibi başını öne eğdi. "Evet, *ne*?" diye sordu.

Bleddyn çenesini sıktıktan sonra, "Evet, efendim," dedi.

Gülümseyen Lukas, "Böylesi daha iyi," diye karşılık verdi.

Ağzım açık Lukas'a bakarken gücünü onların üzerinde bu kadar acımasızca ve etkili kullanmasına şaşırmış, öte yandan bundan biraz rahatsızlık da duymuştum.

Son olarak Fernyllia'ya döndü. "Ve siz, Bayan Hawthorne. Burada torununuz vardı, değil mi?"

Sanki planlanmış gibi arka kapı açıldı ve küçük Urisk kız –Fern– kucağında gri mutfak kedisiyle kıkırdayıp koşturarak içeri girdi. Fakat ortamdaki gerginliği ânında sezmesiyle gülümsemesi buhar olup uçtu. Kediyi yere bırakıp büyükannesinin eteklerinin ardına saklandı ve oradan bize kaçamak bakışlar attı. Fernyllia'nın da dünyası başına yıkılmış gibiydi.

Ninova

İster istemez suçluluk duymaya başladım.

Ama sana vurdular, diye hatırlattım kendime. *Seni dövdüler ve tehdit ettiler. Fernyllia onları durdurmak için kılını bile kıpırdatmadı.*

"Lütfen, efendim," dedi Fernyllia yalvarırcasına, "çocuk annesi hasta olduğu için burada. Mutfaktan uzak durmasını, çalışanları rahatsız etmemesini söyledim..."

Lukas merhametli bir ifadeyle gülümsedi. "Sakin olun, Bayan Hawthorne. Çocuk kalabilir. Mutfakta faydalı olduğuna eminim ve burada olduğunu bilmiyormuş gibi yapmaya da hazırım."

Fernyllia derin bir nefes verip başını itaatkâr bir edayla eğdi. "Teşekkür ederim, efendim. Çok naziksiniz..."

"Hayır, sakın bu hataya düşme," dedi Lukas sertçe. "Kesinlikle nazik değilim. Onun yaşında, elleri bu kadar küçük ve çevik bir çocuk, Fae Adaları'nda epey elverişli bir işçi olurdu."

Küçük Fern hıçkırıklara boğularak çaresizce büyükannesine baktı, bir yandan da kadının eteklerini çekiştiriyor ve Urisk dilinde yalvarırcasına bir şeyler söylüyordu.

Tıpkı insanın çok tehlikeli bir hayvan gördüğünde başka yere bakamaması gibi Fernyllia da gözlerini Lukas'tan ayırmıyordu. "Fern, sessiz ol," diye çıkıştı çocuğa.

Büyükannesinin sert sesine şaşıran Fern'ün yakarışları alçak iniltilere dönüştü.

Lukas oradaki herkese teker teker bakarken yüzünde katı ve merhametsiz bir ifade vardı. "Kendimi olabildiğince net ifade etmek istiyorum," diye söze girdi. "Büyücü Gardner bir daha takılıp düşerse veya kolunu tencerelere çarparsa veya yanlışlıkla üzerine kaynar su dökerse ya da mesela *ayakkabılarını aşındırırsa* o çocuğu Fae Adaları'na kalkan bir sonraki gemiye bindiririm. Anlaşılmayan bir nokta var mı?" Bakışlarını diktiği Fernyllia şimdi dosdoğru ona bakıyordu, yüzünde de azımsanamayacak bir korku vardı.

Ninova

"Yok," diye karşılık verdi. "Yok, efendim. Bence hepimiz ne demek istediğinizi anladık."

Lukas başını aşağı yukarı salladı. "Güzel." Bana döndüğünde yüz ifadesi yumuşamıştı. "Elloren, vardiyan bittiğinde seninle burada buluşuruz. Eminim ki bundan sonra çok daha keyifli bir iş deneyimi yaşayacaksın."

"Sağ ol," dedim boğuk bir sesle. Giderken arkasından baktığım sırada midem bulanıyor, zihnimde resmen kıyamet kopuyordu.

Fern büyükannesinin eteğine gömülmüştü, minicik yumruklarının arasında kumaşı sıkarak usul usul ağlıyordu. "Beni göndermelerine izin verme," diye sızlandı, en az yıpranmış elleriyle başını okşayarak onu sakinleştirmeye çalışan ve hem dikkati dağılmış hem de stresli görünen Fernyllia kadar perişan hâlde.

"Şişşt, dur bakalım. Kimse seni bir yere göndermiyor." Fernyllia bana döndü, sahte kibarlığının ardında yüzünde hâlâ korku vardı. "Büyücü Gardner, yorgun görünüyorsunuz. İsterseniz şuradaki baharatlı keklerin kremasını sürün siz."

Sesimi çıkarmayıp sadece başımla onayladım, sonra da kahverengi keklere doğru ilerledim. Etrafımdaki herkes daha zor, daha ağır işleri sessizce yaparken midem düğüm düğümdü.

Vardiyamın geri kalanı boyunca kimse benimle göz göze gelmedi.

Yvan hariç.

Ne zaman ocaklardaki ateşi harlamak için odun getirse elindekileri fırına atıp demir kapağı çarparak kapıyor, sonra da en az mutfak bıçakları kadar keskin bir bakışla gözlerini bana dikiyordu.

Onun düşmanca bakışları altında sinerken küçük Fern'ün mutfaktan çıkarken bana attığı endişeli bakış yüzünden de utançla kavruldum.

Ucunda biriken yaşlar gözlerimi yakarken yapışkan kremayı keklerin üzerine döküp yaymaya koyuldum.

Ninova

Keşke Lukas herkesi o kadar merhametsizce tehdit etmeseydi, özellikle de çocuğu. Keşke onları ailelerine zarar vermekle tehdit etmeseydi.

Utancım ağırlaştıkça ağırlaşırken çalışmakta güçlük çekiyordum; Fern'ün dehşet içindeki hıçkırıkları aklımdan çıkmıyordu.

Ama başka ne seçeneğim vardı ki? Bana zorbalık etmelerine izin mi verecektim? Beni tekmeleyip tokatlamalarına, daha fazla şiddet uygulamakla tehdit etmelerine sessiz mi kalacaktım? Hayır. Benden korkmalarını sağlayacaksa boş tehditler çok daha iyiydi.

Büyüden yoksun olabilirdim belki ama ben Carnissa Gardner'in torunu, Vyvian Damon'ın yeğeniydim ve Lukas Grey'in koruması altındaydım.

Vardiyam devam ederken beni cesaretlendirsin, Lukas'ın yaptıklarını haklı göstersin diye korkuma ve öfkeme tutundum ama o mide bulandırıcı suçluluk duygusundan kurtulmak mümkün değildi. Bir de çalışma saatimin sonuna kadar kimseyle göz göze gelmemeye dikkat ettim.

Özellikle de Yvan'la.

Duzenleme
Ny.Ozlem

ONUNCU BÖLÜM

Yüzleşme

Vardiyam bittikten sonra kimseye veda etmeden çıktım, zaten kimse de benimle vedalaşmaya niyetlenmedi.

Mutfağın dışındaki büyük yemek salonu, batakağacından masalara oturmuş profesörlerin yanı sıra hem askeri alanda hem de diğer alanlarda eğitim gören öğrenci gruplarıyla doluydu. Konuşmaların istikrarlı uğultusu salonda yankılanıyor, gümüş çatal bıçakların ve servis kaşıklarının tangırtısı da buna eşlik eden bir gürültü yaratıyordu.

Alacakaranlık çökerken pencerelerin önünden geçen insanlar karanlık silüetlere dönüşüyordu. Urisk işçilerden biri harıl harıl duvarlardaki meşaleleri ve masalardaki fenerleri yakmakla meşguldü.

Endişe içinde Lukas'ı arayarak geniş salona göz gezdirdim.

Ve Icaralları gördüm.

Salonun uzak ucunda oturuyorlardı, etraflarındaki masalar da sanki diğer öğrenciler özellikle onlardan kaçıyormuş gibi boştu.

Oda arkadaşlarım Ariel Haven ve Wynter Eirllyn. Dün gece onlara pek bakamamıştım ama şu an gördüklerim kesinlikle o ikisiydi.

Wynter görünüm itibarıyla odadaki diğer tüm Elf hizmetlilere benziyordu. Tıpkı diğerleri gibi gümüşi gözleri, küçük örgülerle süslenmiş uzun, bembeyaz saçları, soluk teni, sivri ama zarif kulakları ve fildişi kıyafetleri vardı. Fakat ötekilerin aksine kıyafeti ince ve siyah kanatlara yer açacak şekilde ayarlanmıştı. Kambur oturuyordu, kanatları da bedenini battaniye gibi sıkıca sarıyordu.

Zayıf ve üzgün görünüyordu.

Öte yandan Ariel kâbuslardan fırlayıp gelmiş gibiydi. Gardnerya kıyafet yönetmeliğine tamamen aykırı duran giyim kuşamıyla meydan okur gibiydi Üstünde tunik yerine sırtından aşağı ve yukarı doğru gelişigüzel düğümler atılmış dar, siyah bir şey vardı. Kıyafetinin bağcıkları hırpani ve yırtık gibi duran kanatlarına yer açıyor, bu da onun pençeli bir yırtıcı hayvanla karşılaşmış karga gibi gözükmesine sebep oluyordu. Altına erkek çocuğu gibi pantolon giymişti. Büyük, hantal botları vardı ve kısacık kesilmiş saçları, tuhaf açılarda duran yağlı çiviler gibi görünüyordu. Çektiği siyah sürme, açık yeşil gözlerinin neredeyse Valgard'da karşıma çıkan o Icarallar kadar beyaz ve ruhsuz görünmesine neden oluyordu. Kanatları alçak ve arkasında katlanmış hâlde duran Wynter'ın aksine Ariel kanatlarını tehditkârca çırparak gösteriş yapıyordu. Bir saldırıyı savuşturuyormuş gibi çömelmişti, kıstığı gözlerinde öfkeli bir bakışla salonu tarıyordu.

İşte oradalar. İşkencecilerim. Oturmuş baharatlı kek yiyorlar.

Her şey aniden zihnime tekrar üşüşmeye başladı: Ariel'ın şeytani gösterisi, kapıyı kazıyıp kanırtması, öleceğimi sandığımda kapıldığım dehşet.

Lukas mutfak çalışanlarına fazla sert davranmış olabilirdi ama bu yaratıklar... bunlar başlarına gelecek her şeyi, hatta daha fazlasını hak ediyordu.

İçim öfkeyle kaynarken korkuyu unutuverdim.

Yumruklarımı sıkarak masalarına gittim ve keki tabaklarından alıverdim. İkisi de gözleri fal taşı gibi açılarak bana baktı.

"Cehennem sakinlerine kek yok!" dedim âdeta hırlayarak. Kalbim deli gibi çarpıyordu.

Ariel ayağa fırladı, taze ve iyileşmekte olan bıçak yaralarına benzer izlerle kaplı sert, çöp gibi kollarından destek alıyordu. Korkutucu bir ifadeyle yüzünü buruşturup keke doğru atıldı.

Hızlıca kenara çekilmemle dengesini kaybedip masanın üzerine düştü, tabaklar ve yiyecekler her yana saçıldı. Etrafımızda şaşkınlık dolu sesler yükselirken Wynter etrafa fırlayan yemek ve içeceklerden kendini korumak için hızla elini kaldırdı.

"Neler oluyor burada?" diyen otoriter bir erkek sesi yükseldi.

Arkama döndüğümde yeşil cübbeli bir profesörle karşı karşıya geldim; kısa sayılabilecek dağınık, kahverengi saçları olan, gözlüklü, biraz paspal bir Kelt'ti.

Profesörün gözleri bir anlığına şaşkınlıkla irileşti.

Büyükanneme olan benzerliğim. Onu bu kadar afallatan şey buydu. Gözlerinden anlayabiliyordum.

Kocaman alan bazı şaşkın fısıltılar dışında neredeyse tamamen sessizleşmişti ve hemen hemen herkes bizi izliyordu.

Üstü başı yiyecek ve içeceklerle kaplı Ariel masadan çabucak kalkıp uzun parmağını bana doğrulttu. "Yemeğimizi aldı!"

Profesörün şaşkınlığı abartılı bir korkuya, sonra da zar zor gizlenen bir hiddete dönüştü.

Bana öfkeyle baktı. "Hemen öğrenciye yemeğini geri verin!"

"Öğrenci" derken? Dalga mı geçiyordu bu adam?

"Hayır," dedim profesörden bir adım uzaklaşıp iki dilim keki saklarken. "Beni *bütün gece* korkutup sonra da kremasını *benim* sürdüğüm keki yiyemez!"

Profesör güve yemiş kanatlarını tedirginlikle çırpan Ariel'a döndü. Ona şüpheyle bakıyordu. "Ne demek oluyor bu, Ariel?"

Ariel mi? İsmiyle hitap edecek kadar samimi miydi onunla?

Ninova

"Benim hatam değil!" diye bağırdı Ariel. "Dün gece odamıza geldi, pis Icarallarla birlikte kalamayacağını söyleyip kendini ardiyeye kapadı! Onu dışarı çıkarmaya çalıştım ama bağıra çağıra kendisinin Carnissa Gardner'ın torunu olduğunu, burada Icarallarla, Elflerle ve Keltlerle birlikte olamayacağını söyleyip durdu! Saf kanını lekelermişiz! Gardneryalıların üstün ırk olduğunu, geri kalan herkesin de aşağılık Habis Varlıklar olduğunu, kendisinin de bir sonraki Karanlık Cadı olduğunu söyledi!"

Şaşkınlık ve öfke elimi kolumu bağladı.

Kelt öğretmen bana döndüğünde yüzünde tuhaf, kederli bir ifade vardı ama sonra çehresi sertleşti.

"Yalan... *yalan* söylüyor!" diye kekeledim, Ariel'ın adamın arkasındaki yüzü travmatize olmuş kurban ifadesinden karanlık, kurnaz bir ifadeye geçiş yaparken. "*Peşime* düştü! Beni *korkutup* durdu! Ardiyenin içinde barikat kurmam gerekti! Sonra da gecenin büyük kısmını kapıyı *bıçakla* kazıyarak geçirdi!"

Profesör düşünceli bir ifadeyle Ariel'a baktıktan sonra bana döndü, gözlerinde buz gibi bir bakış vardı ve birbirine bastırdığı dudakları ince bir çizgi hâlini almıştı.

Kaybetmiştim. Tabii ki onun tarafındaydı. Ne de olsa Kelt'ti.

"Büyücü Elloren Gardner," dedi buyurgan bir tonla, ismim sanki ona acı veriyormuş gibi yüzü kasılmıştı. Adımı bilmesine şaşırmamıştım. Herkes biliyordu. "Bu öğrencilere yemeklerini geri verin."

Durumun adaletsizliği midemi bulandırıyordu. "*Peki!*" diye tersleyip keki masaya öyle bir fırlattım ki tabaklardan sekip ortadaki genel pisliğe eklendi.

"Teşekkürler, Profesör Kristian," diyen Ariel'ın gözlerinde köpek yavrusu bakışları vardı.

Ona saldırmak istiyordum.

"Elloren," diye tanıdık bir ses duydum arkamdan, "vardiyan bitmedi mi?"

Dönüp baktığımda Lukas'ın bana doğru geldiğini gördüm.

Ninova

Gözleri kibirli bir bakışla Profesör Kristian ve Icarallar arasında gidip geldikten sonra tekrar bana odaklandı, kılıcı ve asası belindeydi. Doğrulup çenemi kaldırdım.

Güzel. Desteğim vardı. Gerçek bir destek. Beşinci Seviye bir Büyücü. Benim yerime yalancı Icarallara inanmaya dünden hazır, işe yaramaz bir Kelt öğretmen değil.

Buz gibi bakışlarını Lukas'a diken Profesör Kristian'a döndüm, içimde acı bir zafer dalgası hissediyordum.

Lukas'ın bana uzattığı koluna girip arkama bakmadan oradan uzaklaştım.

Lukas'la birlikte Kuzey Kulesi'ne giden yolu yarılamıştık ki küçük bir avlunun ortasındaki korunun yakınında durduk.

Arkamdaki ağacın gövdesine yaslanıp ellerimi serin kabuğuna yerleştirdim. Gözlerimi kapayıp derin bir nefes alarak odunun beni rahatlatmasına izin verdim.

Hımm. İsfendan.

Issız ormanlardan ürkerdim ama ormandan ayrı, bir başına ağaçlar beni rahatlatır, keskin yanlarımı dingin sular gibi yumuşatırdı.

Gözlerimi açtığımda Lukas dikkatle beni izliyordu. Başını meraklı bir edayla yana eğmişti. Onun eli de ağaçtaydı, parmakları yavaş yavaş gövdesini okşuyordu.

"Hissedebiliyor musun?" diye sordu. "Kökleri?"

Yutkundum. Bu tuhaf yatkınlığım hakkında konuşmamam gerekiyordu. Ama belli ki Lukas da hissedebiliyordu. "Çok derinlere uzanıyorlar," diye karşılık verdim tereddüt ederek.

Gülümsedi. "Hımm."

"Teşekkür ederim," dedim, gövdeyi okşarken ağacın gücünü sırtımda hissederek. "Sen... sen benim için çok iyi bir arkadaş oldun."

Beni cesurca süzdükten sonra sırıttı. "Eh, yani. Beni motive eden gizli şeyler var."

Ninova

Gözlerimi devirip iç çektim. O hafif bir kahkaha atınca ben de gülümsemeden edemedim.

Fakat içimde bir huzursuzluk kol geziyordu.

"Lukas?" dedim tereddütle.

Ağacın güçlü gövdesine yaslandığından, kılıcının kabzasından yakınlardaki bir fener ışığı yansıyordu.

"Hımm?" Bana tepeden bakarken yüzünden hiçbir şey anlaşılmıyordu. Bu karanlıkta teninde belli belirsiz bir parıltı vardı.

"Şey... çocuğu tehdit etmen gerçekten gerekli miydi?"

Gözlerini kıstı. "Ben onlara iyilik yaptım, Elloren." Yalnız olup olmadığımızı görmek için hızlıca etrafa bakındı, kimselerin olmadığını görünce de tekrar bana dönüp kısık sesle konuştu. "Çocuğun burada olması yasa dışı. Onu daha iyi saklamaları gerekiyor."

"Ah," dedim hafifleyerek. "Bunu düşünmemiştim."

Ama bir de Iris'in ailesi ile Bleddyn'in hasta annesini tehdit etmesi vardı. Bu iki örnekte kimseye bir iyilik yapmadığı açıktı.

"Elloren, hangi tarafta olduğunu seçmen gerek," dedi başını iki yana sallayarak. "Bu hep böyle olmuştur. Her zaman da böyle olacak. Ya sen hükmedersin ya da sana hükmederler. Seçeneklerin bunlar. Kimse karşılık vermeyeceğini, veremeyeceğini düşündüğünde başına neler geldiğini gördün. Ne kadar merhamet gösterdiler sana?"

Haklıydı. Tabii ki haklıydı. Ama işte küçük Fern'ün ağlayışı gözümün önünden gitmiyordu.

"Fae Adaları'na gönderileceği için o kadar korktu ki."

O adalar Diyar Savaşı'ndan beri Gardnerya'nın parçasıydı. Urisklerin oraya yerleşmesine izin vermiş, onlara ev ve iş sağlamıştık. O zaman küçük Fern neden o kadar korkmuştu?

Çocuğun yaşadığı dehşette oynadığım rol yüzünden içime suçluluk duygusu çöreklendi. Sonra gözlerimin önünde Yvan'ın keskin, suçlayıcı bakışları belirdi.

Ninova

Huzursuzca kollarımı vücuduma doladım; havaya sonbaharın serinliği hâkimdi.

Lukas düşünceli bir ifadeyle bana baktı. "Fae Adaları iş kolonisidir, Elloren. Urisklerden de çalışmaları bekleniyor. Son derece ağır işler yapmaları. Ama meseleleri doğru bakış açısıyla görmelisin. Urisk kadınları, kendi erkekleri yetkiliyken veya Sidhe Fae onları yönetirken olduklarından çok daha iyi durumdalar şimdi."

"Yine de onlara... sert davranılıyor sanki."

Lukas bu yorumumdan rahatsız olmuş gibiydi. "Peki bölgenin büyük gücü onlarken Uriskler, Faeler veya Keltler *bize* nasıl davranmıştı?"

Bu sorunun cevabını biliyordum. Daha kötü. Bize çok daha kötü davranmışlardı.

Faeler Urisklere boyun eğdirmiş, daha sonra da Keltler Faelere âdeta sonsuz bir savaş ve şiddet döngüsüyle boyun eğdirmişti. Bütün bu süreçte halkım her üç ırk tarafından ezilip istismar edilmişti.

Yakın tarihe kadar.

"Belki biz Fae Adaları'ndaki çalışma kamplarında çalışmak istemeyiz," diye devam etti Lukas, "ama inan bana, bu onlar için terfi sayılır."

"Sanırım tüm bunlardan anlam çıkaracak kadar bilgili değilim," dedim.

Farklı kültürler hakkında öğrenmem gereken çok şey vardı. Dünyanın nasıl işlediği hakkında.

"Öğreneceksin," diye güvence verdi. "Zamanla." Yoğunlaşan karanlıkta etrafa bakındı. "Geç oluyor." Tekrar bana döndü. "Ve *senin* bazı Icarallarla yüzleşmen gerek."

Daha fazla yüzleşme düşüncesi karşısında midem düğüm düğüm oldu. "Lukas?" dedim çekinerek.

Soru sorar gibi tek kaşını kaldırdı.

"Benimle büyü-bağlanmak zorunda olmadığın için hâlâ rahat mısın?"

O yakışıklı suratında hafif bir sırıtış belirdi. Beni şöyle bir süzdü. "Hayır, değilim," dedi pürüzsüz bir sesle. "Hatta şimdi pislik içinde olmadığından, bağlanmamamızın büyük talihsizlik olduğunu düşünüyorum."

Bana fazla yakın olduğundan yüzüme ateş basarken yutkundum. Gözlerim göğsünden beline bağlı gösterişli asasına kaydı. Aklıma Fallon'ın yarattığı buz topu geldi. "Bana bir şey göstersene," dedim, asasını işaret ederek. "Büyünü göster."

Bakışlarını üzerimde gezdirirken usul usul gülümsedi. Yavaşça asasını çekti. Gevşekçe tutup bir adım geri gitti ve asasını bana doğrultup Kadim Lisan'da bir şeyler mırıldandıktan sonra derin bir nefes aldı, ayaklarından güç alıyormuş gibi doğruldu.

Asanın ucundan kıvrılarak çıkan yarı saydam siyah şeritler süzülürcesine bana doğru geldi.

Bedenimin etrafında uçuşup kıvrılmalarını şaşkınlıkla izledim. İlk başta onlardan gelen hafif bir baskı hissettim; tenimi kaşındırıyor, âdeta gıdıklıyorlardı.

Sonra sertleştiler.

Anafor gibi dönen şeritler belimi, kollarımı ve bacaklarımı sararken onlara karşı koymak imkânsızdı. Gücünün bu kadar etkisinde olmak beni hem heyecanlandırmış hem de biraz kaygılandırmıştı. Lukas beni kendine doğru çekince kaygan zeminde ayaklarım kayarak ilerledim ve tam karşısında durdum. O anda bileğini hızla salladı ve siyah şeritler çözünüp kaybolurken yavaşça belime sarıldı.

"Muhteşemdi," dedim nefes nefese ve ona hayran hayran bakarak.

Lukas gülümseyip dudaklarını benimkilerle buluşturdu.

Lukas beni Kuzey Kulesi'ne kadar bıraktığında saat epey geç olmuştu.

Gidişini izledim; Üniversite şehrinin titrek ışıklarına çıkan eğimli arazide yürürken pelerini arkasında siyah kanatlar gibi dalgalanıyordu.

Dalgınca elimi ağzıma götürdüm; dudaklarım ateşli öpücüğünden dolayı hâlâ ıslak ve şişti. Fakat gözden kayboluşunu izlerken mutluluğum buharlaşıp uçmaya başladı.

Kendimi toplayıp derin bir nefes aldım ve dönüp kuleye girdim.

Odama girdiğimde içerisi karanlıktı ve oda arkadaşlarım beni bekliyorlardı. Tıpkı dün geceki gibi pencerenin altına çömelmiş Ariel'ın hatlarını seçebiliyordum. Wynter ise yatağında kıvrılmış, sanki şu an bulunduğu yer dışında herhangi bir yerde olmak istiyormuş gibi duruyor, korkuyla irileşmiş gümüşi gözleriyle kanatlarının ardından bakışlar atıyordu.

Tereddütte kaldım, Wynter'ın dehşeti bir anlığına durak-samama sebep olmuştu.

Kes şunu, dedim kendi kendime. *Bunlar Urisk çocukları değil. Icaral iblisleri.*

Ariel'ı görmezden gelerek masalardan birindeki lambaya yöneldim ve Borniya çakmaktaşıyla hızlıca yaktım; Elf taşları birbirine çarptığında küçük bir alev çıktı.

Hemen sonra tekinsiz, kızılımsı bir parlaklık odayı doldurdu ve Ariel'ın daha da şeytani görünmesine yol açtı. Yavaşça, sürünürcesine bana yaklaşıyordu; belki de dün geceki gibi tepki vermemi bekliyordu. Ona dönüp elimi masaya dayadım ve sakince onu süzdüm. Bir yandan da içimde kabaran öfkeyi ve ellerimin titremesini kontrol altında tutmaya çalışıyordum.

"Gardneryalı kız uykusunda tutuşuverse yazık olurdu," diye fısıldadı, doğrulup hırpani kanatlarını açarak. Bana doğru tehditkâr bir adım daha attı. "Yanmak çok acı vericidir. Acaba çığlıkları ne kadar süre devam eder. Bir Gardneryalının ölmesi acaba ne kadar..."

Ninova

Ariel aniden üzerime atıldığında içimde bir şey kopuverdi. Onu öyle sert ittirdim ki yere düştü.

Onu yerde görmek şok ediciydi. Hayatım boyunca kimseyi itmemiştim ve kendi uyguladığım şiddet bir anlığına beni dehşete düşürdü.

Ariel bana tıslarken kıstığı gözleri korkunç iki kesik gibiydi.

"*Rahat* bırak beni!" diye uyardım onu. Geri geri giderken karyola direklerinden birine çarptım. "Yanıma yaklaşacak olursan doğruca Büyücü Konseyi'ne giderim. Seni sanatoryuma, *ait olduğun* yere geri gönderirler ve o iğrenç kanatlarını keserler. Ömrünün geri kalanını bomboş bir hücrede çürüyerek geçirirsin ve şimdi olduğundan daha da delirirsin!"

"Gitsene o zaman, Gardneryalı!" diye hırladı kin dolu bir sesle. "Çığlıklarını duymaya kesinlikle değer!"

"Elflere de giderim!" diye bağırdım Wynter'a dönerek. "Wynter Eirllyn'in de bana saldırdığını söylerim!"

"Wynter sana saldırmayacak!" diye bağırdı Ariel, Wynter yatağında sinip küçük bir çığlık koyverirken. "*Ben* saldıracağım!"

"Ama onlar bunu bilmeyecek!" diye tehdit ettim. "Nasıl ki Kelt profesör *sana* inandıysa onlar da *benim her sözüme* inanacaklar."

Söylediklerim kafasına dank ederken tehditkâr görünme çabası sönüverdi. Yüzünde katıksız bir dehşet belirirken kanatları düşüp arkasında gevşekçe asılı kaldı.

Benden korkmuştu. Tıpkı Lukas'ın korkacağını söylediği gibi.

"Bana yatak lazım," dedim sertçe, gergin olsam da elime geçen avantajı kullanmaya kararlıydım. Arkamdaki yatağı işaret ettim. Ariel oraya seğirtip aceleyle eşyasını topladı, hıncını çıkardığı şeyleri öfkeyle Wynter'ın yanındaki yatağa fırlattı ve bunları yaparken de kendi kendine bir şeyler mırıldandı.

Bana döndüğünde gözlerinden ateş saçıyordu. "Sana zarar vermemi engelleyebilirsin, Gardneryalı," dedi, "ama senden *nefret etmemi* engelleyemezsin!"

Ninova

"Hislerimiz karşılıklı!" dedim sertçe.

Icaral teninin değdiği herhangi bir şeyin üzerinde uyuma fikrinden iğrenerek Ariel'ın çarşaflarını yataktan çıkarıp ona doğru fırlattım. Sonra da aşağıdaki ardiyeden eşyalarımı alıp yeni yatağımın yanma yerleştirdim. Kalem setimi ve birkaç parşömen rulosunu çıkarıp masama koydum, ardından yazı aletlerimi karşıma dizdim.

Lukas öyle olduğumu söylese de kendimi güçlü hissetmiyordum. Küçücük, korkak ve sinik hissediyordum. Bir de Icaral iblislerinin beni izlediğini hissediyordum.

Gözlerim yaşlardan alev alev yanarken yazmaya başladım.

Sevgili Vyvian hala,

Lütfen başka bir yere taşınmama izin ver. Benim için en iyisi olduğunu düşündüğün şeyi yapmaya çalıştığını biliyorum ve iyi niyetinden dolayı sana minnettarım ama Icarallar çok korkunç ve tehlikeliler, hem de hayal edebileceğinden çok daha fazla.

Lukas Grey'le bağlanma niyetiyle görüşmeyi kabul ediyorum. Bu ihtimale açık kapı bırakmıştım zaten. İstediğinin tam olarak bu olmadığını biliyorum ama lütfen, Vyvian hala, lütfen beni burada bu korkunç yaratıklarla bırakma. Sana yalvarıyorum.

Sadık yeğenin,
Elloren.

Mürekkebi kurutup parşömeni katladım ve mumla mühürledim, sonra da ışığı söndürdüm.

Ninova

O gece ağlaya ağlaya uyuduktan sonra rüyamda Kuzey Kulesi'nden çok uzaklarda olduğumu gördüm. Güçlüydüm, dirayetliydim ve etrafımdaki herkes benden korkuyordu.

İsmim Büyücü Carnissa Gardner'dı.

Karanlık bir zindanın dibinde, büyük bir metal kafesi kilitliyordum; elimde kapkara ve ağır anahtarların takılı olduğu bir halka vardı. Tek ışık kaynağı, duvara aralıklarla asılmış ve etrafa bataklık yeşili bir parıltı saçan loş Elf lümentaşlarıydı.

Kafeste Icarallar vardı: Ariel, Wynter ve Valgard'da gördüklerim. Mutfaktaki Iris ve Bleddyn Arterra da oradaydı.

Metal kancaların birbirine geçerken çıkardığı keskin sesi duydum. Hepsi güvenle hapsedildiği için rahatlamış hâlde tam dönüp gidecektim ki çocuk ağlaması duydum. Kafesin diğer ucuna gözlerimi kısarak baktım. Küçük Fern ve Valgard'daki Selki orada, yere çömelmiş vaziyetteydi. Başını kaldırıp bana bakan Selki'nin okyanus mavisi gözlerinde hüzün vardı.

Ona yaklaşmasını işaret edip anahtarı tekrar kilide soktum. "Siz ikiniz çıkabilirsiniz," dedim, anahtarı çevirmekte zorlanarak.

Selki kıpırdamadı. Öylece yerde kalmaya devam etti, hıçkırarak ağlayan çocuğa sarılıyordu. "Artık çok geç," dedi kederle, "çoktan kilitledin bir kere."

Soğuk soğuk terlemeye başladım. Kafesteki diğer yaratıklar ortadan kaybolmuş, sadece Selki'yle Urisk çocuk kalmıştı. "Çok geç olamaz," dedim ısrarla anahtarı çevirmeye çalışarak.

Fakat kilit açılmak bilmiyordu.

Hata. Hepsi hata. Arkamdan bir ses duyunca dönüp baktım.

Bir taşın çıkıntısına tünemiş Gözcü'yle karşılaştım. Beyaz kanatları yeşil ışıkta parlıyordu, gözleri keder doluydu.

Selki'yle çocuğa döndüm. "Çok geç değil," dedim. "Sizi oradan çıkaracağım."

Gecenin geri kalanı boyunca kilitle uğraştım ama ne kadar denersem deneyeyim bir türlü açılmadı.

Ninova

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Gardneryalı

Ertesi sabah kapının tıklatılmasıyla uyandım.

Aniden kendime geldiğimde içimi büyük bir korku kapladı. Kalbim küt küt atarken etrafa bakındım; sersemlemiş hâldeydim. Yatağına yayılmış Ariel'ı ve lekeli yorganının altında tortop olmuş hâlde yatan Wynter'ı görünce irkildim.

"Elloren?"

Kapının diğer tarafından gelen Rafe'in sesini duyduğumda sanki bütün dünya bir anda düzelmiş gibi geldi. Yataktan fırlayıp koridora koştum ve abimin boynuna atıldım.

Geriye sendeleyen Rafe kıkır kıkır güldü. Hızlıca dengesini sağlayıp bana sıkı sıkı sarıldı. "İşleri karıştırmayı çok iyi biliyorsun, değil mi, Ren?" dedi sırıtarak.

Aynı anda hem gülüp hem ağlamaya başladım; tekrar ailemden birini görmek beni öyle mutlu etmişti ki birden her şey yoluna girmiş gibi hissettim.

Morluklarla dolu yüzümü görmesiyle Rafe'in gülümsemesi kayboldu. Uzanıp hafifçe yanağıma dokundu. "Bunu bir şifacıya gösterdin mi?"

Başımı iki yana salladım. "İyiyim. Daha kötüydü ama iyi şimdi." Arkasına, dar koridorun aşağısına baktım. "Tyristan ve Gareth nerede?"

"Aşağıdalar. Aislinn ve Echo yanlarında."

Ninova

"Beni Icarallarla aynı odaya koydular," dedim alçak, temkinli bir sesle. Arkamdaki kapıyı işaret ettim.

Ciddiyetle başını aşağı yukarı salladı. "Aislinn ve Echo bize her şeyi anlattı."

Gözyaşlarımı silip titrek bir gülümsemeyle ona baktım. "Burada olmana o kadar sevindim ki."

"Hadi git giyin," dedi Rafe, kolumu şefkatle sıkarak. "Çok bitkin görünüyorsun. Biraz yemek yemen lazım."

Kasvetli, gri oda gün ışığında ürkütücüydü. Pisti ve tıpkı Valgard'daki Icarallar gibi ekşi, çürük kokuyordu. Dahası oda arkadaşım olan Icaral iblisleri uyanmıştı

Ariel bir köşede çömelmiş, heykel gibi hareketsiz durarak dikkatlice beni izliyordu. Wynter da geniş, yuvarlak pencerenin pervazına tünemişti; ince ve siyah kanatları bedenini sıkıca sarıyor, sadece kafasının tepesi fazla büyük bir kaplumbağa gibi öne çıkıyordu.

Şaşkın ve bitkin görünüyorlardı.

Hayvanlardan sadece bir basamak yukarıda yaşıyorlardı. Yere saçılmış küllerle birlikte şömine kir içindeydi. Yırtık pırtık siyah kıyafetler, kitaplar ve diğer eşyalar odaya dağılmış vaziyetteydi. Yerdeki beyaz kuş dışkılarını görünce ister istemez başımı kaldırıp gözlerimi kısarak tavana baktım ve destek kirişlerinde kuş arandım ama hiçbir şey göremedim.

Sahiplendiğim yatak soldaki duvara dayalıydı, küçük bir tuvalet girişinin hemen yanında duruyordu. Ariel'la Wynter'ın yatakları da karşı duvara gelişigüzel biçimde dayandırılmış, şömineyi çevreliyordu. Mobilyalar, eski ve yıpranmış parçalardan oluşan uyumsuz bir karmaşa hâlindeydi. Ne yerde halılar ne de duvarlarda sonbahar soğuğunu engelleyecek örtüler vardı. Gece boyunca azıcık da olsa ısınabilmek için hem kışlık yün pelerinime hem de annemin battaniyesine sarınmak zorunda kalmıştım.

Ninova

Ormanın ortasındaki bir mağarada yaşamak gibiydi.

Bana kalırsa bu eski okçu kulesi, Icaralları diğer öğrencilerden, özellikle de kanatlı varlıklarla karşılaşmayı ruhen kirlenmek olarak gören Gardneryalılardan uzakta barındırmak için gayet uygun bir yerdi.

Ama belli ki halam ona boyun eğip Lukas Grey'le büyü-bağlanmadığım sürece *benim* ruhen kirlenmemi umursamıyordu.

Seyahat sandığımı karıştırarak halamın aldığı hoş bir Gardnerya kıyafeti çıkardım: akik rengi, parlak bir ipek tunik ve uzun etek. Halama duyduğum dargınlık, bir günde sadakatimin nereye yönelik olması gerektiğini öğrenmeye zorlandığım gerçeğini gölgelemiyordu. Güçlü olmalı, öyle de görünmeliydim. Urisklerin, Icaralların ve Keltlerin gerçekte nasıl olduklarına doğrudan şahit olmuştum. Beni düşmanları olarak görüyorlardı ve onlara karşı müttefiklere ihtiyacım vardı; *Gardneryalı* müttefiklere. Ayrıca güçlü bir Gardneryalı imajı çizmem gerekiyordu.

Lukas'ın sözleri aklıma geldi. *Ya sen hükmedersin ya da sana hükmederler.*

Hızlıca temizlenip küçük banyoda yıkandım, saçımı tarayıp makyaj yaptım. Sonra karşımda duran çiziklerle kaplı aynadaki yansımama baktım. Yüzümde morluklar olup gözlerimin altına siyah halkalar çöreklenmişse de şık kıyafetler içinde çok güzel görünüyordum.

Tıpkı büyükannem gibi.

Odaya geçip kitaplarımı ve kâğıtlarımı topladım, sonra hepsini çantama tıkıştırdım. Bunu yaparken iki Icaral'a temkinli bakışlar atmış, Ariel'ın gözlerini düşmanca bir ifadeyle üzerime diktiğini hissetmiştim. Bakışları keman kutuma kaydığında gözlerimi kısarak ona şüpheyle baktım.

O kemanı kendi ellerimle yapmıştım; onu burada, Ariel'ın yanında bırakmama imkân yoktu. Şimdilik başka bir yere kaldırmaya karar vererek yanıma aldım ve o iğrenç odadan aceleyle çıkıp daha da iğrenç olan oda arkadaşlarımı arkamda bıraktım.

Ninova

Kapının önünde Trystan, Gareth, Echo ve Aislinn, Rafe'le beni bekliyorlardı. Kısa süre öncesine kadar yapayalnızken şimdi beni destekleyen bir kalabalıkla çevriliydim.

Büyük bir ilerlemeydi.

Serin çiy damlaları arazileri kaplıyor, sabah güneşini milyonlarca ufak ayna gibi yansıtarak uzun otlara gümüşi bir parıltı kazandırıyordu. Trystan'dan destek almak için eğilirken Gareth'ın –sağ bacağı sargılıydı– gümüşi saçları da çiyle birlikte parlıyordu.

Kolunda beş gümüşi şerit olan gri askeri tuniğini kuşanmış Trystan'a koştum. Bir koluyla bana sarılan kardeşim, "İyi misin, Ren?" diye sordu gözlerimi inceleyerek.

Başımı neşeyle sallayarak onayladım, gittikçe hızlanan serin rüzgârda saçım dalgalanıyordu. Uzanıp Gareth'a sarıldım, o da beni sıcacık bir kucaklamayla kendine çekip başımın tepesini öptü.

"Senin için öyle endişelendik ki," dedi saçıma doğru.

Yüzüm pelerininin kaşındıran yününe gömerek güldüm. "Ben de *senin* için endişelendim. Bacağın nasıl?"

Gülümsedi, ardından ona neredeyse dengesini kaybettirecek denli güçlü bir rüzgâr üzerimize vururken yüzünü buruşturdu. Ona destek olan Trystan kendini biraz daha zorladı. "Bir süre dans edemeyeceğim," dedi Gareth alaycı bir edayla, "ama şifacı birkaç hafta sonraki yolculuğuma hazır olacağımı söyledi."

"Yanına gelecektik aslında," dedi Echo bana ciddiyetle, rüzgârdan dolayı sesini yükseltmişti. "Ama Icarallardan uzak durmak istedik." Endişeli gözlerle kuleye baktı. "Aislinn ve benimle akşam ayinine gelmelisin, Elloren. Rahip onların kötülüğünü kovabilir."

Korkuyla başımı iki yana salladım. "Onlarla birlikte yaşıyorum, Echo. Kötülüklerine her gün maruz kalacağım. Bu durumda bir rahip ordusuna ihtiyacım olur."

Ninova

Aklıma Valgard'da bana kötülük kovma seansı yapan rahipler geldi. Okudukları o ilahiler ve keskin tütsü kokuları. Nasıl da korkmuştum.

Bir de Vogel.

Tepemizde yükselen Kuzey Kulesi'ne gözlerimi kısarak baktım; parlak güneşten dolayı neredeyse bembeyaz görünüyordu. Biz oradan ayrılırken rüzgâr yön değiştirmişti ve sert bir esinti boyun eğmez taşa vuruyordu.

Yemek salonu epey kalabalıktı. Urisk işçiler çeşit çeşit sıcak yulaf lapası, ekmek ve peynir dağıtıyor, yemekler uzun ahşap masalara diziliyordu. Havada koyu çay, sıcak elma suyu, kavrulmuş kestane ve cevizli tahıl kokusu vardı.

Pelerinimi bir bankın üzerine atıp çantamı ve kemanımı da oraya bıraktım, bütün gece üşüyüp sonra da rüzgârda donduktan sonra sıcaklık epey rahatlatıcı gelmişti. Salondaki pek çok sobadan birinde ellerimi ısıttım; boruları kıvrıla kıvrıla alçak tavandaki kirişlere uzanıyordu. Sıcaklık gerilen kaslarımı gevşetti ve yavaş yavaş kemiklerime işledi.

Salonun büyük kısmı gruplara ayrılmıştı; Gardneryalılar, Verpakyalılar, Elfhollenler, Elfler ve Keltler küçük gruplar hâlinde etrafa yayılmıştı, bazısı kendi ülkelerinin askeri giysilerine bürünmüştü. Derken gözüme ekmek sepetlerini yerleştiren Fernyllia gözüme ve onu görmek içimi sıkıntı basmasına neden oldu.

Rafe bizim için yiyecek bir şeyler almaya giderken Trystan Gareth'ın oturmasına yardım edip sargılı bacağını banka yasladı. Sırtımı sobaya vererek Aislinn'in yanına oturdum, Echo'nun ayakta kaldığını görünce şaşırdım.

"Bizimle yemeyecek misin?" diye sordum.

Rahatsız bir tavırla Gareth'a baktı, bir yandan da deri ciltli bir kitabı sıkıca tutuyordu. "Ben... yapamam. Gitmem gerek." Odaya bakındı, sonra gözleri kendisi gibi fazla ciddi giyimli bir grup Gardneryalı genç kıza yöneldi. "Aileni bulmana çok

Ninova

sevindim, Elloren." Yüzündeki belli belirsiz gülümseme, uzaklaşmadan önce Gareth'a soğuk bir bakış attığında kayboluverdi.

Aniden yüreğim ezildi. Echo'nun neden çekindiğini anlamıştım.

Gareth'ın uçları gümüşi saçları yüzündendi.

Echo kızların yanına gittiğinde hepsi birden ânında eğilip fısıldaşmaya, bir yandan da Gareth'a kaçamak ve kınayıcı bakışlar atmaya başladılar. Neyse ki dikkati sargılı bacağında olan Gareth onları fark etmemişti.

Trystan bana ne düşündüğümü anladığını belirten bezgin bir bakış attı.

Echo'nun önyargısına içten içe çok kızmıştım. Gareth Gardneryalıydı. Saçında tuhaf bir gümüşi parıltı varsa ne olmuştu sanki? O bizden biriydi.

Aislinn, "Arkadaşın geldi," diye fısıldayınca düşüncelerimden sıyrıldım. Sesinde uyarıcı bir tını vardı.

Baktığı yere döndüğümde Fallon'ın rüstik salona girdiğini gördüm, etrafında kardeşleri ve dört silahlı Gardnerya askeri vardı.

Trystan hariç yemek salonundaki bütün Gardnerya askeri öğrencilerinin Fallon'a hürmeten yumruklarını kalplerinin üstüne getirmek suretiyle selam durarak ayağa kalkmalarıyla ahşap sandalye ayakları taş zeminde gıcırdadı.

Gözlerimi kısarak dikkatle Fallon'ı izledim.

Hadi bakalım, Karanlık Cadı, diye düşünerek ona ters ters baktım. *Kardeşlerim buradayken bir şey yapmayı denesene. Trystan Beşinci Seviye bir Büyücü. Tıpkı senin gibi.*

Fallon'la Sylus Bane, Damion'ın tam teşekküllü askeri siyahlarıyla tezat oluşturan, barut rengi öğrenci üniforması giymişlerdi.

"Abisi," dedim Aislinn'e, "nasıl biri?"

Aislinn bana epey ihtiyatlı bir bakış attı. "Damion mı? Fallon onun yanında korkak tavuk kalır." Dudağının kenarını ısırarak onlara dikkatle baktı. "O... insanları incitmeyi sever."

Ninova

Damion'ın yanından geçen bir Urisk hizmetli kızı kolundan tutup geriye savurmasını izledim. Kız korku dolu bir şaşkınlıkla çığlık atarken neredeyse taşıdığı büyük muffin sepetini düşürecekti. Damion düşmanca sırıtıp kıza ters ters baktı. O sırada Fallon'la Sylus birkaç muffin alıp kendi aralarında sohbet ederek kızı tamamen görmezden geldiler. Damion da bir muffin kapıp kızın kolunu bıraktı ve deli gibi gülümseyerek onu ittirdi.

Panikle Aislinn'e döndüm.

"Belki de gemi kaptanının oğluyla bağlanmalısındır, Elloren," diye fısıldadı Gareth'a kaçamak bir bakış atarak. "En güvenlisi o gibi görünüyor. Lukas Grey'in peşinden gidersen Bane klanını kendine düşman edineceksin. Bağlanmak için çok uzun süre beklersen de Damion gibi birine kalabilirsin."

Tam itiraz edecektim ki Trystan dikkatimi dağıttı.

"Sargısı açılıyor," dedi Gareth'ın bacağına doğru eğilip bandajlarıyla uğraşarak.

Dönüp ona baktığımda Gareth'ın her geçen dakika daha da kötüleştiğini fark ettim. Tam onu Üniversite hekimine götürmeyi önerecektim ki Wynter çekingen bir tavırla salona girdi, siyah kanatları bedenine sıkıca kenetlenmişti. Gündüz vakti onu görünce çok şaşırdım.

"Bu o," dedim nefes nefese. "O Icarallardan biri."

Aislinn, Trystan ve Gareth baktığım tarafa döndüler.

Wynter ayaklarını sürüyerek servis masalarına doğru ilerledi; başını önüne eğmiş, yere bakıyordu. Elf grupları ona kibirli bakışlar atıp fısıldaşmalarını zarif ellerinin ardına gizliyorlardı. Gardneryalılar ise ondan uzak duruyor, bakışlarını kaçırıyor ve kötülüğü defetmek için yumruklarını önce başlarına, sonra kalplerine götürüyorlardı.

Icaral-Elf bir kâse alıp çekine çekine Urisk mutfak işçilerinden birine yaklaştı. Yaşlı kadın dudaklarını büküp kâsesine açık yeşil yulaf lapası koydu.

Ninova

Mutfakta bu lapayı hazırladıklarını görmüştüm; Alfsigr meşe palamudu unuyla yapmışlardı. Elflerin başlıca tahılı. Mutfaklarda yabancı kokuları ve egzotik baharatları olan bir sürü tuhaf yiyecek vardı, ne de olsa her kültürün kendine özgü yemekleri oluyordu.

Wynter elinde kâsesiyle dönüp oturacak bir yer arandı. Odanın epey uzak köşesinde boş bir masa görünce de oraya yöneldi.

Bu sırada Fallon, Sylus ve Damion gözlerini kısmış, Wynter'a bakıyorlardı.

Fallon, Sylus'a bir şeyler fısıldadı. Bir yandan muffinlerini yerken karşılıklı gülüştüler, gözlerinde zalimce parıltılar vardı. Fallon öne uzanıp göze çarpmayacak biçimde asasını eline aldı, sonra Wynter'a doğru hafifçe salladı.

Wynter tökezleyip yüzüstü yere kapaklanırken kâsesi ondan önce düştü ve içindekiler her yana saçıldı. Kız lapayla âdeta kucaklaşmıştı.

Fallon'ın zalimliği karşısında dehşete düşerken beni düşürüşünü hatırlayarak ayağa fırladım. Onca insanın karşısında yere düşmek hem korkutucu hem de utanç vericiydi.

Ama... o dehşet gecede, Ariel bana saldırdığında... Wynter yardım etmek için hiçbir şey yapmadı...

Salonun öbür ucundaki Rafe hiç tereddüt etmeden harekete geçti. Etrafındaki herkes ondan uzaklaşırken doğruca Wynter'ın yanına gitti. Onu ayağa kaldırmak üzere eğilip nazikçe kolunu tuttu. Rafe ona dokunur dokunmaz Wynter başını hızla kaldırdı ve gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Çek ellerini kardeşimin üstünden, Gardneryalı!"

Bir Elf erkeği önündeki öğrencileri iterek hızla Rafe ve Wynter'a doğru ilerlerken bütün salon sessizliğe gömüldü. Ondan biraz küçük, uzun boylu, genç bir Elf oğlan da yanındaydı; ikisinin de omuzlarına asılı yay ve sadakları, bellerinde de Elf bıçakları vardı.

Ninova

İki Elf okçu; Erthia'nın en tehlikeli savaşçılardan.

Bir endişe dalgası mızrak gibi içimden geçiverdi. Rafe şüphesiz becerikliydi, pek çok silahı kullanmayı biliyordu. Ama Elflerle boy ölçüşemezdi.

Wynter'ın kolunu hemen bıraktı. Dizlerinin üzerinde doğrulan Wynter'ın fildişi kıyafeti boydan boya yeşil lapaya bulanmıştı. Fal taşı gibi açılmış gözlerle Rafe'e bakıyordu.

"Uzak dur kardeşimden!" diye hırladı az önceki Elf. Bıçağına davranarak Rafe'e doğru tehditkâr bir adım atarken ağır bir aksanla konuşmuştu. "Kadınlarımızdan uzak dur!"

Rafe avuçlarını açarak ellerini kaldırdı. "Sakin ol, dostum, ben sadece..."

"Ben senin dostun *değilim!*" diye tısladı Elf, sıktığı dişlerinin arasından.

Rafe temkinli bir adımla gerileyip hafifçe eğildi. "Ben sadece ona yardım etmek istemiştim. Saygıyla elbette."

"Senin türün saygının *ne demek olduğunu* bilmez!"

Rafe dikkatle Elf'e bakarken derin bir nefes aldı. Sonra da hâlâ yerde diz çökmüş hâldeki Wynter'a döndü. "İyi misin?" diye sordu, bu sefer ona dokunmamaya dikkat ederek.

Wynter ona baktı, ardından yavaşça başıyla onayladı.

Wynter'ın abisi Rafe'i ittirip kardeşinin ayağa kalkmasına yardım ettikten sonra gözlerinden ateş saçarak tekrar Rafe'e döndü. "Onunla bir daha konuşayım deme sakın. Anladın mı?"

"Gayet net anladım," diye yanıtladı Rafe sakince.

Rafe'e son bir öfkeli bakış atan Elf, dönüp Wynter'ı yemek salonundan çıkardı. Diğer Elf okçusu da peşlerinden gitti.

Bu sırada Fallon yüzünde memnuniyet dolu bir ifadeyle Wynter'a bakıyordu. Olaya ilgilerini çoktan kaybetmiş kardeşleriyse kendi aralarında konuşmaya dalmıştı.

Derken Fallon başını çevirip dosdoğru bana baktı.

Yavaşça beliren gülümsemesi alabildiğine kin doluydu ve sırtımdan aşağı bir ürperti süzülmesine yol açtı. Eğilip kar-

deşlerine bir şey söyleyince ikisi de benzer karanlık gülümsemelerle bana baktılar. Fallon hafifçe asasına vurunca içten içe irkildim. Kahkaha atan Fallon kalkıp kardeşleriyle birlikte yemek salonundan çıktı.

Rahatlayarak omuzlarımı düşürdüm.

Hemen sonra Rafe masamıza döndü. Birkaç küçük kâse ile üzerine kavrulmuş kestane, bal ve tatlı tereyağı konmuş büyük, buharı tüten bir kâse yulaf lapası taşıyordu.

Gareth'ın sargısıyla uğraşan Trystan, "Elf hizmetlilere sataşmayı kesmelisin," diye alaycı bir tavsiyede bulundu.

Rafe de Trystan'a şaka yollu kaşlarını çatarak bakıp ahşap kâseleri önümüze dizdi, ardından hepsini yulaf lapasıyla doldurmaya koyuldu.

"Kendini vurdurtacaksın," diye uyardı Trystan. "Şu uzun oklarıyla."

"Herhâlde Icarallara yardım etmeye kalkınca böyle oluyor," dedim sertçe. O sırada Aislinn, Rafe'in dağıttığı kâselerden birini alıyordu.

"Kızın abisi çok kaba," dedi Rafe, bana ağzına kadar dolu bir kâse uzatırken, "ama düşmanca tavrının tamamen haksız olduğunu da söyleyemem."

"Böyle bir şeyi nasıl söylersin?" diye çıkıştım. "Sana teşekkür etmesi gerekirdi. Gerçi Kadim Varlık biliyor ya, o kız yardımı hak etmiyor."

Rafe servis yapmaya ara vererek kaşlarını çattı. "Sana saldıran Ariel değil miydi?"

"Evet ama Wynter da kalkıp bana yardım etmedi. Bütün gece işkence gördüğümü bilmesine rağmen." Sinirden gözlerim yaşardı.

Aislinn beni rahatlatmak için elini omzuma koydu.

"Öyle bile olsa," dedi Rafe kendisine seramik sürahiden sıcak elma suyu doldurarak, "Elflerin ve Gardneryalıların dışladığı biri o, hatta bir dereceye kadar Keltlerin de. Bu da onu tehlikeli

bir duruma sokuyor. Abisi sadece onu korumaya çalışıyordu." Oturup yulaf lapasını karıştırmaya başladı. "Ona dokunmamam gerekirdi. Onların görgü kurallarının farklı olduğunu unuttum."

"Gardneryalı olmayanlardan uzak durmak en iyisi," dedim sertçe.

Rafe'le Trystan bana endişeli ve kınayıcı bakışlar attılar.

İster istemez kızardım. "Gareth'tan bahsetmiyorum. Gareth, *senden* bahsetmediğimi biliyorsun. Sen Gardneryalısın zaten."

Trystan bandajını sıkarken Gareth yüzünü buruşturdu. "Sorun yok, Ren. Benden bahsetmediğini biliyorum."

Destek bulmak için Trystan'a baktım. Sessiz kardeşim iyi bir dinleyici olsa da herhangi bir konuda yargıya varmakta asla aceleci davranmazdı. Bana hafifçe, cesaret verircesine gülümsedi, Rafe ise endişeyle gözlerini kırpıştırarak bakıyordu.

"Benden *nefret ediyorlar*," diye kendimi savundum Rafe'e dönüp. "Sırf büyükannemize benziyorum diye hepsi benden nefret ediyor."

Rafe derin bir nefes alıp masanın üzerinden uzanarak elini elimin üzerine koydu. "Başına gelenler yüzünden çok üzgünüm. Keşke yanında olabilseydik."

"Biliyorum," diye mırıldandım.

Rafe elimi sevecenlikle sıkıp bana uysal bir gülümsemeyle baktı. Bir an için sessiz kalıp bakışlarını masaya yöneltti. Başını kaldırıp tekrar bana baktığında yüz ifadesi gergindi. "Ren, Edwin amca..." Sustu.

"Duydum," dedim hüzünle. "Yerleşim Sorumlusu bana hasta olduğunu söyledi. Siz bir haber aldınız mı? İyileşiyor muymuş?"

"Vyvian halam onu doktora göndermiş." Rafe bir an için sessiz kaldı. "Ren... Amcam vücudunun sol tarafını kullanamıyormuş."

Bu yeni haberin ağırlığını sindirmeye çalışırken başım dönmeye başladı.

"İyileşecek mi peki?" diye güçlükle sordum.

"Belki. Birazcık."

Yutkundum, boğazım kupkuruydu. "Keman yapabilecek mi?"

Rafe cevap vermeden önce duraksadı. "Hayır."

"Ah, olamaz. Ah, Kadim Varlık aşkına, hayır..." Gözlerime yaşlar dolarken başımı eğdim.

Aislinn aceleyle cebinden bir mendil çıkardı, ben de dalgınlıkla aldım. Zihnime binlerce anı üşüşmüştü. Edwin amcamın küçükken bana maharetli parmaklarıyla örgü biçimli bayram çöreği yapmayı öğretmesi. Keman tutan minicik ellerimi yönlendirmesi. Soğuk kış gecelerinde ateşin başında çaldığı tatlı melodiler. Mutlu çocukluğuma dair bu görüntülerin hemen ardından içimde keskin bir korku yükseldi.

Edwin amcam işini kaybedecekti. Hiçbir zaman refah içinde olmamıştık ama şimdi fakir olacaktık. Üstelik Vyvian halama borçlu kalacaktık.

Belki de başka seçeneğim yoktu. Belki de zengin Lukas Grey'le bağlanmak *zorundaydım*.

"Trystan iki yıl sonra Silah Büyücüsü olarak para kazanmaya başlayacak, sen de bir doktorun yanında çalışacaksın," dedi Rafe, aklımı okumuş gibi. "Sen de gayet iyi para kazanacaksın. Kaldı ki harcını ödemek için zaten çalışıyorsun."

"Rafe," dedim alçak sesle. "Lukas Grey... benimle bağlanmak istiyor."

Rafe'in yüzü asıldı. "Lukas Grey'le bağlanırsan aptallık edersin. *Özellikle de* para için."

"Ona zaten hayır dedim." *Şimdilik*. Kardeşime karşı tamamen dürüst olmadığımdan vicdanım sızlıyordu ama bu his hemencecik almak istemediğim fikirlerine yönelik savunmacı bir sinire dönüştü.

Yüz ifadesinde apaçık bir rahatlama vardı. "Güzel." Koluma hafifçe vurdu. "Bağlanmak için acele etme. Edwin amcam da öyle istiyor zaten. Tabii..." Rafe, dikkatini bandajını bağlayan Trystan'a vermiş Gareth'a göz ucuyla baktı.

Ninova

Ben de dönüp Gareth'a bir bakış attım.

Bir denizcinin bağ-eşi olmak. Vyvian halam yerine onun o tatlı, denizcilikle uğraşan ailesine bağlı olmak. Gareth bir keresinde arkadaş olarak bağlanabileceğimizi önermişti.

Fakat Gareth'la birbirimizi o şekilde sevmiyorduk.

Günün birinde bağlanmayı ben de istiyordum. Ama sadece arkadaş olarak gördüğüm biriyle değil. Güçlü duygular beslediğim biriyle bağlanmak istiyordum. Her açıdan.

Tekrar Rafe'e döndüğümde gerçek hislerimi yüz ifademden anlayabildiğini biliyordum.

"Bağlanmak için acele etme," dedi tekrar, kolumu hafifçe sıkarak. "Emin olana kadar bekle."

"Gareth'ı doktora götüreceğim," dedi Trystan ayağa kalkarak. "Sargısını batırdım resmen."

Ben de kalkmaya yeltendim ama Rafe eliyle oturmamı işaret etti. "Hayır, Ren. Sen burada kal. Yemeğini ye. Gareth'la biz ilgileniriz." Gülümsedi. "Belki bu sefer doktorun talimatlarını dinler."

"*Sen* ne yapacaksın?" diye sordum Rafe'e endişeyle. "Hangi alanda çıraklık yapacaksın?"

Doğrulup, "Bu yılı bitirip askerlik eğitimine başlayacağım. Edwin amcamın isteğinin bu olmadığını biliyorum ama tek yol bu. Birkaç hafta sonra onu ziyaret edeceğiz. Trystan ve ben," dedi güven verici bir tonla.

İçime bir acı saplandı. "Ben de geleceğim," dedim.

"Olmaz, Ren. Senin burada, güvende olacağın yerde kalman gerekiyor."

Gözlerim yaşlardan yanıyordu. Icaral. Valgard'daki Icaral yüzünden burada kalmam gerekiyordu. Beni takip eden o Icaral yüzünden. "Pekâlâ," diyerek sıkıntıyla boyun eğdim.

Gareth'ı aralarına alıp ona destek olarak uzaklaşan Trystan'la Rafe'i izlerken öfkem üzüntümü yiyip bitirmeye başladı.

Icarallar.

Ninova

Hepsi onların suçuydu. Onlar olmasaydı amcamı ziyaret edebilirdim ve o kâbus gibi odada yaşamazdım.

Aislinn kolunu omzuma attı. "Her şey yoluna girecek, Elloren. Göreceksin."

İçimde harlanan nefret Wynter Eirllyn için hissettiğim merhamet kırıntılarını yakıp kül ederken Aislinn'i zar zor duyabiliyordum.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Metalürji ve Matematik

Üniversite haritamı açıp kabaca çizilmiş parşömene baktım. Verpax'ın planı girift bir tekerleğe benziyordu ve Beyaz Salon merkezdeydi. Devasa tekerlek telleri Beyaz Salon'dan dışarı uzanırken her birini amfiteatrlar ve laboratuvarlar dolduruyor, yerin altına ve üzerine uzanan teller Verpax'ın kaldırım taşlı sokaklarına açılıyordu.

Kadim Varlık'a şükürler olsun ki yön bulmak çok zor değildi.

Her ırktan öğrenci toplulukları ve yeşil cübbeli profesörlerden oluşan kalabalıklar Beyaz Salon'un geniş antresini dolduruyor, konuşma ve ayak sesleri kubbeli tavana doğru yankılanıyor, kubbenin altındaki kemerli pencerelerden sabah güneşinin yoğun ışıkları içeriye vuruyordu.

Haritamı dayanağım olarak elimde tutup tekerleğin Bilim telini takip ettim ve altın bir tabelaya kazınmış Metalürji Salonu yazısıyla işaretlenmiş doğru yan koridoru hızlıca buldum.

Bugünkü derslerim arka arkayaydı, derslerin hepsi kısaltılıp tek bir oryantasyon gününe sıkıştırılmıştı: Metalürji, sonra matematik, tarih ve bitkibilim, kimya, ecza ve son olarak da mutfak işi. Ne mola vardı ne de kahvaltıdan ayırıp kumaş bir peçeteye sararak tuniğimin cebine attığım küçük ekmek ile peynir haricinde öğle yemeği.

Ninova

Darmadağınıktım ve sinirlerim tepemdeydi. Hiç rahat olmayan siyah etekliğim de ayak bileklerimin etrafında hışır hışır sallanıp duruyordu.

Önümdeki sırım gibi üç Elf sarmal merdivenden inmeye başlayınca ben de hemen peşlerine takılıp Verpakya'nın altından geçen Sırt taşı yeraltı hatlarından birinde ilerlemeye başladım. Yazın eve geldiğinde Trystan'la jeolojik haritaları incelememiz geldi aklıma; Üniversite'nin altından geçen kalın Sırt taşından olma karmaşık ağa ve onun üzerindeki koridorlar ile amfilerden oluşan karmaşaya hayretler içinde bakardık.

Metalürji amfiteatrına girdiğimde ağzım açık kaldı; girişi süsleyen karmaşık oymalı taş kemerler vardı, salonun iki yanında da bir dizi spiral sütun bulunuyordu.

Ama o tavan...

Eğimliydi ve kalın, metalik-mor kristallerden yapılmıştı. Sanki devasa bir kristal kovuğa girmiş gibiydim. Kandillerden yansıyan ışık, kristallerde altın yıldızlar gibi göz alıcı biçimde parıldıyordu.

Kalbim yerinden fırlayacaktı sanki.

Büyü gibi.

Hemen solumda, ön tarafı cam dolaplar duvarları kesiyor, içlerinde de titizlikle düzenlenmiş kristallerden, taşlardan ve metal parçalarından oluşan bir gökkuşağı göze çarpıyordu. Sağımda da laboratuvar ekipmanlarıyla kaplı uzun masalar vardı; her türlü küçük cam şişe ve imbiğin yanı sıra bacaları doğruca kristal tavana yükselen tam teçhizatlı üç demir ocağı vardı.

Minerallerin kireçsi kokusu ile Borniya çakmak taşının buruk esansı havada kendini belli ediyordu ama Sırt taşının serin, temiz rayihası bir tazelik katıyordu. Tüm bunları ciğerlerime doldurdum.

Mutfaktaki işimden dolayı bu sınıfın tuhaf bir tarafına yerleştirilmiştim. İçeriye şöyle bir göz attığımda da buradaki tek kadın olduğumu fark ettim.

Ninova

Salon hâlihazırda düzenli ve dikkatli sıralar hâlinde oturan Elflerle doluydu. Sol tarafta Keltlerin ve Elfhollenlerin oluşturduğu küçük gruplar, bir de çok daha büyük bir Gardneryalı askeriye öğrencisi grubu vardı. Grilere bürünmüş öğrencilerin bazısı oturmuştu. Bir kısmı ise ayakta duruyordu ve beni hemen fark edip soğukkanlı, temkinli bakışlar attılar.

Bunlar Fallon'ın arkadaşlarıydı. Canım sıkılarak onları Vyvian halamın partisinde gördüğümü hatırladım. Bir yandan da –istemeyerek de olsa– Fallon'ın burada işleri benim için bu kadar hızlıca bozmasından etkilenmiştim.

Gardneryalılardan birinin yanına geçtiğimde rahat tavırlı öğrenci kolunu sandalyesinin kenarına atmış hâlde oturuyordu. Ben yazı araç gerecimi, parşömen dosyamı ve kitabımı çıkarırken dost canlısı bir neşeyle izledi beni.

"Selamlar, Büyücü Elloren Gardner." Sıcak bir selamlamayla karşılanmıştım. Ayaktaki üç öğrenci ona sinir olmuş gibi baktılar. O da onlara sırıtarak karşılık verdi.

Koyu yeşil gözleri fırıl fırıl, gülümsemesi geniş ve gösterişli, çekici bir çocuktu. Aşağıya baktığımda ellerindeki bağlanma işaretlerini gördüm, birkaç istisna dışında çoğu Gardneryalı gencin elleri işaretliydi zaten.

Vyvian halam haklıymış, diye düşündüm dudak bükerek. *İyi olanlar hızlıca kapılıyor.*

Göğüs geçirerek çocuğa elimi uzattım. "Tanıştığıma..."

O da kendi elini uzatıp benimle samimiyetle tokalaştı. "Curran. Büyücü Curran Dell." Kıyafetinin iki yenini de dört gümüşi şerit süslüyordu.

Omuzlarım düşerken gözlerimi soğuk bakışlar atan diğerlerine diktim. "Sanırım Fallon sana benden bahsetmiş."

Güldü. "Ah, evet. Bahsetti. Görünüşe göre sen Erthia'ya ayak basmış en kötü insanmışsın."

Omuzlarım daha da düştü. "Ah, harika."

Ninova

Beni abartılı bir hoşnutsuzlukla süzdü. "*Bir de* hiç gücün olmaması büyükannenin mirasına ihanet sayılırmış."

"Halam o konuda bana çoktan nutuk çekti," dedim acı acı.

Tekrar güldü. Bakışlarından muziplik akıyordu. "Bence sen sadece... Nasıl desem... Fallon'ın o çok önemli Lukas Grey planlarını *sekteye uğrattın*." Bana ciddiyetle baktı. "Bu tıpkı bir aslan ile avının arasına girmek gibi bir şey." Gülümsedikten sonra iyice ciddileşti ve bana dikkatle baktı. "Bu arada gerçekten, Lukas'tan uzak durmayı bir düşün derim. Fallon Bane'i karşına almak..." Derin bir nefes alıp başını iki yana salladı. "Sağlığın için pek iyi olmaz."

Ensemde buz gibi bir ürperti hissettim; tuniğimin altında ilerleyip boynuma uzandı âdeta. İrkilip sıkıca kendime sarıldım.

"Burası biraz soğukmuş," dedim Curran'a. *Tabii ki öyle. O kadar çok soğuk taş var ki. Bir de yerin dibi resmen.*

Kafası karışmış gibi baktı. "Bence epey sıcak. Her yanımız Verpakya Elm ocaklarıyla dolu..."

Dışarıdaki taş zeminde duyulan ayak sesleriyle konuşmasını yarıda kesti. Ayak seslerinin ardından açılan kapının gıcırtısı duyuldu.

Sınıfın geri kalanı gibi doğrularak yüzlerimizi ön tarafa döndük.

Yeşil cübbeli profesörümüz merkezi koridorda ilerlemeye başladığında flama gibi ardında salınan uzun, yeşil saçını görünce ani bir şaşkınlık yaşadım.

Önümdeki kâğıtları karıştırıp kontrol ettim.

Profesör Xanillir'in Elf olması gerekiyordu. *Beyaz saçlı* bir Elf.

Kürsüye çıkıp masasının başına geçen profesör yüzünü bize dönünce bütün salon topluca nefesini tuttu.

Elflere özgü uzun saçı ve keskin yüz hatları dikkat çekiyordu. Zarif bir sivriliği olan kulakları ve gümüşi gözleri vardı.

Ama *pulluydu*. Baştan ayağa lambaların ışığını kaptığı gibi yeşilin her tonunu yansıtan küçük, zümrüt yeşili pullarla

kaplıydı. Saçı, parıldayan teninden hafifçe daha koyu yeşildi. Cübbesinin altından görünen Elf tarzı tuniği de orman yeşili olup sanki arkasından ışık tutuluyormuş gibi parlayan rün işaretleriyle kaplıydı.

Bu adam Smaragdalfar'dı. Yılan Elfi.

Şaşkınlıkla Curran'a baktım ama kendisi profesörümüze ağzı açık bakmakla meşguldü.

Yılan Elfleri maden Elfleriydi. Toprağın derinliklerindeki Elfler. Alfsigr tarafından yeraltı şehirlerinde kilitli tutulan, maden iblisleri ve çukur ejderhalarıyla birlikte kontrol edilen tehlikeli Elfler.

Daha önce bir tanesini bile görmemiştim. Hem de hiç.

Bu karşımızdaki nasıl çıkmıştı dışarı? Bir Yılan Elfi nasıl olur da bir amfiteatrda dururdu? Hem de profesör cübbesiyle?

Arkama uzanıp pelerinimi sandalyemden alıp omuzlarıma sardım. *Burası çok soğuk.*

"Ben Profesör Fyon Hawkkyn," dedi Smaragdalfar. Zarif bir aksanı vardı ve parlak gözlerinde sert, hiddetli bir ışık dikkat çekiyordu. İki kulağına da bir sıra altın halka geçirilmişti. "Profesör Xanillir, Rektör Quillen tarafından atanmamı protesto ederek istifasını verdi. Aranızda bu dersi başka yerde almak isteyen varsa kayıt görevlisiyle konuşabilir."

Elfler parıl parıl, bembeyaz bir ışıltı saçarak ayaklandı ve sessizce salondan çıktılar; sol taraf tamamen boşalmıştı.

Yılan Elfi'nin yüz ifadesi hiç değişmedi, sertliğini korudu.

Gardneryalılar da kendi aralarında huzursuzca mırıldanıp kıpırdandıktan sonra tekrar dikkatlerini verdiler.

Profesör Hawkkyn'in parlak gözleri soğuk bir bakışla içeriyi tarayıp benim bulunduğum kısma döndü. Beni görür görmez de üzerime odaklandı. Alev alan Borniya çakmak taşı gibi bir parıltıyla aydınlanma yaşayarak kim olduğumu anladı.

"Görünüşe göre aramızda ünlü biri var," dedi şaşkınlıkla. Ağzı gördüklerine inanamıyormuş gibi bükülmüştü, gözlerini

Ninova

de yıldırıcı bir yoğunlukla sertçe bana dikmişti. "Karanlık Cadı'nın torunu."

Sanki başımdan aşağı bir kova dehşet boca edilmiş gibiydi ve gerçek bir tehdit sezerek sindim; âdeta sessiz bir şey dişlerini göstermeyi bekliyordu. Pelerinimi sıkıca kendime dolayıp Yılan Elfi'nin bakışlarına karşılık verdim.

"Burada kayırmacı bir muamele olmayacak, Büyücü Elloren Gardner." Duygusuz ve buz gibi bir sesle konuşmuştu.

"Öyle bir şey beklemiyorum," diye karşılık verdim soğuktan dolayı tizleşen sesimle. En yakınımdaki ocağa baktım; kıpkırmızı kömürleri akkor hâlindeydi. Sıcaklığını ise neredeyse hissedemiyordum.

Kapıldığım dehşet, Yılan Elfi gözlerini benden ayırdıktan sonra bile sanki izleniyormuşum gibi büyüyordu.

"Dördüncü Bölüm'le başlayacağız; altın alaşımları," dedi zarafetle. Önündeki kitabı açtığında biz de aynısını yaptık. "Bir sonraki dersten itibaren sizleri Lonca çıraklığınıza göre gruplara ayırıp Metalürji eğitiminizi buna göre düzenleyeceğim. Silah yapanlar, demirciler, kuyumculardan oluşan gruplarımız var, bir de tek bir eczacı." Gözleri buz gibi bir ifadeyle bana odaklandı. "Büyücü Gardner, siz doğrudan benimle çalışacaksınız."

"Tabii, Profesör Hawkkyn," dedim titrememi, üşümemi ve içimde giderek büyüyen korkuyu bastırarak.

Arkasındaki kara tahtaya altın alaşımlarının listesini yazmaya koyuldu, ben de kalemimi mürekkep hokkasına batırıp not almaya hazırlandım.

Kalemim hokkaya öyle sert girdi ki kuvvetin etkisiyle hokka neredeyse düşecekti, sanki kalemi yumuşacık siyah mürekkebe batırmıyordum da sert bir cam yüzeye vuruyordum. Kafam karışarak hokkayı kendime çektim ama cam o kadar soğuktu ki dokunduğumda âdeta elimi yaktı ve bunun üzerine hızlıca bıraktım. İçimde yükselen panikle öne eğilip kalemimi tekrar mürekkebe batırdığımda incecik bir soğuk buhar yükseliverdi.

Ninova

Buz gibi katıydı.

Yan gözle beni izleyen Curran merakla başını eğdi. "Hokkana ne oluyor..."

Ne olduğunu ikimiz de aynı anda fark ettik ve Curran'ın rengi gözle görülür şekilde attı.

Midem düğüm düğüm olup başım dönmeye başlarken etrafa bakındım ve iki sıra arkamda oturan, yüzünde geniş ve kötücül bir gülümseme olan, çarpıcı gözlerinden metanetli bir nefret okunan genç kadını gördüm.

Fallon Bane.

Hemen önüme döndüğümde kalbim küt küt atıyordu. O sırada tahtaya bir şeyler yazan Profesör Hawkkyn'in tebeşirinden bozuk ritimli tıkırtılar yükselirken yeni bir buz gibi soğuk dalgası yavaş yavaş boğazımda birikti.

Dersten sonra oradan hemen çıktım, giderken de Fallon'la daima yanında olan muhafızlarından olabildiğince uzak durdum. Curran'ın da aynı şeyi yaptığını gördüm; ikimiz de onunla göz teması kurmaktan kaçınıyor, Fallon kuduz bir hayvanmış gibi davranıyorduk. Yarattığı soğukluğun hâlâ boğazımın çevresinde olduğunun farkındaydım; ürperti, ben Bilim Kanadı'ndan ayrılana kadar devam etti.

Matematik amfiteatrına ulaşana kadar attığım her adım, yavaş yavaş yerini biriken bir öfkeye bırakan, yılgın ve titrek bir panikle doluydu.

Daha sadece ilk dersime girmiştim ve Fallon Bane çoktan geri kalmama neden olmuştu; hiç not alamamıştım, elimde sadece kitap ve hafızamda kalanlar vardı.

Pekâlâ, seni manyak cadı, mürekkebimi dondur bakalım, dedim kendi kendime, içten içe kaynayarak. *Boğazımı da dondur. İstediğini yap, senden korkup sinmeyeceğim.*

En sonunda bana gerçekten zarar veremeyeceğine kanaat getirdim. Üniversite'den de ordudan da hemen atılır, doğruca

Ninova

hapishaneye gönderilirdi. Bir Gardneryalı üzerinde büyü kullanmak çok ama çok büyük bir suçtu.

Dişlerimi sıkıp bir daha asla derslerden öyle dayak yemiş köpek gibi süklüm püklüm çıkmamaya karar verdim.

Matematik sınıfında bir yer bulup oturduğumda hâlâ öfkeden köpürüyordum ama Gardneryalı erkeklerden –hepsi de sivildi neyse ki– oluşan kalabalıkta Fallon'ı göremediğim için rahatlamıştım.

Bana kimse pek aldırış etmeyince de rahat bir iç çektim. Derken içerideki tek Kelt dikkatimi çekti. İki sıra önümde oturan genç bir adamdı bu; kahverengi gömleği, bizim Gardnerya siyahımızla sert bir kontrast oluşturuyordu.

Arkasına dönmesiyle birlikte göz göze geldik ve ikimiz de irkildik. Yeşil gözlerini ateşli bir nefretle bana dikerken duruşu gerilip sertleşti.

Ah, harika. Bir bu eksikti.

Yvan tekrar önüne döndüğünde alnımı ellerime dayayıp içimden şanssızlığıma sövdüm.

Önce metalürji dersinde Fallon, şimdi de matematikte Yvan Guriel. Sırada ne vardı acaba?

Başımı kaldırıp Yvan'ın güçlü sırtına gözlerimden ateş saçarak baktım. Sırasının kenarını öyle sert kavramıştı ki tendonları sert kordonlara dönüp kabarmıştı.

Nefretinin kaynayan sıcaklığını âdeta hissedebiliyordum ve bu durum açık bir yara gibi beni dağlıyor, içime bıçak gibi saplanıyordu. Gözlerim biriken yaşlarla yanmaya başladı.

Neden beni bu kadar rahatsız etmesine izin veriyordum ki? Hakkımda ne düşündüğü umurumda değildi.

Sinirden boynum ısındı ve beni bu kadar sinirlendirebildiğinden dolayı ona sessizce lanetler okudum.

Ninova

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Gardnerya Tarihi

Matematik dersinden sonra Yvan Guriel'in can yakıcı, sert bakışlarından azimle kaçınıp tarih dersime zamanında yetişmek için koşturdum; açık açık benden nefret eden insanlarla aynı sınıfta olmaktan yılmıştım artık.

En azından tarih sınıfı, Beyaz Salon'un karmaşasından uzaktı. Şöyle bir dışarıya çıkıp gün ışığında yüzümü ısıtmak iyi gelmişti.

Gardnerya Kütüphanesi'nin hemen yanına inşa edilmiş, dışarının ışığıyla aydınlanan amfiteatra girdiğim sırada kendimi daha fazla nefretle karşılaşmaya hazırladım; buz büyülerine, insanın içini delip geçen bakışlara ve Fallon'ın önceden hazırladığı başka sıkıntılara.

Gelgelelim bir anda iyi niyet ve samimiyetle çevrelendim; tek başına duran öğrenciler ve neşeli gruplar, yavaş yavaş kim olduğumu fark edip gözlerini kırpıştırmaya ve fısıldaşmaya başladılar, ardından bana sıcacık gülümsediler.

Buradaki herkes Gardneryalıydı. Nefret dolu Keltler olmadığı gibi Gardneryalı askeri öğrenciler de yoktu.

Ve en iyisi Fallon Bane yok.

Yaşadığım rahatlamayla bedenimdeki kasların her biri gevşedi.

Öğrenciler kadın erkek karışıktı, gördüğüm tüm ellerde sarmal büyü-bağ işaretleri vardı. Bu ellerin çoğu buharı tüten çay fincanları ve küçük peçetelere konulmuş atıştırmalıklar tutuyor, yandaki uzun bir masa da orkidelerle dolu saksılar eşliğinde çeşit çeşit yiyecek içecekle dolup taşıyordu.

Sanki savaş alanından çıkıp da bir aristokrat partisine girivermiştim.

"Hoş geldiniz, Büyücü Elloren Gardner," dedi uzun boylu genç bir kadın samimiyetle. Kolyesinden Erthia küresi ile üçüncü sınıf öğrencilerinin ecza pandantifi sarkıyordu. Masadaki atıştırmalıkları işaret etti. "Aramıza katıldığınız için çok heyecanlıyız. Lütfen yiyecek bir şeylerle çay alın."

Bizim için hazırlanmış inanılmaz ziyafeti incelerken bu müthiş hava değişimi ve yoğun lüks karşısında başım dönüyordu. Eksiksiz bir çay servisi, birkaç farklı tür peynir, tahıllı krakerler, bir kâse üzüm, dilimlenmiş ekmekler, tereyağlı çörekler, çeşit çeşit reçel ve bir kâse yulaflı kurabiye vardı.

İçimde neredeyse bastıramayacağım bir kahkaha peyda oldu. Sınıf arkadaşlarımın gülümsemelerine karşılık verdim.

Her şey çok güzel olacak, diyerek rahatlattım kendimi. *Fallon sadece gösteriş yapıyor. Bana zarar veremez. Ben Carnissa Gardner'ın torunu, Vyvian Damon'ın da yeğeniyim.*

Bu gidişata ziyadesiyle minnet duyarak kitaplarımı masalardan birine koyup kendime şık porselen çaydanlıktan mis gibi kokan vanilyalı siyah çay doldurdum; ellerimin titremesi de yavaş yavaş geçiyordu. Çaydanlık kibar sarmaşık desenleriyle süslenmişti ve sıcacık, lezzetli çay dudaklarıma değdiği anda sinirlerimin gevşemeye başladığını hissettim.

Ben masama dönerken, "Benim adım Elin," dedi uzun boylu kadın samimi bir tavırla. Beni o hoş gruplarına çekip herkesle tanıştırdı, ben de başımı aşağı yukarı sallayıp gülümsedim. İsimleri aklımda tutmaya çalışırken boynumu sarmalayan o soğukluğun anısını da yavaş yavaş unutuyordum.

Ninova

Fallon sana zarar veremez. Unut gitsin artık.

Hem Gardnerya Tarihi hem de bitkibilim derslerini alacağım salona göz gezdirdim; iki dersi de Rahip Büyücü Simitri veriyordu. Duvarlardan birindeki eğimli pencerelerin altında upuzun raflar, raflarda da sıra sıra egzotik orkideler vardı. Pencereler çatının yarısını oluşturan elmas bir tavan camına uzanıyor, güneş ışığı da buradan üzerimize yağıyordu resmen. Duvarları, kalemle ve sulu boyayla yapılmış orkide resimleriyle halkımın tarihindeki önemli anları gösteren yağlı boya tablolar süslüyordu. Duvarlardan biri boydan boya kitaplıktı, raflar da tarih ve bitkibilim kitaplarıyla doluydu. Cam bir kapı, çiçeklerle dolup taşan kubbeli seraya açılıyordu.

Dahası Gardnerya binası ahşaptı. Tamamen ahşap. Soğuk, cansız Sırt taşı yoktu.

Etrafımı saran zengin Demirağaç kokusunu içime çektim. Neşem yerine gelince en yakınımdaki sulu boya resme bakarak soluk pembe nehir orkidesinin güzelim tasvirini inceledim. Altında *Büyücü Bartholomew Simitri* imzası vardı.

Bu yeni profesörüm o kadar yetenekliydi ki. Ünlü bir tarih ve bitkibilim kitapları yazarı olmakla kalmıyordu, aynı zamanda başarılı bir ressamdı.

İnce yapılı bir Urisk kız, mükerrer bir düzende ustalıkla dizilmiş küçük keklerle dolu bir tabakla içeri girdi. Elin'le etrafımdaki diğer dost canlısı Gardneryalılar sessizleşip sivri kulaklı, mavi tenli kıza temkinli bakışlar atmaya başladılar.

Kız başını itaatkâr bir tavırla eğik tutuyor, hayalet gibi sessizce çalışıyordu ve giderken de neredeyse hiç ses çıkarmamıştı.

O gider gitmez gülümsemeler ve sohbet devam etti.

Kıza yönelik bu ortak antipati karşısında biraz huzursuzluğa kapıldım ama mutfakta bana nasıl davrandıklarını hatırlayınca kendimi bu histen kurtardım.

Yerime geçerken amfinin kapısı açıldı ve siyah saçlı, burnu kemerli, gözlüklü profesörümüz içeriye süzüldü; hafif iri yapısı

Ninova

ve gözlerinin etrafındaki çizgiler yaşını ele veriyordu. Derli toplu, alımlı biriydi ve kitaplarını masasının üzerine net bir sırayla yerleştirdikten sonra başını kaldırıp bize sanki uzun zamandır görmediği ve çok sevdiği akrabalarıymışız gibi sevgi dolu bir gülümsemeyle baktı.

Resmî Gardnerya rahip cübbesi giyiyordu; uzun, siyah tuniği beyaz bir kuşla süslenmişti; Kadim Varlık'ın pek çok sembolünden biriydi bu.

Beni bulan gözlerinde hürmetkâr bir parıltı belirdi. Masasının etrafından dolanıp koridorda ilerledi ve yanımda bir dizinin üzerine çöküp elini nazikçe koluma koydu.

"Büyücü Elloren Gardner," dedi derin bir saygıyla. "Büyükanneniz, Kadim Varlık onu kutsasın, bütün ailemi kurtarmıştı." Doğru sözcükleri arıyormuş gibi duraksadı. "Bizi idam etmek üzere toplamışlardı ki o çıkageldi ve bizi kurtardı. Bizi azat eden ve Valgard'a getiren o ve babanızdı." Gözleri doldu. "Hayatımı ailenize borçluyum. Şimdi de sizi, onun torununu, sınıfımda ağırlamaktan onur duyuyorum." Elimi okşayıp ayağa kalkarken bana gülümsedi, ardından hafifçe omzuma vurdu.

O kadar etkilenmiştim ki gözlerim dolmuştu. Sadece Gardneryalıların arasında olup onlar tarafından kucaklandığım için çok rahatlamıştım.

Rahip Simitri etrafa bakındı; bizleri gördüğü için yüzünde güller açıyordu. "Lütfen, Büyücüler, tarih kitaplarınızın birinci bölümünü açın."

Kitabın ilk sayfasında başlık ve yazar ismi vardı: *Rahip Büyücü Bartholomew M. Simitri.*

Sanki hepimize sarılacakmış gibi kollarını iki yana açtı. "Haydi başlayalım, Büyücüler. En baştan başlayalım. Kutsal Kadim Varlık'ın Erthia'yı, üzerinde durduğumuz bu toprakları yaratmasından başlayalım. Bu, Gardneryalı her İlk Çocuğun hikâyesidir. İyi'nin Kötü'yle savaşının hikâyesidir. Göklerdeki Kadim Varlık tarafından Erthia'nın bizlere bahşedilmesinin

Ninova

hikâyesidir. Bu aslında... *sizin hikâyenizdir.*" Tiyatral bir zarafetle ve bulaşıcı denilebilecek, içten bir hevesle konuşuyordu.

Kendimi Gardnerya tarihine dair geniş kapsamlı anlatısına kaptırdım. Bu profesörü kesinlikle çok sevmiştim.

Ninova

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Lupinler

Hayli cesaretlenmiş hâlde tarih dersinden sonra Beyaz Salon'da Aislinn'i buldum.

"Fallon metalürji sınıfımda. Matematik sınıfımda da Yvan Guriel var," dedim nefes nefese, sonra da ona olup bitenleri anlattım. Yeni arkadaşımla tekrar birlikte olmak beni öyle rahatlatmıştı ki. Bir sonraki derslerinin yolunu tutan öğrenciler yanımızdan geçip gidiyor, yukarıdaki kubbeden üzerimize gün ışığı vuruyordu.

Fallon'ın buz büyüsünü de anlattım.

Aislinn endişeyle kaşlarını çatıp kitaplarına sıkıca sarıldı, ağır görünen çantası da omzundan sarkıyordu. Görünen o ki arşivci arkadaşım yanında daima küçük bir kütüphaneyle geziyordu; çantasında iri yarı bir katırı alaşağı edecek denli kitap vardı.

"Lukas Grey'den uzak durmalısın," diye uyardı beni bir kez daha.

"Yani orası biraz zor," diye karşı çıktım, "malum, Vyvian halam bizi bağlamayı hayat amacı hâline getirdi."

Aislinn başını iki yana salladı. "Elloren, Fallon kesinlikle hafife alınacak biri değil."

"Mürekkebimi dondurdu," dedim öfkeyle. Sanki sadece bu bile ona meydan okumak için başlı başına bir sebepmiş gibi.

"Lukas'tan uzak durmazsan dondurduğu tek şey o olmayacak," dedi derin bir endişeyle.

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. Öpüşmekten iğrenen arkadaşıma Lukas Grey'le öpüşmenin nasıl bir şey olduğunu nasıl anlatabilirdim ki? Kaldı ki esas mesele bu bile değildi. Fallon gördüğü herkese neden zorbalık yapıyordu?

"Ben de onun gibi güçlü bir aileden geliyorum," diye sızlandım. "Hatta daha güçlü."

"Artık değil," dedi Aislinn, söz dinlemeyip ayağını yere vuran bir çocukmuşum gibi iç çekerek. "Ve o bir sonraki..."

"Karanlık Cadı olabilir. Evet, biliyorum." Huysuz bir tavırla sözünü kestim; büyüden yoksun oluşum sinirimi bozuyordu. Derin bir nefes alıp Aislinn'e baktım. "Bu arada, metalürji öğretmenim bir Yılan Elfi."

Aislinn'in kaşları yay gibi gerilip havalandı. "Böyle bir şey nasıl mümkün olabilir?"

Başımı iki yana salladım. "Bilmiyorum ama doğrudan onunla çalışacağım." Yılan Elfi'nin o acayip görüntüsü zihnimde canlandı. "Yeşil pullarla kaplı. Mücevher gibi pullar."

"Ben olsam hemen sınıf değiştirirdim," dedi Aislinn, hâlden anlar bir tavırla. "Alfsigr Elflerinin Yılan Elflerini yeraltında kilitli tutmaları boşuna değil." Bana ciddiyetle bakıyordu.

"Şey, sınıf değiştiremem," diye homurdandım. "Programımda hiç boşluk yok. Yani öğretmenim olarak potansiyel bir iblis olan Yılan Elfi'ne kaldım ve Fallon Bane de her derste bana işkence ediyor."

Aislinn'in bana merhamet dolu gözlerle bakması biraz olsun daha iyi hissetmemi sağladı.

"Tarih dersi nasıldı?" diye sordu sonunda.

"Harikaydı," dedim cebimden küçük, mendile sarılı bir paket çıkararak. "Türlü çeşit kurabiye vardı. Şu an hayatımdaki tek olumlu şey. Bir de yeni arkadaşlarım." Minnetle gülümseyip ona yulaflı kurabiye uzattım.

Ninova

Aislinn kahkaha attıktan sonra tatlı tatlı gülümsedi, ardından kurabiyesinden zarifçe bir ısırık aldı. "Hadi," dedi çantasını çekiştirerek, "derse geç kalacağız."

Aislinn'in peşinden Bilim Kanadı'na döndüm. Kandillerle aydınlatılmış bir dizi yeraltı tünelinden geçip merdiveni çıkarak Kimya Lonca Salonu'na giden uzun, kemerli koridorda ilerlerken bir gözümü açık tutarak Fallon'a bakınıyordum.

Laboratuvar sınıfımızın önünde oyalanan öğrenci grupları vardı; çoğu Gardneryalı olsa da birkaç Kelt ve Verpakyalı da gözüme çarptı ama Fallon Bane ortalıkta yoktu.

Rahatlayarak derin bir oh çektim.

Bazı öğrenciler koridordaki taş banklarda oturuyor, bazıları da birbirine yakın gruplar hâlinde ayakta duruyordu. Hepsi de gergin görünüyordu, fısır fısır konuşmaları stres yüklüydü. Bana hafif bir şaşkınlıkla baktılar ama karanlık bir durum orada olmamdan duydukları hoşnutsuzluğu gölgeliyordu.

Yanımdan muhafazakâr giyimli Gardneryalı bir kız geçti, üzgün olduğu her hâlinden belliydi.

"Ne oldu, Sarill?" diye sordu Aislinn, kafası karışmış hâlde. "Nereye gidiyorsun?"

Kız duraksadı ve beni görünce kim olduğumu anlamasıyla bir anlığına gözleri parladı. Tereddütle gülümsemeye çalıştı, sonra da Aislinn'e döndü. "Erkek Lupin," dedi, tedirginlikle elini laboratuvarın girişine doğru sallayarak. "Orada."

Aniden Aislinn'in rengi attı. "Olamaz."

"Ah, kesinlikle orada," dedi kız ısrarcı ve karamsar bir tavırla. "Ben gidiyorum. Sen de gitmelisin, Aislinn." Bana döndü. "İkiniz de gitmelisiniz."

Kız hızla uzaklaştı ve yalnız da değildi. Çoğu kadın olan Gardneryalı gruplar ve birkaç Kelt laboratuvardan uzaklaşıp Bilim Kanadı'ndan kaçarcasına çıktılar.

Laboratuvarın aralık kapısından şöyle bir baktım.

İkisi de oradaydı. Sarışın Lupin ikizler. Profesör Astrid Volya'yla –uzun boylu, dövmeli, sivri kulaklı bir Amaz– konuşuyorlardı. Aslında tek konuşan dişi Lupin'di, elini de mağrurca kalçasına dayamıştı. Genç erkek Lupin'se öylece ayakta duruyor, vahşi gözleriyle diğer ikisini izliyordu.

Aislinn'e döndüm. Resmen ağlamak üzereydi. "Aislinn?"

"Bu gerçek olamaz." Lupinlere bakarken gözleri donuklaşmaya başladı. "Olamaz. Benim bu dersi almam gerekiyor. Yoksa arşivcilik çalışmalarımı tamamlayamam." Bana döndüğünde sesi kısılıp boğuklaşmıştı. "Bir Lupin erkeğiyle birlikte ders alamam, Elloren. Babam buna katiyen izin vermez. Bana Üniversite'yi bıraktırır." Bir çıkış yolu arıyormuş gibi etrafı taradı. "Bu yıl bitmeden ayrılamam. Beni Randall'la bağlayacaklar. Ama bağlanmadan önce eğitimimi bitirmek *zorundayım*. Randall buraya dönmeme *asla* izin vermez." Gözyaşlarını bastırmaya çalışırken dudakları titriyordu.

Koluna dokundum, onun için endişelenmeye başlamıştım. "Ah, Aislinn..."

Eli titreyerek cebinden bir mendil çıkarıp gözlerini sildi. "Ailemde Üniversite'ye giden tek kız benim, Elloren."

"Arşivci olmak için neden kimya dersi alman gerektiğini anlamıyorum," dedim, onun adına savunmaya geçerek. Arşiv çalışmaları sadece metinlerden ibaretti. Arşivciler için kitaptan başka şey yoktu.

Aislinn burnunu çekti. "Kitapların korunması için kimya gerekiyor. Bizim için faydalı..." Sesi kısıldı, hüzünlü gözlerle sınıfa bakındı. "Yani en azından... öyle olacaktı." Bana döndüğünde yüz ifadesi apaçık bir hasret yüklüydü. "Kitapları seviyorum, Elloren. Çok seviyorum. Bazen diyorum ki..." Konuşmaya devam edemedi ve sanki utanılacak bir şey itiraf edecekmiş gibi yüzü karardı. "Diyorum ki keşke bağlanmak zorunda olmasam."

Bu itirafı karşısında hayrete düştüm. Sonra da onun adına, içine sıkışıp kaldığı bu ciddi ikilemden dolayı üzüldüm.

Ninova

"Bağlanmak zorunda olmasan ne yapardın?" diye sordum nazikçe.

Gözleri parladı. "Üniversite arşivlerinde çalışırdım. Eski kitap koleksiyonlarının düzenlemesini yapardım. Ah, Elloren," dedi sesinde iştahlı bir tutkuyla, "Alfsigr arşivlerinde Rilynnitryn bitkibilim serisinin sergisi var. Bütün Erthia'daki en *muhteşem* bitkibilim çalışması. Elflerin öyle bir resim tekniği var ki... Işığı üç boyutlu biçimde gösterebiliyorlar. Görmen *lazım*." Aislinn eliyle çiçeklerin açmasına benzer bir hareket yaptı. "Çiçekleri sayfalardan toplayabilecekmişsin gibi geliyor. *O kadar* gerçekler. Sayfalardan fırlayıp çıkacak gibiler." Durdu. "Ah, Kadim Varlık," dedi kendini dizginleyerek, "böyle konuştuğumu kimseye söyleme."

"Neden?" diye sordum kafam karışarak.

Sanki bu sorunun cevabı çok açıkmış gibi bana dik dik baktı. "Elfler kâfir olduğu için elbette. Kulağa sanki onların kültürünü... övüp yüceltiyormuşum gibi geliyor." Bitkinlikle gülümsedi. "Yani babam böyle derdi en azından."

Ailesinin onu zorladığı katı kurallar beni şaşkına çevirmişti. Edwin amcam kardeşlerime ve bana karşı hiç bu kadar dar görüşlü olmamıştı.

"Aislinn, içeri girersek kötü bir şey olmayacağından eminim. Profesör Volya onlardan daha korkunç görünüyor. Bir de erkek Lupin, Fallon bana büyü yaptığında... çok nazik davranmıştı."

"Sırf o yüzden gardını düşürmemelisin," diye karşı çıktı Aislinn hiç etkilenmeyerek. "Onlar o kadar güçlüler ki. Erkek olan tek başına bütün sınıfı yere serebilir. Hem de rahatça."

Haklıydı. Lupinlerin fiziksel gücü inanılmaz boyutlarda olmalıydı. Bir de asa büyüsüne bağışıklıkları vardı.

Aislinn gözlerini kısarak Lupinlere kaçamak bakışlar attı. "Echo ile Fallon'ın kız olanla oda arkadaşı olmaya zorlandığını biliyor muydun?"

"Dalga geçiyor olmalısın."

Ninova

Aislinn başını iki yana salladı. "Paige de aynı şekilde. Echo bana ondan bahsetti. Dedi ki..." Aislinn duraksadı. Rahatsız olduğu her hâlinden belliydi ve Lupinlere yanakları kızararak baktı.

"Ne? Ne dedi?"

Bana doğru eğilip kaşlarını çattı. "Dedi ki–" sesini alçaltmıştı "–kız olan etrafta... çıplak geziyormuş."

Ağzım açık kaldı. "*Tamamen* mi?"

Başıyla onayladı. "Onlar *vahşi*, Elloren. Hayvan gibiler. Erkekleri de ahlaksız ve tehlikeli. Ne yapacağımı gerçekten bilmiyorum."

Derin bir nefes alıp söylediklerini düşündüm. "Açıkçası benim başka seçeneğim yok. Programımda bu dersi farklı bir yerde alabileceğim bir boşluk yok. Mutfak işimden dolayı mümkün değil. Lupinler olsun veya olmasın, bu dersi almak zorundayım." Lupinlerin oda arkadaşım olan Icarallar kadar yakınımda olamayacağını bilerek laboratuvar girişine bir bakış attım.

Kalan öğrenciler yavaş yavaş içeriye geçiyorlardı. Yeniden Aislinn'e döndüm. "Bence girip arka tarafta bir yere oturalım. Lupinler bizi fark etmez bile."

Aislinn söylediklerimi düşünerek ikizlere yan yan baktı.

"Babam birkaç ay evde olmayacak," dedi, şekildeğiştiren kurtlara sanki riskleri hesaplıyormuş gibi bakarak. "O dönene kadar ders bitecek zaten." Zayıf bir kararlılıkla bana dönüp gözlerindeki yaşları sildi. "Pekâlâ, Elloren. Girelim bakalım."

Elimizden geldiğince dikkat çekmeden içeri süzülüp Profesör Volya ile Lupinleri geride bırakarak odanın arka tarafına yöneldik. Hemen sonra boynunda Kimya Loncası'nın arması asılı olan genç bir Elfhollen çırağının yanındaydık.

"İsimleriniz?" diye sordu soğuk bir resmiyetle, kalemi de hemen sınıf listesinin üzerindeydi. Sessizce ona kim olduğu-

muzu söyledik. İsimlerimizi kontrol edip ilerledi ve çok şükür ki kim olduğuma aldırış etmedi.

Arkamızdaki uzun masalarda bir dizi damıtma gereci vardı, durmaksızın çıkardıkları fokurdama sesleri rahatlatıcıydı ve ekipmandan hemen etkilenmiştim. Ortaya çıkan ürün –yağlı bir sarı sıvı– kükürt gibi ekşi kokuyordu. Karşıdaki duvarın kemerli pencereleri sıra sıra kitaplıkla kısmen kapatılmıştı. Kitaplığın rafları farklı farklı hâllerdeki maddeler içeren irili ufaklı şişelerle doluydu. Odada laboratuvar masaları da vardı ve üzerleri cam eşyalar ile brülörlerle doluydu. Borniya çakmak taşının metalik kokusu da kimyasal yüklü havada hissediliyordu.

Öğrencilerin çoğu sessizce duvar diplerine dizilmiş, gözlerini de egzotik Lupinlere dikmişlerdi. Elfhollen laboratuvar asistanı odada dolanıp sessizce insanları yerlerine yönlendiriyor, her masaya iki kişi yerleştiriyordu.

"Bu kesinlikle kabul edilemez," dedi dişi Lupin, Profesör Volya'ya; sesinde kibir yüklü bir küstahlık vardı. "Neden kardeşimle grup olamıyorum?"

Profesör Volya kömür karası gözleriyle ona dik dik baktı. O bakışın çoğunu korkup geri çekilmeye zorlayacağından emindim. Epey göz korkutucu bir kadındı; Lupinlerden neredeyse bir baş uzundu ve sağlam, güçlü bir cüssesi vardı. Sayısız piercing ve yoğun rün işaretleriyle kaplı yüzü de korkutucu etkisini artırıyordu.

"Diana," dedi sıktığı dişlerinin arasından, "sen ve kardeşin birbirinizden başka kimseyle konuşmazsanız buraya entegre olamazsınız."

Diana bir elini kalçasına koyup göz alıcı sarı saçını omzundan arkaya savurdu ve çenesini kaldırdı. "Peki ya burada konuşmaya değer tek kişi kardeşimse?"

Profesör Volya dimdik durup Diana'ya tepeden baktı.

"Bayan Ulrich, burası *benim* sınıfım ve burayı nasıl uygun görürsem öyle yönetirim." Elfhollen asistanının elindeki kâğıtları

Ninova

kapıp inceledi; ağzı sımsıkı, katı bir çizgi hâlini almıştı. "Evet," dedi, "sayımız azalmış, bu da bize daha hızlı hareket etme imkânı verir." Lupinlere kızgınlıkla baktı. "Diana Ulrich," dedi tartışmaya yer bırakmayan tok bir sesle. "Araştırma partneriniz Büyücü Elloren Gardner olacak. Jarod Ulrich, sizin partneriniz de Büyücü Aislinn Greer."

Gözleri fal taşı gibi açılan Aislinn'in yaşadığı bariz dehşet benim şaşkınlığımı gölgede bıraktı. Bir şey söyleyecek gibi ağzını açtı ama görünüşe göre konuşabilecek hâlde değildi. Elfhollen arka sıradaki bir çift bitişik masayı işaret ederken Aislinn heykel gibi hareketsiz duruyordu.

Jarod Ulrich vahşi gözleriyle Aislinn'i dikkatle izlerken yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu, bir de sanırım burun delikleri titriyordu. Paniğe kapılmıştım ama aynı zamanda Jarod'ın bana nasıl da nazik davrandığını hatırladım: Fallon beni yere düşürdüğünde bana yardım etmişti.

Bana atanan masaya geçerken diğerleri anlayışlı bakışlarla beni izliyordu. Diana yanımdaki tabureye sanki aptal bir grubu eğlendirmeye zorlanan biri gibi sinirli sinirli homurdanarak oturdu. Jarod da Aislinn'in yanındaki yere geçerken arkadaşımı izledim. Gerginlikten kaskatı kesilmişti.

Profesör Volya büyük bir ders kitabını açıp okumaya koyuldu.

Göz ucuyla Jarod'ın arada bir Aislinn'e bakışlar attığını, kaşlarını da hafifçe çattığını gördüm. Aislinn'se doğruca karşıya bakıyordu, ellerini de öyle sertçe sıkıyordu ki parmak eklemleri bembeyaz olmuştu.

Bir erkek Lupin'le partner olmak. Bu hiç iyi değil.

Kendi partnerime döndüm. Profesör Volya'ya gözlerinden ateş saçarak bakıyordu ve yüzü sinirden gerilmişti.

Kibirli bir kızdı. Fakat kardeşi bana nazik davranmıştı. Belki de Lupinler göründükleri kadar kötü değillerdi. Bu şekilde birlikte çalışmaya zorlanmak elbette hoş değildi ama belki de gereğini yapıp uyum sağlamaya çalışmak iyi olurdu.

"Elloren Gardner ben," diye fısıldadım Diana'ya, tokalaşmak için bir elimi uzatarak; bu can sıkıcı tanışma faslını bir an önce geride bırakmak istiyordum.

Bana döndüğünde sanki hakarete uğramış gibi bir hâli vardı. Uzattığım elime kafası karışmış gibi baktı; onunla ne yapacağını bilmiyordu sanki. Gururlu bir edayla saçını omzundan arkaya atıp ayağa kalktı, bunu yaparken taburesi gürültüyle gıcırdamıştı. Resmî bir tavırla boğazını temizledi. "Ben de Gerwulf Sürüsü'nden Diana Ulrich," dedi epey yüksek sesle. "Alfa Gunther Ulrich ile eşi şifacı Daciana Ulrich'in kızı, Jarod Ulrich ile Kendra Ulrich'in kız kardeşiyim. Baba tarafından dedem de..."

Profesör Volya okumayı bırakıp uzun, siyah kaşlarından birini şaşkınlıkla kaldırdı. Utançtan masanın altına girmek istiyordum. Diana Ulrich kendini tanıtmaya devam ederek asil nesebini sayan bir kraliçe gibi üç kuşak geriye gitti, ta ki kardeşi araya girip kısık sesle onu durdurana kadar.

"Diana."

Dönüp ona baktığında sözü kesildiği için epey sinirlenmişti. "*Ne var?*"

"Burada böyle yapmıyorlar."

"*Ne* yapmıyorlar?"

"Tanışırken bütün soylarını saymıyorlar."

Diana ona gözlerini kırpıştırarak baktı. "Nedenmiş?" diye sordu sonunda, bariz biçimde dehşete kapılmıştı.

"Âdetleri öyle değil işte."

Diana kollarını göğsünde kavuşturup kardeşine somurttu.

"Ayrıca," diye fısıldadı Jarod, Profesör Volya'nın sanki Diana'yı öldürmenin en hızlı yolunu düşünüyormuş gibi tehditkâr bir tavırla hareketsiz durduğu ön tarafı işaret ederek. "Muhtemelen dikkatimizi derse vermemiz gerekiyor."

"Neden?" diye sordu Diana, şımarık bir çocuk gibi.

"Çünkü," dedi kardeşi ciddiyetle kaşlarını kaldırarak, "ders *başladı*."

Ninova

Diana yüzünü buruşturarak önce Profesör Volya'ya, sonra diğerlerine baktı ve ardından tekrar yanıma oturdu. Profesör Volya ona ters bir bakış attıktan sonra sınıfa odaklanıp damıtma tekniklerine dair dersine devam etti.

Diana bana dönüp fısıldamaya başladığında şaşırmadan edemedim. "Ben bu kitabı zaten okumuştum," diye yakındı. "Kadının tekrar okumasını dinlemeye ihtiyacım yok. Vakit kaybı resmen!"

Ne diyeceğimi bilemedim. Bir de parlayan kehribar rengi gözlerine bakmamak çok zordu. Renkleri baş döndürücüydü.

"Bugün orman çok güzel, değil mi?" dedi özlem dolu bir sesle, pencerelere ve dışarıdaki turuncu-altın sarısı ağaçlara bakarak. Hasretle iç çekti. "Yılın bu zamanın ağaçların kokusunu çok seviyorum. Bir de kurumuş yapraklar çok tatlı. Keşke şimdi orada olsam. Avlanmak için de çok güzel bir gün. Sen avlanır mısın, Elloren Gardner?"

"Hayır," diye yanıtladım, hâlâ araştırma partneri olarak bir şekildeğiştiren kurtla eşleştiğim gerçeğine alışmaya çalışarak. "Ama abim Rafe avlanır."

"Öyle mi?" diye sordu merakla.

"Harika bir okçudur," diye fısıldadım. "Senin yayın var mı?"

Diana bu soruma biraz fazla yüksek sesle gülerek Profesör Volya'nın ona hızlı ve sinirli bir bakış atmasına sebep oldu. "Yaya ihtiyacım yok ki," dedi sırıtarak.

"Neyle avlanıyorsun o zaman?" diye sordum.

O vahşi kehribar gözlerini bana dikti. "Dişlerimle." Kocaman gülümseyerek uzun, bembeyaz, parıl parıl köpek dişlerini gösterdi. Ensemdeki tüyler diken diken oldu.

"Ah," dedim gerginlikle yutkunarak. "Yani kurda dönüştüğünde mi?"

"O şart değil," dedi hâlâ tehlikeli bir şekilde gülümseyerek. *Göklerdeki Yüce Kadim Varlık aşkına.*

Güçlükle yutkunup yüzümü ön tarafa döndüm.

Ninova

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Tierney Calix

Eczacılık Lonca Salonu'nun ana eğitim alanına girdiğimde nefes nefeseydim; kimya sınıfından buraya kadar koşmuştum. Ne yazık ki uzun, alçak tavanlı salonu dolduran ahşap laboratuvar masaları işe koyulmuş, malzemeleri doğrayan ve ezen genç kadın çiftlerle çoktan dolmuştu, damıtımların tıslayan buharları ve kaynayan sıvıların hafif fokurtusu içerinin havasını yumuşatıyordu.

Manzara bana az da olsa kimya laboratuvarını hatırlatmıştı; duvarlar ve masalar cam kavanozlarla, şişelerle ve damıtım imbikleriyle doluydu. Fakat buraya kükürtlü çakmak taşı kokusu hâkim değildi. Bunun yerine burada kökleri orman diyarına uzanan ve her yeri kapsayan topraksı bir rayiha vardı; etrafımdaki kaplar kurutulmuş ot ve çiçeklerle, toz hâline getirilmiş ağaç kabukları ve odunla doluydu. Güçlü kokuları içime çekip her birini zihnimde tek tek ayırırken –çam özü, huş külü, sedir talaşı– endişem yatıştı. Tavandan da öbek öbek otlar sarkıyordu. Derin derin soluyup ısırganağacı, yabançalısı ve kara kiraz yapraklarını fark ettim.

İçimde bir şeylerin durulmasıyla burada gönül rahatlığına kavuştum. Maalesef ki bu his, sinirli görünen genç bir kadının bana doğru hışımla dönmesi üzerine pek uzun ömürlü olamadı.

Ninova

Kadın, "Geç kaldın," diye azarladı beni öfkeyle. Boynundan sarkan altın Baş Çırak kolyesini görmemle paniğe kapıldım. Yakındaki bir laboratuvar masasının başında duran iki öğrenci de onun kibirli ve öfkeli bakışlarını yansıtıyordu. Üç kız da uzun ve siyah laboratuvar önlüklerinin altına zarif nakışlı ipekler giymişti.

"Çok üzgünüm. Bir şey oldu da... bir Lupin'le..."

Odada panik dolu mırıltılar yükselirken genç kadınlar yaptıkları işlere ara verip başlarını kaldırdılar. Burada ne Kelt ne Elf ne de Elfhollen öğrenciler vardı. Eczacılık mesleğinde Gardneryalı kadınlar baskındı, özellikle de biraz olsun büyü bilenler.

"Bunun bir önemi yok," diye çıkıştı çırak, sözümü keserek. "Peşinde bir Lupin sürüsü olsa bile önemi yok. Lonca Büyücüsü Lorel zamanında gelmenizi bekliyor. Ceza olarak dersten sonra burada kalacak ve tüm imbikleri temizleyeceksin." Üzerime diktiği gözleri ateş saçıyordu. O gözlerde belli belirsiz bir aşinalık sezdim.

İçime midemi bulandıran, beni dermansız kılan bir his çöreklendi. Yeni bir şeydi bu. *Çaresizlik.* Edwin amcam artık hasta olduğundan bu mesleğe *ihtiyacım vardı.* Bir de Baş Çırak'ın beni sevmesine.

"Evet, Büyücü..." Kâğıtlarımı karıştırarak adını aradım. "Büyücü..."

"*Bane*," dedi hiç hoş olmayan bir vurguyla. "Gesine *Bane*."

İçimdeki o his iyice yoğunlaşıp beni aşağıya çekerken kızın belindeki asayı fark etmemle sesim titredi. "Şeyle akraba olabilir..."

"Fallon'ın kuzeniyim." Yüzünde kaba bir gülümseme belirdi. "Çok da yakınızdır."

Laboratuvar kapısının açılmasıyla herkes o tarafa döndü ve profesörümüz içeri girerken odadaki hafif fısıldaşmalar da son buldu. Gesine ânında dikkatli ve hürmetkâr bir tavra büründü.

Ninova

Profesörümüz Lonca Büyücüsü Eluthra Lorel epey yıpranmış bitkibilim kitaplarından oluşan yığınını masasına koyup Gesine'in ona uzattığı kâğıtlara şöyle bir baktı. Açık profesör cübbesinin altına klasik, muhafazakâr bir kıyafet giymişti. Boynundaki gümüş zincirde Erthia küresinin yanı sıra altın Eczacılık Loncası Yöneticisi kolyesi vardı. İnce, gümüş gözlüğü de biçimli burnunun üstünde şık biçimde duruyordu.

"Büyücü Gardner," dedi bir yandan kâğıtları okumaya devam ederek, sonra da kim olduğumu anlayıp duraksadı ve hızlıca bana bir bakış atıp başını salladı. "Bizimle olmanız büyük bir zevk." Sözlerinde kesinlikle zevk yoktu. Sadece soğuk bir resmiyet vardı. Gesine'e döndüğünde gözlerinde hafif de olsa sitemkâr bir bakış gördüm. "Büyücü Gardner niçin Boğmaca İksiri üzerinde çalışmıyor?"

"Geç kaldım, Lonca Büyücüsü," dedim, sonra da hızlıca olup bitenleri anlatıp kimya profesörünü âdeta travma yaşayan Aislinn Greer'i bir Lupin yerine Gardneryalı bir öğrenciyle ekip yapmaya ikna ettiğim için geç kaldığımı açıkladım.

Profesör Lorel'ın çenesi kasıldı. "Gecikmeleri tolere etmem, Büyücü Gardner," dedi sertçe, sonra da bir şeyleri muhakeme ediyormuş gibi başını iki yana salladı. "Ama bir Gardneryalının muhtemel bir tehlikeden kurtulmasına yardım *ediyormuşsunuz.* Takdire şayan bir davranış. Bu sebeple gecikmenizi görmezden geleceğim. Ama sadece bu seferlik."

"Çok teşekkür ederim, Lonca Büyücüsü Lorel."

Tekrar kâğıtlarına bakınmaya döndü. "Bu akşam Eczacılık ders kitabınızın ilk üç bölümünü okuyacak ve yarın hazır olacaksınız, Büyücü Gardner."

Midem ağzıma geldi. "Hazır derken?"

Bütün hareket kesildi. Lonca Büyücüsü Lorel yavaşça başını kaldırdı, gözleri çakmak çakmaktı. Konuştuğunda sesi yumuşak ve dümdüzdü. "İlk üç bölümdeki tüm tıbbi bitkileri sayacaksı-

nız; köklerini, kullanım alanlarını ve yetiştirilme biçimlerini. Yarın sabah. Ezbere."

Uyumaya dair tüm umutlarım buhar olup uçarken huzursuzca yutkundum. "Tabii, Lonca Büyücüsü Lorel."

Elini hafifçe Baş Çırak'a salladı. "Gesine, eşleştir kendisini."

Ben Gesine'i odanın arkalarına doğru takip ederken profesörümüz derse başladı.

"Şurası," dedi Gesine, sanki beni çöpe atıyormuş gibi bir el hareketiyle. "Tierney Calix'in yanına geç. Asa seviyelerine göre yerleşiyoruz." Kibirli bir gülümsemeyle baktı. "Güçsüzler en arkada." Sonra hızlıca dönüp ön tarafa ilerledi.

Birkaç genç kadın sırayla bana baktı; bazısının gözlerinde açık bir antipati, bazısında da sakıngan bir endişe vardı. Kıs kıs gülmeler de eklenince yüreğim ezildi. Baş Çırak, Fallon'ın kuzeni olunca bu dersin işkence olmaktan başka şansı yoktu.

Masalardan oluşan labirentte ilerleyip laboratuvarın en arkasına geçtim, güçsüzlüğümün farkındalığıyla utanç içindeydim. Genel olarak bakıldığında Gardnerya toplumunda benim asa seviyem yaygındı ama burada hiç öyle değildi. Buradakiler, en iyilerin de en iyisi eczacılık öğrencileriydi.

Çoğu genç kadının kollarında askeri tarzda gümüş şeritler vardı; neredeyse hepsi İkinci Seviye'ydi.

Derken laboratuvar partnerim görüş alanıma girdi.

Malzemelerinin üzerine eğilmişti ve onu görür görmez irkildim.

Tierney Calix bugüne dek gördüğüm en çirkin Gardneryalı kızdı. Çırpı gibiydi, yüz hatları çok sivriydi, burnu çarpık bir kancayı andırıyordu, düz saçı yağlı ve dağınıktı. Bir de bükülmüş gibiydi; yana eğik sırtı ona tuhaf, korkunç bir duruş veriyordu. Ağlarla ördüğü inini koruyan bir örümcek gibi beni görünce büzülüp kaldı. Kızgın kızgın bana bakarken korumacı gözlerle alanının etrafını çiziyor gibiydi.

Ninova

Kitap çantamı masaya bıraktım ve nahoş görünümüne alışmaya çalışırken yarım yamalak selam verdim. Beni duymazdan gelerek masadaki ekipmanına döndü, sanki eşyaları aramızda bir duvar örüyordu. Kitabında Boğmaca İksiri'nin formülü açıktı, yüzü de gerginlikten kaskatı kesilmişti; sanırım ondan uzaklaşmamı istiyordu. Masada bana yer açmak için de hiçbir girişimde bulunmadı.

Masanın kenarına yakın bir yere oturup kemanımı altına ittim. İçim öfkeyle köpürürken eczacılık ders kitabımı çıkarıp gerekli sayfayı açtım.

"Sen de mi Fallon'ın arkadaşısın?" diye sordum fısıldayarak. Sesimin çok asabi ve zayıf çıkmasından ânında pişman olmuştum.

Maharetli parmaklarıyla büyük bir cam yemişi öbeğinden rahatça öz çıkarırken öfkeyle bana baktı. "Oda arkadaşıyım."

"Ah, harika," dedim somurtarak. Biraz yemiş alıp önümdeki seramik kâseye koydum, kendime yer açabilmek için kitabımı ittirip Tierney'nin hünerli öz çıkarma hareketini taklit ettim. Kâsem hızlıca işe yaramaz, yoğun bir püreyle doldu.

Tierney'nin yeteneği karşısında hayranlık ile şaşkınlık karışımı bir duygu yaşıyordum; kâsesi çoktan parlak ve şurup gibi sıvıyla dolmuş, yemişlerin posası da düzgünce kenara ayrılmıştı. Belli ki bunu daha önce de yapmıştı. Cesaretim kırılarak odaya göz gezdirdim. Genç kadınların çoğu asalarını çıkarmış, büyü kullanarak güzelce sıvı çekiyorlardı.

Yardım almak için homurdanarak kitabımı kendime çektim ve tarifin karmaşıklığı karşısında ânında ümidimi yitirdim. Belli ki Lonca Büyücüsü Lorel bizi kendi ayaklarımız üzerinde durarak öğrenmeye zorlaması gerektiğine inanıyordu, iksir soğuk suyla maserasyon, karışık bir damıtma ve sekiz farklı toz bileşen içeren bir kaynatma gerektiriyordu. *Negri Boğmaca* fena bir hastalıktı; büyük oranda yenidoğanları etkiliyordu ve genellikle ölümcüldü. Sebep olduğu koyu renkli balgamdan

dolayı Kara Öksürük de deniliyordu ve bugün hazırladığımız iksir de bilinen tek ilacıydı.

Biraz çörekotu ağacı gövdesi aldım ve parmaklarımda oluşturduğu o tanıdık karıncalanmayı hissettim; koyu mor yapraklarla bezeli dolambaçlı siyah dalların görüntüsü zihnimde belirdi. İnsanı sakinleştiren bir ağaçtı ve özü yoğun, sıcak şerbet gibi ağırdı.

İçgüdüsel olarak taneciklerine dikkat ederek gövdeyi şeritler hâlinde doğradım, sonra da her birini koyu renkli tozla karıştırmaya başladım. Tierney yaptığım işe şöyle bir baktı ve hemen kendisininkini kontrol ettiğini fark ettim. Onun tozu kötü hazırlanmıştı; topak topak ve sakız gibi gövde dilimleriyle lekeliydi.

Tierney güzel tozumu alıp kaynattığı bir tencere suya döktü. Sonra kendi yemiş sıvısını sıra sıra dizili bombeli cam imbiklerden ilkine koydu. Ona ayak uydurma hevesiyle ilk imbiğin altındaki ateşi yaktım ve yemiş suyu değişken şekillerde kaynarken yoğunluğunu ayarladım.

"Lukas Grey'le aranda olanları biliyorum," dedi Tierney, karışımı güzelce karıştırıp çalkalanan suyun koyu mora dönmesini izleyerek. Sıcak, yoğun meyve kokusu burnuma doldu.

"Fallon'la yaşadığına göre bilmen normal," dedim sertçe, bir yandan da damıtım ateşiyle uğraşıyor, her şeye giderek sinirleniyor, buharın doğru yönde yükselmesini sağlayamadığımdan brülöre vuruyordum.

Tierney görevimi devralıp ateşi çoğalttı ve rahatça doğru konuma getirdi. Tüm imbiklerden güçlü, istikrarlı bir duman yükseliverdi.

Mağlubiyete uğramış gibi omuzlarım düştü. Ne yapsam faydası yoktu. Buradaki herkes benden daha iyiydi. Çoğunun büyü kullanmak gibi bir avantajı vardı ve görünüşe göre herkes ya Fallon Bane'le arkadaştı ya da ondan korkuyordu.

Moral bozukluğuyla oturup Tierney'nin çalışmasını izledim.

Ninova

"Umarım Lukas'la bağlanırsın," dedi Tierney, bir yandan mor sıvıyı karıştırıp bir yandan da ateşi ayarlayarak. O kadar kısık sesle konuşmuştu ki yanlış anladığımdan emindim.

Şaşkınlıkla ona döndüm. "Pardon, ne dedin?"

Tierney biraz kenger yağı ölçüp sıvıya kattı ve koyu mor hemencecik çivit mavisine dönüp ekşi, limonsu bir koku yaydı. "Umarım Fallon ikinizi birlikte görür," diye fısıldadı karıştırmaya devam ederek, "ve umarım bu, o sefil bedeninde küçücük de olsa bir kalp varsa onu paramparça eder."

Ona gözlerimi kırpıştırarak baktım; diyecek söz bulamıyordum.

Beni görmezden gelerek çalışmaya devam etti, metodik ve etkili hareketlerle malzemeleri ölçüp tartıyor, ateşten de gözünü ayırmıyordu.

"Kendimi düzgünce tanıtmayarak kabalık ettim," dedim elimi uzatarak, şaşkınlıktan başım dönüyordu âdeta. "Ben Elloren Gardner. Gerçi sen zaten biliyorsundur."

Bana şöyle bir baktı; gözlerinde kuşku vardı. Elimi sıkmadı ama hafifçe kenara kaydı, sanki sonunda ağının bir kısmını benimle paylaşmaya karar vermişti.

"Sen tozları hazırla," dedi isteksiz bir edayla. "Ben damıtıma göz kulak olurum."

İşe koyulup taş bir havan tokmağıyla dulavrat otu öğüttüm, hızlıca ve çok uğraşmadan güzel bir toz elde ettim.

Ders bittikten sonra orada kalmış, cam imbikleri incecik bir tel fırçayla siliyordum; ağrıyan ellerim bir anda yağlı tortuyla kaplanmıştı. Midem çalkalanıp kasılıyor, hâlihazırda orada olan gerginlik düğümlerine yenileri ekleniyordu. Bir yandan da üzerime iyiden iyiye yorgunluk çökmeye başlamıştı. Hiç bu kadar az uyuduğum olmamıştı ve bu durum bir yandan hassas, bir yandan da sinirli olmama yol açıyordu.

Önüme balmumuyla mühürlenmiş küçük, mantarlı bir kavanoz konulunca başımı kaldırıp baktım.

Ninova

"Altunmühür merhemi," dedi Tierney kavanozu göstererek, sonra kaşlarını çatarak çökük yanağına dokundu. "Yüzündeki morluğu geçirir."

Çok şaşırmıştım. "Teşekkür ederim."

Kahkaha attı ve gösterişsiz yüzü buruşarak gaddar bir ifadeye büründü. "Seni *sevdiğim* için yapmadım," dedi sertçe. "Sadece *güzel* olmanı istiyorum. *Ondan* daha güzel." Tierney'nin yüz ifadesi iyice karanlık bir hâl aldı. "Onun kaybetmesini istiyorum. Ondan *nefret* ediyorum. Lukas Grey'i *senin* kazanmanı istiyorum."

Ninova

ON ALTINCI BÖLÜM

Buz Parçaları

Laboratuvardaki angarya işlerden sonra bir kolumun altında küçük ilaç şişeleriyle dolu bir kutu, diğerinde de Baş Çırak'ın üniversite revirine götürmem için verdiği kâğıtlarla oradan ayrıldım.

Doktorlar Loncası Salonu'na yaklaşırken yavaşladım ve Astronomi Loncası Salonu'nun kubbeli rasathanesini görünce donakaldım. Burada, Üniversite'de, ayı ve takımyıldızları yakından görebileceğim dank etti kafama. Bu da bozuk moralimi düzeltmeye yetti.

Elimdeki kutuya, sonra tekrar kubbeye bakıp hızlıca bir karar verdim.

Sadece şöyle bir bakmamın ne zararı olabilirdi ki?

Rasathanenin tavanı büyük takımyıldızların nefes kesici tasvirleriyle süslenmiş ve öyle çarpıcı bir maviyle vurgulanmıştı ki başımın döndüğünü hissettim. Zeminde de devasa bir rüzgârgülü vardı ve boş odayı çevreleyen teleskoplar eşit aralıklarla kocaman, kemerli pencerelerin önüne koyulmuştu. Batan güneşle altın renginde parlayan panoramik Kuzey ve Güney Sırt manzarası nefesimi kesmişti.

Ninova

O pürüzsüz, cilalı siyah araçlarda elimi gezdirirken heyecandan titremeye başladım.

Gelgelelim sevincim, dört Gardneryalı askeriye öğrencisinin ve arkalarında şahsi muhafızı eşliğinde Fallon Bane'in rasathaneye girmesiyle kursağımda kaldı.

Daha önceki meydan okuma düşüncelerimi unutuverdim ve resmen teleskopun arkasında büzüldüm. Kalp atışım hızlanırken Fallon'ın beni görmemesi için dua ettim.

"Seni o Lupin kaltakla aynı odaya koyduklarına inanamıyorum," dedi ince burunlu bir çırak, Fallon teleskoplardan birinin başına geçerken.

"Burada çok uzun süre kalmayacak." Fallon pencere pervazının kenarına oturdu, belindeki abanoz asası parıldıyordu. "Çok kolay kışkırtılıyor."

"Onu kışkırtacak mısın yani?" Fallon'ın cüretkârlığı genç adamın hoşuna gitmiş gibiydi.

"Buraya ait olmayan herkesi seve seve kışkırtırım." Fallon canı sıkılmış gibi bir elinin tırnaklarını inceledi. "Lupin kaltaklar, Yılan Elfleri..." Dosdoğru bana baktı.

İçgüdüsel olarak teleskobun arkasında iyice eğildim.

Fallon haince sırıtmaya başladı. "Vay vay, *Büyücü* Elloren Gardner da buradaymış."

Güç bela ayağa kalktım, ondan korkup sinmemek için mücadele veriyordum.

"Yeni oda arkadaşlarını sevdin mi?" diye sordu alaycı bir tavırla.

İçimde öfke kıvılcımları çaktı. "Lukas Grey'le vakit geçirmeyi sevdiğim kadar değil," deyiverdim, kendi cesaretime –ve korkunç aptallığıma– şaşırarak.

Fallon'ın etrafındaki genç adamlar sessizleşti ve hepsinin gözleri fal taşı gibi açıldı.

Fallon'ın bakışlarında bir anlığına ölümcül bir öfke gördüm ama hemen kendini toparladı. Havayı koklayıp o güzel burnunu

Ninova

kırıştırdı. "*Pislik* kokuyorsun," dedi sahte bir gülümsemeyle. "Icaral gibi."

Diğerleri pis pis sırıtırken ince burunlu olan kahkaha attı. Diğer öğrencilerden biri de yüzünü buruşturup burnunun hemen önündeki havayı dağıtır gibi elini salladı ve kıkır kıkır güldü.

Belli etmeden üzerimi koklayınca Fallon'ın haklı olduğunu anladım. Ariel'm o çirkin kokusu kıyafetime sinmişti.

Icarallarla birlikte yaşamam yetmiyormuş gibi şimdi bir de onlar gibi kokuyordum.

Fallon'ın rezil hâlimle eğlenmesi öfkemi iyice harlayıp pervasızlaşmama sebep oldu. "En azından kötü kokmam geçici bir durum, Lukas'ın sana karşı ilgisizliğinin aksine."

Fallon ağzı açık hâlde bana bakarken öksürür gibi bir kahkaha attı, ardından asasını kavradı.

Aptal. Aptal. Aptal. Kalbim yerinden çıkacak gibiydi. *Aklını mı kaçırdın sen?*

Fallon arkadaşlarına döndü. "Dili de amma uzunmuş, değil mi?" Bakışlarıyla beni resmen olduğum yere sabitledi, gözleri arkadaşlarıyla benim aramda gidip geliyordu. "Ondan çok güzel bir buz heykeli olmaz mı sizce de?" Sesinden zehir akıyordu. "Hem kokusunu düzeltir hem de... *dilini.*"

Çileden çıkarak ona öfkeyle baktım. "Başka bir Büyücü'yü büyüyle tehdit etmek Gardnerya yasasına aykırı."

Alaycı bir kahkaha attı. "Ah, ama sen Büyücü sayılmazsın ki." Tiksintiyle bakıyordu bana. "Birinci Seviye, değil mi? Ailen seninle *epey* gurur duyuyordur." Neşeli bir tavırla gülümsüyordu ama gözlerinde öyle ayarsız bir hiddet vardı ki içim ürperdi.

Uykumu doğru düzgün alamadığım için muhakeme yeteneğim mi köreldi acaba diye merak ettim. Birinci Seviye birisi Beşinci Seviye'ye kafa tutuyordu. Üstelik karşımdaki kızın iki erkek kardeşi de Beşinci Seviye'ydi.

Çok akıllıca gerçekten, Elloren.

Ninova

Fallon sırtını bana dönüp dikkatini çekmek için rekabet eden genç adamlara odaklandı. O sırada öğrenciler içeriye girmeye başladılar, ardından da sınıfın uzun sakallı, Gardneryalı profesörü geldi. Ben de bunu fırsat bilerek oradan hemen sıvıştım.

Merdiveni inip binanın loş koridorlarında koşturdum.

Telaşım yüzünden yanlış yere dönerek kendimi binanın boş bir kısmında buldum. Gece göğünü tasvir eden tabloların asılı olduğu karanlık duvarlar meşalelerle aydınlatılıyordu. İlerideki bir köşeden sesler gelince ilerlemeye başladım.

Zemin bir anda inanılmaz kayganlaştı ve ayaklarım öyle bir kaydı ki sonunda dengemi tamamen kaybettim. İleriye uçup taş duvara çarptım, kitaplarım ve kâğıtlarım her yere saçıldı, ilaç şişeleriyle dolu kutu da yere düşüp kırık cam parçaları ve sivri bir koku yağmuruna sebep oldu. Ellerimin yere sertçe çarpmasıyla soğuk bir acı hissettim ve şaşkınlıkla bir buz tabakasının üzerinde yattığımı fark ettim.

Başımı kaldırıp arkama baktığımda Fallon'ın bir duvara yaslanmış, yüzünde memnuniyet dolu bir sırıtışla abanoz asasını maharetli parmaklarının arasında çevirdiğini gördüm.

"Bu mu yani?" dedim tükürür gibi. "İnanılmaz Beşinci Seviye güçlerin, ha? Mürekkep donduruyorsun ve bin bir farklı yolla insanları yere düşürüyorsun demek."

Avına odaklanan bir şahin gibi beni izlerken asasını kaldırıp anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı. Ortaya yarı saydam bir şey çıktı ve başının iki yanında havada süzülmeye başladı.

Dört tane keskin, buzdan kazık dosdoğru yüzüme yöneldi ve saçlarımı yakalayıp mide bulandırıcı bir çatırtıyla arkamdaki taş duvara saplandı.

Dehşete kapılmış hâlde buz sarkıtlarından uzaklaştım. Ben bunu yaparken saçımın birkaç teli kafa derimden koptu.

Fallon asasını çevirirken ağzının kenarı yukarı kıvrıldı. "Düşman olmamız gerekmiyor, Elloren."

"Öyle mi?" dedim tiz bir sesle.

Ninova

"Tabii ki öyle," diye mırıldandı.

O iğrenç, kibirli ses tonu öfkemi körükledi. "Biliyor musun, Fallon, istediğin şey arkadaş olmaksa kesinlikle yanlış yolda ilerliyorsun." Gözlerimden ateş saçarak baktım ona. "Benim geldiğim yerde insanlar arkadaş olmak istedikleri kişilere *buzdan hançerler* fırlatmazlar."

Aşağılayıcı bir tavırla dudaklarını büktü. "Aslında çok basit. Lukas'tan uzak durursan ben de senden uzak dururum. Anlaşıldı mı?"

Seni aşağılık, zorba sürtük.

Şaşkınlığımı belli eden bir ses çıkararak öksürdüm ve başımı iki yana salladım; sinirden boynum alev alev yanıyordu. "Bana teşekkür etmen lazım aslında."

"*Öyle mi?*" dedi tükürür gibi. "Nedenmiş?"

Dengemi sağlayıp doğruldum. "Aklında ben olmazsam Lukas'ın dikkati dağılmaz ve senin gerçek yüzünü görebilir. Bunun seni çok daha az çekici kılacağını söylememe gerek yok bence." Dimdik durup doğruca gözlerinin içine baktım. "Tabii öyle bir şey mümkünse."

Göz açıp kapayıncaya kadar yanımda bitiverdi ve asasını boynuma dayadı. Güçlükle nefes aldım, taş duvara yapışmış vaziyetteydim.

"Benimle bu oyunu oynamaya devam et, Gardner," dedi öfkeyle. "Bakalım senin için nasıl sona erecek."

Önce merdivenden, sonra da koridordan bize doğru gelen ayak seslerinin yankısı duyuldu.

Fallon bana tehditkâr bir gülümsemeyle baktıktan sonra asasını boğazımdan çekti.

Büyükçe bir su birikintisinin ortasında duran hâlimi, ıslak zemine saçılmış kırık şişeleri ve kâğıtları gören Fallon'ın şahsi muhafızı donakaldı.

"Ah, canım," diye mırıldandı Fallon, şişelere bakıp iç çekerek ve başını iki yana sallayarak. "Lonca Başkanı Loren bu sakar-

Ninova

lığından hiç memnun olmayacak. Hele bir olanları öğrensin." Sahte bir endişeyle baktı. "Sebep olduğun pisliği temizlemek isteyebilirsin."

Bana son kez pis pis sırıttıktan sonra hızla dönüp gitti.

Ninova

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Kemanlar

Mutfaktaki işim bittiğinde hava kararmıştı ve çok yorulduğum, bir yandan da diğer işçilerin hem düşmanca sessizliklerine hem de zoraki kibarlıklarına katlandığım için oradan ayrıldığıma seviniyordum. Ödevimi yapmak için doğruca arşive gidip gözlerim sulanana kadar birkaç saat boyunca ecza kitaplarına gömüldüm, karmaşık formüller uykusuz zihnimde kalmayı reddettikçe ümitsizliğim körükleniyordu.

Bitip tükenmiş hâlde, ayaklarımı sürüyerek Rafe, Gareth ve Trystan'ın kaldığı yere gittim. Gareth sadece hafta sonuna kadar onlarlaydı, sonra denizcilik eğitimi alanlarla birlikte Valgard'a dönecek, oradan da denize açılacaktı.

Kardeşlerim uzun ve ahşap-taş karışımı bir binada kalıyorlardı; yükselen birkaç bacadan Nehir Akçaağacı kokuları yayılıyor, dumanlar serin gece havasına karışıyordu.

Binaya girince sıcaklıkla sarmalandım. İçinde gürül gürül yanan bir şömine, birkaç bank ve sandalye olan samimi ortak alanın duvarlarını goblenler süslüyordu. Zemin taş yerine ahşap döşemeydi ve yorgun ayaklarımı rahatlatmıştı. Çoğu Gardneryalı olan erkek öğrenciler etrafta sohbet ediyor, bir şeyler yiyor ve ders çalışıyorlardı. İster istemez kıskançlığa kapıldım.

Halamın, *Sen de böyle hoş bir yerde yaşayabilirsin,* dediğini duyar gibiydim. *Sen de en konforlu binalarda kendi halkınla birlikte olabilirsin. Tek yapman gereken Lukas Grey'le bağlanmayı kabul etmek.*

Üstüne de kafama bir buz kıracağı yemek mi? Hayır, almayayım. Başımı iki yana sallayıp Vyvian halama dair düşünceleri ve Lukas'ın o sıcacık öpücüğünün anısını zihnimden uzaklaştırdım.

Bina Sorumlusu'nun masasına gidip kardeşlerimle görüşmek için izin aldım, sonra da loş koridorda ilerlemeye koyuldum. Odaları sayıp doğru olanı buldum ve kapıyı hızlıca tıklattım.

Kapı açıldığında tokat yemişçesine şaşakaldım.

Yvan Guriel tepemde dikiliyordu, kahverengi saçları sanki sinirle karıştırmış gibi dağınıktı ve yer yer garip açılarla dikilmişti.

İfadesine bakılırsa o da beni gördüğüne en az benim kadar şaşırmıştı.

"Ne yapıyorsun sen burada?" diye sordum sertçe, düşmanca tavrı karşısında sakinliğimi koruyamayarak.

"Burada *yaşıyorum,*" diye tersledi.

Şaşırmış ama yılmamıştım. Arkasından odaya bakmaya çalıştım. "Kardeşlerim nerede?"

Cevap vermeyip bana öfkeyle bakmaya devam etti.

"Burası kardeşlerimin odasıysa kemanımı bırakmam gerekiyor," dedim sinirle, enstrüman çantamı kaldırarak.

"Kemanını mı?" diye sordu küçümser bir tavırla, sanki hakaret etmişim gibi.

"Birlikte yaşamaya zorlandığım Icarallar yakmasın diye," dedim kaskatı durarak; insanı çileden çıkaracak denli yakışıklı olmasına aldırış etmemeye çalışıyordum.

Köşeli çenesini esnetirken o keskin yeşil gözleri benimkileri âdeta yakıyordu.

"Buraya bırakabilir miyim lütfen?" diye sordum sonunda hiddetle.

Ninova

Gönülsüzce kapıyı araladı ve bana nefret dolu bir bakış attıktan sonra arkasına dönüp küçük bir lambanın aydınlattığı geniş masaya gitti. Masada kalın tıp kitapları açıktı, yanlarında da görünüşe göre üzerinde çalıştığı bir makale duruyordu.

Rafe'in eşyalarını tanıyarak kemanımı abimin yatağının altına koydum.

"Misafirperverliğin için çok sağ ol," dedim Yvan'ın sırtına, sonra ona göremediğini bildiğim, öfkeli bir bakış attım. Kapıyı arkamdan çarparak kapadıktan sonra oradan uzaklaştım.

Ben yurt binasından çıkarken Lukas bir ağaca yaslanmış, gölgelerin arasında bekliyordu.

"Dün gece epey güçlü çıkış yaptığını söyleyebilirim." Sesinde ipeksi bir yumuşaklık ve sıcak bir onaylama tınısı vardı.

Önünde durup şaşkınlığımın yatışması için bekledim. Karanlıkla Lukas'ı seçmek zordu; sadece kılıcının metal kabzasıyla pelerininin yaldızlı kenarı zayıf ay ışığında parlıyordu. Gözlerim alıştığında teninin hafif parıltısını da zar zor görebildim.

"Öyle oldu," dedim.

"Eee? Icarallar senden korkuyor mu artık?"

"Evet."

"Güzel." Ağaçtan uzaklaşıp bana doğru yürümeye başladı.

Bir adım gerileyip onu uzak tutmak için elimi kaldırdım. "Ah, hayır. Senden olabildiğince uzak durmam gerekiyor."

Genişçe sırıttı. "Hayır, gerekmiyor."

Biraz daha geriledim. "Evet, gerekiyor. Yoksa Fallon beni öldürecek."

"Seni öldüreceği falan yok. Sadece hayatını çekilmez kılar. Ama buna değer, değil mi?"

Arsızlığına dair bir şey söylememe fırsat kalmadan asasını salladı ve zapt edilip doğruca kollarına çekildim. Bana sarılıp boynumu öperken bağlar da çözülüp yok oldu. İsteksizce onu

Ninova

ittiğimde kısık sesle kıkır kıkır güldü. Kararlılığım zayıflamış, soğuk gece havasında alınıp götürülmüştü sanki.

"Neden sana bu kadar kafayı takmış durumda?" diye sordum soluk soluğa.

Sinsi, karanlık bir gülümsemeyle baktı. "Sormana gerek var mı gerçekten?"

Kaşlarımı çatarak ondan biraz uzaklaştım. "Yatkınlıklarınız çatışıyordu hani?"

Başını eğdi. "Çatışıyor. Tıpkı sana söylediğim gibi. Ama o bunun heyecan verici olduğunu düşünüyor. Bense itici buluyorum."

"Peki *bizim* yatkınlıklarımız?" diye sordum, Lukas elini hafifçe sırtımda gezdirirken.

Beni kendine çekmesiyle sıcak nefesini kulağımda hissettim. "Bütün o ateş. Ve ahşap. Bence gayet uyumluyuz, sence de öyle değil mi?"

Nefes alıp verişim istikrarsızlaşırken avuçlarımı göğsüne yasladım. O kadar sıcaktı ki.

Lukas sırıtıp bir adım geri çekildi, sonra da kolunu bana uzattı.

Beni daha önce geldiğim tarafa yönlendirirken, "Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Güven bana," dedi. "Sana burada çılgın Icarallardan daha fazlası olduğunu göstermek istiyorum."

✶

Meşalelerle aydınlatılan Üniversite sokaklarını, pansiyonları ve zanaatkâr loncalarının salonlarını hızla geçtik. Sonunda etkileyici ahşap oymalarla süslü, şık bir binanın önünde durduk; tüm kemerler ve gedikler *Kadimler Kitabı*'ndan sahnelerle bezeliydi.

Burası Gardnerya sanatı müzesiydi.

Ninova

Devriye nöbetindeki genç bir Lukas'ı görür görmez dikkat kesildi ve hiçbir şey demeden ona bir anahtarlık verdi.

Binaya girdiğimizde Lukas beni boş sergi koridorlarında ilerletti, biz geçerken asasıyla küçük bir hareket yaparak lambaları yakıyordu. Heykellerin, resimlerin yanından geçerek onu takip ettim ve yuvarlak bir sergi salonuna geldik.

Lukas odayı aydınlatırken burada sergilenen enstrümanları görmemle ağzım açık kaldı, çoğu kalın cam vitrinlerde korunuyordu. Salonun ortasındaki kuyruklu piyano, koyu renkli abanoz dallarda uçuşan farklı kuş türleri ve ağaç oymalarıyla kaplıydı.

Koruyucu camın altındaki kemanlardan birine çekiliverdim.

"Bu bir Dellorosa kemanı," dedim nefes nefese, hayretler içinde. Bütün Erthia'daki en pahalı kemanlardı bunlar. Büyüyle kusursuzca akort ediliyorlardı, arşelerinin telleri Asteroth atı kılındandı, helezonlu süslemeleri saf altından yapılıyordu.

Lukas asasını çekip kaba doğrulttu ve bir büyü mırıldandı. Kilit hafif bir yeşil ışıkla aydınlandıktan sonra *klik* sesi çıkararak açıldı. Cam korumayı kaldıran Lukas, açık kutuyu çekip aldı ve kemanı bana uzattı.

Onu durdurmak için ellerimi kaldırdım. "Be-ben... yapamam..."

Israrla büyülü enstrümanı bana uzattı. "Çalınsın diye yapıldı, cam bir fanusta kilitli kalsın diye değil."

Pes edip kemanı ondan aldım; böylesi yasak bir eylemde bulunmanın heyecanı damarlarımda dolanıyordu. Zarif enstrümanı çok hassas bir yenidoğanmış gibi tuttum, sanki küçük bir çocuktum da bana en çok istediğim Yul hediyesi verilmişti.

Lukas piyanoya doğru ilerleyip onu takip etmemi işaret etti.

"Ne çalıyoruz?" diye sordum nefes nefese.

Gülümsedi ve parmaklarını parlak piyano tuşlarında hafifçe gezdirdi. "Anlayacaksın."

Tabii ki anlamıştım. Filyal'in *Derin Orman Düşü.*

Ninova

Bu eseri herkes bilirdi ama bu birbiriyle uyumlu enstrümanlarla çalındığında bambaşka bir şeye dönüşüyordu. Halamın partisinde yaşadığım gerginlikten eser yoktu şimdi. Burada, onunla baş başa, müziğe dalıverdim ve piyano melodisine kendimi kaptırarak çaldım, sanki hayat boyu birlikte çalmış gibiydik. Müzik upuzun ve yavaş, tek bir öpücük gibiydi. Bana eşlik eden Lukas'ın parmakları notalar arasında kayarcasına gidip geliyordu. Çalarken zaman algımı kaybediyordum, Lukas da yüzünde ciddi bir ifadeyle parmaklarını tuşlarda ustaca gezdiriyordu.

Epey sonra, son çaldığımız eserin de bitmesinin ardından, Lukas ellerini dizlerine koydu, ben de kemanı boynumdan indirip ona gülümseyerek baktım. O da bana gülümserken bakışındaki ateşi hissedebiliyordum. Utanarak arkama döndüm ve enstrümanı nazikçe kutusuna koydum.

Ben arşeyi yerleştirirken Lukas arkamdan yaklaştı. Kollarını belime doladığında nefesi yanağımı ısıtıyordu. "Çok güzeldi."

Arşedeki ellerim öylece donup kaldı. Lukas burnunu hafif hafif boynuma sürtmeye başladı, bir elini belimden çekip nazikçe saçımı kenara çekti ve ensemi öptü.

O anda nefes almayı bıraktım.

Arşeyi bırakıp arkama döndüm, sırtımı piyanoya dayamıştım.

Bir kez daha kollarını bana dolayıp dudaklarını dudaklarımla buluşturdu. Müziğin rehavetine kapılmış hâlde kendimi öpücüğüne ve derin, sıcak kucaklamasına bıraktım. Lukas beni öperken ayak tabanlarımda tuhaf ama hoş bir karıncalanma başladı, sonra bu his ayak bileklerimde dans etti. Ağırlığımı bir bacağımdan diğerine verdim ve Lukas beni kendine çekerken bu hislerin tadını çıkardım. O kadar güzel kokuyordu ki, ormanın derinliklerindeki çam ağaçları gibiydi. Gece yarısında yanan bir ateş kadar da sıcaktı. İç çekip kendimi iyice kollarına bıraktım.

Parmaklarımı saçında gezdirdim. Favorilerindeki sert kılları takip ederek kulağının hemen arkasındaki yumuşacık, çıplak

Ninova

teni hafifçe okşadığımda dudaklarımdaki ağzında beliren gülümsemeyi hissettim. Lukas inleyip beni sertçe öpmeye başladı.

Aniden ayak bileklerimdeki o kıvılcım çekiliverdi ve zihnimde kapkara bir şimşekten ibaret ağaç görüntüsü belirdi; şiddetli, dallanıp budaklanan bir zevk dalgasıyla ayak tabanlarımdan parmak uçlarıma doğru bir güç yayıldı. Titreyip çığlık attım, yaşadığım hissin kudreti beni galebe çalmıştı.

Lukas'ı iterek ondan uzaklaştım.

"O da neydi?" dedim nefesim kesilerek. Karnımda karanlık ve ateş gibi bir yankılanma nabız misali atıyordu. Bacaklarım da titriyordu.

Lukas bana sıkıca sarılırken gözlerinden şaşkınlık okunuyordu. "Bilmiyorum," dedi derin, boğuk bir sesle. "Daha önce hiç böyle bir şey hissetmedim." Yüz ifadesindeki şaşkınlığın yerini açlık aldı.

Üzerime atılıp ağzımı zapt etti, sonra da bedenini bedenime sertçe bastırdı.

Yanan ağaç görüntüsünün zihnimde tekrar belirmesiyle nefessiz kaldım; karanlık, kıvrımlı dallar yılan gibi sürünerek bedenimi sarıyordu, elleri her yanımdaydı.

Fakat bu kadarı çok fazlaydı. Çok hızlıydı. Okyanusta ters akıntıya kapılmak gibiydi.

Lukas'tan uzaklaşmaya, siyah alevi defetmeye çalıştım ama beni daha da sıkı tuttu. Ağzımı güçlükle onunkinden kurtardım.

"Lukas," diyebildim zar zor. "*Dur.* Gitmek istiyorum."

Güç bela geri çekildi ve bana öyle vahşice baktı ki ciddi anlamda paniğe kapıldım.

Bakışlarım gerginlikle çıkışa yöneldi.

Lukas hızla geri çekilirken gözleri yırtıcı bir hayvanınkileri andırıyordu. Teslim olurmuş gibi ellerini kaldırdı, ağzında da yavaşça karanlık bir sırıtış belirdi. Karşımda eğilip tutmam için elini uzattı.

Ninova

Tereddüt ettim; ondan ürkmüştüm. Kafam acayip karışıktı ve savunmasızlığımın farkındaydım.

Sonunda elini tuttum, ne yapacağından emin değildim. Gelgelim, tek yaptığı hiçbir şey söylemeden beni çıkışa götürmek oldu. Müzeden çıkıp genç muhafızın yanından geçtik ve serin gece havasına adımımızı attık.

Ninova

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Bağışlanmayan

Kuzey Kulesi'ne döndüğümde odamın önündeki koridorda beni bekleyen iki Elf gördüm.

Wynter'ın göz korkutucu kardeşi ve sabah yanındaki zayıf Elf genç pencere pervazına yaslanmıştı. Beni görünce doğruldular, ikisi de yaylar ve ağzına kadar dolu sadaklarla silahlanmış hâldeydi.

"Elloren Gardner," dedi Wynter'm kardeşi; yüz ifadesi ciddi, konuşması aksanlıydı. "Ben Cael Eirllyn, Wynter Eirllyn'in kardeşiyim. Bu da yardımcım Rhys Thorim." Sözlerine devam etmeden önce hafifçe –ve isteksizce– eğilerek selam verdi. "Seninle konuşmam lazım."

Aniden kalp atışım hızlandı. "Gitmelisiniz," dedim gerginlikle arkamdaki kapıya bakarak. "Burada olmanız uygun değil."

Cael dediğimi yapmaya yönelik hiçbir girişimde bulunmadı. "Kardeşim onu tehdit ettiğini söyledi," dedi bir adım ilerleyerek. "Buraya kardeşimi rahat bırakmanı saygıyla rica etmeye geldim."

Dalga geçiyordu herhâlde.

"Icarallar rahat bırakılmak istiyorlarsa insanlara saldırıp acı çektirmekten vazgeçmeliler," diye çıkıştım, işaret parmağımı suçlarcasına odama doğrultarak.

Duyduklarına inanamıyormuş gibi gözleri irileşti. "Benim kardeşim mi saldırdı sana? Wynter hayatı boyunca hiç kimseye zarar vermedi. Hatta ağzından kötü bir söz çıktığını bile duymadım, ona kötü davrananlara karşı bile."

İçinde bulunduğum durumun adaletsizliği karşısında gerildim. "Buradaki ilk gecemde Ariel Haven bana saldırdı," diye karşılık verdim. "Bütün gece bir dolapta saklandım, *öldürüleceğimi* sandım ve kardeşin onu durdurmak için kılını bile kıpırdatmadı."

"Kardeşim..." diye söze girdi tekrar Cael, görünüşe bakılırsa büyük bir çaba sarf ederek sesini yumuşatmıştı. "Onu tanısaydın... O çok düzgün ve iyi biridir. *Deargdul*, yani sizin deyiminizle Icarallar, en az Gardneryalılar kadar Elfler tarafından da hakir görülürler. Kutsal kitabımız *Elliontorin*'de şeytani kanatlı varlıkların kötülüklerinden bahsedilir. Halkımızın büyük kısmı kardeşimin kalıcı olarak sürülmesini istiyor. Bazısı da hapse atılmasını... hatta daha kötüsünü. Gidecek başka yeri olmadığı için burada. Onun için sorun çıkarırsan, onun hakkında yalan yanlış dedikodular yayarsan, ben ve Rhys Thorim dışında kimse onun yanında olmaz."

Bir anlığına çelişkiye düştüm. Fakat sonra zayıflığın başıma neler getirdiğini hatırladım. Zayıf olmayı göze alamazdım.

Ya sen hükmedersin ya da sana hükmederler. Lukas'ın zihnimde fısıldadığını âdeta duyabiliyordum.

Kararımı verdim. "Bu da bana epey bir kolaylık sağlar, öyle değil mi?"

Cael gerildi, gözlerinde öfke parıltıları vardı. "Bir Gardneryalı'dan merhamet beklememek gerektiğini tahmin etmeliydim."

Söyledikleri tepemi attırdı. "Icaralların saldırısına uğrayınca mücadele etmeyeceğimi de beklememeliydin!"

Cael öfkeden deliye dönmüştü ama Rhys'in gözlerinde öyle bir hüzün vardı ki sahiden duraksamama sebep oldu.

Ninova

"Duygularını gayet net açıkladın, Elloren Gardner," dedi Cael soğuk bir resmiyetle. "Daha fazla vaktini almayacağız. İyi akşamlar."

Hızlıca, yarım yamalak eğilerek selam verdi ve sonra iki Elf de uzaklaştı.

"Bu odada neden tavuk var?" diye bağırdım, pis odama girdiğimde.

Odada koşturan bir tavuk vardı, dağınık bir yığın hâlindeki kuş yemleri de her yana saçılmıştı ve yerdeki dışkılar duruyordu.

Ariel şiddetli bir nefretle, gözlerinden ateş saçarak bana baktı, sonra da tavuğu yerden alıp korumacı bir tavırla sarıldı.

"Çıkar hemen o tavuğu buradan!" dedim sertçe.

Ariel kollarında tavukla ayağa fırladı. "Hayır! Faiga'nın yanına yaklaşacak olursan, Karanlık Cadı, eşyalarını ateşe veririm!"

"*Adı* mı var bir de? Tavuğa isim mi verdin? Yemek salonunun tavuk avlusundan çaldın, değil mi?" Tehditkâr bir tavırla ona bir adım yaklaştım.

"Seni uyarıyorum, Gardneryalı! Tavuğumdan uzak dur yoksa yatağını yakarım!"

"Hadi yaksana," diye meydan okudum. "Ânında atılırsın buradan!"

Ariel da bana bir adım yaklaştı; tehdit sırası ondaydı. "*Seni* yakarsam atılırım," dedi öfkeyle, "eşyalarını yakarsam bir şey olmaz!" Yüzünde kötücül bir sırıtış belirdi. "Ve inan bana, Karanlık Cadı, seni yakmaktan beni alıkoyan tek şey de bu."

Kavgayı sürdürmem gerektiğini biliyordum. Ne gibi tehditler savurmam gerekirse gereksin dizginleri elden bırakmamalıydım. Ama bir anda çok yorgun ve dayak yemiş gibi hissettim. "Peki!" diye razı oldum ona tiksintiyle bakarak. "Aptal tavuğun sende kalsın. Zaten bu oda olduğundan daha iğrenç hâle gelemez. Ahırda yaşıyoruz sanki."

"Gardneryalı bir domuzla birlikte!" diye hırladı Ariel.

Ninova

"Kes sesini, *Icaral.*"

Bu sözüm karşısında Wynter irkildi; kocaman, gümüşi gözleri bedenini saran kanatlarının üzerinden bakıyordu. Wynter'ın o korkmuş hâlini görünce utanç duyduysam da şu an öfke ve yorgunluk vicdanımı etkisiz kılmıştı.

Ariel'ı alaşağı etmenin bir yolunu bulacaktım. İhtiyacım olan tek şey birkaç günlük sağlam uykuydu.

Gecenin köründe birinin şarkı söylemesine uyandım. Gözlerimi hafifçe araladım.

Ariel'dı.

Yatağında oturmuş, tavuğa usul usul şarkı söylüyor, bir de mırıldanıyordu. O her zamanki kötü niyetli, kısık gözlü hâlinden eser yoktu. Yüzü bir çocuğunki gibi apaçıktı. Tavuk da öylece ona bakıyor, sakin ve alçak sesle gıdaklıyor, âdeta Ariel'ın mırıltılarına karşılık veriyordu.

Tuhaf biçimde hoş bir manzaraydı ve buna şahit olduğum için huzursuz olmuş, biraz da utanmıştım.

Wynter da yatağının ayak ucunda oturuyordu. Karşısındaki ince, ahşap panoda beyaz ve büyük bir parşömen parçası vardı. Ariel ile tavuğun resmini yapıyordu, simsiyah ve ince kanatları da arkasında düzgünce katlanmıştı. Elinde parlak beyaz bir taş kalem vardı; çalışırken kalemi farklı açılarda tutuyordu. Yaptığı resmin acayip bir güzelliği vardı; alışılmadık resim aracı farklı renkler çizmekle kalmıyor, aynı zamanda ateş ışığını öyle bir yansıtıyordu ki kâğıtta gerçekten alev dalgalanması görülüyordu sanki. Lukas'ın daha önce Wynter'ın sanatçı olduğundan bahsedişi geldi aklıma.

Dur, diye uyardım kendimi.

Zihnimi buradaki ilk gece yaşadığım dehşeti, Ariel'ın bana nasıl saldırdığını, ardiyede korku içinde büzülüp kaldığımı, Wynter'ın da onu durdurmak için hiçbir şey yapmadığını hatır-

Ninova

lamaya zorladım. Bir de Valgard'daki Icaralların beni neredeyse öldürdüklerini.

Tüm düşüncelerimi bir kenara itip yeniden uykuya daldım.

O gece rüyamda bana tekrar göründü.

Selki.

Ormanda beni takip ediyor, amansız hızıma ayak uydurmaya çalışıyordu. Her adımımda yerdeki sonbahar yaprakları hışırdıyordu.

Uzun, zarif pelerinim arkamda dalgalanırken Karanlık Cadı'ya öylesine benziyordum ki.

Selki çaresizce, anlamadığım bir dilde bir şey söylemeye çalışıyordu; anlamaya da niyetim yoktu. Yanımda koşuyor fakat yavaşlamadığım için geride kalıyordu; ona kulak vermeyi reddediyor, göz ucuyla onu sadece belirip kaybolan bir karaltı olarak görüyordum. Takılıp düştüğünde de görmezden geldim.

Rüya giderek karanlığa gömülürken yavaşlayıp ona bakmayı, *gerçekten* bakmayı reddederek bir şeyi kaçırdığıma dair içimi kemiren, rahatsız edici bir hisle kaldım.

Hayati önem arz eden bir şeyi.

Ninova

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Baş Aşağı

Bitmek bilmeyen bir çalışma temposu, had safhada uykusuzluk ve acımasız istismarlarla bütün dünyam baş aşağı dönüyor, giderek kötüleşen bir çile hâlini alıyordu.

Fallon her metalürji dersinde mürekkebimi dondurduğundan yanımda birkaç bilenmiş kurşun kalem taşıyordum. Bir gün kalemlerimi unuttuğumda Curran Dell yüzünde gizli bir anlayış ifadesiyle sessizce bana kalem vermişti; Fallon Bane'e olan nefreti örtük ama belirgindi.

Artık not almamı engelleyemediğini gören Fallon kısa süre sonra mürekkep dondurmaktan vazgeçmişti. Bunun yerine sandalyemi dondurup yere sabitliyor, ben de ne zaman masamdan kalkmak istesem güçlük çekiyordum. Pelerinimin arkasını da dondurup sandalyeye sabitliyor, sık sık da laboratuvar deneylerim için yaktığım ateşleri söndürüyordu. Bu tür saldırılarını öyle kurnazca ve belli etmeden yapıyordu ki profesörlerimiz hiçbir şey anlamıyordu, benim de yapabileceğim bir şey yoktu.

Bir de sanki çok eğlenceli bir oyun oynuyormuş gibi bunları yaparken sırıtıp duruyordu.

Formül ezberleyip ilaç hazırlamakla geçen sayısız saatten dolayı ortalama bir eczacılık çırağının iş yükü epey ağırdı. Buna ek

Ninova

olarak benim bir de kindar işçilerle birlikte mutfakta çalışmam, Yvan Guriel'in öfke saçan yeşil gözlerine katlanmam ve Fallon'ın kuzeninin her gün verdiği ek görevlerle uğraşmam gerekiyordu.

Bir öğleden sonra, "Lukas'tan uzak duruyorum," dedim yorgun argın bir hâlde, kömür tutmuş şişeleri ovalamamı izleyen Gesine'e.

Başını kâğıtlarından kaldırıp umursamazca baktı ve gözlerini kıstı. "O zaman bundan emin olmak için seni meşgul tutmamız lazım."

Her şeyden öte, Icaral oda arkadaşlarım onlarla birlikte yaşamayı çile hâline getirmeye devam ediyorlardı.

Ariel her gece tavuğun etrafında dört dönüyordu. Hayvana birazcık yaklaşacak olursam çığlıklar atıp kafesler ve beni ateşe vermek hakkında anlaşılmaz şeyler söylüyordu. Yatağının altında da pis kokulu, siyah yemişler saklıyordu. Ne olduklarını bilmiyordum ve vaktim olduğunda öğrenmeyi aklımın bir köşesine yazdım. Ariel onları saatlerce, mütemadiyen çiğniyordu ve kayıtsızca tavana bakıyordu. Kalan zamanlarda da kalın hayvancılık kitaplarına kendini kaptırıp ders çalışıyordu, çoğu kuş bakımıyla ilgili ayrıntılı metinlerdi.

Wynter ise huzursuz edici bir hayalet gibi davranmayı sürdürüyor, genellikle pencere pervazına tüneyip kanatlarını saklıyordu. Ben oradayken tek kelime etmiyordu ve bir noktada benimle konuşmaya başlayıp başlamayacağını merak ediyordum.

İkisi de üşümüyor gibiydiler ve ateş yakmaya hiç zahmet etmiyorlardı. Ben de soğuktan donsam bile pislik içindeki şömineye yaklaşmıyordum çünkü şömine odanın onlara ait tarafındaydı ve Ariel'ı kışkırtmak istemiyordum. Fakat sonbahar hızla ilerlerken oda soğudukça soğudu ve neredeyse yorganımın altında giyecek kışlık kıyafetim kalmadı.

Valgard'daki Selki hemen her gece rüyalarıma musallat oluyordu ve soğuk soğuk terleyerek, kaybolmuş ve yapayalnız

hissederek, korku içinde uyanıyordum. Bu tür anlarda hızla çarpan kalbimi sakinleştiren tek şey yorganımın sıcaklığı ve kollarıyla beni sıkıca saran annemin hatırasıydı.

Bir de asa. Beyaz asa.

Asayı yastık kılıfıma saklamıştım ve ondan tuhaf şekilde etkileniyordum. Muska gibi bir şey olmuştu benim için, ellerim kumaşın üstünden ona çekiliyordu. İlk başta koca bir boşluktan ibaret olsa da asa yavaş yavaş köken ağacını bana açık etmeye başlamıştı. Artık her gece asanın ağacının zihnimde kar beyazı dallar oluşturmasına teslim oluyordum. Zihnimin derinliklerinde uzadıkça uzuyor, korkularımı ve endişelerimi dağıtıyor, asanın gizli oyuklarına beyaz kuşlar yuva yaparken beni yatıştırıyorlardı.

Bazen de ister istemez merak ediyordum: Ya bu gerçekten de efsanelerdeki Beyaz Asa'ysa?

Vyvian halamdan mektup gelmişti:

Sevgili yeğenim,

Mektubunu aldım ve son derece korkunç bir durumda olduğunu fark ettim.

Güzelim Deniz Salonu'na nakledilmen için gerekli ayarlamaları yaptım. Orada kendine özel bir odan olacak ve ferah ortak alanı sadece Gardneryalı öğrenciler ve tek bir Elf kızla paylaşman gerekecek (Üniversite'nin gülünç entegrasyon kuralları gereği).

Odan da ortak alan da Verpax'in Merkezi Bahçelerine bakıyor. Kendi hizmetçin ve senin seçimine göre menüsü oluşturulan özel bir yemek odan olacak. Deniz Salonu çok sıcak ve rahattır, hızla yaklaşan kışla buza kestiğini tahmin ettiğim Kuzey Kulesi gibi değildir.

Sen taşındıktan sonra üniversite harcını da tez zamanda ödeyeceğim, böylelikle mutfakta çalışmana lüzum kalmayacak.

Yapman gereken yegâne şey Lukas Grey'le bağlanmak.

Lukas'la bağlandığında bu talihsiz ve korkutucu süreci geride bırakabilir, Gardneryalılar olarak karşı karşıya olduğumuz dünyaya dair sert ama gerekli bir hayat dersi olarak hatırlayabilirsin.

O hayırlı iş gerçekleşene kadar lütfen bana yazma. Gerçekleştiğinde yeni odana hemen taşınman için Yerleşim Sorumlusu'na gerekli talimat verildi.

Seni seven halan,
Vyvian

Mektubu yumruğumun içinde buruşturup Kuzey Kulesi'nin koridor penceresinden dışarı fırlattım.

İnatla daha zor olan yolu seçmeye devam edecektim.

Bir akşam ana yemek salonunun önünde Lukas'la Fallon Bane'i gördüm; Fallon'ın muhafızı da hemen arkalarındaydı. Kıskançlık sanki bir bıçak olup karnıma öyle şiddetle saplanmıştı ki az kalsın taşıdığım varfrin kökleriyle dolu sepeti düşürecektim.

Kıskanman için hiçbir sebep yok, diye azarladım kendimi. *Lukas üzerinde bir hakkın yok ki.*

Beni hemen fark eden Fallon darmadağınık hâlimi şöyle bir süzdü; saçım terden sırılsıklam olmuş uçuşuyordu, ellerim de bileklerime kadar yeşil varfrin lekeleriyle kaplıydı. Bana sinsi, muzaffer bir edayla baktı ve dikkatle elini Lukas'ın omzuna koydu.

Belki de Lukas onun büyü yatkınlıklarını heyecan verici bulmaya başlamıştır, diye düşündüm acı acı. Onu son görmemin ve saldırganlığından, ateşli büyü gücünden ve Fallon'ın onun

üzerinde hak iddia etmesinden gözüm korkarak ondan uzak durmaya yemin etmemin üzerinden iki hafta geçmişti.

Lukas dönünce göz göze geldik.

O sıcak, baştan çıkarıcı öpücüğünü ve insanı bitap düşüren büyü gücünü hatırlayınca midem kasılıp düğüm oldu. Yüzümdeki acıyı fark etmesine izin vermeden bakışlarımı kaçırıp hızla uzaklaştım.

Birkaç gün sonra, Kuzey Kulesi'nin koridorundaki taş bankın üzerinde beni bekleyen bir tomar keman notası buldum. Lukas'ın çok sevdiğimi bildiği bestekârın eserleriydi ve bizzat bestekâr tarafından yazılıp gösterişli şekilde imzalanmıştı. İlaç lekeleriyle kaplı ellerimle Lukas'ın hediyesini tutarken keskin bir pişmanlık duydum.

Lukas ile ben o kadar uyumluyduk ki. Ateşe ateş. Sıkıca kıvrılıp birbirine sarılan dallar.

Aklıma Vyvian halamın gönderdiği mektup geldi ve pes edip Lukas'la bağlanırsam durumumun nasıl da düzeleceğini düşündüm.

Ama Lukas'ın o kara alevi. Çok yoğun.

Nota sayfalarını hüzünle karıştırırken başımı iki yana salladım.

Faydası yoktu. Rafe, Lukas Grey konusunda haklıydı. Yatkınlıklarımız uyumlu olsun ya da olmasın, Lukas çok güçlü ve fazlasıyla tahmin edilemezdi. Bir de benim aksime dünyevi zevklere fazla düşkündü.

O, Fallon Bane'e aitti.

Ninova

YİRMİNCİ BÖLÜM

İntikam

"Dünyaya kötülük ve elem getirmek Icaralların doğasıdır," dedi Rahip Simitri nazikçe, ben gözlerimdeki yaşları silerken. Bir kez daha dersten sonra sınıftan hemen ayrılmamıştım.

Rahip Simitri'nin derslerini seviyordum. Adil ama ürkütücü bir sertliği olan Lonca Büyücüsü Lorel'in aksine Rahip Simitri derslerinde heyecanlı ve insanı ferahlatan biçimde güler yüzlüydü, bitkiler hususunda olduğu kadar geniş kapsamlı Gardnerya tarihi konusunda da çok hevesli ve coşkuluydu.

Üstelik, sadece sabırlı ve hevesli bir öğretmen olmakla kalmamış, benim için bir dert ortağı da olmuştu; bana karşı Edwin amcam kadar nazikti.

Burnumu çekerek Rahip Simitri'nin omuzunun arkasındaki, amfiye büyük oranda hâkim olan yağlı boya tabloya baktım; asalarını çekmiş iki Gardnerya askeri, siyah kanatlarını açmış kırmızı gözlü dört Icaral'a cesurca meydan okuyordu. *Icarallar sayıca onlardan fazla. Ben de aynı durumdayım.*

Tekrar burnumu çekip başımla onayladım. Aniden ne kadar yorgun olduğumu fark etmiştim; okyanusun derinliklerindeki bir çapa gibiydim. "Icarallar beni korkutuyor," dedim. "Ben... ben iyi uyuyamıyorum."

Büyük bir anlayışla başını sallayıp omzumu hafifçe sıktı. "Güçlü ol, Elloren. Altın Çağ geliyor. Karanlık Cadı yükselecek ve hepsini yere serecek. Icaralları, Keltleri, şekildeğiştirenleri... kâfir ırkların *tamamını.*"

Evet, ama bu kişi Fallon Bane çıkarsa beni de yere serebilir.

Rahip Simitri gözlerini bana dikmişti; Kehanet'in ağırlığını bütünüyle özümsememi istiyordu. Bileğimi çevreleyen yara izini ovuştururken sözlerinde teselli bulmak istiyordum. Zalimliğin ve kötülüğün olmadığı bir dünyaya öncülük edecek yeni bir Karanlık Cadı'nın geleceğine inanmak istiyordum. Fakat ne olursa olsun kendimi şüpheye ve giderek daha da karanlıklaşan bir melankoliye yenik düşerken buluyordum.

Amcamın isteklerine karşı çıkmaya gönülsüz olsam da hiçbir şey değişmezse sırf Kuzey Kulesi'ndeki zindanımdan kurtulmak için sonunda pes edip Lukas Grey'le –veya halamın istediği herhangi biriyle– bağlanacağımı biliyordum.

O akşam mutfakta kendimden geçiverdim; yüzümün bir yanı hazırlamam gereken yaban mersinli tarta gömülmüştü. Gözlerim kırpışarak açılırken yapış yapış reçel yanağımı, şakağımı ve saçımı kaplıyordu. Orada ne kadar süre yattığıma dair hiçbir fikrim yoktu. Iris Morgaine hariç herkes çoktan gitmişti. Derken Yvan mutfağa girdi, yarın sabah yakılacak ateş için bir dolu odun getirmişti. Donakaldım; orada olduğumu fark etmelerini istemiyordum.

Yvan yakılacak odunları rafa bırakırken Iris sekerek onun yanma gitti. "Tadına baksana," dedi oyunbaz bir tavırla ve flört ederek bir parça hamur işi uzattı.

"Ellerim çok pis," dedi Yvan hafif bir gülümsemeyle.

"Sadece ağzını aç o zaman," diye karşılık verdi Iris tatlı tatlı; sesi tutkuluydu. Yvan'a doğru eğilip elindeki yiyeceği dudaklarına uzattı.

Ninova

Yvan isteksizce denileni yaptı ve Iris elindekini ona yedirdikten sonra alt dudağında kalan reçel izini başparmağıyla sildi.

Bana kızgın bakışlar atmakla meşgul olmadığı zamanlarda Yvan epey yakışıklıydı; dolgun dudakları keskin yüz hatlarıyla tezat oluşturuyor, gözleri yeşil bir camın ardından görünen gün ışığına benziyordu. Bir an için yakışıklılığı karşısında şaşkına döndüm.

Sonra kendime onun bir Kelt olduğunu hatırlattım; Sage'i baştan çıkararak büyü-bağını bozmaya iten çocuktan bir farkı yoktu muhtemelen. Bir de beni görmeye katlanamaması gibi tartışılmaz bir gerçek vardı.

"Nasıl olmuş?" diye sordu Iris, Yvan'ın üzerine eğilmeye devam ederek.

"Çok güzel," diye mırıldandı Yvan ağzı dolu vaziyette, bir yandan da ona etkileyici bakışlar atıyordu.

"Biraz daha ister misin?" Ses tonuna bakılırsa ona teklif ettiği tek şey hamur işi değildi.

Yvan büyülenmiş gibi yutkundu.

"Ah, çenende kalmış biraz," diye mırladı Iris.

Hafifçe geri çekilen Yvan, "Sorun değil," dedi.

Iris cesurca bir elini uzatıp Yvan'ın çenesindeki kırıntıları sildi, sonra da eğilip neşeyle burnunu boynuna sürttü.

Yvan rahatsız olmuş gibi donakalmıştı; görünüşe bakılırsa güçlü duygularla savaş veriyordu. "Iris..."

Onları böyle görünce nefret dolu bir kıskançlığa kapılmadan edemedim.

Ben burada, kafam koca bir tepsi meyveli tarta yapışmış, buz gibi bir kulede uyumaktan kaynaklanan inatçı bir bronşiti geçirsin diye bosvil çözeltisi içmekten dilim maviye dönmüş hâldeydim. Son zamanlarda genel görünümüm darmadağınık, rezaletti; Vyvian halamın aldığı güzel giysiler bile zavallı hâlimi gizleyemiyordu. Iris Morgaine'i, buraya ilk geldiğimde bana saldıran kızı, absürt derecede muhteşem görünen Yvan Guriel'le

Ninova

oynaşırken izlemek kızgınlığımı öyle bir harlamıştı ki duygumun kuvveti beni bile şaşırtıyordu. Hüngür hüngür ağlamak, aynı anda da onlara bir kâse reçel fırlatmak istiyordum.

Bu korkunç düşüncelerimi sezmiş gibi Yvan'ın bakışları aniden bana kaydı. Utanç içinde yüzüm kızardı.

Başımı tarttan kaldırdığımda yüzümdeki reçel ve hamur izinden dolayı iyice yerin dibine girdim.

Iris de beni fark etti ve yüzündeki neşe siliniverdi. Yvan'ın kulağına bir şey fısıldadı.

"Hayır, burada olduğunu bilmiyordum," dedi Yvan, sert bakışları hâlâ üzerimdeydi.

Iris ona tıslayarak bir şey daha dedi, sonra bir hışımla kapıyı arkasından çarparak çıkıp gitti.

Yvan bana öfkeyle bakıyor, hiç şüphesiz bu zavallı hâlimden zevk alıyordu; Carnissa Gardner'ın güçsüz torunu alçaldıkça alçalmıştı.

Ben de ona ters ters baktım. Bir yandan da gözlerim doluyor, dudaklarım titriyordu ve aniden üzüntümü gizleyemez oldum.

Yvan'ın yüz ifadesi bir anlığına şaşkınlığa, sonra da beklenmedik şekilde endişeye büründü.

O capcanlı, yeşil gözlerindeki bakışın yumuşaması içimde güçlü bir sızıya neden oldu. Ardından ona, Iris'e ve hepsinin ait oldukları yerdeymiş gibi görünmelerine karşı ani, şiddetli bir öfkeye kapıldım.

Sarsılmış hâlde utancıma, öfkeme ve gözyaşlarıma karşı koymaya çalışarak bakışlarımı ondan kaçırdım, nemli bir bez alıp yüzümdeki reçeli sertçe sildim.

Ona beni ağlarken görme zevkini tattırmayacaktım.

Etrafımdaki her şey bulanıklaşmaya başlarken bezi bir kenara fırlatıp oradan sıvıştım. Dondurucu Kuzey Kulesi'ne koşup kendimi yatağıma attım, gözlerimi sımsıkı yumup iğrenç Icaralları görmezden geldim ve ağlaya ağlaya uykuya daldım.

Ninova

✶

Ertesi sabah bir gürültüye uyandım. Titriyordum ve bir başka Selki kâbusu yüzünden nefes nefeseydim. Kafam karışmış hâlde etrafa bakındım. Ariel ve Wynter yoklardı ama Ariel'ın tavuğu masama çıkmış, kalemlerimi ve kâğıtlarımı eşeliyor, eşyalarımı rastgele sandalyeye ve yere düşürüyordu. Gözlerim yere kaydığında annemle babamın zeminde paramparça duran seramik portresini gördüm.

Elimdeki tek portreleri.

Öfke, uzun zamandır serbest bırakılmayı bekleyen bir çığ gibi kabardı. Yataktan kalktığım gibi masama fırladım ve eğilip portrenin küçük bir parçasını aldım, yanaklarımdan gözyaşları süzülürken annemin gözünü küçük bir şeritte görebiliyordum.

Annemle babamın yüzlerini bir daha asla göremeyecektim.

Öfkem harlandıkça harlanıp şiddetli bir girdaba döndü.

Yetti artık. Karşılık verme zamanıydı. Ariel beni ateşe vermeyi deneyebilirdi. Buna değerdi. Sonrasında hemen Rektör'e gidip onu o büyüdüğü tımarhaneye geri kapattırırdım.

Kalkıp üzerimi giyindim.

Sonra da Ariel'ın tavuğunu aldığım gibi dışarı çıkarıp buzdan maviye dönmüş çimenlerin üzerine sertçe bıraktım.

Üniversite arazisinde tavuğun uzun süre hayatta kalamayacağını biliyordum. Muhtemelen biri bulup tavuk avlusuna geri götürürdü. Veya yırtıcı bir hayvan yiyiverirdi.

İçimde hafif bir suçluluk duygusuyla derse gittim.

Dersler oldukça yavaş geçti. Onca derse ve laboratuvar çalışmasına rağmen içimde büyüyen huzursuzluğu bir türlü aşamıyordum.

Kök öğütüp Tierney'nin yeni bir damıtım hazırlamasına yardım ettiğim sırada, *Bunu hak etti,* diye hatırlattım kendime öfkeyle. *Kaldı ki sadece bir tavuk. O da tavuk avlusundan çalıntı. Çoktan akşam yemeği olup çorbaları tatlandırması gerekirdi.*

Ninova

Akşama doğru Kuzey Kulesi'ne döndüm, mutfaktaki mesaime başlamadan önce ağır çantamı bırakmak istiyordum. Rüzgârlı havada uzun yokuşu çıkarken buz gibi yağmur tenime iğne gibi batıyordu ve her adımımda Ariel'a olan öfkem daha da artıyordu.

Kule'ye ulaştığımda zihinsel olarak kendimi savaşa, onunla yüzleşmeye hazırladım.

Merdiveni çıkarken ayağımı yere her vuruşumda âdeta suçluluk duygumu eziyordum.

Bunu hak etti. Bunu hak etti. Her basamakta tekrar tekrar bunu söyledim kendime.

Üst kata çıkıp tuhaf bir sessizliğin hâkim olduğu koridorda ilerlerken burnuma değişik bir koku çalındı; burada sanki bir şey yanmıştı. Gerilip endişeye kapılarak odamızın soğuk kapı kulpunu kavradım ve çekip açtım.

Ariel'ın ne yaptığını gördüğüm anda yüzümdeki bütün kan çekiliverdi.

Battaniyem. En sevdiğim eşyam.

Kömüre dönmüş bir öbek hâlinde boş odanın ortasında duruyordu, küçük bir kısmı hâlâ yanıyor, çıtırdayan alevler kuru kumaşı parçalıyordu.

Koşarken boğazımdan bir feryat koptu. Ayağımı yere vurarak ateşi söndürdüm ve parmaklarımı yakma pahasını battaniyemden kalanı elime aldım; kumaş parçaları elimde un ufak oluyordu.

Battaniyemi yok etmişti.

Annemden kalan son şeyin küllerinden duman tüterken dizlerimin üzerine çöktüm ve hıçkırıklara boğuldum.

"Gitmesini istiyorum."

Uzun bir sıra oluşturan askeri öğrencilerin serin, nemli havada yuvarlak hedeflere ok atmalarını izleyen Lukas bana döndü. Alacakaranlık çöküyor, talim alanının etrafında meşaleler yakılıyordu. İfademi gören Lukas şaşırdı.

"Kimin?" diye sordu gözlerini kısarak.

"Ariel'ın."

Uzun bir süre yüzümü inceledi, sonra kolumdan tutarak beni okçuluk alanından uzaklaştırdı. "Ne oldu?" diye sordu.

"Bir önemi yok," dedim acımasız bir sesle. "Sadece gitmesini istiyorum. Ne yapman gerektiği de umurumda değil."

Sorunlarımla kendi başıma mücadele etmemi söylemesini bekledim. Böyle bir şey derse o an ondan sonsuza dek nefret etmeye hazırdım. Gelgelelim yüzünde plan yapıyormuş gibi bir ifade belirdi.

"Onu buradan göndermenin tek yolu sana saldırmasına sebep olmak," dedi.

"Umurumda değil."

Derin bir nefes alıp yakınlardaki bir bankı işaret etti. "Peki öyleyse," dedi, ağzının kenarında karanlık bir gülümseme belirirken. "Otur bakalım. Bana Ariel Haven hakkında bildiğin ne varsa anlat."

Lukas'la uzun uzun konuştuktan sonra cesaretlenmiştim ve Ariel'ı Üniversite'den attırıp kendimden olabildiğince uzaklaştırmama yardım etmenin bir yolunu bulacağına emindim. Fakat yalnız kaldığım anda yanıp mahvolan battaniyem tekrar aklıma geldi ve yeniden ıstırabıma gömüldüm.

Bir çaresizlik sisinin içine sıkışıp kalmış vaziyette mutfağa gittim, dikkatim dağınıktı ve Fernyllia Hawthorne'un bana verdiği sos tenceresini karıştırmak gibi basit görevlere bile odaklanamıyor, büyük dökme demir ocağın yanında dururken gözyaşlarıma hâkim olamıyordum.

Iris'le Bleddyn beni böyle harap hâlde görmekten aldıkları zevki gizlemekte zorlanıyorlardı; karanlık bir memnuniyet dolu gülümsemelerle birbirlerine bakışlar atıp duruyorlardı.

"Ah, böcek *üzülmüş*," dedi Bleddyn kısık sesle Iris'e; nabız yokluyor gibiydiler ve ikisi de her zamankinden daha cesurdu.

"Ah, yazık." Iris geniş tepsileri çıkarıp içlerindeki sıcak ekmekleri sepetlere dizerken Bleddyn'e yan gözle bakıp yüzüne sahte bir hâlden anlama ifadesi yerleştirdi.

Bleddyn elindeki satırı, gereğinden çok daha yoğun bir güçle doğradığı tavuğa geçirdi. Çıkan ses karşısında irkilmemle iri yarı Urisk kız sırıttı, gözlerini kısarak sertçe bana baktı.

Iris de kahkahalara boğuldu.

O sırada kucağında odunlarla Yvan girdi mutfağa. Beni görünce şaşırarak duraksadı; yeşil gözlerinde delici bir bakış vardı. "Neden ağlıyorsun?" diye sordu sertçe.

"Battaniyem," diye hıçkırdım, gözyaşlarımın sosa damlamasını izlerken. "Yandı." Bunu ona niçin söylediğimi bilmiyordum, sonuçta neden üzgün olduğumu gerçekten önemseyecek hâli yoktu ya.

Yüzü tiksintiyle çarpıldı. "Bir *battaniye* için mi ağlıyorsun yani?"

"Evet!" diye hıçkırdım. Ondan da Iris ile Bleddyn'den de hepsinden nefret ediyordum.

"Gardneryalı olmak çok güzel bir şey olmalı," dedi Yvan küçümser bir tonla, fırının demir kolunu çekip içine odun atarken. "Bir battaniye kaybetmenin çok büyük bir trajedi olduğu harika hayatlar yaşamak gerçekten güzel olmalı."

"Aynen öyle," dedim sertçe. "Biz Gardneryalılar harika hayatlar yaşıyoruz."

Yukarı doğru kıvrılan dudaklarında kınama dolu bir sırıtış belirdi. "Kaybın için gerçekten çok üzüldüm."

"Rahat bırak beni, Kelt!" diye hırladım.

Iris'in gözleri Yvan'a kaydı, Yvan da ona ne demek istediğini anladığını ifade eden bir bakış atarak karşılık verdi.

"Seve seve," diyen Yvan bana her zamanki gibi gözlerinden ateş saçarak baktı. Ocağa biraz daha odun attıktan sonra demir kapağı çarparak kapadı.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Hısım

Akşam kitaplarım ve notlarımla yorgun argın yürüyerek Kuzey Kulesi'ne döndüm. Ekşi, çalkalanan bir nefret her adımımı körüklüyordu. Ariel'ı odanın karşı duvarına savurup o iğrenç kanatlarını kopardığımı hayal ediyordum.

Yumruklarımı sıkıp kulenin sarmal merdivenini hışımla çıktım ve koridora girdiğimde donakaldım.

Ariel yerde baygın yatıyordu, kanatları da arkasında gevşekçe duruyordu. Wynter ise Ariel'ı kucaklamış, Elf lisanında telaş içinde bir şeyler mırıldanıyordu.

Ariel'ın tavuğu ölmüştü.

Lukas nasıl olduysa onu bulmuştu.

Tavuk kapıya asılı vaziyetteydi; göğsüne iki kazık çakılmış, başı bir yana sarkmıştı. Koparılmış kanatları da hayvanın bedeninin her iki yanına çakılmıştı. Kapıdan akan kan zeminde birikmişti.

"Ah, olamaz," dedim nefes nefese. "Ah, Kadim Varlık aşkına."

"Bayıldı," dedi Wynter, ağır aksanlı sesi kulağıma bir tuhaf gelmişti. "Kaldıramadı. Kanatlı varlık... hısmımızdı."

Kafam karışmıştı. "Hısım mı?"

"Kanatlı varlıklar. Onlarla konuşabiliyoruz. Zihnimizle." Wynter'ın solgun yüzünden gözyaşları akmaya başladı. "Ariel

onu sevmişti," dedi iyice ağlayarak. "Elloren Gardner... bunu neden yaptın?"

Boğazım kupkuru oldu. "Ben... ben böyle bir şey olsun istemedim."

"Bu Ariel'ın kırılma noktası olabilir. Dönüşmesine sebep olabilir."

Başım dönmeye başladı. "Dönüşmesine derken?"

Wynter'ın kollarındaki Ariel aniden şiddetle sarsıldı; bedeni kasılıp kıvranıyor, yüzü ıstırapla çarpılıyordu. Derken gözleri birden açıldı ve yüzünü bana döndü. Beni görünce ilk başta irkildi fakat sonra hemen toparlandı, gözlerinde korkutucu bir parıltı belirdi. Yavaşça Wynter'dan uzaklaştı, Wynter ona Elf lisanında telaşla bir şeyler mırıldanırken Ariel'ın gözleri benimkilere kilitlenmişti.

Kanatları yavaşça açılan Ariel ayaklandı.

Geri geri uzaklaştığım sırada kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu.

"*Seni geberteceğim!*" Wynter'ı bir kenara itip üzerime atıldı.

Ariel beni tutup yere çarptığında bütün dünyam kararıp kaosa sürüklendi. Yumrukları, tırnakları, tekme atan ayakları aynı anda her yerdeydi; ben canla başla karşı koymaya çalışırken beni yumrukluyor, tırmalıyor, tekmeliyordu. Bütün bedenim korkuyla sarsılırken ağzımı metalik kan tadı doldurdu. Wynter delicesine Ariel'a bağırıyor, onu üzerimden almaya çalışıyor ama başarılı olamıyordu. Ariel çok güçlü ve hiddetliydi. Debelenip çırpınan kollarım darbelerini hafifçe zayıflatıyor ama birini bile engelleyemiyordu.

Ama sonra, o dizleriyle üzerime bastırırken, bileklerini sıkıca kavrayabildim. Ariel bir anda zayıf düştü. Kıvrılan dudaklarından korkutucu bir tıslama çıktı, yeşil gözleri buz tutan su gibi buğulandı ve sonunda boşluğa açılan opak pencereler hâline geldiler. Hızla yeşile dönen gözleri sonra yeniden beyaz kesildi ve ben dehşet içinde izlerken bu böyle devam etti.

Wynter kollarıyla Ariel'ı sarıp geriye doğru zar zor çekerek benden uzaklaştırdı ve soğuk taş zeminde sürükledi. Vücudu kaskatı kesilen Ariel'ın gözleri yuvalarında resmen dönüyordu. Sanırım yine bilinci kapanmış, kişisel bir cehennemde kaybolmuştu. Wynter onu kapıdan uzaklaştırırken Ariel'ın gözleri aniden açıldı.

"*İndirin* onu!" diye bağırdı Ariel, katledilmiş hısmı görüş alanına girdiğinde. Wynter'ın elinden kurtulup kapıya atıldı. Kayarak dizlerinin üstüne çöktü, elleri de tahtadaki kan izlerini tırmalıyordu.

"Benim güzelim!" diye bağırdı. "Ne *yaptılar* sana böyle?"

Wynter gözleri fal taşı gibi açık hâlde bana yaklaştı. "Gitmelisin, Elloren Gardner."

Ayağa kalkarken iki yana sallandım; başıma aldığım onca darbeden sonra sersemlemiştim. Wynter dengemi sağlamama yardım etmek için uzandı.

Eli koluma değdiği an Wynter'ın ağzı birden açıldı, gözleri yuvalarında dönmeye başladı ve geriye doğru yere düştükten sonra bana dokunduğu elini sanki yanmış gibi diğeriyle tuttu.

"Ne oldu?" diye sordum bağırarak.

"İnsanlara dokunduğumda..." Cılız sesi kısılıp duyulmaz oldu, yüzünde katıksız bir dehşet ifadesiyle gözlerini bana dikti.

Nefes nefese kalmıştım. "Empatsın sen, değil mi?" Valgard'daki Icaral geldi aklıma; insanlara sadece dokunarak zihinlerini okuyabiliyordu.

Demek Rafe ona dokununca Wynter'ın abisi bu yüzden o kadar sinirlendi.

Başını yavaşça sallayarak onayladı, yüzünde korkunç bir şok ifadesi vardı.

Neden benden bu kadar korktu? Ne gördü ki?

Wynter'ın korku dolu bakışları Ariel'ın çığlığıyla kesildi. "Gitmen lazım," dedi yalvarırcasına, bir yandan da ayağa kalkmak için debelenirken.

Dengemi sağlayıp hemen koşmaya başladım.

Ninova

Merdiveni hiçbir şey görmeden, tökezleyerek indim, kalbim deli gibi çarpıyordu. Duvara dayanıp sakinleşmeye çalıştım; bacaklarım titriyor, görüşüm bulanıklaşıyordu. Aşağı kayarak taş zemine oturdum. Başım dönüyordu ve Ariel'ın tekrar tekrar yumruk attığı gözümün şişmeye başladığını hissedebiliyordum. Uzanıp yaraya dokundum. Elimi geri çektiğimde her yanı kan olmuştu.

Aradığım fırsatı bulmuştum işte. Lukas'tan istediğim buydu.

Şimdi Rektör'e gidersem Ariel Üniversite'den atılıp Valgard sanatoryumuna gönderilir, kanatları da kesilirdi. Ondan kurtulduğum için insanlar bana teşekkür ederdi ve Kuzey Kulesi yaşaması daha hoş bir yer hâline gelirdi.

Hafif bir kanat çırpma sesiyle dikkatim bu düşünce silsilesinden uzaklaştı ve başımı kaldırıp baktığımda irkildim.

Gözcü.

Kemerli pencerenin pervazındaydı.

Gözcü'nün berrak ve hüzünlü gözlerine bakmak, billur gibi bir havuza düşmek gibiydi. Hatıralar, yok saymaya çalıştığım şeylerin görüntüleri zihnime hücum etti.

Ariel'ın geceleri hısmına şarkı söylemesi, onu sevgiyle okşaması. Ariel nereye giderse insanların onunla alay edip gülmesi. Başlarını çevirip ona bakmayı reddetmeleri...

Geçtiğimiz bir aylık süreçte, benim ve hatta Wynter'ın da aksine Ariel ne bir mektup almış ne de ailesinden biri onu ziyaret etmişti; Wynter ve Profesör Kristian dışında kimseden güzel bir söz de duymamıştı.

O bir Habis Varlık, dedi içimden bir ses ısrarla. *İçinde iyilikten eser yok.*

Ama tavuğuna çok değer veriyordu ve o tavuk şimdi ölmüş, kapıya asılmıştı. Ona karşı öyle hassas, öyle sevgi doluydu ki.

Her ne kadar düşünmemeye çalışsam da aklımdan çıkmayan bir soru vardı.

Gerçekten tamamen kötü mü?

Ninova

Cevabı bilmediğimi fark ettim ve Gözcü'nün hüzünlü gözlerine bakarken Ariel'ın kaderini belirlemeden önce bu sorunun cevabını öğrenmek hayati önem taşımaya başladı.

"Hayvanına nasıl öyle işkence edebildin?"

Lukas'ı yemek salonunda, birkaç Gardneryalı askerle yemek yerken buldum. Hırpalanmış hâlimi gören askerlerin ve diğer öğrencilerin ağızlarının açık kalıp şaşkın şaşkın mırıldanmalarına aldırış etmemeye çalıştım. Mutfak çalışanları da beni fark ettiğinde mırıldanmalar iyice arttı, sonunda profesörler bu şamatanın sebebini merak ederek pencere kenarındaki uzun masalarından başlarını kaldırıp baktılar.

Lukas yavaşça sırıtarak ayağa kalktı ve beni baştan aşağı süzdü. "İşe yaradı sonuçta, değil mi?"

"*Gaddarcaydı!*"

Yüz ifadesinden tepkimin onu şaşırttığı anlaşılıyordu. Kolumu tutup beni sertçe bir kenara çekti.

"Benden yardım istedin," diye hatırlattı.

Kolumu hızlıca çekip elinden kurtardım. "Bu kadarı *çok fazlaydı!*"

Eğilip yaklaştı. "Onun buradan gitmesini istediğini söyledin," dedi. "Bak işte, fırsat ayağına geldi. İstediğin profesöre git. Sana kimin saldırdığını söyle. Attır onu. Buradaki hiç kimse onu özlemeyecek."

Profesörlerden birini arayıp bulmama gerek kalmamıştı. Birkaçı çoktan yerlerinden kalkıp bize doğru gelmeye başlamıştı; Rektör Yardımcısı Quillen de aralarındaydı.

"Yüce Kadim Varlık aşkına!" diye bağırdı Rahip Simitri, siyah cübbesi arkasında dalgalanıyordu. "Elloren... Bunu sana kim yaptı?"

Telaşla etrafa bakındım. Yvan, Fernyllia, Iris, Bleddyn ve birkaç mutfak işçisi daha hırpalanmış Gardneryalıya bön bön bakmak için mutfaktan koşarak çıktılar.

Ninova

"Kim saldırdı sana, Büyücü Gardner?" diye sordu Rektör Yardımcısı Quillen.

Yeşil gözlerindeki o kararlı bakışa odaklanıp kendimi toparlamak için yanağımın içini ısırdım; duvarlar üstüme üstüme geliyordu sanki. Cevabımı beklerken herkes sessizleşmişti. Bir şey söylemem lazımdı. Lukas konuşmadan önce herhangi bir şey söylemeliydim.

"Düştüm."

Rahip Simitri kafa karışıklığıyla yüzünü buruşturdu. "*Düştün*... mü?"

Başımla onayladım. "Kuzey Kulesi'nin merdiveninden düştüm. Çok sakarımdır da. Hatta ilk günümde *burada da* düşmüştüm." Elimi mutfak işçilerine doğru sallayıp gözlerimi kısarak onlara döndüm. "Onlara sorun isterseniz."

Yvan'ın gözleri şaşkınlıkla irileşti. Iris'le Bleddyn de ağızları açık hâlde bana bakıyorlardı.

"Bir şifacıya görünmen lazım." Rahip Simitri öne çıkıp nazikçe kolumu tuttu. "Seni götüreyim."

Rahip beni oradan uzaklaştırırken dönüp Lukas'a baktım.

Aramızdaki bir şey onarılamaz bir yara almıştı. Yaptığı şey gerçekten çok fazlaydı. Onu affedebileceğimi zannetmiyordum.

Lukas da düşüncelerimi okumuş gibi bana tiksinti dolu bir bakış atıp hızla oradan uzaklaştı.

O akşamın ilerleyen saatlerinde tavuk barakasına girdim, karanlıkta el yordamıyla kafeslerden birinin mandalını buldum, bir elimde de çuval vardı. Şifacının ilgilenmesinden sonra bile sol gözüm hâlâ hafif şişti ve başımla birlikte zonkluyordu.

"Ne yapıyorsun?"

Yvan'ın sert sesi yerimden sıçramama neden oldu. Uzun, sırık gibi bedeninin silüetini zar zor seçebiliyordum, her iki elinde de büyük birer kova vardı.

Ninova

"Tavuk çalıyorum," dedim ters ters, kalbim yerinden çıkacakmış gibi çarparken. "Ariel için."

"Şu Icaral," dedi öylece, biraz şüpheyle.

"Onlarla zihinsel olarak konuşabiliyor."

Siyah figürü uzunca bir an kıpırdamadan durdu; bir noktada yeşil gözlerini seçebilmeye başladım.

"Hırsızlık yaptığımı şikâyet edeceksin misin yoksa beni rahat bırakacak mısın?" diye sordum meydan okurcasına. "Çünkü bu ikisinden birini tercih etmeni çok isterim."

Sanki büyük bir derdi varmış gibi kaşları çatıldı ve bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı ama sonra tekrar sıkıca kapadı.

Cesaret gösterim çöküverdi.

"Ben yanlış bir şey yaptım," dedim sesim çatlayarak. Öfkem kaybolup gitmiş, geriye sadece ham bir utanç kalmış, o da bir anda beni savunmasız bırakmıştı. "Hatalıydım. Ben böyle olsun istemedim..."

Gözyaşlarına boğulacağımdan korkarak durdum. Yüzüm gerilirken bakışlarımı kaçırdım.

Tekrar Yvan'a döndüğümde gözlerinin fal taşı gibi açılmış olduğunu gördüm ve o da savunmasız duruyordu; hissettiğim çok kısa süreli, açıklanamaz yakınlık duygusu o kadar güçlüydü ki sıcak bir şok dalgasına kapıldım.

Yvan gerilip sanki beni uzaklaştırmak ister gibi başını iki yana salladı. Ama bana bir süre daha öylece baktı, gözlerinde bir duygu karmaşası vardı. Sonra aniden dönüp gitti.

✶

Kuzey Kulesi'ne döndüğümde Wynter Ariel'ın yatağına oturmuş, ona bir şey mırıldanıyor ve yavaş yavaş başını okşuyordu. Ariel sırtı bana dönük vaziyette, güçsüz hâlde öylece yatıyordu.

Ölen hısım gitmişti ama kapıdaki kan izi, yaşananların karanlık bir hatırlatıcısı olarak oradaydı.

Ninova

Çuvaldaki tavuğu serbest bıraktım. Hayvan hemencecik Wynter'la Ariel'a doğru uçarak Ariel'ın yanına tünedi.

Tavuğu gören Wynter çok şaşırmıştı. Başını kaldırıp bana baktığında yüzü yumuşadı.

Ben de suçlulukla dizginlenmiş hâlde yatağıma oturdum. "Ben böyle bir şey olsun istememiştim."

"Biliyorum," dedi Wynter, kederli bir yüzle. İç çekip Ariel'a baktı. "Bilmek benim lanetim." Tekrar bana döndü. "Bunun sorumlusu sadece sen değilsin, Elloren Gardner. Bu onun bütün hayatına yayılmış, sonsuz ve korkunç bir zulüm silsilesindeki dehşet verici işkencelerden yalnızca biri." Yine Ariel'ın saçını okşamaya koyuldu. "Küçük bir çocukken annesi onu Valgard'daki akıl hastanesine yatırmış. Bir *Deargdul*... sizin deyiminizle *Icaral* doğurduğu için dehşete kapılmış. Akıl hastanesinde de Ariel'ı bir kafese kapatmışlar. İki yaşındaymış."

Güçlükle yutkundum; boğazım kupkuru olmuştu. Gözlerimi kaçırma isteğim yoktu artık. Bunu olduğu hâliyle görmem gerekiyordu.

"Yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordum boğuk bir sesle.

Wynter tekrar Ariel'a bakıp başını kederle iki yana salladı.

Ben de yapabileceğim tek şeyi yaptım.

Wynter Yüksek Elf lisanında Ariel'a şarkı söyleyip başında nöbet tutarken sessizce oturdum. Oda, alevi cılız tek bir kandille yumuşakça aydınlanıyordu ve o sırada çatı kirişinde kısa süreliğine bir Gözcü belirdi.

Bütün gece Ariel'ın yanında durup kendine gelmesini bekledik. Wynter şarkı söylüyor, ben de sessiz sessiz dua ediyordum. Öylece bekledik.

Şafağa birkaç saat kala Ariel'ın yeşil gözleri sonunda yavaşça açıldı, sersemlemiş hâldeydi ama kendine gelmişti.

Ninova

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Şiir

Geçmiş yıllara kıyasla bu sene mevsim değişimini daha yoğun hissediyordum. Kuzey Kulesi'nden Üniversite arazisine hızlı hızlı yürüdüğüm sırada nefesim küçük bulutlar oluşturuyor, parmak eklemlerim buz gibi havadan dolayı ağrıyordu.

Bu ağrının sebebi eczalık laboratuvarımızdaki yoğun üretim hızı da olabilirdi; sonbahar, eczacılık için en iyi zamandı. Kara Öksürük, zatürre, kızarıklıklar, boğucu nezle, Kızıl Grip; tüm bu hastalıklar soğuk havada kendilerini gösteriyor, pencereleri sıkıca kapanan kalabalık, havasız odalarda iyice yayılıyordu.

Metalürji dersinde Yılan Elfi beni son sürat çalışmaya zorluyor, ilaçlardaki şelasyon malzemeleri için metal tozları hazırlamama çok az zaman ve uygunsuz saatlerin kalmasına sebep oluyor, ödevlerimi de acımasızca değerlendiriyordu (zar zor geçiyordum). Sınıfındaki tüm Gardneryalılara olan nefreti örtük olmakla beraber parlak gözlerinden net şekilde anlaşılıyordu; bana olan nefreti ise had safhadaydı. Sadece Curran'ın küçük nezaket gösterileri –bana el altından notlarını vermesi, sessizce deney sonuçlarını paylaşması– dersi kısmen de olsa katlanılır kılıyordu. Özellikle de Fallon'ın bitmek bilmeyen, bayağı zorbalıkları sürerken.

Matematik ve kimya da zorluydu ama Profesör Volya adil sayılırdı. Sadece Profesör Simitri'nin tavırları yüce gönüllü ve hoşgörülüydü, onun dersindeki sınıf arkadaşlarım da çekingen olsalar bile neyse ki dost canlısıydılar.

Bununla birlikte Vyvian halamdan düzenli olarak mektuplar gelmeye devam ediyor, her birinde de Lukas'la büyü-bağlanmayı kabul edersem buradaki hayatımın ne kadar kolay, konforlu ve neşeli olabileceğini anlatıyordu. Daima buz gibi olan odamda pelerinime iyice sarınıp tüm mektupları pis şöminemize atıyor, kısa süreli yanan ateşten istifade ederek ellerimi ısıtıyordum.

Sabahın erken saatleri artık sanki bütün dünya nefesini tutmuş bir şey bekliyormuş gibi garip biçimde durgun oluyordu. Sessizliği de sadece büyük kaz sürüleri bozuyor, uzaklardan seslerini duyuruyorlardı.

Kaçabiliyorken kaç. Kışın eli kulağında.

"Icarallarla nasıl gidiyor?" diye sordu Aislinn bir gün kimya dersinde.

Ariel'ın hısmının öldürülmesinin üzerinden bir hafta geçmişti ve Kuzey Kulesi'ndeki odam hâlâ gergin olmakla birlikte derin bir sessizlik hâkimdi. Çürüklerim ve yaralarım, Rahip Simitri'nin kişisel doktorunun özenli bakımı ve ecza atölyelerinde hazırladığım güçlü merhemler sayesinde büyük oranda iyileşmişti.

"Odaya sadece uyumak için gidiyorum," dedim. "Ariel da epey sessiz. Genellikle sadece yatıyor. Benimle hiç konuşmuyor. Yüzüme bile bakmıyor." Büyük oranda boş olan kimya laboratuvarına kaçamak bir bakış attım, öğrenciler yavaş yavaş içeriye girerken kısık sesle konuşuyordum. "Ama onun için çaldığım tavuğu sevdi gibi."

"Sence onun yakınlarında olman güvenli mi?" diye sordu Aislinn endişeyle.

"Bilmiyorum." Biraz parşömen ile kalemimi, mürekkebimi çıkardım. "Wynter yanından ayrılmıyor. Onu nispeten sakin tutabiliyor."

Wynter'la giderek daha fazla konuşmaya başlamıştık, gerçi zihnimin okunmasını istemediğimden ona çok yaklaşmıyordum. O da karşılığında bana dokunmamak için epey özen gösteriyordu. Birbirimize karşı kibar ve temkinli bir iletişimimiz vardı. Gelgelelim onu giderek daha fazla merak etmeye başlamıştım, çizim yaparken arkasından geçmek için bahaneler buluyordum. Artık sanatı üzerinde çalışmak için uyumamı beklemiyordu, ben de o güzel çizimlerine gizli gizli bakıyordum; çoğunlukla Ariel ile tavuğu veya Elf okçularını çiziyordu.

"Ariel'ı Kuzey Kulesi dışında bir yerde neredeyse hiç görmedim," dedim Aislinn'e. "Gerçi birkaç gün önce matematik dersine geldi."

Aislinn'in gözleri irileşti. "Dalga mı geçiyorsun?"

Başımı iki yana salladım. "Çok şaşırtıcıydı."

"Ne oldu?" diye sormasıyla hikâyeyi anlatmaya koyuldum.

Profesör Büyücü Klinmann'ın tebeşiri tahtada ahenksiz bir ritimle tıkırdarken ve istikrarlı yağmur uzun, kemerli pencereleri döverken sessizce yerime oturmuştum. Matematik profesörüm Gardneryalıydı ve bana karşı gayet nazikti. Ama böylesi sert bir adama ısınmak da zordu doğrusu. Farklı ırktan herhangi birine baktığında yeşil gözlerinde beliren zalim ve sert parıltıyı ne zaman görsem rahatsız oluyordum.

Kalemimi, mürekkebimi ve not kâğıtlarımı masama dizmeyi bitirmiştim ki etrafımdaki Gardneryalı öğrencilerin hep birlikte nefeslerini tuttuklarını fark ettim. Ben de başımı kaldırıp ne olduğuna baktım.

Kapı aralığında Ariel'ı görünce şok oldum, bedeninin etrafındaki kanatları tedirgince çırpınıyordu.

Ninova

Büyücü Klinmann dönüp bakınca sanki Ariel'ı görmek gözlerini yakmış gibi birden irkildi. Tüm öğrenciler de bakışlarını kaçırıp birbirleriyle mutsuz mutsuz fısıldaşmaya başladılar.

Sınıftaki Gardneryalı olmayan tek kişi Yvan'dı ve o hariç herkes aynı durumdaydı.

"Ne sebeple dersimi bölüyorsun, Ariel Haven?" diye sordu Büyücü Klinmann. Konuşurken sesi sakin çıkıyordu ama Ariel'a bakmıyordu. Diğer Gardneryalılara bakıyor, onlar da aynı şekilde Ariel'a bakmaktan kaçınırken birbirlerini anlar gibi göz göze geliyorlardı.

Ariel mahcup bir tavırla, hızlı hızlı konuşarak, "Bulunduğum sınıf için fazla zeki olduğumu söylediler," diye yanıt verirken ağırlığını bir ayağından diğerine geçiriyor, gözleri etrafı tarıyordu. Korkudan büzülme isteğine karşı koyduğunu anlayabiliyordum; saldırıya uğramaya hazırlanmış gibi duruyordu. Büyücü Klinmann'a bir parşömen uzattı. Profesör kâğıda göz ucuyla baktı, dudakları seğirdi ve Ariel'dan iyice uzaklaştı.

"Peki profesörünü bir şekilde kandırmadığını nereden bileceğim, Icaral?" diye sordu Büyücü Klinmann. Sesi âdeta sıkılmış gibi çıkıyordu. "Senin türünün epey kurnaz olduğunu duydum." Kendi lafına güldü. Hâlâ Ariel'a bakmıyordu.

Daha önce de Ariel ve Wynter'dan gözlerini kaçıran insanlar görmüştüm ama sadece yanlarından geçip giderken yapıyorlardı bunu, konuşma esnasında değil. Hem tuhaf hem de aşağılayıcı bir tavırdı ve beni inanılmaz rahatsız etmişti.

"Bana *bakmalısınız!*" diye bağırdı Ariel, kabarcıklı yüzü kızarırken ellerini yumruk yaparak.

"Pardon?"

"Sizinle *konuşuyorum!* Bana *bakmanız* gerekiyor!"

Profesör Klinmann kıs kıs güldü. "Peki sana bakmam tam olarak niçin bu kadar önemli?" Sanki Ariel'ın dışlandığı, diğerlerinin de bildiği bir şaka yapmış gibi sınıftakilere bakındı.

"Çünkü sizinle *konuşuyorum!*" diye bağırdı Ariel, gözleri aşağılanmaktan kızarmıştı.

Bu lafının üzerine bazı Gardneryalı öğrenciler kahkaha attı.

Profesör Klinmann da gülmesini bastırmaya çalışıyor gibiydi. "Orada dur bakalım, Icaral. Sana bakmak dini inançlarıma aykırı. Bunu gayet iyi biliyorsun. Kişisel bir şey değil, öyle algılaman aptallık olur. Hâliyle tüylerinin böyle... kabarmasına izin vermemelisin." Parıldayan gözlerini karşısındaki Gardneryalılara çevirdi, öğrenciler de onu memnun edip nazikçe güldüler; bu sırada herkes özenle gözlerini Ariel'dan kaçırmaya devam ediyordu.

Ariel tokat yemiş gibi irkildi, sonra da dönüp hışımla sınıfı terk etti.

Tam ayaklanmış peşinden gidecektim ki benden nefret ettiğini hatırlayıp yavaşça geri oturdum.

Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim.

Etrafımı saran öğrencilerin kahkahalarını dehşet içinde dinlerken aniden midem bulanmaya başladı. Karşımdaki sırada oturan Yvan'a döndüm. Koca sınıfta sırıtmayan veya kahkaha atmayan benim dışımdaki tek kişi oydu. En az benim kadar dehşete kapılmış görünüyordu.

Sanırım bakışlarımı hissederek bana döndü; kaşlarını öfkeyle çatmıştı. O keskin bakışlı yeşil gözleri benimkilerle buluştuğunda irkildi, muhtemelen diğerleri gibi gülmediğime şaşırmıştı; bu iğrenç zorbalık karşısında birlik olmuştuk. Uzun bir süre göz göze kaldık; ta ki yüzündeki öfke yerini afallamaya yakın bir şeye bırakana kadar.

Beni ilk kez görüyor gibiydi.

"İnsanların sürekli senden gözlerini kaçırması korkunç bir şey olmalı," dedi Aislinn, hikâyeyi anlatmayı bitirdiğimde. Alnı gerilmişti. "Daha önce hiç düşünmemiştim bunu."

Ninova

"Ve artık," dedim, "Yvan benden dosdoğru nefret etmiyor. Hâlâ benimle konuşmuyor ama geçen gün mutfakta çalışırken büyük bir su kovasını taşımakta zorlanıyordum, kimse bakmazken Yvan bana yardım etti. Kovayı elimden kapıp ilerledi, kısık sesle lanetler okuyor ve sanki bunu yaptığı için kendine kızıyormuş gibi davranıyordu ama yine de bana yardım etti işte."

"Tuhaf."

"Bence de."

Profesör Volya'nın sınıfındaki diğer öğrenciler, rün dövmeli profesörümüzle birlikte içeriye girdiklerinden konuşmayı kesip dikkatimizi sınıfın ön tarafına verdik.

Aislinn'le yakın arkadaş olmakla kalmayıp araştırma partneri de olmuştuk. Bir Lupin'le partner olmayı sürdüremeyen Aislinn ikinci gün gelip yanıma oturmuştu. Diana da ukala bir tavırla ve tek kelime etmeden kardeşinin yanına geçmiş, Profesör Volya'ya zafer kazanmış gibi bakmıştı. Profesör Volya mutsuz mutsuz dudaklarını büzse de bu durumu görmezden gelmeye karar vermişti. Öte yandan Jarod'ın yüzünde beliren gergin ve sıkıntılı ifade ders boyunca hiç değişmemişti.

Aislinn derslerde pek not almıyor, ben de cömertçe kendiminkileri onunla paylaşıyordum. O bunun yerine kimya ders kitaplarının arkasına klasik romanlar ve şiir kitapları saklıyor, her derste gizli gizli onları okuyordu. Şu anki dersimiz de diğerlerinden farklı değildi ve Profesör Volya anlatmaya başladığında Aislinn yüzüne dikkatli bir ifade yerleştirip gizli kitabına gömüldü.

Bense esansiyel yağların damıtılması üzerine harıl harıl not alıyordum. Ders başlayalı yarım saat olmuştu ki düzgünce katlanmış bir parça parşömen, Lupinlerin olduğu taraftan notlarımın üzerine fırlatıldı. Merakla kâğıda baktım.

Üzerine inci gibi bir el yazısıyla, *Aislinn,* yazılmıştı.

Kafam karışarak Lupinlere göz attım. Diana bir şeye siniri bozulmuş gibi görünüyor, Jarod da derse odaklanmış hâlde profesörü izliyordu.

Ninova

Dirseğimle Aislinn'i dürtüp kitabıyla arasına girerek notu ona verdim. Kâğıdı alırken şaşkınlıkla kaşlarını çattı. Güzelce katlanmış notu hemencecik açtı. Şöyle yazıyordu:

Ne okuyorsun?

Jarod Ulrich

İkimiz de irkilirken Aislinn'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Aynı anda Lupinlere baktık. Jarod yoğun bir konsantrasyonla Profesör Volya'ya odaklanmıştı. Aislinn'e döndüm. Yan gözle huzursuzca Jarod'ı izliyordu.

Cevap yazacağını hayal bile edemiyordum. Ne de olsa Jarod'dan korkuyordu. Bir keresinde Aislinn kitaplarını düşürdüğünde, bir sefer de Akyıldız tozu dolu şişeyi döktüğünde Jarod ona yardım etmişti. Her iki seferde de hiçbir şey söylemeden yanında bitmişti ve gösterdiği ilgi Aislinn'in açıkça korkup rahatsız olmasına yol açmıştı.

Fakat Aislinn bu sefer beni şaşırttı.

Sanki cesaretini kaybetmemesi için hızlı davranması gerekiyormuş gibi okuduğu şiir kitabının adını çabucak yazıp kâğıdı sertçe önüme koydu. Ona ağzım açık baktım, gerçekten afallamıştım ve aklını mı yitirdi diye merak ediyordum. Çenesinin keskin bir hareketiyle Lupinleri işaret etti, kaşları da gerginlikle çatılmıştı. Birkaç saniyeliğine sessiz bir tartışma yaşasak da kararlıydı. Derin bir iç çekip gönülsüzce teslim oldum, ona inanamadığımı belirten bir bakış atmayı da ihmal etmedim. Profesör Volya'nın geniş sırtını bize döndüğü bir dahaki sefer notu alıp Diana'nın kâğıtlarına doğru fırlattım.

Bana öfkeyle bakan Diana, kınama dolu bir ifadeyle gözlerini devirdikten sonra notu kardeşine verdi.

Jarod soğukkanlı bir tavırla notu aldı, gözlerini odanın ön tarafından ayırmıyordu. Hiç bakmadan kâğıdı açtı, sonra da kısa bir anlığına gözlerini nota kaydırdı; yüzünde belirsiz bir ifade vardı. Yeni bir kâğıt çıkarıp sanki dersle ilgili not alıyormuş gibi bir şeyler yazmaya koyuldu. Kâğıdını katlayıp kardeşinin

Ninova

önüne koyarken ve Diana da kollarını itiraz edercesine göğsünde kavuşturup homurdanarak nota hiç dokunmazken Aislinn ile ben göz ucuyla onları izliyorduk. Diana ikizine art arda öfkeli bakışlar atsa da Jarod sakince profesöre odaklanmayı sürdürdü. En sonunda, meraktan öleceğimi düşündüğüm sırada, Diana pes etti ve notu alıp bana fırlattı.

Kâğıdı hemen ona vermemle Aislinn hevesli bir şekilde açtı. "Neymiş?" diye sordum fısıldayarak.

Yüzünde şaşkınlık dolu bir ifade belirdi. "Şiir!" dedi nefesi kesilerek.

Jarod'a baktım. Hâlâ kendini derse kaptırmış gibi duruyordu.

Aislinn şaşkınlıkla alt dudağını ısırarak şiir kitabının sayfalarını sabırsızca karıştırdı ve sonunda aradığını buldu. Ardından notu açtığı sayfanın üzerine koyup bakmam için kitabı bana uzattı.

Jarod'ın yazdığı şiirin –sonbaharın güzelliğine dair lirik bir dörtlük– aynısı kitapta vardı. Tekrar Jarod'a baktığımda, ağzının kenarında küçük bir sırıtışın dans ettiğini gördüm. Aislinn, Jarod'ın notunu özenle katladı, sonra kitabına ayraç yapıp derse odaklanıyormuş gibi davrandı; şaşkınlığı gözlerinden okunuyordu.

Ders bittiğinde afallamış hâlde Aislinn'e döndüm. "Bir Lupin erkeğiyle yazıştığına inanamıyorum." Ağzım açık bakakalmıştım. "Onlardan korktuğunu sanıyordum."

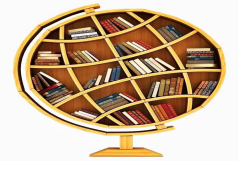
Aislinn bana döndüğünde boynundaki gümüşi Erthia küresi ışıkta parladı. Yüzünde sanki aniden kendini tersine dönmüş bir dünyayla karşı karşıya bulmuş gibi çatışma dolu bir ifade vardı. "Bir yanlışlık var. Yani yanlışlık olmalı." Bakışları Jarod'ın kardeşiyle oturduğu yere kaydı. Sonra tekrar bana dönüp başını iki yana salladı, gözlerinde ise kararlılığını belirten bir bakış vardı. "Elloren, kötü ve medeniyetsiz olup da aynı zamanda Fleming'in şiirlerini sevmek imkânsız bir şey. Buna eminim."

Ninova

Jarod'ın bulunduğu tarafa baktığımda Aislinn'le bir anlığına göz göze gelip gülümsediğini gördüm. Aislinn de utangaç bir tavırla gülümsemesine karşılık verdi, sonra da kızarıp hemencecik başını çevirdi. Sarıldığı şiir kitabını kalbine bastırıyordu.

Ninova

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Sopa Büyüsü

"Ağaçlarla aranda tuhaf bir şey var."

Duraksadım, ellerim esmin kabuğu tozuna bulanmış hâldeydi.

Sadece damıtım tüpündeki sıvılaşmadan kaynaklı şıpırtılar boş laboratuvarın sessizliğini bozuyordu. Tierney'yle ben bu kadar geç saate kadar burada kalan son öğrencilerdik, asa büyüsü olmayınca süresi iki katma çıkan işi bitiriyorduk.

Tierney'nin fark ettiğini bir süre önce anlamıştım. Sanki içimde bir şey uyanıyordu ve bu, büyükannemin gücünün kanımdaki yansımasından çok daha fazlasıydı. Köken ağaçlara dair zaten oldum olası ilginç görüntüler görüyordum ama eczacılık laboratuvarında ve özellikle de bitişiğindeki serada vakit geçirdikçe bu tuhaf yatkınlığım daha da güçlenmişti.

Tierney de bunu fark etmişti.

Kuzeybatı ormanlarından gelen ve bulması çok zor olan küçük, saksıdaki Gorthan ağaçlarının elimin bir dokunuşuyla çiçek açtığını görmüştü. Bir eğrelti otu filizinin parmağımın etrafında itinayla kıvrılarak büyüdüğünü, küçük bitkinin yaydığı hayranlık dalgalarının beni sarmaladığını görmüştü. Artık ağaçlardan alınan hiçbir malzemeyi etiketlemek zorunda olmadığımı, karışımları sezgisel olarak okumayı öğrendiğimi

ve belirtilen formüllerden hem kolayca hem de etkili şekilde sapabildiğimi de biliyordu.

Başımı kaldırıp Tierney'ye baktım. "Evet, aynı şekilde senin de suyla aranda tuhaf bir şey var."

Tierney'nin yüzünde bir anlığına korku belirdi.

Tierney'nin gizli gizli beni izlediğini bildiğim gibi benim de onu izlediğimin farkında olmadığını biliyordum. Birkaç kez gecenin geç saatlerinde laboratuvara baktığımda tuhaf manzaralarla karşılaşmıştım. Gözlerimi kırpıştırmama ve süregelen uykusuzluğumun zihnime oyunlar oynayıp oynamadığını merak etmeme sebep olan şeylerdi gördüklerim. Tierney dalgın dalgın su birikintileriyle oynuyor, akıntılar ve su topları da oyunbaz yavru kediler gibi döndürdüğü parmağını takip ediyordu. Bazen de elinde sudan bir top tutuyordu.

Bir gerçekle karşı karşıya gelmiştim: Tıpkı Gareth gibi hiç şüphesiz Tierney ve ben de melezdik.

Bizde Fae kanı vardı.

Uzunca bir süre gergin bir sessizliğe gömülerek Tierney'yle birbirimize baktık.

"Sınıfta sadece ikimizin beyaz pazubendi olmadığını fark ettin mi?" diye sordu Tierney.

Giderek daha fazla Gardneryalı öğrenci o pazubentlerden takmaya başlamıştı. İlkbaharda yapılacak referandumda Yüksek Büyücülük için Marcus Vogel'ı desteklediklerini gösteriyorlardı, bunu yapan ilk öğrencilerden biri de Fallon Bane'di. Uyum sağlamak ne kadar önemli olursa olsun onlardan takmak içimden gelmiyordu. Bir sonraki Yüksek Büyücümüzün Vogel olacağını düşünmek açıklayamadığım çok güçlü bir korkuya kapılmama sebep oluyordu.

"Ah, politikayla ilgilenmiyorum," dedim zorlama bir rahatlıkla. "Halamın alanı o."

Tierney bana değer biçiyormuş gibi baktı, yukarı kıvrılan dudaklarında da soğuk ve alaycı bir gülümseme peyda oldu.

Ninova

Bakışı, ifadesi beni rahatsız etti. Sanki kabaca yargılanıyor ve yetersiz bulunuyordum.

"Şişeler konusunda yardımına ihtiyacım var," dedi Tierney sıkıntılı bir edayla. "Taşımak için yani. Sırtımdaki kamburdan dolayı rahat taşıyamıyorum."

Konunun değişmesine sevinerek başımla onayladım. Toz kâsemi alıp önümüzde kaynayan yapış yapış şurubun içine doğru hafifçe salladım. Zengin sedir ağacı ve karanfil kokusu havayı çeşnilendirdi.

"Odamdalar," diye ekledi Tierney.

Şaşkınlıkla öksürüp ellerimdeki kabuk tozunu sildim. "Odana gidemem. Ya Fallon beni görürse?"

"Görmez," dedi Tierney başını iki yana sallayarak. "Çoğu akşam askeri eğitimi oluyor." Bana manidar bir bakış attı. "Silah eğitimi."

İçimden karamsar bir kahkaha yükseldi. "Ah. Silah demek. Öyle mi? Yani odaya girip beni öldürmeden önce pratik yapmış olacak."

Tierney tek kaşını kaldırıp bana baktı. Sanki bu espriyi yapıp da kurtulmamı bekliyormuş gibiydi.

Uzunca bir iç çektim. "Onunla karşılaşamam, Tierney."

"Fallon programına çok sadıktır," dedi sakince. "Odaya gelmesine daha saatler var. Eminim."

Gözümü kırpmadan Diana Ulrich'e bakıyordum.

Tierney'nin tıkış tıkış odasındaki dört yataktan birinden uyuyordu; yüzüstü yatıyor, bir kolu kayıtsızca yataktan aşağıya sarkıyor, horul horul horluyordu.

Ve çırılçıplaktı.

Tierney iki uzun, bölmeli ahşap kutudan ilkine yumuşak kumaşlara sardığı şişeleri teker teker yerleştirirken ağzım açık hâlde Diana'yı izlediğimi fark etti. Omuzlarını silkti. "İlk başta şok edici oluyor. Ama ben alıştım artık."

Ninova

Diana bir homurtu çıkarıp dönerken bacakları açıldı, kızarıp hemen başımı çevirdim.

Tierney bana hafifçe gülümsedi. "Neredeyse bitirdim."

Tierney şişelerle uğraşırken ben de merakla odaya göz gezdirdim. "Hangi yatak Fallon'ınki?"

Tierney genzinden bir ses çıkarıp şaşkınlıkla bana baktı. "*Burada* mı uyuduğunu sanıyorsun? *Bizimle*?" Başparmağıyla yan odayı gösterdi. "Onun yatağı şurada."

Tierney ikinci kutuya şişe doldurmaya geçerken temkinli adımlarla ilerleyip bitişik odaya girdim. Tıpkı beklediğim gibi etkileyiciydi; koyu kırmızı ve yoğun siyah renkler hâkimdi, ortada büyük bir sayvanlı yatak vardı, yarısı yenmiş bir tabak meyve yatak örtüsüne dökülüyordu ve pahalı çarşaflar her yana saçılmıştı.

Fallon Bane'in pasaklı biri olduğunu fark edince kendimi keyiflenmekten alamadım.

İçten içe suçluluk duyarak odada sessizce ilerledim; kendimi hırsız gibi hissediyordum ama merakım ağır basmıştı. Etkileyici bir büyü kitabı koleksiyonu vardı. Deri ciltli, isimleri altın kabartmalarla yazılmış pırıl pırıl büyü kitapları, elmas bölmeli camı demir örgülerle desteklenen kilitli bir kitaplığa dizilmişti. Duvarlarda da kabzaları mücevherli gümüş bıçaklar ve kılıçlar ile güzel bir yay asılıydı. Ejderha pençesi şeklinde işlenmiş ferforje ızgaralı büyük bir şömine hoş bir sıcaklık yayıyordu. Bir de şömine rafının üzerine gerçek bir ejderha kafatası asılmıştı.

Yatağına ilerleyip ipeksi, kuş tüyü yorganda elimi gezdirdim ve her gece içinde yüzdüğü bu lüksü kıskandığımı hissettim. Komodininde duran küçük seramik portreyi gördüğümde kıskançlığım iyice harlandı.

Lukas Grey.

Çok iyi bir tasvirdi, göz alıcı yakışıklılığını gözler önüne seriyordu.

Ninova

Arkamda dehşet dolu bir ciyaklama kopunca sıçrayıp portreyi elimden düşürüverdim, parke zemine yüzümü buruşturmama sebep olacak kadar keskin bir çatırtıyla indi.

Gelen, mutfaktaki Urisk işçilerden biri olan Olilly'ydi. Tıpkı yeşil tenli Bleddyn gibi, onun da ten rengi alışılagelmiş pembe-beyaz değil lavanta moru olduğundan göze çarpıyordu. Kapı aralığında durmuş, kucağındaki temiz, katlanmış çarşaflarla öylece dikiliyordu.

"Çok affedersiniz, Büyücü," dedi güçlükle ve sanki ona vuracakmışım gibi başını eğdi.

"Sorun değil," dedim kekeleyerek, kalbim küt küt çarpıyordu. "Sorun yok."

Tatlı, ufak tefek, hassas bir kızdı ve her şeyden korkuyordu. Tahmin etmem gerekirse on dördüne yeni girmiş olmalıydı. Ametist rengi gözlerinin kenarları hasta gibi kırmızıydı.

Lukas'ın portresine baktığımda ortadan ikiye ayrıldığını gördüm.

Ah, Kadim Varlık. Fallon gelip de bunun kırıldığını görmemeli.

Lukas'ın kırık portesini alıp Olilly'ye hiçbir şey olmamış gibi gülümsedim ve parçaları pelerinimin cebine koydum.

Açılan bir kapının tıkırtısı ve hafif gıcırtısı duyuldu, ardından sıkıntılı ve telaşlı mırıltılar yükseldi. Hemen sonra da tanıdık bir ses diğerlerini bastırdı.

"Kutsal Kadim Varlık aşkına! Bu kız pis bir *hayvan!*"

Ruhum bedenimi âdeta terk etti.

Fallon.

İrkilerek kapının arkasına geçtiğimde bacaklarım pelteye dönmüş, ciğerlerimdeki bütün hava çekilmişti.

Bana ne yapacak acaba? Kalbimin atış şiddetine bakılırsa göğsümden fırlayıp çıkmasına ramak kalmıştı. Kapı çerçevesinin aralığından bakınca Echo, Paige ve Fallon'ın odada olduklarını gördüm. Korkudan vücudum kaskatı kesildi. Tierney de

masasının başında donakalmış, onlara zar zor saklayabildiği bir telaşla bakıyordu.

Bana dehşet içinde bakan Olilly de burada olmamam gerektiğini hemen anlamıştı.

"Buna daha fazla katlanamam!" diye bağırdı Echo, öfkeli bir hareketle elini çıplak Diana'ya doğru sallayarak. "*İğrenç* biri. Şuna baksanıza! Bizden bunu bekleyemezler... *Gardneryalıyız* biz ya! Pislik içindeki kâfir *orospular* değiliz!"

Fallon bir battaniye alıp kabaca Diana'nın üzerine attı. Birkaç kez homurdanan Diana da dönüp horlamaya devam etti. "Al işte," dedi Fallon, Echo'ya. "Oldu mu? Daha iyi misin?"

"Hayır, Fallon. İyi falan değilim," dedi Echo ters ters. "Ancak o buradan *tamamen* giderse iyi olacağım."

Fallon gülüp pelerinini yakınındaki bir sandalyeye attı. "Burnunu çeken domuzlar gibi ses çıkarıyor." Hemen ardından Tierney'nin donakalmış hâlini görmesiyle yüzündeki gülümseme kayboldu.

"Sen neye bakıyorsun?" diye sordu sertçe. "Kadim Varlık aşkına, hayalet gibisin."

Kapının arkasında iyice büzüldüm.

Fallon sanki bir terslik olduğunu hissetmiş gibi etrafa bakındı, sonra da Olilly'e odaklandı. Birden yüz ifadesi sertleşti. "Ne yapıyorsun sen orada?"

Dehşetle gözleri irileşen Olilly ağzını açtı ama hiç ses çıkmadı.

Fallon söz dinlemeyen bir köpekle uğraşıyormuş gibi iç çekti. "Gel buraya," dedi sertçe, doğrulup hemen önünü işaret etti.

Olilly de başı öne eğik, çarşaflara sarılarak ona doğru koştu.

Kıza gözlerini kısarak bakan Fallon, asasını çıkarıp avucunun üzerinde öylece tuttu. "Ben sana ne olmanı söylemiştim?" diye sordu sakince.

Kız yere bakarak bir şeyler mırıldandı.

"Seni duyamıyorum."

"Görünmez," diye mırıldandı kız.

"Pardon, ne?" diye sordu Fallon, bir elini kulağına götürerek.

"Görünmez," diye biraz daha yüksek sesle mırıldandı Olilly, sesi korkudan boğuk çıkıyordu. "Çok özür dilerim, Büyücü Bane, gelmenizi beklemiyordum..."

"Hayır, hayır, hayır," dedi Fallon yavaşça. "Görünmez olmak için sesinin de görünmez gibi çıkması lazım. Peki senin sesin görünmez gibi çıkıyor mu?"

"E...evet, Büyücü Bane. Yani hayır, Büyücü Bane," diye kekeledi kız.

"Karar ver, hangisi?"

Kız kafası karışmış hâlde öylece durdu.

"Çık dışarı," dedi Fallon sonunda, sıkılmış gibi bir tonda.

Öfkeden köpürüyor, Fallon'a gözlerimden ateş saçarak bakıyordum. Keşke bir asam ve onu kullanacak gücüm olsaydı.

Kız temiz çarşaflara sarılarak hızla uzaklaştı.

Fallon tiksinti belirten bir ses çıkarıp sırtını masaya yasladı. Sonra asasını kaldırıp bir büyü mırıldandı ve asanın ucundan fışkırıp hızlı hızlı dönen mavi bir duman topu yarattı.

Her zamanki güç gösterisi karşısında sinirim bozuldu. Top safir rengi bir girdaba dönüştükten sonra kabarıp gri bir duman oldu.

Echo'ya dönen Fallon'ın yüzünde sinsi bir gülümseme vardı. "Grasine Pelthier'le ilgili haberi duydun mu?"

"Hayır," diye karşılık verdi Echo.

Fallon haince sırıtmaya başlamıştı şimdi. "Bağlanacakmış. Leander Starke'la."

Tierney'nin şişeleri tutan elleri donup kaldı.

Leander da kim?

"Şu cam yapımcısı mı?" diye araya girdi Paige. "Tierney'nin babasının çırağıydı o, değil mi?"

Tierney'nin yüzünde acı dolu bir ifade belirirken dışarıdaki hafif yağmur da şiddetlenip şakır şakır sağanağa dönüştü.

Ninova

"Ah, doğru ya," dedi Fallon, yüzünde sahte bir endişeyle Tierney'ye bakarak. "Senin onu istediğine dair bir şeyler duymuştum sanki."

Yoğun bir öfkeye kapılmamla boynum yanmaya başladı.

Tierney hiç hareket etmemiş, Fallon'a dönüp bakmamıştı. Dışarıda boğuk gök gürültüleri duyuluyordu ve gökyüzü âdeta yarılıp açılmıştı, yağmurun yoğunluğundan dışarısı görünmüyordu.

Fallon, Paige ve Echo'ya neşeyle, "Leander kızı öpmüş," dedi.

Bunun üzerine Tierney başını kaldırdı, gözlerinde nefret dolu parıltılar vardı. Dışarıda da şimşek çakıyor, yağmur pencereleri daha da şiddetli dövüyordu.

Fallon iç geçirdi. "Leander'in dudakları ipek gibi yumuşacıkmış."

Bir şimşek daha çaktı ve pencereler sanki içeriye doğru patlayacakmış gibi sarsıldı. Tierney masasının kenarını kavramıştı, gözleriyse dışarıdaki fırtına kadar karanlıktı. Endişeyle pencereye baktım ve Tierney'nin sıkıntılı hâlinin bir şekilde havayı etkileyip etkilemediğini merak ettim.

"Sen hiç endişelenme, Tierney," dedi Fallon neşeli bir sesle. "Yakında bağlanmak zorunlu olacak. Eminim ki Konsey senin için bile birini bulacaktır." Echo ve Paige'e dönüp kahkahasını bastırmaya çalıştı. "Cezalandırmak isteyecekleri birini yani." Fallon kendini tutamayıp açık açık güldü, bir yandan da kıkırdamalarını bastırmaya uğraşan Paige'e bakıyordu. Echo ise diğer ikisinin çocuk gibi davrandıklarını düşünüyormuşçasına başını iki yana salladı.

İçimde tiksinti ile şaşkınlık savaş veriyordu.

Yakında bağlanmak zorunlu mu olacaktı? Buna ne zaman karar verilmişti?

Tierney'ye olan ilgisini kaybedip dışarıda durduk yere başlayan fırtınayı da görmezden gelen Fallon, yanında getirdiği

Ninova

bir paketi kavradı. "Bakın ne aldım," dedi. Kahverengi ipi ve ambalajı açtı.

Ortaya yeni bir askeri üniforma çıktı. Alt seviye öğrenci grisi yerine Sorumlu Öğrencilerin giydiği koyu griydi. Beş geniş gümüşi şerit de yenlerine işlenmişti.

"Ah, Fallon," dedi Paige coşkuyla. "Yeni üniformanı almışsın. Pelerini de var mı?"

Fallon üniformasını duvardaki askılardan birine bırakıp aynı şekilde beş gümüşi şeridi olan yeni bir pelerin çıkardı.

Pelerini üzerine atıp kendi etrafında şöyle bir döndü.

Onu incelerken kıskanmadan edemedim.

Çok etkileyici, güçlü ve güzel görünüyordu; Karanlık Cadı'da olması gereken bütün özellikleri barındırıyordu.

Kendini beğenmiş bir edayla sırıtarak, "Yıl sonu beni öğrencilikten askerliğe terfi ettirecekler. On İkinci Bölük'te," dedi.

"Ah, Lukas'ın bölüğü!" dedi Paige hayranlıkla. "Yine beraber olacaksınız!"

Tabii beraber olurlar, diye düşündüm keyfim kaçarak. *Hem güç hem de zalimlik açısından mükemmel uyumlular.*

"Seni erken terfi ettirmelerine hiç şaşırmadım," diye katıldı Echo da. "Karanlık Cadımıza ihtiyacımız var. Sen de en büyük umudumuzsun. İyice kontrolden çıkmadan birinin şu Direniş hareketini bitirmesi gerekiyor."

Kontrolden çıkmadan derken? Zayıf ve müphem Direniş'in yükselişe geçtiğini bilmiyordum.

"Daha geçen hafta Altıncı Bölük Üssü'ne saldırdılar," diye devam etti Echo. "Bizim askerlerimiz gibi giyinerek hem de!"

Fallon umursamaz bir kahkaha atıverdi. "Ah, kâfirlerin o küçük Direnişinin icabına bakacağız," diye böbürlenirken elini de gösterişli bir tavırla kalçasına koymuştu. "Devam edecek olurlarsa birkaç Kelt köyünü yakıp kül ederiz. Direniş çok geçmeden ezilecek."

Kalbim göğüs kafesimde sertçe çarpıyordu.

Fallon kendi etrafında bir kez daha döndükten sonra huysuzlandı ve Paige'in yatağına pat diye oturuverdi. "Benimki bugün gitti."

"Ah, buna nasıl *dayanabiliyorsun*?" diye sordu Paige bağırarak.

"Çok yakında bağlanmış olacaksın," dedi Echo. "O Elloren Gardner için de boşuna endişeleniyorsun. Dedikodulara kulak asma demiştim sana."

Fallon Echo'ya suçlar gibi baktı. "Bir ara pek bir samimiydin onunla ama."

Echo dudaklarını büzdü. "Evet, ama o kendisinin melezlerle arkadaş olmaya niyetli olduğunu öğrenmeden önceydi."

Gareth'a yapılan saygısızlık karşısında duyduğum öfke, beni zayıf düşüren korkumu bastırıyordu.

Fallon asasını çekip ince bir buz kristali oluşturdu. "Ah, onun kanını dondurmak için neler vermezdim."

Korkum yenilenince duvarın dibine büzüşüverdim.

"Fallon!" dedi Echo azarlarcasına. "Böyle şakalar yapma. O da *Gardneryalı* sonuçta."

"Ama Icaral gibi kokuyor," diye tersledi Fallon, pis pis sırıtarak.

O sırada hâlâ uyumakta olan Diana horladı ve battaniyesini tekmeleyip üzerinden attı.

Echo kıza dehşet içinde bakıyordu. "Ah... öyle iğrenç ki! Bir de kibirli!"

"O saçını savuruşu yok mu!" diye araya girdi Paige, onlara katılmaya epey hevesli bir edayla.

Fallon ayağa kalkıp masada duran makası aldı ve Echo'ya sırıttı. "Bence şu Lupin orospuya bir ders verme vakti geldi."

Paige gergin gergin alt dudağını ısırdı. "Ah, bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum..."

Fallon kocaman sırıtarak ve kedi gibi sinsice hareket ederek pelerinini çıkarıp Diana'ya yaklaştı. Bir dizinin üstüne çöküp

Ninova

de Diana'nın saçından kalınca bir tutam aldığında ve araladığı makasın ortasına yerleştirdiğinde nefesimi tuttum...

Diana aniden yataktan fırlayıp Fallon'ı yere çaldı. Paige'in çığlığı odayı doldururken Tierney ve ben de geri kaçtık.

Bir an sonra Fallon yüzüstü yerde yatıyor, Diana da ata biner gibi üstüne çökmüş, bir eliyle bileklerini, diğer eliyle de makası tutuyordu. Kolunun sertçe sırtına doğru bükülmesiyle Fallon feryat etti. Diana makası duvara fırlatınca bıçaklar Fallon'ın yeni üniformasını keskin bir sesle deliverdi.

"Bir alfanın kızına saldırmaya nasıl cüret edersin?" diye hırladı Diana. "Seni *aptal!* Saldırını sezemeyeceğimi mi sandın? Uyurken bile bunu yapamaz mıyım sence?"

Diana boştaki elini Fallon'ın yüzünün hemen önüne getirdi ve hepimiz tam bir dehşet içinde o elin vahşi, kıllı, kıvrılmış bir pençeye dönüşmesini izledik.

"Bana bir daha saldırmaya kalkacak olursan seni işaretlerim. O iz sana alfaların kızlarına bulaşanlara ne olduğunu ömrün boyunca hatırlatır." Diana elini eski hâline döndürüp Fallon'ın aşağısına uzanarak asasını kavradı. "Ve bu acınası sopa büyüsü kullanma çabaların da midemi bulandırıyor!" Asayı kaldırıp ortadan kırdı ve bir kenara fırlattı.

Diana kolunu son bir kez bükünce Fallon çığlık attı, sonra Diana –yine ani bir hareketle–onun üstünden kalkıp tepesinde dikildi. Fallon zar zor ayağa kalktığında kıpkırmızı suratında öfkeden deliye dönmüş bir ifade vardı. Kollarının ön taraflarını tutup acıyla yüzünü buruşturdu.

Diana'ya kana susamış gibi baktı. "Bu iş burada bitmedi!" diye bağırıp hızla odadan çıktı, Echo ve Paige de peşinden gittiler.

Diana uzun ve gür sarı saçını bir omzundan arkaya savurup yatağına döndü. Yüzünü buruşturarak baktığı battaniyeyi yere fırlattı, sonra da yatağa uzanıp kıvrıldı; çıplak sırtı bize dönüktü.

Tierney saklandığım yere doğru dönüp boğuk bir sesle konuştu. "Gitti."

"Tabii gidecek," diye mırıldandı Diana yastığına doğru. "O sopası olmayınca tam bir korkak. Saklandığın yerden çıkabilirsin artık, Elloren Gardner."

Şaşkınlıkla başımı çevirdim ve afallamış hâlde Diana'ya baktım.

"Elloren." Odaya girdiğimde Tierney şişeyle doldurduğu kutulardan birini bana uzattı. Çenesiyle kapıyı işaret etti, gözlerinde panik dolu bir bakış vardı.

Bacaklarım titreyerek kutuyu aldım ve Tierney'nin beni çekiştirerek odadan çıkarmasına izin verdim.

Boş laboratuvara döndüğümüzde, "Leander kim?" diye sordum.

Aceleyle projemizi bitirmeye çalışarak her bir şişeye ılık şurup dökerken Tierney hiç âdeti olmadığı hâlde baştan savma çalışıyordu.

Hava tamamen kararmıştı ve eczacılık laboratuvarının kemerli pencereleri simsiyahtı.

"Hiç kimse," dedi ters bir tavırla, bana bakmadan.

Hiç hareket etmeden bekledim ve sonunda pes etti.

"Babamın yanında çalışıyor." Omuzlarını silkerken ağzı titriyordu. "O... benim için önemli biri değil." Dudakları sarktı ve ağlamaya başladı. Hemen ardından hıçkırıklara boğuldu; omuzları sarsılıyordu, başını iyice eğmişti. "Gözümde hiçbir değeri yok. Umurumda değil... Ona ne olduğu umurumda değil..." Kolunu gözlerine kapadı ve gözyaşlarının arasından bir an için düzgün konuşamadı. "Neden böyle yaptılar ki?" diye inledi. "Beni neden bu kadar *çirkin* yaptılar?"

Aniden laboratuvardaki birkaç açık kaptan sular havaya fışkırdı ve Tierney'ye doğru süzülen su birikintileri büyük bir hızla etrafında girdap oluşturdu.

Sıvıdan korunmak için ellerimi kaldırdım. Dönüp duran girdaplar bir anda büyük bir buluta dönüştü ve görüş alanımı kapadı.

Beyaz pusun ardından Tierney'nin kireç gibi yüzünü zar zor seçebiliyordum. İrileşmiş ve dehşet içindeki gözlerini bana dikmişti.

Fae. O safkan bir Su Fae'iydi. Olanların tek açıklaması buydu.

Bir de biri onu "çirkin" yapmıştı. Demek ki ona büyü yapılmıştı. Gerçek saçı muhtemelen maviydi. Ten rengi de.

Ve ben de hem Gardnerya hem de Verpakya yasaları gereğince onu ihbar etmekle yükümlüydüm. Faeleri saklayanlara hapis cezası veriliyordu.

Bulut yere çöküp hafif bir su birikintisine dönüşürken bu düşünceyi zihnimden uzaklaştırdım.

Belki de Fae değildi. Belki benim gibiydi. Gareth gibiydi. Belki hepimiz Gardneryalıydık ama birazcık Fae kanı taşıyorduk. Hepsi bu kadar olabilirdi. Sadece ondaki Fae kanı... *olağanüstü derecede* güçlüydü.

Fakat hayır, bariz gerçeği kendime itiraf etmeliydim. Fae'di o. Ve bu ortaya çıkarsa Pyrran Adaları'na gönderilirdi.

Ama bunu hak edecek *hiçbir şey* yapmamıştı.

"Elloren..." diye konuşmaya başladı boğuk bir sesle. O her zamanki savunmacı, şüpheci tavrına bürünmüştü. Ufacık, kaybolmuş ve korku içinde görünüyordu.

"Hayır," diye sözünü kesip onu durdurmak için elimi kaldırdım. "Bana açıklama yapmak zorunda değilsin. Bu şey her neyse, bence hiç konuşmayalım."

Göz göze geldiğimizde yüzü bütün düşüncelerini ele veriyordu ve son derece yoğun, bir o kadar da beklenmedik bir minnetle doluydu.

Ninova

O an aramızda bir şeyler değişti ve gerçek arkadaşlığın kök salmaya başladığını hissettim.

"Hadi bakalım," dedim elime bir bez alarak. "Etrafı temizlemene yardım edeyim."

Tierney kaskatı hâlde başıyla onaylarken gözyaşlarını bastırdığını fark ettim. Hiçbir şey demeden o da bir bez aldı, eğilip birlikte yeri temizlemeye koyulduk.

Dışarı çıktığımızda yağmur durmuş, havada soğuk bir sis asılı kalmıştı. Laboratuvar kompleksinden uzaklaşmaya başladığımız sırada On İkinci Bölük'ün ağaç nişanını taşıyan genç bir Gardneryalı askeri öğrenci bize yaklaştı.

Eğilerek selam verip bana bir mektup uzattı. "Size bunu vermem söylendi, Büyücü," dedi. Tekrar eğilip yanımızdan ayrıldı.

Mektuba baktım. Üzerine biçimli, zarif bir el yazısıyla ismim yazılmıştı. On İkinci Bölük'ün Nehir Meşesi biçimindeki mum mührü kırıp mektubu çıkardım, açtığımda Tierney de omzumun üstünden bakıyordu.

Bölüğüme katılmak üzere Essex'e gidiyorum.
Senin için geri geleceğim. Yul vaktinde.

Lukas.

Kalp atışlarım hızlanırken yüzümü ateş bastı, sonra da öfkeye kapıldım.

Nasıl da küstah!

Ariel'a yaptıklarından sonra hâlâ birlikte dansa gideceğimizi nasıl düşünebiliyordu? Ama bir yandan da... aramız bozukken bile peşimi bırakmaması gururumu okşamıştı.

"Yul vaktinde mi?" diye sordu Tierney, beni düşüncelerimden çekip alarak.

Ninova

"Dans var da," diye açıkladım, kafam karışmış hâlde. "Onunla gideceğime söz vermiştim."

Tierney'nin kaşları büyük bir şaşkınlıkla kalktı. "Ah, vay canına!" diye şakıdı resmen, kötücül bir zevk alarak. "Görünüşe göre Fallon Bane gerçekten de kanını dondurmuş olmak isteyecek."

Ninova

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Diana Ulrich

Diana Ulrich kitaplarını kimya laboratuvarı masasına sertçe çarpınca Aislinn de ben de yerimizden sıçrayıp ona baktık.

Sabahın erken saatleriydi ve ders başlamak üzereydi. İçeri giren iki uyku mahmuru Kelt öğrencinin peşi sıra sırtı dimdik bir Elf de geldi.

Diana yüksek sesle homurdanarak çökercesine yerine oturdu. Kardeşi de ona bakıp kaşlarını kaldırdı.

"Sabah neyle uğraşmak zorunda kaldığıma inanamazsın!" diye bağırdı Diana kardeşine, her zamanki gibi yüksek sesle.

Keltler dönüp ona gözlerini kırpıştırarak bakarken Elf'se hızlıca kızgın bir bakış attı.

"Ne oldu?" diye sordu Diana'nın kardeşi sakince.

"Uyarı aldım!"

"İyi de neden?"

Diana sinirli sinirli burnunu çekti. "Kendi isteğim dışında birlikte yaşamak durumunda kaldığım o aptal Gardneryalı Fallon Bane yüzünden!"

Aislinn'le şaşkın şaşkın bakıştık.

"Anlamıyorum," dedi Jarod.

"Dün gece," diye açıklamaya koyuldu Diana, "Fallon Bane ben uyurken saçımı keserek eğlenebileceğini sandı."

Jarod kısık sesle ıslık çalıp hafifçe güldü. "Zavallı Fallon."

Diana kaskatı kesilip dimdik durdu. "Zavallı *Fallon* mı?" diye bağırdı. "Zorbanın teki o!"

Jarod gülmesini dizginlemeye ve ciddi bir ifade takınmaya çalıştı. "Senin nasıl tepki verdiğini hayal edebiliyorum," dedi.

"Kendimi fazlasıyla zapt ederek tepki verdim!" dedi Diana, kardeşinin konuyu fazla ciddiye almamasına açıkça sinirlenerek.

"Kolları bacakları hâlâ yerinde mi?" diye sordu Jarod, pek de şaka yapıyor gibi görünmüyordu.

"Ona basit bir uyarıda bulundum."

"Ne kadar da diplomatiksin öyle."

"Bir de asasını kırdım."

"Ah."

"Ve bu yüzden Üniversite'den uyarı cezası aldım. *Kültürlerin barış içinde entegrasyonuna müdahalede bulunmak* sebebiyle. O aptal Büyücü uykumda bana saldırmaya kalktıktan sonra yaptığım şey yüzünden!" Jarod bir şey söyleme niyetiyle ağzını açtı ama Diana ona fırsat vermedi. "Bence babam Gardneryalılar hakkında yanılıyor. Onlarla yaşamayı öğrenmek imkânsız! Acınası, değersiz ve zayıflar!"

Ben ağzım açık Diana'ya bakarken Aislinn rahatsız olarak gözlerini kaçırdı.

Jarod boğazını temizleyip kardeşine öfkeli bir bakış attı, sonra gözleri imalı bir tavırla Aislinn ve bana kaydı.

"*Ne var?*" diye çıkıştı Diana sinirle.

Jarod iç çekip alnını ovuşturdu, sonra eliyle bizi gösterdi. "Gardneryalı birilerinin hemen yanında oturuyoruz ya hani," dedi.

Diana da cesurca bize baktı. "Elloren ve Aislinn'i kastetmiyorum. Siz ikiniz hiç de acınası ve değersiz değilsiniz. Hatta sevimli sayılırsınız. Irkınızın çoğunun aksine."

Jarod alnını ovalamayı bırakıp başını öylece ellerine yasladı.

Ninova

Diana'nın gönülsüz iltifatı ve Jarod'ın kardeşini dizginlemeye yönelik beyhude çabaları karşısında hem şaşırmış hem de tuhaf bir keyif almıştım. Onlara aynı şekilde şaşkınca bakan Aislinn'e döndüm.

Jarod da bize dönüp mahcup bir ifadeyle baktı. Haftalardır nazik ve diplomatik davranıyordu. Mesafemizi korumaya devam etmek aptallık olurdu.

"Hiç sorun değil," dedim, zerre üzgün görünmeyen Diana'dan ziyade Jarod'a. "Ama ben olsam Fallon konusunda dikkatli davranırdım. Epey kindar biri."

Jarod bana baktığında yüzünde doğrudan ona hitap etmeme şaşırmış bir ifade vardı.

"Tam bir zorba," dedi Diana elini umursamazca sallayarak, "ama etkili bir zorba olamayacak kadar da zayıf. En azından *bana* karşı." Duraksayıp kehribar gözlerini kısarak bana baktı. "Bu arada, sana kafayı takmış gibi, Elloren Gardner."

"Ah, öyle mi?" dedim masum bir tonla.

"Büyükannene benzemenden hoşlanmıyor. Bu durum kendini tehdit altında hissetmesine sebep oluyor. Ayrıca Lukas Grey konusunda fazla sahiplenici. Onunla bağlanmak istiyor ama onu önce senin almandan korkuyor."

Bu dobra açıklamaları karşısında kızarmaya başladım. "Ben... ben Lukas'ı daha sadece birkaç aydır tanıyorum," diye kekeledim savunmacı bir tavırla.

"Ne önemi var?" diye sordu homurdanarak. "Annemle babam birbirlerine yazgılı olduklarını, kokularını ilk aldıklarında anlamışlar. Aynı gün de çift olmuşlar."

"Öyle mi?" Açık sözlülüğü karşısında şok olmuştum.

Diana sakince başını aşağı yukarı salladı. "Yirmi beş yıl önce."

Bunu duyunca donakaldım. "Epey uzun zaman olmuş," dedim utanarak.

"Hı hı," diye onayladı o da. "Neyse, Elloren Gardner," dedi, "umarım Lukas Grey'i alan sen olursun. Fallon Bane aptalın teki, sense Gardneryalı olmana rağmen iyi birine benziyorsun. Aislinn de öyle. Diğerlerinden iyisiniz."

Rahatsızca yutkundum; aklıma Ariel'ın ölen hısmı gelmişti. Sebep olduğum o korkunç dram.

Hayır, Diana yanılıyordu. Ben iyi filan değildim. Ayrıca Lukas Grey'i istesem bile onunla bağlanmaya kalkmak ejderhalarla dans etmek gibi bir şey olurdu.

Ertesi gece mutfaktaki işimi bitirmiş, odama dönerken Diana'nın tehlikeli yaşam şartlarını düşünüyordum. Gökyüzünde dolunay vardı ve hava açıktı, biraz da soğuktu. Serinlikten dolayı pelerinime sıkıca sarınıp ücra ormana sınır çeken küçük, çalılıklarla dolu bir tarlanın yanından yürüdüm. Tarla birkaç erkek yurdunun hemen yanındaydı ve ileriden gelen konuşma seslerini duyabiliyordum. Karanlık silüetlerden ibaret küçük gruplar, aralık bir kapının önünde durmuş konuşup gülüşüyorlardı. Saz çatılı alçak binanın çoğu penceresi koyu altın rengi fener ışıklarının sıcak parıltısını yansıtıyordu. Öğrencilere gözlerimi kısarak bakıp kardeşlerimden birini seçebilecek miyim diye merak ettim.

O sırada kulağıma ormandan gelen bir hışırtı çalındı ve dönüp baktığımda ağaçların arasından çıkan Diana'yı gördüm.

Çırılçıplaktı.

Beni görünce yüzünde kocaman, neşeli bir sırıtış belirdi. Bana doğru yürümeye koyuldu; yolun aşağısında donakalıp ona bön bön bakan iki Gardneryalı adamdan habersizdi.

Ay ışığı Diana'nın çıplak teninden yansıyor, neredeyse mavi-beyaz görünmesine yol açıyordu. Vücudu uzun ve inceydi, safi kastı ama her erkeğin ilgisini çekmeye yetecek kadar da kıvrımlı hatları vardı. Yaklaşırken utanca dair en ufak bir emare göstermiyordu.

Ninova

"Merhaba, Elloren," dedi rahatça.

Onun yerine ben yerin dibine girmiştim, ağzım açık kalmıştı. "Neden... neden çıplaksın... *dışarıda?*" diye kekeledim.

Başını eğip sanki farkında değilmiş gibi vücuduna baktı, sorduğum soru kafasını karıştırmış gibiydi. "Ormanda koşuyordum da, şimdi dönüyorum." Gerekçesi çok bariz, çok da mantıklıymış gibi konuşuyordu.

"*Kıyafetlerin* olmadan mı koşuyordun?" Sesim epey tiz çıkmıştı.

Diana güldü ve sanki aptalca konuşan çocukmuşum gibi bana baktı. "Tabii ki kıyafetlerim olmadan koşuyorum," dedi gülümseyerek. "Giyinikken doğru düzgün dönüşemiyorum. Kıyafetlerim parçalanıyor."

Ölçüsüz çıplaklığı beni afallatmıştı.

Bakışlarım adamlara kaydı ve aceleyle pelerinimi çıkardım. "Al," diye uzattım Diana'ya, "pelerinimi giy. Sana eşlik edeyim."

"Gerek yok," diye reddetti, sesimin katılığından kafası karışmış gibi. "Zaten hemen şuradaki bankta kıyafetlerim."

"Yani *burada* mı soyundun? Erkeklerin kaldığı binanın tam karşısında?"

Şimdi de akli dengemi kaybetmişim gibi bakıyordu. "Elloren, burası da herhangi bir yer kadar iyi." Derken yüzünde mest olmuş gibi bir ifade belirdi. Başını kaldırıp serin gece havasını derin derin içine çekti. "Bu gece ormanı görmen lazımdı. *O kadar* güzeldi ki! Ay inanılmaz parlaktı. Şu tarafta, bir saatlik koşu mesafesinde göl var." Mutlu bir edayla geldiği yönü işaret etti. "Ayın göldeki yansıması baş döndürücüydü; suya dökülmüş sıvı gümüştü âdeta. Bir de orada avlanmak var ya... muhteşem!" Diana kocaman sırıttığında güçlü ve bembeyaz dişleri ay ışığında tehlikeli görünen bir dizi inci gibi parladı. Bir an için sanki benim için üzülmüş gibi bana baktı. "Ormanı bizim gördüğümüz gibi görememen çok acı."

Binanın önündeki küçük erkek topluluğu konuşmayı bırakmış, Diana'ya odaklanmıştı; erkeklerden biri gelip bakması için içerideki birilerine seslendi. Diana için duyduğum panik de yükselişe geçti.

"Lütfen pelerinimi giy. Şu erkekler sana bakıyor."

Diana sanki onları yeni fark ediyormuş gibi etrafa bakındı. "Bana ne," dedi umursamazca, elinin tersini havada savurdu. "Hem zaten koştuğum için sıcakladım. Önce biraz serinlemek istiyorum."

"Olmaz... Diana, üstüne bir şeyler giymek *zorundasın!*" *Kadim Varlık aşkına, ne kadar da inatçı.*

Rahatsız olmuş gibiydi. "Neden? Gerçekten soruyorum, *neden?* Bunun sizin için bu kadar önemli olması çok saçma."

"Çünkü kıyafetsiz gezmeye izin verilmiyor. Bu sebeple atılabilirsin. Bir de... sanırım farkında olmadığın bir anlama da geliyor."

"Neymiş o?"

"Onlarla yatmak istediğini düşünecekler!" deyiverdim, söylediğim kepaze şeyden dolayı yüzüm kızararak.

Sinirli bir tavırla onlara baktı. "Yorgun değilim ki, uykum da yok. Avlandıktan sonra enerjik olurum zaten hep."

"Hayır, hayır. Öyle demek istemedim. Yani onlarla... *birlikte olmak* istediğini sanabilirler."

Boş boş bana baktı. "Anlamıyorum."

"Onlarla ilişki yaşamak istediğini sanacaklar!" Yüzümün alev alev yandığını hissediyordum. Gardneryalılar bu tür konular hakkında konuşmazlardı.

"Şey mi demek istiyorsun–" bir elini kalçasına koyup giderek büyüyen izleyici kalabalığını işaret etti "–onlardan biriyle *çiftleşmek* isteyeceğimi mi düşünecekler?"

"Evet! Aynen öyle!" diye bağırdım.

"Ah, yapma lütfen, Elloren. Dalga geçiyor olmalısın! Hiçbiri çiftleşmeye değer değil ki." Bizi izleyenlere küçümseyerek

baktı. "Zayıflar. Ben güçlü ve harikayım. Kendi türümden, eşit derecede güçlü birine ihtiyacım var. Zaten sizin erkeklerin çok fazla tuhaf düşüncesi oluyor. Anlamıyorum onları."

"*Lütfen* pelerinimi giy!" Gittikçe çaresizleşiyordum.

Bana kulak asmayan Diana banka doğru yürümeye başlamıştı ki Echo ile birkaç Gardneryalı genç kadın binanın köşesini dönüp onca erkeğin neye baktığını görmek için bize yöneldiler. Beni gördüler, sonra Diana'yı fark etmeleriyle dehşet içinde ağızları açık kaldı. Gözlerini elleriyle kapayıp hızlı hızlı uzaklaştılar.

Kendimi savunmak için bir şey söyleyecekmiş gibi ağzımı açtım ama öylece kaldım; anadan üryan bir Lupin'in yanında görüldüğüm için öyle utanmıştım ki.

Yanına gittiğimde Diana bankın kenarında durmuş, esneme hareketleri yapıyordu. Ellerini başının üstüne doğru kaldırmış bir o yana bir bu yana eğiliyor, bir yandan da mutlu mutlu aya bakıyordu.

Tam o anda abim Rafe göründü, omzunda yayı ve sadağı ile av torbası vardı. Diana'yı gördüğünde şaşırıp bir daha baktı, gözleri irileşip sonra etrafa bakınırken kısıldı, tüm manzarayı incelerken kaşları da endişeyle çatıldı. Hızlıca bize yaklaşırken yüzümün daha da ısındığını fark ettim ve nereye bakacağımı bilemez hâlde gözlerimi kaçırdım.

"Merhaba, Elloren," diye selam verdi bana Rafe, yüzü her zamanki gülümsemesinden yoksundu.

"Selam, Rafe," dedim ben de zayıf bir sesle ve ne yapacağımı şaşırmış vaziyette.

Rafe ona meraklı gözlerle bakan Diana'ya döndü.

Hafifçe elimi sallayarak Rafe'i işaret ettim. "Diana, bu abim Rafe."

"Sen şu Lupin kız olmalısın," dedi Rafe sakince, sanki karşısında çırılçıplak bir kız yokmuş gibi. Şu an olanlar kesinlikle gerçek dışıydı ve bu zamana kadar başıma gelen en utanç verici olaydı.

Ninova

Diana derin bir nefes alıp kısa süreliğine gözlerini kapadı. Sonra da gözlerini açıp dikkatle Rafe'e baktı. "Güzel kokuyorsun. Orman gibi."

"Evet, şey... son birkaç günü Verpakya sahasında av rehberliği yaparak geçirdim." Arkasındaki dağları gösterdi.

"Bu gece gölü gördün mü? Doğuda, birkaç saatlik koşu mesafesinde olanı?" diye sordu Diana hevesle.

Ormanın güzelliği, avların bolluğu ve ne kadar sağlıklı oldukları, en iyi avlanma bölgelerine dair daldıkları sohbeti şaşkınlık içinde dinledim. Abim onunla sanki üzerinde hiç kıyafet olmadığının farkında değilmiş gibi konuşuyor, gözlerini gözlerinden ayırmıyordu.

Daha sonra Rafe bizi izleyenlere bir bakış attı.

Bakışlarını takip eden Diana'nın da yüzünde siniri bozulmuş gibi bir ifade belirdi. "Neden hâlâ bana bakıyorlar?"

"Sanırım farkında değilsin," dedi Rafe kibarca, "ama buralarda kıyafetsiz dolaşmak hiç kabul görmez."

"Ah, ben de tam giyinecektim," dedi Diana telaşsız bir tavırla. "Koşudan sonra biraz serinleyeyim demiştim."

"Anlıyorum," dedi Rafe. "Halkınızla ilgili okumalar yapmıştım, âdetlerinize aşinayım ama bir şeyler giymen *gerçekten* önemli, Diana. Hem de hemen."

Diana ona gözlerini kısarak baktı ve en sonunda, kendisine ne kadar saçma gelse de, bu durumun ciddi sonuçları olabileceğini anladı. "Pekâlâ," dedi dikkatle, Rafe'e bakmaya devam ederek.

Hızlıca pelerinimi omuzlarına sararken birkaç erkekten kınama dolu mırıltılar duydum. Aceleci tavrım karşısında pes eden Diana, ormana dönüp giyindikten sonra tekrar ortaya çıktı. Genç adamlar da ona karanlık bakışlar atıp hızlıca dağıldılar.

"Susadım ben," dedi Diana buyurgan bir sesle.

"Peki öyleyse," diye karşılık verdi Rafe, "neden hep birlikte yemek salonuna gidip bir şeyler içmiyoruz?"

Ninova

"Kıyafetsiz gezmek bizim âdetimiz değil," diye açıklama yapıyordu Rafe, mutfaktan aldığım sıcak çay ve kuru yemiş dolu tepsiyi getirdiğim sırada.

"Evet, evet, biliyorum ama çok saçma," diye karşı çıktı Diana. "Nasıl banyo yapıyorsunuz ki? Kötü de kokmuyorsunuz, hâliyle banyo yapıyor olmalısınız. Rezil oda arkadaşlarım banyodayken içeriye kimsenin girmemesi konusunda çok ısrarcılar, ben de banyo yapıldığını varsayıyorum."

Rafe buna sırıttı. "Evet, banyo yapıyoruz ama başkalarının karşısında çıplak olmamız uygun değil."

"Küçük çocuklar için de mi geçerli bu? Bebekler için bile? Onlar da mı hep giyinik olmalılar?"

"Evet. Herkesin giyinik olması gerekir. Özellikle de yaşı büyük çocukların ve yetişkinlerin. Ayrıca karşı cinsten birilerinin önünde *asla* çıplak olamazlar."

"Asla mı?" Diana şaşkınlık içinde yüzünü ekşitti. "Nasıl çiftleşiyorsunuz? Sizden çok fazla var bir de, demek ki bir noktada çiftleşiyorsunuz."

Rafe kahkaha atarken çayının birazını püskürttü. Diana da ona kendini beğenmiş bir gülümsemeyle baktı.

"Tahminimce... esasında... kıyafetlerin çıkarılması söz konusu oluyordur," dedi Rafe, kendi tepkisine şaşırırken gözlerinde neşeli bir bakış vardı. "Ama cidden, Diana, size saçma geldiğini biliyorum fakat bunu yasaklayan... dini inançlar var."

"Neyi?"

"Çıplaklığı."

"*Dini* inançlar mı?"

"Evet," dedi Rafe. "Bazı insanlar çıplaklık konusunda rahat olduğun için ahlaksız olduğunu ve... önüne gelen adamla çiftleşebileceğini düşünebilir."

"Ama bu çok saçma," dedi Diana, elini sallayarak. "Biz ömürlük çift oluruz."

Ninova

"Biliyorum. Ama *burada*, ömür boyu bağ kurmaya niyeti olmayıp da seninle çiftleşmek isteyecek adamlar var. Senden hoşlanmalarına bile gerek yok."

Diana durup uzun bir süre Rafe'e baktı, ağzı açık kalmıştı. "Bu çok şaşırtıcı. Hem de son derece ahlaksızca bir şey." Diana kınama dolu bir ifadeyle dudaklarını büzüp abime öfkeyle baktı. "Çok tuhaf insanlarsınız." O sırada salondan geçen biri Diana'nın gözüne takıldı ve dikkatini çekmek için elini kaldırdı. "Jarod," diye seslendi kardeşine.

Onu gören Jarod gülümseyip masamıza geldi.

"Onların halkı hakkında duyduklarımız doğruymuş," dedi Diana, herhangi bir giriş yapmadan. Elini sallayarak bizi işaret etti. "Bu insanlar *hoşlanmadıkları kişilerle bile* çiftleşiyormuş." Bariz şekilde dehşete kapılmıştı.

Rafe iki elini de Diana'ya doğru kaldırdı; bu suçlamayı savuşturmak istiyor gibiydi. "*Bazı* Gardneryalılar ve Keltler böyle yapıyor demek istedim, *hepsi* değil," diye hararetle açıkladı.

Diana'nın yanındaki sandalyeye oturan Jarod'ın yüzünde de şaşkın bir ifade vardı. Geriye yaslanıp, "Gerçekten mi?" diye sordu kardeşine kısık sesle, bizim adımıza utanmış gibi. "Ben bunun sadece pis bir söylenti olduğunu sanmıştım."

"Ben de öyle," diye ona katıldı Diana. "Babam abartıyor diye düşünmüştüm." Eleştirel bir bakışla bana döndü. "Sen hiç bu şekilde çiftleştin mi, Elloren?"

Neredeyse ağzımdaki çayı tükürüyordum. "*Ben mi? Hayır!* Ben asla..." Her kelimemle sesim kısılıyordu.

"Peki sen?" Diana işaret parmağını Rafe'e doğrulttu. "Sen hiç böyle çiftleştin mi? Değer vermediğin biriyle?"

"Hayır!" dedi Rafe savunmacı bir tavırla; ellerini de hızla kaldırmıştı. "Tıpkı kardeşim gibi ben de hiç..." Sesi giderek kısıldı.

Diana'nın suçlayıcı duruşu gevşedi ve sandalyesinde arkasına yaslanıp derin bir iç çekti. "Benim de eşim olmadı henüz

Ninova

ama olmasını iple çekiyorum." Yüzünde mutlu bir gülümseme belirdi, sonra başparmağıyla Jarod'ı gösterdi. "Onun da eşi olmadı daha."

Jarod bize neşeyle sırıttı. "Ben de hevesle bekliyorum."

"Sen de eşin olmasını dört gözle bekliyor olmalısın, Elloren," dedi Diana, sesi dostaneydi. "Yaşın gelmiş." O da kardeşi de beklenti dolu bakışlarla bana gülümsediler. Fiziksel bir probleme sebep olmadan yüzümün daha ne kadar ısınabileceğini merak ettim. Şu an masanın altına girip kayboluvermeyi o kadar istiyordum ki.

"Bakın," dedi Rafe, Diana'ya doğru eğilip fincanını iki eliyle kavrayarak. "Ben de bunun ahlaken yanlış olduğu konusunda size katılıyorum... önemsemediğin biriyle birlikte olmanın yani. Sadece netleştirmek istedim."

"Bu arada," dedim Jarod ve Diana'ya, "ben de Lupinler hakkında bazı söylentiler duymuştum."

İkisi de merakla öne eğildiler.

"Gerçekten mi?" diye sordu Diana. "Ne gibi söylentiler?"

Söylediğime ânında pişman oldum. Artık geri dönüşü yoktu. Derin bir nefes alıp konuştum. "Sizin bazen... kurt olarak çiftleştiğinizi duydum."

İkisi de hiçbir tepki vermedi.

"Doğru," dedi Diana övünürcesine. "Annemle babam kardeşimle beni kurtken yapmışlar." Söylediği şeye gülümsedi. "Zaten *bu yüzden* bu kadar iyi bir avcıyım!"

"Kesinlikle," diye onu onayladı Jarod. "Sürüdeki en iyi avcılardandır." Kardeşinin övgüsü üzerine Diana ışıl ışıl gülümsedi.

Bir an için dilim tutuldu, sonra kendimi konuşabilecek kadar toparladım. Şu ankinden daha fazla utanabilmem mümkün değildi, ben de en iyisi her şeyi açıkça konuşayım dedim. "Bir de şey duydum," dedim tereddütle, "bazen siz... erkekleriniz kurt formunda... kadınlarınız da... insan formundayken çiftleşiyormuşsunuz."

Ninova

İkisi de bana anlamaz gözlerle, ağızları açık hâlde baktılar.

Sonunda Jarod kardeşine döndü, yüzünde duyduklarına inanamıyormuş gibi bir ifade vardı. "Böyle bir şey fiziksel olarak mümkün mü?"

Diana gözlerini bana dikmişti. "Bu çok saçma," dedi aniden.

"Gardnerya'nın en ahlaklı kızlarıyla ne kadar da ilginç konuşmalar yapmışsın," diye dalga geçti Rafe bana sırıtarak. Ona sinirli bir bakış attım.

"Dur tahmin edeyim," dedi. "Echo Flood mu söyledi bunu?"

"Fallon Bane," diye itiraf ettim.

"Anlaşıldı," dedi, kendi kendine kıkırdayarak.

"Bizimle ilgili başka neler duydun?" diye sordu Diana. "Son söylediğin epey yaratıcıydı."

"Sizi gücendirmek istemem," dedim.

Diana umursamazca elini salladı. "Halkınızın cahilliği bizi değil sizi kötü gösteriyor."

"Bütün sürünüzün önünde çiftleşiyormuşsunuz."

Yine boş boş bakıyorlardı.

"Bu kesinlikle doğru değil," dedi, sesi ilk defa gerçekten alınmış gibi çıkmıştı.

"Çiftleşmek *mahrem* bir şeydir," diye araya girdi Jarod, bu açıklamaya ihtiyacı olan aptallarmışız gibi bakarak.

"Bizimle ilgili böyle fikirleri nereden ediniyorlar?" diye sordu Diana şaşkınlıkla.

"Sanırım çıplaklık halkımızın her türlü tuhaflığı düşünmesine sebep oluyor," diye tahmin yürüttü Rafe.

"Eh," dedi Diana iç geçirerek, "ben de sizin hakkınızda bir sürü acayip şey duydum."

"Ne gibi?" diye sordum, onun duyduklarının de bizim duyduklarımız kadar kaba olup olmadığını merak ederek.

Öne eğilip kısık sesle konuştu. "On üç yaşında küçücük kızları bir eş seçmeye zorladığınızı duydum."

Ninova

"Bu doğru aslında," dedim, Paige Snowden'i düşünerek. "Büyü-bağ diye anılan bir uygulama. İnsanları müstakbel eş olarak birbirine büyüyle bağlamak anlamına geliyor. Buradaki çoğu Gardneryalı kadının ellerindeki izler de öyle oluşuyor. Bazen çok genç kızlar da bağlanabiliyor."

Jarod ve Diana bana ciddiyetle bakıyorlardı.

"Ama daha on üçünde hayat arkadaşını seçebilecek kadar büyümüş olmazsın ki," diye karşı çıktı Diana başını iki yana sallayarak.

"Genellikle senin *adına* seçiliyor," diye açıkladım, Aislinn'i düşünerek.

Jarod'la Diana birbirlerine baktılar, duyduklarını onaylamadıkları yüzlerinden okunuyordu.

"Ama ya seçilen kişiyi *sevmezsen?* Ya kokusu hoşuna gitmezse?" Diana bu olasılığa epey üzülmüş gibiydi. "Yine de onunla eş olarak kalmak zorunda mısın?"

"Şey, evet," dedim, bunun ona ne kadar korkunç geldiğini fark ederek. Ki korkunçtu da.

"Bu berbat bir şey," diye mırıldandı Diana. Önce benim ellerime, sonra da Rafe'inkilere baktı. "İkiniz de bağlanmamışsınız."

Abimle bir anlığına bakıştık. "Amcam beklememizi istiyor," dedim. "Biraz daha büyümemiz gerektiğini düşünüyor."

"Kesinlikle haklı," dedi Diana, anlayışlı bir tavırla başını aşağı yukarı sallayarak.

"Ben sizin erkeklerinizin... hayat arkadaşları olsa bile... foklarla çiftleştiğini duydum," dedi Jarod bir anda.

Kardeşine dönen Diana'nın yüzünde utanç dolu bir ifade vardı. "*Jarod!*"

"Öyle duydum ama," dedi Jarod omuzlarını silkerek.

Rafe iç çekti. "Bazılarımız yapıyor. O foklara Selki deniyor, insan formuna bürünebiliyorlar."

Ninova

"Ne?" diye sordum boğulurcasına, gerçekten şok olmuştum. "Vyvian halam insanların onları *evcil hayvan* olarak aldıklarını söylemişti."

Rafe tek kaşını kaldırarak bana rahatsız olmuş gibi bir bakış attı. "Evcil hayvan değil onlar, Ren."

İğrenç gerçeği anladığımda tiksintiyle dolup taştım.

"Çok çirkin," diye mırıldandı Diana, bizim adımıza utanmış gibi. "Belki siz de bizim gibi uygun bir yaşta, gerçekten değer verdiğiniz kişilerle çiftleşseniz böyle şok edici şeyler olmazdı. Çiftleşme tarzınız hiç doğal değil."

"Çok mutlu Gardneryalı çiftler var," diye karşı çıktım savunmaya geçerek. "Mesela annemle babam birbirlerini çok severlerdi."

"Bu yüzden de sen ve abin güzel ahlaklı insanlar olmuşsunuz, türünüzdeki diğerlerinin aksine," dedi Diana vurgulu bir tonla.

"Annenizle babanıza ne oldu?" diye sordu Jarod usulca, geçmiş zaman kullanarak konuştuğumu Diana anlamadıysa da o fark etmişti.

"Biz çok küçükken öldüler," dedim, gözlerimi çayıma dikerek. Başımı kaldırıp baktığımda Diana'nın yüzüne hüzün çöktüğünü gördüm.

"Bunu duyduğuma çok üzüldüm," dedi.

Öylece omuz silktim, ne diyeceğimi bilememiştim. Derken saatin ne kadar geç olduğunu, bir de ne kadar yorulduğumu fark ettim. Aklıma battaniyem geldi, hâlâ yatağımda olmasını ve her yanımı onunla sarıp sarmalamayı öyle çok istiyordum ki. Neden sonra Diana nazikçe koluma dokundu.

"Sürümüzü ziyarete gideceğimiz zaman sen de bizimle evimize gelsene," dedi kibar bir sesle. "Seni çok severler. Bence orada epey arkadaş edinirsin."

Gözlerimin yaşlarla dolması beni şaşırttı. Sakin kalabilmek için çabalarken gözlerimi kırpıştırarak yaşları bastırdım.

Ninova

"Teşekkür ederim," dedim, gözlerimi fincanıma dikerken sesim çatlamıştı. "Çok naziksin."

Diana kolumu bırakmadan önce hafifçe ve sıcacık bir tavırla sıktı. Ona baktığımda yüzünün tıpkı kardeşinin gibi içi dışı bir, gizlisi saklısı olmayan bir ifadeye bürünmüş olduğunu gördüm; hiçbir kurnazlık, kandırmaca yoktu ikisinde de, çok netlerdi. Çiftleşmeye dair rahatsız edici derecede dobra soruları bir yana bırakırsam Diana'nın halkını gerçekten sevebileceğime dair ani bir hisse kapıldım.

"Onlar hakkında yanılıyor olabiliriz demek ki," dedi Aislinn, birkaç gün sonra akşam vakti dışarıdaki banklardan birinde oturduğumuz sırada; bir yandan küçülen ayı izliyor, bir yandan da Lupinler hakkında konuşuyorduk. Tepemizdeki ağacın dallarını bırakmayan kurumuş sonbahar yapraklarını hışırdatan soğuk bir rüzgâr eserken pelerinlerimize sıkıca sarınmıştık. Kitaplarla dolu ağır çantalarımız da yerde, hemen yanımızda duruyordu.

"Bence de," diye onayladım.

"Ama gerçekten, Elloren," dedi, "bazı davranışları da ortada yani. Her şeye rağmen... *fazlasıyla* şok ediciler."

"Ama kötü değiller."

Aislinn bir an için sessiz kaldı, konuşmadan önce zihinde değerlendirme yapıyor gibiydi. "Ama anlamıyorum. Babamın anneme Lupinlerden bahsettiğini duymuştum. Büyücü Konseyi onu diplomatik bir görev için Kuzeyli sürülerin yanına göndermiş. Babam oradayken erkek bir Lupin aniden bütün sürüye dişilerden biriyle çiftleşeceğini söylemiş, sonra da... işte bir kadını tuttuğu gibi sürükleyerek ormana götürmüş. Doğru olmasa babam neden böyle korkunç bir şey söylesin ki?"

"Gerçekten bilmiyorum," dedim yüzüm kafa karışıklığıyla gerilirken.

Ninova

"Belki de Kuzeyli sürüler farklıdır," dedi Aislinn umut dolu bir sesle. "Belki de Jarod'la Diana'nın sürüsü daha ahlaklıdır."

"Belki de."

"Jarod'ın öyle korkunç bir şey yapacağını hayal bile edemiyorum."

Tekrar aya baktım; küçük, gri bulutlar yavaş yavaş önünden geçiyordu.

"Bu arada," dedi Aislinn kaçamak bir tavırla, "Jarod bugün bana şiir yazdığı bir kâğıt verdi. Ayla ilgili hem de."

Bu beni hiç şaşırtmadı. Kimya laboratuvarında gizli gizli, küçük yazışmalar şeklinde başlayan şey hızlıca alışkanlık hâlini almış, öyle ki Diana bir noktadan sonra posta güvercini muamelesi görmeyi reddetmişti. Bunun üzerine Jarod'la Aislinn bir koridorun iki yanında oturabilsinler diye Diana'yla yerimizi değiştirmiştik.

Aislinn gizlediği kitaplardan birini alıp içinden düzgünce katlanmış bir kâğıt çıkardı ve bana uzattı. Açıp baktığımda hafif fener ışığında Jarod'ın akıp giden el yazısını gördüm.

Yalnızlık ve hasret üzerine bir şiirdi; ay da bu duyguların şahidiydi.

"Çok güzelmiş," dedim kâğıdı katlarken. Özel bir şeye burnumu sokuyormuş gibi hissediyordum.

"Biliyorum," diye onayladı âdeta uzaklardan gelen, hülyalı bir sesle.

"Aislinn," dedim hafif bir tereddütle, "Jarod'la ikinizi beraber gördüm. Geçen gece arşivlerde."

Önlerine bir kitap açmış, oturuyorlardı; birbirlerine sokulmuşlardı ve elleriyle başları neredeyse temas ediyordu. Dünyanın geri kalanının farkında değilmiş gibi birbirlerine dalmışlardı; neşe içinde fısır fısır sohbet ederlerken ikisinin de yüzü ışıl ışıldı. Utangaç gülümsemelerini de tutamıyorlardı.

Aislinn kızarıp bakışlarını kucağına çevirdi. Ardından omuzlarını silkip, "Sanırım biz... arkadaş oluyoruz işte. Tu-

haf, değil mi? Benim bir Lupin'le arkadaş olmam," dedi. Bana baktı. "Ama tamamen masum bir şey. Jarod'ın ailesi onu bu yaz bir eş bulabilsin diye Kuzeyli sürülere ziyarete götürecek, ayrıca benim Randall'la bağlanacağımı da biliyor. Yani biz sadece... arkadaşız."

"Biliyorum," dedim. "Sadece endişeleniyorum."

Aislinn'in kaşları çatıldı. "Ailem onunla konuştuğumu bilse... Babam beni Üniversite'den alır. Bu yüzden sadece akşamları geç saatte görüşüyoruz. Sadece ikimiz de kitapları çok seviyoruz. Yani bu kadar... bilgili biriyle edebiyat konuşabilmek çok güzel. O kadar kültürlü, okumuş biri ki."

"Senin kadar kültürlü görünüyor," dedim.

"Biliyor musun, Elloren," diye devam etti Aislinn çekingen bir tonla, "Jarod'la konuşunca... yani ister istemez merak ediyorum... acaba halkımız bazı konularda yanılıyor olabilir mi diye."

Arkama yaslandım ve ağaç dallarının arasından aşina olduğum takımyıldızları gördüm. "Ne demek istediğini anlıyorum."

Bir an için sessizce durup yıldızları seyrettik.

Biraz üşüyünce ellerimi pelerinimin ceplerine soktum. Birden sert, tırtıklı parçalara dokundum.

Lukas'ın kırılan portresi. Bu tamamen aklımdan çıkmıştı.

Cebimden çıkarıp açtığım avucumda tuttum. İki parçayı birbirine yaklaştırıp Lukas'ın o acayip derecede yakışıklı çehresine baktım.

Aislinn'in nefesi kesildi. "Portre mi var sende? Hem de *Lukas Grey'in* portresi?"

Başımla onayladım. "Fallon'ın odasındaydı, yanlışlıkla kırdım." Diana'nın şoke edici çıplaklığı ve Fallon Bane'le ne kadar güzel başa çıktığı da dâhil bütün olanları Aislinn'e anlattım.

Kuşkucu kahkahasını bastırmaya çalışan Aislinn'e bakınca ben de gülmeye başladım.

Sırıtmasına hâkim olmaya çalışırken başını iki yana salladı ve portreyi işaret etti. "Olur da öğrenirse Fallon seni dondurur."

Ninova

Parçaları tekrar cebime koyup pelerinimin yan tarafına hafifçe vurdum. "Güzelce saklarsam öğrenemez."

Pelerinimin üzerinden parmaklarımı hafif hafif portre parçalarında gezdirdiğim sırada içimi bir endişe kemirmeye başladı.

Asla öğrenmeyecek. Nasıl öğrenebilir ki zaten?

Aynı akşamın ilerleyen saatlerinde Ariel sonunda benimle konuşmaya başladı.

Oda eskisinden tamamen farklı bir hâldeydi. Wynter'la temizlik yapmıştık ve Ariel'ın kısmı hariç odanın büyük bölümü güzelce silinip düzenlenmişti. Ariel'ın yatağının hemen yanında Rafe'in yaptığı derme çatma, küçük kümes duruyordu. İçerisinde de iki çalıntı tavuk ile Ariel'ın sağlığına kavuşması için baktığı kanadı kırık bir baykuş vardı.

İtiraf etmeliydim ki baykuştan etkilenmiştim ve başını pürüzsüz bir hareketle neredeyse üç yüz altmış derece döndürmesini izlemekten, bir de kocaman ve çok güzel gözlerine bakmaktan keyif alıyordum. Daha önce bir baykuşa hiç bu kadar yakın olmamıştım.

Ariel hayvancılık çırağıydı ve masası büyük oranda kuş ilaçlarıyla ilgili kitaplardan oluşan bir keşmekeş hâlindeydi. İnsanlar konusunda ne kadar ilgisiz ve dengesizse hayvanlara karşı bir o kadar sakin ve maharetliydi. Özellikle de kuşları seviyor, onları yemeyi bile reddediyordu.

Sıcak odada yatağıma uzanmış ders çalışıyordum; etrafımı kitaplar ve notlardan oluşan bir dağ çevreliyor, şöminede gürül gürül yanan ateş de her yeri yumuşak bir ışıkla aydınlatıyordu. Baykuş ile tavuklar Ariel'ın yatağına, hemen yanına tünemişlerdi ve Wynter yerde oturmuş, Ariel'ın nazikçe sevdiği baykuşu çiziyordu.

Başını yastığında duran Ariel beklenmedik bir şekilde bana bakıp gözlerini kıstı. "Beni buradan göndertebilirdin."

Sert sesi beni irkiltti, Wynter'ın da çizim yapan eli donakaldı.

Konuşabilecek hâle gelmem biraz zaman aldı. "Farkındayım."

Ninova

"Seni incittim," dedi ısrarla. "Kan revan içindeydin ve her yerin morarmıştı. İsteseydin beni... o yere göndertebilirdin."

"Farkındayım," dedim tekrar, hem utanmış hem de rahatsız olmuştum. "Yapmamaya karar verdim."

"Ama," diye üsteledi sinirlenerek, "kan revan içindeydin..."

"Herkese merdivenden düştüğümü söyledim."

Gözlerinde donuk, sanki hüzünlü bir bakış belirirken öylece bana bakmaya devam etti. "Senden hâlâ nefret ediyorum, bunu bil de."

Yutkunup başımı aşağı yukarı salladım. Tabii ki nefret edecekti. Bunu hak etmiştim. O benim değerli bir eşyamı yok etmişti ama ben onun sevdiği bir canlının ölümüne sebep olmuştum.

"Benden nefret etmeyi bırakmanı beklemiyorum," dedim sonunda, güçlükle. "Ama şunu bilmeni isterim... Hısmına olanlardan dolayı çok üzgünüm. Lukas'ın böyle bir şey yapacağını bilmiyordum... Düşünemedim... Sana çok kızmıştım. Çok özür dilerim."

"Önemli değil," dedi dümdüz bir sesle, sözümü keserek sırtüstü döndü ve gözlerini tavana dikti. "Burada olmasındansa ölmesi daha iyi zaten. Keşke ben de ölsem."

Şok olmuştum resmen. "Öyle deme."

"Pekâlâ," dedi Ariel, ağzında öfkeli ve alaycı bir gülümseme belirirken. "Keşke sen ölsen o zaman. Keşke buradaki diğer her öğrenci ölse. Wynter hariç."

Böyle hissetmesi gayet normaldi, ben de hiçbir şey söylemedim. Wynter hüzünlü ve anlayışlı bir ifadeyle Ariel'a baktıktan sonra bana döndü, yumuşayan yüzünde sıcak bir onaylama ifadesi vardı.

Dikkatimi tekrar kitaplarıma verdim. Açıkçası bu konuşmadan beklenmedik biçimde etkilenmiştim. Hatta tuhaftır ki Üniversite'ye geldiğimden beri ilk kez içimde küçük bir huzur yeşermişti.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Trystan

"Rafe nerede?"

Yatağında uzanan Trystan, "Dışarıda," dedi kendini kaptırdığı fizik kitabından başını kaldırıp bakmaya zahmet etmeden.

On birinci ay gelmişti ve kuvvetli ayazın da etkisiyle ağaçlar bir anda çıplak kalmış, Kuzey Kulesi'nde ateş artık bir zorunluluk hâlini almıştı.

Bir başka haftanın sonuydu ve saat geç olmuştu, son bir saatimi *Gardnerya Tarihi* kitabıyla savaş vererek geçirmiştim ve koca cildin çeşitli kısımlarını tekrar tekrar okudukça zihnimde yeni sorular peyda olmuştu. Bazı şeyler hiç akla yatkın değildi ve bunları Rafe'le konuşmak istiyordum.

Biz Gardneryalıların Kutsanmış Varlıklar, İlk Çocuklar olmamız gerekiyordu; suçsuz ve saf olmamız. Diğer tüm ırkların da Habis Varlıklar, Lanetliler olması gerekiyordu. Fakat günbegün hayatın kendini böylesi düzgün kalıplara sokmayı reddetmek gibi rahatsız edici bir alışkanlığı olduğunu hissediyordum.

Her şey öyle kafa karıştırıcıydı ki.

"Ne yapıyor peki?" diye sordum kitabını okumaya devam eden Trystan'a.

Ninova

"Yürüyüş yapıyor. Her zamanki gibi," dedi kayıtsızca.

"Ah." Üzülmüştüm. Rafe daima dışarıdaydı ve son zamanlarda ona ulaşmak mümkün olmuyordu.

"Diana Ulrich'le yürüyüşte," dedi Trystan bir an düşündükten sonra. "Bu hafta her gece onunla yürüyüş yaptı."

Gözlerim irileşti. "Öyle mi?"

Trystan bana baktı, şaşkınlığım karşısında kafası karışmış gibiydi.

"Lupin kız o," diye belirttim.

"Biliyorum," dedi sakince ve kitabına döndü, sanki Rafe'in bir şekildeğiştirenle bu kadar fazla vakit geçirmesi çok normalmiş gibi.

Aklıma yemek salonunda geçirdiğimiz o akşam geldi; Rafe'le Diana hemencecik anlaşmışlardı. Bir de oradan ayrılırken Diana'nın Rafe'e baktığı sırada yüzünde beliren ifade vardı.

"Sence de biraz... tuhaf değil mi?" diye sordum.

Trystan omuzlarını silkti. "Hayat tuhaftır zaten."

Endişem iyice arttı. Rafe bir Lupin'e ilgi duyamazdı. İki güçlü ırkın da öfkesini doğruca üzerine çekerdi. Tabii Diana'nın da üzerine.

"Sence onlar... birbirlerinden hoşlanıyorlar mı?"

"Olabilir," dedi Trystan öylece.

Ona gözlerimi kırpıştırarak baktım; gerçekten endişeleniyordum artık. "O bir *şekildeğiştiren* ya hani."

Kaşlarını kaldırdı. "*O bir Habis Varlık* mı demek istiyorsun?"

"Kadim Varlık aşkına, hayır," dedim hemencecik, tiz bir sesle ve savunmaya geçerek. "Tabii ki onun habis olduğunu düşünmüyorum ama... ama Rafe ondan o anlamda hoşlanamaz. Halklarımızın arası pek iyi değil ki."

Sırıtan Trystan sert bir tonla konuştu. "Yani sen insanların birbirinden hoşlanmasının diplomatik zırvalıklara bağlı olduğunu mu düşünüyorsun?"

Ninova

Alaycılığı karşısında öfkelendim. "Belki de öyle olmalıdır. Geleceğini tehdit ediyorsa mesela."

Trystan gözlerini devirip kitabına döndü.

"Nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun?" Ona neden böyle bir şey sorduğumu bilmiyordum. Trystan hep sakindi. Ama bu durum şu an sinirlerimi bozuyordu.

"Ren, belki sadece arkadaşlardır."

Bu lafına burnumdan soluyarak karşılık verdim. "Diana'yla tanıştın mı sen?"

"Hayır," dedi Trystan boğuk bir sesle. "Tanışmadım."

"Biraz rahatsız edici biri olabiliyor. Bir de kibirli." *Bir de cesur. Ve kibar. Ama kardeşimizi potansiyel olarak ciddi bir tehlikeye atıyor.* "Bir de çoğu zaman çıplak geziyor!" dedim. "Şimdi de kardeşimizi bizden çalmaya çalışıyor."

İçimde Diana'ya karşı büyüyen bir sevgi, hatta hayranlık vardı ama bu duyguları hemen bastırıp zihnimin derinliklerine gönderdim. Yanlış düşündüğümü biliyor, daha söylerken bile ettiğim laflardan utanıyordum ama felakete sebep olabilecek bir durum söz konusuydu. Bariz bir gerçekti bu.

Trystan gözlerini bir an için kitabından kaldırdı. Bana akli dengemi kaybediyormuşum gibi baktı. "Gerçekten birinin Rafe'i... çalabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Güzelliğiyle aklını başından aldı."

Trystan gözlerini devirdi. "Muhtemelen sadece ormanda yürüyüş yapıyorlar, Ren."

Nasıl bu kadar sinir bozucu derecede kör olabiliyordu? "Hayır. Ona pençelerini geçirmeye çalışıyor, gerçek *pençelerini*."

Trystan bu lafım karşısında gülmeden edemedi.

Arkamdaki yatağa çöker gibi oturup kollarımı göğsümde kavuşturarak ona şaşkınlık içinde baktım. Kitabını okumaya dönüp ben orada aptal gibi öfke içinde otururken beni olabildiğince görmezden geldi.

Tam o anda içeriye Yvan girdi; bir omzundan çantası sarkıyor, bir kolunun altında da kalın ders kitaplarından oluşan bir yığın tutuyordu. Beni görünce aniden durup olduğu yerde donakaldı, yüzünde de beni her gördüğünde oluşan ve artık aşina olduğum o yoğun ifade belirdi.

"*Ne var?*" diye çıkıştım ona, o değişmez soğuk tavrından rahatsız olarak.

Hiçbir şey demeyip öylece durdu; utanmış gibiydi, yanaklarında hafif bir pembelik belirmişti. Onun yatağına oturduğumu fark edince yerin dibine girdim.

"Ah, çok özür dilerim," deyip kitaplarımı ve çantamı kaptığım gibi ayağa fırladım; benim yüzüm de olabildiğince kızarmıştı. Gardneryalı ve Kelt kızlar, erkeklerin yataklarında oturmazlardı; tabii kardeşlerinin değilse. Büyük bir görgüsüzlüktü bu.

Yvan kaskatı bir hareketle koyu renk yün pelerinini çıkarıp yatağa attı, sanki bölgesini işaretliyormuş gibi çantasıyla kitaplarını da yanına koydu ve yeşil gözlerini öfkeyle bana dikti. Sonra da birkaç kitap alıp yatağının yanındaki masaya geçti.

Ben de Trystan'ın yatağının ayak ucuna oturup sırtımı duvara verdim, yüzüm alev alev yanıyordu ve epey rahatsız olmuştum. Oda boğucu bir hâl almıştı, duvarlar resmen üstüme üstüme geliyordu ama Diana'yla yaptığı yürüyüşlerin hesabını Rafe'e sormak için burada kalmaya kararlıydım. Ben de kendi kitaplarımı çıkardım ve üçümüz de ders çalışarak oyalandık.

Arada bir Trystan'a bakıyordum ve Yvan'ın sırtına attığı bakışı, bu sırada yüzünde oluşan tuhaf, neredeyse zarif, sanki rüya görüyormuş gibi ifadeyi yakalayınca şaşırdım.

Bakışlarımı fark eden Trystan hızlıca gözlerini kaçırıp kitabına döndü, ben de göz ucuyla Yvan'a bakıp Trystan'ın tam olarak ne gördüğünü çözmeye çalıştım.

Yvan okurken alnını eline yaslamıştı ve bedeni kaskatı, huzursuzdu. Doktorlar Loncası'nın kitaplarından birini okuyordu ve açtığı sayfadaki cerrahi şemaları seçebiliyordum.

Ninova

İtiraf etmeyi hiç istemesem de Yvan oldukça hoş biriydi. Uzun boylu ve zayıftı, delici yeşil gözleri de gergin olmadığında baş döndürücüydü. Mutfaktayken gözlerim giderek daha da sık aralıklarla ona kaymaya başlamıştı, gücü ve kıvrak zarafeti aklımı karıştırıyor, nabzımı hızlandırıyordu. Mutfaktaki ilk günümde Fern'e gülümsediği sırada nasıl göründüğünü düşünmeden edemiyordum; nasıl da göz alıcı bir gülümsemeydi o, nasıl da müthiş yakışıklı görünmesini sağlamıştı.

Sinirim bozularak yanağımın içini ısırdım.

Neden böyle dikkat dağıtacak kadar yakışıklı olmak zorunda ki? Bir de o benden açıkça nefret ederken niçin ben onu bu kadar çekici buluyorum? Kaldı ki o... o bir Kelt!

Fakat bir yandan da bana karşı düşmanlığının son zamanlarda hafiflediğini fark etmiştim. Bazen mutfakta bana o etkileyici yeşil gözleriyle bakarken yakalıyordum onu. Sanki beni çözmeye çalışıyordu. Bunu ne zaman görsem içimi huzursuz edici bir sıcaklık kaplıyordu. Fakat göz göze geldiğimiz her seferde yine bana öfkeyle bakıyor, sonra da sertçe başka tarafa dönüyordu.

Yaklaşık bir saat süren gergin sessizliğin ardından Yvan aniden kitabını kapayıp ayağa kalktı ve yatağının üzerindeki çantasını alıp bir hışımla odadan çıkarak kapıyı arkasından çarptı. Odadaki o yoğun, rahatsız edici gerginlik de onunla beraber gitmiş oldu ve rahat bir nefes aldım.

"Onunla yaşamaya nasıl katlanabiliyorsun anlamıyorum," dedim Trystan'a. "Çok gergin."

Trystan hiçbir şey söylemedi. Kısacık bir an için bana baktıktan sonra tekrar kitabına döndü.

"Hey," dedim kuşkuyla, "neden onu izliyordun öyle?"

Trystan hiçbir şey demedi, ben sabırsızca cevabını beklerken kitabına odaklanmaya devam etti.

Sonunda, "Çünkü güzel," dedi neredeyse fısıltı sayılabilecek kadar kısık sesle.

Ninova

Âdeta aramızda asılı kalan sözlerinin ağırlığının üzerime çöktüğünü hissedebiliyordum. Aniden, uzun süredir yok saydığım bir şeylerin inkâr edilemez hâle geldiğine dair rahatsız edici bir hisse kapıldım.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum yavaşça.

Bana cevap vermeyip kaskatı kesildi ve gözlerini kitabına dikmeye devam etti.

Onu yanlış anlıyordum. Öyle olmalıydı. Yvan güzeldi gerçekten. Hem de fena hâlde. Trystan sadece bariz bir gerçeği dile getirmişti. Ama söyleme *şekli*...

Zihnimde nahoş düşünceler belirmeye başladı. Rafe'in kızlarla flört ettiğini ve kışın büyük, açık hava pazarlarına gittiğimizde güzel olanlara dikkatle baktığını çok görmüştüm ama Trystan'ın bir kıza gözünün ilişti̇ğini hiç görmemiştim. O her zaman sadece Gareth'la vakit geçirmekten hoşlanmıştı.

Trystan'ın kırpıştırdığı gözleri bir kez daha benimkilerle buluştu ve bu sefer yüzünde kederli, meydan okuyan bir ifade vardı. Ağzım açık kalırken neredeyse nefesim kesildi.

"Ah, Trystan. Lütfen bana şey olduğunu..."

Gerilen ağzı dümdüz bir çizgi hâlini aldı, iyiden iyiye üzülmüştü.

"Gerçekten... güzel olduğunu düşünüyor olamazsın. O şekilde düşünemezsin. Trystan, lütfen bana öyle demek istemediğini söyle."

Cevap vermedi ve içimde panik dalgaları yükselirken gözlerini kitabındaki bir noktaya dikti.

"Yüce Kadim Varlık aşkına, Trystan, Yvan biliyor mu?"

Yvan böyle bir şeyi bilemez. Kimse bilmemeli.

"Sanırım," dedi Trystan sertçe. "Belki de bu yüzden ben varken soyunmamaya bu kadar dikkat ediyordur."

"Ah, Trystan," dedim nefes nefese, tamamen paniğe kapılmıştım artık, "bu gerçekten kötü."

"Biliyorum," dedi gergin bir tavırla.

Ninova

"Büyücü Konseyi... öyle insanları... hapse atıyor..."

"Biliyorum, Ren."

"Sen öyle olamazsın. *Olamazsın* işte. Değişmen lazım."

Trystan öylece kitabına bakmaya devam etti. "Değişebileceğimi zannetmiyorum," dedi usulca.

"O zaman kimseye söyleyemezsin," dedim ısrarcı bir tavırla, başımı iki yana sallayarak. "Kimse öğrenmemeli."

"Bunun farkında olmadığımı mı sanıyorsun?" Sesi hâlâ sakindi ama acısını fark edebiliyordum. Öfkesini de.

"Başka kim biliyor?" diye sordum. Düşüncelerim dört bir yana savruluyordu resmen.

"Muhtemelen Rafe anlamıştır."

"Peki ne düşünüyor?"

Trystan derin bir iç çekti. "Rafe'i bilirsin. Hemen hemen her konuda kendi bildiğini okur. Başkalarının da öyle yapmasına izin verir."

"Peki ya amcam?"

"Bilmiyorum."

"Gareth?"

"Gareth biliyor," dedi kısa keserek.

"Söyledin mi ona?"

Neden Gareth'a söyledi de bana söylemedi ki? Bunu düşününce keskin bir acı hissettim.

"Kendisi anladı."

"Nasıl?"

Trystan nihayet bir şeyler okuyormuş gibi yapmayı bırakıp kitabını kapadı. "Çünkü onu öpmeye kalktım."

Şoktan ağzım açık kaldı. "Sen... *Gareth'i* öpmeye mi kalktın?" Bir an için öylece bakakaldım. "Ne... ne yaptı? Yani şey yapmaya kalktığında..."

"Onu *öpmeye* kalktığımda mı?" diye sözümü kesti sertçe. "Özür dileyip sadece kadınlara ilgi duyduğunu söyledi."

Uzun bir süre birbirimize baktık; onun bu hâlinin sonuçları, her an kopmaya hazır, karanlık bir fırtınanın sonuçlarından farklı olmazdı.

Ağrıyan başımı ovuşturdum. "Ah, Trystan," dedim afallamış hâlde. İnandığım din az önce bir silaha dönüşmüştü. Hem de doğruca kardeşimi hedef alan bir silaha. "Seni Habis Varlıklar'dan biri olarak görecekler. Olur da biri öğrenirse..."

"Biliyorum."

Başımı iki yana salladım; serseme dönmüş, âdeta uyuşmuştum. "Bu ara onları üzerime çekiyor gibiyim."

"Habis Varlıkları mı?"

"Icarallar, Lupinler–" *Gizli bir Su Fae'i.* "–şimdi de sen."

Trystan hafifçe omuzlarını silkti, aniden bir yorgunluk çökmüştü üzerine.

Nazikçe ayağını dürttüm. "Kötü olmadığını biliyorum tabii ki," dedim usulca.

O da bana öylece başını salladı; bir an için ne diyeceğini bilemez gibiydi.

Derin bir iç çekip başımı sertçe duvara yasladım, titreşen şömine ateşinin ve yanan fenerin ışığının tavandaki kirişlere düşürdüğü dans eden gölgeleri izledim.

"Zaten bu aralar hepsinin saçmalık olduğunu düşünmeye başladım," dedim. "Habis Varlıklar'la ilgili anlatılanların yani. Ama bu, diğer herkesin bunlara inandığını değiştirmiyor." Başımı duvardan ayırmadan çevirip kaygıyla abime baktım. "Trystan, senin için gerçekten endişeleniyorum. Ben..." Trystan'ın zorla alınıp götürüldüğüne, bir yerlerde hapse atıldığına dair görüntüler zihnimde belirmeye başlayınca gözlerim yaşlarla doldu. İçimde ani bir panik yükseldi ve bu duyguya, abimin güvenliğine dair gayet haklı bir korku eşlik ediyordu. "Bunu saklaman lazım."

"Biliyorum, Ren."

"Bak, şaka yapmıyorum. Bu çok ciddi bir konu. Söz ver bana. Kimseye söylemeyeceğine söz ver."

Ninova

"Söz veriyorum. Dikkatli olacağım," dedi; ciddi olduğunu, bir yandan da beni alttan aldığını biliyordum. Gelgelelim şimdilik bu kadarı yeterliydi.

Ninova

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Tarih

Sonraki birkaç günde Yvan'ın bana karşı gergin ve soğuk tavrı ciddi anlamda sinirlerimi bozmaya ve Trystan'ın sırrını bildiğine dair korkumu harlamaya başladı. Gergin bir hâlde onunla tek taraflı sohbet etmeye çalışıyordum; çaresizce onunla bağ kurmaya, gönlünü kazanmaya uğraşıyordum.

Bu akşam ikimiz birden koca bir turp yığınını doğramakla meşguldük, en sevmediğim mutfak işiydi bu. Hemen yan masada, lepiska saçını güzelce örmüş Iris ekmek hamuru yoğuruyordu. Dikkatinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum, arada bir bana öfkeli bakışlar atmayı da ihmal etmiyordu. Bir Gardneryalının *onun* Yvan'ına bu kadar yakın olması kabul edilemezdi tabii.

Bazen Iris'le Yvan'ı birlikte görmek canımı yakıyordu. Bir köşede gülüştüklerini duymak; samimiyetlerine, Iris'in rahatça onun omzuna, koluna, eline dokunmasına şahit olmak. Eski dost oldukları belliydi ama daha fazlası da var mıydı acaba?

Karanlık yerlerde öpüşüyorlar mıdır? Gecenin bir vakti ahırdaki karanlık çatı katına sıvışıyorlar mıdır?

Bu tür şeyler düşündüğüm için kendimi hemen azarladım.

Yvan bir Kelt'ti ve benden fazlasıyla nefret ediyordu. Onu sadece görmenin bile kanımı hızlandırdığını yok saymam gere-

kiyordu. Bir Kelt'e ilgi duymak zaten anlamsızdı. Bu durumda bir de fazlasıyla tehlikeliydi.

Aniden aklıma Lukas geldi ve bir Kelt için gizli gizli üzüldüğümü duysa hakkımda ne düşüneceğini merak ederek kızardım.

Iris'in nahoş bakışlarını görmezden gelip bıçağımı önümdeki sert köke yüksek bir ses çıkaracak şekilde geçirdim. Bu sert sebzelerle uğraşmak benim için kaya doğramaya çalışmaktan farksızdı.

Birkaç dakika sonra Iris sonunda ellerini silip dışarı çıkınca rahatladım. Nihayet Yvan'la konuşma fırsatı bulmuştum; onu kendi tarafımıza çekmeye, kardeşimin sırrını kimseye söylememesi için ikna etmeye çalışabilirdim.

Gözlerim ona kaydı. "Eee, bu akşam nasılsın?" diye sordum sesimin olabildiğince tatlı çıkmasına özen göstererek. Tahmin edilebileceği gibi bana sadece şöyle bir bakıp önündeki turpları doğramaya devam etti.

Çaresizce hava durumuna, öğlen ne yediğime, ilgisini çekebileceğini düşündüğüm şeylere dair geveleyip durdum; o sırada, burada her zaman olduğu gibi, Urisk mutfak işçileri aceleyle etrafımızda koşturup duruyorlardı.

"...bir de işte Vyvian halam bana yeni elbiseler gönderdi. Sanırım beni Icarallarla yaşamaya zorladığı için vicdan yapıyor." Yapış yapış turp kabuklarını geniş, ahşap bir kâseye attım. "Ondan hediye almak aslında beni çok şaşırttı," diye gevezeliğe devam ettim. "Galiba cezalandırmak işe yaramayınca güzel şeyler yaparak beni kazanmaya çalışıyor. Şu an üstümdeki de gönderdiği elbiselerden biri işte. Çok güzel değil mi?"

Elbise gerçekten de çok güzeldi; koyu lacivert ipeğin üzerine boydan boya mavi demir çiçeği işlemeleri yapılmıştı.

Yvan turp dilimlemeyi bırakıp öylece durdu, heykel gibi hareketsizdi ve yeni bilenmiş bıçağı sıkıca kavramıştı. "*Ne?*" diye sordu kızgın gözlerle bakarak.

Ninova

Gerçek bir tepki. İnanılmaz. Gerçi ses tonu tam olarak umduğum gibi değildi. "Elbisem," dedim cana yakın bir tavırla. "İşlemeleri çok güzel değil mi?"

Yvan bıçağı dikkatlice masaya bırakıp sandalyesinde dönerek bana baktı. "Hayır," dedi tiksinti dolu bir sesle. "Bence mide bulandırıcı."

Şok içinde gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. Utançtan içim cayır cayır yanarken yüzüm kızardı. Sert bakışlarımı üzerine diktim. "Bu inceliğinle beni cezbediyorsun."

"O kıyafetler," diye devam etti sert bir tavırla, bir yandan da keskin bir hareketle elbisemi işaret etti, "kölelerin kanı ve terinden yapılıyor."

"Ne diyorsun sen be?" diye karşı çıktım. "Vyvian halam bunları Valgard'daki bir mağazadan alıyor."

"O süslü ipeklerinizi kimlerin *yaptığına* dair bir fikrin var mı?"

"Hayır... hayır, ben... ama..."

Öfkeyle üzerime eğildiğinde gözüm korktuğundan hafifçe geri kaçtım. "Bu çetrefilli işlemeleri Urisk işçiler yapıyor. Fae Adaları'nda. Çoğu da çocuk. Neredeyse hiç para almadan çalışıyor, karşı çıkarlarsa da dayak yiyorlar."

Yalan söylüyor. Yalan olmalı. Sadece kabalık ediyor işte.

Ona ters ters baktım, bir yandan da gergin gergin alt dudağımı ısırıyordum ama Yvan'ın istikrarlı ve öfkeli bakışları hiç değişmedi, bunun üzerine doğru söylediğine dair ezici ve rahatsız edici bir hisse kapıldım.

"Ben... ben bilmiyordum..." diyebildim tiz bir sesle, savunmacı bir tavırla.

"Bilmek *istemiyorsun* çünkü. Hiçbiriniz bilmek istemiyorsunuz," dedi. "Yani *hayır*, elbiseni beğenmedim. Bence sen de elbisen de mide bulandırıcısınız."

Şakaklarıma keskin bir ağrı saplanırken midem düğüm düğüm oldu, gözlerim yaşlardan yanmaya başladı. O kadar kaba

Ninova

ve merhametsizdi ki. Neden bana bu kadar korkunç davranıyordu? Ve ben neden beni rahatsız etmesine izin veriyordum?

Aptal, geri zekâlı Kelt.

Ama ya haklıysa? Söyledikleri doğru olabilir miydi? Aklım karmakarışıktı ama gözyaşlarımı bastırdım.

Beni ağlatmasına izin vermeyecektim.

Onu da rahatsız edici sözlerini de yok saymaya çalışarak bıçağımı kaptım ve bütün dikkatimi kalın, yılmaz turpları ritmik bir hareketle dilimlemeye verdim.

"Rahip Simitri," diyerek kendisine yaklaştım ertesi gün, tereddütlü bir hâlde. Ders bitmiş, Gardneryalı öğrenciler gösterişli amfiteatrdan yavaş yavaş çıkıyorlardı.

"Büyücü Gardner." Sıcacık bir tavırla selamladı beni. Cübbesinden hoş tütsü kokuları yayılıyor, kolundaki beyaz Vogel pazubendi de göze çarpıyordu. "Sana bir şey vereceğim." Masasının arkasına uzanıp sırlı, siyah bir saksıda çok güzel görünen Demirağaç fidesini çıkardı ve bana uzattı.

"Teşekkür ederim," dedim, düşünceli davranışından etkilenerek.

"Odanı iblis lekesinden arındırır," dedi babacan bir tavırla. Talihsiz bir sır paylaşıyormuşuz gibi eğildi. "Icarallar bunu sevmeyebilir ama bence sen yatıştırıcı bulacaksın."

İçten içe gerildim. *Onların isimleri var,* diye düşündüm. *Ariel ve Wynter.* Fakat bazı hususlara dair fikir ve tavırlarımdaki yeni değişikliği dile getirmedim. "Teşekkürler," dedim bunun yerine, küçük ağacı ondan alarak. Saksının biraz ağır olduğunu fark ettim. Gelgelelim fideleri ne kadar sevsem de bunu istemiyordum. Odamızda Wynter'ı –hatta Ariel'ı da– rahatsız edecek bir şey istemiyordum.

"Biraz büyüyünce yeni bir saksıya ekmene yardım ederim," dedi neşeyle. "Kökleri çok narin oluyor. Serpilmek için alana ihtiyaçları var."

Ninova

"Teşekkürler," dedim bir kez daha.

Belki de huzursuzluğumu fark ederek cesaret verircesine gülümsedi. "Kadim Varlık'ın bize bahşettiği bu güzel günde senin için ne yapabilirim, Büyücü Gardner?"

"Bir şeyi merak ediyordum, Rahip Simitri," dedim çekinerek ve ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verdim, "duyduğum bir dedikodunun doğruluk payı olup olmadığını söyleyebilir misiniz diye soracaktım."

Masasında arkasına yaslanıp ellerini kucağında birleştirdi ve bütün dikkatini bana verdi. "Dünya dedikodularla doludur, Büyücü Gardner. Bazı şeylerin aslını öğrenmek istemek de çok bilgece."

Sözlerinden cesaret bularak gülümsedim. Sonra temkinli bir tavırla sordum: "Kıyafetlerimin kumaşlarının Fae Adaları'ndaki Uriskler tarafından yapılıyor olabileceği doğru mu acaba? Köle gibi muamele gören işçiler tarafından?"

Yüzünde ciddi bir ifade belirdi. "Elbisenin kumaşının Urisk işçiler tarafından yapılıyor olabileceği doğru. Ama onlara köle muamelesi yapıldığı doğru değil. Doğru olan bir şey varsa o da *şudur* ki Gardneryalılar Kadim Varlık'ın lütfuyla Urisk topraklarının yönetimini ele almadan önce Uriskler barbarca yaşıyor, sahte tanrıların putlarına tapıyor, erkekler birden fazla eş alıyorlardı. Neredeyse başkalarıyla olduğu kadar birbirleriyle de savaşıyorlardı. Medeniyetsiz ve oldukça tehlikeliydiler. Şimdiyse, bizim müdahalemiz sayesinde, Urisk kadınlar ziyadesiyle ahlaklı yaşamlar sürüyorlar. Peki hayatları ağır işlerle mi dolu? Bunun cevabı evet, ama ağır işler, hele ki insanları vahşiliğe sürüklenmekten alıkoyuyorsa... onlara sadece yardımcı olur." Beni yüreklendirmek ister gibi gülümsedi.

"Yani," diye üsteledim biraz rahatsız bir tavırla, "orada çocuk işçi yok mu?"

Rahip Simitri düşünceli bir hâle büründü. "*Varsa* da eminim ki idarecilerin iyi niyetinden dolayı vardır; anneleri onlara göz

kulak olabilsin diye. Bu kadar duygusal olma, Elloren. Urisk çocukları Gardneryalı çocuklar gibi değildir. İlk Çocuklar değil ki onlar. Kötü içgüdülerini dizginleyebilmek için yapılandırılmaya ve ağır işlere ihtiyaçları var. Bizim halkımızdaki zekâdan, hassasiyetten... *ruhtan* yoksunlar."

Aklıma hemen mutfakta gülüp oynayan ve köpük üfleyen Fern geldi.

Hayır, o da herhangi bir çocuk gibiydi işte. Hatta tam da Gardneryalı çocuklar gibiydi.

Rahip Simitri kolumun altına sıkıştırdığım tarih kitabını işaret etti. "Neden kitabından Urisk ırkının tarihini okumuyorsun? Eminim ki orada göreceklerin seni aydınlatacaktır."

Ama o kitabı *kendisi* yazmıştı. Ben de zaten okumuştum. *Hayır. Hikâyenin tamamını bu şekilde öğrenemeyeceğim açıktı.*

Rahip Simitri'yle vedalaşıp zihnimde cevap aradığım sorularla amfiden çıktım.

Gardneryalı olmadığını bildiğim tek bir tarih profesörü vardı. Profesör Kristian. Baharatlı kekini aldığım zaman Ariel'ı savunan Kelt profesör.

✶

Profesör Kristian darmadağınık odasındaki küçük, eski masasının başında oturuyordu, kapısı da ardına kadar açıktı. Duvarlara masası kadar aşınmış ahşap kitaplıklar dizilmiş, içleri de tıka basa kitap ve kâğıtlarla doldurulmuştu, bazı raflarda düzensiz yerleştirilmiş çift sıra kitaplar vardı. Masasında ve duvarların dibinde de büyük, okunmuş ciltlerden oluşan yığınlar göze çarpıyordu.

Bir şeyler yazmaya dalmıştı, önünde de birkaç kitap açıktı. Sanki sürekli burnuna doğru kayıyormuş gibi arada bir ince metal çerçeveli gözlüğünü ittiriyordu.

Ninova

Hâli tavrı ve ofisi aklıma Edwin amcamı getirdi. Amcamda da gözlüğünü devamlı yukarı itme alışkanlığı vardı ve onun da odası benzer şekilde darmadağınık olurdu; özellikle de kitap yığınları ve nota defterleriyle.

Dikkatini çekebilmek için öksürdüm.

Başını kaldırıp baktığında biraz şaşırdı.

Aniden gözlerinde bir duygu karmaşası belirdi, sakıngan bir dikkatle bana bakarken bir görünüp bir kayboldu. Gözlüğünü yukarı itip gözlerini birkaç kez kırpıştırdıktan sonra, "Büyücü Elloren Gardner," dedi.

Gülümsemeye çalıştım ama daha ziyade dudaklarıma tuhaf, çarpık bir görünüm verir gibi oldum.

Bana bakarak gözlerini kırpıştırmaya devam ederken kapı aralığında öylece durdum.

"Benim... benim bir sorum var da..." diye kekeledim garip bir tavırla.

Gözlerini kırpıştırarak şaşkınca bakmaya devam etti.

Allak bullak sözcüklerim aceleyle çıktı ağzımdan. "Ben... giysilerimin, belki de sadece bu elbisenin... köleler tarafından yapılmış olabileceğini duydum da. Bu doğru olabilir mi?"

Başını bir yana eğip kafası karışmış gibi baktı. "Bunu neden bana soruyorsunuz, Elloren Gardner?"

"Ben sizin dürüst cevap verebileceğinizi düşündüm. Rahip Simitri'ye sordum ama onun cevabı biraz... önyargılı gibi geldi."

Profesör Kristian küçümseme ifade eden bir ses çıkararak gözlüğünü eline aldı. Masasındaki örtünün bir parçasını tutup gözlük camlarını silerken gözlerini kısarak bana baktı. Gözlüğünü tekrar burnunun üzerine yerleştirip arkasına yaslandı, kollarını göğsünde kavuşturup ben öylece dururken dümdüz bana baktı.

"Kıyafetleriniz, Elloren Gardner," diye söze girdi, "büyük ihtimalle Fae Adaları'ndaki Urisk kadınlar tarafından yapılıyor. Bu işçilerin bazısı çocuk sahibi olmakla birlikte, kesin surette

Ninova

hepsi zar zor hayatta kalmalarına yetecek kadar para alıyor ve başlı başına köleliğe yakın şartlarda çalışıyorlar. Hareket özgürlükleri yok, daha iyi bir hayat yaşamak için Adalar'dan ayrılma şansları yok çünkü çok ağır bir gözetim altındalar. Adalar'dan ancak onları çok yüksek bir ücret karşılığında kaçıracak korsanlar aracılığıyla çıkabiliyorlar ve genellikle de onları sonsuza dek sürgün veya hapis cezasıyla tehdit eden daha beter efendilere teslim ediliyorlar. Veyahut da Gardneryalıların sözleşmeli hizmetlileri olarak Adalar'dan çıkabiliyorlar ki bu da biraz yüceltilmiş bir kölelikten farksız ve daima sürgün tehdidiyle karşı karşıya yaşıyorlar. Yani, Elloren Gardner, bana elbisenizin en güzel ipekten değil de sayısız kişinin üzerindeki baskı ve ıstıraptan mı yapıldığını soruyorsanız cevap kesinlikle evet."

Güçlükle yutkundum. *Sözünü hiç sakınmadı.* Dobra dobra konuşması beni rahatsız edince kendime buraya gerçeği öğrenmeye geldiğimi hatırlatmak zorunda kaldım.

"Bana karşı dürüst olduğunuz için teşekkür ederim," dedim. Küçük Fern'ü ve onun Fae Adaları'na dönmekten ne kadar korktuğunu hatırladıkça kendimden utanıyordum.

Profesör Kristian'ın yüzündeki sert ifade biraz yumuşadı. Kaşları birbirine yaklaştı ve gözleri sorularla dolu gibiydi. "Rica ederim."

Bugün yeterince şey duymuştum. Dönüp uzaklaştım.

Ertesi gün mutfakta yerimi almış, kirli tabak ve tepsi yığınlarını açık yemek salonu tezgâhından lavabolara taşıyordum. Üzerimde evden getirdiğim eski, rahat kıyafetlerim vardı; güç bela Gardnerya kıyafeti sayılabilecek kadar koyu renk, kahverengi yün giysilerdi. Gardneryalıdan ziyade Kelt gibi görünüyordum. Ama kendimi yine kendim gibi hissettiğimi de eklemeliydim. Eski tuniğim ve eteğim zarif olmaktan çok ama çok uzaktı ve vücut hatlarımı hiç belli etmeyecek kadar boldu ama nihayet rahat hareket edebiliyor ve nefes alabiliyordum.

Ninova

Yeni giyim tarzım Gardneryalıların şaşkın ve kınayıcı bakışlarına maruz kalmama sebep olmuş, Gardneryalı olmayanlarda ise görünüşe göre daha da fazla kınama hissi uyandırmıştı.

"Dalga geçiyor olmalısın," diye çıkıştı Iris mutfağa girdiğinde, bir sürü tabağı alıp başka bir yere koyduğum sırada gözleri ânında bana odaklanmıştı.

Boynumda yakıcı bir sıcaklık hissetsem de ona kulak asmamaya karar verip çalışmaya devam ettim.

Bleddyn içeri girdiğinde taşıdığı un çuvalını az kalsın düşürüyordu. "Kelt mi oldu şimdi yani?" Yere tükürdü ve ağzı tiksintiyle kıvrıldı, gözlerini de ateş saçarak bana dikmşti. Çileden çıkmış hâlde Fernyllia'ya baktı.

Fernyllia omuzlarını silkip bana şöyle bir baktı, sonra da unla kaplı elleriyle durmaları için Iris ve Bleddyn'e çaktırmadan bir hareket yaptı.

Lavanta rengi tenli solgun ve çelimsiz hizmetçi kız Olilly, korku dolu bir şaşkınlıkla bana baktı ve içini rahatlatması için Fernyllia'ya döndü. Mutfak Sorumlusu ufak tefek Urisk hizmetliye rahatlatıcı bir gülümsemeyle karşılık verdikten sonra gözlerini dikkatle bana çevirdi.

"Aman, neyse ne," diye fısıldadı Iris yüksek sesle, Bleddyn'den un çuvalını alırken bana meydan okur gibi baktı. "Bir böceği prenses gibi giydirebilirsin ama bu onun böcek olduğunu gerçeğini değiştirmez."

Fernyllia Iris'e azarlayıcı bir bakış atsa da bu sadece Iris'le Bleddyn'in dudaklarında gezinen karanlık gülümsemeleri kısmen hafifletti. İki genç kadın ardiyeye giderken mutfaktan çıkar çıkmaz kahkahalara boğulduklarını duydum.

Boynum artık iyiden iyiye yanarken fırçalanacak tabakları geniş lavaboya şiddetle yerleştirdim.

Yvan mutfağa girdiğinde beni tamamen görmezden geldi; kaba saba, sert bir tavırla tabakları ve tencereleri fırçalamak için yanıma geçtiğinde bile dönüp bakmadı. Nihayetinde bana

şöyle bir bakış attığında hızlıca ikinci kez baktı ve bulaşık fırçalamaya tekrar odaklanmadan önce gözlerinde beliren anlık şaşkınlığı yakaladım.

Yüzümün kızardığının farkındaydım ve ne düşündüğünü tahmin edebiliyordum. Kendimi daha fazla kötülenmeye hazırladım.

"Diğer kıyafetlerimi giymeyi senin için bırakmadım," dedim asabi bir sesle, geçen gün bana sarf ettiği o sert sözler hâlâ canımı yakıyordu. "Benim hakkımda ne düşündüğün o kadar umurumda değil ki."

Hararetle önündeki tencereyi fırçalarken bana her zamanki yoğun bakışlarıyla baktı.

"Söylediklerinin doğru olup olmadığını Profesör Kristian'a sordum," diye açıklama yaptım savunmacı bir tavırla, Yvan'ın üzerimde bir etkisinin olduğunu düşünmesini gerçekten istemiyordum. "Doğru olduğunu söyleyince de kendi kıyafetlerimi, çocukluğumdan beri giydiğim şeyleri daha çok sevdiğime karar verdim. Zaten bunlarla daha rahat ediyorum. Değiştirmemin esas sebebi de bu."

Yvan bir an için fırçalama işini bırakıp karşımızdaki duvara baktı; yüzündeki ve boynundaki kaslar gerilmişti. İç çekip işine döndü ve "Böyle daha iyi görünüyorsun," dedi.

Şaşırmıştım. *Yvan az önce bana iltifat mı etti?*

Söyledikleri beni hiç beklemediğim şekilde etkilemişti ve sıcak bir utançla sarmalandım. Sinirli veya gergin olmadığında sesi derin ve şaşırtıcı derecede kibardı.

O önündeki tencereye odaklanırken ben de göz ucuyla onu izledim.

Birkaç gün sonra tekrar Profesör Kristian'ın ofisine gittim; sorular zihnimde günbegün çoğalıyordu. Cevaplara susamış vaziyetteydim, her şeyin aslını bilmek istiyordum.

Ninova

Odaya girdiğimde Profesör Kristian birkaç kez gözlerini kırpıştırıp tekrar yanına gelmeme şaşırmış gibi bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. Öne eğilip geldiğim koridora şöyle bir baktı; belki de başka birini görmeyi bekliyordu. Kimseyi göremeyince de sandalyesinde arkasına yaslanıp düşünceli gözlerle beni süzdü.

Bir an için yüzü gölgelendi, sonra alnı çatıldı. "Tıpkı babana benziyorsun," dedi. Boğazını temizleyip kaskatı kesildi. "Ve tabii büyükannene."

Hayretler içinde baktım ona. "Babamı tanır mıydınız?"

Gözlerinde savunmacı bir bakış belidi. "Onu *bilirdim*. Pek çok kişi gibi."

"Ah," dedim, hayal kırıklığına uğrayarak.

"Seni buraya getiren nedir, Büyücü Gardner?" diye sordu şüpheci bir tonla. "Yeni sorular mı?"

Başımla onayladım. Biraz uzun, biraz da gergin bir ânın ardından masasının önündeki ahşap sandalyeyi işaret etti.

Gergin ve çekingen tavırlarla kapısını kapayıp sandalyeye oturdum.

"Son konuşmamızdan sonra kıyafetlerini değiştirmişsin," dedi ve sanırım gözlerinde hafif de olsa onaylayıcı bir bakış yakaladım.

"Evet, şey... ıı ı..." diye kekeledim. "Eski kıyafetlerimi tercih ederdim zaten."

Bunun üzerine kaşlarını kaldırıp elindeki belgeleri bıraktı ve kollarını kavuşturup bütün dikkatini bana verdi. "Ne bilmek istiyorsun?" diye sordu.

Dudağımı ısırdım ve sorusunu cevaplamadan önce uzunca bir nefes verdim. "Gardnerya tarihi hakkında bilgi edinmek istiyorum." Tarih kitabımı kaldırıp gösterdim. "*Gerçek* Gardnerya tarihi hakkında. Bu değil."

Ağzının kenarı seğirdi. "O elindeki son derece saygı duyulan bir metin..."

"Bu *Gardneryalı* bir Gardnerya tarihi anlatısı," diye açıkladım.

Başını aşağı yukarı salladı. "Yani sen Kelt bakış açısıyla Gardnerya tarihini mi öğrenmek istiyorsun?" diye sordu, sesinde buruk bir neşe vardı.

"Hayır, ben tarafsız, *gerçek* tarihi öğrenmek istiyorum."

Dudaklarını büzüp bana düşünceli gözlerle baktı. "Tarih aldatıcı bir şeydir, Büyücü Gardner. Hakkında yazılanlar genellikle özneldir ve gerçeği bulmak oldukça zordur."

"Peki öyleyse," dedim ısrarla, "*sizin* bildiğiniz Gardnerya tarihini öğrenebilir miyim?"

Gergin bir kahkahayla karşılık verdi. "Profesörler bu şekilde ders veremezler, Büyücü Gardner. Benim görüşümün pek bir önemi yok."

"Lütfen, Profesör Kristian," diye üsteledim hararetle. "Bu benim için çok önemli. Lütfen bana bildiklerinizi anlatın."

Bir an için masasına baktı, sanki bana en iyi nasıl cevap verebileceğini kendisiyle tartışıyormuş gibi kaşları çatıldı, sonra inatçı bakışlarıma döndü.

"Bu biraz zaman alabilir," diye uyardı.

"Vaktim var," dedim cesurca. Arkama yaslandım.

Uzun, huzursuz edici bir süre boyunca bana öylece baktı; belki de pes edip gidecek miyim diye bekliyordu. "Pekâlâ, Büyücü Gardner," dedi sonunda, bana doğru eğilerek. "Gardnerya tarihi haklı olarak Styvius Gardner'la başlamakta; halkının ilk Yüce Büyücüsü. Kendisi... sanıyorum ki altı nesil önceki büyükbaban oluyor?"

Başımla onayladım.

"Gerçekten önemli bir aileden geliyorsun," dedi dikkatle beni süzerek. "Sadece Karanlık Cadı Carnissa Gardner değil, Styvius Gardner da var; Gardnerya'nın iki Yüce Büyücüsü bir ailede."

Bu söylediklerini biraz düşündüm. "Ben açıkçası aileme bu kadar saygı duyulduğunu bilmiyordum. Onlardan bu kadar nefret edildiğini de. Halfix'ten ayrılana kadar yani."

Ninova

"Ama eminim ki Keltler bölgenin egemen gücüyken Styvius'un Büyücü bir anneden doğduğunu biliyorsundur?"

Profesör Kristian'ın Kelt kökenini bildiğimden içten içe gerildim. "Keltlerin halkımdan nefret ettiğini ve onlara korkunç davrandığını biliyorum."

"Peki halkından *niçin* nefret edildiğini biliyor musun?" diye sordu Profesör Kristian.

Dosdoğru ona baktım. "Önyargıdan."

"Kuşkusuz," dedi arkasına yaslanıp başını onaylar anlamda sallayarak. "Onlara oldukça kötü davranıldı. Her bakımdan istismara uğradılar. Köle muamelesi gördüler. Hatta kimi zaman doğar doğmaz öldürüldüler. Keltler onları Fae kanıyla kirlenmiş melezler olarak gördü."

Bu lafı üzerine tüylerim diken diken oldu ve huzursuzca Gareth'ı, Tierney'yi, bir de ağaçlara olan gizli yatkınlığımı düşündüm.

Başını eğdi. "Teninizdeki o hafif parıltının nereden geldiğini hiç merak etmedin mi?"

"İlk Çocuklar işareti bu," dedim. "Kadim Varlık tarafından kutsama olarak bahşedildi."

Kısa, şaşkınlıktan uzak bir kahkaha koyverdi. "Kibirli bir inanç. Ve tamamen kurmaca. Halkınızın Kuzey Ormanı sınırına yerleşmiş Keltler ile Fae Dryadlarının birleşmesinden türemiş olması çok daha muhtemel."

Ağzım açık bakakaldım. "Ne? Ağaç Faeleri mi?" Bu saçmalıktı. Biz safkan bir ırktık.

"Bu, türünüzün niçin zayıf bir ağaç dalı büyüsü taşıdığını açıklar, ayrıca Dryadların tenlerinin geceleri parladığı söylenir," dedi.

Kaşlarımı kaldırıp onu derin bir şüpheyle süzdüm. Ağaç Faelerinin neye benzediğine dair hiçbir anlatı yoktu çünkü onlar çok uzun zaman önce Keltler tarafından öldürülmüştü. Ayrıca

Gardneryalılarda *asa* büyüsü vardı. Kaba *ağaç dalı* büyüsü değil. Ahşap sandalyeyi iki elimle sıkıca kavradım.

Nehir Akçaağacı.

Pürüzsüz ahşaptan çektiğim ellerimi kucağıma yerleştirdim.

"Antik Keltlerin Faelerden nefret etmek için geçerli sebepleri vardı," diye devam etti Profesör Kristian. "2000 D yılı civarında bu topraklara ilk ayak bastıklarında Faeler onlara saldırıp köleleştirdi. Fakat sonra Keltler demir silahlarla avantaj elde edebileceklerini keşfettiler."

Bunu zaten biliyordum. Keltler buraya bir savaştan kaçıp gelmişlerdi ve uzaklardaki Kelt topraklarına dönmeleri artık imkânsızdı; krakenlerin istila ettiği geniş bir deniz şeridi, oraya seyahat edilmesini tehlikeli kılıyordu. Keltler gemilere doluşup açlıktan kırılan topluluklar hâlinde Batı Diyarı'nın kıyılarına ulaşmışlardı. Geldikleri gibi de saldırıya uğramış, Faeler tarafından esir edilmişlerdi. Ta ki Keltler, kendilerini etkilemeyen demirin Faeler için ölümcül olduğunu fark edene kadar.

Demir kullanan Keltlerin sonraki zamanlarda Faelerin çoğunu yok ettiklerini ve Batı Diyarı'nın büyük bölümünü ele geçirdiklerini de biliyordum.

Aniden Tierney'nin görüntüsü üşüştü zihnime; daima taktığı laboratuvar eldivenleri, demir laboratuvar ekipmanıyla uğraşırken dikkatli ve odaklı ifadesi. Bu düşünceyi zihnimin derinliklerine gömdüm.

Profesör Kristian öne eğildi. "Styvius Gardner Kelt halkında bir melez olarak dünyaya geldi; nefret edilen Kelt-Dryad Büyücülerinden biriydi."

Rengim attı. Profesör Kristian Gardnerya'da böyle korkunç, kâfirce şeyler söylediği için hapse atılabilirdi. "Böyle konuşmanız çok tehlikeli," diye uyardım onu sertçe.

Gülümsedi, bakışları çelik gibiydi. "Belki de öyledir, neyse ki kapım *kapalı*."

Cesareti karşısında hayrete düşerek öylece baktım ona.

Ninova

"Devam edelim mi?"

Yutkunup başımla onayladım.

"Dryad Faeleri uzun zaman önce öldürüldü ama Dryad kanı Büyücü soyunda varlığını devam ettirdi, Büyücülere karakteristik siyah saçlarını ve parıldayan tenlerini verdi. Ağaç dalı büyüsü de varlığını sürdürdü ama sadece zayıf bir seviyede; sadece karmaşık olarak katmanlar hâlinde yapılan ahşap asalar Dryadların basit ağaç dallarıyla erişebildiği büyünün çok küçük bir kısmını uyandırabilirler.

"Gelgelelim, Styvius Gardner farklı türde bir Büyücü'ydü. Onun büyüsü hiç de zayıf değildi. Daha ilk zamanlardan itibaren damarlarında dolaşan büyünün gelmiş geçmiş her Büyücü'nünkinden çok daha güçlü olduğu aşikârdı. Daha önce hiç görülmemiş bir şiddetle ateş çağırabiliyor ve küçücük esintilerden kasırgalar yaratabiliyordu."

Sandalyemde arkama yaslandım. Bunlar benim için yeni bilgiler değildi. Zamanında duyduğum şeylerdi.

"Styvius daha sekiz yaşındayken," diye devam etti Profesör Kristian, "Büyücü annesinin Kelt bir idareci tarafından vahşice dövüldüğüne şahit oldu."

"Biliyorum," dedim dümdüz bir sesle.

Profesör Kristian başını onaylar anlamda salladı. "Kanlar içindeki annesini görünce dehşete düşen Styvius, idareciyi öldürüp asa büyüsüyle ateşe verdi. Bunun üzerine Keltler genç Styvius'u öldürmek için asker gönderdiler. Çaresizce oğlunu korumaya çalışan biricik annesini öldürdüler. Keltler itaat etmeleri için onlara bir ders vermek adına köydeki bütün Büyücüleri öldürmeyi planlıyorlardı.

"Ama Styvius onları durdurdu. Annesinin ölümüyle aklını kaçırıp gördüğü her askeri öldürdü."

Bunu da biliyordum. Kiliselerdeki rahipler anlatırdı bu hikâyeyi. Styvius'un Habis Keltlerden intikamını nasıl aldığını, annesine işkence eden zalimleri nasıl katlettiğini biliyordum.

Ninova

"Sonra da yola çıkıp köyündeki ve tüm çevre köylerdeki Keltleri teker teker öldürdü," diye devam etti Profesör Kristian.

İşte bu kısma hazırlıksız yakalanmıştım. "Bir dakika. Ne?"

Profesör Kristian ciddiyetle başını salladı. "*Herkesi.* Erkekleri. Kadınları. Çocukları. Sonra bir sonraki köydekileri katletti. Ardından bir sonraki ve bir sonrakindekileri." Yüzü gölgelenen Profesör Kristian duraksadı. "Hızlıca işkenceye eğilim göstermeye başladı."

İnanamayarak gerildim. "Ne? Hayır. Bu doğru olamaz..." Söylediklerine bir anlam vermeye çalışırken sesim kısıldı.

"Keltler tekrar tekrar Styvius'u öldürmeyi denediler," dedi Profesör Kristian, "ama yenilmezdi; kendisini koruyacak kalkanlar yaratabiliyor ve devasa ateş topları fırlatıyordu. Nihayetinde Keltler Kuzey Keltanya'dan kaçtılar ve çocuğu sakinleştirmek için tutuklu Büyücüleri yerleşsinler diye oraya gönderdiler. Büyücüler ise elbette Styvius'u çok sevdiler. Sonuçta onları özgür bırakmıştı; onlara bir vatan vermiş, Kelt işkencecilerinden intikam almıştı. İşte Gardnerya'nın başlangıcı *bu*."

Sarsılmış, küçük dilimi yutmuş hâlde öylece oturdum. Aşina olduğum bu hikâyeyi bu kadar katıksız, dini unsurlardan soyutlanmış şekilde dinlemek çok tuhaftı. Bir de Kadim Varlık tarafından kutsal demir çiçeklerinin tohumlarından yaratılıp O'nun İlk Çocukları olan safkan Büyücü halkımın hikâyesini böyle duymak...

"Yetişkinlik çağına geldiğinde," diye devam etti Profesör Kristian, "Styvius fanatik dindar birine dönüştü. Keltlerin *Kadimler Kitabı*'nı alıp Büyücülerin Kelt-Dryad melezleri değil, *Kitap*'ta bahsi geçen İlk Çocuklar olduklarına, Erthia'nın gerçek sahipleri olduklarına karar verdi. Nesillerce şiddet görüp istismar edilen Büyücüler, eski dinin bu yeni hâlini hevesle karşıladılar. Styvius kendisinin Kadim Varlık'ın peygamberi olduğunu, Kadim Varlık'ın onunla doğrudan konuştuğunu iddia etti. *Kitap*'a yeni bir son bölüm yazdı ve buna *Kutsanmış*

Ninova

Büyücüler adını verdi. Sonra da halkını *Gardneryalı Büyücüler* olarak adlandırıp Kuzey Keltanya'yı *Gardnerya Cumhuriyeti*, kendisini de Yüce Büyücü ilan etti."

Ben içten içe ondan uzaklaşırken söylediği her sözle halkımın o çok değer verilen tarihi âdeta paramparça oluyordu.

"Yani Styvius'un gerçekten peygamber olduğuna inanmıyor musunuz?" diye sordum, son derece kâfirce bir soru sorduğumun gayet farkında olarak.

Profesör Kristian gözünü bile kırpmadı. "Bence deliydi."

Tüm bunlara bir anlam veremeyerek öylece oturdum.

"Styvius, Erthia'nın tamamını sadece Büyücülerle doldurmak istedi. *Kutsanmış Büyücüler* dediği bölümde büyü eğilim neseplerinin saf, Büyücü kanının da bozulmadan kalması için Büyücü kadınların çok erken yaşta Gardneryalı erkeklerle büyü-bağlanmasını emretti. Gardnerya dini töreni olan büyü-bağ için günümüzde hâlâ kullanılan ve çok iyi korunan büyüleri bizzat Styvius yarattı. Büyü-bağ taahhütlerini Gardneryalı olmayan kişilerle bozan kadınlar olabildiğince şiddetli cezalara çarptırıldılar, Gardneryalı olmayan sevgilileriyle birlikte. Herkese ders olsun diye erkeklerin de aileleri öldürüldü. Ailesini kadının kötülüğünden arındırmak için bir sürgün seremonisi gerekli kılındı."

"Komşum Sage Gaffney sürülmüştü," dedim, içten içe bu düşünce karşısında rahatsızlık duyarak.

"Peki bu konuda ne hissettin?" diye sordu.

Sage'in kanlar içindeki ellerini, ne kadar korkmuş hâlde olduğunu ve Shane'in onun bağ-eşi tarafından dövüldüğünü anlattığını hatırladım.

"Beni çok rahatsız etmişti," dedim.

"Devam edeyim mi?" diye sordu nazikçe, belki de huzursuzluğumu fark ederek.

Başımla onayladım.

"Birkaç yıl boyunca Gardneryalılar kendi içlerine kapanıp sessizce sayılarını artırdılar..."

"Sonra da Kelt Savaşı çıktı."

Yüz ifadesine gölge düştü. "Evet. Styvius'un gücü arttı. Büyü de erkeklerinizin bazısında giderek güçleniyor, her yeni nesille birlikte daha fazla kişiye yayılıyordu. Stylus Büyücülerini Keltanya'yı işgal etmeye yönlendirdi; Kelt diyarlarının yarısını ele geçirip oralardaki nüfusu acımasızca yok ettiler. Styvius Batı Diyarı'nın tamamı Büyücülerin eline geçene kadar fethini devam ettirme niyetindeydi."

"Ama sonra öldürüldü."

"Bir Vu Trin sahiresi tarafından."

"Ve savaş sona erdi."

"Uzun süren mücadelelerin ardından." Profesör küçük bir ara verip kendine biraz çay koydu, bir el hareketiyle benim de isteyip istemediğimi sordu. Başımla onaylayınca bana da bir fincan doldurdu. Acı çaydan bir yudum aldım. "Gardneryalılar topraklarına kattıkları yerlerin bir kısmından vazgeçmek zorunda kaldılar," dedi, "ve benim halkım da ellerinden alınanın yarısı kadarını geri aldı."

Onun halkı kısmı dikkatimi çekmişti. Şu an dinlediğim de önyargılı bir anlatı olmalıydı.

"Sonra ne oldu?" diye sordum, yarı gerçek yarı yalan bir şeyler anlattığını yakalama arzusuyla.

Çayından bir yudum aldı. "Uzun yıllar boyunca barış devam etti. Ticaretin, Loncaların geliştiği dönemdi. Verpakya bir kez daha büyük bir ticaret merkezi hâline geldi. Üniversite resmî olarak kuruldu. Ve Kelt toplumu Icaralların bile tolere edildiği kadar açık hâle geldi."

Bu noktada araya girdim. "Icarallar nereden geldi?"

Başını yana yatırıp biraz düşündü. "Kesin olarak kimse bilmiyor. Hatırlanabildiği kadarıyla neredeyse her ırkta ortaya

Ninova

çıkmışlıkları var ve Batı Diyarı'ndaki neredeyse herkes onlardan nefret ediyor."

Doğruydu. Görünüşe göre hemen hemen herkesin dini Icaralları şeytani varlıklar olarak görüyordu.

"Neden onlardan bu kadar nefret ediliyor?" diye sordum.

Omuzlarını silkti. "Tıpkı Faeler gibi onların da tahmin edilemez güçleri olabiliyor. Genellikle de çocukken tehlikeliler. Muhtemelen ejder kanı taşımalarından kaynaklanıyor."

"Ejder mi? Şekildeğiştiren ejderhaları mı kastediyorsunuz?" Anlamaya çalışıyordum. Ariel ile Wynter yarı... ejderha mıydı yani?

"Batı ejderlerinin tüylü, siyah kanatları var onlarda," dedi hafif gülümseyerek. "Bir de ateş güçleri ve ateş büyüleri var."

Ejderler. İblis falan değiller yani. Bir bakıma mantıklı. "Yani... Icarallardan ejder kanları var diye mi nefret ediliyor?"

Profesör Kristian kibirli bir edayla burun kıvırdı. "Kanatlarını saklayamadıkları için nefrete maruz kaldıklarını düşünüyorum."

Kafam karışarak yüzümü buruşturdum.

"Etrafta onca ejder kanı olunca," diye açıklamaya koyuldu, "bu durum o çok sevilen saf ırk kavramına epey gölge düşürüyor. Ki bu da özünde tüm zamanların en büyük miti muhtemelen." Gözlerinde yaramaz bir parıltı belirdi. "Irkların çok net olmaması konusunda Gardneryalılar çok alıngan. Elfler ise daha da alıngan. Icaralları kötü diye yaftalayıp doğdukları anda onları dışlamak, tüm ırkların birbirine karışmış olduğunu kabul etmekten daha kolay."

Ben fincanımı sıkıca kavramış, aklımda dönüp duran düşüncelerle öylece otururken Profesör çayına bal katma bahanesiyle bana sözlerini sindirme fırsatı verdi.

Sonra arkasına yaslanıp meraklı gözlerle baktı. "Devam edelim mi?"

Başımla onayladım.

"Nerede kalmıştık?" Aramızdaki boşluğa odaklanırken kaşları birbirine yaklaştı.

"Barış zamanıydı."

"Ah, evet," dedi çayından biraz daha içip dikkatli bakışlarla beni süzerek. "Burada... tarih sahnemize Carnissa Gardner giriyor."

"Büyükannem."

"Evet, büyükannen. Çok uzun zamandır beklenen kişiydi o. Kehanette geçen güçlü Yüce Büyücü, Styvius'unkinden daha güçlü bir büyüyle doğacak kişi. O sıralar Keltler kaybettikleri toprakları geri alıp bulabildikleri tüm Büyücüleri temizlerken Büyücüler de sınırlarının daraldığını fark etmişlerdi."

"Büyücüleri öldürüyorlardı yani," dedim dümdüz bir ifadeyle.

Bana temkinli bir bakış attı. "Evet, Elloren. Onları toplayıp öldürüyorlardı."

Arkama yaslanıp kollarımı kavuşturdum ve devam etmesini bekledim.

"Büyükannen Carnissa sadece Büyücülerin intikamını almak için değil, aynı zamanda Styvius'un başladığı işi bitirmek için de yola koyuldu. O gücünde ustalaşırken Büyücüler de gizli gizli Urisk ve Kelt güçleriyle rekabet edecek bir ejderha ordusu yarattılar. Bu savaşta Gardneryalılara, nefret edilen Urisk alt sınıfı Uuril yardım etti."

"Açık tenli Uriskler mi?" diye sordum. "Bazı mutfak işçileri gibi? Pembemsi saçları var."

"Onlar da Uuril alt sınıfının parçası," diye onayladı Profesör Kristian.

Aklıma Fern ve o baloncukları gelince alt sınıf statüsü canımı sıktı.

"Carnissa Keltanya'yı işgal ederek kendi topraklarına kattı," diye devam etti Profesör. "Sonra da Alfsigr Elfleriyle birlik olup kalan Faeleri –ve bir damla bile olsa Fae kanı taşıyan herkesi– Pyrran Adaları'na gönderdi, Fae Adaları'nı da ele geçirdi. Tıpkı

Styvius gibi, o da bu noktada durmayı planlamıyordu. Artık zalimleşmiş, Batı Diyarı'ndaki Gardneryalı Büyücüler hariç her bir ırkı yok etmek isteyen bir yobaz hâline gelmişti."

Ben bu hikâyeyi böyle bilmiyordum. "Halkımı koruyordu," diye karşı çıktım. "Keltler kendi topraklarını, halkımı tekrar esir edebilmek için istediler."

"Öyle başlamış olabilir," diye karşılık verdi, "ama kesinlikle öyle sona ermedi. Halkın intikam istedi. Ayrıca daha fazla tarım arazisine ihtiyaçları vardı. Diyarın sadece bir kısmını değil, *tamamını* istediler." Duraksadı, belki de bu anlattıklarının beni ne kadar üzdüğünü fark etmişti.

Yanılıyor. Yanılıyor olmalı. Benim büyükannem öyle kana susamış, başkasının toprağına el koyan bir canavar değildi. Büyük bir savaşçıydı. Hepimizi koruyup kurtardı.

"Elloren," dedi çatışma yaşıyormuş gibi bir ifadeyle. "Büyükannen Gardneryalı olmayan herkesi öldürmek istedi."

"Çünkü onlar bize saldırmak istiyorlardı," dedim sert ve boğuk bir sesle. *Annemle babam da onun yanında savaştılar. Onun için savaşırken can verdiler. Bütün halkım için savaşırken. Onlar kahramandı.*

Profesör Kristian buna karşı çıkacak bir şey söylemek istermiş gibi dudaklarını birbirine bastırdı. Kısa bir duraksamanın ardından konuşmaya devam etti. "Büyükannen doğuya ilerlerken bir Icaral yükselişe geçti. Icaral onu öldürdü ve bunu yaparken de can verdi. Bu Icaral, kendi türüne karşı hâlâ önyargılı bir toplum olan Keltanya halkını kurtarmak için hayatını feda eden bir Kelt şifacıydı." Çayını masasına bıraktı. "İşte sonuç da bu."

Sonuç bu. Bir Kelt ve bir Gardneryalı, sakince oturmuş bu meseleleri tartışıyordu. En azından görünürde sakince. İçimde bütün duygular çatışma hâlindeydi.

"Halkın ve Alfsigr Elfleri şu an bölgedeki en büyük güçler," diye devam etti. "Güçlerinde sadece birkaç kırılgan engel var. Batı ve Doğu geçişlerinde Gardnerya ve Alfsigr gücünü

Ninova

Batı Diyarı'yla sınırlı tutmak için konumlandırılmış Vu Trin muhafızları bulunuyor. Bir de savaşın Lupinler ile Amazlar arasında bir ittifakı mecbur kılabilme tehdidi var. İki grup da başlı başlarına zorlu rakipler."

"Bir de Direniş var," diye ekledim.

Gözlerini kısarak baktı. "Evet, dağınık bir Direniş hareketi var. Şu an Gardneryalılara ve Alfsigr Elflerine karşı koymaya niyetli tek grup Direniş."

Gözlerinin içine baktım. "Başkaldırının büyüyeceğini mi düşünüyorsunuz?"

Düşünceli bir tavırla başını yana eğdi. "Olabilir. Özellikle de Rahip Marcus Vogel, Gardnerya Büyücü Konseyi'nin kontrolünü ele geçirmeye hazırlanırken."

Vogel'ın bahsi geçince korkudan midem düğüm düğüm oldu.

"Onunla tanıştım," dedim Profesör Kristian'a.

Bana meraklı gözlerle baktı. "Peki sevdin mi onu?"

Karanlık ağaç, o simsiyah boşluk hissi aklıma geldi. "Korktum," diye itiraf ettim.

"Korkmalısın zaten," diye uyardı Profesör Kristian. "Ve Büyücü Konseyinizin ne yaptığına dikkat etmeye başlamalısın." Şakağını ovuşturduktan sonra tekrar bana baktı. "Vogel Beşinci Seviye bir Büyücü ama onda Styvius'un ve Carnissa'nın gücü yok."

"Yani Yüce Büyücü değil."

Profesör Kristian başını iki yana salladı. "Hayır. Fakat bir şey onun lehine işliyor; birden fazla ırkın kâhinlerince dile getirilen ve herkesi korkutup tutucu hâle getiren başka bir Kehanet. Yeni bir Karanlık Cadı'nın, gelmiş geçmiş en büyük Gardneryalı Büyücü'nün yakında geleceğini söyleyen bir kehanet bu. Bir başka Icaral'ın da ona meydan okuyacağını söylüyor; erkek bir Icaral'ın. Bu Kehanet'e göre, yeni Karanlık Cadı'nın söz konusu Icaral'ı öldürmesi gerekecek yoksa Gardnerya'ya bir karanlık çağ çökecek.

Ninova

"Elbette ki Gardnerya'nın düşmanlarına göre bu ülkeye karanlık çökmesi iyi bir şey, bu yüzden de diyar diyar gezip çaresizce Kehanet'teki Karanlık Cadı'yı bulmaya çalışan suikastçılar var. Tabii Gardneryalılar da hem Karanlık Cadı'yı hem de yükselip ona meydan okuyacak Icaral'ı bulmaya çalışıyor. Yakın zamanda Gardneryalı bir kızın Icaral doğurduğu ve ikisinin de Gardnerya Büyücü Konseyi'nden kaçtığına dair söylentiler dolanıyor."

Sage'in bebeği. Kehanet'teki Icaral; tam gücüne kavuşacak, gözü pek bir Icaral. Kanatlarını koruyabilecek ve akıl sır ermeyecek bir büyüye sahip olacak Icaral. Ve yeni bir Karanlık Cadı... Fallon Bane.

Ben tüm bu yeni bilgileri sindirirken ikimiz de bir an için sessiz kaldık.

"Peki... yeni Karanlık Cadı," dedim merakla. "Ya doğruysa? Ya gerçekten gelirse?"

Sessizleşti, gözlerinde ciddiyet vardı. "Emirlerindeki ejderhalarla, Gardneryalılar şimdiye kadarki en güçlü ordularını kurdular. Olur da yeni bir Karanlık Cadı yükselirse Gardneryalıların haritalarımızda mevcut olan tüm toprakları ele geçirmeyi başarması, Direniş'i ezip geçmesi ve belki Lupinler hariç Büyücü olmayan herkesi köle yapması muhtemel." Bana doğru eğilip kısık sesle konuştu. "İstediğin şey bu mu, Elloren Gardner?"

Bir kez daha Fern'ü ve baloncuklarını düşündüm. Güçlükle yutkundum; dengem bozulmuş, içime bir sıkıntı çökmüştü. "Ben Birinci Seviye Büyücüyüm," dedim, ses tonumu hafif tutmakta zorlanarak. "Benim ne istediğimin pek önemi yok."

"Belki öyledir ama yine de merak ediyorum."

"Bilmiyorum," dedim. Dünya görüşüm ayaklarımın altından kayıp giden, dengesiz ve kumdan bir zemin gibiydi. "Lukas Grey bana insanın hükmetmesi gerektiğini yoksa kendisine hükmedileceğini söylemişti. Tarih de böyle işte."

Ninova

Bunun üzerine biraz düşünüp hüzünlü bir kabullenişle başını salladı. "Tarihin büyük bir bölümü öyle," diye katıldı. "Ama belki başka bir yol vardır."

"Ne gibi?"

"Bilemiyorum, Elloren Gardner. Bilemiyorum," dedi üzgün bir tavırla, başını iki yana sallayarak. "Fakat bana kalırsa, hayat inanacak en az bir şey olmadan yaşamaya değmez; mesela başka bir yol, adalete açılan bir yol olduğuna. Bu yolun günün birinde bulunacağına dair küçücük de olsa bir umudun var olduğuna."

"Yani savaştan daha iyi bir şey için umut olduğunu mu düşünüyorsunuz? Başka bir geleceğin mümkün olduğunu?"

"İnsaflı bir gelecek mi? Adil bir gelecek mi? Kaynaklar için savaşılmayacak, aksine kaynakların herkesçe paylaşılacağı bir gelecek mi? Evet, bence bu mümkün ama her şey bireylerin seçimlerine bağlı."

"Güçsüz bireylerin bile mi?"

"Bence öyle, evet."

İç çekip omuzlarımı düşürdüm. "Tüm bunlar çok kafa karıştırıcı." Ona sertçe baktım. "Ayrıca söylediğiniz her şeye inandığımdan da emin değilim."

Profesör Kristian ansızın ayağa kalkıp küçük ofisindeki kitaplıklardan birkaç kitap aldı. Teker teker bana verdiği kitapların isimlerini okudum.

Kelt tarihçi Mikael Noallan'ın yazdığı *Açıklamalı Keltanya Tarihi.*

Ital'lyr Ciarnyllir'in Yüksek Elf lisanından çevirdiği *Alfsigr Diyarı Tarihi.*

Elfhollen tarihçi Connor Haldash'ın Asrai Fae lisanından çevirdiği *Faelerin Kapsamlı Tarihi.*

Kelt tarihçi Mikael Noallan'ın yazdığı *Amazakaran Dünya Görüşü.*

Ninova

Lupin tarihçi Dolf Boarg'ın yazdığı *Lupin Toplulukları Tarihi.*

"Ama bunların hepsi farklı bakış açılarından yazılmış," dedim, Profesör tekrar yerine geçince. "Bunları okuyunca kafam şu ankinden daha da karışır."

Hafifçe gülümsedi. "Kafa karışıklığının kötü bir şey olduğunu kim söylemiş? Ben şahsen kafa karışıklığının çok iyi bir şey olabileceğini düşünürüm. Genellikle gerçeğe dair küçücük bir parıltı görebilmek için önce kafa karışıklığının karanlığına düşmek gerekir. Bu kitapları okumanı ve tam bir şaşkınlık karmaşasına düşmeni yürekten isterim."

Kaşlarımı çattım. "Ben buraya cevap alabilmek için geldim."

Bu sözüme gülüp gözlüğünü yukarı itti. "İyi tarih profesörlerinin sadece soruları vardır. Kendi cevaplarını bulman gerekiyor, Elloren Gardner."

Ağır kitapları kucaklayarak ayağa kalktım. "Teşekkür ederim," dedim. Bana verdiği kitaplara bakarken sesim kararsız çıkıyordu.

"Bana teşekkür etme," dedi ciddileşerek. "Gerçek eğitim hayatını kolaylaştırmaz. Bazı hususları karmaşıklaştırır ve her şeyin darmadağınık, rahatsız edici hâle gelmesine yol açar. Fakat diğer seçenek de, Elloren Gardner, hayatını adaletsizlik ve yalanlara dayalı yaşamak."

Alt dudağımı ısırdım; söyledikleri hoşuma gitmemiş, hatta bazısından nefret etmiştim.

Aniden gözlerini masasındaki kâğıtlara çevirdi ve bir şeyler yazmaya koyuldu; açıkça gitme vaktimin geldiğini ima ediyordu.

İki kolumun altındaki kalın kitaplara sıkı sıkı sarılıp odasından çıktım.

Ninova

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Damion Bane

O gecenin ilerleyen saatlerinde, patates soyarak yaklaşık iki saat ve eczacılık laboratuvarında harıl harıl çalışarak da birkaç saat geçirdikten sonra, Kuzey Kulesi'ne doğru yürümeye koyuldum. Soğuk, rüzgârlı arazide yarı yola geldiğimde Profesör Kristian'ın verdiği kitapları mutfakta bıraktığımı fark ettim.

Kitapları almak için mutfağa döndüğümde saat gece yarısını geçiyordu. Daha önce bu kadar geç saatte dışarıda kalmamıştım ve Üniversite'nin bu kadar sessiz ve tenha olması ilginçti; sadece orada burada dolanan birkaç öğrenci vardı, yer yer de pencerelerin ardından fener ışıkları görülüyordu.

Mutfak kilerine açılan kapıyı ittiğimde, genel olarak sessiz olan mutfakta boğuk konuşma sesleri kulağıma çalındı. İkinci kapının yanında duraksadım, gecenin köründe burada kimin olduğunu merak etmiştim.

"Lütfen... lütfen bırak gideyim," diye yalvardı genç bir kadın, hafifçe ağlayarak.

"Neden öyle bir şey yapacakmışım?" diye sordu kadife gibi bir ses.

Önümdeki kapıya yavaşça yaklaşıp penceresinden diğer tarafa baktım. Sesin kime ait olduğunu gördüğümde midem düğüm düğüm oldu.

Fallon'ın abisi Teğmen Damion Bane'di bu; siyah askeri kıyafeti üzerindeydi, gümüşi şeritler işlenmiş pelerini ve kolundaki beyaz pazubent dikkat çekiyordu. Gece yerleri silen menekşe rengi tenli Urisk kız Olilly'yi kolundan tutmuştu. Fallon'ın odasından kovduğu kızdı bu.

"Gitmem lazım. Lütfen bırak beni," diye yalvardı Olilly, incecik kolunu sıkıca saran elden kurtulmaya çalışarak.

Kalbim küt küt çarparken içimi sel gibi bir öfke doldurdu. *Trystan.* Trystan'ı bulmam gerekiyordu. Tıpkı Damion gibi o da Beşinci Seviye'ydi. Pek bir eğitimi yoktu ama yine de...

"*Sende* kız kardeşime ait olan bir şey var," dedi Damion gülümseyerek. "Yani şimdi senden ne istiyorsam onu yapacaksın, yoksa seni hırsızlık yaptığın için şikâyet ederim ve Adalar'a gönderilirsin."

"Ben hiçbir şey almadım ki. Yemin ederim." Ağladığı için sözcükleri boğuk çıkıyordu.

"Sakin ol bakalım," diye mırıldandı Damion, parmağını Olilly'nin tuniğinin düğmelerine uzatarak. "Fallon'ın bilmediği bir şey canını yakamaz. Sen şimdi benimle geleceksin ve biraz sohbet edeceğiz. Ormanda küçük bir yürüyüşe çıkacağız."

Öfkem içimde fokur fokur kaynıyordu. *Lanet olasıca Beşinci Seviye.*

Bulabildiğim en büyük tavayı alıp ahşap sapından tutarak salladım ve mutfak kapısına yöneldim.

Uyduruk silahımı tutarak mutfağa daldım. Damion dönüp şaşkınlıkla bana bakarken bir patırtı koptu ve mutfağın ortasından hızla geçen bir bulanıklık Damion'a çarptı.

Damion kızdan uzaklaşıp inleyerek bir masanın üzerine düştü.

Yvan Guriel tepesinde duruyordu ve Damion'ın asası da elindeydi. Yvan asayı tuttuğu gibi ekmek fırınının ateşine attı. Açık kapıdan içeriye soğuk hava hücum ederken Yvan'ın az

Ninova

önce taşıdığı odunlar kapının yakınlarında her yere saçılmış vaziyetteydi.

Şaşkınlıktan dengemi kaybederek gözlerimi kırpıştırdım. Yvan nasıl bu kadar *hızlı* hareket etmişti? Bu kadar hızlı olması imkânsızdı.

Yumruklarını sıkıyordu ve her an Damion'ın üzerine atılmaya hazırmış gibi bedeni kasılmıştı, yeşil gözlerinden ateş saçıyordu.

Damion önce ona, sonra bana baktı; ağlayarak baharat raflarına doğru kaçan Olilly'yi görmezden gelmişti. Gülümseyip masadan kalktı, sonra da durup şık kıyafetlerini silkeledi.

"Gece atıştırmalığı mı hazırlıyorsun?" diye sordu bana gülerek.

Ağır tavayı tutmaktan kolum ağrımaya başlamıştı ama umurumda değildi. Doğruca Damion'ın kafasına indirmekten hiç çekinmezdim.

"Mutfaktaki kızlardan uzak dur," dedim sertçe.

Onunla ve bazı diğer askerlerle ilgili bir sürü şey duymuştum. Onlarla yalnız kalacak kadar şanssız Urisk kızlara akbaba gibi üşüşüyorlardı. Mutfak işçileri benimle doğrudan konuşmuyorlardı belki ama *etrafımda* konuşuyorlardı ve benim de kulaklarım duyuyordu.

"O kız hırsız," dedi Damion havadan sudan sohbet eder gibi, parmaklarını ona bakmadan kıza doğru sallayarak. "Benimle gelecek. Kız kardeşimden bir şey çaldı. Bir portre."

Ah, Kadim Varlık aşkına. İçim suçlulukla doldu. *Lukas'ın kırılan portresi pelerinimin cebinde. Olilly'nin düştüğü durum tamamen benim hatam.*

Düşürmekten korkarak tavanın sapını biraz daha yüksekten tuttum. "Fallon'ın portresini o almadı," dedim, kalbim çarparken. "*Ben* aldım."

Kaşları havalanırken gözlerinde kötücül bir bakış belirdi ve kısa bir kahkaha attı. "Kardeşimin Lukas Grey portresi *sende* mi yani?"

Ninova

"Evet. Evet, bende."

"İkinizin arasında ne kadar da ilginç bir rekabet var," dedi, bana karanlık bir bakış atarak.

Kırık portre parçalarını pelerinimin cebinden çıkarıp diğer elimle de tavayı tutarak yanma gittim ve parçaları uzattığı avucuna bıraktım.

Ürpertici bir edayla gülümsedi. "Kardeşimin buna gülüp geçeceğini sanmıyorum."

"Evet, ben de hiç sanmıyorum," diye karşılık verdim dümdüz bir sesle.

O giderken uzun bir nefes verdim, sonra da dönüp gözlerini bana dikmiş Olilly ve Yvan'a baktım; Olilly dehşet içindeydi ve olduğu yerde donakalmıştı, Yvan'ın gözlerinde ise bir duygu fırtınası vardı.

"Kitaplarımı burada unutmuşum da," diye açıklama yaptım zayıf bir sesle, zihnim Fallon'ın yakında beni ne gibi yollarla öldüreceğine dair düşüncelerle çalkalanıyordu. Bir de hâlâ Yvan'ın o inanılmaz hızına şaşırıyordum.

Ağır hareketlerle tavayı masalardan birine bıraktım. Mutfağa ölüm sessizliği çökmüştü ve Olilly'nin kan çanağına dönmüş gözleri dikkatimi çekti, dudaklarının kenarlarında da belli belirsiz benekler vardı.

Kızıl Grip.

Bir süredir bazı mutfak çalışanlarının bu hastalığa yakalandığının farkındaydım. Tedavisi kolay ama pahalıydı. Onlara gizlice ilaç getirmeye çalışmıştım ama hiçbiri bana duydukları korkuyu aşamıyordu.

Belki Yvan da buradayken o alır.

Durup tuniğimin cebinden bir ilaç şişesi çıkardım ve kıza uzattım. "Olilly, bunu senin için yaptım."

Olilly irkilip geri çekildi ve başını sertçe iki yana salladı. Gözlerinde apaçık bir dehşetle Yvan'a baktı.

Ninova

Yvan sırtını bana dönüp bir elini Olilly'nin koluna koydu ve bir şeyler mırıldandı; söylediklerini anlayamayacağım kadar kısık sesle konuşmuştu. Ona karşı çok nazikti, uzun parmaklarıyla saçını öyle şefkatle okşuyor, onu yatıştırırken sesi öyle tok ve yankılı çıkıyordu ki. Bu durum her zamanki huzursuzluğu dağıttı ve içimde sıcacık bir his belirdi.

Hıçkırmaya başlayan Olilly titreyen, incecik elini kaldırıp gözlerini sildi. Yvan'a yalvarır gibi baktı. "Beni takip edebilir. Ya takip ederse?"

"Ben sana göz kulak olurum," diye güvence verdi Yvan, alçak ve yatıştırıcı bir sesle. "Tamam mı?"

Olilly burnunu çekip başını onaylar gibi salladı.

"Hadi bakalım," dedi Yvan, zar zor duyulabilen bir sesle. "Eşyalarını topla."

Olilly tekrar başıyla onayladı; duruşundaki gerginlik az da olsa hafiflemişti. Bana bir kez daha korku dolu bir bakış attı, sonra da arka taraftaki kilere geçip gözden kayboldu.

İç çekip Olilly'nin gittiği tarafa endişeyle baktım. "Belki sen verebilirsin," dedim, ilacı Yvan'a uzatarak. Duygularım içimde arapsaçına dönmüş hâlde nabız gibi atıyordu. "Benden alamayacak kadar korkuyor."

Sert ifadesinde hiçbir yumuşama olmadı.

"*Norfür* tentürü," dedim. "Ne kullandığını gördüm. Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki iyileşmesini sağlamayacak. *Bu* iyileştirir ama." Vermeye çalıştığım ilacın işe yarayacağına emindim. Pahalı Gardnerya ilacı. Olilly'nin parasının asla yetmeyeceği bir ilaç.

Yvan öylece durup gözlerini kırpıştırarak bana baktı. Fakat sonra gelip ilacı aldı, benimkilere değen parmakları sıcacıktı ve nabzım hızlanırken tenim karıncalanmıştı. Şişeyi pantolonunun cebine koyarken yeşil gözleri benimkilere kilitlendi.

Ninova

Aniden utanarak gidip yakındaki masanın altından kitaplarımı aldım ve doğrulduğumda Yvan'ın hâlâ beni izlediğini fark ettim, sanki bir şeyleri çözmeye çalışıyormuş gibi alnı çatılmıştı.

"Bu çok... cesurcaydı. Az önce yaptığın yani," dedim çekingen bir sesle, Profesör Kristian'ın kitaplarına sarılarak.

"Sen de Beşinci Seviye bir Gardneryalı Büyücü'ye saldıracaktın," dedi sorgular gibi değil de açıklama yapar gibi. "Tavayla."

Savunmacı bir tavırla çenemi kaldırdım. "Şey, evet. Öyle yapacaktım." Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atarken o yoğun bakışlarından gözlerimi kaçırmamak için savaş veriyordum.

Bir an için bir şey söylemek istiyormuş gibi göründü. Fakat bunun yerine dönüp bir rafta baharat kavanozlarının yanında duran kendi kitaplarını aldı.

O sırada kilerden çıkan Olilly pelerin giymişti ve omzundan bir çanta sarkıyordu. Benimle göz göze gelmemeye çalışarak arka kapıya koşturdu ve Yvan'ın peşinden gelmesi için kapıyı açık tuttu.

Ona bir bakış atan Yvan duraksadı. Tekrar bana baktığında sert yüz ifadesine şimdi bir karmaşa hâkimdi. "İyi geceler, Elloren," dedi kaskatı ve soğuk bir tavırla, sonra da Olilly'nin peşinden gecenin karanlığına doğru ilerledi.

İsmimi söyleyince afallamış, sessizliğe gömülmüştüm.

Geniş ve dümdüz sırtına bakarak gidişini izledim, davranışlarındaki yumuşama içimi ısıtmıştı.

Bir yandan da hâlâ nasıl o kadar hızlı hareket edebildiğini merak ediyordum.

Öksürük ilaçlarını ezberlemek için en az bir saat kadar vakit ayırmam gerektiğini biliyordum. Özellikle de Profesör Kristian'la onca saat geçirdikten sonra ders çalışmaya zaman ayırmam gerekiyordu.

Kuzey Kulesi'ndeki loş odamda oturuyordum, önümdeki masada eczacılık kitabım açıktı ve şafak sökmek üzereydi. En

Ninova

az birkaç saat uyumam da gerekiyordu ve ders çalışmak için vaktim kalmayacaktı. Fakat bir türlü odaklanamıyordum. Profesör Kristian'ın verdiği tarih kitaplarından oluşan kule sanki sessizce beni bekliyordu ve o yasak çekiciliklerine karşı koymakta zorlanıyordum.

Bu kitapların sadece elimin altında olması bile ihanet gibi geliyordu. Özellikle de Kelt tarih kitaplarından dolayı. Keltler nesiller boyunca halkıma baskı uygulamıştı. Onlardan birinin yazdığı bir tarih kitabını nasıl okuyabilirdim?

Fakat sonra Ariel'a baktım; tavuklarından biriyle birlikte uyuyakalmıştı. Ardından Wynter'a döndüm; yıpranmış kanatlarını ince bedenine sarmış vaziyette uyuyordu. Olilly'yi düşündüm; ne kadar kötü durumda olduğunu ve benden nasıl da korktuğunu. Bir de Yvan'ın ilk defa adımı söylemesi.

Zekice olan şeyi değil tehlikeli olanı yapmaya karar verdim.

Eczacılık kitabımı bir kenara itip Profesör Kristian'ın tarih kitaplarından birini önüme çektim ve okumaya başladım.

Ninova

Ninova

ÜÇÜNCÜ KISIM

Ninova

GİRİŞ

Vyvian Damon gözlerini ondan alamıyordu.

Marcus Vogel Konsey Odası'na hâkimdi. Sert bakan gözleri yemyeşil alevlere benziyor, Vyvian'ın içinde heyecan dalgalarının köpürmesine yol açıyordu.

Onu desteklemeyenlerin içineyse korku salıyordu. Vyvian bundan emindi.

Baharda seçimi kazanacak.

Konsey üyelerinin koltukları, Vyvian'ın iki yanından yükselen ve çapraşık dalları tavana uzanan zımparalanmış demirağaçlarının arasındaydı. Kavisli Konsey platformu da koltuk sıralarına bakıyordu ve bugün Konsey Salonu Büyücülerle doluydu; neredeyse hepsinin kolunda beyaz pazubent vardı.

Vogel pazubentleri.

"Erkek Icaral nerede?" diye sordu Vogel ürkütücü bir sakinlikle; ezici bakışları, Yüksek Büyücü referandumu için hainlerin tercihi ve Konsey'in ordudaki delegesi olan Konsey Büyücüsü Phinneas Callnan'ın üzerindeydi.

Büyücü Callnan da Vogel'a sertçe baktı, bir yandan da çenesini sıkıyordu. "Henüz bulunabilmiş değil."

Kalabalık odada sıkıntılı mırıltılar yükseldi.

"Kadim Varlık bu Kehanet'i kulaklarımızda çınlasın, aklımızdan çıkmasın diye gönderdi," dedi Vogel; sözcükleri Vyvian'ı titreten bir sıcaklıkla, hararetli bir ateşle yanıyordu sanki. "Giderek daha da yüksek sesle çınlasın diye." Vogel elin-

deki *Kadimler Kitabı*'nı kaldırdı. "Ama siz yine de O'nun Kutsal Sesini görmezden geliyorsunuz."

Büyücü Callnan ayağa kalktı, gözlerinde büyük bir öfke ateşi vardı. "Ne cüretle inancımı sorgularsın!" İşaret parmağını sertçe yukarıya doğrulttu. "O'nun Kutsal Sesini kimsenin görmezden geldiği yok!"

Vogel bir yılan kadar durgunlaştı. Tekrar konuştuğunda, sesi kısık ve ürkütücü derecede sertti. "Kehanet'teki Icaral iblisinin kaçmasına izin verdiğinde O'nu görmezden gelmiş oldun. Kâfir ırkların *Kutsal Büyücüler'e* ait diyarlarda *vahşi hayvanlar* gibi çoğalmasına izin verdiğinde O'nu görmezden gelmiş oldun. Erthia'yı Büyücülerin alması yönündeki *Kutsal Görevini* reddettiğinde O'nu görmezden gelmiş oldun. Keltlerin sınırlarımızdan kaçırılarak geçirilmesine ve Selkilerin burada, Valgard'da satılmasına izin verdiğinde O'nu görmezden gelmiş oldun! Irkların birbirine karıştığı ve *Icaral iblislerinin serbestçe dolaştığı* ahlaksız bir Üniversite'yi desteklediğinde O'nu görmezden gelmiş oldun!"

Konsey Odası'nda patlak veren öfkeli bağırışlar, yavaşça zemini sarsarak gürleyen bir tezahürata dönüştü.

"*Vogel! Vogel! Vogel! Vogel!*"

Kindar bir ateşle gözü dönen Vyvian diğer Büyücü Konseyi üyelerine baktı. On ikisi de oradaydı, ortada da eli ayağı tutmayacak kadar yaşlanmış Yüksek Büyücü Aldus Worthin oturuyordu. Vyvian beyaz sakallı Yüksek Büyücü'ye gözlerini kısarak baktı. Adam deliye dönmüş kalabalığı hayretler içinde izliyordu. Vyvian küçümsercesine homurdandı.

Tarihi eser oldu artık.

Vyvian kafasında bir hesaplama yaptı. Beyaz pazubentli beş Konsey Büyücüsü Marcus'un yanındaydı; kendisi, Büyücü Gaffney, Büyücü Greer, Büyücü Flood ve Büyücü Snowden. Altı kâfir Büyücü de Yüksek Büyücü Worthin ve onun giderek dinden çıkan fikirlerinin yanındaydı; kâfir ırkların ve

Ninova

şekildeğiştirenlerin Büyücü topraklarında yaşamasına izin veren sınırlar, ırklar arası evlilik yasağını esnetme, sapkın Amazakaran'la ticaret yapma, ırklarını kirleten Üniversite'yi destekleme gibi fikirlerdi bunlar. Belki en iğrenci de Icaral iblislerinin var olmasına bile izin vermekti!

Vyvian odanın yan tarafına, kel Rahip Alfex'in kenarda beklediği yere baktı. Adamın rahip cübbesinin kolunda beyaz bir pazubent vardı.

Konsey'deki bir sonraki boş yer için en uygun kişi.

Vyvian gülümsedi.

Vogel kazanırsa ve böylelikle boşalan Konsey koltuğuna Rahip Alfex geçerse, Vogel Konsey'deki çoğunluğun desteğini kazanmış olurdu. Yediye karşı altı.

Ve böylece dünya değişirdi.

Ninova

BİRİNCİ BÖLÜM

Büyücü Konseyi Gazetesi

Her boş ânımda tarih okuyordum ama pek boş vaktim olmuyordu, Fallon'ın buzlarıyla öldürülme korkusunun nefesini her an ensemde hissediyordum.

Önümde öksürük şurubu kaynarken Urisk tarihi okuyor, zalim Faelerin Urisk halkının üzerine elementleri nasıl saldığını, büyük ve girdap gibi esen rüzgârlarla bütün köyleri nasıl birbirine kattıklarını, Urisk balıkçıları fırtınalarla nasıl yok ettiklerini anlatan metinleri inceliyordum.

İlaç formüllerini ezberlemem gerekirken Fae tarihi okuyor, barbar Uriskler ve onların vahşi ejder müttefiklerinin Fae şehirlerini nasıl ateşe verdiği, devasa ejderhaların uzun pençeleriyle Fae çocukları nasıl parçaladığına dair hikâyelere gömülüyordum. Bunlardan sonra da zalim Kelt istilacıların demirden silahlarıyla Faelere zarar veremeden nasıl da hızlıca bastırıldıklarına dair anlatılar geliyordu.

Şimdi de pekmezli puding karıştırırken Kelt tarihi okuyordum; kitabımı ocağın hemen üzerindeki rafa koymuştum ve pudingin yüzeyinde aç balık ağızları gibi beliren baloncukları kısmen görmezden geliyordum. Saldırgan Faelerin kadim Keltlerin gemilerini ele geçirip onları diz çökmeye zorladığını,

aileleri birbirinden ayırdıklarını ve hepsini köleleştirip zincirlediklerini öğrenmiştim.

Çığlık atmak istememe sebep olacak kadar kafa karıştırıcı bilgilerdi bunlar.

"Mikael Noallan okuyorsun," dedi Yvan dümdüz bir sesle. Bir kucak dolusu odunu ocağımın yanında biriken yığına bıraktıktan sonra duraksadı, yeşil gözleri de parıl parıldı.

Savunmacı bir tavırla ona baktım. *Canım isterse Kelt tarihi okuyabilirim.* "Profesör Kristian birkaç kitap verdi."

Yvan ters bakışlarıma keskin gözleriyle karşılık verdiğinde nabzım hızlandı.

"Böceği boş versene," diye seslendi Iris mutfağın diğer tarafından. Kaslarım geriliverdi.

Unut gitsin. Takılma hiç.

Yvan hızla başını ona çevirdi. "Ona öyle deme."

Mutfağın tamamına sessizlik hâkim olurken kimse kılını bile kıpırdatmıyordu. Hayretler içinde Yvan'a bakakaldım.

Iris öfkeyle alev alev yanan gözlerini Yvan'a dikti; dudakları da kıvrılmış, tiksintiyle titriyordu. "Sen onu mu... *böceği* mi savunuyorsun?" Zar zor konuşabilmişti.

Yvan'ın gözlerinde tehlike kol geziyordu. "Sana *öyle deme* dedim."

Iris'in benden Yvan'a kayan gözleri yaşarmaya başlamıştı; öfkesi saf bir üzüntüye dönüşüyordu.

"Iris." Yvan yumuşayıp uysal bir tavırla elini uzattı.

Başını şiddetle iki yana sallayan Iris ise gözyaşlarına boğuldu ve elindeki bezi bir kenara fırlatıp koşarak mutfaktan çıktı.

Yvan bir anlığına bana yoğun bir bakış attıktan sonra Iris'in peşinden gitti.

Kalbim küt küt atarken mutfak çalışanları yavaşça ve dikkatlice işlerinin başına döndü. Bir yandan da temkinli ifadelerle bana bakıyorlardı.

Olup bitenler karşısında tamamen afallamıştım ve tencerelerden birinin kaynamaya başladığını fark edince dalgın bir tavırla uzanıp eldiven kullanmayı unutarak demir sapını kavradım.

Avucum dağlanırken çığlık atıp geri kaçtım, elimi de vücuduma bastırdım. Acı koluma yayılırken avucuma şöyle bir baktığımda kırmızı bir yarım ayın oluşmaya başladığını gördüm.

Herkes beni yok sayıp işine devam etti. Gözlerimi kırpıştırarak biriken yaşları bastırdım ve bileğimi kavrayarak ocağa döndüm; hem acıdan hem de diğerlerinin kasıtlı kayıtsızlıklarından dolayı incinmiştim.

Tuniğimin hafifçe çekildiğini hissettim.

Dönüp baktığımda Olilly'nin irileşmiş, ametist rengi gözleriyle bana baktığını gördüm. Bakışları net, teni kırmızı lekelerden arınmış hâldeydi.

İlacı kullanmış.

"Al, Büyücü," dedi usulca. Cebinden içinde merhem olan küçük, cam bir kap çıkarıp açtı ve bana uzattı. "Yanıklar için."

Gözyaşlarım daha da birikirken ezici bir minnet duygusuna kapıldım.

Çatlayan sesimle, "Teşekkür ederim, Olilly," dedim, yumuşacık merhemi şimdiden sertleşmeye başlamış yanığıma sürerken, acı hemen hafiflemişti.

Ona atılan kınayıcı bakışlara aldırış etmedi bana belli belirsiz bir gülümsemeyle baktı.

"Bu hafta çıkan *Büyücü Konseyi Önerge ve Kararları*'ndan bir tane almak istiyorum," dedim Gardneryalı arşivciye.

Aynı akşamın ilerleyen saatleriydi, sol elime ince bir bandaj sarılıydı ve Olilly'nin merhemi sayesinde yanma hissi hafifleyip sinir bozucu bir batmaya dönüşmüştü.

Buraya gelirken yol boyunca Olilly'nin Gardneryalılara duyduğu sarsıcı korkuyu düşünmüştüm. Zorlandığı esareti.

Ninova

Utangaç bakışlarını, nazik tavırlarını. *Bir de o kadar küçük ki... hayatının geri kalanını köle olarak geçirmekle yüzleşemeyecek kadar küçük.*

Profesör Kristian haklı, diye düşündüm. *Kendi hükümetimin neler yaptığını düşünmeye başlamam lazım.* Buna başlamak için en iyi yer de Gardnerya Arşivleri'ydi.

Arşivci gözlük takıyordu ve ak saçını gevşekçe topuz yapmıştı, bana beğeniyle bakıyordu. Kolunu saran beyaz bir kurdelesi vardı.

"Çok üzgünüm, Büyücü Gardner," dedi mahcup bir gülümsemeyle. "Hepsi alındı." Parmağını narince sallayarak odanın karşısındaki masada duran kâğıtlara gömülmüş kambur, suskun Büyücü'yü işaret etti.

Tierney.

Arşivciye teşekkür edip Tierney'nin masasına gittim. Bu geç saatte Gardnerya Arşivleri'nde çok az kişi vardı ve ışıklar da yumuşak, kehribar rengi bir parıltıdan ibaret kalacak şekilde loşlaştırılmıştı.

"Bitirdiğinde şunlara bakabilir miyim?" diye sordum doğruca.

Tierney başını kaldırıp bana baktı, ifadesine her zamanki suratsız alaycılığı hâkimdi. "Politikayla ilgilenmediğini sanıyordum."

"Fikrimi değiştirdim."

Keskin bakışları koluma kaydı. "Hâlâ pazubendin yok."

Ben de onun koluna baktım. "Senin de yok."

Gözlerini kıstı. "Marcus Vogel umarım alev alev yanan cehennemlerde çürür," diye fısıldadı sertçe.

Bir an için öylece kalıp şaşkınlıkla baktım. "Yani ben o şekilde ifade etmem sanırım ama kesinlikle onun Yüksek Büyücü olmasını istemiyorum."

Şimdi hayretle bakma sırası ondaydı; hakkımda ne düşüneceğine karar veremiyordu sanki.

Hiçbir şey söylemeden kenara kaydı ve birlikte okuyabilmemiz için bana yer açtı.

Büyücü Konseyi Önerge ve Kararları o kadar sıkıcıydı ki içimin geçmemesi için birkaç kez dilimi ısırmak zorunda kaldım. Ufacık gazetenin büyük bir bölümü, Konsey binasına, nakliyatlara ve askeri sözleşmelere dair sıkıcı detaylarla doluydu.

Fakat sonra Marcus Vogel tarafından sunulan ve Phinneas Callan'ı destekleyen çoğunluk tarafından reddedilen önerge dikkatimi çekti.

"Şuna baksana," diye fısıldadım işaret ederek. "Vogel büyü-bağlanmayı on sekiz yaş için zorunlu yapmak istiyor."

Tierney'nin gözlerinin etrafı gerilirken ağzını bükerek suratını ekşitti. "Aylardır bunu zorluyor zaten. Bağlanmayı reddedersen Konsey senin için birini seçecekmiş."

İddiaya varım ki Vyvian halam bu önergenin kabul edilmesi için can atıyordur.

"Kaç yaşındasın, Tierney?" diye fısıldadım tereddütle.

Titrek bir nefes aldı, yüz ifadesi sıkıntılıydı. "On sekiz." Sesinde bir baltanın yere indirilmesini andıran net ve kaçınılmaz bir tını vardı.

Yutkunduğum sırada sırtımdan aşağı huzursuz edici bir ürperti süzüldü. Bir kolumla kendime sarılıp gazeteye şöyle bir baktım.

Marcus Vogel tarafından sunulan bir önerge daha vardı; Loncalara kabul için her Büyücü'ye demir testi yapmak.

Tierney'ye baktım. Arkasına yaslanmış, sanki Vogel'ın sebep olduğu felaketin zihnime tamamen yerleşmesini bekliyormuş gibi karanlık bir sabırla okumamı izliyordu.

Artık uykum tamamen açılmıştı, sayfayı işaret parmağımın ucuyla takip ederek okudum.

Marcus Vogel Gardnerya'da çalışma belgesi olmayan Urisklerin idam edilmesine yönelik –ve reddedilen– bir yönerge daha sunmuştu. Bir de yine onun tarafından sunulan ve karar olarak

Ninova

geçen, Altıncı Bölük'ün kışlasını ateşe veren Kelt Direniş grubunun idam edilmesi yönergesi dikkatimi çekti. Kabul edilen bir başka yönerge de bazı Uriskleri doğuya kaçıran iki Direniş işçisinin idamıydı.

İçimde inceden bir korku peyda olmaya başladı. *Görünüşe göre Vogel idamlara çok düşkün.*

Yine Marcus Vogel tarafından sunulan ve kabul edilen son bir önerge daha vardı: Uriskli kadınlara –hatta burada yasa dışı olarak bulunanlara bile– af çıkarma tekliflerine misilleme olarak Amazakaran'la ticareti kesmek. Amaz lideri Kraliçe Alkaia'nın şöyle dediği belirtiliyordu: "Kaledonya Dağları'nın Özgür Halkı Amazakaran, herhangi bir kadının köleleştirilmesini kabul etmeyecektir." Buna ek olarak Amazlar, melez veya tam Fae kanı taşıyan tüm kadınlara da af çıkarma gibi "kışkırtıcı ve çirkin" bir karar almıştı.

Parmağım ihtiyat ve ümitle önergenin üzerinde dururken Tierney'ye baktım.

Yüzü gerilmişti ve dikkatle arşive bakıyordu; arşivci odanın karşı tarafında dosya dolduruyordu, sırtı bize dönüktü. Sonra Tierney bana yan bir bakış attı. "Amazlar erkeklere af çıkarmıyorlar," diye fısıldadı, boğuk ve zor duyulan bir sesle.

Tierney'nin babası. Ve erkek kardeşi. Onlar da mı Fae?

"En azından biz Verpakya'dayız." Onu yatıştırmak istedim. "Ailen buraya gelebilir belki?"

Tierney bana inanamıyormuş gibi bakıyordu. "Siyaseti hiç takip etmiyorsun, değil mi?"

"Hayır... Eskiden hiç bakmazdım," diye kekeledim, endişeye kapılarak.

Bıkkın bir tavırla nefes verdi. "Verpakya Konseyi'nin seçimi geçen ay yapıldı. Şimdi çoğunluk Gardneryalı. Tarihte ilk kez."

"Ama hâlâ Verpakya sonuçta," diye karşı çıktım. "Burada kültürlerin kaynaşması söz konusu. Tek bir ırkın çok büyük etkisi olamayacağı kadar fazla ırk var..."

Ninova

"Siyaseti takip etmiyordun çünkü etmene gerek yoktu," dedi sertçe, içerlediği sesinden belliydi. "Belli de oluyor zaten. İnanılmaz derecede safsın." Eğilip bana yaklaştı, gözlerinde alev alev yanan bir meydan okuma vardı. "Sizin halkınızda çok büyük aileler var. Çünkü bütün dünyayı ele geçirmeniz gerekiyor ya."

"*Bizim* halkımız," diye uyardım telaşla. Etrafa dikkatle bakınıp kimsenin bizi duyacak mesafede olmadığını ve bize dikkat etmediğini görünce rahatladım.

Tierney kamburunu çıkarıp sert bir fısıltıyla konuştu: "Verpakya'da yaşayan ve buraya yerleşen Gardneryalı sayısı her yıl artıyor. Verpakya Konseyi'nde de bu şekilde çoğunluğu kazandılar. Bu bahar Vogel seçimi alırsa..." Durup gerginlikle yutkundu. Gözlerindeki ateş sönüvermiş, geriye sadece saf korku kalmıştı. "Seçimi alırsa Verpakya Konseyi onun peşi sıra düşer. Gardneryalı üyeler gerçek bağlılıklarını göstereceklerdir. Geri kalanlar da haklı korkularını."

"Yani Vogel kazanırsa," diye akıl yürüttüm endişeyle, "bu sadece Gardnerya'yı değil çok daha fazlasını etkileyecek." Vogel'ın önergelerini düşündüm; hepsi de bütünüyle ve feci hâlde sertti. Onunla karşılaştığım gün hissettiğim o karanlık boşluk, gözlerinin benimkilere kenetlenmesi, tüm bunlar zihnime üşüştü. Bir de o ürkütücü ölü ağaç görüntüsü.

Sanki o simsiyah boşluğu bu odaya ve ötesine yayılmıştı. Sabırla toplanıp her şeye sızıyordu.

Ürperdim ve kollarımı ovuşturarak ısınmaya çalıştım.

Tierney'nin gözlerinde katıksız bir korku vardı. "Elloren, olur da Vogel kazanırsa dünya değişir."

Batı Diyarı'nın tamamı, bir anda Gardneryalı olmayan herkes için koca bir tuzak hâline gelirdi.

"Önce Icaralları avlarlar," diye fısıldadı hissiz bir sesle. "Sonra da Uriskleri ve Keltleri..." Sesi çatlayınca durdu.

Sarsılmış bir hâlde sözünü tamamladım. "Ve sonra da Faeler için gelirler."

Ninova

İKİNCİ BÖLÜM

Randall Greyson

Ertesi sabah eczacılık laboratuvarına gittiğimde Tierney'nin her zamanki masamızda beni beklediğini gördüm, gözlerinde yoğun bir panik vardı.

Bugün derse erken gelmiştik. Gesine bir grup beyaz pazubentli eczacılık çırağıyla sessiz sessiz bir şeyler konuşuyor, dört genç kadın da yanlarından geçtiğim sırada bana sıkıntılı bakışlar atıyordu.

Tierney'ye yaklaşırken laboratuvar masamıza baktım.

Kemanım kutusu açık vaziyette masanın ortasında duruyordu.

"Tierney," dedim sorgular bir sesle, "neden..."

"Ben koymadım," dedi hızlıca, gözlerinde panik dolu bir bakış vardı.

Midem bulanmaya başlarken bütün vücudum gerildi.

Fallon. Nasıl oldu da kardeşlerimin odasından alabildi?

Hemen kendimi toparlayıp temkinli bakışlarla durumu değerlendirdim. "Büyük intikamı bu mu yani?" Gesine ve diğer çıraklar duyabilsin diye biraz yüksek sesle homurdandım. "İntikam olarak kemanımı bir yerden alıp başka bir yere mi koyuyor?"

Onlara küstahça bir gülümsemeyle bakıp kemanımı aldım. Kaldırmamla birlikte enstrüman ikiye ayrıldı; tam ortadan kırılmıştı.

Tıpkı Lukas'ın portresi gibi.

İçim ezilirken rengimin attığını hissedebiliyordum.

"Çok üzgünüm, Elloren," dedi Tierney acılı bir sesle, sesini alçak tutarak. "Senin için önemli olduğuna eminim." Gesine ve diğer kızlara somurtarak baktı, kıstığı gözleri incecik birer çizgi hâlini almıştı. "Yoksa böyle bir şeyle uğraşmazdı."

Yaşlar gözlerimi yakarken güçlükle, boğulur gibi konuşabildim. "Önemliydi, evet." *Üstelik bir daha asla Edwin amcamla birlikte keman yapamayacağım.*

Dudaklarım titriyordu ve acınası duruma düşüp hıçkırıklara boğulmadan daha fazlasını söyleyemezdim.

Gesine ve diğer kızların gözleri bana kilitlenmişti; dördü de kötü niyetli gülümsemelerini zar zor bastırabiliyor, altüst olmamı bekliyorlardı.

Hayır. Onlara bu zevki tattırmayacaktım.

"Ne yapacaksın?" diye sordu Tierney endişeyle.

"Hiçbir şey," dedim, öfkem sertçe toparlanmamı sağlıyor, gözlerimi dağlayan yaşları yok ediyordu. "Fallon'ın o çarpık zihniyetiyle baktığımda şimdi ödeştiğimizi düşünüyorum." Kemanımı aldım ve yüzüme zorla yerleştirdiğim titrek, cüretkâr gülümsemeyle Gesine ve arkadaşlarına baktım, sonra da tamir edilemeyecek şekilde kırılmış kıymetli kemanımı sakince kutusuna koydum.

Ellerimdeki tozları silkeleyip Tierney'nin yanma oturdum ve dönüp baktığımda, büyük bir endişeyle gözlerini kırpıştırarak beni izlediğini gördüm.

Bakışlarına geniş, ürpertici bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Düşündüm de, sanırım şu Yul Dansı'na gidebilirim artık."

Ninova

✶

İki gün sonra, akşam çökerken, ana Üniversite arşivinin kuytu bir girintisinde Jarod Ulrich'le oturuyordum. Önümüzdeki ahşap masanın üzerinde kimya notları, kâğıtlar, kalemler ve mürekkep vardı. Fallon Bane'e duyduğum ve giderek büyüyen nefret, ders çalışma gerekliliğimin önüne geçmemeliydi ama bir türlü bir kenara bırakamıyordum.

Parçalanmış kemanımla karşılaşmamdan kısa süre sonra doğruca kardeşlerimin odasına gitmiştim. Sadece Trystan oradaydı ve kapıyı açıp da hâlimi gördüğünde endişeye kapılmıştı; bütün bedenim akkor bir öfkeyle titriyordu.

Fallon beni gerçekten yaralamıştı. Ciddi anlamda acıtan bir yerden vurmuştu. Yavaş yavaş bunun uzmanlık alanı gibi bir şey olduğunu anlıyordum.

Trystan sessizce bir adım gerileyip kapıyı biraz daha araladı. İçeriye adımımı attığımda görmesi için kemanımın kalıntılarını çıkardım.

Üzerinden teller sarkan parçaları eline alırken gözleri irileşmişti.

"Fallon Bane'in işi." Her kelimeyi tükürürcesine söylemiştim.

Bana şaşkınlık dolu bir bakış attı, sonra da dikkatini tekrar kemana verdi. "Çok temiz kesilmiş," dedi hayretle, parmağını dümdüz kenarda gezdirip inceleyerek. "Testere kullanmış olmalı."

"Veya kötücül bir büyü," dedim kısık sesle, içimden dalgalar hâlinde nefret yayılıyordu.

"Bir terslik olduğunu anlamıştım," dedi Trystan, başını iki yana sallayarak. "Dün gece buraya geldiğimde kapı kulpu o kadar soğuktu ki dokununca canım yandı."

Tabii ki öyleydi. Buz Cadısı'nın numarası.

"Kemanımı burada bıraktığımı nereden bilebilir?" diye sordum.

Trystan omuzlarını silkti. "Temizlikçi kadınlar belki. Girip çıkıyorlar, keman kutusunda da adın yazıyor."

Fallon Verpax'taki hizmetlilerin hepsine korku salmıştı elbette. Ariel Haven oda arkadaşım olduğundan bazı eşyalarımı buraya koyduğumu tahmin etmek de zor değildi.

"Yatıp kalkıp," dedim kısık, tehditkâr bir sesle, "büyü gücüm olmadığına dua etsin."

Beni dikkatle süzen Trystan keman parçalarını masasına bıraktı. "Rektör Yardımcısı'na gidip şikâyette bulunmak ister misin?"

"Hayır," dedim sertçe. "Fallon'ın kafasını dondurmanı istiyorum. Veya ateşe vermeni. Bunu yapabilir misin?"

Trystan derin bir nefes alıp her zamanki ölçülü sakinliğiyle bana baktı. "Şey... evet. Yapabilirim, Elloren. Ardından da Üniversite'den atılırım. Böyle küçük bir detay var."

Ona huysuz bir bakış atıp mağlup bir edayla kendimi yatağına bıraktım.

Trystan da hemen yanıma oturdu. "Aslında Diana Ulrich'i yanına çekebilirsin."

Ona soru sorarcasına baktım.

Trystan'ın dudağı güler gibi hafifçe kalktı. "Görünüşe göre Diana, Fallon'ın kafasını bir kazığa geçirip şehrin giriş kapısına asmak istiyormuş. *Kargalar ziyafet çeksin diye.* Onun sözleri, benim değil."

Buna sırıtmadan edemedim. Diana'nın vahşi düşüncesinde hem cesaret hem de karanlık bir memnuniyet bulmuştum.

Jarod'ın kalemini *pat pat pat* vurması beni şimdiki zamana döndürdü.

Masaya eğilmiş, kimya notlarımı temize çekiyordu, el yazısı düzgün ve sıkışıktı. Diana artık kendi notlarını onunla paylaşmadığı için benimkilere ihtiyacı vardı.

Ninova

Diana ilk başta Profesör Volya'yı hakir görse de sonradan bu tavrını değiştirmiş ve profesörümüzün ne kadar bilgili olduğunu fark etmişti. Bunun bir sonucu olarak da dersle ilgilenmeyen ikiz kardeşiyle notlarını paylaşmama kararı almıştı; kendi sözleriyle, Jarod'ın "saçma sapan şiir kitaplarını bir kenara kaldırıp derse odaklanması" gerekiyordu. Bu umulmadık gelişme yüzünden de artık her ders edebiyat üzerine yazışan Aislinn ve Jarod için not almaya başlamıştım.

Jarod aniden başını kaldırdı, burun delikleri açılmıştı. Tam Aislinn uzun bir kitaplığı dönüp görüş alanımıza girdiği anda başını çevirip ona baktı. Bize doğru aceleyle yaklaşan Aislinn'in yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı.

"Sizi bulduğuma çok sevindim." Tedirgin ve nefes nefeseydi.

"Randall seni arıyordu," dedim Aislinn'e, bu sıkıntılı tavrı karşısında kafam karışırken.

"Aslında ben de ondan kaçmaya çalışıyorum," derken gözleri fıldır fıldır kitaplıkların oraları ve gölgeli koridorları tarıyordu.

Küçük, hüzünlü bir kahkaha attım. "Ondan sonsuza dek kaçamazsın. Hele ki onunla büyü-bağlanmayı planlıyorsan."

Yüzü gerildi ve yere baktı, elleri eteğine kenetlenmişti. "Biliyorum."

Aislinn'i sessizce izleyen Jarod doğrulup arkamızdaki bir yere baktı, burun delikleri hâlâ kocamandı.

"Aislinn, her yerde seni arıyordum!"

Aislinn arkasına döndüğünde Randall'ı gördü ve ânında yüzü düştü. "Eh, buldun işte," dedi dümdüz bir sesle ve huzursuz bir beden diliyle.

Randall dönüp Jarod'la beni ciddiyetle süzdü. "Elloren," dedi sertçe. Jarod'a tiksintiyle baktıktan sonra tekrar Aislinn'e döndü.

Bu hareketi beni sinirlendirirken Jarod sakince Randall'a bakıyordu ve yüzü ifadesizdi.

"Bana odanda olacağını söylemiştin," diye yakındı Randall. Güzelce ütülenmiş barut rengi, ipek askeri öğrenci üniforması kalıplı ve yeniydi, koluna da beyaz bir kurdele düzgünce tutturulmuştu. "Seni aramak zorunda kalmaktan hoşlanmıyorum."

Aislinn ona duygusuzca baktı. "Üzgünüm, Randall. Seni zahmete sokmak istememiştim."

"Tamam, peki." Randall burnunu çekti. Jarod'a tekrar yan bir bakış attıktan sonra Aislinn'in kolunu tuttu. "Benimle gelmen gerekiyor."

Aislinn'in yüzünde isteksiz bir ifade belirdi. "Neden? Nereye götüreceksin beni?"

Randall gözlerini kısarak Jarod'a baktı. "Buradan başka bir yere."

Aislinn'in yüzünde derin bir çelişki belirdi ve kolunun altında, Jarod'ın kimya notlarının altına koyduğu şiir kitabının aynısından olduğunu fark ettim.

"Sonra görüşür müyüz?" diye sordu bana ümitle. Gözleri bir anlığına Jarod'a kaydıktan sonra tekrar bana odaklandı.

"Tabii ki," dedim destekleyici bir tavırla. "Buralarda olurum."

Randall'ın onu alıp götürmesini izledik. Aislinn görüş alanımızdan kaybolmadan önce dönüp özlem dolu bir bakış attı.

Jarod'a döndüm. Arkalarından bakakalmış, yüzü gerilmişti.

"Onunla mı büyü-bağlanacak?" diye sordu bana kuşkuyla. "Lütfen o olmadığını söyle."

"O."

"Ama... dokunuşundan iğrendi."

"Evet, şey..." Duraksayıp kaşlarımı çattım. "Bunu nereden biliyorsun?"

Jarod önündeki birkaç kâğıdı toparlarken omuzlarını silkti. "Kokusunu alabiliyorum." Gittikleri yöne doğru baktı, sarı kaşları çatılmıştı. "O Aislinn'den iğrenmiyor ama," dedi dişlerini sıkarak. Sesindeki tiksintinin yoğunluğuyla beni şaşırttı.

Ninova

"Maalesef ki hayır." Gözlerimi Jarod'a diktim. "Onu da mı anlayabiliyorsun?"

Başını onaylar anlamda salladı.

"Çok ilginç bir yeteneğin var."

"Ne? Hisleri sezmek mi?"

"Hı hı. Ama sizin toplumunuzda hayatı çok zorlaştırıyordur sanırım; herkes birbirinin romantik sırlarını biliyorsa yani. Her şey apaçık ortada olur."

"Tam tersine," dedi düşünceli bir tavırla, "bence pek çok şeyi basitleştiriyor. Doğru hayat eşini bulmayı kolaylaştırıyor. Sizin halkınızda herkes birbirinin ne hissettiğini tahmin etmek zorunda."

"Biraz sinir bozucu olabiliyor," diye onayladım.

"Hayal bile edemiyorum."

"Peki birine âşık olursan ve o kişi seninle ilgilenmiyorsa ne yapıyorsun?"

"O zaman her şey ânında belli oluyor işte, ümitsiz bir şeyi kovalamak yerine geri çekiliyorsun."

"Ama o kişiyi gerçekten sevdiysen?"

"Karşılık vermiyorsa zaten her şey... yanlış gelir. Kokusu, duyguları, beden dili. İtici olur."

"Yani Randall ve Aislinn Lupin olsaydılar Randall onun peşini bırakır mıydı?"

"Hayır," dedi Jarod bir an düşündükten sonra. "O biraz... özel birine benziyor. Bence Lupin olsaydı yine aptalın teki olurdu."

Bu dediğine güldüm, o da bana gülümseyerek karşılık verdi.

Jarod notları geçirmeye kaldığı yerden devam etti ama ben odaklanmakta güçlük çekiyordum. "Acaba nereye götürdü onu?" dedim sesli düşünerek.

Jarod kâğıtlarından başını kaldırmadı. "Hâlâ arşivdeler. Aislinn'e nutuk çektiğini duyabiliyorum."

Ninova

Dikkatle kulak kesildim ama *hiçbir* ses yoktu. "Onları duyabiliyor musun?" diye sordum inanamayarak.

Jarod yazmaya devam etti. "Onu benden uzak durması konusunda uyarıyor. Ona saldıracağımı düşünüyor, ne istiyorsam yapacağımı..."

Ağzım açık bakakaldım.

Bir süre sonra bana döndü. "Sizinkine kıyasla bizim duyma yetimiz çok üstün."

"Bir başka ilginç yetenek daha," dedim hayret içinde.

"Burada böyle bir yeteneğinin olması korkunç bir şey," diye karşılık verdi usanmış bir tavırla. "Gardneryalı kızların onları her an kaçırabileceğime dair endişeleriyle ilgili sayısız konuşma duyuyorum, ki bu saçmalığın daniskası."

"Bu kadar endişelenmelerinin bir sebebi olabilir," diye belirttim. "Belki Kuzey Lupin sürüleri sizinkilerden farklıdır. Aislinn'in babası onları ziyaret etmiş ve döndüğünde çok rahatsız edici şeyler anlatmış."

"Gerçekten mi? Ne görmüş tam olarak?" diye sordu Jarod, yoğun bir şüphecilikle. Kalemini bırakıp bütün dikkatini bana verdi.

"Aislinn'in anlattığına göre babası, erkeklerden birinin bütün sürünün karşısında genç bir kadını kolundan tutup ormana sürüklediğini görmüş, şey yapmaya..." Boş bıraktığım yeri elimi belli belirsiz sallayarak doldurdum.

"Sen de buna inandın mı?"

"Jarod, adam kendi gözleriyle görmüş."

"İnsanlar görmeyi bekledikleri şeyi görürler," dedi sertçe. "Kendi nefretleri ve önyargılarından oluşan bir perdenin ardından bakarlar. Bunu şimdiye kadar fark etmiş olmalıydın; iki Icaral'la aynı odayı paylaşıyorsun sonuçta."

"Farklı sürülerin farklı âdetleri olamaz mı?" diye sordum savunmacı bir tavırla.

Ninova

Jarod başını iki yana salladı. "Bizim sürümüz Kuzeyli sürülerden farklı değil."

"Ama Jarod, adam *görmüş*..."

"Aislinn'in babasının ne gördüğünü söyleyeyim," dedi sözümü keserek. "İki Lupin birbirlerini ömürlük eş olarak almaya karar verdiklerinde, birisi öne çıkıp birbirlerine yönelik arzularını bütün sürüyle paylaşır. Sonra ikisi *özel olarak* ormana gider ve döndüklerinde, birleşmelerini kutlamak için eğlenceli bir parti yapılır. Şimdi yanılıyorsam düzelt ama bu sizin halkınızın geleneklerinden çok da farklı değil bence. Sizin de hayat boyu eş olmak isteyen çiftlerinizin niyetlerini arkadaşlarına ve ailelerine açıkladıkları dini törenleriniz yok mu? Sonrasında da çift gidip birlikte olmuyor mu?"

Yüzüm kızarırken dudağımı ısırdım. Çiftleşme konusunda bu kadar açıkça konuşmaları biraz utanç vericiydi. Ama... temelde haklıydı. "Sanırım... benziyor, evet," diye kabul ettim.

"Belki birkaç detay farklıdır sadece," diye devam etti. "Çiftin karşılıklı sevgi ve ilgisi mutlak bir gerçektir yoksa sürü çiftleşmeyi asla onaylamaz." Sandalyesinde arkasına yaslandı, kehribar rengi gözleri kınayıcı bir bakışla parlıyordu. "Aislinn'in babası çok güzel bir şeye şahit olmuş ama onu hastalıklı, çirkin bir şey hâline getirip hakkımızda edindiği ve hiç de adil olmayan önyargılarıyla desteklemiş."

Jarod ve Diana'yı tanımadan önce Lupinler hakkında duyduğum her şeyi düşündüm. Acaba ne kadarı yalandı? Ne kadarı gerçeğin çarpıtılmış hâliydi?

"Bu haklı bir değerlendirme olabilir," dedim sonunda.

Jarod'ın notlarına dönmeden önce verdiği tek karşılık, "Hı hı," oldu.

"Elloren, biraz konuşabilir miyiz?"

Aynı akşamın ilerleyen saatleriydi ve hâlâ ana arşivin arka tarafında bir yerde oturuyordum.

Ninova

Kitap yığınımdan başımı kaldırıp baktığımda karşımda Aislinn'i buldum; yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı, kitap çantası da bir omzundan sarkıyordu.

"Ne oldu?" Masam güçlü bir cereyana maruz kalan pencere kenarındaydı ama neyse ki sıcaklık yayan, büyük, demir sobanın yanındaydım.

"Konu Randall." Devam etmeden önce Aislinn gizlice etrafa bakındı ve sonra kısık sesle konuştu. "Beklemek istemiyor. En kısa zamanda bağlanmak istiyor."

"Biraz daha oyalayamaz mısın?"

"Zaten bir yıldan uzun süredir oyalıyorum. Yul'da büyü-bağlanmak, sonra da ben mezun olur olmaz mühürleme ayinini gerçekleştirmek istiyor."

"Peki sen ne kadar beklemek istiyorsun?"

Yüzü kaygıyla gerildi. "Sonsuza kadar."

Kalemimi masaya bırakıp gözlerimi ona diktim. "Peki, o zaman neden bunu yapmıyorsun?"

"Böyle bir seçeneğim olmadığını *biliyorsun*." Uzunca bir süre sessiz kaldı. "Beni tarih binasının arkasındaki tenha yere götürmek istiyor, böylece beni öpebilirmiş ve..." Kızararak gözlerini kaçırdı.

"Ve ne?" diye sordum endişeye kapılarak. "Seni incitti mi?"

"Hayır, hayır. Öyle biri değil o. Sadece çok... ısrarcı olmaya başladı. Eskiden öpüşmek yeterliydi. Şimdiyse... beni elliyor. Bense bundan *nefret ediyorum*. Çok utanç verici."

"Ellemek derken?"

Omuzları düştü, yüzü iyice pembeleşmişti. "O... memelerime dokunuyor."

Onun adına öfkelenerek başımı iki yana salladım. "Aislinn, sana başka birini bulmaları gerekiyor."

"Kim olduğunun bir önemi yok!" diye bağırdı. "Böyle şeyleri hiç kimseyle yaşamak istemiyorum! Hoşuma gitmiyor işte. Hiçbir şekilde hoşuma gitmiyor."

"Bu konudaki hislerinden ailene bahsettin mi?" diye sordum, bir çözüm bulmaya çalışarak.

Aislinn'in elleri birbirine kenetlendi. "Annemle konuştum."

"Ne dedi peki?"

"Tüm erdemli Gardneryalı kadınların bu tür... büyü-bağlanma ve mühürlenmenin getirdiği davranışlardan hoşlanmadığını söyledi. Ama çocuk sahibi olmanın keyfine varabilmek için böyle şeylere katlanmamız gerekiyormuş. Çocukları seviyorum, Elloren, biliyorsun. Günün birinde anne olmayı hep istemişimdir. Ama utangacım. Hiçbir erkeğin bana dokunmasını istemiyorum... yani o şekilde. Keşke çocuk yapmanın başka bir yolu olsa."

Kısa bir kahkaha atıp ona sırıtarak baktım. "Yumurtlamak gibi mi mesela?"

Bu komik düşünce karşısında Aislinn'in yüzünde küçük bir gülümseme belirince buna gerçekten çok sevindim. "Yumurtlamak güzel olurdu," dedi.

Pencereden dışarıya, soğuğun iyice bastırdığı boş arazilere ve karanlık göğe baktı. Bir başka dondurucu yağmurun eli kulağındaydı. Düşüncelerinden dolayı özür dilermiş gibi gülümsemesi seğirdi.

"Son zamanlarda kendimi o kadar perişan hissediyorum ki," dedi hüzünle.

"İstersen yemek salonuna gidip biraz çay içebiliriz," diye öneride bulundum.

Başını iki yana salladı. "Hayır. Hayır, teşekkür ederim. Odama döneceğim. Yorgunum. Biraz ders çalışıp zihnimi... her şeyden uzaklaştırmaya çalışacağım."

Yerimden kalkıp ona sarıldım ve iyi geceler diledim, o da mağlup bir edayla omuzlarını düşürerek uzaklaştı. Arkasından öylece baktım, hem canım sıkılmış hem de kafam karışmıştı. Keşke arkadaşımı bu güç durumdan kurtarabilmemin bir yolu olsaydı.

Ninova

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Elf Sanatı

Birkaç gece sonra mutfaktaki vardiyam bitip de odama dönerken Jarod'la Aislinn'in Kuzey Kulesi'nin üst kat koridorunda beni beklediklerini gördüm, Wynter da arkalarındaki pencere pervazına tünemişti. Meraklı gözlerle bizi izlerken siyah kanatları da gevşekçe bedenini sarıyordu.

"Beni ziyarete gelmişsiniz!" diye bağırdım. Bir Lupin, muhafazakâr bir Gardneryalı ve bir Elf Icaral'ın huzur ve sükûnet içinde bir arada olduğunu görmek bana açıklanamaz bir mutluluk yaşatmıştı.

Aislinn omuzlarını silkti. "Yeni insanlarla tanışmaktan hoşlandığımı fark ettim," dedi sessizce. "Benden farklı insanlarla. Herkesten korkmaktan yoruldum artık." Utangaç bir tavırla Jarod'a baktı, Jarod da ona sıcacık gülümsedi.

"Elf sanat sergisine gideceğiz," dedi Jarod bana. Kolunun altında birkaç kitap vardı. "Oda arkadaşın da bize eşlik etmeye sıcak baktı. Senin de bize katılacağını umuyorduk."

"Az önce hepimizin sanata ilgisi olduğunu keşfettik," dedi Aislinn, apansızın ortaya çıkan bu tuhaf üçlüyü netliğe kavuşturarak.

"Bir de şiire," diye ekledi Jarod. Çenesiyle kitaplarını işaret etti.

Ninova

Beklenti dolu gözlerle bana bakıyorlardı.

Eczacılık ve metalürji derslerimde epey geri kalmıştım, iki gün sonra matematik sınavım vardı ve yarına kadar Verpakya kantaronlarının her türünü çizmem gerekiyordu.

Ama hiç umursamadım.

"Kitaplarımı yatağıma atıp geliyorum," dedim, bu kadar çok yeni arkadaşın bir araya gelmesi karşısında duyduğum heyecanı gizleyemeyerek.

Önümüze fener tutan Jarod'ın öncülüğünde uzun ve dolambaçlı bir yürüyüşün ardından Elf galerisine ulaştık.

Elf mimarisinin alışık olduğum yapılardan ne kadar farklı olduğunu görünce şaşırdım ister istemez. Galeri vahşi doğanın içinde bir yere kurulmuştu. Binaların hepsi kemik beyazıydı ve devasa deniz kabukları gibi kıvrımlıydı, sarmal kuleler de bana mum alevlerini çağrıştırmıştı. Uzun çam ağaçlarıyla dolu tepelere yayılıyor ve binlerce dümdüz, gümüşi taştan yapılmış patikalarla birbirlerine bağlanıyorlardı.

Wynter bizi en büyük binaya yönlendirdi ve üzerinde tuhaf, oymalı semboller olan pek çok kapının yanından geçerek kıvrılan bir güzergâhta ilerledik.

Geniş bir sergi salonuna çıktık. Zemindeki cilalı gri-mavi taşlardan oluşan kakma fayanslar sanki suyun üzerinde yürüyormuşum hissi veriyordu. Katedrallerdekine benzeyen kıvrımlı ve eğimli duvarlar, Elf lümentaşının yeşile çalan ışığıyla aydınlatılıyordu.

At sırtındaki Elf kralları ve kraliçelerinin heykelleriyle tabloları vardı, manzaralar dik dağ yamaçlarına inşa edilmiş tuhaf ve fildişi meskenleri resmediyor, doğa çalışmalarında da kâğıdın üzerinde süzülüyormuş gibi duran bitkiler ve taşlar dikkat çekiyordu.

Bir de var olabileceğini bile bilmediğim şeyler vardı.

Ninova

Girdap gibi dönen sisten yapılma büstler, önlerinde birileri hareket edince canlanıyormuş gibi duran sahneleri tasvir eden goblenler, hareketli sudan ibaret heykeller.

Wynter galerinin oval pencere pervazlarından birine tüneyip hiç kıpırdamadan bizi izledi.

Ben bir eserden diğerine geçerken Aislinn'le Jarod da tamamen birbirleriyle konuşmaya dalmış, sanat üzerine sohbet ediyorlardı. Aislinn'in ne kadar mutlu ve hareketli göründüğünü, Jarod'ın da gözlerinin içinin parladığını fark etmemek mümkün değildi.

"*Senin* eserlerin nerede?" diye sordu Jarod, Wynter'a.

Wynter başını eğip bu soru üzerine biraz düşündü. "Benim eserlerim burada sergilenemez," diye açıkladı, hafif aksanlı sesiyle. "Karanlığımla kirlenmiş durumdalar."

Kaşlarımı çattım ve bu sert ifadesi, dışlanmayı böyle rahatça kabullenmesi karşısında üzülmeden edemedim.

Aislinn ile Jarod da aynı şekilde bakıyorlardı ona; Aislinn'in gözleri irileşmiş, Jarod'ın gerilen yüzünde de sıkıntılı bir ifade belirmişti.

"Bize göstersene," derken buldum kendimi.

Wynter önce tereddüt ettiyse de gönülsüzce tünediği yerden atlayıp bizi galeriden dışarıya, sapa bir yerdeki Kelt tarzında yapılmış depo binasına yönlendirdi.

Geniş yapının içi soğuktu ve hafif bir küf kokusu vardı. Eski mobilyalar ve yıpranmış çerçevelerin yanı sıra kullanılmayan tuvaller, karmaşık dokuma tezgâhları ve çeşit çeşit eskimiş sanat aletleri duvar diplerini kaplıyordu.

Fakat bu nahoş alanın ortasında, çatı kirişlerine doğru sarmal biçimde yükselen kocaman bir heykel vardı, sanki içeriden aydınlatmalı gibi görünen bir beyaz taştan oyulmuştu.

At sırtındaki bir Elf okçu tasvir edilmişti; at şaha kalkmıştı, okçunun yayı ve oku da göğe doğrultulmuştu. Gerçek boyuttan

Ninova

biraz daha büyüktü ve o kadar gerçekçiydi ki atın toynakları kafama inecek korkusuyla önüne geçmeye çekiniyordum.

Wynter gölgelere sığınmış hâlde ve sessizce arkamızdan gelirken Jarod, Aislinn ve ben heykelin etrafında dolandık.

"Bunu sen mi yaptın?" diye sordum nefesim kesilerek.

"Evet," dedi Wynter usulca.

Ona döndüm. "Kardeşin Cael bu, değil mi?"

Utangaç bir tavırla başını eğdi. "Evet."

"Gördü mü?" diye sordu Aislinn, hayranlık dolu bir tonla.

Wynter başıyla onayladı.

"Ne dedi?" diye sordu Aislinn.

"Çok etkilendi," diye cevap verdi Wynter, neredeyse fısıldayarak. "Çok beğendi." Wynter uzanıp heykelin tabanındaki beyaz taşta elini saygıyla gezdirdi.

"Çok güzel," dedi Jarod. "Başka şeyler de var mı?"

Wynter başını aşağı yukarı sallayıp eliyle etrafı gösterdi.

Hazine avına çıkmış gibi hissediyordum kendimi. Hepimiz öyleydik. Aislinn, Jarod ve ben hemen etrafa bakınmaya başladık; heykellerin ve resimlerin üzerindeki örtüleri çekip açıyor, her bir yeni keşfimizle büyük haz alarak nefeslerimizi tutuyorduk.

"Ah, şu goblenlere bakın!" Gevşekçe rulo yapılmış dört çalışmayı üzerindeki örtüleri kaldırarak gözler önüne sererken Aislinn'in sesi çınlıyordu. Wynter'a döndü. "Sen mi dokudun bunları?"

Jarod ve ben Aislinn'in yanına giderken Wynter başıyla onayladı. Wynter'ın işçiliğinin inceliği, kumaşın kenarına şöyle bir bakınca bile belli oluyordu.

Wynter şimdi kardeşinin heykelinin tabanına tünemiş, elini de atın pürüzsüz bacağına koymuş, utangaçça bizi izliyordu.

Aislinn goblenlerden birini beceriksizce çekiştirdi. "Amma da ağırlar..."

Jarod uzun, adaleli kollarıyla Aislinn'in yanından uzanıp bir gobleni rahatça çekti.

Ninova

Aislinn şaşkınlıkla dönüp ona baktı.

"Etrafta bir Lupin olması epey faydalı," dedim Jarod'a gülümseyerek, o da bana hafif bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Gobleni yere bırakıp dikkatlice açtı. Büyükçe bir duvarı kaplayabilecek boyuttaydı ve yaz mevsiminde bir arazinin üzerinde uçan uhrevi beyaz kuşlar resmedilmişti. Başımı oynattığımda, hareket etmemle kuşların da hareket ettiğini görünce çok etkilendim; kanatlarını zarifçe aşağı yukarı çırpıyorlardı.

Gözcüler.

Ben fildişi kuşlara gözlerimi dikmiş bakarken Aislinn'le Jarod hevesle daha fazla goblen indirip açmaya koyuldular.

Wynter sessizce yanıma geldi.

"Onları görmüştüm," dedim ona, alçak sesle.

"Biliyorum," dedi. Endişeyle bana baktı. "Onları görmek iyi bir şey değildir, Elloren Gardner."

"Neden?"

"İç Mabet'in Nurani Varlıkları öyle hükmetmiş. Nurani Varlıklar'ın elçileri onlar. Ancak en kutsal olanlar bakabilir onlara. Saf olmayanların onlara bakması küfürdür."

İnancının bana fazlasıyla yabancı olması ve kulağa çok tuhaf gelmesi karşısında şaşırdım. "Senin saf olmadığını mı düşünüyorlar?"

Wynter hüzünle başını eğdi. "Icaralların hiçbiri saf değildir. Kötülükleri yüzünden sürülürler."

İçimde bir öfke kıvılcımı yandı. "Ama tüm bunlar nasıl başlamış ki? Icarallar neden kötü olarak görülüyor?" Onun dininde de bizimkindeki önyargıların yansımalarının olması beni rahatsız etmişti.

Sanki bu meselenin gerçekliği katiymiş gibi bir bakış vardı gözlerinde. "Çünkü İç Mabet'ten uçarak uzaklaşıp Karanlık Varlıklar'ın diyarına gitmişler. Kutsal kitaplarımızda böyle yazıyor." Omuzları düşen Wynter, goblendeki kuşlara açık bir hasretle bakıyordu. "Bu elçilerin heykelini veya resmini yapmamam

Ninova

gerektiğini biliyorum... ama bence çok güzeller. Bunu söylemenin küfür olduğunu da biliyorum ama bana sesleniyorlar." Wynter'ın sesi boğuklaşıp kısıldı. "Onlar benim ilham kaynağım." Sanki korkunç, affedilmez bir suçu itiraf ediyormuş gibi söylemişti bunu.

Rulo yapılmış vaziyette duran goblenlere bakarken aniden aklıma bir şey geldi. "Bunları asmalıyız."

Wynter irkildi. Şok içinde başını iki yana salladı. "Hayır, Elloren Gardner. Benim eserlerim galeriye katiyen asılamaz."

"Galeriye değil. Kuzey Kulesi'ne."

Derin bir endişeyle bana baktı. "Çalışmalarım her konutu kirletir. Lanetler..."

"Hayır, Wynter," diye nazikçe sözünü kestim. "Bu sanat eserleri depolarda bir köşeye atılmamalı. Hem zaten cereyanları engellemek için goblenlere ihtiyacımız var. Soğuğun seni ve Ariel'ı etkilemediğini fark ettim ama beni kesinlikle etkiliyor."

"Merdiven duvarlarına asabilirsiniz mesela," diye öneride bulundu Jarod.

"Ve çiçekli olanları da üst kat koridoruna," diye araya girdi Aislinn.

"Küçük heykeller de rahatlıkla taşınabilir," diye ekledi Jarod.

Üçümüz de dönüp Wynter'a baktık.

"Pekâlâ," dedi sessizce, yüzü ufak bir gülümsemeyle aydınlanmıştı.

Kuzey Kulesine dönerken Jarod hiç zorlanmadan birkaç goblen taşıyordu. Aislinn, Wynter ve ben de tabloları yüklenmiştik.

"Vay, Karanlık Cadı ucubeleri topluyor demek, ha?" dedi Ariel içeriye girdiğimizde, boğuk bir sesle. Yatağında uzanıyordu, sırtını arkasındaki duvara verip kamburunu çıkarmıştı. Gözleri hafif kısıktı, dudaklarında da siyah lekeler vardı.

Bu hâline alışmıştım artık. O yemişlerden yemişti.

Ninova

"Aramızdaki en büyük ucube sensin, biliyorsun," diye devam etti, nefret dolu bir bakış atarak. "Şu vahşi köpeği de tavuklarımdan uzak tutsan iyi edersin."

"*Lupin* o," dedim, Wynter dışındaki herkesle konuşurken devam ettirdiği ırkçı üsluptan bıkmıştım artık. Ama sonra, benim de kısa süre öncesine kadar kendimce bazı önyargılarım olduğunu hatırladım.

Jarod dört gobleni yere bırakıp Ariel'a baktı.

"Ciddiyim, kurt oğlan," diye hırladı Ariel. "Tavuklarıma elini sürersen o pis derini yakarım."

"Jarod senin tavuklarınla ilgilenmiyor, Ariel," dedim tabloları duvara dayarken.

"Adı da mı var?"

"Bu hâldeyken en iyisi ona aldırış etmemek," dedim Jarod'a.

Başını sallayarak onaylayan Jarod anlamış gibiydi.

Ariel duvara iyice sinerken düşmanca tavrı sonunda hafifledi, gözleri boş bakmaya başladı.

Bu sırada Aislinn ile Jarod goblenlerin başında durmuş, onları en iyi nasıl asabileceklerini tartışıyorlardı. Aislinn galeriden aldığı kancaları tuniğinin cebinden çıkarıp incelemesi için Jarod'a uzattı.

Yatağımda Wynter'ın yanında oturdum. "Ariel'ın yediği şu yemişler ne tam olarak?" diye sordum kısık sesle. Onları araştırmak istiyordum ama çok az boş vaktim oluyordu.

Wynter şimdi yatağında uykuya dalmış Ariel'a bir bakış attı, sonra da derin derin iç çekti. "Adı nilantyr, çok güçlü bir sakinleştiricidir," dedi.

Bunu duyunca soluğum kesildi. "Kadim Varlık aşkına, Wynter. Onları bulundurmak yasa dışı. Nereden alıyor ki?"

Wynter hüzünlü bir ifadeyle başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Tek bildiğim, Valgard akıl hastanesine atıldığında onu kontrol etmekte çok zorlandıkları. Bu yüzden de sakinleştirmek için nilantyr vermişler."

Ninova

Ariel'a bakarken durumu kafama dank etti. "Onlardan almayınca da yoksunluk krizi yaşıyor. Almadan duramıyor."

Wynter başıyla onayladı.

"Sana bunları o mu anlattı? Nilantyr almaya zorlandığını?"

"Ah, hayır. Bundan hiç bahsetmez. Ona dokunduğumda anılarını gördüm." Devam etmeden önce tereddütle duraksadı. "Nilantyr aldığında anıları kayboluyor. Siliniyor öylece. Kötü bir rahatlık ama rahatlık sonuçta."

"Tüm bunları görmek senin için çok zor olmuştur."

"Epey acı vericiydi," diye onayladı, kanatlarını sıkıca kendine çekerek.

Ariel'ın pek çok defa Wynter'ın kollarında uyuduğu geldi aklıma. Tüm o zamanlarda Ariel'ın anıları Wynter'a hücum ediyordu ama Wynter'ın çekilip uzaklaştığını hiç görmemiştim.

"Sen çok iyi bir arkadaşsın," dedim etkilenerek.

"Onu seviyorum," dedi usulca. "Kardeşim gibi oldu. Huzur bulmasını, rahat etmesini istiyorum. Ama nilantyr kullanmanın da karanlık bir yol olmasından korkuyorum. Onu yavaş yavaş yiyip bitiren bir parazit gibi. Küçükken uçabiliyormuş ama nilantyr onu uçamayacağı bir noktaya getirdi, ateşinden de yoksun bıraktı. Bir zamanlar kocaman alevler oluşturabiliyormuş ama her geçen gün zayıflıyor. Bir de uyuşturucunun, tenine sinen bir kokusu var. Bir süre almasa bile kalıyor."

Aklıma Valgard'daki Icarallar ve o kötü kokuları geldi.

Bu uyuşturucu onlara nerede verilmişti? Küçücük çocukken atıldıkları bir kafeste mi? Onlar gerçekten iblis miydi yoksa maruz kaldıkları zalimlikten dolayı yavaş yavaş deliriyorlar mıydı?

"Sen uçabiliyor musun?" diye sordum Wynter'a. İnce bir şal olarak kullanmak dışında kanatlarıyla herhangi bir şey yaptığını görmemiştim. Onun da nilantyr alıp almadığını merak ettim ama Ariel gibi kokmadığı için emin olamadım.

Wynter uysal bir tavırla başını iki yana sallayıp kanatlarını kaldırdı. "Benim kanatlarım çok ince."

Ninova

Dönüp Aislinn ile Jarod'a baktım. Aislinn'in arakladığı malzemeleri düzenleme işini halletmiş, goblenleri asmaya hazır görünüyorlardı.

"Hiç aletimiz yok," diye yakındı Aislinn etrafa bakınarak.

"Bende var," dedi Jarod.

"Gerçekten mi?" diye sordu Aislinn, kafası karışmış gibi.

Tereddüt eden Jarod, "Ben... seni korkutmak istemiyorum," diye devam etti.

"Ne demek istiyorsun?"

"Pençelerim. Onlar... işe yarar."

Aislinn yutkunup gözleri irileşerek baktı. "Ben... ben korkmam."

Jarod tuniğinin sağ yenini yukarı kıvırıp elini kaldırırken gözlerini Aislinn'den ayırmıyordu. Eli dönüşüp tüylerle kaplanırken ve kıvrılıp uzun tırnaklı pençeler hâlini alırken hepimiz hipnotize olmuş gibi onu izliyorduk.

Jarod duvara yaklaşıp bir pençesini kullanarak taşta hızlıca birkaç delik açtı, sonra da elini normal hâline döndürüp açtığı deliklere kancaları geçirdi. Dönüp Aislinn'in tepkisine baktı.

"Bu çok... kullanışlı," dedi Aislinn, abartısız sözleri yüzündeki afallamış ifadeyle çelişiyordu.

Jarod bir süre daha onun tepkisini izledikten sonra aynı işlemi tekrar yapmaya koyuldu, o çalışırken Aislinn'in şaşkınlığı gitgide hafifliyordu.

Saat gece yarısını geçmişti ve hepimiz yerde, ateşin başında dinleniyorduk.

Oda tamamen değişmişti. Şimdi her duvarda güzelim goblenler asılıydı ve bir dizi heykel ile tablo da hem üst kat koridorunda hem de sarmal merdivenin boşluğunda sıralanmıştı. Kuzey Kulesi küçük ama etkileyici ve gizli bir güzel sanatlar galerisine dönüşmüştü.

Ninova

Çay yapıp herkese birer fincan doldurdum. Aslında Ariel hariç herkese çünkü o hâlâ dağınık yatağında kendinden geçmiş hâldeydi.

Jarod ile Aislinn sırayla Jarod'ın şiir kitaplarından bir şeyler okuyor, Wynter da pencere pervazına oturmuş dinliyordu.

Bir süre sonra Aislinn'in göz kapakları ağırlaştı ve okuma sırası ondayken esnemeleri yüzünden ara verip durmaya başladı, bu yüzden de Jarod okuma işini tamamen devraldı. Çay içerken onun tok, istikrarlı sesini dinlemek öyle hoştu ki.

Aislinn'in gece vakti taçyapraklarını katlayan bir çiçek gibi yavaş yavaş kapanan gözlerini keyifle izledim; sonunda pes etti ve gözlerini tamamen kapadı, bir yandan da Jarod'a yaslanmıştı.

Bunun üzerine Jarod okumaya ara verdi. Dengesini sağlamak için bir kolunu nazikçe Aislinn'e sardı. Derin derin nefes alan Aislinn ona iyice sokuldu ve eli Jarod'ın beline gitti.

Şaşkınlıkla kaşlarını kaldıran Jarod donakalmıştı, şiir kitabı da şimdi kucağında unutulmuş vaziyette duruyordu. Wynter da kanatlarının altına çekilmişti; galiba o da uyuyordu.

Jarod'ın gözleri temkinli bir ifadeyle benimkilere kaydı. Bu tavrının temelsiz olduğunu söyleyemezdim.

Onları öyle yakın, öyle samimi görünce kalp atışım hafifçe hızlandı ve aniden arkadaşım için endişeye kapıldım. Jarod'ın Gardneryalı olmasını istiyor olabilirdik ama değildi. Kendi halkının alfasının oğluydu ve Aislinn de Gardnerya'daki en muhafazakâr ailelerin birinden geliyordu. İki halk birbirinden nefret ediyordu.

Hayır, bu hiç iyi değildi. Bu yola girmekten kaçınmalılardı; onları dosdoğru uçuruma götürürdü.

"Jarod," dedim uyarır gibi bir ses tonuyla, "Aislinn benim için çok iyi bir arkadaş oldu."

Tek kaşını kaldırarak soğukkanlılıkla baktı. "Biliyorum, Elloren," dedi yavaşça. "Benim için de öyle."

Ninova

"Bunu görebiliyorum," diye karşılık verdim, Aislinn'e sardığı koluna imalı imalı bakarak. "Ben sadece onun incindiğini görmek istemiyorum." Aramızdaki atmosfer soğurken gerilim elle tutulur bir hâl aldı.

"Peki Aislinn'in incinmemesi için en iyi yolun Randall'la büyü-bağlanması olduğunu mu düşünüyorsun?"

Buna ne cevap vereceğimi bilmiyordum ve bir an için bana diktiği parlak kehribar gözleri karşısında cesaretim kırıldı.

Elbette gerçekten incinmemesi için en iyi yol oydu. O ve Jarod iyi arkadaşlardı ama aralarında romantik bir ilişki olması, Aislinn'i her şeyden çok sevdiği ailesinden koparırdı. Belki Randall, Aislinn için ideal kişi değildi ama sürekli etrafında da olmayacaktı ve Aislinn'in pek çok ilgi alanı, hayatını tamamlaması için onu seven bir sürü insan vardı. Ayrıca romantik ilginin fiziksel dışavurumunu fazlasıyla itici buluyordu, gerçi şunu da kabul etmeliydim ki Jarod'ın kolunun altında epey rahat görünüyordu. Ne olursa olsun, Randall'la bu şekilde yattığını hayal bile edemiyordum.

Jarod'ın yüzünde tiksinti dolu bir ifade belirdi ve dönüp ateşe baktı. "Merak etme, Elloren. Onu sürükleyerek ormana götürmek gibi bir planım yok."

Sözleri gerçekten canımı yakmıştı ve beni hiç ilgilendirmeyen bir konuya burnumu soktuğum için suçluluk duydum. "Ben ondan korkmuyorum ki, Jarod," dedim endişeyle.

Lupin gözlerini tekrar benimkilere çevirdi. "Ne demek istediğini biliyorum. Biz sadece arkadaşız." Bakışlarını kaçırmadan önce gözlerindeki sertlik yerini sessiz bir hüzne bıraktı. "Aramızda başka bir şey yaşanmasının mümkün olmadığını... biliyorum."

Gözlerim Jarod'ın parmaklarına takıldı. Şahit olması bile kalbimi paramparça eden bir şefkatle, dalgın dalgın Aislinn'in saçını okşuyordu. Bu umutsuz durumları karşısında gözlerim dolarken başımı ikisinden de uzağa çevirdim.

Ninova

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Lupin Gözleri

Birkaç gün sonra Aislinn'le kahvaltı ediyorduk. Hafta sonuydu ve sabahın bu erken saatinde yemek salonu neredeyse boştu, solgun gün ışığı hüzmeleri kemerli pencerelerden içeriye mızrak gibi giriyordu. Aislinn buğday tanelerinin üzerine bal döküp karıştırıyor, bir yandan da neşeyle ailesinden bahsediyordu. Haftalardır kız kardeşlerinin gelmesini hevesle bekliyordu ve artık her an burada olabilirlerdi.

Başımı kaldırdığımda uzun servis masalarından birine ekmek sepetlerini yerleştiren Yvan'ın bana baktığını fark ettim. Bana odaklanmış yeşil gözleri parlıyor, içimde görmezden gelmesi giderek zorlaşan ve huzursuz edici bir özlem duygusu uyandırıyordu.

Mutfakta beni savunduğu o günden sonra aramızda bir şeyler değişmişti. Artık vardiyalarımda bana bakışlarını yakalıyordum ve her zaman birbirimizin fiziksel mevcudiyetinin fazlasıyla farkındaydık. Benim çalıştığım fırına odun atıyorsa kenara kayıyordum, o da ânında bunu dengeliyordu; sanki dans ediyorduk. Fazlasıyla yakınımda ve benim bu denli farkımda olduğu o anlarda eline, kestane rengi saçına, omzuna dokunmak için duyduğum yoğun ve mantıksız dürtüye karşı koymak çok zordu.

Ninova

Sorunum neydi acaba? Bir Kelt'e nasıl bu kadar çekilebiliyordum? Vyvian halamın tepkisini hayal ettiğimde, tam da Yvan bana bakarken dudaklarımda oluşan gülümsemeyi bastıramadım. Nabzım hızlandı ve gülümsememi hemen yüzümden sildim ama gözlerimi ondan ayıramıyordum, aramızdaki hava aniden yoğunlaşmıştı sanki. Bu kadar uzaktayken bile bana bakan gözleri alev alevdi, yanaklarında da kırmızılık vardı.

Iris'in tütsülenmiş et tepsisini fütursuzca dengelemeye çalışarak mutfaktan hızla çıkmasıyla az önceki an yok oldu. Tepsisini masaya bırakıp Yvan'a sokulurken yüzünde flörtöz bir gülümseme vardı, bir eli öne çıkardığı kalçasındaydı, altın rengi saçlarını bugün serbest bırakmıştı ve sırtına dalga dalga dökülüyordu.

Yvan onunla sohbet etmeye başladı ama kaskatı duruyordu; sanki benim gibi onun da dikkati dağılmış, o da huzursuz olmuştu.

"Ah, Elloren, geldiler!" Aislinn'in coşkulu sesi beni daldığım yerden çıkardı.

Yanaklarım iyiden iyiye kızarırken döndüm ve Aislinn'in ablalarının gürültülü bir giriş yaptıklarını gördüm; etraflarını arı sürüsü gibi çocuklar sarmıştı ve iki kardeşinin de kucağında birer bebek vardı.

"Linnie!" diye seslendiler.

Aislinn büyük bir neşeyle ayağa fırladı. Yanlarına koştuğunda da öpücük yağmuruna tutuldu.

Ben de kalktım ve Yvan'ın az önce durduğu yere kısa bir bakış attım. Onun da Iris'in de mutfağa döndüklerini görünce derin bir kıskançlığa kapıldım.

Boş versene, Elloren, dedim kendi kendime. *Sen bir Gardneryalısın. O ise Kelt. Bu düşüncelere son vermen gerekiyor.* İç çekip Aislinn'in ailesine döndüm.

Aislinn ile benim aksimize kız kardeşlerinin ikisi de beyaz pazubent takıyordu, şaşırtıcı biçimde çocuklarda da aynısından

Ninova

vardı. Aislinn'in Vogel konusundaki hevessizliği karşısında ablalarının ne düşündüğünü merak ettim.

"Ah, seni nasıl da özledik!" diye bağırdı uzun boylu olan, Aislinn'e gülümseyerek.

"Herkes ne kadar da büyümüş!" Aislinn bacaklarına sarılan yeğenlerine neşeyle bakıyordu. "Elloren!" Beni yanlarına çağırırken mutluluğu yüzünden okunuyordu. "Bunlar ablalarım ve çocuklarından bazıları."

Bazıları mı? Genel olarak Gardneryalıların büyük aileleri olurdu ama Aislinn'in ablaları ondan pek de büyük görünmüyorlardı.

"Daha kaç yeğenin var ki?" diye sordum Aislinn'e, sesimin şaşkın değil de dostane çıkması için uğraşarak.

Aislinn gülümsedi. "Auralie'nin iki oğlu daha var. Valgard'da, annemin yanındalar."

Üç yaşlarında görünen ikiz oğlanlar vardı, biri Aislinn'in boyu kısa olan ablasının bacağına yapışmıştı, diğeri de at gibi kişneyerek etrafta koşturuyordu. Beş yaşlarında görünen bir kız da sakince duruyor, Aislinn'e gülümsüyordu. Dört yaşınlarındaki bir başka oğlan koşup Aislinn'e sarıldı. Aislinn de şefkatle çocuğun saçını karıştırdı.

Kardeşleri de Aislinn gibi sade giyimliydi, saçlarını düzgün ve pek dikkat çekmeyen topuzlar yapmışlardı. Çoğu Gardneryalı muhafazakâr aile gibi kat kat, biçimsiz kıyafetler vardı üzerlerinde, Erthia kürelerinin bağlı olduğu zincirler de boyunlarına asılmıştı.

"Elloren Gardner! İnanılmaz; gerçekten de büyükannene çok benziyorsun!" Uzun boylu olan abla, yani Liesbeth, yanıma gelip kendini tanıttı. Birbirimizin yanaklarını öperken bana samimiyetle sarıldı. "Aislinn mektuplarında bize senden çok bahsetti. Böyle iyi bir arkadaş bulduğuna o kadar sevindik ki."

Ninova

Kısa boylu olan Auralie bana tuhaf bir gülümsemeyle baktı, sonra da gözlerini yere çevirdi. Kollarındaki bebeği huysuzluk ediyordu.

Birbirine çok zıt iki kardeşlerdi. Liesbeth epey alımlıydı, tek bir saç teli bile topuzundan dışarı fırlamamıştı ve genel olarak rahat görünüyordu, tombul bebeği de düzgünce kundaklanmıştı.

Auralie ise saçı tuhaf açılarla topuzundan çıkan, iri yapılı bir kızdı. Gözlerinde Ariel'a benzeyen bir bakış vardı ama tam olarak değil. Bebeği de stresli ve çok zayıf görünüyordu.

Diğer çocukları anneleriyle eşleştirmek kolaydı. Düzgün giyimli, uslu duran çocuklar Liesbeth'in olmalıydı. Yüz ifadeleri gergin, üstleri başları dağınık ikiz oğlanlarsa tahminimce Auralie'nindi.

"Halanı çok iyi tanırız," dedi Liesbeth neşeyle. "Büyücü Konseyi'nde babamıza büyük destek sağladı; hemen hemen her konuda aynı fikirdeler."

Vyvian halamdan bahsedilince kaskatı kesildim, beni büyü-bağlanmaya ikna etmek için durmaksızın mektup ve ara sıra da hediyeler göndermekten ne zaman bıkacağını merak ediyordum. Bir kez daha taktik değiştirmesinin an meselesi olmasından da korkuyordum.

"Linnie teyze!" diye araya girdi küçük kız, Aislinn'in eteklerine yapışarak. "Ne zaman ziyaretimize geleceksin? Yavru kedimiz var artık!"

Aislinn elini çocuğun omzuna koyup ona gülümsedi. "Ne güzel, Erin. Kedileri çok sevdiğimi biliyorsun."

"En sevdiğin kurabiyelerden yaptım, Linnie." Liesbeth taşıdığı hasır sepetin üzerindeki mavi örtüyü kaldırdı. "Sen de istersen alabilirsin, Elloren."

Aislinn'in de benim de gülümsemelerimiz, geleneksel Gardnerya kurabiyelerine baktığımız anda yüzümüzde dondu. Kurabiyeler Icaral kanatları şeklindeydi. Yemeden önce kanatları ikiye bölmek âdettendi; Gardneryalı İlk Çocuklar'ın, Habis

Ninova

Varlık'ın kanatlarını kırmasını temsil eden bir semboldü. Daha önce bu kurabiyelerden yüzlerce kez yemiş, kanat kırma ritüelini de hiç aldırış etmeden gerçekleştirmiştim. Şimdiyse tek düşünebildiğim Wynter'dı. Bir de daha küçücük bir çocukken kafese kapatılan Ariel.

Çocuklar hemen kurabiyelerden alıp gürültüyle kırdılar.

Küçük Erin oğlanlardan birine, "Ben senden daha yüksek ses çıkarabilirim," diye neşeyle takıldı. Sonra kanatları sağlam bir çatırtıyla kırıverdi.

Aislinn çıkan ses karşısında irkildi. Bana sıkıntılı bir bakış attı, sonra da gözleri irileşti. Arkamdaki bir şeye bakıyordu, yüzünde de panik dolu bir ifade belirmişti.

Merakla arkama döndüm.

Uzağımızdaki bir duvara yaslanmış bizi izleyen Jarod'ı görmüştü.

Aislinn'in ablaları da onun şaşkın ifadesini ânında fark edip gülümsemeyi bıraktılar ve bakışlarını takip ettiler.

"Yoksa şu..." diye fısıldadı Liesbeth dehşet içinde, "...*erkek Lupin mi?*"

Auralie nefesini tuttu ve iki kardeş önce başlarına, sonra kalplerine dokunup aşina olduğum bir duayı fısıldamaya başladılar:

Ah, En Kutsal Kadim Varlık, zihinlerimizi arındır, kalplerimizi arındır, Erthia'yı arındır. Bizi Habis Varlık'ın pisliğinden koru.

Liesbeth endişeyle Aislinn'e döndü. "Seni rahatsız ediyor mu, Linnie?"

"Hayır," diye karşı çıktı Aislinn, kaşlarını çatarak. "Hayır, benden uzak duruyor."

"Hâlâ senin sınıfında mı?" diye sordu Liesbeth. "Onu orada görünce ne kadar korktuğundan bahsettiğini hatırlıyorum."

"Benimle uğraşmıyor," diye üsteledi Aislinn, boğuk bir sesle. "Bana karşı hiç ilgisi yokmuş zaten."

"Ama çok vahşi bir tip, değil mi?" Auralie nefes nefeseydi ve yerinden kıpırdamayan Jarod'a kaçamak bakışlar atıyordu.

"Gözlerine baksanıza," diye bağırdı Liesbeth. "Kesinlikle insanlık dışı!"

Aislinn dehşet içinde bana baktı, Jarod bu konuşmanın her sözünü duyabildiğini o da benim kadar iyi biliyordu. Başka yöne dönen Jarod'ın yüzü ifadesizdi.

"Çok dikkatli ol, Linnie," diye uyardı Auralie, kısık sesle. "Lupin erkekleri... onların kadınlara hiç saygısı yoktur. Babam onların hayvanlar gibi olduklarını söylüyor. Tek düşündükleri kadınları ormanlara sürüklemek ve..."

Jarod aniden salondan çıkıp gitti.

"Ah, iyi bari, gidiyor," dedi Auralie, rahatlayarak iç çekti. Yatıştırıcı bir edayla Aislinn'in omzuna vurdu. "Geçti işte, Linnie, gitti buradan. Rahatlayabilirsin artık."

"Kadim Varlık'a şükürler olsun," dedi Liesbeth, kardeşinin duygularını paylaşarak.

"Anneciğim, o tuhaf gözlü adam kimdi?" diye sordu Aislinn'in yeğeni.

"Çok kötü bir adam," dedi Liesbeth, teselli edercesine çocuğa sarılarak. "Ama gitti artık, tatlım, endişelenmene gerek yok."

"Benim oyuncağım gibi mi, anne?" diye sordu oğlanlardan biri, iğrenç bir coşkuyla. Taşıdığı küçük çantasından ahşap bir figür çıkardı. Parlak gözleri açık kehribar rengine boyanmış, kaş çatan bir Lupin'di; elleri de kıllı ve uzun pençeli kurt eli formundaydı.

"Aynen öyle," dedi Auralie başını sallayarak.

Aislinn'in yeğeni çantasının içindekileri yakınımızdaki bir masaya dökünce aşina olduğum tüm o ahşap figürler ortaya çıkıverdi: avuçlarında alevler olan kötü Icarallar, uğursuz Vu

Trin sahireleri, kötücül görünen bir Fae kraliçesi ve bazısı ar sırtında olan cesur Gardnerya askerleri.

"Askerlere onu öldürteceğim!" diye bağırdı çocuk, Gardnerya askerlerini Lupin'in etrafında daire oluşturacak şekilde dizerken.

"İyi fikir," dedi Liesbeth, memnun olmuş bir ifadeyle.

Küçük Erin endişeyle kapıya bakıyordu. "Geri gelecek mi?" diye sordu eteklerine tutunduğu Liesbeth'e.

"Ah, tatlım, seni rahatsız etmez." Annesi ona güvence verdi. "Buradaki Gardnerya askerlerine baksana. Son derece güvendesin. Hem Marcus Vogel Yüksek Büyücü olduğunda baban gibi cesur askerler bir gün onlardan kurtulacak. Sonra da bir daha kimsenin onlar yüzünden endişelenmesi gerekmeyecek."

Sonra da hepimiz sonsuza dek mutlu mesut yaşarız artık, diye düşündüm alaycı bir edayla. Sessiz kalmak artık dayanılmaz geliyordu ama hiçbirimiz bir şey söyleyemezdik. Söyleyecek olursak Aislinn'in ablaları Lupinlerle kaynaştığımızdan şüphelenirlerdi ve bu şüphe de eninde sonunda Aislinn'in babasının kulağına giderdi.

"Lupin... beni rahatsız etmiyor," dedi Aislinn zayıf bir sesle. "O ve kız kardeşi kimseyi rahatsız etmiyorlar. Kendi başlarına takılıyorlar."

"Neyse ne," dedi Liesbeth, bacaklarının etrafında daireler çizerek koşan oğlanı ustaca dizginleyerek. "Umarım bir an önce Randall'la bağlanırsın. Lupin erkekleri bağlanmamış bir kadın gördüklerinde kolay bir av olduğunu düşünürler. Ayrıca bağlanıp evlendiğinde hepimiz tekrar bir arada olabiliriz."

"Seni özlüyoruz, Linnie," dedi Auralie hüzünlü bir sesle, gözlerinde de yoğun bir üzüntü vardı.

"Ben de sizi özlüyorum," dedi Aislinn, sesi hasretle gerilmişti. Sanki onu almadan denize açılan bir geminin ardından bakar gibi bakıyordu ablalarına.

Ninova

"Linnie teyze, mektubunda görüştüğümüz zaman benimle oynayacağına söz vermiştin," dedi Aislinn'in yeğeni, teyzesine surat asarak. "Sana göstermek için yeni bilyelerimi getirdim!"

"Ah, göstersene ona, Erin!" diye destekledi çocuğu Liesbeth. "Valgard camcılarından aldık, Tierney'nin babasının dükkânından."

Küçük Erin kırmızı, püsküllü ipi olan siyah kadife kesesini açtı ve hepimiz uzanıp içinden büyük bilyeleri aldık. Sırayla kaldırıp baktık, gözlerimizi yaklaştırıp etraftaki ışıkla dönerek değişen renkleri seyrettik.

Aislinn bir tanesini kaldırıp dikkatle inceledi. "Şuna baksana, Elloren," dedi nefes nefese. "Çok güzel. Bana bir şeyi hatırlattı... ama ne olduğunu bilmiyorum."

Bana verdiği bilyeye baktığımda o da benimle inceleyebilmek için yanıma yaklaştı ve parlak kehribar rengi küreyi izledik.

"Ah, buldum," dedi, aniden yaşadığı farkındalıkla gülümseyerek. "Tıpkı şeye benziyor..." Sonra sustu ve kıpkırmızı kesildi, gözlerini kaçırdı, gülümsemesi de kayboluverdi.

Dönüp elimdeki küreye tekrar baktım. Dediği gibi *gerçekten* çok güzeldi.

Rengi de bire bir Lupin gözlerinin rengiydi.

Ninova

BEŞİNCİ BÖLÜM

Uluma

Birkaç gün sonra uluma sesleri duydum.

Aislinn'le yemek salonunda öğle yemeği yiyorduk. Gürültünün sebebini görmek üzere başımı kaldırıp baktım.

Bir grup Gardneryalı askeri öğrenciden geliyordu; hepsinde beyaz pazubentler vardı.

Ortalarında amirane bir tavırla Fallon Bane oturuyordu, muhafızları da yakınındaydı.

Kısa süre içinde diğer genç Gardneryalı erkekler de onlara katıldı ve yemek salonu sanki içeride bir kurt sürüsü koşturuyormuş gibi seslerle dolup taştı.

Hayvan sesleri çıkaran kalabalığın ortasında Diana Ulrich vardı. Ortalardaki bir koridordan bize doğru yürürken çenesini kaldırmıştı, iki eliyle geniş bir yemek tepsisi taşıyordu, omzundan da çantası sarkıyordu.

O geçerken genç adamlar gülüp ona laf attılar.

"Hey, kurt kız!"

"Soyun bakalım!"

Hiç utanmadan pis bakışlarla onu süzüyorlardı. Erkeklerin yanlarında oturan Gardneryalı kadınlar gözlerini kaçırıp olan biteni olabildiğince görmezden geliyordu ama Fallon öyle

yapmıyordu. Erkeklerle birlikte saldırgan ve rezil kahkahalar atıyordu.

Diana uzun, şık saçını kayıtsızca bir omzunun arkasına attı; iğrenç ölümlülerle vakit geçirmek zorunda kalan bir tanrıça gibiydi.

"Merhaba Elloren, Aislinn," dedi masamıza otururken. Baş döndürücü bir gülümsemeyle baktı bize. Başka bir şey demeden büyük bir parça tavuk alıp keyifle yemeye başladı.

Uluma hafifleyerek kesildi, sadece birkaç erkek bize bakışlar atıp gülüyor ve birbirlerini imalı imalı dürtüyorlardı.

"Bu seni rahatsız etmiyor mu?" diye sordum, bir kıkırdak parçasını kayıtsızca midesine indiren Diana'ya. Gülüp duran ve Gardnerya evreninin merkezi olmaktan büyük haz alan Fallon'a öfkeli bir bakış attım.

Diana başını kaldırdığında kafası karışmış gibiydi ve Gardneryalılara şöyle bir baktı. "Neden rahatsız olayım ki?" diye sordu, ağzı doluyken. Sonra yüksek sesle yutkunarak ağzındakileri midesine gönderdi. "Tıpkı şu aptal Büyücü Fallon Bane gibi değersiz hepsi."

"Sana *uluyorlardı*."

Diana omuz silkip gözlerini devirdi. "Ellerinde değil ki," dedi epey kibirli bir tavırla. "Hepsi benimle çiftleşmek istiyor. Hiç şaşırmıyorum açıkçası." Ağzındakileri çiğneyip altın rengi gür saçını arkaya atarken doğruldu. "Bana baksana. Olağanüstüyüm. Her erkek beni ister." Aislinn'le ben afallamış hâlde ona bakarken koca bir parça et daha alıp uzun ve beyaz dişleriyle parçaladı.

"Elbette ki onlara hiç ilgim yok," diye devam etti gururla. "Zayıf ve acınasılar. Bu tür erkeklere nasıl katlandığınızı anlamıyorum gerçekten. Mesela şu büyü-bağlanacağın Randall gibi, Aislinn." Bir kemik parçasıyla Aislinn'i işaret etti. "Jarod onun seni hak etmeyen bir aptal olduğunu söylüyor."

Aislinn oturduğu yerde donakalıp gözlerini ona dikti.

Ninova

Hiçbir şeyin farkında olmayan Diana ağzındakileri çiğnemeye devam ederken dişleri doğal olmayan bir sürtünme sesi çıkarıyordu. Bir anda gözleri parladı. "Aislinn, sen de Lupin olmalısın! Böylece *bizim* erkeklerimizden biriyle çift olabilirsin. Onlar tamamen üstündür. Güçlü ve erkeksiler. Ve Lupin erkekleri muhteşem âşıklardır; bu hissiz Gardneryalı aptallar gibi değiller. Fok kadınlarla birlikte olmak için uğraşmalarına şaşırmıyorum bile. Kendi kadınları onlarla çiftleşmek istemiyor olmalı, ki gayet anlaşılabilir bir durum." Diana kendi kendine kıkır kıkır güldükten sonra kemiğini bana doğrulttu. "Sen de, Elloren. Sen de bizden biri olmalısın."

Yemeğim neredeyse boğazıma kaçacaktı. Gözlerim dolarken biraz su içtim, bir yandan da şok içinde Diana'ya bakıyordum.

Aislinn'e döndüm. O da Diana'nın nezaketsizliği karşısında donakalmış durumdaydı.

"Diana," diye söze girdim, az önce neredeyse boğulduğumdan sesim çatallıydı. Biraz daha su içtim. "Böyle konuşursan hiç arkadaş edinemezsin."

"Nasıl konuşursam?" diye sordu, gürültülü şekilde ağzındakileri çiğneyerek.

"Gardneryalı erkekleri aşağılıyorsun. Benim iki erkek kardeşim olduğunu biliyorsun ve onlar da Gardneryalı."

Diana elindeki kemiği sanki bir fikri defedermiş gibi salladı. "Rafe farklı. O da ilk fırsatta Lupin olmalı. *Gerçekten* buraya ait değil."

Artık sinirimi bozmaya başlamıştı. Doğruya doğru, bu zamana kadar gördüğüm en kibirli kişiydi. "Abimle epey vakit geçirdiğini fark ettim," dedim, Diana pişmiş tavuktan gürültülü bir çatırtıyla lokma koparırken.

"İkimiz de ormanı çok seviyoruz," diye karşılık verdi, benden ziyade yemeğine odaklanarak.

"Diana," dedim sinirli bir tavırla, "abimle aranızda ne var?"

Ninova

Başını kaldırıp bana baktığında koca bir parça tavuğun yarısı ağzında, diğer yarısı da elindeki kemikteydi. Sorum karşısında gerçekten şaşırmış gibiydi. "Yürüyüş yapıyoruz," dedi, ağzı dolu olduğundan sesi boğuk çıkarak.

"Kimse sana ağzın doluyken konuşmaman gerektiğini söylemedi mi?" diye sordum küçümser bir edayla, aniden fazlasıyla öfkelenmiştim.

"Neden ki?" diye soruyla karşılık verdi.

"Çünkü *kaba* bir davranış!" diye bağırdım.

Diana tavuk kemiğini tabağına koyup çiğnemeyi bıraktı, yutkundu ve uzun, yağla kaplanmış parmaklarını önünde birleştirdi; insanların çok şapşal bir çocuğa uyum sağlamaya çalıştığı gibi bana uyum sağlıyordu sanki. "Sizin halkınızın bir sürü saçma sapan kuralı var."

"Ağzından etler sarkmadan konuştuğunu duymak çok rahatlatıcı oldu!"

"Karnım *aç*. Ayrıca bu aptalca bir konuşma!"

"Abimi ayartma!" Suçlarcasına bir parmağımı ona doğrulttum. "Sanırım senden hoşlanıyor!"

"Ben de Rafe'ten hoşlanıyorum ve ne dediğine dair hiçbir fikrim yok!"

"Abimle aranda romantik bir ilişki var mı?" Madem o dobra ve patavatsız olabiliyordu, ben de olabilirdim.

Kibirli bir tavırla homurdandı. "Tabii ki hayır. Lupin değil ki o."

"O zaman neden onunla bu kadar çok vakit geçiriyorsun?"

"Ormanı seviyor. Ben de ormanı seviyorum. İkimiz de avlanmayı seviyoruz. Doğa yürüyüşü yapmayı seviyoruz," dedi çileden çıkmış gibi. "Ve *yürüyüşe çıkıyoruz*!"

"Hepsi bu kadar mı?"

"Tam olarak ne soruyorsun? Cevap vermeye çalışıp duruyorum!"

"Onun yanında çıplak koşuyor musun?"

Ninova

"Hayır," dedi, bana gözlerinden ateşler saçarak bakıyordu. "Sen ve abin bunun Gardneryalılar için ne kadar ayıp ve göz alıcı bir şey olduğu hakkında beni bilgilendirdiğinizden beri öyle bir şey yapmıyorum."

"Onu hiç öptün mü?"

"O dediğin bir çiftleşme davranışı. Ve abin Lupin değil." Şimdi sanki üç yaşındaymışım gibi konuşuyordu. "Lupin olmayan bir adamla çiftleşmeyeceğim, hâliyle *hayır*, abini öpmedim! Tavuğumu yemeye dönebilir miyim artık? Yoksa bununla ilgili de mi aptalca bir kural var?"

"Devam et! *Ye!*"

"Teşekkür ederim," dedi bozuk bir sesle.

"Randall o kadar da kötü değil," dedi Aislinn usulca, sonunda kendini konuşabilecek kadar toparlamıştı.

"Jarod onun aptalın teki olduğunu söylüyor," diye tekrarladı Diana, ağzı yine et doluyken.

Sinirle dişlerimi sıktım.

"O zaman," dedi Aislinn savunmacı bir tavırla, "Jarod'a söyle, çok daha kötüsünü de bulabilirdim!"

Diana buna alaycı bir edayla güldü ve bu sırada ağzından birkaç parça tavuk saçıldı. Rafe'in onu yemek yerken görmesini sağlamalıydım. Onu azıcık bile çekici buluyorsa bir tavuğu dişleriyle parçalarken izleyince duyguları kesinlikle yok olurdu.

"İşte buna," dedi Diana vahşice sırıtarak ve dişlerinin arasından et sarkarken, "katiyen inanmam."

"Jarod'a Randall'ın o kadar da kötü olmadığını söyle!" diye ısrar etti Aislinn.

Diana elindeki kaburga kemiğini Aislinn'in arkasındaki bir noktaya doğrulttu. "Buyur, kendin söyle."

Jarod içeri girmişti. Bizi hemen fark etti ve sıcacık gülümseyip masamıza geldi. "Merhaba," dedi. "Birlikte mi yiyoruz artık?"

Aislinn dönüp ona açık bir düşmanlıkla baktı.

"Bir sorun mu var?" diye sordu endişeye kapılan Jarod.

Ninova

"Aislinn'e Randall'ın aptal olduğunu söylediğinden bahsettim," diye açıkladı Diana umursamazca.

Rengi atan Jarod sertçe yutkundu. Diana, önünde hızla bitmekte olan tavuktan bir kanat koparırken Jarod'ın tepkisini fark etmemiş gibiydi. Elleri ve dudakları yağla kaplanmıştı. Görünüşe bakılırsa nezaketsizlik bir Lupin özelliği değildi, Diana'ya mahsustu.

"Bu ona aktarılmasını istediğim bir şey değildi aslında," dedi Jarod kardeşine, zayıf bir sesle.

"Niye ki?" diye sordu Diana. "Bilmesi lazım. Şu korkunç büyü-bağ şeyini yapmadan önce."

"O aptal biri değil," dedi Aislinn gözlerini tabağına dikerek, sesi incinmiş ve kendini söylediği şeyin doğruluğuna ikna etmeye çalışıyormuş gibi çıkmıştı.

"Özür dilerim, Aislinn," diyen Jarod'ın sesi alçak ve nazikti. "Seni gücendirmek istememiştim. Ben sadece... Ben seni çok takdir ediyorum ve çoğu erkeğin senin için yeterli olmadığını düşünüyorum."

Diana burnunu çekti. "Çünkü çoğu Gardneryalı erkek aptal."

Jarod kardeşini duymazdan gelerek bakışlarını tamamen Gardneryalı arkadaşıma odakladı. "Aislinn," dedi içten bir sesle, "gerçekten üzgünüm."

Gözlerini ondan kaçıran Aislinn'in yüzü gerilmişti.

"Otursana, Jarod," diye davet ettim iç çekerek. "Geçti gitti artık."

"Teşekkür ederim," dedi. Etle dolu tabağını masaya bırakıp Aislinn'e endişeli bir bakış attı. Dalgın dalgın kekiyle oynayan Aislinn'in gözleri tabağındaydı ve yüzü ifadesizdi.

Jarod çatalını bıçağını alıp tavuğunu düzgün, küçük lokmalar hâlinde kesmeye koyuldu.

Yemeyi bırakan Diana şaşkınlıkla baktı ona. "Ne zamandan beri çatal bıçak kullanıyorsun sen?" diye sordu, sesinde suçlayıcı bir tınıyla.

Ninova

"Verpakya'da yaşamaya başladığımızdan beri," diye karşılık verdi Jarod. "Senin aksine ben buraya uyum sağlamaya çalışıyorum."

Omuzlarını silken Diana dikkatini tekrar yemeğine çevirdi. "Keyfin bilir."

Jarod da tekrar Aislinn'e döndü. "Bu akşam buluşuyor muyuz hâlâ?"

Aislinn kekine bakarak kaşlarını çattı. "Evet, Jarod," diye onayladı çekingen bir sesle.

"On dokuzuncu saat uygun mu? Arşivde buluşuruz?"

Aislinn tabağına doğru başını sallayarak onayladı, hâlâ ona bakmıyordu.

"Peki o zaman," dedi Jarod. Aislinn'e küçük bir gülümsemeyle baktı, sonra da tavuğunu küçük parçalara ayırmaya kaldığı yerden devam etti.

Duzenleme
Ny.Ozlem

Ninova

ALTINCI BÖLÜM

Jarod

O akşamın ilerleyen saatlerinde masamda oturuyordum. Uyuklayan tavuklar haricinde odada yalnızdım ve kısa süre önce Profesör Hawkkyn'in bana verdiği metal tozları listesine bakıyordum.

Artık metalürjiden daha rahat geçiyordum; Yılan Elfi profesörüm beklenmedik şekilde müttefik olmuş, böylece onun türüyle ilgili anlatılanların tamamen yalan olup olmadığını merak etmeme yol açmıştı.

Birkaç hafta önce Profesör Hawkkyn beni yanına çağırmıştı. Yeni gündelik giyimimden ötürü şaşırıp meraklanmıştı.

"Kelt gibi giyinmişsin," demişti dümdüz bir sesle ve sanki karanlık bir oyun çeviriyormuşum gibi parlak gümüşi gözlerini bana dikerek.

Ben de doğrulup gözlerinin içine bakmıştım. "Profesör Kristian bana kıyafetlerimin Urisk köleler tarafından yapıldığını söyledi, bu yüzden de artık onları giymemeye karar verdim." Savunmacı bir tavırla omuzlarımı silkmiştim "Hem zaten bunlar daha rahat."

Bana uzun uzun bakarken aniden ne kadar güzel olduğunu çarpmıştı gözüme; dümdüz pullarının her biri baş döndürücü tonlardaki yeşil ışığı yansıtıyordu. "Jules Kristian'ı tanıyor musun?" diye sormuştu.

"Evet," diye yanıtlamış, sonra da sorgular gibi kaşlarımı çatmıştım. "Siz... de mi tanıyorsunuz?"

Profesör Hawkkyn'in yüzünde göz kamaştırıcı, meraklı bir gülümseme belirmişti; koyu yeşil pullarıyla tezat oluşturan dişleri kar beyazıydı. "Jules çok yakın arkadaşımdır." Bir süre daha bana öylece baktıktan sonra da kısa bir kahkaha atıp başını iki yana sallayarak hızla önündeki kâğıtlara dönmüştü. "İkinci ödevini iptal ediyorum, Elloren Gardner," demişti başını kaldırıp bakmadan. "Sadece ilk kısmı tamamla." Duraksayıp bana uzun, takdir dolu bir bakış atmış, sonra da dosyalarından birinden aldığı kâğıdı bana uzatmıştı.

Ondan aldığım kâğıtta yazan metal tozu listesine baktığımda kafam karışmıştı. "Bunlar... test edeceğimiz karışım malzemeleri mi?"

Gözlerini kısarak bana bakmıştı. "Hayır. Buz büyüsünü engelleyen metal tozlarının listesi. İlgini çekebileceğini düşündüm."

Listeye ağzım açık baktıktan sonra ona döndüğümde içimde karanlık bir keyif ve büyük bir minnet yükseliyordu. "Ben... ben böyle bir şey olduğunu bilmiyordum. Gerçekten işe yarıyor mu?"

"Asa büyüsü mevcut tek güç değildir," diye karşılık vermişti alçak sesle, bir başka baş döndürücü ve tehlikeli sırıtışla dişlerini ortaya çıkararak.

Sessiz odamda listeye bakıyor, artık Fallon'ın düşük seviye olsa da bitmek bilmeyen zorbalığına karşı kendimi dayanıklı kılabileceğim yolları düşünüyordum.

Derken kapım usulca tıklatıldı.

Kalemimi bırakıp ayağa kalktım ve kapıyı açtığımda Aislinn'i gördüm; gözleri kızarmış ve şişmişti.

"Aislinn, ne oldu?" diye sordum şaşırarak.

"Se... seninle konuşmam lazım," diye kekeledi.

Ninova

Onu içeriye alıp kapıyı kapadım. Kendini yatağıma pat diye bıraktı, kollarıyla bedenini sardı ve hıçkırmaya başladı.

Yanına oturdum ve onu rahatlatmak isteyerek sarsılan sırtına elimi koydum. "Aislinn, sorun ne?"

"Jarod beni öptü!" deyiverdi kederli bir sesle.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Aislinn'in öpüşmeyi hiç sevmediğini biliyordum.

"Seni buna zorladı mı?" diye sordum. İçimde korumacı bir his kabarıyor, buna Jarod'ın böyle bir şey yapabileceğine yönelik bir kuşku eşlik ediyordu.

"Hayır," dedi başını iki yana sallayarak. "Hayır. Sadece... öylece oluverdi işte."

O kadar rahatladım ki... "Peki o zaman neden bu kadar üzgünsün?"

"Çünkü... ben..." Canı yanıyormuş gibi iki büklüm oldu. Onu yatıştırmaya çalışıp sırtını sıvazladım. Bana döndüğünde yüzü gözyaşlarından sırılsıklamdı. "*Hoşuma gitti!*"

Gözlerimi kırpıştırarak baktım, onu anlamıyordum. "*Bu yüzden mi* ağlıyorsun?"

"Hayır," diye hıçkırdı, sesi de boğuk çıkıyordu. "Öyle değil. Sadece hoşuma gitmekle kalmadı. *Çok* sevdim. Bir saatten uzun süre öpüştük," dedi öksürerek. "Cennette gibiydim. Hiç aklıma gelmezdi. Daha önce hiç öyle hissetmemiştim! İnsanlar uyduruyor sanıyordum. Tüm o romantik saçmalıklar. Kimsenin gerçekten öyle hissetmediğini sanıyordum. Ah, Elloren, hayatım mahvoldu resmen!"

Hararetle başımı iki yana salladım. "Mahvolmadı..."

"Artık Randall'la nasıl mutlu olabilirim ki? Jarod'la olmanın nasıl bir şey olduğunu öğrenmişken? Jarod neden Gardneryalı olamıyor ki? O *Lupin*, Elloren! Bir Lupin'le bir saat öpüştüğümü ailem öğrenirse bana ne yaparlar, biliyor musun? Reddederler beni! Annemi bir daha asla göremem! Ablalarımı da! Yeğenlerimi de! Yapayalnız kalırım! Cehenneme gideceğim, Elloren! İğrenç bir varlığım ben!"

Ninova

"Cehenneme falan gitmeyeceksin. Jarod'ın kötü biri olduğuna gerçekten inanmıyorsun, değil mi?"

"Hayır!" diye bağırdı. "Ben sadece... Bütün dünyam altüst oldu. Onunla aynı dersi almamalıydım. Ah, Elloren, ne yapacağım ben?"

"Seni öptükten sonra ne oldu?" diye sordum. *Kadim Varlık aşkına, bu karmakarışık bir durum.*

"Ağlamaya başladım," diye hıçkırdı. "Sonra da kaçtım."

Uzunca bir nefes verdim; hayretler içindeydim. "Ah. Zavallı Jarod."

Bu lafım daha da kuvvetli ağlamasına sebep oldu.

"Peki ailen onunla tanışsa?" diye öneride bulundum, tutunacak bir dal bulmaya çalışarak. "Hatırlasana, biz de ilk başta Jarod ve Diana'dan çok korkmuştuk. Belki ne kadar iyi biri olduğunu görürlerse..."

"*Anlamıyorsun!* Ne kadar tutucu olduklarını bilmiyorsun! Babam Gardnerya'nın Lupin elçisi. Onlardan *nefret ediyor*. Onlara dair türlü türlü... fikri var!" Hiddetle başını iki yana salladı. "Artık Jarod'la görüşemem. Ondan olabildiğince uzak duracağım." Başını ellerine gömdü, incecik bedeni şiddetli hıçkırıklarla sarsılıyordu.

Kapımın çalmasıyla dikkatim dağıldı. Kalkıp açtığımda koridorda duran Jarod'la karşılaştım, ağlamıyordu ama yine de çok kötü görünüyordu.

"Aislinn'le konuşmam lazım," dedi.

Koridora çıkıp kapıyı kapadım. "Şu an seninle konuşmak istediğini zannetmiyorum."

"O zaman seninle konuşabilir miyim?" diye sordu kaşlarını çatarak. "Muhtemelen sana olanları anlatmıştır."

"Anlattı. Jarod, o bir Lupin'le birlikte olamaz. Reddedilir."

"Ona âşığım, Elloren."

Nefesim kesildi. *Ah, Kadim Varlık aşkına.* Kehribar gözlerinde derin bir içtenlikten başka şey yoktu, yüzünden de yoğun bir ıstırap okunuyordu.

Derin derin iç çektim. "Buna saygı duyuyorum. Halkının böyle şeyleri öylesine söylemeyeceğini biliyorum."

"Evet, o şekilde söylemeyiz," dedi. "Onunla eş olmak istiyorum, Elloren. Ömür boyu."

Ah, Yüce Kadim Varlık. "Ama sen Lupin'sin, Jarod ve o da Gardneryalı. Ailesi de son derece muhafazakâr."

"Umurumda değil," dedi. "Ne olduğunu umursamıyorum. Ailesinin kim olduğunu da umursamıyorum. Onu seviyorum. Elimde değil. Seviyorum işte."

Bir elini kalçasına, diğerini de şakaklarına götürdü; baş ağrısını yatıştırmaya çalışıyor gibiydi. Boş gözlerle etrafa bakındı, sonra koridordaki banka oturup yüzünü ellerine gömdü. "Bunun benim de hayatımı karmaşıklaştırdığını biliyorsun. Sürüm yabancıları kabul eder ama Lupin olmaları şartıyla. Bir Gardneryalı kızı Lupin'e dönüşmeden eşim olarak alırsam sürümle bağım kesilir. Ailem onunki gibi benimle bağlantısını kesmez ama eşim Lupin olana kadar evime dönemem."

Yanına oturdum. "Aislinn Lupin olmak istemiyor, Jarod. Gardneryalı olmayı seviyor. Ailesini de çok seviyor."

"Biliyorum." Bir an için sessiz kaldığında kapının ardından Aislinn'in hıçkırıkları duyuldu.

"Jarod," dedim bir elimi koluna koyarak. "Ona biraz zaman tanı. Seninle öpüşmenin bu kadar hoşuna gitmesini beklemiyordu. Biraz şok etkisi yarattı. Açıkçası öpüşmeyi hiç hoş olmayan bir şey olarak görmüştü hep."

"Randall aptalın teki," diye hırladı Jarod, parıldayan köpek dişlerini göstererek. "Onun Aislinn'le eş olduğunu düşündüğümde midem bulanıyor."

Uzunca iç geçirdim. "Bence o da aynı şekilde hissediyor."

Yalvaran gözlerle bana baktı. "Sence benimle bir daha konuşur mu? O salakla büyü-bağlanmadan önce?"

"Konuşur diye tahmin ediyorum. Ama gerçekten ona biraz zaman tanıman gerekebilir. Bence o da seni seviyor ve bu durum onu korkutuyor."

"Bu gezegende korkutmak isteyeceğim en son kişi o."

"Biliyorum."

"Onunla konuşur musun? Bunları anlatır mısın?"

Tereddüt ettim ama öyle üzgün bakıyordu ki gözleri beni yumuşattı. "Konuşurum."

Rahat bir iç çekti. "Teşekkür ederim."

Odama döndüğümde Aislinn artık ağlamıyordu; yatakta öylece oturmuş, donuk gözlerinde sarsılmış bir bakışla boşluğa bakıyordu.

"Ne dedi?" diye sordu, dümdüz ve duygusuz bir sesle.

Masamın sandalyesine oturup ona doğru eğildim. "Seni sevdiğini söylüyor. Aileni umursamıyormuş. Ne olursa olsun seni seviyormuş. Sürüsünün onu reddetmesi de umurunda değilmiş. Tek istediği senmişsin. Ömrü boyunca. Ve sana hiçbir şekilde acı çektirmek istemiyor."

Aislinn tekrar hıçkırmaya başladı. Düşünceleri canını yakıyormuş gibi gözlerini sıkıca yumdu, sonra da yavaşça dönüp yatağa uzandı, sırtına bana dönerek kıvrılıp cenin pozisyonu aldı.

Ben de uzunca bir süre öylece oturup ona baktım, ne yapacağından emin değildim ve ikisi için de üzülüyordum. Gözlerimi kırpıştırıp biriken yaşları bastırdım.

Yapabileceğim hiçbir şey yok. İkisi için de kolay bir yol görünmüyor.

Gözlerimi silip masamdaki feneri söndürdüm, Aislinn'in üzerine bir battaniye örttükten sonra yanına uzandım ve bir kolumu ona sardım. Aislinn de kolumu sıkıca tuttu, bana çaresizce tutunuyordu.

Ben ona sarılmaya devam ederken sonunda ağlaya ağlaya uykuya daldı.

Ninova

YEDİNCİ BÖLÜM

Kapana Kısılmış

"Senin için endişeleniyorum, Aislinn."

Sabahın erken saatleriydi ve Aislinn sırtını bir ağaca dayamış, kayıtsız bir hâlde oturuyordu. Gözlerinin altında koyu halkalar yer etmişti. Sanki hiç uyumamış gibi görünüyordu.

Bir hafta geçmiş, Aislinn zor da olsa Jarod'la arayı bulmuştu. Jarod tavsiyemi dinleyip Aislinn'e düşünmesi için biraz zaman tanımıştı ama bunun kendi açısından epey zor olduğunu görebiliyordum. Aislinn kimya dersini bırakmamıştı fakat yazışmaları sona ermişti.

Umutsuz bir ifadeyle bana baktı. "Kapana kısılmış durumdayım."

Cümlesi havada öylece asılı kaldı, etrafında serin bir kış esintisi dans ediyordu. Bu yıl hava tuhaftı, her geçen gün soğuyordu ama hâlâ kar yağmamıştı.

Dikkatini dağıtacak bir şey bulmaya çalıştım. "Biliyor musun, Diana Ulrich artık benimle yaşıyor."

Konumu iyi seçmiştim.

Aislinn'in hüzünlü ifadesi solarken kaşları şaşkınlıkla havalandı. "Gerçekten mi?"

Ninova

Geçen gece Diana elinde de iki büyük seyahat sandığıyla kapıma gelmişti.

"Orada kalırsam onun canını yakacağım," diyerek odama dalıp eşyalarını yatağıma atmıştı.

"Kimin?" diye sormuştum ders notlarımdan başımı kaldırarak. Diana'nın aniden gelişi Ariel'la Wynter'ı da en az benim kadar şaşırtmıştı.

"Echo Flood... hepsi," diyen Diana'nın sert bir ifadesi vardı. "Artık sizinle yaşayacağım. Ah, ne güzel, tavuk var. Atıştırmalık. Karnım da zil çalıyordu."

Öfkelenen Ariel fırlayıp tavuklarının önüne geçmiş ve avuçlarını açarak ellerini uzatmıştı. Diana'nın etrafında ateşten küçük bir çember oluşmuştu. Buna gerçekten şaşırmıştım. Birkaç kez Ariel'ın şömineyi yaktığını görmüştüm ama epey küçük alevlerden fazlasını oluşturamıyor gibiydi.

Diana hızla kaybolan ateş çemberine dudağını bükerek bakmıştı. "Bu tavukları niye böyle koruyor?"

"Çık dışarı!" diye tıslamıştı Ariel.

"Hayır!" diye karşılık veren Diana, kollarını göğsünde kavuştururken içerlemiş gibiydi.

"Diana," demiştim sertçe, "Ariel'a tavuklarını yemeyeceğine söz ver!"

"Ama..."

"Söz ver lütfen! Bu odadaki tavukları rahat bırakmazsan burada kalamazsın."

Diana sanki ikimiz de aklımızı kaçırmışız gibi önce Ariel'a, sonra bana bakmıştı. "Peki," diye boyun eğmişti sonunda. "Söz veriyorum. Bu tavukları yemeyeceğim. Sadece tek bir şeyi bilmek istiyorum."

Kaşlarımı kaldırarak ona bakmıştım.

"Bu Üniversite'de hiç normal biri yok mu?"

Tavuklarının önüne çömelmiş, Diana'ya öldürecek gibi bakan Ariel'a kaydı gözlerim; dehşete kapılmış tavuklar onun

Ninova

ayak bileklerine sığınmıştı. Sonra kanatlarının altına saklanmış Wynter'a baktım, ardından da Diana'nın parlayan gözlerine odaklandım. Onların dışında bir de ben vardım: Görünüm itibarıyla Karanlık Cadı'nın aynısı olan büyüsüz kız.

Tüm bunların saçmalığına kahkaha atasım gelmişti. "Bütün Üniversite'yi bilmem ama bu odada normal biri olmadığı kesin."

Diana bir an için bana gözlerini dikerek bakarken sanki biraz alınmış gibi tek kaşını kaldırmıştı. Fakat sonra Wynter'ın bakışını yakaladığımda hafifçe gülümsüyordu.

"Ben dışarı çıkıyorum!" demişti Diana aniden, memnuniyetsizce somurtarak.

"Nereye?" diye sormuştum.

"Biraz tavşan bulmaya!" diye çıkışmıştı. "Madem tavuklar konusunda bu kadar korumacısınız!"

"Sonra ne yaptı?" diye sordu Aislinn, içinde bulunduğu kasvetli ruh hâline rağmen etkilenerek.

"Bir saat sonra elinde bir tavşanla geri geldi, çırılçıplak soyundu ve öfkeli bir tavırla şöminenin başına oturup tavşanı yedi."

Aislinn utanarak yutkundu. "Çırılçıplak mı?"

"Çırılçıplak," diye onayladım ciddiyetle. "Bir de sonunda Rafe'le onun hakkında konuşabildim. Bir ara odama uğradı, onu arıyordu."

"Ne dedi?"

"Yanıma taşınma hikâyesini çok eğlenceli buldu. Gerçi o her şeyi eğlenceli buluyor. Diana'yla çok fazla vakit geçirdiği için endişelendiğimi söyledim. Yani sonuçta o bir alfanın kızı ve halklarımız pek iyi anlaşamıyor." Devam etmeden önce duraksadım.

"Devam et," diye teşvik etti Aislinn.

Ninova

"Korkunç derecede tehlikeli bir şey yaptığını görmek istemediğimi söyledim... aşk için yani." Aislinn'e göz ucuyla bakarak tepkisini kontrol ettim.

"O ne dedi peki?" diye sordu cılız bir sesle.

"Ah, onu biliyorsun işte. Tipik Rafe. Endişelenmememi, dikkatli olacağını söyledi. Ama sonra da gülüp korkunç derecede tehlikeli bir şey yapacaksa bundan daha iyi bir sebep düşünemediğini söyledi."

"Pek ümit verici değil, ha?" diyen Aislinn huzursuzca uzak bir noktaya bakıyordu.

Bakışlarını takip ederek ardında vahşi ormanların uzandığı uzun, eğimli vadiye döndüm.

İleride tek başına biri dikkatimi çekti. Kim olduğunu anlamam biraz uzun sürdü.

Yvan hızlı hızlı ormana doğru yürüyordu.

Ormana gittiğini ilk kez görmüyordum. Kuzey Kulesi'nin penceresinden bakarken birkaç kez o tarafa gittiğini fark etmiştim; kararlı adımlarla ormana gidiyordu ve her seferinde yalnız olması da merak uyandırıyordu.

Yvan'ın uzun, güçlü adımlarını izlerken aramızın nasıl da değişmeye devam ettiğini düşündüm. Apaçık düşmanlığı yoktu artık. Onu hem mutfakta hem de matematik dersinde beni izlerken yakalıyordum. Genellikle yüz ifadesinden bir anlam çıkarmak zordu ve bakışını yakaladığımda hemen gözlerini kaçırıyordu. Yanlış olduğunu bile bile ben de onu izliyordum. Ona bakmak heyecan vericiydi; şaşılacak biçimde yakışıklıydı.

Bir de ondaki gizemli yanı düşünmeden edemiyordum. Damion Bane'e kafa tutarken öyle hızlı ve güçlüydü ki. Doğal olmayan bir hız ve güçtü bu. Mutfakta da çok ağır şeyleri sanki tüy kadar hafiflermiş gibi rahatça kaldırması giderek daha çok dikkatimi çekiyordu. Bu açıdan tıpkı Jarod gibiydi.

Açıkçası başka şeyler de düşünüyordum.

Ninova

Mesela gömleğinin üst düğmesini hep açık bırakmasını, mutfaktaki gölgelerin o zarif boynunda dans etmesini. Hareketleri çok zarifti, ne ayağı bir yere takılıyor ne de bir sakarlık yapıyordu, refleksleri jilet gibi keskindi. Bir de o köşeli çenesi. Üst dudağının kusursuz kıvrımı, ağzının dikkat dağıtacak kadar güzel olması...

Bunları düşünürken yanaklarıma ateş bastı.

Onu izlerken, "Nereye gidiyor acaba?" diye sesli düşündüm.

Aislinn bana döndü. "*Kim* nereye gidiyor?"

"Yvan Guriel. Tıpkı Rafe gibi sürekli ormana gidiyor ama avlanmıyor. Yanında bir şey taşıdığı da olmuyor. Sadece öylece gidiyor. Lupin sanki."

"E peşinden git o zaman," dedi Aislinn bozuk bir sesle.

"Çok cesurca bir tavsiye," dedim gülerek.

Kayıtsızca omuzlarını silkti.

Ayağa kalkıp tuniğimdeki kurumuş yaprakları silkeledim.

"Nereye gidiyorsun?"

"Tavsiyene uyuyorum," dedim. "Peşinden gideceğim."

Ninova

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Kurtarma

"Neden beni takip ediyorsun, Elloren?" Yvan'ın sesinde bezginlik varsa da kızgın değildi. Dönüp bakmaya da zahmet etmedi.

Fark edilince, bir de ismimi söyleyen o tok sesini duymanın verdiği saçma heyecanla yüzümü ateş bastı. "Seni merak ediyorum," dedim, mahcup ve resmî bir sesle.

"Tam olarak ne için?" diye sordu. Ne yavaşlamış ne de dönüp bakmıştı.

Pek çok şey için. "Neden sürekli ormana gidiyorsun diye merak ediyorum. Gizli gizli Lupin misin acaba?"

Aniden durmasıyla ben de donakaldım; ona ayak uydurmaya yönelik çabamla birleşen gergin bir enerji dalgası, kalbimin hızlanarak çarpmasına sebep oldu.

Ellerini beline koyup toparlanmaya çalışıyormuş gibi yere baktı, sonra bana döndü; zümrüt gözlerinde kaygılı bir bakış vardı.

Düşüncelerim yere düşen bilyeler gibi zihnime saçılmış, onun hiddetli güzelliği karşısında zayıf düşmüştüm.

Gözlerimiz sıkıca birbirine kenetlendiğinde kalan güz yapraklarının hışırtısı ile arada duyulan kuş cıvıltıları haricinde etrafımızı saran orman tamamen sessizliğe büründü. Suskunluğumuz âdeta elektrik yüklenip bastırdığımız duyguların enerjisiyle

titreşimler yayarken huzursuz edici bir ateş derinliklerime kök saldı. Gözlerine bakınarak bunu onun da hissedip hissetmediğini merak ettim.

"Peki o zaman," dedi sonunda kısık sesle ve gözleri meydan okurcasına kararırken. "Ayak uydurmaya çalış."

"Üniversite sınırı nerede?" diye sordum, sonsuza dek bitmeyecekmiş gibi gelen uzun bir yürüyüşün ardından.

Durup bana döndü, kaşları soru sorar gibi bir edayla çatılmıştı.

Nefesim boğazıma takıldı. Sırtıyla konuşmak daha kolaydı. Bir anlığına tam bir aptal gibi ona öylece baktım; yakışıklı yüzüne vuran gün ışığı yüzünden dikkatim dağılmıştı.

Yay gibi kaşlarından birini kaldırdı, nahoş bir sinirle yüz ifadesi de sertleşmişti. Sanki düşüncelerimi okuyabiliyordu.

"Benim için tehlikeli... Üniversite sınırını geçmek yani," dedim sinirle.

Kaşlarını iyice çattı. "Neden?"

"Beni öldürmeye çalışan bir Icaral var."

Gözleri şaşkınlıkla parladı.

"Benim bir sonraki Karanlık Cadı olduğumu sanıyor," diye açıklamaya çalıştım. "Tabii ki *değilim*. Hiç büyü gücüm yok ama o bunu bilmiyor."

Yvan'ın yüzü asıldı. "Ona çok benziyorsun, Elloren."

Sesindeki suçlayıcı tını canımı yakarken tüylerim diken diken oldu. Gerçekten üzülmüştüm. "*Gerçekten mi*, Yvan?" diye çıkıştım, bana ihanet eden sesim titriyordu. "Hiç bilmiyordum ya."

Gözleri aniden irileşti, sonra da sanki beni ölçüp tartıyormuş gibi dikkatle baktı.

İçten içe çökmüştüm; aramızdaki o aşılmaz duvar oradaydı işte. Birdenbire o duvarın diğer tarafında olmak istedim. Gerçekten ait olabileceğim bir yerde.

Ninova

Keşke Iris'e benzeseydim.

Bu düşünceden ânında pişman oldum. Kendime sertçe Kelt olmadığımı hatırlattım. Ve bir Kelt'e dair böyle şeyler de düşünemezdim. Yvan'la arkadaş olmamız bile çok zorken bizim için daha fazlası imkânsızdı. Ama birden şaşırtıcı bir yoğunlukla en azından onunla arkadaş olabilmeyi diledim.

Gözlerimde hem hayal kırıklığı hem de acı vardı ve bunu saklayamayacak kadar bitkindim.

Yvan yutkunup gözlerini kırpıştırarak bana baktı, yüz ifadesi keskinliğini kaybediyordu.

"Kimsenin seni incitmesine izin vermem," dedi sert bir katiyetle, su götürmez bir gerçeği dile getirir gibi.

İçim ısınmaya başlarken omuzlarımda koca bir yük olan kaygımın bir kısmı eriyip gitti. Derin bir nefes alıp başımı aşağı yukarı salladım; ona inanıyor, istikrarlılığında destek buluyordum. Her nasılsa ona güvenebileceğimi biliyordum.

Yvan bir an için düşünceli bir tavırla öylece durdu. "Vu Trinler sınıra büyü yapıyor mu? Icaral'ı uzak tutmak için?"

"Verpakya batı sınırına bir tür koruyucu alan koymuşlar ve Üniversite sınırında daha da güçlü bir alan var." Elimi hafifçe salladım. "Icaral sanatoryumdan kaçmış, bu yüzden sınır asayla mühürlenmiştir diye tahmin ediyorum."

Yvan kaşlarını çatıp gözlerini kısarak uzun bir süre beni inceledi. "Ben sınırın ötesine geçeceğim."

Valgard'daki Icaralların o korkunç yüzleri gözümün önünde belirirken içimde bir korku dalgası yükseldi. Bu düşünceyi zihnimden hemen uzaklaştırıp dişlerimi sıktım ve cesur olmaya karar verdim.

"Beni koruyacağını söyledin," dedim sertçe. *Ve kanadı kırık bir Icaral'dan hem daha güçlü hem de daha hızlı olduğunu biliyorum.* "Şansımı deneyeceğim."

Sanırım bir saat kadar sonra Verpakya Sırtı'nın kuzeybatı kenarına ulaşmıştık.

Yvan Sırt taşından devasa bir çıkıntının yakınındaki ağacın etrafında döndükten sonra eğilip bir yeraltı tünelinin girişini örten çalıları kaldırdı. İçeri adımını atıp bana döndü. "Geliyor musun?"

"Nereye? Ne bu?"

"Gardnerya'ya giden bir yol." Taştan dikey dağı işaret etti ve bana alaycı bir bakış attı. "Tabii Sırt'a gitmek istiyorsan sen bilirsin."

O cebinden bir Elf lümentaşı çıkarıp yolumuzu aydınlatırken ben de kaşlarımı çatarak ince çalılıklara ve sonra da gizli, mağara gibi tünele doğru onu takip ettim.

Bu tüneli nasıl bulmuştu acaba? Buradan kaç kişinin haberi vardı?

Bir dizi mağaradan geçtik; damlayan sular ve yer yer dinlenen yarasalar dışında görecek bir şey yoktu, tüm bunlara da lümentaşının yeşil ışığı vuruyordu. Daha fazla çalının arasından geçip kuru dallardan oluşan bir örtüyü iterek ilerledik.

Tek kelime etmeden onu takip ettim. Kısa süre sonra orman yolu yokuş yukarı devam etmeye başladı. Hızlı adımlarına ayak uydurmakta zorlanıyordum ve dalağıma keskin kramplar giriyordu. Derken ileriden sesler gelmeye başladı. Bağırarak emirler veriliyordu. Atlar. Sonra da tuhaf bir şey, ensemdeki tüylerin diken diken olmasına sebep olan bir şey duyuldu: Ormanın zeminini titreten pes bir çığlık.

Yvan duraklayıp bana döndü ve işaret parmağını dudaklarına götürerek ses çıkarmadan uyarıda bulundu. Hareket etmememi işaret etti, sonra da hızlıca karşımızdaki dik tepeyle tırmandı.

Onu izlerken hızına ve dengesini sağlamak için bir şeye tutunmaya bile gerek görmeden ağaçların arasında akıcı hareketlerle dolanma becerisine hayran kaldım.

Ninova

Şimdi ağaçlı tepenin üzerindeydi, kalın çalılıkların arkasına çömelmiş, diğer tarafa bakıyordu. Onu takip etmemi işaret etti.

Kuru yapraklarda biraz kayarak, küçük ağaçları da kaldıraç niyetine kullanarak güç bela ilerledim. Sonunda yanına vardığımda güçlükle nefes alıyordum. İleride ne olduğunu görünce soluğum tamamen kesildi.

Vadinin tamamını geniş bir Gardnerya askeri üssü kaplıyordu. Ağaçlarla çevrelenmişti, sınırlarını da azametli Sırt ve Kaledonya sıradağları oluşturuyordu. Kalabalık asker grupları bir düzen içinde hareket ediyor, emirlerin oluşturduğu kakofoni de havada çınlıyordu. Etraflarında bir sürü siyah asker çadırı, ahşap kışla ve kayaya oyulmuş Sırt taşından yapılar vardı.

Bir de ejderhalar.

Hem de bir sürü ejderha. Düzen içinde hareket ediyorlardı. Gardnerya askerleri de ellerinde kırbaçlarla üzerlerine binmişlerdi.

Yirmiye yakın ejderha birleşen tek bir çığlıkla göğe yükselirken geri çekilip ellerimle kulaklarımı kapadım. Başı çeken bir ejderhanın ardında diğerleri sırayla uçuyordu.

Aniden havada dönüp doğruca üzerimize yöneldiler.

Yvan beni geri çekerken yere düştüm, yaklaşan ejderhalar da bir yay çizerek vadinin ortasına ilerlediler.

Kalbim küt küt atıyor, başım dönüyordu. Ressamların çizdiği, asil ve kanatlı atlara benzeyen askeri ejderhalar görmüştüm. Ama bu ejderhalar dehşet vericiydi; gece kadar siyahlardı ve zayıf bedenlerinden iskeletleri belli oluyordu. Bir de kanatları... Sipsivri tüyleri kör bıçaklara benziyordu, tırtıklı ve çıkıntılıydılar.

"Ah, Yüce Kadim Varlık," dedim nefes nefese, sırtımdan aşağı bir ürperti yayılırken. "Alev üflüyorlar mı?"

Yvan kaşlarını çatıp başını iki yana salladı. "Hayır. Eğitilirken o yetilerini kaybediyorlar. Ama görebildiğin gibi hâlâ uçabiliyorlar. Bir de o keskin dişleri ve büyük pençeleriyle çok güçlüler."

"Kelt ordusuna saldırmaya mı hazırlanıyorlar?"

"Onlara ve yollarına çıkan herkese. Tıpkı geçen seferki gibi. Köyler. Aileler. Sen bunları duymayacaksın tabii. Senin duyacağın şey, birbiri ardına kazanılan şanlı zaferler olacak." Yüzünü buruşturdu. "Ruhsuz ejderhaların paramparça ettiği ailelere dair hiçbir şey okumayacaksın."

O yaratıklardan birinin bir köye indiğini hayal ettim. Düşünmesi bile korkunçtu.

"Kimse buna engel olamaz mı?" diye sordum dehşet içinde.

Sertçe başını iki yana salladı. "Direniş şu an Gardnerya Muhafızları'yla boy ölçüşebilecek durumda değil. Tek yapabildikleri onları yavaşlatmak. Ulaşabilecekleri kadar insana ulaşmak." Yüzünde acı bir ifade oluştu. "Düşünüyorum da," dedi tiksinti dolu bir sesle, "kaçınılmaz olan gerçekleştiğinde sen kesin bir yerlerde verilen bir partiye katılıp Habis Varlık'a karşı kazandığınız zaferinizi kutlarsın."

Sözleri canımı yakmış, beni gerçekten üzmüştü. "Sen çok... Benim hakkımda o kadar yanılıyorsun ki." Kendimi savunmaya çalışırken doğru sözcükleri bulmaya gayret ediyordum. "Hakkımda hiçbir şey bildiğin yok. Mesela iki tavukla yaşadığımı biliyor musun? İki tavuğun etrafı ne kadar pislettiğine dair bir fikrin var mı?"

Yvan bana öfkeyle bakıyordu. "Onların adı *Icaral*, tamam mı, *tavuk* değil!"

"*Ne?*" Bir anda şaşkına dönmüştüm ama karışıklığın sebebini hemen anladım. "Ariel ve Wynter'dan bahsetmiyorum ki. Ariel'ın *evcil hayvanlarını* diyorum. Önceden tek bir tavuk vardı, şimdi iki tane oldu. Yani lütfen beni bu kadar sert yargılamayı bırak artık. Ariel Haven'la hiç vakit geçirdin mi? Onunla yaşadığım için bana madalya falan verilmeli!"

"Evet, Icarallar fazlasıyla berbat, iğrenç yaratıklar olabiliyor," diye çıkıştı.

"Aslında," diye karşı çıktım, "Wynter gayet hoş biri, artık öyle ürkek davranmayı da bıraktı ve Ariel da eskisi kadar ci-

Ninova

nayete meyilli değil. Büyükanneme çok benzediğimin farkındayım ama gerçekten sandığın gibi biri değilim ve kardeşlerim de öyle değil."

Yvan'ın ağzının kenarında soğuk bir sırıtış belirdi. "Evet, kardeşin Trystan şanlı ailenizi zora sokacak eğilimler taşıyor, değil mi?"

Cesaret gösterim buhar olup uçarken içimde soğuk bir korku peyda oldu. "Trystan çok iyi biri," dedim kısık sesle. "Lütfen... lütfen onun için sorun çıkarma."

Sözlerinin beni ne kadar derinden etkilediğini fark eden Yvan'ın yüzündeki öfke dağılıverdi. "Çıkarmam," dedi, ondan duymaya hiç alışık olmadığım kadar kibar bir sesle. Uzun bir süre beni inceledi. "Hadi," dedi, sonra da hiç düşünmeden harekete geçmeye karar vermiş gibi bir anda ayaklandı. Tepeden kayarak indi ve aşağıda dönüp beni bekledi.

Sık ormanda, yoğun yeşillik ve çalılıkların arasında onu takip ettim. Küçük bir yükseltiye ulaştığımızda eğilip onu izlememi işaret etti.

Yükseltinin biraz ilerisinde kafesler vardı; ormana saçılmış siyah parmaklıklı ve kıvrımlı bir sürü kafes.

Hepsinde de ejderhalar var.

Kafeslere yavaşça yaklaşırken gergince yutkundum. Ejderhaların korkunç suratları beni irkiltmişti; uzun ağızlarından iplik gibi salya akıyor, geriye çekilmiş dudakları ölümcül dişlerini ortaya çıkarıyordu. Ama en fenası da...

Gözleri. Sütbeyazı, opak ve ruhsuz gözler. *Valgard'daki Icarallar gibi.*

Bu ejderhalara da Valgard'daki Icarallar gibi işkence mi edilmişti? Hasarlı canavarlara mı dönüştürülmüşlerdi?

Ejderhalar geçerken beni izliyorlardı ve kendimi iblisler tarafından gözleniyormuş gibi hissettim.

Yvan kolumu tutup beni kafeslerden birinin arka duvarının ardına çekti.

Önümüzden birbirleriyle sohbet eden iki Gardneryalı asker geçti. Sesleri giderek uzaklaşırken Yvan cebinden bir saat çıkarıp baktı. "Nöbet değişimi," diye fısıldadı.

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atarken onu takip edip küçük bir tümseğin etrafından dolandım ve yanmış ağaçlarla çevrili bir kafese vardık.

İçinde tek bir ejderha vardı ama diğerleriyle arasındaki farklar göz önüne alındığında tamamen başka bir yaratık da olabilirdi.

Siyahtı ama zift gibi değildi. Her taşı opal gibi parlıyordu. Kanatları da kırık ve sivri değil, güçlü ve pürüzsüzdü; tüyleri cilalanmış obsidiyen gibi sert ve parlaktı. Kafesin uzak tarafında volta atıyordu, parmaklıklara doğru yürüdüğümüz sırada hareketleri güçlü ve akıcıydı.

Bir anda ejderha adaleli başını yavaşça çevirip zümrüt yeşili gözlerini bana dikti.

Ben de olduğum yerde donup kalarak ona baktım.

Ejderha aniden inanılmaz bir hızla bana doğru atıldı. Yvan da aceleyle beni geri çekip önüme fırladı.

Geriye doğru düştüğüm sırada ejderha kafesin parmaklıklarına sertçe çarptı ve keskin pençeleri aralardaki boşluktan Yvan'a ulaşmaya çalıştı. Yvan ve ejderha uzun bir süre birbirlerine baktılar; ikisi de birbirlerini sindirmeye çalışıyormuş gibi hareketsizdi.

"Bu... bu şey beni öldürmeye kalktı!" diye kekeledim, güçlükle nefes alarak.

"*O* bir dişi," diye karşılık verdi Yvan.

Şu an gerçekten böyle bir tartışmaya kalkıyor olamaz. "Pekâlâ, dişi," dedim nefes nefese. "*O dişi* beni öldürmek istiyor!"

"Sana zarar vermez," dedi Yvan ama sanki bana güvence vermek yerine söylediğinin doğru olduğuna ejderhayı ikna etmeye çalışıyormuş gibi gözlerini ona sabitlemişti.

Ninova

Alaycı diyebileceğim bir tavırla homurdanan ejderha, hızla geri çekildi ve dönüp kafesin diğer tarafına geçti. Yvan'a ıstırap dolu bir bakış attıktan sonra yere yatıp başka tarafa baktı. Bedeninin kanlı kırbaç izleriyle dolu olduğunu fark ettim.

"Ne dediğimizi anlıyor sanki." Kendimi toparlamaya çalışırken yutkundum.

Yvan'ın ağzının kenarı seğirdi. "Ejderhalar... dikkatli ve itaatkârdır."

"Yani tek başına yürüyüşe çıktığında buraya mı geliyorsun?"

Yvan bir an için bana gözlerini dikerek baktıktan sonra başıyla onayladı.

Derin bir nefes aldım, kalp atışım da sonunda yavaşlayarak daha normal bir ritme kavuşuyordu.

"Onu dövmüşler," dedim, çapraz kırbaç izlerine bakarken kaşlarımı çatarak.

Gerilen Yvan ejderhaya baktı. "Yıldırmaya çalışıyorlar." Yüzünde kederli bir ifade belirdi.

"Dövmeye devam edecekler mi?" diye sordum.

Yutkunup tekrar ejderhaya baktı; gözleri endişeyle kararmıştı. "Onu başka bir ejderhanın yanına koyacaklar," dedi. "Genç birinin. Çocukla bağ kurmasını bekleyecekler... sonra da... gözünün önünde işkence ederek çocuğu öldürecekler. Bunun daha önce yapıldığını gördüm. Buradaki başka bir ejderhaya."

Bir an için sessiz kaldı. Dönüp bana baktığında zihninin derinliklerine işleyen acıyı gördüm. Konuştuğunda da sesi çatallıydı. "Hâlâ kâbuslarıma giriyor." Kaşlarını çatıp uzak bir noktaya baktı.

"Ben de kâbuslar görüyorum," diye açıldım ona. "Selkilerle ilgili."

Bana şaşkın bir bakış attı. "Selkiler mi?"

"Bir tanesini görmüştüm. Valgard'da, bir kafeste. Çığlık atıyordu." Hatırlayınca yüzümü buruşturdum. "*Korkunçtu.* O zamandan beri neredeyse her gece onu rüyamda görüyorum."

Ninova

Uzun bir süre bana öylece baktı. "Ben hiç Selki görmedim," dedi sonunda. "Ama onlardan bahsedildiğini duydum." Tekrar ejderhaya döndü; sanki karmaşık bir bulmacayı çözmeye çalışıyormuş gibi gözleri kafesin her noktasını tarıyordu. "Parmaklıklar," dedi dalgın bir tavırla, "Elf çeliğinden yapılmış. O eritmeye çalışmış ama böyle bir şey mümkün değil. Kafesler için anahtar da kullanmıyorlar. Asa büyüsü kullanıyorlar."

"Bunun üzerine çok düşündün, değil mi?" dedim şüpheyle.

Cevap vermedi, dikkati hâlâ ejderhanın kafesindeydi.

Aniden fark ettiğim şeyle gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Onu kurtarmak istiyorsun, değil mi?"

Sanki bir tuzağa yakalanmış gibi yüzü kasıldı.

"İstiyorsun!" Hayretler içindeydim. "Ejderha çalmak istiyorsun. Gardnerya askeri üssünden!"

Yvan bana öfkeli bir bakış attıktan sonra dönüp ormana doğru ilerlemeye başladı.

Ayak uydurmakta zorlanarak arkasından koştum. "Kendini öldürteceksin... biliyorsun, değil mi?"

Cevap vermeyip sanki aramıza olabildiğince mesafe koymak istiyormuş gibi adımlarını hızlandırdı.

O sırada ejderhadan yükselen alçak sesli, keskin, çaresiz inilti kalbimi dağladı. Yvan da ben de durduk. Yvan'ın sırtı gerilip dümdüz olmuştu ama kendini hemen toparlayıp hızlı hızlı benden uzaklaşmaya devam etti.

Sınırın Verpakya tarafına döndüğümüzde aramızdaki gerilim dayanılmaz şekilde yoğunlaşmıştı. Bu yüzden dengemi bulmakta zorlanıyordum ve ayağımı bir yere her çarptığımda, kolum her çizildiğinde bunlar için içten içe Yvan'ı suçluyordum.

Bir süre sonra ağaçların arasında yıkık dökük bir kulübe göründü. Bakımsızdı, etrafına aletler saçılmıştı, yabani otların sardığı bir bahçesi ve sıkış tıkış ağıllarda sağlıksız hayvanlar vardı.

Ninova

"Kim yaşıyor burada?" diye sordum dümdüz önümde yürüyen Yvan'a, yola ilk çıktığımızdaki gibi aramızdaki soğuk mesafeyi koruyordu.

"Üniversite'nin bahçıvanı," dedi ters bir sesle ve o sırada beyaz bir parıltı ağaçların arasından hızlıca geçti.

Gözcü.

Ağaçların arasındaki eğimli uçuşunu gözlerimle takip ettim. Kulübenin bulunduğu açıklığın hemen karşısındaki bir dala kondu ve dönüp bana baktı. Sonra da ortadan kayboldu.

Ensemdeki tüyler diken diken olmuştu.

Orada bir şey vardı. O kulübede görmemi istediği bir şey vardı.

Sage'in asasıyla birlikte bu Gözcülerin niçin bana geldiklerini bilmiyordum. Benimle neden bu kadar ilgilendiklerini de bilmiyordum. Ama bana önemli bir şey göstermek istediklerinde ortaya çıktıklarını fark etmiştim.

Açıklığa doğru ilerledim.

"Elloren," dedi Yvan, "nereye gidiyorsun?"

"Bir dakika."

Kulübeye yaklaşırken kaz sesleri duymaya başladım.

Sonra bir şangırtı duyup korkuyla geri sıçradım. Ardından öfkeli bir erkek sesi geldi.

Daha fazla bağırış. Bir şangırtı daha.

Ardından tuhaf bir çığlık, hem egzotik hem de yürek burkacak kadar tanıdık bir ses.

Hayır, olamaz.

Kulübenin kapısı hızla açıldı ve genç bir kadın koşarak dışarı fırladı; gözleri çılgına dönmüştü, yüzünde de katıksız bir dehşet vardı. Panik içinde, düşünmeden hareket ederken bir taşa takılıp yüzüstü yere kapaklandı.

Nefesim kesildi. Valgard'da gördüğüm Selki'ydi bu. Az önce Yvan'a bahsettiğim Selki.

Ninova

Üzerinde lekeli kıyafetler olan iri yarı, sakallı ve pasaklı bir adam kulübeden dışarı bir hışımla çıkıp Selki'nin peşine düştü. Onu vakit kaybetmeden yakaladı ama kıpkırmızı yüzü öfkeden kuduruyordu. Selki ayağa kalkamadan adam onu ağır, siyah botuyla sertçe tekmeledi.

Sinirden sarsılmaya başladım. Yumruklarımı sıkıp ileri atıldım ama mantığım hemen beni dizginledi. Dev gibi bahçıvanla boy ölçüşebilecek biri değildim. Ben de bir ağacın arkasına saklandım, kalbim göğsümden çıkacakmış gibi atıyordu.

Selki insanın kanını donduran bir çığlık atıp kendini korumak için kıvrıldı; tekmelendiği tarafının üzerine kapanmıştı.

Adam onu kolundan tuttuğu gibi doğrulttu. "Kes sesini!" diye gürledi, korkunç bir sesle çığlık çığlığa bağırmaya devam eden Selki'yi sarsarak. "Sana *kes sesini* dedim, *sürtük!*" Boştaki elini başının üstüne doğru kaldırıp Selki'ye öyle sert vurdu ki kız bağırarak sırtüstü yere kapaklandı.

Elleriyle başının yan tarafını kavrayan Selki yerde yan dönüp tuhaf ve tiz bir sesle inledi.

Öfkeden titrerken çaresizce Yvan'a döndüm. O da ağzı açık, olduğu yerde donakalmıştı.

Adam şimdi koca ellerini geniş kalçalarına dayamış, Selki'nin başında dikiliyor, Selki de altında sinmiş vaziyette duruyordu.

"Sana bir daha bir şey yapmanı söylediğimde, aptal hayvan," diye bağırdı adam, kalın parmağını ona doğrultarak, "dediğimi yapsan iyi olur!" Bir duvar askısına asılı anahtarlığı alıp Selki'nin üzerine koştu, sonra da onu saçından tuttuğu gibi kaldırdı.

Bahçıvan, ağır bir zincirle uzun bir direğe tutturulmuş metal bir tasmayı kaldırırken Selki'nin nefesi kesildi. Adam dizlerini Selki'nin sırtına bastırdı ve tasmayı boynuna geçirip kilitledi, sonra da onu başından tutup tozlu zemine ittirdi. Ardından hızla kulübeye dönüp anahtarları kancaya taktı, "Lanet olasıca

Ninova

Selkiler," gibi bir şey mırıldanıp içeride gözden kayboldu, kapıyı da arkasından çarptı.

Selki orada öylece yatmış ağlıyordu. Gözleri kapalıydı, yüzü de çaresizlikle buruşmuştu. Yüzünün yan tarafında kıpkırmızı bir iz oluşuyor, güzelim gümüşi saçları toprağa ve çamura bulanıyordu.

Öfkeden gözlerim doldu. *Havyan veya değil, o adam nasıl bu kadar zalim olabilir?*

Aklıma aniden çılgınca ve tehlikeli bir fikir geldi.

Öfkem iyice artarken Yvan'a döndüm. "O Selki'yi kurtaracağım," dedim, kalbim küt küt atarken.

Yvan'ın kaşları hızla kalktı. "*Ne?*"

Olabildiğince sessiz hareket ederek Selki'ye yaklaşırken bacaklarım tir tir titriyordu. "Hey, Selki!" diye seslendim sert bir fısıltıyla.

Gözleri dehşet içinde aniden açıldı ve boğazından kısık bir inilti yükseldi. Bana odaklandığında, sanki benim gibi o da beni hatırlamışçasına aniden yüz ifadesi değişti.

Kulübenin içinden ağır bot sesleri gelirken anahtarları kaptım. Selki'nin gümüşi saçını kenara çekip titreyen ellerimle anahtarı kilide soktum. Metal tasması açılıp da pat diye yere düşünce şaşırmadan edemedim. Onu kolundan tutarak peşimden sürüklerken başımla ormanı işaret ettim.

Âdeta dörtnala koşarak açıklığı geçtik ve ormana çıktık.

Yvan'ı görünce Selki korku dolu bir çığlık atıp geriledi, ayakları ormanın zemininde kayarken ellerini de Yvan'ı uzaklaştırmak ister gibi kaldırmıştı.

"Geri çekil, Yvan!" Elimle geri gitmesini işaret ettim.

Yvan gerileyip eğildi ve avuçları açık vaziyette ellerini kaldırdı.

Selki'nin titreyen omuzlarını kavradım. Öbür elimle uzanıp nazikçe saçını okşadım. "Şişşt," diye yatıştırmaya çalıştım. "Sana zarar vermeyeceğiz."

Ninova

Saçı ilginçti ve mükemmel bir ahengi vardı, ılık su gibi de yumuşacıktı. "Seni buradan uzaklaştırmamız lazım," dedim, *Keşke Fok dili bilseydim*, diye düşünerek. Ağzı hafifçe aralandı ama hiç ses çıkmadı, boynundaki solungaçlar da çırpınarak açılıp kapandı.

Gözleri panik içinde sağa sola bakarken zar zor çömelmesini sağladım. Yavaş yavaş kulübeden uzaklaşmaya başladık, Selki'nin de benim de panikten ayaklarımız takılıp duruyordu. Yvan bizi görüş alanından ayırmasa da mesafesini koruyordu. Yüzü gerilmişti.

Kısa süre sonra kendimizi toparlayıp dengemizi sağladık ve koşmaya başladık; kütüklerin üzerinden atlıyor, ağaçların etrafından hızla dolanıyorduk. Orman hızla etrafımızda akarken arkamızdan gelecek ağır ayak seslerine kulak kabartıyorduk. Selki'nin bileğini sıkıca kavrarken sanki saatlerdir koşuyormuşuz gibi hissediyordum. Nefesim sivri cam parçaları gibi canımı yakmaya başlayana kadar koştuk, yanlarıma kramp giriyordu.

Sonunda ileride açıklık göründü. Üniversite arazisi.

Kuzey Kulesi'ni gördüğüme bu kadar sevineceğim hiç aklıma gelmezdi.

Yavaşladığımızda Selki de ben de nefes nefeseydik; solungaçları açılmıştı, tuttuğum o ince bileği zayıf ve narindi. Tökezledi, ben de o düşmeden kolumu omzuna attım. Üniversite arazisinden birkaç adım uzaktaydık, seyrekleşen ağaçlar da bizi pek saklıyor sayılmazdı.

"Elloren." Birkaç metre ileriden Yvan'ın sakin sesini duydum. Bunun üzerine Selki irkildi. "Onu nereye saklayacağını iyi düşündün mü?" Yvan büyük bir ağacın gövdesine yaslanmış, beni inceliyordu. Hiç terlememiş gibiydi.

"Hayır," dedim, boştaki elimle uzanıp titreyen Selki'nin ilginç saçını okşayarak.

"Bunun biraz pervasızca olduğunun farkındasın, değil mi?"

Ninova

Soluklanırken ona öfkeyle baktım. "Ah, Gardnerya ordusundan ejderha kurtarmak hiç öyle değil ama?" Şu an gerçekten ondan bunu duymaya ihtiyacım yoktu.

Dudaklarının kenarları kalkarken yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi.

"Yapılması gereken şey bu, Yvan," dedim.

Başını onaylarcasına sallarken ciddileşti. "Biliyorum."

Şimdi yüz ifadesinde yeni bir şey vardı. Beni tamamen hazırlıksız yakalayan bir şey.

Saygı.

Yakınlardan bir yerden gelen at kişnemesiyle ikimiz de irkildik.

Başımı hızla çevirip baktığımda Andras Volya'yı gördüm; genç, yoğun rün izleriyle kaplı Amaz adam. Profesör Volya'nın oğluydu. Bizim biraz ilerimizdeki geniş bir tarlanın karşısındaydı; iri, siyah bir kısrağa binmişti.

Doğruca bize bakıyordu.

Fark edildiğimizi anlayarak korkuya kapıldım.

Andras atının yelesini sertçe çekti. Şahlanan hayvan keskin bir dönüş yaptıktan sonra Üniversite ahırlarına doğru koşturdu.

"Ah, Kadim Varlık aşkına," dedim nefes nefese. "Bizi görmemiştir, değil mi?"

"Bence gördü," dedi Yvan kısık sesle.

"Sence ne yapacak?"

Yvan gözlerini kısarak Andras'ın giderek küçülen görüntüsüne baktı. "Bilmiyorum." Yeşil gözlerini bana çevirdi. "Ama Selki'yi içeri sokmamız lazım. Başka biri görmeden."

DOKUZUNCU BÖLÜM

Sığınak

Diana yanımda eğilip yatağın altına baktı.

Selki gözlerinde donuk bir bakışla yan dönmüş yatıyordu.

"Korkusunun kokusunu alabiliyorum," dedi Diana. "Şokta. Bir de altına yapmış." Diana ayağa kalkıp otoriter bir tavırla kollarını göğsünde kavuşturdu. "Elloren, gidip yeni kemanını getirsene."

Diana'nın bu tavrı karşısında çok şaşırmıştım. Yvan Selki'ye yiyecek bir şeyler getirmeye gitmişti. Ki gitmesi de iyi olmuştu çünkü fok kızımız onu görünce paniğe kapılıp kaçmış, yatağımın altına saklanmıştı. Bariz bir şekilde erkeklerden çok korkuyordu.

Kaşlarım şaşkınlıkla çatılırken Diana'ya baktım. "Neden?"

"Selkiler müziği çok sever. Bir yerde okumuştum. Onu sakinleştirebilir."

Kalkıp Diana'ya şüpheci bir bakış attım. Trystan ile Rafe geçenlerde bana ikinci el bir keman hediye etmişlerdi; paralarının yettiği tek enstrümandı. Etkileyici bir jestti ve son derece minnettar kalmıştım ama enstrümanın ahşabı biraz eğrilmişti ve akordu hemen bozuluyordu.

Ben ilk başta Edwin amcama haber göndermiş, benimki parçalandığı için gönderebileceği yedek bir keman olup olma-

dığını sormuştum. Fakat cevap amcamın bakımını üstlenen Vyvian halamdan gelmişti; amcamın postaları doğruca ona yönleniyordu.

Sevgili yeğenim,

Sana seve seve Valgard'daki en iyi kemanı gönderirim. Valgard Senfonisi'nde çalan arkadaşlarım var ve eminim ki istediğin renkte, yepyeni bir Maelorya kemanı bulabilirler. Sence uygun mu?

Harika bir müzik yeteneğin var, tıpkı kutlu büyükannen gibi ve sen Lukas Grey'le bağlanır bağlanmaz bunu geliştirmene yardım etmek en büyük dileğim.

Lütfen bu mutlu olay gerçekleştiğinde bana haber ver.

Sevgilerimle,
Vyvian

Yetersiz bir enstrüman canımı sıksa da temsil ettiği kardeşlik sevgisinden cesaret bularak kabaca yapılmış kemanı getirdim.

Selki'nin yaşadıklarından sonra biraz detone bir müziğin iyi geleceğinden şüpheliydim ama yine de denemeye değerdi.

Yere oturup çalmaya başlamamla müzik odayı sarmaladı. Yatağındaki Ariel şüpheli gözlerle bizi izliyordu. Wynter da her zamanki tüneme noktasından masamın üzerine atladı.

"Çalmaya devam et," dedi Diana. "Korkusu hafifliyor."

Bir saat geçmiş, parmaklarım acımaya, boynum ağrımaya başlamıştı ama Selki hâlâ yatağın altındaydı. Diana'ya dönüp, "İşe yaramıyor," dedim.

Wynter beklenmedik bir anda kanatlarını açıp masamdan yere atladı. Eğildi, sonra da derin bir meditasyon hâlindeymiş gibi gözlerini kapadı. Sonunda başını kaldırıp şarkı söylemeye

Ninova

başladı. Yüksek Elf lisanında söylüyor, su gibi pürüzsüz ve zarif kelimeleri odayı dolduruyordu.

"Elloren," dedi Diana nefesi kesilerek.

Selki'nin mavi-beyaz kolu yatağın altından çıkıp Wynter'a doğru uzandı. Wynter da onun elini tuttu ve şarkı söylemeye devam ederken fok kızı yavaşça olduğu yerden çıkarıp kanatlarının altına aldı.

Wynter, Selki'nin saçını okşayarak hüzünlü şarkısını söylemeye devam ederken yerde idrar birikiyordu.

"Onu temizlemeliyiz," dedi Diana burnunu kırıştırarak. "Ariel," dedi buyurgan bir sesle, "gidip banyo suyu ısıt."

"Oradan hizmetçin gibi mi görünüyorum?" diye çıkıştı Ariel.

"Hayır," diye karşılık verdi Diana, "ama becerilerinden faydalanabiliriz. Ateş yakmayı sevmiyor muydun?"

Ateşle oynama fikrine karşı koyamayan Ariel, kendi kendine bir şeyler mırıldanarak ayağını yere vura vura banyoya gitti.

Diana kova ve paspas getirmek üzere aşağı inerken Wynter'la ben de yorgun düşen Selki'yi banyoya götürdük. Ben kıyafetlerini çıkarmaya yardım ederken Wynter da Selki'yi kucaklamış, ona şarkı söylüyordu. Selkie bize iri açılmış, hüzünlü gözlerle bakıyordu; bedeni de bez bebek gibi gevşekti. Tuniğini başının üzerinden çekip çıkardığımda nefesim kesildi ve istemeden elimi dehşet içinde ağzıma götürdüm. Wynter da şarkı söylemeyi kesti.

Selki'nin bedeninin tamamı morluk içindeydi. Mavi-beyaz teni çaprazlama, kıpkırmızı kırbaç izleriyle doluydu.

O sırada bir elinde sabunlu su dolu büyük, ahşap bir kova, diğer elinde de paspasla Diana içeri girdi. Selki'yi görünce olduğu yerde donakaldı. Hemen kendini toparlayıp kovayı düzgünce yere koydu, paspası da duvara dayadı.

"Ben hemen dönerim," dedi hoş bir sesle. "Gidip o adamı öldüreceğim."

O kadar kayıtsız bir sesle konuşmuştu ki söylediklerini anlamam birkaç saniye sürdü.

"*N-ne?*" diye kekeledim, Diana hızla kapıya dönerken.

Durup döndü ve sanki aptalmışım gibi bir ifadeyle baktı. "Bunu ona yapan adam var ya hani," dedi yavaşça, sanki bir çocuğa açıklama yapıyormuş gibi. "İşte onun boynunu kıracağım. Ölmeyi hak ediyor."

Önüne atladığım gibi ellerimi uyarırcasına kaldırdım. "Bekle, hayır, yapamazsın!"

"Tabii ki yapabilirim," dedi sinirlenerek. Yüzünde düşünceli bir ifade belirdi. "Hayır, elbette haklısın, Elloren." Rahat bir nefes aldım. "Boynunu kırmak fazla hızlı ve acısız olur." Ciddi bir tavırla başını aşağı yukarı salladı. "Yaptıkları yüzünden acı çekmeyi hak ediyor. Önce döveceğim onu. Sonra da onda bıraktığı gibi izler bırakacağım üzerinde." Diana'nın gözleri bir anlığına nefretle parıldadı. "Ve sonra da boğazını parçalayacağım."

Paniğe kapıldım. "Onu... onu öldüremezsin!"

"Neden böyle söyleyip duruyorsun?" Gücenmiş gibiydi. "Tabii ki öldürebilirim."

"Başın ciddi anlamda belaya girer!"

Bana söylediklerime inanamıyormuş gibi, bir yandan da tiksintiyle baktı. "Kiminle mesela? Kendi halkımla girmez çünkü. Annem burada olsaydı o herifi çoktan paramparça etmişti."

"En azından önce Rafe'le bir konuşalım," dedim yalvarırcasına.

Bir elini kalçasına koyup bıkkınlık ve öfke dolu bir ifade takındı. "Aman iyi," diye razı oldu sonunda. "Korkunun kokusunu alabiliyorum. Tamamen yersiz ama seni rahatlatacaksa önce Rafe'le konuşabiliriz."

Diana, Wynter'a gidip Rafe'i getirmesini söyledi ve Wynter da –beni şaşırtarak– tereddüt etmeden çıktı.

Ninova

"Abin bana hak verecek," dedi Diana, yumuşak bir bezle Selki'nin sırtındaki yaraları yıkamak için eğilirken. "Sonra da o herifi geberteceğim. Öldürdükten sonra da kafasını koparıp Selki'ye getireceğim. Öldüğünü bilmek onu fazlasıyla rahatlatır."

Birkaç dakika sonra Rafe'le taş bankta oturmuş, Diana'nın sinirli sinirli volta atmasını izliyorduk. Selki'yle ilgilenme işini Wynter devralmıştı.

"Diana, dolanıp durmayı bırak da otur artık." Rafe sakin bir sesle konuşmuştu ama alttan alta otoriter bir tını hâkimdi.

Diana durup ona döndü, elleri belindeydi. Rafe'e sakince karşıladığı muhalif bir bakış attı.

"Onu öldüremezsin," dedi Rafe, sesini duygusuz tutarak.

"Tabii ki öldürebilirim," diye çıkıştı Diana. "Sizin halkınız çok zayıf."

"Evet, onu kolayca ve zahmetsizce öldürebileceğini biliyorum," dedi Rafe, bu sefer sert bir sesle. "Ama bunu yapmamalısın."

"Neden?" diye sordu Diana, çenesini kaldırarak.

"Pekâlâ, Diana," dedi Rafe. "Diyelim ki gidip onu öldürdün. Sonra ne olacak?"

"Sonra kafasını Selki kadınına getireceğim ki artık güvende olduğunu bilsin."

"Peki, sonra?"

Sabırsızca homurdanan Diana, "Sonra da leşçiller yesin diye ormana atacağım," dedi.

"Peki Üniversite araştırma yapıp neler olduğunu öğrenince ne olacak? Bahçıvanlarının ortadan kaybolduğunu fark edecekler."

"Yeni birini tutabilirler."

Rafe iç çekip burun kemerini ovuşturdu. "Ne yapacaklarını söyleyeyim, seni tutuklayacaklar."

Diana sertçe burnunu çekti. "Bir denesinler de göreyim!"

"Elloren'e hırsızlık için ceza verecek, seni de cinayetten hapse atacaklar. Selki'yi de o adamın onu satın aldığı tüccara

geri verecekler, o da onu başkasına satacak. Muhtemelen daha beter birine."

"Saçmalıyorsun. Neler olduğunu, adamın ona nasıl davrandığını anlattığımızda anlarlar. Kanıt bedeninde zaten!"

Rafe başını iki yana salladı. "Yanılıyorsun, Diana. Onlara göre bu adam yasa dışı hiçbir şey yapmadı. Belki rahatsız edici ama yasa dışı değil. Öte yandan siz ikiniz, hâlihazırda birkaç kanunu çiğnediniz. Bunlara bir de cinayet eklemek istiyor musun gerçekten?"

"O zaman kızı saklarız," dedi Diana inatla. "Adamı kimin öldürdüğünü de kimse bilmek zorunda değil."

Rafe duyduklarına inanamıyormuş gibi yüzünü buruşturdu. "Diana, halkım senin türünü medeniyetsiz, şiddete meyilli barbarlar olarak görüyor. İlk şüphelenecekleri kişiler sen ve kardeşin olursunuz. Bir mucize olup da suçluların siz olduğunuzu anlamasalar bile Selki'nin derisini bulup onu öldürdüğünü düşünürler. Esaret altındaki tüm Selkilerin öldürülmesi konuşuluyor. Bunun farkında mısın? Konsey bu konuda ikiye bölünmüş durumda. Üniversite bahçıvanının öldürülmesi, toplu katliam destekçilerini hemen artırır. Böyle bir şeyden sorumlu olmak istiyor musun gerçekten?"

Diana gözü pek bir tavırla Rafe'e eğildi. "O zaman adamı öldürür, kızı da yanıma alıp sürüme götürürüm. Onlar ne yapılacağını bilir. Tüm Selkileri kurtarırlar."

"Yani Üniversite'yi bırakacaksın?"

"Evet, gerekirse bırakırım."

"Peki Jarod? Onun da bırakmaktan başka seçeneği olmayacak."

"Bırakır," dedi ukala bir kendine güvenle. "Beni anlar o."

"Pekâlâ, diyelim ki Jarod ve sen onu alıp sürünüze götürdünüz," dedi Rafe sakince. "Bütün sürünüzü politik açıdan çok tehlikeli bir duruma sürükleyeceğinin farkındasın, değil mi?"

Ninova

Diana buna karşılık olarak homurdandı. "*Sizin* halkınız için tehlikeli olabilir. Bizim için değil."

Rafe hızlıca nefes verip başını iki yana salladı. "Sizinkiler ile Büyücü Konseyi'nin arası şu sıralar epey gergin, Diana. Hükümetimiz sizin topraklarınızı bize ait olarak görüyor. Orduyu oraya göndereceklerine dair söylentiler var; sürünüzü zorla..."

Diana sabırsızca nefes vererek sözünü kesti. "Sizin ordunuz benim sürümün dengi değil. Bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun. Büyünüz bize karşı işe yaramaz ve bizim türümüzün en zayıfı, sizin en güçlü askerinizden daha kuvvetli. Sizinkiler daha güçlü olsaydı topraklarımızı yıllar önce çalarlardı, etrafınızdaki diğer herkesten toprak çaldığınız gibi."

"Tutuklama emrinde ne yazacaklarını bir düşün," diye devam etti Rafe. "*Lupin Kız Üniversite Bahçıvanını Öldürdü...*"

"*Fok* Kadını *Korkunç Biçimde İstismar Eden Bahçıvanı!*" diye düzeltti Diana.

"O kısım bir anlam ifade etmiyor, Diana. Selkiler kimsenin konuşmak istemediği kötü bir sır gibi bir şey. Hayır. Bu sadece Lupinlerin ortadan kaldırılması gereken tehlikeli, kana susamış canavarlar olduğunun kanıtı olarak görülecek. Sürünün başına böyle bir dert açmaktan sorumlu olmak istiyor musun?"

Diana sanki Rafe'in yüzüne kum fırlatıyormuş gibi ellerini savurdu. "Saçmalığın daniskası!"

"Hayır, Diana, değil! Bu kararı veren kişi mi olmak istiyorsun gerçekten? Önce sürünle konuşmadan? Alfanızla konuşmadan?"

Diana donakaldı.

İşte, Rafe sonunda on ikiden vurdu. Bir Lupin'le nasıl tartışılacağını buldu.

Diana doğrulup Rafe'e öfkeyle baktı.

Sonra da yumruklarını sıkıp Rafe'e doğru hışımla ilerledi. "Ben dışarı çıkıyorum!" diye hırladı. Hızla dönüp kapıya yöneldi.

Rafe de hemencecik ayağa fırladı. Peşinden gidip Diana'yı kolundan tuttu.

Ninova

"*Ne* yapmaya gidiyorsun, Diana?" diye sordu.

Diana'nın kolu gerildi ve Rafe ona meydan okuyormuş gibi yumruğunu sertçe sıktı. Ona inanamayarak baktıktan sonra gözlerini kendisini kısıtlamaya çalışan ele çevirdi; Rafe'in bu kadar cesur olmasına gerçekten inanamıyormuş gibi bakıyordu. Ben de Rafe'in geçici olarak aklını kaçırıp kaçırmadığını merak ettim.

Odadaki gerginlik bir anda dayanılmaz ve... tehlikeli bir hâl almıştı. Diana epey yavaşça başını kaldırdı, tehditkâr bir sırıtışla dudakları geriye çekildi ve kehribar gözlerinde vahşi bir parıltı belirirken boğazının derinliklerinden boğuk bir hırıltı yükselmeye başladı. Rafe'e doğru ani, korkutucu bir adım atmasıyla yerimden sıçradım. Rafe de en az benim kadar ve hatta Diana kadar iyi biliyordu ki kolunu tek damla ter dökmeden koparabilirdi ve abimin de benim de yapabileceğimiz hiçbir şey olmazdı. Diana'nın bu kadar korkutucu olduğunu daha önce hiç düşünmemiştim ama şimdi gerçekten tehlikeli biri olduğunu fark ediyordum.

"Sana nereye gittiğini sordum," diye tekrarladı Rafe. Diana'nın tehditkâr duruşunu tamamen görmezden gelirken çenesi kasılmış, sesine boyun eğmez bir tını hâkim olmuştu.

Diana'nın dudakları daha da geri çekildi ve yüzünde tam bir diş gösterme ifadesi belirdi. "Ormanın derinliklerine gidiyorum," diye hırladı kısık sesle ve öfke dolu iki çizgi hâlini almış gözleriyle, "beni kimsenin göremeyeceği bir yere. Sizin o *ahlaken en düzgün* halkınızın hassasiyetlerine zarar vermeden çırılçıplak soyunabileceğim bir yere. Sonra da *dönüşeceğim*. Ve koşacağım. *Çok uzun bir süre.* Çünkü burada kalırsam sonuçlarına hiç kulak asmadan o adamı öldürürüm."

Rafe başıyla onaylayarak kızın kolunu bıraktı. Diana da bir hışımla çıkıp gitmeden önce ona son kez kötü kötü baktı.

Rafe onun gittiği yere gözlerini dikmiş bakarken tekrar nefes almaya başlayabildim.

"Sence onu öldürecek mi?" diye sordum, fısıltıdan ibaret bir sesle.

Rafe bir elini beline koyup bana döndü. "Hayır," dedi dudakları titreyerek. "Sadece biraz kafa dağıtması lazım."

"Haklı bu arada. O adam ölmeyi hak ediyor. Muhtemelen istismar edebileceği yeni bir Selki alacak."

"Muhtemelen," diye onayladı Rafe. Pencereye gidip vahşi ormanın sınırına uzanan geniş açıklığa baktı. Ben de yanına gittim ve öfkeli adımlarla ormana doğru yürüyen Diana'yı gördüm; akşamüstü güneşi her şeyin üzerine yumuşak, narin bir parıltı düşürüyor ve Diana'nın altın rengi saçının alev almış gibi görünmesine yol açıyordu.

Daha sonra uyuyan Selki'yi Wynter'ın gözetimine bırakıp Andras Volya'yı bulmak üzere dışarı çıktım. Onu sırrımızı saklamaya ikna etmek için gerekirse yalvarmaya hazırdım.

Üst kat koridorunda yürürken abimin aşağıda biriyle konuştuğunu duyunca duraksadım.

"Merhaba, Diana," diyen Rafe'in sesi alçak ve temkinliydi.

Bir anlığına sessizlik olunca abimin güvenliğine dair bir gerginlik hissettim.

"Haklıydın," dedi Diana, sesi ondan duymaya hiç alışkın olmadığım şekilde gergindi. "Her konuda haklıydın. Söylediğin her şey doğruydu."

"Sakinleşmene çok sevindim," dedi Rafe sabırla.

"Özür dilerim. Sana kızdığım için üzgünüm."

"Sorun yok, Diana. Özrün kabul edildi."

Rahatsız edici bir sessizlik daha oldu.

"Bir de kolunu koparmayı düşündüğüm için özür dilerim," dedi Diana.

Sessizce kapı aralığına yaklaştım ve kapının duvardan uzaklaştığı noktadan onlara baktım.

Ninova

Rafe bir kolunu yanlarındaki taş duvara dayamış, Diana'nın karşısında duruyordu. Aşağıya bakıp kafasını toplamaya çalıştı. Başını tekrar kaldırıp ona baktığında yüzünde küçük bir gülümseme vardı. "Teşekkür ederim, Diana. Kolumu koparmadığın için sağ ol."

"Sadece şey... ben... Daha önce bu seviyede bir zalimlikle hiç karşılaşmamıştım," diye açıkladı Diana duraksayarak. "Böyle bir şeyi hiç görmemiştim." Rafe'e bakarken yüzünde hüzünlü bir ifade vardı. "Rafe, kızın bütün vücudu... Adam onu *tekrar tekrar* dövmüş olmalı..."

"Biliyorum."

"O kadar *korkuyor* ki. Öyle *perişan* hâlde ki... Bir de gözleri... *gözleri...*" Sesi titreyen Diana hıçkırmaya başladı.

Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım. Diana o kadar güçlü ve kendinden emindi ki hiç böyle dağıldığını görmemiştim. Onun ağladığını duyunca Selki'ye duyduğum üzüntü iki kat arttı.

"Şişşt..." dediğini duydum Rafe'in. "Gel buraya."

Rafe onu kendine çekip sıkıca sarılınca Diana'nın hıçkırıkları boğuklaştı.

"Çok üzgünüm!" diye ağladı Diana. "Düşünemiyordum! Çok fazla sıkıntıya sebep olabilirdim! İlk gerçek imtihanımdı... ve *başarısız oldum!*" Birbirine dolanan sözcükleri aceleyle dökülüyordu dudaklarından. "Sürümün yüz karasıyım!"

"Şişşt, Diana... öyle değilsin," diye fısıldadı Rafe saçına doğru. "Seni anlarlar. Yüz karası falan değilsin."

"Evet, *öyleyim!*"

"Hayır, *değilsin.* Dur lütfen. Bak bakayım bana."

Diana gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü kaldırdığında kehribar gözleri kıpkırmızı olmuş, şişmişti.

"Sen yüz karası *değilsin,*" dedi Rafe ısrarla, sesine yoğun bir nezaket hâkimdi. "Sen çok cesur ve iyi kalplisin. Sadece biraz... fevrisin." Gülümseyip elini uzattı ve nazikçe Diana'nın gözyaşlarını sildi.

Ninova

Diana da başını aşağı yukarı sallayıp tereddütlü bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Sırf kolunu koparmadığım için bana iyi davranıyorsun."

Rafe kahkaha attı. "Belki de."

İkisi de bir süre sessiz kaldı, kolları gevşekçe birbirine dolanmıştı.

"Rafe," dedi Diana sonunda, sesi ilginç biçimde yumuşaktı. "Ben sana âşık oluyorum."

Yüzü ânında ciddileşen Rafe hızlıca nefes aldı. "Ah, Diana," dedi soluk soluğa, uzanıp Diana'nın yüzünü avuçlarının arasına aldı. "Ben çoktan oldum..." Onu kendine çekip saçından öptü, Diana'nın kolları da Rafe'i sarmalamıştı. Abimin dudaklarını onunkilere yaklaştırmasıyla öpüşmeye başladılar. İlk başta nazikçe öpüşüyorlardı, sonra Diana inleyip vücudunu Rafe'e bastırdı ve öpüşmeleri hızla tutkulu bir hâl aldı.

Kalbim küt küt atarken kapıdan uzaklaştım, göğsümün ortasına bir sıkıntı çöreklenmişti.

Gardneryalı abim ve bir şekildeğiştiren. Onlara dair şüphelerimde haklıydım.

Göklerdeki yüce Kadim Varlık, nasıl bir kördüğüme dolandık biz?

Ben bir Selki çalmıştım. Yvan ordudan bir ejderha çalmayı planlıyordu. Rafe ve Aislinn Lupinlere âşık olmuştu, bense dışlanan bir Elf Icaral'la giderek daha yakın arkadaş oluyordum.

Bu aslında kördüğümün de ötesindeydi. Birbirine dolanan iplerimiz gitgide daha da tehlikeli bir hâl alıyordu.

Şimdi ne yapacaktık?

Ninova

ONUNCU BÖLÜM

Andras Volya

Diana'yla Rafe gittikten sonra ben de çıkıp Üniversite ahırlarında Andras Volya'yı buldum.

Andras bir dizinin üzerine çökmüş, siyah bir kısrağın ön bacağıyla ilgileniyor, bitkisel bir macunla havyanın bacağına nazikçe masaj yapıyordu. Beni gördüyse de belli etmeyip tamamen ata odaklanmaya devam etti. Öte yandan kısrak dönüp sakin bir merakla bana baktı.

Yavaşça yürüyerek yanlarına gittim. "Andras?" Sesim belli belirsiz çıkmıştı ve Andras da başını kaldırıp bakmadı. "Seninle... seninle konuşmam gerekiyor," dedim ısrarcı bir tavırla.

"Selki hakkında hiçbir şey söylemeyeceğim," dedi, "bunun için geldiysen belirteyim." Atın bacağına masaj yapmayı bırakıp ayağa kalktı ve hayvan burnunu ona sürterken nazikçe bir şeyler mırıldandı; kırmızı tuniğini baştan başa kaplayan kızıl rün izleri ışıkta parlıyordu. "Adamın ona davranışı beni fazlasıyla rahatsız ediyordu," dedi. Can sıkıcı bir şey hatırlamış gibi kaşları çatıldı. Dönüp bana baktı. "Onu kurtarmakla doğru olanı yaptın. Çok önceden benim yapmam gerekirdi."

"Ne kadar zamandır oradaydı?" diye sordum.

Bahçıvanın kulübesinin olduğu tarafa bakarak bir süre düşündü. "Bir ay kadar oldu sanırım." Andras başını yan yatı-

rıp onun için bir bulmacaymışım gibi beni inceledi. "Carnissa Gardner'ın torunu. Selkileri kurtarıyor." Macun kavanozunu yere koyup ellerini bir beze sildi. "Senin halan Selkilerin vurulmasını istemiyor mu?"

Afallamış vaziyette ona boş boş baktım.

Çenesini kaldırıp bana dikkatle baktı. "Önergeyi o sundu. Sizin şu Büyücü Konseyi'nize. Bu yılın başlarında. Kıyıya çıktıkları anda vurulsunlar diye."

Selkilerle başa çıkmanın onları kafeslere hapsetmekten, insan gibi davranmaya zorlamaktan çok daha merhametli yolları var.

Halam bunu söylediğinde onları... *öldürmeyi* kastetmişti!

Andras yüzümdeki şok ifadesini fark etmişti belli ki. "Bilmiyor muydun?"

Başımı iki yana salladım ve tiksintiyle iç çektim. *Tam da Vyvian halam daha kötü olamaz diye düşünürken...* Arkamdaki saman balyasına oturup ağrıyan şakaklarımı ovuşturdum. Dünya tahmin ettiğimden çok daha kötüydü. Ve Vyvian halam da son derece zalimdi.

Kısrağın sağa sola salladığı kuyruğu bir hışırtı çıkardı ve dışarıdan ahıra doğru soğuk bir rüzgâr esti. Gözlerim, parlak sarı karaçam ağaçlarıyla kaplı, inişli çıkışlı, menekşe dolu tepelere takıldı.

"Burası çok güzelmiş," dedim.

Andras da manzaraya bakıp başıyla onayladı.

"Başka bir dünya gibi," dedim düşünceli bir tavırla. "Evimi hatırlattı." Elimi Üniversite şehrine doğru uzattım; buradan bakınca küçücük görünüyordu. "İnsan burada sanki Üniversite hiç yokmuş gibi davranabilir."

"Ben bazen deniyorum," dedi.

Dönüp ona baktım. "Burayı sevmiyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Annemle ben eskiden Batı Keltanya'nın dış mahallelerinde yaşardık. Orayı tercih ederim."

"Ah," dedim yavaşça, bir an için söyleyecek bir şey bulamamıştım.

Sonra gözüme Andras'ın tuniğindeki çapraşık desenler takıldı. "Rünlerin," dedim tereddütle. "Parlıyorlar."

O da izlere baktı ve başıyla onayladı. "Amaz rünleri. Birkaç farklı rün sisteminin birleştirilmesiyle yapılıyorlar. Gücümüzü artırıyorlar..."

Andras birden konuşmayı kesti ve gözleri arkamdaki bir şeye odaklandı, bu sırada bütün vücudu da gerilmişti.

Dönüp baktığımda Andras'ın annesi Profesör Volya'nın ahırın arka girişinde durduğunu gördüm. Ânında korkuya kapıldım. *Ne zamandır orada? Bizi duydu mu?*

Kurnaz bakışlarından anladığım kadarıyla... bizi duymuştu. Müthiş bir endişeye kapılırken kalbim yerinden çıkacakmış gibi çarpmaya başladı.

"Anne," dedi Andras, kalın sesi ihtiyatlıydı.

"Oğlum," diye karşılık verdi o da sertçe.

Uzun bir süre üçümüz öylece bakıştık; sessizlik yoğun ve rahatsız ediciydi.

"Büyücü Gardner," dedi sonunda Profesör Volya, siyah gözleri keskin bir bakışla bana odaklanmıştı. "Az önce bölgenin Vu Trin komutanı ve Verpax bahçıvanıyla çok ilginç bir görüşme yaptım. Görünüşe göre bahçıvanın Selki'si kayıpmış."

Üzerine meşale ışığı tutulmuş geyik gibi ona baktım.

Gözlerini benimkilerden ayırmadan bir saman balyasına oturdu. Erkek gibi oturuyordu; bacaklarını ayırmış, kollarını kavuşturmuştu.

"Sakin ol, Büyücü Gardner," dedi. "Sırrını ben de saklayacağım."

Rahatlayarak derin bir nefes verdim.

"Vay be," dedi Profesör Volya bana dikkatle bakarken, "Carnissa Gardner'ın torunu bir Selki kurtardı."

Ninova

"Vücudu," dedim kısık sesle. "Kırbaç izleriyle kaplıydı. Adam onu defalarca kırbaçlamıştı."

Andras tiksintisini belirten bir ses çıkarıp uzaklara baktı.

Öte yandan Profesör Volya hiç de şaşırmış gibi görünmüyordu. "Erkeklerin doğası böyledir."

Andras başını hızla çevirip annesine baktı, gücenmiş bir ifadeyle kaşlarını çatmıştı.

"Kadınları öldüresiye dövmek mi?" diye sordum inanamayarak.

"Zalim olmak," diye yanıtladı. "Mümkün olan her yolu kullanarak kadınlar üzerinde hâkimiyet kurmaya çalışmak."

Çenesi kasılan Andras'ın yüzünde sert bir ifade belirdi. Sonra da elindeki bezi yere fırlatıp hızla uzaklaştı.

Annesi ona aldırış etmedi. "Ezelden beridir böyle olmuştur," diye devam etti gözlerini benden ayırmadan.

İğne gibi batan saman balyasının üzerinde rahatsızca kıpırdandım. "Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Kendi tarihini bilmemen hiç şaşırtıcı değil," dedi. "Üzücü ama şaşırtıcı değil." Profesör Volya bir an için bana soğuk bir bakış attı. "Bu dünya," dedi öne eğilerek, "ve içindeki her şey, Ulu Anne tarafından yaratıldı. Ve onun yarattığı ilk insanlar da Üç Kız Kardeş'ti. İşte gerçek tarih *bu*." Ben ona öylece bakarken söylediklerini sindirmem için biraz bekledi. "Onlar yaratıldıktan sonra Ulu Anne *Ama*, Kız Kardeşler'in yalnız olduklarını gördü ve bunun üzerine her birinin elinden bir kemik alıp İlk Erkekler'i yarattı." Bunu söylerken elini bana doğru uzattı, sonra indirdi. "İlk Erkekler Tanrıça'nın onlar için yaptıklarına minnettar değildi. Aksine, Üç Kız Kardeş'i kendilerine katılıp Ulu Anne'yi öldürmeye davet ettiler, böylece Erthia'ya hükmedebileceklerdi." Tekrar duraksadı.

Bu yaratılış hikâyesinin büyürken dinlediğim hikâyeden bu kadar farklı olması karşısında şaşakalmıştım.

"Kız Kardeşler'den biri Tanrıça'ya ihanet etmeyi reddetti. Gidip onu bu korkunç plan hakkında uyardı. Ulu Anne de bu İlk Kız Kardeş'e Amaz ismini verdi ve diğerlerini lanetledi."

"Nasıl lanetledi?"

"Tanrıça'ya ihanet eden iki Kız Kardeş, ellerindeki fazladan kemikle güçlendirilip yüreklendirilen İlk Erkekler'le yaşamaya gönderildi. İlk Erkekler bu iki Kız Kardeş'i köle yapıp her türlü yolla istismar ettiler. Öte yandan sadık Kız Kardeş, Tanrıça tarafından ziyadesiyle kutsandı ve hem güçlü hem de özgür kaldı. Yani anlayacağın üzere," dedi Profesör Volya, tekrar saman balyasına oturarak, "erkekler ezelden beridir güvenilmezdir ve sadece zalimlikle, hükmetmekle ilgilenirler."

"Ama oğlunuz," dedim, "o gayet düzgün birine..."

Gözlerinde dalgın bir bakış belirdi. "O iyi ve nazik biridir çünkü Tanrıça'nın talep ettiği ritüeli her gün gerçekleştiriyoruz. Karşılık olarak da Tanrıça ona acıyor ve onu kutsuyor." Bir süre sessiz kaldı ve yakınlardaki bir kısrak etrafı koklayıp biraz saman çekiştirirken beni inceledi. "Artık gitmelisin," dedi ayağa kalkarak. "Vu Trin'in seni burada bulması pek iyi olmaz."

Ben de kalkıp tuniğimdeki samanları silkeledim.

"Selki konusunda iyi şanslar, Elloren Gardner," dedi. "Çok cesurca bir şey yaptın. Tanrıça seni korusun ve sana yardım etsin."

Andras büyük bir Kelt beygirinin yanında durmuş, hayvanın boynunu okşuyor, onunla güzel güzel konuşuyordu. Ben yaklaşırken gözlerini attan ayırmadı.

"Eee," dedi, "annem sana lanetli elimin hikâyesini anlattı mı?" Sesindeki nefret şaşırtıcı derecede keskindi.

"Anlattı."

Andras atın boynunu okşamaya devam ederken tiksinti belirten bir ses çıkardı. "Çok güçlü bir hikâye," dedi sert bir sesle.

"Daha önce hiç duymamıştım."

Ninova

Kınarcasına başını iki yana salladı. "Annem kabilesine birilerini toplamaktan hiç vazgeçmez. On sekiz yılı aşkın süredir dışlanmış durumda ama hâlâ onlara sadık. Komik olan şu ki annem harika bir bilim insanıdır." İncelemem için elini uzattı. "Elimde onunkiyle aynı sayıda kemik olduğunu gayet iyi biliyor ama yine de hikâyeye inanıyor."

Andras uzaklara, annesinin beyaz bir Elf kısrağını sürerek bizden uzaklaştığı noktaya baktı; kadının tuniğindeki rünler ardında kırmızı izler bırakıyordu. "Benim yerime bir kızı olsaydı hâlâ onlarla olurdu." Bana döndüğünde kaşlarını çatmıştı. "Annemin hayatını mahvettim." Uzanıp atın boynunu okşadı. "Bu yüzden de," diye devam etti teslimiyet dolu bir ifadeyle, "her dolunayda onunla gidip Tanrıça'nın talep ettiği ritüelleri gerçekleştiriyorum. Her sabah adaklarımızı bırakıp O'na dua ediyoruz. Her bir Amaz geleneğini yasaya göre yerine getiriyoruz. Biri hariç hepsini."

"O ne peki?" diye sordum tereddütle.

Elini attan ayırmadan bana döndü. "Amaz geleneği öyle buyursa da annem doğduğumda erkek olduğum için beni terk etmeyi reddetmiş. Şimdi hayatının her gününü bunun kefaretini ödemeye çalışarak geçiriyor." Başını iki yana sallayıp derin bir iç çekti. "Bu konuda komik olan bir başka noktayı da bilmek ister misin?"

Gözlerine bakarak bekledim.

"Amaz yaratılış mitinin erkeklere dair söylediklerinin aksine hayatımda bir kez olsun bir kadına el kaldırma isteği duymadım. Ciddi anlamda zarar vermek istediğim tek kişi Üniversite bahçıvanı oldu ama o konuda da eminim ki annemle hemfikirizdir. Ben fırsatını bulamadan kendisi gidip o adamı öldürebilir."

"Aslında," dedim, "Sanırım Diana Ulrich daha çabuk davranabilir."

Şaşırmış gibi baktı. "Lupin kız mı?"

Başımla onayladım. "Adamın kafasını koparmaması için onu zor ikna ettik."

Andras bir an için bana öylece baktı, sonra da güldü. Güzel bir gülümsemesi vardı, geniş ve açıktı. "Sanırım şu Diana Ulrich denen kızı çok sevdim."

Ninova

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Güvenlik

Güneş yeni yeni batarken Kuzey Kulesi'ne döndüğümde Yvan'ın üst kat koridorunda beni beklediğini gördüm.

Taş banka oturmuştu, yanında da bir çuval vardı. İçeri girdiğimde dikkat kesilip ayağa kalktı.

Onu gördüğüm anda tökezleyecek gibi oldum, nefesim de bir an için kesildi. Gözlerimiz birbirine kenetlendiğinde ona şaşkınlıkla baktım. Kocaman bedeni dar koridoru dolduruyor, alçak tavan olduğundan daha uzun görünmesine yol açıyordu.

"Kurutulmuş morina," dedi gözlerini benden ayırmadan çuvalı kaldırarak, sonra tekrar banka koydu. "Selki için."

Gözlerim bir an için çuvala kayıp tekrar ona döndü. Pelerinimin kenarını kavrayıp aramızdaki mesafeyi kapadım; utangaç ve tedirgin hissediyordum. Bugün onda beklenmedik bir nezaket vardı, yeşil gözleri gergin olsa da tedbirsizdi.

"Oda arkadaşınla tanıştım," dedi manidar bir sesle. "Diana Ulrich." Dile getirmediği bir kuşkuyla kaşlarını kaldırdı.

Sesi bana hep olması gerekenden daha kalın geliyordu; pürüzsüz ve baştan çıkarıcıydı.

Derin bir nefes alıp omuz silktim. "Evet, şey, Diana bir süredir burada yaşıyor."

"Yani iki Icaral *ve* bir de Lupin'le yaşıyorsun," dedi, sanki ben bunu bilmiyormuşum gibi.

"Bir de Selki var," diye hatırlattım, bunun ne kadar gerçeküstü olduğunun fazlasıyla farkında olarak. Ayrıca giderek artan bir risk taşıdığının.

Şimdi bir de şaşırtıcı derecede çekici bir Kelt koridorda karşımdaydı.

Fakat odamda çalıntı bir Selki oturuyor olsa bile Yvan'ın yakışıklılığı karşısında aklımın darmadağın olmaması imkânsızdı.

Yvan bana gözlerini kırpıştırarak baktı, şaşırdığı çok açıktı. Loş fener ışığında gözlerinin rengi koyulaşmış, parlak yeşili sıcacık altın rengi kuşatmıştı. Bakışlarından keskin bir zekâ fışkırıyordu. İçten içe duygularını dizginliyormuş gibi kaskatı ve fazlasıyla resmî bir tavırla dikiliyordu.

Çırpınan nabzıma aldırış etmeden artan bir keyifle ona baktım. "Onca insanın içinde senin gelip de bu koridorda duracağın hiç aklıma gelmezdi, Yvan."

Dudakları seğirdi. "Burada bir Selki olması kadar beklenmedik bir durum olsa gerek."

Kısa bir kahkaha attım. "Aslında *senin* burada olman daha tuhaf. Hem de açık ara." Ona manalı manalı baktım.

O da bana öylece baktı ve dudakları sanki soru soracakmış gibi hafifçe aralandıktan sonra tekrar kapandı. Derin bir nefes aldı, sonra da yatak odama kısa bir bakış attı. Yüzü gerildi ve bir adım gerileyip boğazını temizledi, sonra bakışlarını benden kaçırıp aniden huzursuzlandı.

Birden ben de gerilmiştim; ikimiz de tutucu geleneklerimiz bakımından şu anki durumun ne kadar uygunsuz olduğunun farkındaydık; bekâr bir erkek, tek başına, yatağımın bu kadar yakınında. İkimiz baş başa.

Benim onun odasında bulunmuşluğum vardı ve bu da skandal limitlerini zorluyordu ama o zaman yanımızda erkek

Ninova

kardeşlerim vardı. Ayrıca o dönem Yvan'la birbirimizden nefret ediyorduk.

Yvan'ın gözü Wynter'ın beyaz kuş goblenine takıldı ve huzursuzluğu geçer gibi oldu. Sanki etrafında bir dolu sanat eseri olduğunu yeni fark ediyordu.

"Çok güzelmiş." İçini çekerek dikkatle inceledi.

Bir Gözcü sürüsü. Yaz mevsiminde bir arazinin üzerinde süzülüyorlardı.

"Wynter yaptı," dedim. "Eserleri arasında en sevdiğim bu."

Başını aşağı yukarı sallarken transa girmiş gibi hâlâ o dokuma manzaraya bakıyordu.

Bu sırada bakışlarım ona kaydı; başta çekinerek, sonra da özgürce bakıp büyük bir zevkle, gizlice seyrettim onu. O uzun, ince bedenini. Nefis profilini. Boynunun uzun hattını. Karmakarışık saçları ensesini sıyırıyor, kulağının arkasında kıvrılıyordu. Yumuşacık olduklarını hayal ettim. Geri kalanı olabildiğine sertken saçları yumuşacık olmalıydı.

Ve dudakları...

Bir anda kendimi onunla öpüşmenin, dolgun dudaklarını benimkilerin üzerinde hissetmenin nasıl bir şey olacağını merak ederken buldum.

Yvan hızla başını çevirdiğinde yanakları pembeleşmeye başladı, dudakları da şaşkınlıkla aralandı.

Hemen gözlerimi kaçırdım; kalbim küt küt atıyordu, kıpkırmızı olup utanmıştım ve zihnimi okuyabildiğinden, bu uygunsuz düşüncelerimi görebildiğinden korktum.

Zihnini okuyamaz, dedim kendime ısrarla. *Tabii ki okuyamaz. Ama... tepkisinin başka ne gibi bir açıklaması olabilir ki?*

Derin bir utanç içinde tekrar ona baktım.

Yanaklarının rengi koyulaşmıştı ve şimdi doğrudan, başımı iyiden iyiye döndürecek kadar dikkatle bana bakıyordu.

Yüksek sesle yutkundu, gözlerini benimkilere dikti. "Ben... gitmeliyim."

Ninova

Afallamış bir hâlde başımla onaylarken yeşil gözleri kalp atışımı altüst ediyordu.

Çuvalı bana verdirirken sıcacık parmakları benimkilere değdi ve geri çekildiğinde tekrar kaskatı, resmî bir tavır almıştı.

Çuvalı sıkıca kavradım. "İyi geceler, Yvan," dedim güçlükle, boynum da yanaklarım da alev almıştı. "Yemek için teşekkürler."

Gözleri uzun uzun üzerimde gezindi. Sonra yüzünde tedirgin bir ifade belirdi ve başını hafifçe kaldırdı, sanki bir şeyden korkmuş gibi gözleri biraz irileşmişti. Bakışlarında ciddi bir çatışma vardı.

Bana son kez o aşina olduğum yoğun, kızgın bakışıyla baktı ve sonra çıkıp gitti.

Odama geçtiğimde kalbim hâlâ düzensiz atıyordu ve delicesine sersemlemiş hâldeydim.

Ateşe güzelce odun atılmıştı ve odadaki sıcak, rahatlatıcı parıltı, sıkıntılı duygularımı hemen yatıştırmaya başladı.

Diana bir kolunu uyuyan Selki'ye sarmış, benim yatağımda yatıyordu. Ariel da kendi darmadağınık yatağında yatıyor, Selki'ye sanki onu zihinsel olarak buradan kovup uzaklaştırmaya çalışıyormuş gibi öfkeyle bakıyordu. Wynter ise Ariel'ın yatağının önünde çömelmiş, kısık sesle onunla konuşarak ince elini nazikçe Ariel'ın yaralı kolunda gezdiriyordu.

Diana'nın fazlasıyla açık ve tetikte gözleri beni izlerken yün pelerinimi çıkarıp Jarod'ın bizim için taktığı kancaya astım ve yatağımın önüne oturup omuzlarımı şilteye yasladım. Artık burada epey kişi yaşadığından daha fazla yatağa ihtiyacımız olduğunu fark ettim.

Uykusunda bile yüzünde acı dolu bir ifade olduğunu gördüğüm Selki'ye bakarak, "Nasıl oldu?" diye sordum.

"Epey yorgun gibi ama önceki kadar korkmuyor," diye yanıtladı Diana. "Sanırım artık güvende olduğunu, benim de tehlikeli olup onun tarafında bulunduğumu fark etmeye baş-

ladı." Bana gülümsedi ve o tehditkâr *ben bir alfanın kızıyım* sırıtışı her zaman olduğu gibi ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden oldu.

"Yvan Guriel ona yiyecek bir şeyler getirmiş." Çuvalı kaldırdım. "Kurutulmuş balık."

Diana burnunu kırıştırdı. "Sen daha içeriye girmeden anlamıştım zaten," dedi. O üstün Lupin duyularını sürekli hafife almam karşısında gücenmiş gibiydi. "Yvan'ın da kokusunu almıştım," dedi başını eğip beni dikkatle izleyerek. "Seni bekliyordu."

Söyledikleri öylece havada kalırken tekrar utanıp kızarmaya başladım.

Lupin duyuları. Yvan'la yaptığım konuşmanın tamamını duyduğunu ve anlamsız çekimimizi de sezdiğini fark ettim. Diana bana dümdüz bakarken her zamanki huyunun aksine –neyse ki– konuya dair bir şey söylemedi.

Ben bir an için sessiz kalırken Wynter fısıldayarak Ariel'a bir şeyler söylüyor, ateşin çıtırtısı da sakin odadaki tek ses olmayı sürdürüyordu.

Diana'nın Yvan ve benimle ilgili bir yorum yapmamasına minnettardım ama aklıma abim gelince sessiz kalamadım.

"Diana," dedim tereddütle. "Şey... abimle öpüştüğünüzü gördüm."

Diana ifadesizce gözlerini kırpıştırarak bana baktı. "Keşke onunla çiftleşebilsem," dedi sonunda.

Endişem artmaya başladı. "Ama o Lupin olmadığı için bunu yapmayacağını söylemiştin, hâliyle biraz kafam karıştı..."

"Onunla şimdi çiftleşmeyeceğim zaten," dedi, bu çok açık olması gereken bir şeymiş gibi elini sallayarak. "Lupin olduktan *sonra* çiftleşeceğiz."

"Abim bir Gardneryalı, Diana," diye belirttim, artık iyiden iyiye endişeye kapılarak.

"Ne demek istiyorsun yani?"

Ninova

"Gardneryalılar Lupin olmazlar."

"Ah, o olacak," dedi müthiş bir kendinden eminlikle, "*benimle* çiftleşebilmek için."

"Lupin mi olacak?" Benim abim, *şekildeğiştiren* mi olacaktı?

"Evet."

Uzatmak istemeyerek iç çektim ve başımı yatağa yaslayıp yüzümü Diana'yla uyuyan Selki'ye döndüm. Öfke yüklü bir hüzne kapılıyordum. Rafe'in seçtiği kız karşımdaydı işte. Küçük ailem parçalanıp dağılmaya başlamıştı. Trystan da... Kadim Varlık bilir ona ne olacaktı.

Bir de ben vardım; hiçbir yere uyum sağlayamayan ben. En çok da Yvan'a. İçimde yoğun bir acı ve pişmanlık sancısı baş gösterdi.

"Nasıl Lupin olunuyor?" diye sordum kısık ve üzgün bir sesle, Rafe'in tam olarak nasıl alınıp götürüleceğini merak etmiştim.

Diana cevap vermeden önce biraz duraksadı. "Dolunay olan bir gece boğazının dibinden kanı akacak kadar ısırılarak."

"Baban ne yapar sence?" diye sordum kaygıyla. "Rafe'i öğrendiğinde?"

"Babam Rafe'i çok sever," dedi. "Bundan eminim."

Ben gözlerimi yakmaya başlayan yaşları bastırırken ikimiz de bir süre sessiz kaldık.

"Biliyor musun, Elloren Gardner," dedi Diana sonunda, nazik bir sesle, "abini eşim olarak aldığımda biz de seninle kız kardeş olacağız."

Başımı çevirip ona şaşkınlıkla baktım.

"O zaman sen de ailemin bir parçası olacaksın," diye devam etti, "Lupin olsan da olmasan da."

Yalnızlık, korku, eve gidememek ve amcamın yanında olamamak, battaniyemi kaybetmek, aldığımız riskler, Yvan'ın gözlerindeki o yoğun çatışma... tüm bunlar aniden üzerime çullandı ve gözlerimi sıkıca yumdum, altımdaki battaniyeye

Ninova

gömülerek açıkça ağlamak beni utandırmıştı. Diana'nın elini başımda hissettiğimde daha çok ağlamaya başladım.

Diana saçımı okşarken, "Sizin halkınızın yaşam tarzı hiç doğal değil," dedi. "Birbirinizden çok kopuk, çok yalnızsınız. Ailem seni çok sever, Elloren Gardner."

"Sevmezler," diye karşı çıktım, burnum tıkanırken. "Kime benzediğimi görünce benden nefret ederler. Gardneryalı olmayan herkesin ettiği gibi."

"Hayır, benim sana dair fikirlerime güvenirler ve ben seni seviyorum, Elloren Gardner, bana göre epey tuhaf olmana rağmen. Yaptığın şey... bu kadar zayıf olmana karşın bu Selki kızı kurtarman. Çok cesurcaydı."

İltifatını hiç beklemiyordum. Övgüsüyle içten içe kuvvet buldum ve utancım geçti. Diana biz Lupin olmayanların yanında daima çok mutsuz görünüyordu, bu yüzden de bu olumlu düşüncesi çok kıymetli ve hak edilmiş gibi geldi.

"Hiçbir yere uyum sağlayamıyorum," dedim.

"Sürümde kendine bir yer bulacaksın," diye devam etti ısrarla. "Bundan eminim. Bence önümüzdeki yazı bizimle geçirmelisin."

Yazı Diana'yla geçirmek gibi olanaksız bir düşünce karşısında ağlamam kesildi.

Ya söylediklerinde haklıysa? Ya ailesi beni gerçekten kabul ederse? Diana'yla Rafe çift olurlarsa sahiden bir aile kazanır mıydım?

Diana'yla Jarod birkaç kez küçük kız kardeşleri Kendra'dan bahsetmişlerdi. O da ailemin bir parçası olur muydu? Peki, Diana'nın annesi? Belki arkadaşım olurdu.

İçimde küçük bir umut tomurcuklandı.

Başımdaki eli o kadar nazik, o kadar rahatlatıcıydı ki... Dokunulmak çok güzeldi ve içimde çalkalanan stresin bir kısmının kaybolduğunu hissediyordum.

Ninova

"Bana yardım etme konusunda tereddüt etmedin," dedim. "Selki'ye yardım etme konusunda da tereddüt etmedin. Teşekkür ederim."

Diana anlayışlı bir tavırla başını salladı.

"Bir gün kız kardeşim olman beni de çok mutlu eder," dedim.

İçimi ısıtan bir şaşkınlıkla bu söylediğimde ne kadar ciddi olduğumu fark ettim.

Diana'nın kıvrılan dudaklarında küçük, memnun bir gülümseme belirdi. Birkaç dakika sonra tıpkı Selki gibi gözlerimin kapanmasına izin verdim; Diana'nın saçımdaki parmaklarının ritmi beni yatıştırıyor, rüyasız bir uyku beni alıp götürüyordu.

"Elloren, uyan."

Ertesi sabah gözümü Diana'nın ısrarcı sesine açtım. Yüzündeki tuhaf ifade ve kapıya odaklanmış bakışları uyku mahmurluğumu alıp götürdü.

Yataktan çıkmış, kendini savunur gibi bir duruşla çömelmişti. Ariel'la Wynter gitmişlerdi. Selki de uyanıktı ve yatak başlığımın arkasına sığınmıştı; delicesine etrafa bakınan okyanus mavisi-gri gözleri dışında hareketsizdi.

Güçlükle doğrulup oturdum, bütün gece yatağa dayanmış vaziyette uyumaktan sırtım kaskatı kesilmişti.

"Ne oldu?"

Diana işaret parmağını hızla dudaklarına götürdü. "Birileri geliyor. Kokularını tanımıyorum. İki kişi." Diana başını yana eğip kulak kesildi, yüzünde de ciddi bir ifade vardı. "Onun için geliyorlar, Elloren. Bahçıvan. Ve biri daha."

"Ne yapacağız?" Nefes nefese kalmıştım ve boğazım korkudan kasılmıştı.

Diana savunmacı tavrıyla iyice çömeldi. Tehditkâr bir hırlamayla dudakları geriye çekilirken gözlerinde de korkutucu bir

parıltı belirdi. "Onu almaya kalkarlarsa," dedi kapıya bakıp dişlerini göstererek, "öldürürüm onları."

Üç şey duyuyordum: Diana'nın boğazının derinliklerinden yükselen, dehşet verici hırıltı; koridordaki ayak sesleri ve göğsüme çekiç gibi vuran kalbimin atışı.

Kapı hızla açıldığında Diana'nın hırıltısı tam bir ölüm tehdidine dönüştü.

Kapı aralığında bir Vu Trin sahiresi duruyordu.

Gençti ve üniforma giymişti: parlayan mavi rünlerle işaretlenmiş siyah bir kıyafet ve bedenine sarılı gümüş silahlar. Liderleri Komutan Kam Vin'e benzediği dikkatimi çekti. Gözleri ve saçı onunki gibi siyahtı, teni koyu kahverengiydi ve yüz hatları da benziyordu. Fakat aynı zamanda Kam Vin'den epey farklıydı.

Yaraları vardı. Hem de korkunç yaralar. Yüzünün yarısı yanık izleriyle kaplıydı, başının bir yanında saç yoktu ve orayı uzun, siyah bir fularla kısmen kapamıştı. Kulaklarından biri tamamen erimişti, yara izleri boynundan aşağı uzanıp kıyafetlerinin altında gözden kayboluyor, bir zamanlar el olması gereken biçimsiz yumruda –sanki parmakları eriyip birleşmişti– tekrar görünüyordu. Bir yanının güçlü ve sevimli, diğer yanının ağır yaralı olması tuhaf bir etki uyandırıyordu.

Diana yavaşça kaldırdığı elini bir anda pençeli bir silaha dönüştürdü.

Genç Sahire Diana'ya gözlerini kısarak baktı; bu kadar ürkütücü bir tehdit karşısında yüz ifadesi şaşırtıcı derecede sakindi. "İsmim Ni Vin," dedi resmî bir tavırla, "Komutan Kam Vin'in kardeşiyim. Verpakya Müfrezesi'nin himayesi altında, Üniversite'nin bu bölgesinde yargı yetkim var. Bir de arama emrim."

"Selki için en ufak bir hamlede bulunursan, Sahire," diye uyardı Diana ürkütücü bir sakinlikle, "seni paramparça ederim."

Sahire'nin ağzının kenarlarında küçük bir sırıtış belirdi. "Ne Selki'si?" diye sordu.

Ninova

Başını geriye çeken Diana kafası karışarak kaşlarını çattı.

"Görünüşe göre bahçıvanın Selki'si kaybolmuş," dedi Sahire. "Yazık. Üniversite arazisinde kapsamlı bir arama yaparken kendisine eşlik etmem istendi."

"Nerede o bahçıvan?" diye hırladı Diana dişlerini göstererek, gözleri de öfkeyle parlıyordu.

Ni Vin eliyle kapıyı işaret etti. "Yukarı gelmeyecek." Gözlerinde hesap yapar gibi bir bakış vardı. "Onu burada Icaralların yaşadığı konusunda uyardım. Gardneryalı olduğundan, onların türüne karşı güçlü bir tiksinti duyuyor. Bu kulenin tamamının kirli olduğunu düşünüyor."

İkimiz de beklenmedik bir müttefik kazandığımızı fark ederken Diana yavaşça doğruldu. Eli de tekrar insan formunu aldı.

"Odanızda Selki olmamasına sevindim," dedi Ni Vin. "Kuleyi detaylıca araştırmama itiraz etmeyeceğinizden de eminim."

"Tabii," dedi Diana, bu beklenmedik durum karşısında en az benim kadar şaşırdığı çok açıktı. "İstediğin gibi araştırabilirsin, biz de iş birliği yapmaya hazırız."

"Teşekkürler," diye karşılık verdi Sahire. Selki yatakta büzülmüş yatarken uzunca bir süre öylece durdu, gözleri her birimizin üzerinde geziniyordu.

"Tam da tahmin ettiğim gibi," dedi sonunda Ni Vin. "Selki hiçbir yerde yok. Belki de biraz eğlenmek isteyen bir Gardneryalı asker çalmıştır."

"Muhtemel senaryo," diye ona katıldı Diana.

"İş birliğiniz için tekrar teşekkürler," dedi Ni Vin, hızlıca eğilerek. "İyi günler dilerim." Dönüp odadan çıktı.

"Sakinleştir onu," diye emretti Diana, dehşet içinde yatağa çömelmiş Selki'yi göstererek.

Gidip titreyen Selki'nin yanma oturdum ve Diana koridora çıkarken saçını okşadım. Başını kaldırıp bana bakan Selki'nin uhrevi bakışlarında çaresiz bir yakarış vardı.

"Şişşt." Onu yatıştırmaya çalışarak incecik bedenine sarıldım. İçimde yoğun bir azim yükseliyordu. "Seni almalarına izin vermeyeceğiz."

Çok canı yanıyormuş gibi gözlerini sıkıca kapadı, sonra da başını omzuma yaslayıp yüzünü gizledi.

Birkaç dakika sonra Diana odaya döndüğünde yüzünde ciddi bir ifade vardı.

"Sahire'ye güveniyor musun?" diye sordum.

Tek kaşını kaldırarak baktı. "Başka seçeneğimiz yok."

Ben de endişeyle baktım ona.

"Rahatla, Elloren Gardner," dedi güvence verircesine. "Doğru söylediğine inanıyorum. Laflarından tehdit kokusu almadım."

"Sanırım bu konuda düşündüğümden daha fazla yardıma ihtiyacım var," dedim, kalbim hızlı hızlı atarken. "Bir de Vyvian halam beni ziyaret etmeye karar verirse ne olacak?" Endişem de korkum da artıyordu. "Büyü-bağ için baskı yapmak adına bir sürü mektup gönderdi. Sonsuza dek uzak kalması mümkün değil, istediğini elde etmeyi çok sever."

"Olabilir," dedi Diana. Kehribar gözleri titreyen Selki'ye odaklandı. "Bu Selki için güvenli bir yer bulmamıza yardım etmek isteyenlerle bir toplantı yapmak akıllıca olacak."

Ninova

ON İKİNCİ BÖLÜM

Müttefikler

Elf gözlerine doğruca bakmak ürkütücü bir şeydi. Yıldız ışığıyla karışmış sıvı metal gibiydiler.

Akşam vakti Kuzey Kulesi'nin üst kat koridorunda Wynter'ın kardeşi Cael, onun yardımcısı Rhys Thorim, Wynter ve abim Rafe'le toplanmak daha da ürkütücüydü.

Bir de Lupinler ile Andras ve Yvan vardı.

Selki'ye yardım edebilecek herkesle hızlı bir toplantı ayarlamıştık ama iki Alfsigr Elfi'nin de bize katılmasını hiç beklemiyordum.

Sırtı dimdik duran Cael'in rahatsız edici, ışıltılı bakışlarına odaklandım. "Abimle seni en son yan yana gördüğümde onu tehdit ediyordun."

Cael'in bakışları hiç değişmedi, konuştuğunda da ağır bir aksanı vardı. "Ben de seni en son gördüğümde, Elloren Gardner, kardeşimi tehdit ediyordun."

Ona gözlerimi kırpıştırarak bakarken sakinleştim. "Evet, şey... O konuda özür dilerim."

"Abin konusunda yanlış yaptım." Aksanı çok hoştu; "yanlış" dediğinde kelime "yannış" gibi çıkmıştı.

Ninova

"Anlamıyorum," dedim. Kuzey Kulesi'nin üst kat koridorundaki pencere pervazına tünemiş ve kanatlarını düzgünce arkasında katlamış Wynter'a baktım.

"Kardeşim ne yaptığını anlattı," dedi Cael. "Rhys Thorim ve ben, kardeşimin bu kurtarma işine karışmasının onun için güvenli olmadığından endişeleniyorduk. Ama sonra Selki'yi gördüğümüzde ve ona yapılanları duyduğumuzda..." Cael'in gümüşi gözlerinde gergin bir bakış belirdi, sesi de alçalmıştı. "Ona böyle davranılması korkunç bir şey." Şimdi bakışlarına kararlılık hâkimdi. "Kardeşimin de neredeyse bir hayvandan farksız olduğunu düşünenler var. Bu Selki'yi kurtarma kararında seni destekliyoruz, Elloren Gardner."

Şaşkınlık içinde herkese tek tek baktıktan sonra Cael'e döndüm. "Yani artık arkadaş mıyız?"

Cael'ın dudakları seğirdi. "Evet, Elloren Gardner. Arkadaşız."

Başımı iki yana sallayarak Wynter'a baktım, yorgun ve gergin görünüyordu. "Selki nasıl?" diye sordum.

"Aislinn yanında," dedi Wynter. "Uyuyor."

Endişeyle Jarod'a baktım; Aislinn'in bahsi geçince yüzü gerilmişti. Koridordaki taş bankta, Jarod ile Trystan'ın arasında otururken cesaret vermek için Jarod'ın kolunu hafifçe dürttüm.

Jarod da bana bakıp bitkin bir gülümsemeyle karşılık vermeye çalıştı.

Yvan'a baktım. Sırtını taş duvara yaslamıştı, sonra bakışları üzerimde gezindi. Dikkatini hissedince yanaklarım ısındı ve aramızdaki o sessiz, hararetli gerginlikten aniden utanarak başka tarafa döndüm. Yasak, heyecan verici bir sır gibiydi.

Rafe hepimize bakıp öne çıktı. "Şimdi, hepinizin bildiği gibi, çalınan Selki'yle ne yapacağımızı çözmemiz gerekiyor."

"*Kurtarılan* Selki," diye düzeltti onu Diana.

"Önemli bir ayrım," diye onu onayladı Rafe.

Ninova

"Zalim bir adam tarafından esir tutuluyordu," diye devam etti Diana, "uygun bir zamanda öldürmeye gönüllü olduğum bir adam."

Rafe, Diana'ya döndü. Gülümsemesini bastırdığını fark edebiliyordum. "Teşekkürler, Diana."

Diana onaylar bir tavırla çenesini kaldırdı.

"Sanırım buradaki herkes Elloren'ın kararını destekliyor," diye devam etti Rafe.

"Valgard'daki limana getirilen Selkileri görmüştüm," dedi Trystan sessizce. "Kafesli sandıklara kapatılmışlardı. Beni çok rahatsız etmişti."

"Sık sık bahçıvanın kulübesinin oralarda at sürerim," diye araya girdi Andras. "Selki'yi bir direğe zincirliyordu. Ben de o adamı öldürmeye gönüllüyüm."

"Teşekkürler, Andras," dedi Rafe, "ama şimdilik onu öldürmek için beklememiz gerekiyor." Tekrar etrafa bakındı. "Buradaki herkes Elloren'a yardım etmenin hem Verpakya hem de Gardnerya yasalarını çiğnemek anlamına geldiğini ve hırsızlıkla suçlanmanın yanı sıra muhtemelen Üniversite'den uzaklaştırılma veya atılma cezasıyla sonuçlanabileceğini anlıyor mu?"

Herkes başıyla onayladı.

"Peki öyleyse. Bu anlaşıldıysa bir sonraki adımımızı düşünebiliriz."

"Belki önce kendimizi tanıtsak iyi olur," diye öneride bulundum. "Buradaki herkes birbirini tanımıyor."

"Bilemiyorum, Ren," dedi Rafe. "Mesela Yvan ilk günden beri inanılmaz konuşkan, hakkındaki her şeyi biliyor olabilirim yani."

Rafe'in ona kaşlarını kaldırarak bakmasıyla Yvan öne çıktı, elleri ceplerindeydi ve rahat bir tavırla Rafe'in gözlerine baktıktan sonra hepimize şöyle bir göz gezdirdi.

"Ben Yvan Guriel, Keltanya'nın Lyndon bölgesinden geliyorum ve bahçıvanın Selki'ye nasıl davrandığını görünce şok

Ninova

oldum." Dönüp bana baktı. "Elloren'ın doğru olanı yaptığına inanıyorum."

Telaşlanarak gözlerimi kaçırdım ama Jarod'ın gözlerini bana diktiğini fark ettim; anlık bir şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı.

Tıpkı Diana gibi o da Yvan'a duyduğum utanç verecek denli güçlü çekimi hissediyor olmalı. Bunu fark etmek, eğilip bankın altına kıvrılmak istememe neden oldu. İyice kızarırken kaskatı kesildim ve dik oturup nafile bir çabayla Yvan'ı görmezden gelmeye çalıştım.

Ardından Jarod, Andras, Trystan ve Diana kendilerini tanıttı; Diana normalde yaptığı gibi atalarını beş kuşak yerine iki kuşak geriye giderek saydı ve bitirince de bana hâlinden memnun bir bakış attı. Fakat ben ona zar zor odaklanabiliyordum, dikkatim durmaksızın Yvan'a kayıyordu, tıpkı kuzeye çekilen bir pusula ibresi gibi. Göz ucuyla onun da dikkatinin dağıldığını gördüm, gözleri sürekli bana kayıyordu.

Sonunda kendini tanıtması gereken tek bir kişi kalmıştı ve tüm gözler pencere pervazına tünemiş figüre döndü.

Wynter kanatlarını iki yanına düşürdü. "Ben Wynter Eirllyn," dedi usulca, "Feonir ve Avalyn'in lanetli kızları, Cael'in de kardeşiyim. Menfur Olanlar'danım. Tüm Elf soyuna büyük bir utanç getiren, Parlak Varlıklar'dan dışlananlardanım." Wynter omuzlarını düşürüp kanatlarını kendine sardı.

"Ne diyorsun sen?" diye çıkıştı Diana. "Kimmiş bu sana böylesine zalimce davranan Parlak Varlıklar?"

"İç Mabet'in Bekçileri," diye açıkladı Wynter. "Dünyamızın yaratıcıları."

"Bu saçmalık," diye karşı çıktı Diana kızarak. "Dünyayı Yüce Anne Maiya yarattı. Ayrıca sen gayet hoş birisin, hiçbir menfur yanın yok. Neden kendine hakaret ediyorsun?" Diana hepimize döndü. "Selki kadınına karşı çok nazikti. Hiç menfur biri değil."

Diana'ya bakan Cael ile Rhys şaşırmış görünüyordu.

Ninova

Rafe de Diana'ya doğru eğildi. "Elf dini seninkinden farklı, Diana."

"Kardeşim Elf usullerine kalpten inanır," diye açıklama yaptı Cael.

Diana ona kibirli bir tavırla burnundan soluyarak baktı. "O zaman sizin şu usulleriniz saçmalığın daniskasıymış, ayrıca doğru da değiller. Dünyayı Maiya yarattı ve özel çocukları olarak şekildeğiştirenleri buraya yerleştirdi. Sonra da ilave olarak sizi yarattı ama kimseden nefret edilmiyor veya kimse dışlanmıyor. Tabii bir an önce öldürülmesi gereken şu bahçıvan gibiler hariç."

"Farklı kültürlerin çeşitli konularda farklı fikirleri oluyor," diye araya girdi Rafe.

"Onlar yanılıyorlar," diye karşı çıktı Diana. "Lupin haklı."

Rafe tek kaşını kaldırarak baktı. "Üstün ırk olduğunuz için mi?"

"Benimle alay ediyorsun. Evet, biz üstünüz. Bunu görmek de çok kolay. Fok kadınları dövmüyoruz, insanları sevmedikleri birileriyle çiftleştirmiyoruz ve topraklarını ellerinden..."

"Gardneryalılar da askeri başarılarını Kadim Varlık'ın gerçek ve en güçlü olduğunun kanıtı olarak görüyorlar," dedi Rafe. "Muhtemelen Elfler de üstün resimleri, müzikleri ve kültürlerini Parlak Varlıklar tarafından özellikle kutsanmalarının kanıtı olarak görüyordur."

"Hiç mantıklı konuşmuyorsun!"

"Üzgünüm. Senin dininin tek doğru din olduğunu unutmuşum."

"Yine benimle alay ediyorsun. Benimle alay ediyor, değil mi?" diye sordu hepimize. Jarod, Andras ve Trystan gülümsemelerini bastırmaya çalışıyorlardı.

"Hayır, Diana, alay etmiyorum," diye güldü Rafe. "Belirli bir noktaya dikkat çekmeye çalışıyorum."

Ninova

"Bu fazlasıyla etkileyici teolojik tartışmanızı bölmeyi hiç istemem ama," diye araya girdi Trystan alaycı bir sesle, "malum meseleye dönebilir miyiz?"

Diana kollarını kavuşturup Rafe'e öfkeyle baktı. "Bizden biri olduğunda farklı hissedeceksin," dedi ısrarcı bir tonla.

"Bir dakika," diye lafa girdi Trystan, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Rafe'e şüpheyle baktı. "*Bizden biri* derken?"

"Lupin olmayı düşünüyorum da," dedi Rafe rahatça.

"Kardeşlerine haber verdiğin için sağ ol," diye araya girdim, biraz azarlar bir tonla. Elbette ki bunu zaten biliyordum ama yine de Rafe'in bunu Trystan ve benimle konuşmamasına sinirliydim.

"Sen... *Lupin* olacaksın," dedi Trystan, bir anlığına sersemlemiş gibi.

Rafe ona dümdüz baktı. "Gardneryalı olmaya öyle çok bayılmadığımı biliyorsun." Dudaklarında tedbirli bir sırıtış belirirken ses tonu sert bir tınıya büründü. "Ormanlarda olmayı tercih ederim. Ve Erthia'daki herkesten nefret etmemeyi."

Trystan ona inanamayarak, gözlerini kırpıştırarak bakıyordu. "Vyvian halama söylerken ben de orada olabilir miyim?"

Rafe buna gülerek karşılık verdi.

Başıma zonklayan bir ağrı saplanırken şakaklarıma masaj yaptım.

"Peki öyleyse," dedi sonunda Trystan, saygılı bir tavırla Diana'ya başını sallayarak. Bizlere bakarken sanki her şey yoluna girmiş gibi eski sakinliğine büründü.

Cael, Rhys, Andras ve Yvan da kardeşlerime ve bana sanki boynuzlarımız çıkmış gibi bakıyorlardı.

"Siz üçünüz nasıl böyle oldunuz?" diye sordu Cael. "Nasıl oluyor da Carnissa Gardner ve Vyvian Damon'la aynı aileden geliyorsunuz?"

Kardeşlerimle ne diyeceğimizi bilemez hâlde birbirimize baktık.

Ninova

"Amcamız," diye cevapladı Rafe. "O biraz değişiktir. Bizi o büyüttü."

"Kendini öldürtecek," dedi Cael, şaka yollu söylemişti ama sesinde belli belirsiz de olsa gerçek bir uyarı tınısı vardı.

Böyle bir şakadan hiç hoşlanmayarak kaygıyla yutkundum. "Edwin amcam kendi hâlindedir," dedim. "Kimse onu incitmek istemez..."

"Siz üçünüz Gardnerya kraliyet ailesinden gibi bir şeysiniz," diye belirtti Cael. "Ve şu amcanız da sizi çok... devrimci yetiştirmiş. Hâlâ hayatta olması şaşırtıcı. Çok zeki bir adam olmalı."

Sakar, kitap kurdu Edwin amcamı tarif etmek için tuhaf bir kelime seçimiydi bu; amcam boş zamanlarını bitki çayları yaparak, mantar arayarak ve kedimle oynayarak geçirirdi. Sık sık da başında duran gözlüğünü başka yerlerde arardı.

Rafe, "Bana öyle geliyor ki siz de geleneklere biraz karşı geliyorsunuz," dedi Cael'e, "kız kardeşinize verdiğiniz destekle."

"Selki meselesini konuşmaya dönsek mi?" diye diplomatik bir öneride bulundu Jarod.

"Ona bir isim koymak lazım," diye belirtti Diana. "Sürekli *Selki* deyip duramayız. Hakaret gibi bir şey bu. İsmi olmasını hak ediyor."

Diana'yı inceleyen Rafe'in keyifli hâli kayboldu. "Haklısın."

"Marina," dedi Wynter sessizce. "Okyanus demek. Gitmek istediği yer. Ailesinin olduğu yer. Bence ismi bu olmalı."

"Çok güzel," dedim Wynter'a, o kanatlarını sıkıca kendine sararken.

Etrafa bakınan Rafe herkesin tepkisini ölçüyordu. "Hepimiz anlaştıysak," dedi, "bundan böyle adı Marina. Şimdi anladığım kadarıyla, Yvan bize arşivden Selkiler hakkında bilgi içeren kitaplar getirmiş."

Yvan eğilip yanındaki çantadan deri ciltli iki kitap çıkardı.

"Pek bir şey yok," dedi, "ama bu kadarını bulabildim. Sanırım en büyük sorun derisini bulmak. Derisi olmadan fok

formuna dönemiyor. Yakalandığında ondan çalınmış olmalı yoksa bu kadar zayıf olmazdı. Derisi olan bir Selki, Lupinler kadar güçlü oluyor."

Diana sırtını dikleştirdi. Lupinlerin güç standardı olarak kullanılması her zaman hoşuna gidiyordu.

"Sanırım ben derilerin nerede tutulduğunu öğrenebilirim," dedi Rafe. "Sık sık Selki tavernalarına giden birkaç Gardneryalı tanıyorum..."

"Selki tavernası mı?" Bunun ne olduğunu öğrenmeyi hiç istemediğimi fark ettim.

"Muhtemelen derileri orada tutuyorlardır," diye açıkladı Rafe, kararsızca etrafa bakınarak. "Burada ne kadar açık sözlü olabileceğimden emin değilim aslında. Bizim âdetimiz değil ve Elflerin de bazı şeyleri kadınların yanında konuşmama âdetleri olduğunu biliyorum."

"Bu çok aptalca," diye homurdandı Diana.

Wynter kanatlarını iyice vücuduna bastırdı. "Onun zihninde hissettiklerimden daha kötü bir şey söyleyemezsin... Ağza alınmayacak şeylerdi."

Yvan, "Empat mısın?" diye sordu Wynter'a. Ona tuhaf tuhaf bakıyordu.

Wynter başıyla onayladı.

"O zaman Selki hakkında bildiklerini söyle bize," diye cesaretlendirdi onu Rafe.

Wynter gözlerini kapayıp şiddetli bir fırtınada bükülen küçük bir ağaç gibi bir yana eğildi; yüzü acıdan gerilmişti. "O tavernalardan birine götürülmüş, kendi türünden başkalarıyla birlikte. Hepsi... çıplak. Erkeklere gösterilmişler." Kaşları iyice çatıldı. "Bahçıvanın yüzü zihninde büyük yer kaplıyor. O adam tarafından alınmış. Onun için para ödenmiş. Adam onu sahiplenmiş resmen ve... istismar etmiş. Defalarca." Başını yana yatırdı. "Bir yüz daha var. Başka bir Selki'nin yüzü; daha genç ve sanırım... aynı anda yakalanmış. Bu Selki için çok büyük

Ninova

bir korku duyuyor. Düşünceleri bu görüntülerle dolu. Daha fazlasını seçebilmek zor. Anladığım bir dil kullanmıyor."

Herkes bir an için sessizliğe gömüldü.

"Yani derisini bulmamız gerekiyor," dedi Jarod, ciddi bir yüz ifadesiyle. "Belki bahçıvan bir yere saklamıştır."

"Veya yok etmiş olabilir," diye belirtti Andras.

"Hayır," diye araya girdi Yvan. "Bir yerlerde duruyor olmalı."

"Nasıl emin olabiliyorsun?" diye sordum.

Yeşil gözlerini bana dikti. "Derisi yok edilmiş olsaydı kendisi duygudan yoksun, ruhsuz bir kabuktan ibaret olurdu. Yaşayan ölü gibi olurdu."

İçim ürperirken hepimiz birbirimize karamsar bakışlar attık. Yeni ismiyle Marina için risklerin tahmin ettiğimizden de yüksek olduğunu fark ediyorduk.

"Tamam o zaman," dedi Rafe, sesi hafif olsa da bakışları taş gibi ağırdı. "Sadece derisini bulmamız gerekiyor."

Ninova

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Kamuflaj

Sonraki hafta boyunca Selki dostumuz Marina, Diana'nın, Wynter'ın, Aislinn'in ve benim yanımda yavaş yavaş korkusundan kurtulmaya başladı. Bununla beraber yeni arkadaşlıklar da kurulmaya başlandı; Rafe, Cael, Rhys ve Andras arasında güzel bir samimiyet gelişti ve birlikte avlanmaya başladılar. Hatta Yvan ve kardeşlerim arasında, kendi odalarında gizli konuşmalar bile geçmişti.

Yvan benimle de artık gizli gizli konuşuyor, mutfakta baş başa kaldığımız kısa sürelerde Selki'nin durumunu soruyor, fark edilmeyeceği zamanlarda sessizce mutfak işlerinde bana yardım ediyordu. Bana ilk kez sıcacık, hafifçe gülümsediğinde neredeyse düşüp bayılacaktım, kalbim deli gibi atmaya başlamıştı.

Fakat dikkatli olmak zorundaydık. Hızla arkadaş olduğumuzu belli etmemeliydik.

Gardnerya tarzı ipek kıyafetlerimi tekrar giymeye karar vermiştim; halkımın arasına karışmak, şüphe çekmemek istiyordum çünkü Marina'nın hayatı buna bağlı olabilirdi.

Marina beni izliyor, uzun zamandır ilk kez Gardnerya siyahı ipek tuniklerimden birini başıma geçirirken okyanus mavisi gözleri üzerimden ayrılmıyordu. Kumaşı çekiştirirken

çenemi kararlılıkla sıktım ve baş gösteren mide bulantısını zihinsel olarak alt ettim. Tuvalet aynasında kendimi görünce yaşadığım şok beni daha da sarstı.

Gerçek bir Gardneryalı; gümüşi Erthia küresi de boynumda. Tam olarak onun görüntüsü...

Marina'ya baktığımda güven dolu gözleri büyük bir utanç duymama sebep oldu. Yaşlar gözlerimi yakarken başımı çevirdim ve parmaklarım birbirine dolanırken tuniğin dantelli sırt kısmını bağlamakta güçlük yaşadım.

Vogel'dan nefret ediyorum, demek istiyordum ona, anlayacağı dilde. *Görünümüme rağmen lanetli halkımla hiç alakam yok. Böyle olmak istemiyorum.*

Selki'nin parmaklarını ellerimde hissettim; iplikleri nazikçe elimden alıp yanaklarımdan gözyaşları süzülürken ustaca bağlamaya başladı.

Banyodan çıktığımda Ariel beni gördü ve çarpılmış gibi geri sıçradı, sonra da bana saf nefret dolu, sert bir bakış attı.

"Uyum sağlamak zorundayım," diye açıklama yapmaya çalıştım, avuçlarımı da teslim olur gibi açmıştım. "Onlar gibi giyinmeliyim. Çoğu Gardneryalı gibi olmadığımı biliyorsun. Ama bir Selki saklıyoruz," deyip Marina'yı işaret ettim. "Uyum sağlamam çok önemli. Bunu anlamalısın."

Ariel söylediklerime kulak asmayıp hızlı adımlarla yatağına gitti. Sırtını duvara yaslayıp öfkeli gözlerini üzerime diktiğinde içimde yoğun bir suçluluk dalgası kabardı. Wynter gidip yanına oturunca Ariel başını onun göğsüne gömdü. Wynter ona yatıştırıcı bir şeyler mırıldanarak siyah Elf Icaral kanatlarıyla ikisini birden sarınca Ariel'ın kötü bakışları biraz olsun hafifledi.

Wynter'ın gözleri bir an için Marina'ya odaklandı; Selki dostumuz yerde, ateşin başında, Diana'nın yanında oturuyordu. Wynter bana dönüp kıyafetimi inceledi, sonra da başını bir kez sallayarak onayladı; gümüşi gözlerinde anlayışlı bir ifade vardı.

Diana da kolunu rahat bir tavırla Selki'nin omzuna attı ve bana şöyle bir baktı; gözlerinde zeki bir parıltı vardı. Kehribar gözlerini kaldırarak bana kocaman, onaylayıcı bir gülümsemeyle bakıp dişlerini gösterdi.

Bu beni gerçekten rahatlatmıştı. Bir savaş stratejisini tam olarak anlama konusunda Lupin dostuma güvenebilirdim.

Yeni beyaz pazubendimi alıp Diana'ya döndüm. "Bunu takmama yardım eder misin?"

Karanlık, anlayışlı gülümsemesi hiç bozulmadı. Yerinden kalkıp yanıma geldi. Vogel pazubendini alıp koluma güzelce bağladı.

Rahip Simitri, erkenden gittiğim tarih dersinde beni o hâlde görünce kocaman gülümsedi. Pencerelerden içeri kış mevsiminin soğuk gün ışığı hüzmeleri giriyordu. Kolumdaki beyaz Vogel şeridiyle tamamlanan muhafazakâr giyimimi şöyle bir inceledi.

"Ah, Büyücü Gardner," dedi bariz bir rahatlamayla. Koyu kahverengi, neredeyse kabul edilemez yün kıyafetim karşısında haftalardır dehşete düşüyordu ve Vogel'a açıkça verdiği desteği de kendi şeridiyle yansıtıyordu. "Artık cesurca tarafını belli ediyorsun," dedi. "Keltlerle ve Urisklerle çalışmaya, bir de Icaral iblisleriyle yaşamaya zorlansan bile kendin olabilecek kadar cesursun. Hem inancını hem de sevgili Rahip Vogel'ımıza desteğini gururla gösterecek şekilde giyinmişsin. Tebrik ederim."

Cesaret değil, diye düşündüm kara kara, midem kaskatı kesilip düğüm olmuştu. *Kamuflaj.*

"Pazubent şart mıydı?" diye sertçe sordu Yvan, aynı akşam hemen yanımdaki fırına odun atarken.

Kaba ses tonuna alınmıştım. "Sence de zekice değil mi?" diye karşılık verdim ben de sertçe.

Alevlere bakarken çenesi gerildi. "Zekice." Yeşil gözleriyle bana şöyle bir baktıktan sonra demir kapıyı çarpıp çıktı.

Ninova

Öfke tüm benliğimi kavurmaya başladı.

Ben bu kıyafetler değilim, diye bağırmak istedim arkasından. Mutfak çalışanlarının bana duydukları yeni nefretin de farkındaydım; Iris'in küstahça ve düşmanca bakışları bunun en açık göstergesiydi. Odanın diğer tarafında olmasına rağmen bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum.

Ben bu beyaz pazubent de değilim, bu siyah ipekler de, bu surat da, diye mutfaktan kapıyı çarparak çıkan Yvan'a içimden saydırmaya devam ettim.

Ben büyükannem de değilim, diye devam ettim yanaklarım sinirden kızarırken. *Olmadığımı biliyorsun.*

Asla da olmayacağım.

Ninova

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Köşeye Sıkışmak

Ertesi akşamın ilerleyen saatlerinde karşıma Lukas'ın bölüğünden gelen bir haberci çıktı, On İkinci Bölük Nehir Meşesi tuniğine tutturulmuştu.

Eczacılık laboratuvar dersi yeni bitmişti ve Tierney hemen yanımdaydı; onun da kolunda artık beyaz bir pazubent vardı. Koluna büyük bir şaşkınlıkla baktığımda, "Kendimi korumam gerek," demişti.

Görünüşe göre kamuflaja başvuran tek kişi ben değildim.

Üniformalı haberci bana uzun bir paket verdi. "Büyücü Gardner," dedi başını saygıyla eğerek, nefesi de soğukta buhar çıkarıyordu.

Pakette kart da vardı, küçük zarfın üzerine düzgün bir el yazısıyla ismim yazılmıştı.

Lukas yazmıştı.

Bir an için vicdanım sızladı. Ariel'la olanlardan sonra Lukas'ı aklımdan tamamen çıkarmış, ara sıra gönderdiği hediyelere de notlara da cevap vermemiştim. Haftalarca ona çok kızgındım ama şimdi duyduğum suçluluk, bu kızgınlığı hafifletmişti. Olanlar yüzünden en az onun kadar kendimi de suçlamam gerekirdi.

Elimdeki hediyeyi şöyle bir sallayıp tarttım; boyutuna kıyasla hafifti. Genç asker bana hızlıca bir selam daha verip uzaklaştı.

Yakındaki bir taş banka oturdum. Tierney de yanıma oturdu, bir yandan sessiz sessiz konuşan öğrenci grupları geçip gidiyor, serin bir rüzgâr arada sırada hızlanıyordu.

Not kartını Tierney'ye verip kahverengi ambalajı yırtarak açtım ve içinden siyah bir deri çanta çıkardım.

Keman kutusuydu.

Kalp atışım hızlanırken kutuyu açtım ve içinde duran, koyu yeşil bir kadife kumaşa yerleştirilmiş şeyi görünce nefesim kesildi.

Maelorya kemanıydı. Vyvian halamın partisinde geçici olarak kullanmam için verdiği keman gibi.

Fakat bu keman yeniydi, Alfsigr ladini koyu kırmızıya boyanıp kenarları yaldızlanmıştı, telleri de fener ışığında altın renginde parlıyordu. Bu o kadar değerli bir kemandı ki Üniversite harcımdan on kat daha pahalıydı.

Ellerim titreyerek kartı Tierney'den alıp açtım.

Elloren,
Sende bir portrem olmasını istediysen
sorman yeterdi.

Lukas

Şaşkınlıkla kahkaha attım ve Lukas Grey'e karşı sıcacık bir sevgi kıvılcımı hissetmemin ardından yine vicdanım sızladı. Lukas uzaktayken bile beni düşünüyorken benim aklım Kelt Yvan'daydı. Notu Tierney'ye uzatırken yüzüm düşmüştü.

Tierney'nin dudaklarında çarpık bir gülümseme belirirken gözlerinde karanlık bir haz vardı.

"Çok acayip ama şimdi ondan biraz hoşlandım sanki," derken gülümsemesi genişledi.

Ağırbaşlılıkla keman kutusunu kapadım; böyle bir enstrümana dokunmak bile kalbimi pır pır ettiriyordu. Hele ki böyle bir enstrümanın *benim olması.*

Bir anda kafam karıştı; bağlanmayı planlamadığım bir adamdan böyle bir ilgi görmeyi hak etmiyordum. Lukas'ı bir dahaki görüşümde kemanı ona geri vermeye karar verdim ve öncesinde de ona bir teşekkür notu gönderecektim. Lukas en azından bu kadarını hak ediyordu.

Birinin beni izlediğini hissetmemle başımı kaldırıp o tarafa baktım.

Gesine Bane ve arkadaşları durmuş, bana ve kucağımdaki kemana bakıyorlardı; gözlerinde de çirkin bir parıltı vardı.

Sevincim ânında kursağımda kaldı, hemen ardından korku kendini gösterdi.

Fallon Bane bunu duyduğunda benim için av mevsimi başlayacak.

"Konuşabiliyor, bundan eminim," dedi Diana o gece. Ben o esnada banyoda bir şeyler çalıyordum, ağrıyan parmaklarım bu kadar uzun süre çalmaya alışık değildi. Ama umursamıyordum. Bu kemanı ellerimde hissetmek o kadar güzeldi ki.

Hem de ne kemandı ama.

Uzun süredir çalmamaktan hamlamama rağmen çok güzel sesler çıkarıyordu.

Marina küvette, soğuk suyun altında kıvrılmış vaziyette yatıyordu; kederli gözleri üzerimizde dolaşıyordu. Şarkımı bitirip kemanımı indirdiğim sırada Diana başını içeriye uzattı. "Konuşabiliyor ama bizim anlayabileceğimiz bir formda değil."

Marina ağzını açtığında hem ağzından hem de solungaçlarından birden fazla ses çıktı; suyun farklılaştırdığı sesin çoklu tonları, ürkütücü biçimde kederli bir şarkıya benzeyen, derin, yankılı bir uğultu hâlini aldı.

Sanki ağıt yakıyor.

Selki dostumuz bir türlü çözemediğimiz bir bulmacaydı. Bazen hayvanlara benzeyen hareketleri ve vahşi bir şeymiş gibi

Ninova

çıkan çok tonlu sesleri dikkat çekiyordu ama gözlerinde merak ve zekâ vardı. Diana'nın haklı olduğunu biliyordum.

O bir hayvandan çok daha fazlası. Bir foktan fazlası.

Jarod ve Diana, Marina'nın derisini bulamamışlardı ve o olmadan da evine dönemiyordu; gücü sık sık hasta görünmesine sebep olacak kadar tükenmişti. Gareth'a mektup yazmış, Selki ticaretinin nerelerde yapıldığı ve derilerinin nerede tutulduğuna dair bir şeyler sormuştum ama yanıtının geç geleceğini biliyordum. Haftalardır diğer denizcilik öğrencileriyle birlikte uzaklardaydı; kış mevsiminin iyice pençelerini geçirdiği ve okyanus geçişlerinin donmaya başladığı birinci aya kadar denizde olacaklardı.

Her gece, bitkin Marina parmaklarını düzenli olarak saçlarımızda gezdiriyor, çok tonlu lisanında usulca bir şeyler mırıldanırken hiçbir tarağın yapamayacağı kadar güzel şekilde düğümleri açıyordu. Bunu yapmak onu rahatlatıyor gibiydi ki diğerlerimizi rahatlattığı zaten kesindi.

Ariel hariç hepimizi en azından.

Ariel, Wynter'ın Selki'ye gösterdiği ilgiden nefret ediyor ve Marina'ya kanatlarını telaşlı telaşlı çırparak bakıp hakaret içerikli bir şeyler mırıldanıyordu. Neyse ki Ariel'ın dikkati genellikle iki tavuğa ek olarak bizimle kalmaya başlayan yaralı kuzgundaydı. Baykuş iyileşeli uzun zaman olmuş ve salınmıştı. Kuzgun şimdi yatakta Ariel'ın yanına tünemişti; ikisi o simsiyah ürkütücülükleriyle konuşmadan anlaşıyorlardı. Kuşun bacağı özenle sabitlenerek bandajlanmıştı.

İşte günlerim böyle geçip gidiyordu.

Soğuk rüzgârda tek tük duyuru kâğıtları dalgalanıyordu. Üniversite'deki sokak lambalarının direklerine ve bina girişlerine yapıştırılan bu duyurular, yoldan geçenleri Selki hırsızlığı konusunda uyarıyor ve nerede olduğuna dair bilgi verene para ödülü vadediyordu.

Ninova

İlk gördüğümde korkudan elim ayağım buz kesmişti. Fakat zaman geçtikçe ve duyurular yıpranıp amansız rüzgârda kayboldukça korkum hafifleyip keskinliğini yitirmişti.

Bir keresinde, sokakta yalnız olduğumu düşünürken, son kalan duyurulardan birini koparıp pelerinimin cebine tıkıştırmıştım. Fakat başımı kaldırıp baktığımda Ni Vin'i görmüştüm; şu genç, yaralı Vu Trin. Sokağın karşısında durmuş bana bakıyor, kavisli kılıcı da yanında sallanıyordu. Kalbim göğsümde çırpınmaya başlarken bana hafifçe, onaylar bir edayla başını sallamıştı.

Sonra da dönüp gitmişti.

"Burada ondan bahsediliyor," dedi Tierney bana, parmağıyla önündeki gazeteyi işaret ederek. Her hafta sonu gecenin geç saatlerinde, ikimiz *Konsey Önerge & Kararları*'na gömülerek uykusuz saatler geçiriyorduk.

Haklıydı. "Kaçak" bir Selki'den ve para ödülünden bahsediliyordu. Bir de Büyücü Vyvian Damon ile Marcus Vogel'ın birlikte sunduğu ve az bir farkla reddedilen, Batı Diyarı'ndaki her Selki'nin görüldüğü yerde vurulmasını talep eden yeni bir önerge vardı.

Ağrıyan şakaklarımı ovuşturdum. "Halam merhamet konusunda hiç ödül kazanamayacak belli ki."

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?" diye karamsar bir edayla fısıldadı Tierney.

Ciddiyetle başımı aşağı yukarı salladım. Baharda Vogel kazanırsa sadece Marina'nın başı derde girmeyecekti, tüm Selkilerin denize kaçmaları gerekecekti yoksa öldürüleceklerdi.

Okumaya devam ettiğimizde Marcus Vogel tarafından sunulan ve reddedilen, Gardnerya bayrağına zarar veren herkesin idam edilmesine dair bir önerge olduğunu gördük. Vogel tarafından sunulup yine reddedilen bir diğer önerge de *Kadimler Kitabı*'nı herhangi bir şekilde kötüleyenlerin idam edilmesine yönelikti. Vogel ve diğer beş Konsey Büyücüsü tarafından, toprakları-

nın büyük bir kısmını Garnderya'ya bırakmadıkları takdirde Lupinlere savaş açılmasına yönelik bir önerge de sunulmuştu. Valgard Sanatoryumu'ndaki tüm erkek Icaralların idam edilmesine yönelik bir başka önerge de vardı. Bir de Yılan Elflerin doğuya kaçmalarına yardım eden herkesin idam edilmesini talep eden bir önerge.

Altıncı kez Vogel tarafından sunulan bir önergede de "Fae tehdidinin kökünü kazımak" için Lonca alımlarında ve rastgele sınır geçişlerinde demir testinin yaygınlaştırılması talep ediliyordu.

"Kazanamayabilir," diye hatırlattım Tierney'ye.

"Kaç kişinin beyaz pazubent taktığını gördün mü?" diye karşı çıktı Tierney, sesi titreyerek.

"Yine de," dedim ısrarla, umuda tutunmaya çalışarak, "referandum baharda yapılacak. Aylar içinde bir sürü şey olabilir. Kazanamayabilir."

"Belki de haklısındır," diyerek yumuşadı, omuzlarını düşürdüğünde ufacık, korkmuş ve yıpranmış görünüyordu. "Umarım haklısındır, Elloren Gardner."

Haber eczacılık laboratuvarındaki dersin sonunda geldi.

Gesine alelacele içeri girdiğinde başımı kaldırıp baktım. Baş Çırak heyecanlı el hareketleriyle ve nefes nefese bir şeyler fısıldarken Profesör Lorel başını eğmişti.

Havan tokmağımı bırakıp hem merak hem de endişeyle onları incelemeye koyuldum.

"Öğrenciler," dedi Büyücü Lorel duyuru yapar gibi, sesi ondan duymaya hiç alışık olmadığım şekilde titriyordu. Derin bir duyguyu bastırıyordu sanki. "Çok sevgili Yüksek Büyücümüz Aldus Worthin, Kadim Varlık'ın yanına intikal etmiş."

Laboratuvarda şaşkınlık dolu mırıltılar yükseldi.

"Artık yeni bir Yüksek Büyücümüz var. Bu sabah yapılan referandumla Konsey Rahip Marcus Vogel'ı seçti." Mutlu bir gülümsemeyle yüzü aydınlandı.

Benim içimdeyse yıkıcı bir şiddetle dehşet dalgaları yükseldi ve dengemi sağlayabilmek için masamın kenarına tutundum. Bu sırada beyaz pazubentli diğer öğrenciler önce şaşkınlıktan konuşamamış, sonra sevinç nidaları atmaya başlamıştı. Kimisi kucaklaşıp sarıldı, kimisi heyecanla sohbet etmeye koyuldu, kimisiyse mutluluk gözyaşları döktü.

Marcus Vogel.

O sinsi suratı geldi aklıma. Bana değen elinin bıraktığı o his. O yılan gözleri. Ölü ağaç ve karanlık boşluk.

Kadim Varlık, hayır. Bu gerçek olamaz.

Tierney başını hızla çevirip bana baktı, gözlerinde katıksız bir dehşet vardı.

"Tierney..." diyebildim sadece, boğuk bir fısıltıyla konuşabilmiştim ve koluna uzandım.

"Öğrenciler, lütfen," dedi Büyücü Lorel, sessiz olmamız için elini sallayarak. Yüzünden gözyaşları süzülüyordu. Ortama hürmetkâr bir sessizlik çöktü. "Merhum Yüksek Büyücümüz için dua edelim."

Herkes başını eğip yumruklarını kalbine götürdü. Tierney donakalmış, yüzü bembeyaz kesilmişti.

Etrafımızdaki öğrenciler hep birlikte dua ederlerken yumruklarını alınlarına götürüp sonra tekrar kalplerine indirdiler.

Ah, Yücelerin Yücesi Kadim Varlık, zihinlerimizi arındır, kalplerimizi arındır, Erthia'yı arındır. Bizi Habis Varlıklar'ın lekesinden koru.

Duanın sona ermesiyle sevinç dolu bir kutlama kakofonisi patlak verdi.

Ninova

Tierney neredeyse taburesini düşürerek güç bela ayağa kalktı, sonra arka kapıya koştu; perişan hâlde laboratuvardan çıkması, sevinç dolu havada neredeyse hiç fark edilmedi.

Onu tuvalette buldum. Porselen lavabolardan birine eğilmiş, şiddetle öğürüyordu. Bir bez ıslatıp yanma gittim, elimi titreyen sırtına koyduğumda midem sancıyla kasıldı.

Tierney lavaboya tutunmuş, öylece donakalmıştı, eviyede yüzen saç tutamlarını da uzattığım bezi de umursamadı.

"Sınırları kapatacak," dedi alçak ve boğuk bir sesle. "Büyü-bağlanmayı zorunlu kılacak."

"Biliyorum," dedim başım dönerken.

"Birini bulmak için en fazla bir yılımız olacak. Bulamazsak da onlar bize birini ayarlayacak."

"Biliyorum."

"Ve bizi bağlamadan önce de," diye devam etti gözlerini hâlâ lavaboya dikmiş vaziyette, "ırksal saflığımızı test edecek." Bana döndüğünde gözlerinde çılgınca bir çaresizlik vardı. "Bizi demirle test edecek."

"Tierney," diye çıkıştım sertçe. *Daha fazla lafı dolandırmaya gerek yok.* "Sana yardım etmek istiyorum. Sen safkan Fae'sin, değil mi?"

Bana öylece bakmaya devam etti. Nihayet konuştuğunda sesi boğuk ve sanki cızırtılıydı. "Yapamam. Bunun hakkında konuşamam."

"Şimdi bile mi?" diye fısıldadım telaşla. "En büyük korkuların gerçekleştiğinde bile mi? Bırak da sana yardım edeyim!"

"Bana yardım edemezsin!" Perişan hâlde benden uzaklaşıp kapıya yöneldi.

"Tierney, bekle!" diye seslendim ama bana kulak asmayıp çıktı.

Ninova

Peşinden gittiysem de beni yanında istemediği açıktı; kendini kalabalık koridora attı ve kısa süre içinde beyaz pazubentli, mutlu Gardneryalıların arasında gözden kayboldu.

Kimya sınıfına giderken bir an önce Aislinn'i bulmak istiyordum.

Çok aramama gerek kalmadı. Aislinn bir duvara yaslanmış, asık suratla etrafa bakınıyordu. Beni görür görmez kimya laboratuvarı koridorundan koşarak yanıma geldi; kutlama yapan Gardneryalı öğrenciler ile başlarını önüne eğmiş, gergin görünen Keltlerin ve Elflerin arasından ite kaka ilerliyordu. Alfsigr Elflerinden oluşan bir grup ayrı duruyor, her zamanki rahat, ilgisiz tavırlarıyla etrafı inceliyorlardı ve bunu şu an sinir bozucu bulmuştum.

"Toplanmaya başlamışlar," dedi Aislinn yanıma geldiğinde, kolumu sıkıca kavramıştı. "Gardnerya Müfrezesi. Keltanya sınırında ve Lupin ormanlarında. Vogel bu sabah emir göndermiş. Randall çağrılmış. Tüm askeri öğrenciler de Vogel Keltlerin ve Lupinlerin topraklarının büyük bir kısmını bize vermelerini talep etmiş. Keltanya Kurulu da topyekûn bir savaşın önüne geçmek için Valgard'a Baş Hâkimlerini göndermiş."

Başım dönüp duruyor, kafamın içinde fırtınalar kopuyordu. "Ama... Lupinler... Vogel onları istediği kadar tehdit etsin. Bizim büyümüze bağışıklıkları var."

"Ejderhaları gönderecekler, Elloren," dedi Aislinn panik dolu bir sesle "Binden fazla ejderhamız var. Lupinler ve Keltler topraklarını vermezlerse Müfreze onlara ejderhalarla saldırır."

Bugün girdiğim bütün dersler Vogel'ın ani yükselişine ayrılmış gibiydi. Bundan kaçamıyordum. Profesör Volya derse geçebilmek için Gardneryalıları zar zor sakinleştirebilmişti. Rahip Simitri ise dersi tamamen iptal edip yemek ve pançe istedi.

Metalürjide coşkulu bir şenlik havası vardı; genç bir Elf, Profesör Hawkynn'in masasında durmuş, ders vermeye hazır-

lanır gibi karşısındaki notları karıştırıyordu. Beyaz saçlı, beyaz tenli bir Alfsigr Elfi'ydi. Şaşkınlıkla etrafa bakınarak Profesör Hawkkyn'i arandım.

Gardneryalılardan oluşan küçük gruplar heyecanlı heyecanlı konuşuyorlardı, hepsinin de sol kollarında beyaz pazubentler vardı.

Bir de Gardnerya bayraklarının yanında beyaz şeritler kötücül otlar gibi bitivermişti. Curran Dell'in bile o pazubentlerden taktığını görünce büyük bir hayal kırıklığına uğradım.

"Profesör Hawkkyn nerede?" diye sordum, heyecanla askeri öğrencilerden biriyle konuşan Curran'a. Gülümseyerek beni selamlayıp cevap vermek için ağzını açtı ama sözü hemencecik kesildi.

Odanın diğer tarafından, "Umarım o Yılan Elf yerin altına dönmüştür," diyen Fallon'ın sesi duyuldu. "Canavarların ait olduğu yere yani."

Herkes sessizleşip ona bakarken Fallon gözlerini bana dikti. "Muhtemelen kaçmıştır," dedi vahşi bir gülümsemeyle. "Başına ne geleceğini biliyor tabii." Alt dudağını öne çıkararak sahte bir sempatiyle baktı. "Ay, üzüldün mü, Elloren Gardner? Yılan Elf'le bağlanmak mı istiyordun yoksa?"

Arkamdan şaşkın kahkahalar yükseldi. Sinirle dişlerimi sıkarken Curran'ın yüzündeki mahcup gülümseme öfkemi dindirmeye kesinlikle yetmiyordu.

Öfkem içimde öyle bir şiddetle yükseldi ki yumruklarımı sıkıp Fallon'a saf ve hiç gizlemediğim bir nefretle baktım.

Fallon'ın gözleri de keyifle irileşti. Tamamen bana dönerken bir elini yavaşça kalçasına götürdü ve hem öfkemin hem de bütün dünyanın onun lehine çalışmasının keyfini çıkararak geniş geniş sırıttı. Giderek artan bir keyifle gözlerini üzerime dikmişti ve bir an için tedbiri elden bırakıp patlayacağımdan, o zalim ve kendimden memnun bir ifadeyle dolu suratına saldıracağımdan korktum.

Buna değer mi, Elloren? diye uyardım kendimi. *Başka bir Büyücü'ye saldırdığın için Üniversite'den atılmaya değer mi? Hem de seni Karanlık Cadı büyüsüyle ânında alt edecek birine?*

Bunun üzerine hızla dönüp oradan uzaklaştım. Fallon'ın zalim kahkahası arkamdan çınladı.

Mutfağa girdiğimde Fernyllia'nın yüzü karanlık bir endişeyle asılmıştı ve beni görünce irkildi.

Olilly de sırtı bana dönük ağlıyordu. Yvan, Bleddyn, Fernyllia ve Iris başında toplanmış, usulca konuşarak onu yatıştırmaya çalışıyorlardı.

Hepsi çok güçlü bir darbe yemiş gibiydiler.

Başımı öne eğip ilerledim ve doğruca patates soymaya koyuldum; gergindim, mahcuptum ve içerisi sessizliğe gömülürken üzerimde olan bakışlarının farkındaydım.

Siyah ipek kıyafetim ve beyaz pazubendimle gözlerine nasıl göründüğümü biliyordum; benden şimdi daha çok çekiniyorlardı. Benim mevcudiyetim zaten hep Gardnerya gücünün bir sembolü olmuştu. Ama şimdi, böyle giyinmişken, Vogel'ın, yani hepsinin peşine düşecek canavarın bir uzantısıydım âdeta.

Başımı kaldırıp baktım ve nefretlerinin buz gibi şokunu hissettim.

Yvan tamamı bana yönlendirilmiş şiddetli bakışları inceledi, sonra bana döndü. Sıkıntılı bir hâli vardı, yüz ifadesindeki acı açıkça okunuyordu. Hem de çok açık.

Ve birden ben de ona kendimi apaçık bıraktım; korkumu da giderek büyüyen çaresizliğimi de görmesine izin verdim. Kendimi nasıl soyutladığımı, görünümümün gerçek düşüncelerimi kesinlikle yansıtmadığını belli etmeye çalıştım.

Uzun bir süre birbirimize baktık, ta ki etrafımızdaki mutfak âdeta silinene kadar. Çalışanlar ve gözlerindeki buz gibi bakış, ocaklarda çatırdayan ateş, hepsi sis gibi dağıldı. Geriye sadece o kalmıştı.

Sadece biz.

Sızlanan Olilly ikimizin de dikkatini dağıttı ve o güvenli, koruyucu alanımızı paramparça etti, etrafımızdaki dünya da hızla geri geldi.

Iris hâlâ öfkeyle bana bakıyordu, sonra gözleri şüpheyle Yvan'a kaydı, ardından tekrar bana ve sonra bir daha Yvan'a baktı. Yvan ise gözlerini benden ayırmıştı, elini Olilly'nin koluna koymuş, onu teselli ediyordu.

Iris, Yvan'ın kulağına bir şey fısıldayıp keskin bir hareketle beni işaret etti. Yvan hızla bana baktığında yüzü karmaşayla gerilmişti.

Fernyllia usul usul Olilly'yle konuşuyor, ona cesaret vermeye çalışıyordu, o sırada Yvan da konuşmaya başladı.

"Seni geri göndermeyecekler," dediğini duydum, alçak sesi içimde yankılandı. "Kaçmana yardım edeceğiz. Kız kardeşinin de."

Sonra hep birlikte mutfaktan çıktılar; en son Iris kalmıştı. Bana nefret dolu bir bakış attıktan sonra çıktı ve kapıyı ardından çarparak kapadı.

Mutfaktaki vardiyam nihayet bittiğinde bir sürü patates soymaktan parmaklarım acıyor, ellerim ağrıyordu ve göğsümde çaresizliğin oluşturduğu sımsıkı bir düğüm vardı. Güneş batmış, akşam karanlığı gökyüzünü sarmıştı. Yıldızsız ve kapkaranlık akşamda, mutfağın arka çıkışındaki fener ışığından uzaklaşmaya koyuldum.

Sakinleşmek için derin bir nefes aldım, soğuk hava beni zinde tutuyordu. Mutfağın arkasındaki, kenarları küçük bir ormanla çevrili küçük araziyi yarılamıştım; gölgeler bu akşam mürekkep gibi dipsiz bir siyahtı. Ayaklarımı sürüyerek yürüyordum.

"Erkeklerimizden uzak dur."

Kalbim hızla çarparken aniden durdum ve gölgelere bakıp bu haşin sesin kaynağını arandım.

Ninova

Bulutlu akşamın karanlığında Iris'i zar zor seçebildim. Bir ağacın gövdesine yaslanmış, kollarını da agresifçe göğsünde kavuşturmuştu. Uzun boylu Bleddyn de hemen yanındaydı ve öfkeli görünüyordu.

Gözlerim durduğum yerden çok da uzak olmayan, birkaç kişinin bulunduğu yola kaydı. Iris ve Bleddyn'in bana tekrar saldırıp saldırmayacaklarını anlamaya çalıştım.

Iris yavaşça bana doğru yürümeye başlayınca bir adım geri çekildim.

"Ona nasıl baktığını görüyorum," dedi dişlerini sıkarak.

Yanaklarımı ve boynumu ateş bastı. "Neden bahsettiğini anlamıyorum..."

"Siz böcekler her şeye sahip olmak istiyorsunuz," diye homurdandı Bleddyn; sesi pes ve gırtlaksıydı, gözlerini de öfkeyle kısmıştı.

Iris ısrarcı bir sesle, "Benim o," dedi; dudakları titriyor, öfkesi acı dolu kırılganlığını açık ediyordu. Kendisini toparladı ve gerilen ağzı incecik bir çizgi hâlini aldı, öfke dolu gözlerinde de nefret alevleri yanıyordu. "Lukas Grey'e dön." Bana tiksintiyle bakıyordu. "*Ait olduğun* yere. Yvan'dan uzak dur."

Vücudumdaki her bir kas gerilirken yumruklarımı sıktığımı fark ettim ve korkumun beni terk etmesine izin verirken ona açık açık öfkeyle baktım.

Bleddyn tükürür gibi güldü. "Yvan onu istemez zaten," dedi alaycı bir sesle, bana küçümseyici bir bakış atarak. "Nasıl istesin ki? Bir gün Kelt numarası yapıyor, ertesi gün böcek." Kibirli bir edayla nefes verdi. "Daha ne olduğunu bilmiyor."

Bleddyn'e bakan Iris'in yine kırılgan bir hâli vardı ama arkadaşının zalimce sözlerinden cesaret almıştı. Iris bana nefret dolu son bir bakış attıktan sonra Bleddyn'le birlikte yürümeye koyuldu. Yanımdan geçerlerken Urisk kız, "*Kara sürtük!*" diye tısladı.

Ninova

Kuzey Kulesi'ne döndüğümde Rafe'le Trystan'ın koridorda beni beklediklerini gördüm. Fener ışığı üzerlerine vuruyor, arkalarındaki pencere de onları siyah bir çerçeveye alıyordu.

Yüzlerindeki kasveti görünce yutkunup mide bulantımı bastırdım; Iris ile Bleddyn'e dair öfkeli düşüncelerim de zihnimden uzaklaşıverdi.

Rafe hiçbir şey söylemeden katlanmış bir parşömen uzattı; gözlerinde isyankâr bir bakış vardı.

Kâğıdı açtım ve midemin dehşetle kasıldığını hissettim.

Kadim Varlık, hayır. Yakında askere çağrılacaklarına dair bir bildiriydi.

"Ama nasıl bu kadar çabuk olabilir?" dedim, bildiriye inanmayan gözlerle bakarken. "Vogel daha bu sabah iktidara geldi."

"Hazırlıklarını önceden yapmış gibi," dedi Rafe şüpheci bir sesle.

"Ne?" diye sordum şaşırarak. "Sence Vogel bunun olacağını biliyor muydu? Yüksek Büyücümüzün öleceğini?"

Rafe'in karamsar bakışları hiç değişmedi. "İnsan kuşkulanmadan edemiyor. Çok iyi planlanmış gibi."

Vogel'ın o korkunç etkisini, simsiyah boşluğu, ölü ağacı hatırladım. Rafe'e bakarken paniğim giderek artıyordu.

Trystan da hiç âdeti olmadığı hâlde gergindi, gözlerinde kaygı vardı. Soğuk koridora öylece bakınıp taş banka oturdu, başını ellerine yaslayıp parmaklarını sıkıca saçına geçirdi.

"*Yakında* askere çağrılacağınız yazıyor," dedim, ikisini de yatıştırmaya çalışarak; kendimi yatıştırmaya çalışarak. "Belki daha zaman vardır."

"Bu yaz," dedi Trystan başını kaldırmadan, sesinde hiç umut yoktu. "Bu yaz çağıracak bizi. Hemen öncesinde de silah nakliyatı olacak."

Kalbim göğsümü parçalayacak gibi atmaya başladı. Rafe'e baktım. "Seni nereye gönderecekler?" diye sordum nefes nefese.

Ninova

Rafe acı bir kahkaha koyverdi; sanki sorduğum soru fazlasıyla gülünçmüş gibi. "Rothir'deki askeri üsse." Bezgin sırıtışı yüzünden siliniverdi. "Lupinlere savaş açmaya."

Midem bulanıyordu. "Ne yapacaksın?" diye sordum.

Rafe dişlerini sıktı. "Bunu hedef tahtası olarak kullanacağım." Bildirinin kenarına fiske attı. "Büyücü Konseyi Mührü'nün tam ortasını." Kafa tutan alaycılığı öfkeye dönüşürken Rafe önce pencerelere, sonra da odamın kapısına baktı. "Diana nerede?" Sesinde şaşırtıcı bir sertlik vardı.

Kuzey ormanını işaret ettim. "Ormanda bir yerde."

Rafe dudaklarını birbirine bastırarak bildiriyi elimden alıp çantasına tıkıştırdı.

"Onu bulamazsın..."

"Nereye gittiğini biliyorum," dedi arkasına bile bakmadan ve kapıya yöneldi.

"Ne yapacaksın?" diye seslendim arkasından endişeyle.

"Lupinlere katılacağım," diye gürledi çıkmadan önce, sonra da kapıyı sertçe çarptı.

Arkasından bakakaldım. Bayılmamak için kendimi zorlayarak nefes aldım. Rafe'in ağır botlarıyla basamakları inerken ve kule kapısını çarparken çıkardığı seslerle birlikte yükselen o panik dalgasını bastırmaya çalıştım.

"Onu aralarına almayacaklar," dedi Trystan sakin, korkunç bir güvenceyle.

Sesi boğuktu, ellerinin arasındaki başı durgundu ve saçlarını kavrayan parmaklarını sıkı birer yumruk yapmıştı.

"Karanlık Cadı'nın torunu o," diye devam etti Trystan, duygusuz bir sesle. "Onu asla kabul etmezler."

Zihnimde düşünceler tutunacak bir dal bulamadan oradan oraya uçuşurken Trystan'ın yanına oturup elimi omzuna koyarak ikimizi de sakinleştirmeye çalıştırdım. Hızlı hızlı aldığı nefesleri bir an için kesildi. İnce bedeni titriyordu ve gözlerini elleriyle örterek ağlamaya başladı. Kalbim boğazımda atıyordu;

Ninova

Trystan'ın sessiz hıçkırıkları, feryat ederek ağlamasından daha çok yakıyordu canımı.

Ona sarıldığımda bana yaslandı, iki büklüm olurken gözlerini omzuma bastırdı, ben de onu sıkıca tutup kendime çektim.

"Ben artık bunun bir parçası olmak istemiyorum." Sesi öyle kısıktı ki neredeyse fısıltı hâlinde çıkıyordu. "Metal diskleri ateş gücüyle doldurmamı istediler. Onlara basanlar paramparça olacak. Okları da ateşle dolduruyorum. Ve buzla. *Ne* için peki? *Kimi* öldürmek için? Yaşanacakların bir parçası olmak istemiyorum." Duraksadı, bir an için sessiz kaldı. "Üstelik ne olduğumu öğrenmeleri sadece an meselesi."

İçimde panik baş gösterdi. "Öğrenmeleri gerekmiyor."

Omzumdaki başını sertçe iki yana salladı. "Tabii ki öğrenecekler. Büyü-bağlanmadığımda..."

"Bağlanmak zorundasın." Sözünü sertçe keserek tartışmaya yer bırakmadım.

Trystan iyice durgunlaştı. Bir an için sessiz kalıp omzuma doğru nefes alıp vermekle yetindi. Sonra başını kaldırıp kızarmış gözlerini bana dikti. "Nasıl?"

Sorduğu soru, sanki çıkışı olmayan bir tünel gibi havada asılı kaldı öylece. "Bağlanacaksın işte! Gizleyeceksin. Ne olduğunu gizleyeceksin."

Durgunluğu iyice derinleşti. Soğukkanlı bir kuşkuyla baktı. "Sen bir kadınla bağlanabilir misin?"

"Ne?" diye sordum şaşkınlıkla. "Tabii ki hayır!" Utançtan yanaklarım kızarırken aniden ne demek istediğini anladım. Harıl harıl düşünerek onun için bir çıkış yolu aradım ama bundan kaçış yok gibiydi.

Büyü-bağlanmadan sonra mühürleme seremonisi gelirdi. Mühürleme gecesinde de cinsel ilişki beklenir, bu ilişkinin kanıtı olarak da çiftin bileklerinde bağ izleri belirirdi. Bu birleşmelerimizin bütün amacı safkan Büyücü nüfusunu artırmaktı.

Ninova

Sıradan biri taklidi yapmaya çalışmak bile Trystan için imkânsızdı.

İkimiz de uzun süre sessiz kaldık.

"Noi topraklarına gidebilirim," dedi sonunda. "Onlar kabul ediyorlar... benim gibileri." Ağzında alaycı, yarım bir gülümseme belirdi. "Ama ben de Karanlık Cadı'nın torunuyum sonuçta. Beni kim kabul eder ki?"

Kardeşim adına öfkelenerek paniğimi bastırdım ve isyan duygum yükseldi. "Bilmiyorum, Trystan. Yanılıyor olabilirsin."

Şaşkınlıkla bana baktı.

"Gelmiş geçmiş en büyük düşmanlarının torunu," dedim kara kara düşünerek. "Beşinci Seviye bir Büyücü. Gardnerya silah büyüleri üzerine eğitim almış. Ve Gardnerya kültürüyle fena hâlde uyuşmazlık içinde." Meydan okurcasına gülümsedim. "Belki de seni Vu Trin Müfrezesi'ne almak, Gardneryalılara karşı mükemmel bir intikam olarak görülebilir."

Trystan'ın gözleri irileşti. Şimdi bana hayretler içinde bakıyordu. "Değişmişsin."

Derin bir iç çektim. "Evet. Değiştim."

Kısa bir kahkaha atarak oh çektiğinde gözlerinde sevgi dolu bir parıltı vardı. "Buna çok sevindim." Gözyaşlarını silip doğruldu ve hafifçe gülümsedi. "Sen de biliyorsun ki tüm bunların iyi sonuçlanma ihtimali çok düşük."

Alaycı bir homurtu çıkardım. "Eh, kimin iyi ihtimallere ihtiyacı var ki? O zaman işin eğlencesi kaçar."

Trystan öksürür gibi tekrar güldü, sonra derin bir nefes alıp ciddiyetle baktı.

"Git hadi," dedim kapıyı işaret ederek. "Biraz uyu. İleride, zengin ve başarılı bir Vu Trin askeri olduğunda, gelip Edwin amcamla beni alırsın ve bizi onların ejderhalarından biriyle Noi topraklarına götürürsün."

"Sonra da sonsuza dek mutlu mu yaşarız?" diye sordu gözlerinde buruk bir parıltıyla.

Ninova

"Evet," dedim büyük bir inançla. "Tam da öyle yaparız."

Trystan giderken bana minnettar bir bakış attı ve sahte cesaret gösterim de onunla birlikte yanımdan ayrıldı. Kuzey Kulesi'nin koridoru sessiz, duvarları sağlamdı ama ayaklarımın altındaki bütün dünya dengesizdi artık.

İki kardeşimi de kaybedebileceğim düşüncesi kalbimi paramparça ediyordu.

Sonunda odamın kapısını açtığımda hiçbir şey olması gerektiği gibi değildi.

Şöminede ateş yanmıyordu ve insanın içine işleyen soğuk, taş duvarlara sızmaya başlamıştı. Bir de içeriye can sıkıcı, bunaltıcı bir hava hâkimdi; ağır bir dehşet karışmış bir hava.

Ariel yatağında uyuyor, tavukları etrafta başı boş koşturuyor, kuzgun da tüm sadakatiyle Ariel'ın yanına tünemiş duruyordu. Nilantyr yemişleriyle dolu bir kâse hemen yanına devrilmişti, dudakları da simsiyahtı. Marina da benim yatağımda, Aislinn'in hemen yanında kıvrılmış duruyordu; gözleri kocaman olmuştu, korku içindeydi. Aislinn'in yüzü de baş döndürecek kadar güçlü bir darbe almış gibi gergindi.

"Burada olduğunu bilmiyordum," dedim Aislinn'e, ifadesi karşısında sarsılarak. "Sorun ne?"

"Verpakya Konseyi bugün Marcus Vogel'la dayanışma içinde bir karar çıkardı," dedi bitkin bir sesle.

Göğsüm sıkıştı. Etrafa bakınıp Wynter'ı arandım ve onu neredeyse gölgelere karışmış hâlde buldum. Pencere pervazında iki büklüm olmuş, kanatlarını bedenine sıkıca sarmıştı, yüzünden umutsuzluk akıyordu.

"Ne oldu?" diye sordum, giderek artan bir korkuyla.

Wynter'ın gözleri masasına kaydı ve baktığımda, orada duran resmî görünümlü bir parşömen olduğunu fark ettim.

"Kapıya asılmıştı," dedi Wynter ümitsizce. "Yeni Verpakya Konseyi... onlar... bazı değişiklikler yapmışlar."

Ninova

Gerginlikle yutkundum, korkunun oluşturduğu görünmez iğneler enseme batıyordu. Wynter'ın masasına gidip parşömeni aldım.

Verpakya Konseyi'nden gelen resmî bir tebligattı. Bu yılki Üniversite dersleri sona erince tüm Icaralların kendi ülkelerine dönmeleri gerekiyordu. Verpakya çalışma belgeleri ve Lonca kabulleri artık Icarallar için geçerli olmayacaktı.

"Verpakya Konseyi'nin üçte ikisinin buna oy vermesini nasıl sağladılar ki?" diye sordum Aislinn'e, parşömeni havada sallayarak. "Gardneryalılar küçük bir grup sadece, çoğunluk onlarda değil."

"Gardneryalılar Vogel'ın seçilmesiyle yüreklendirildiler, Konsey'in geri kalanı da korktu. Gardneryalıları memnun etmek istiyorlar," diye yanıtladı.

O sırada Wynter ağlamaya başladı.

Ariel'ın Gardnerya'ya dönmesi gerekecekti. Valgard Sanatoryumu'nda zorla tutulduğu yere. Wynter da Alfsigr topraklarına gönderilecekti; halkının onun türünü idam edip etmeme konusunda tartıştığı yere.

Midemi bulandıran korkum, hızla bir öfke krizine dönüştü. Küfrederek çantamı duvara fırlattım. Çıkan ses karşısında Marina çığlık atınca hemen suçluluk duydum. Yatağıma çöküp yüzümü ellerime gömdüm ve kendimi nefes almaya zorladım.

Binden fazla ejderha.

Başımı kaldırıp baktığımda gözümün önünde altı tane kederli Gözcü belirdi. Wynter'ın yukarısındaki uzun çatı kirişinde oturuyorlardı; kanatlarını sertçe vücutlarına bastırmışlardı, başları da aşağıdaydı.

Wynter'ın hıçkırıkları boğuklaşarak kısık, ağıt gibi bir iniltiye dönüşürken yavaşça kayboldular.

Aislinn giderken Kuzey Kulesi koridoruna çıktığında onun yanındaydım.

Titreşen fener ışığında yüzü sert ve biraz kasvetliydi. Dondurucu bir yağmur başlamış, yanımızdaki pencereyi dövüyordu, serin bir cereyan da buna eşlik ediyordu.

Aislinn durup bana döndü. "Belki de Yvan Guriel'in ejderhasını kurtarması gerekiyordur," deyiverdi tereddütle.

Ona şüpheyle baktım; sessiz arkadaşımdan duymaya hiç alışık olmadığım kadar cesurca bir ifadeydi bu. Düşünceli bir tavırla başımı eğmişken ne demek istediğini anladım.

"Kaçmak için," dedim. Zihnimde bir uçuş görüntüsü oluştu.

Aislinn başını onaylar anlamda salladı; kaşlarını derinden çatmıştı. "Icarallar... buradan gitmeleri gerekiyor, Elloren. Ve... belki Marina'nın da. Bir noktada. Tabii Lupinler de var..." Sesi kesiliverdi, acıyla bakışlarını kaçırdı.

Jarod.

Gardneryalıların Lupinleri topraklarını bırakıp gitmeye zorlayacakları bir zaman gelebilir ve bu çok yakında olabilir.

Aislinn gözlerimin içine baktı. "Sınırları mühürlüyorlar. Ama... ejderhalar uçabilir."

"Evet, uçabilirler, değil mi?" Sinsi bir gülümsemeyle onayladım. "Sınırların hemen üstünden." Bu ihtimali biraz düşündüm. "O ejderha bir kafesteydi," diye uyardım onu. "Elf çeliğinden yapılma bir kafeste."

Derin bir nefes aldı. "Sende Sage Gaffney'nin asası yok muydu?"

Önemsemez bir ses çıkardım. "Evet, var. Trystan güçlü de. Ama Elf çeliğini kırabilecek bir büyü varsa da Trystan'ın ona erişimi yoktur."

"Peki ben öyle bir büyüyü nerede bulabileceğimizi biliyorsam?"

Öylece bakakaldım. "Nasıl bilebilirsin ki?"

"*Kara Büyü* diye bir kitap var," dedi. "Bu kitaba sadece Büyücü Konseyi ve ordu erişebiliyor. İçinde çok iyi korunan büyüler var. Askeri büyüler. Babamın ofisinde bir kopyası var

Ninova

ve kendisi şu an Kuzey Lupinleriyle görüşmede. En az bir ay dönmeyecek."

Duyduklarıma inanamıyordum. "Aislinn, insan askeri bir kara büyü kitabını öylece ödünç alamaz."

Aislinn ürkek bir tavırla omuzlarını düşürdü, yüzü allak bullaktı ama sonra çenesi kararlılıkla gerildi ve gözlerime baktı. "Ben alacağım ama. O fark etmeden de yerine geri koyacağım."

Cesareti karşısında afallamıştım.

Bir yandan da gurur duymuştum. İnanılmaz bir gurur.

"O zaman," dedim yüzüme geniş bir gülümseme yayılırken, "sanırım Yvan Guriel'le ejderhasını kurtarma hakkında konuşma vakti geldi."

Ninova

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Asker Ejderha

Ertesi gün mutfaktaki hava önceki günkü kadar karanlık ve baskıcıydı; herkesin yüzü asık, herkes huzursuzdu. "Seninle konuşmam gerekiyor," dedim Yvan'a, dışarıdan gelip fırınıma odun attığında. Sıcak bir dalgayı andıran bir ısı patlaması oldu.

Temkinli tavırlarla etrafa bakındı; akşam vardiyasında pek kimse yoktu, neyse ki Iris'le Bleddyn da burada değillerdi. "Şimdi mi?" diye sordu Yvan, fırına kütük atarken; bunu yaparken kolundaki kaslar gerilmişti.

"Yakında."

Demir fırın kapağını itip kapadı. "İşin bittikten sonra dışarıda buluşalım."

Elmalı turta hazırlamayı bitirdikten sonra Yvan'ı ağılların orada buldum; elinde de bir fener vardı.

Beni sessizce ağılların etrafından dolandırıp mutfak bahçelerinin ilerisine yönlendirdi. Sonra da uzun, eğimli bir araziden ormanın hemen içindeki köhne bir yapıya girdik.

Terk edilmiş bu kocaman ahır akşam vaktinin uzattığı gölgelerle kaplıydı. Yvan benim için kapıyı açtı, ben de içeriye girdim.

Ahırın çaprazlama kirişlerin uzandığı tavanı çok yüksekti. Yarasalar bir o yana bir bu yana uçuyor, fener ışığı altında duvarlara çılgınca gölgeler düşürüyorlardı.

"Gizli saklanma yerin burası mı?" diye sordum dalga geçerek, Yvan fenerini tozlu bir varilin üzerine bırakırken etrafa bakınıyordum.

Başıyla onayladı ve kalın bir kirişe yaslanıp beni izlemeye koyuldu.

Ona hafifçe gülümsedim ve o da bana aynı şekilde karşılık verdi ama bakışındaki şiddet yerli yerindeydi.

Yüzünde gölgeler dans ediyor, sert ve köşeli hatlarını vurguluyordu. Vücudum ürperirken onunla fazlasıyla ıssız bir yerde baş başa olduğumu fark ettim.

Ona karşı hissettiğim nefes kesici çekimi görmezden gelip dümdüz bir ifadeyle baktım. "Şu ejderhayı kurtarmana yardım etmek istiyorum," dedim kararlı bir sesle. "Uçmak zorunda kalacağımız bir an gelebilir."

Yvan'ın gözleri şaşkınlıkla irileşti ama kendini hemen toparladı. "Elloren, benim ejderham serbest bırakılamaz."

"Belki sen tek başına bunu yapamazsın ama büyük bir grubumuz var..."

Alaycı bir kahkaha attı. "Tecrübesiz, saf gençlerden oluşan bir grup."

"Fazlasıyla çeşitli yetenekleri olan insanlardan oluşan bir grup."

"Üniversite'nin bahçıvanından bir Selki çalmakla bir Gardnerya Ordusu'nun ejderhasını serbest bırakmak arasında büyük fark var."

Sinirlenmeye başlamıştım. "Bırak da herkes ne yapabileceğine bir baksın, ne zararı var ki?"

"Tutuklanmak veya vurulmak dışında mı? Gerçekten aklıma hiçbir şey gelmedi şimdi bak."

Ninova

Yılmayıp üsteledim. "O ejderha kurtarılabilirse... Icarallar doğuya gidebilir. Diğerleri de."

Bir an için öylece durup afallamış gibi baktı. "Seni anlamıyorum," dedi, yüz ifadesi sertleşirken. "Bunu neden düşünüyorsun ki? Gardneryalısın sen. Öyle herhangi bir Gardneryalı da değil... Carnissa Gardner'ın *torunusun*. Senin büyükannen..." Aynı anda hem sinirlenmiş hem de doğru sözcükleri bulamıyormuş gibi duraksadı. "O... bir *canavardı*."

Bu kelime karşısında sırtım dikleşti. Büyükannemin herhangi bir ırkın üstün başarılar elde etmiş askeri liderlerinden ne farkı vardı ki? "Pek çok konuda haksızdı," dedim, "ama aynı zamanda büyük bir Büyücü'ydü..."

"Binlerce, belki on binlerce insanı öldüren bir Büyücü." Köşeli çenesi kasıldı, bana diktiği yeşil gözlerinde delici bir bakış vardı.

"İktidardayken senin halkın da Gardneryalılara korkunç zulümler yaptı," diye meydan okudum.

Güçlü duygularla mücadele ediyormuş gibi gözlerinden ateş saçarak baktı. "Senin *büyükannen*," dedi dişlerini sıkarak, sözlerinde beklenmedik bir öfke vardı, "benim *babamın* ölümünden sorumlu!"

Ah, Kadim Varlık. Afallayıp sessizliğe gömüldüm. Ama bu sadece bir an sürdü. Her zerreme işleyen acı hızla bir öfke patlamasına dönüştü.

"Senin halkın," diye karşı çıkmaya başladım sesim titreyerek, "benim hem annemi hem de babamı öldürdü!"

Uzun bir süre sessiz kaldık. İkimizin de sürekli içimizde taşıdığımız o daimi, ham acı aniden serbest kalmış ve tamamen açığa vurulmuştu.

"Büyükannemin bir sürü korkunç şey yaptığını biliyorum," dedim sonunda, büyük bir çabayla. "Buraya geldiğimden beri halkımın gerçekten korkunç pek çok şey yaptığını öğrendim.

Ama sence birinin, türüne dair duyduklarından farklı olması mümkün değil mi? Şey gibi görünse bile... benim gibi işte?"

Yvan derin bir nefes alıp gözlerini yüzüme dikti. "Evet," dedi, "bence mümkün."

Uzunca bir iç çekip bir saman balyasının üzerine çöktüm. "Uğraşıyorum, Yvan," dedim boğuk bir sesle. "Gerçekten çabalıyorum. Doğru olanı yapmak istiyorum."

"Sana inanıyorum," dedi ve ses tonu da nezaketini destekliyordu.

Birkaç dakika sessiz kalıp öylece birbirimize baktık.

"Aileni kaybettiğin için çok üzgünüm," dedi sonunda alçak sesle.

Gözlerimi yakmaya başlayan yaşları bastırmakta zorlandım. "Ben de baban için üzgünüm." Duygularımı kontrol altına almaya çalışırken sesim çok resmî çıkıyordu. "Ne oldu ona?" diye sordum.

Yvan'ın yüzü gerildi. "Verpakya Gardneryalılardan kurtarılmadan birkaç gün önce Doğu Cephesi'nde öldürüldü." Derin bir nefes alıp gözlerini kıstı, sanki bana tamamen güvenip güvenemeyeceğini ölçüyordu. "Babam... Direniş'in önde gelen figürlerindendi. Annem kimsenin onun oğlu olduğumu bilmesini istemedi. Bu yüzden beni uzak bir yere götürüp evde eğitim verdi."

"Babana çok benziyor olmalısın."

Yvan bu dediğime gülümsedi; farkında olmadan fazlasıyla komik bir şey söylemiştim belki de. "Çarpıcı bir benzerlik var, evet."

"Hayatlarımız," dedim, "çok benziyor..."

Yvan katılmıyormuş gibi bir ses çıkardı. "Hayatlarımızda *hiçbir* benzerlik yok."

"Hayır, var," diye karşı çıktım, böyle pat diye reddedildiğim için bozulmuştum biraz. "Beş yaşımdayken amcam bizi Valgard'dan alıp Halfix'e götürdü. Orası kuzey ormanlarının

sınırında, hiçliğin ortasında. Ben de evde eğitim gördüm, tıpkı senin gibi. Beni büyükanneme tıpa tıp benzememin sonuçlarından korumaya çalıştığını yeni fark ediyorum. Tıpkı senin annen gibi amcam da benim güvende olmamı istedi."

Yvan bunu düşünürken haklı olduğumu anladığını görebiliyordum.

"Eee," dedim birkaç dakikalık tuhaf sessizliğin ardından, "doktor olacaksın yani."

"Evet." Başıyla onayladı. "Babam gibi. Sen? Eczacı mı olacaksın?"

"Evet, annem gibi," diye cevap verdim. "Bitki yetiştirip ilaç yapmaya hep ilgim vardı zaten. Ama Üniversite'ye gideceğimi hiç hayal etmemiştim. Hep istemiştim tabii. Buraya gelmeden önce keman yapımcısı olurum diyordum, amcam gibi..."

Elimde olmadan sesim titredi. Edwin amcam aklıma gelince gözlerim dolmuştu. "O... o çok hasta." Duygularımla boğuşurken gözlerimi ayaklarıma diktim.

"Peki... keman yapmayı biliyorsun yani?" Yvan'ın sesi alçak ve kibardı.

Başımla onayladım.

"Tahtadan... mı?"

Bu bana biraz komik gelince gülümsedim, sonra da gözyaşlarımı silip ona baktım. "Uygun aletlerle, evet."

Biraz düşündü. "Bu çok... etkileyici."

"Sanırım öyle," diye kabul ettim, iltifatı karşısında hafiften gerilerek.

"Ama Loncalar..."

Omuz silktim. "Kadınların ticaret öğrenmesine izin vermiyorlar. Biliyorum. Amcam da bana gizli gizli öğretmişti zaten."

Bir an için öylece durdu; yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Uzun süredir keman çalıyor musun?"

"Evet," dedim. "Çocukluğumdan beri. Peki... peki sen? Çaldığın bir enstrüman var mı?"

"Hayır," diye yanıtladı başını iki yana sallayarak, kendi düşünceleriyle dikkati dağılmış gibi duruyordu. "Bir keresinde bir Fae kemancısı dinlemiştim. Çok küçüktüm. Hâlâ hatırlarım ama. Çok... güzeldi."

Son birkaç kelimesini söylerken zümrüt yeşili gözlerinden sızan özleme hazırlıksız yakalanmıştım ve kızarıp gözlerimi kaçırma ihtiyacı duydum.

Ahırın zeminine bakınırken yere saçılmış kâğıtlar dikkatimi çekti. Bir tanesini aldım. *Kadimler Kitabı*'ndan bir sayfaydı. Şaşırarak ayağa kalktım ve yerden birkaç kâğıt daha aldım. Diğerleri de *Kadimler Kitabı*'ndan sayfalardı.

"Tuhaf," dedim yerden sayfaları toplamaya devam ederken, ellerimde bir tomar oluşuyordu. "Biri bizim kutsal kitabımızın bir kopyasını parçalamış." Onunla tekrar göz göze geldiğimizde bakışı karşısında şaşırdım. Heykel gibi durgunlaştı, yüz ifadesindeyse soğukluk vardı... ve meydan okuma. "Sen mi yaptın?" diye sordum yavaşça.

Kıpırdamadıysa da hâlâ sürdürdüğü o meydan okuyan bakışı yeterli bir cevaptı.

"Ah, dikkatli ol, Yvan," dedim nefes nefese. "Bu Gardnerya'da çok büyük bir suçtur." Elimdeki kâğıt tomarını ona doğrulttum. "Vogel *Kitap*'a zarar veren insanları idam etmek istiyor. Bunun farkında mısın?"

"O zaman iyi ki Gardnerya'da değiliz," dedi yeşil gözlerinde sert bir bakışla.

"İnce buz üstünde yürüyorsun."

"Ah, gerçekten mi?" dedi sertçe. "Peki nerede yürümem daha güvenli olur, Elloren? Bunu öğrenmeyi çok isterim açıkçası. Belki de Carnissa Gardner'a tıpa tıp benzersem güvenli bir yer bulmam kolaylaşır."

"Bu hiç adil değil."

"Bu olanların nesi adil?"

Ninova

"Üzgünüm. Çok haklısın," dedim hızlıca. "Son zamanlarda hayatım öyle kolay ki. Görünümüm sayesinde tüm zorluklardan tamamen korunduğum için ne kadar mutluyum anlatamam."

Bir an için şaşırdı, sonra huzursuzlanarak kaşlarını sertçe çattı. "Artık geri dönmemiz lazım," dedi. "Diğer mutfak çalışanları ikimizin de ortada olmadığını fark edecektir ve bu biraz... tuhaf görünür."

"Bizim birlikte bir yerlerde olmamız neden tuhaf görünecekmiş ki?" diye sordum alaycı bir tavırla.

Yvan buna hafifçe gülse de gözlerindeki ciddi ve hüzünlü ifade değişmedi.

Uzanıp koluna dokundum. "Ejderhanı kurtarmana yardım etmek istiyorum. Ona yaptıkları şey çok yanlış." Yüzüm hüsranla asıldı. "Değiştiremeyeceğimiz çok şey var. Ama belki de... tek bir şeyi değiştirebiliriz. Hem..." Tierney ve Icaralların karşı karşıya oldukları tehlikeyi düşündüm. Ve Trystan'ın. Ve Yvan'ın. Kararlılığım güçlendi. "Uçan bir ejderha çok kullanışlı bir kaçış aracı olabilir."

Yvan derin bir nefes alıp omzundaki elime baktı. Kolu adaleliydi... ve sıcacıktı. Ona dokunmak çok güzel bir histi. Fazla güzel. Aramızdaki hava değişip tutuşan ve kıvılcımlanan bir nitelik kazandı. Telaşa kapılarak elimi çektim.

"Pekâlâ, Elloren Gardner," diyerek yumuşadı, gözlerini benimkilere dikmişti. "Bakalım başımızı tam olarak ne kadar belaya sokabileceğiz."

"Bir Gardnerya askeri üssüne izinsiz girip ejderha mı çalmak istiyorsun?"

Rafe'in karşısında, kitapların saçılmış olduğu masasının sandalyesinde oturuyordum. Trystan, Rafe ve Yvan da yataklarının kenarına oturmuş, bana bakıyorlardı.

Rafe genişçe sırıtıyordu. Trystan'ın yüzündeyse her zamanki ihtiyatlı, anlaşılmaz ifade vardı ve Yvan da kendisini bizimki

Ninova

gibi bir aileden gelen Gardneryalılarla sıkı bir iş birliği içinde bulmanın şokunu atlatmaya çalışıyor gibiydi.

"Ciddi misin sen?" diye sordu Rafe.

"Evet."

Rafe gülmesini bastırmaya çalışıp başarısız olurken başını iki yana salladı. "Pekâlâ, şu kadarını söyleyeyim, Ren," dedi, "sen bu Üniversite'ye gelince her şey çok daha ilginç oldu."

"Biz hep senin sessiz ve içine kapanık olduğunu düşünmüştük," dedi Trystan, onun da gözlerinde keyiflenmiş gibi bir ifade vardı.

"Ama sen çıkmış Selki kurtarmak, ejderha çalmak falan istiyorsun," diye devam etti Rafe.

Trystan, "Büyükannemizin gurur duyacağını hiç sanmıyorum," dedi Rafe'e.

"Doğru, Trystan haklı," diye onayladı Rafe, bana numaradan kınar gibi bakarak. "Sen *çok kötü bir Gardneryalı* oldun çıktın."

Kardeşlerimin beklenmedik şakalaşmalarını izlerken kaşları şaşkınlıkla kalkan Yvan'a baktım.

Bir yandan da –her zaman olduğu gibi– Yvan'la aynı odada bulunmaktan dolayı biraz ayarım kaçmıştı. Samimi ve tuhaftı. Ne zaman burada olsam ona dair bir şeyler fark etmekten kendimi alamıyordum. Kitaplarının isimleri, sandalyesinin arkasına veya yatağına bıraktığı kıyafetlerin türleri gibi. Göz göze geldiğimizde bakışlarını kaçırmasına bakılacak olursa bana öyle geliyordu ki bu belli belirsiz uygunsuzluğu o da hissediyordu.

"Ren," dedi Rafe; gülümsemesi silinmiş, sesine uyarıcı bir tını karışmıştı. "Selki'yle yakalanırsan hırsızlık cezası alacağını biliyorsun. Askeri üsten bir ejderha çalarsan da Direniş'in damgalı bir parçası olursun ve askeri mahkemeye çıkarılıp muhtemelen vurulursun. Bir sürü okla hem de. O da şanslıysan."

"Ejderhanın kurtarılabileceğini zannetmiyorum," diye araya girdi Yvan. "Bence kimse onu kafesinden nasıl çıkaracağını

Ninova

çözemeden öldürecekler... tabii çıkarmak mümkünse. Damion Bane kilitleri büyüledi."

"Kafesin maddesi ne?" diye sordu Trystan, aniden meraklanarak. Gözlerinde o aşina olduğum parıltıyı gördüm. Trystan zihinsel bilmeceleri severdi.

"Elf çeliği," diye yanıtladı Yvan. "O kadar güçlü ki ejderha ateşine dayanabiliyor."

"Ah. Elf çeliğini bilirim," dedi Trystan. "Elfler oklarının uçlarını o çelikten yapıyorlar. Sadece sertleşmeden önce işlenebiliyor. Sertleşip soğuduktan sonra katiyen işlenemiyor."

"Biraz bulabilmen mümkün mü?" diye sordu Rafe gözlerinde yaramaz bir bakışla.

Trystan omuzlarını silkti. "Biraz ok ucu bulurum tabii." Trystan gözlerini kısarak Rafe'e baktı. "Üzerinde deney yapmak istiyorsun, değil mi?"

"Belki onu kırabilecek bir büyü vardır."

"Onun için askeri düzeyde bir asa gerekmiyor mu?" diye sordu Trystan. "O denli güçlü asalar pahalı oluyor ve Kelt olduğundan Yvan'ın öyle bir asası yoktur."

"Ama sen askeri öğrencisin," diye belirtti Rafe.

Trystan başını iki yana salladı. "Bize o asaları elletmiyorlar. Cephanelikte kilitli tutuyorlar. Satın alacak paramız da yok..."

"Bende bir asa var," deyiverdim.

Herkes konuşmayı bırakıp bana döndü.

"Bir de asa mı çaldın?" diye sordu Rafe, bu noktada böyle bir şey yapabileceğime inanmaya hazır olduğu açıktı.

"Halfix'ten ayrıldığımız sabah Sage bana bir asa verdi. Sanırım Tobias'tan çalmış ve... zaten başı belada olduğundan daha fazla sıkıntı yaşasın istemedim, bu yüzden de asayı seyahat sandığımın astarına sakladım. Geldiğim gün oradan çıkardım, o zamandan beri de yastığımda saklıyorum."

"Yastığında bir asa mı var yani?" diye sordu Trystan inanamayarak.

Ninova

Ona utangaç bir tavırla baktım. "Evet, var."

Yvan, "O kızın başı neden belada?" diye sorunca cevap vermek için çabalarken yüzümün kızarmaya başladığını fark ettim.

"O... o bir Kelt'e âşık oldu." Gözlerimi ondan kaçırdım ve Rafe'le göz göze geldim. Beni dikkatle incelerken tek kaşını kaldırdı. "Büyücü Konseyi'nin üyelerinden birinin oğluyla büyü-bağlanmıştı," diye devam ettim, Yvan'ın heyecan uyandıran yeşil gözlerine tekrar bakarak. "Kelt'le kaçtı. Ondan çocuk yaptı. Bir Icaral doğurdu."

Yvan'ın kaşları hızla kalktı. "Bu Icaral," dedi öne eğilip bana dikkatle bakarak. "Gardneryalıların aradığı Icaral mı?"

"Bundan haberin var mı?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Gardneryalıların erkek bir Icaral'ın bir yerlerde saklandığını bildiğini ve çoğunun da bunun kehanette geçen Icaral olduğuna inandığını duymuştum."

"Valgard'da beni öldürmeye çalışan Icarallar da benim bir sonraki Karanlık Cadı olduğumu düşünüyorlardı," dedim. "Ve benim Sage'in bebeğini öldürmeye gönderildiğimi."

"Ama sonra Ren'in basit bir mum yakma büyüsü bile yapamadığı ortaya çıktı," dedi Trystan, Yvan'a. "Yani her ne kadar acımasızca katletmek için bebeklerin peşine düşmeyi çok sevse de bu seferkini es geçmek zorunda."

"Ne kadar zavallı olduğumu zaten biliyor," dedim Trystan'a, biraz savunmacı bir tavırla.

"Senin zavallı olduğunu falan düşünmüyorum," dedi Yvan, alçak ve düz bir sesle.

Beni savunması karşısında biraz kafam karışarak gözlerimi kırpıştırdım.

Göz ucuyla Trystan'la Rafe'in hızlıca –ve merakla– bakıştıklarını gördüm. Aniden rahatsız edici bir mahcubiyetle hemen gözlerimi Yvan'dan kaçırdım.

"Trystan," dedi Rafe cana yakın bir edayla ve çok şükür ki konuyu değiştirerek, "sen şu ok uçlarından bul, Elloren, sen de şu asanı getir."

Trystan başını iki yana salladı. "Ren'in asası güçlü bile olsa Elf çeliğini kırmak yüksek seviye büyüler gerektirebilir. Benim erişimim olmayan büyüler."

"Onları Aislinn bulabilir," dedim.

Hepsi ağızları açık hâlde ve gözleri irileşerek bana baktı.

Süklüm püklüm olup bakışlarının ağırlığı altında omuzlarımı düşürdüm. "Belki yani. Babasından bir askeri kara büyü kitabı ödünç alacak."

Rafe kahkahalara boğuldu. "Ah, tamam öyleyse, her şey çözüldü. Asamız var, yakında askeri kara büyülerimiz de olacak" –eliyle Trystan'ı gösterdi– "ve burada Beşinci Seviye Büyücümüz de var. Bakalım şu kafesi halledebilecek miyiz?"

"Yani sen ve Trystan, ejderhayı kurtarmamıza yardım edecek misiniz?" diye sordum şaşkınlıkla.

Rafe kocaman bir sırıtışla bana baktı. "Kesinlikle öyle görünüyor, değil mi?"

ON ALTINCI BÖLÜM

Elf Çeliği

"Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum," dedi Trystan, beyaz asayla havada düzgünce dilimleme hareketleri yaparken. Elf çeliğinden ok ucu da birkaç metre ilerideki ağaç köküne geçirilmişti. "Ben Gardnerya silahları için büyüler öğreniyorum, hepsi bu."

Ormanda, Üniversite'den yarım saatlik yürüme mesafesindeki gözlerden uzak bir açıklıktaydık. Hepimiz burayı zorlanmadan bulmuştuk; at ahırlarının yanındaki tarlanın kenarından başlayıp tuz beyazı Sırt taşının yüksek, dikey bir parçasına doğru yürüyünce karşımıza çıkmıştı.

Sabahın aydınlık ışığı etrafımızdaki ağaçların arasından vuruyor, serin havada nefeslerimiz küçük sisler oluşturuyordu. Dikkatle etrafa bakındım; sanki ağaçlar kenara çekiliyor, rüzgârda benim hakkımda bir şeyler fısıldıyorlar gibi hissediyordum. Yosun kaplı bir kayaya oturup sert soğuğa karşı koyabilmek için pelerinimi sıkıca etrafıma sardım. Bir ağaca yaslanmış duran Yvan'ın yüzü bana dönüktü, dikkatli bir ifadesi vardı ve gözleri durmadan bana kayıyordu.

Soğuğa bağışıklığı varmış gibi görünüyordu. Onu hiç pelerinli görmemiştim ama hep çok sıcaktı, ona yakın durduğum

birkaç seferde ısı neredeyse vücudundan yayılıyordu; parmaklarına değmiş, elimi omzuna koymuştum...

Yvan'la göz göze geldiğimizde aramızda bir ateş harlandı. Kızarıp gözlerimi kaçırdım.

Rafe, asa testimde bana verilenle aynı türden bir büyü kitabını karıştırıyordu; ağzına kadar temel büyülerle dolu bir ciltti. Diana da onun yanındaki uzun bir kütükte oturuyordu, kollarını kavuşturmuştu, yüzünde de kararlı bir ifade vardı. Jarod'sa asayla oynayan Trystan'ı sessizce izliyordu.

Andras da oturmuş, fazlasıyla korkunç görünen ve rün izleriyle kaplı gümüş labrisini –Amazların klasik silah tercihiydi bu– bileyliyordu. Kocaman bir silahtı; uzun sapına bağlı iki baltayla kafataslarını yarabildiği gibi büyüyü de saptırabiliyordu. Andras bileme taşını keskin kenarlardan birine sürtüyor, istikrarlı ve dairesel hareketiyle ritmik ve tiz bir ses çıkıyordu.

Yvan yaslandığı ağaçtan bir adım uzaklaşıp ellerini beline koydu. "Neden ejderhayı kurtarmama yardım etmek istiyorsunuz?" Herkese teker teker baktı. "Böyle bir şeyin yapılabileceğinden emin bile değilim. Kaldı ki mümkün olsa bile..."

"Bu tehlikeli bir fikir," diye araya girdi Andras, bileme taşını bir kenara bırakarak. "Böyle bir şeyin parçası olabilir miyim, bilmiyorum." Geniş çenesiyle ok ucunu işaret etti. "Ama şu çeliği kırmaya çalışmana yardım edeceğim. Ejderhayla doğuya uçmanın pek çok kişiye yardımcı olabileceği bir zaman gelebilir." Simsiyah gözlerini Yvan'a dikti. "Ayrıca benim halkım vahşi canlıların kafeslere tıkılmasından nefret eder." Bir an için sessiz kaldı. "Hep evcilleşmemiş bir ejderha görmek istemişimdir. Muhteşem olduklarını duymuştum."

"Öyleler," diye onayladı Yvan duygu yüklü bir sesle.

Andras, "Ejderhana bir bakacağım, Kelt," dedi Yvan'a. "Sonra da ona yardım edip etmeyeceğime karar vereceğim."

Yvan başını ciddiyetle aşağı yukarı salladı, sonra Diana'ya baktı.

"Jarod ve ben de vahşi hayvanların kafeslere tıkılmasından nefret ederiz," dedi Diana hararetle, kollarını da göğsünde kavuşturdu. "Tüm Lupinler eder." Başını bana doğru salladı. "Ve Elloren Gardner yardımımızı istedi. Yani ejderhanı kurtarmana yardım edeceğiz, Yvan Guriel."

"Peki ya sen, Rafe?" diye sordu Yvan. "Sen neden kendi halkına karşı geliyorsun?"

Rafe dişlerini göstererek sırıttı. "Ah, bilemiyorum, Yvan. Çünkü Marcus Vogel pisliğin teki ve Gardneryalılar beni gerçekten sinirlendirmeye başlıyor. Peki ya sen, Trystan?"

Dikkatini asaya vermiş, küçük darbelerle havayı dilimleyen Trystan, "Biraz kendini beğenmişler, evet," dedi dalgınlıkla.

"Orduya ait ejderhalardan birinin eksildiğini görsem sorun etmem," dedi Rafe.

"Bir asker ejderhanın ne zaman işe yarayacağını hiç tahmin edemiyor insan," diye ona katıldı Trystan.

Rafe kahkaha attı. "Çok doğru."

"Bildiğim en zayıf ateş büyüsünden başlayıp oradan ilerleyeceğim," diye haber verdi Trystan asayı tam karşısına doğrultarak, diğer elini de zarif bir hareketle başına doğru kıvırdı.

"Hangisi? Mum yakma büyüsü mü?" diye sordu Rafe.

"Aynen o," dedi Trystan.

"*Illiumin*..." Trystan büyü sözcüğünü ezbere söyledi. Asayı çeliğe doğru salladı.

Beyaz asanın ucundan keskin, turuncu bir parıltı çıktı ve gücü Trystan'ı sırtüstü devirdi. Ben de şiddetle irkildim; parıltı Elf ok ucuna çarpıp da saplı olduğu kütüğün tamamını çalkalanan alevlerden ibaret bir topa dönüştürürken az kalsın kayadan düşecektim.

Rafe'in gözleri kocaman açıldı. "Bu *mum yakma* büyüsü müydü?"

Ağzı açık kalan Trystan başıyla onayladı.

"Çok fena bir asan varmış, Ren," dedi Rafe.

Afallamış hâlde alevlere bakakaldım. Aniden olağanüstü bir şey geldi aklıma: Sage'in asası, şu efsanevi Beyaz Asa çıksa inanılmaz olmaz mıydı? Bu o kadar imkânsız bir düşünceydi ki neredeyse gülecektim.

Belki malum Beyaz Asa olmayabilirdi ama ortalama bir asadan daha iyi olmasına sevinmiştim.

"Ok ucuna bir şey yaptı mı?" Ayağa kalkıp alevlere doğru yürüdüm ve dikkatle baktım.

"O metali eritemezsin," dedi Yvan sabırla, bulunduğu yerden ayrılmadan. "Ejderha ateşi eritemiyorsa kardeşin hiç eritemez."

Gerçekten de ok ucu ne bir hasar almış ne de çizilmişti.

Andras labrsini kavrayarak ayağa kalkarken, "Belki kırabiliriz," diye bir fikir attı ortaya. Ok ucunu alıp başka bir kütüğe koydu, sonra silahını başının üzerine kaldırıp sağır edici bir çınlama çıkaracak şekilde oka indirdi, öyle ki bir süre kulaklarım çınladı.

Ok ucu yine hasarsız duruyordu, sadece ağaca biraz gömülmüştü. Öte yandan Andras'ın labrisinde, baltalardan birinde büyük bir çatlak oluşmuştu.

"İnanılmaz," dedi Andras, labrisi incelerken. Tekrar ok ucuna baktığında yüzünde büyük bir şaşkınlık vardı. "Bu Elf çeliğinin kırılabileceğini hiç sanmıyorum."

"Göreceğiz," dedi Diana sinirle. Ok ucunun yanına gidip çelik parçası sanki ona meydan okuyormuş gibi baktı. Odaklanıp bir ayağını diğerinin önüne getirerek hafif bir çömelme pozisyonu aldı, sonra da zarif bir yay çizerek başının üzerine kaldırdığı yumruğunu hızla ok ucuna savurdu.

Kütük kulak tırmalayan bir çatırtıyla parçalara ayrıldı.

Ama ok ucu yine tek parça hâlindeydi, ağaç parçalarından oluşan dağınıklığın üstünde el değmemiş vaziyette duruyordu.

"Ah," diyen Diana elinin yan tarafını ovuşturdu ve ok ucuna yoğun bir kızgınlıkla baktı.

Ninova

Jarod'ın gözleri irileşmişti. "Daha önce kız kardeşimin *ah* dediğini hiç duymamıştım."

Trystan, Rafe'e, "Sana son derece korkutucu bir kız arkadaşın olduğunu söylemiş miydim?" diye takıldı.

"Birkaç kere," diyen Rafe sırıtıyordu. Diana'nın yanına gittiğinde Lupin dostumuz elinin yan tarafını ona uzattı. Rafe de onun elini tutup kenarından öptü.

"Ben olsam onu sinirlendirmekten kaçınırdım," diye öneride bulundu Trystan.

"Aklımda bulunsun," dedi Rafe. Epey rahatsız hâldeki Diana'yı kendine çekip ona sarılırken gülümsüyordu.

Trystan Üniversite'nin büyü kitabını çıkarıp yaklaşık bir saat boyunca kitaptaki hemen hemen her büyüyü denedi. Bulabildiği her türlü ısıtma, bölme, yakma, dönüştürme ve fırlatma büyüsünü kullandı; asa da yaptığı her büyüyü güçlendiriyordu. Bir saatin sonunda elimizde yine el değmemiş bir ok ucu vardı; büyük, kavrulmuş ve yer yer hâlâ yanan bir kraterin ortasında öylece duruyordu.

"Gerçekten en zor şeyi buldun, Yvan," dedi Rafe, hepimiz gözlerimizi dikmiş ok ucuna bakarken.

Hemen sonra Jarod başını kaldırıp havayı kokladı ve yüzü şaşkınlığa büründü. "Aislinn geliyor."

Etrafa bakındım. Aislinn, Valgard seyahatinden erken dönmüştü; Marcus Vogel'ın Yüksek Büyücü seçilmesine dair kutlamalar, ailesini –tabii bir de babasının Büyücü Konseyi'ndeki ofisini– ziyaret etmek için mükemmel bir bahane olmuştu. Olur da vaktinde dönerse diye ona şu anki buluşmadan bahsetmiş, ne yapmaya çalıştığımızı ve bizi nasıl bulacağını söylemiştim.

Yaprakların üzerindeki hafif ayak seslerini ve eteğinin hışırtısını duydum, sonra da çekingen bir tavırla ağaçların arasından çıkıverdi. Stresin âdeta ele geçirdiği Aislinn'in yüzü gergindi.

Jarod sanki onun yanına koşup onu kucaklamamak ve onunla kaçıp gitmemek için kendini zor tutuyormuş gibi duruyordu.

"Size bir şey getirdim," dedi Aislinn. Omzundaki çantasını indirip içinden siyah ciltli bir kitap çıkardı.

Nefesim kesilirken elimi açık kalan ağzıma götürdüm. "Kutsal İlk Çocuklar aşkına... gerçekten almışsın."

Aislinn bana ciddi bir bakış attıktan sonra kitabı ona şaşkınlıkla bakan Trystan'a verdi.

"Yüce Kadim Varlık," dedi Trystan nefes nefese. "Başardın."

"Ne o?" diye sordu Andras.

Trystan, Andras'a döndü. "Kara Büyü kitabı. Sadece Büyücü Konseyi üyelerinin ve yüksek rütbeli askeri görevlilerin erişim izni var. Bunlar çok iyi korunan büyüler. Sadece Gardnerya büyüleri değil, Fae büyüleri de var bunda."

Trystan konuşmaya devam ederken dikkatle kitabı karıştırdı. "Diyar Savaşı'nda Gardneryalılar, Fae kara büyülerini ele geçirdi. Bazı büyüleri Gardneryalılar asayla yapabiliyor, Fae sihrini kıran büyüler gibi. İşte büyüler burada." Trystan kitabı Aislinn'e uzattı. "Nereden buldun bunu?"

"Babam," dedi Aislinn usulca. "Bir kopyasını Konsey'deki ofisinde gizli tutuyor. Ben de... ödünç aldım işte. Haberi yok."

Rafe inanamıyormuş gibi bir kahkaha koyverdi. "Olmadığına eminim."

"Bu çok tehlikeli," dedi Trystan, Aislinn'e. "Gerçekten tehlikeli."

"Biliyorum," diye karşılık veren Aislinn'in sesi belli belirsiz çıkmıştı ama gözlerinde soğuk bir meydan okuma vardı. "Sen büyüyü kopyaladıktan sonra geri götürüp yerine koyacağım." Hepimize bakındı. "Bilmeniz gereken bir şey var. Konsey üyelerinin Gardneryalılarda bir silah olduğu hakkında konuştuklarını duydum; Lupinlerin üzerinde kullanmayı planladıkları bir şey. Bu... canımı sıktı. Korktum... Lupinler için." Jarod'a hızla sıkıntılı bir bakış attı.

Diana küçümseyici bir tavırla homurdandı. "Bizi *yıllardır* tehdit ediyorlar. Sürekli yeni bir şey deniyorlar. Hiçbir şey işlerine yaramıyor."

Ninova

"Hayır," diye araya girdi Aislinn. "Bu seferki farklı bir şey. Özellikle de Vogel iktidardayken. Kendilerinden emin görünüyorlar. Hatta resmen bilgiçlik taslıyorlar. Tüm Lupinleri öldürmek istiyorlar. Topraklarınızı istiyorlar. Tabii bununla da herkese bir mesaj vermek istiyorlar."

"Onların büyüleri bizim üzerimizde işe yaramıyor," diye hatırlattı Diana, küçümser gibi. "Ama biz sizin ejderhalarınızı paramparça edebiliriz."

Aislinn ona ciddi gözlerle baktı. "Her neyse." Kitabı işaret etti. "Belki bu ejderha kurtarmaktan daha fazlası için yardımcı olabilir."

Uzun bir süre herkes sessiz kaldı. Artık resmen hayatlarımızla oynuyorduk; bir Büyücü Konseyi Kara Büyü Kitabı çalmıştık ve Gardnerya Ordusu'na ait ejderhalardan birini kaçırmayı planlıyorduk. Hem de evcilleştirilmemiş bir ejderhayı.

"Ben gideyim," dedi Aislinn kaşlarını çatarak. "Sizinle görülmek istemiyorum. Kitabın ortada olmadığını fark ederlerse... benim alıp size verdiğimi düşünsünler istemiyorum."

"Çok cesurca bir şey yaptın," dedi Rafe.

Aislinn başıyla onayladı ve gitmek üzere döndü.

"Aislinn, bekle." Jarod ona yaklaştı.

Bir elini kaldırarak onu durduran Aislinn'in yüzünde ıstırap dolu bir ifade vardı. "Hayır, Jarod. Lütfen... Gitmem gerek."

"Konuşmalıyız," dedi Jarod ısrarla, onun da ıstırabı belli oluyordu.

Aislinn başını iki yana sallarken eteğini elleriyle sıkıca tutuyordu, derken ağlamaya başladı.

Jarod hemen yanına gidip ona sarıldı, kendine çekip başından öptü. Aislinn de yüzünü onun geniş göğsüne gömerek ağladı.

Diana onlara şok içinde bakıyordu; kardeşinin hayatında olup bitenlerden tamamen habersizdi. Jarod kulağına bir şey fısıldayınca Aislinn başını aşağı yukarı salladı.

Ninova

"Aislinn'le özel konuşmam gerekiyor," dedi Jarod, kız kardeşinin incinmiş ifadesini fark ederek. "Seninle de sonra konuşuruz, Diana."

İkiz kardeşinin arkasından bakakalan Diana, sanki söylenenleri anlamamış gibiydi, sanki onu tanıyamıyormuş gibi bakıyordu.

Jarod Aislinn'i yönlendirdi ve ikisi hızlıca ağaçların arasında kayboldular.

"Diana," dedi Rafe nazikçe.

Diana başını hızla çevirip abime döndü. "Biliyor muydun?"

"Anlamıştım. Çok barizdi."

"Bana neden söylemedin?"

"Her şeyden önce beni ilgilendiren bir mesele değil," dedi Rafe ona sarılırken. "Ayrıca sezgileri ve duyuları üstün olan ben değilim, sensin."

Diana hâlâ kırgın görünüyordu ama Rafe'in sarılışı onu teskin etmiş gibiydi; sanki Rafe'in ağırbaşlılığını özümsüyormuş gibi ona yaslandı.

"Şu kız, Aislinn," dedi Andras bana dönerek, sesi pes ve yankılıydı. "Babası... Büyücü Konseyi'nde mi?"

"Evet," diye yanıtladım.

"Bu işin sonu kötü olacak," diye tahmin yürüttü Andras, başını iki yana sallayarak. "İnsan kendi kültürünün kurallarını kırıp geçemez. Tıpkı şu ok başı gibi."

Kavrulmuş zeminde hâlâ tek parça, el değmemiş hâlde duran Elf metaline baktım.

Başımı kaldırdığımda Yvan'ın hararetli bakışlarının bana kilitlendiğini gördüm; benim gözlerimi de alevlendiren bir meydan okumayla parlıyordu gözleri.

O gece rüya gördüm.

Yvan'ın beni götürdüğü o ahırdaydım, fenerden yayılan belli belirsiz ışık etrafı aydınlatıyordu. *Kadimler Kitabı*'nın yere

Ninova

gelişigüzel saçılmış sayfaları yoktu bu sefer, aksine binlerce sayfa ahırın zeminini halı gibi kaplamıştı.

Gölgelerin arasından biri çıktı. Yvan. Hatları akışkan ve belirsizce parlıyordu, sonra hızla birleşip katı bir varlık hâline geldi.

Bana doğru yürürken yeşil gözleri parlıyordu. Ayaklarının etrafında tüy kadar hafif, incecik sayfalar dönüyordu. Yvan hiç tereddüt etmeden beni tutup kendine çekti ve hararetli bir telaşla dudaklarını benimkilerle buluşturdu.

Nefesim kesilirken bu beklenmedik öpücüğün yoğunluğu karşısında afalladım. Açlığında ve o ateşli lezzetinde eriyip giderken gömleğinin sert yününün ardındaki teninden yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum. Dudakları ısıtılmış bal gibiydi, içimi ürpertiyordu.

Elimi boynundaki gergin kaslardan saçına kaydırdım. Sanki bana açmışçasına boynumu, yüzümü, saçımı, dudaklarımı öperken sıcak nefesini her yerimde hissettim.

"Seni seviyorum, Elloren," dedi boğuk bir sesle.

İçimdeki sıcaklık iyice yükselip kalbimi öyle ham bir mutlulukla doldurdu ki canım acıdı. Onunla olmak o kadar güzel, o kadar doğru bir histi ki... Uzun, zorlu bir yolculuğun ardından eve dönmek gibiydi.

"Yvan," dedim nefes nefese, çenesinin keskin hattına doğru. "Ben de seni seviyorum."

Birdenbire sert bir rüzgâr esti.

Kadimler Kitabı'nın sayfaları dönüp havalandı, sonra etrafımızda bir girdap oluşturup âdeta kendi kendilerine hayat buldular. Sayfalar aramıza girip bizi birbirimizden uzaklaşmaya zorlarken çığlık attım; keskin kenarları tenimi acımasızca çiziyordu.

Sonra Yvan'ı göremediğimi fark ettim. Tek görebildiğim, sağır edici bir sesle etrafımda çağlayan binlerce sayfanın oluşturduğu bembeyaz duvardı.

"Yvan!" diye bağırdım.

Fakat faydası yoktu. *Kadimler Kitabı*'nın kükreyişinden beni duyamıyordu.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Naga

Ariel, "Eee, Kelt, senin ejderhanın yanımızdaki şu Karanlık Cadı'yı yeme ihtimali var mı?" diye sordu Yvan'a, ormanda ejderhaya doğru doğru ilerlerken.

Yvan'ın dudağının kenarının hafifçe seğirdiğini gördüm ama gözlerini yoldan ayırmadı. "Sanırım böyle bir şey mümkün," diye cevapladı.

"Veya belki de onu bir ateş topunun ortasında bırakır," dedi Ariel neşeyle.

Birkaç dolaşık ağaç köküne takılıp tökezlediğim sırada ona kaşlarımı çatarak bakıyordum. Bana "Karanlık Cadı" demesinden ne kadar nefret ettiğimi gayet iyi biliyordu. Ama onunla tartışmaktan da yılmıştım artık. Ariel'la mantıklı bir zeminde buluşmak imkânsızdı ve ona bir şeyden nefret ettiğimi söylemek, sadece o şeyi daha fazla yapmak istemesine yarıyordu.

Kardeşlerim, Lupinler, Andras ve Wynter sessizce bize eşlik ediyorlardı. Benim aksime diğerlerinden hiçbiri bir şeylere takılmıyordu. Hepsi de sinir bozucu derecede sessizdi.

"Ariel benimle uğraşmayı çok seviyor," diye yakındım, dudakları biraz daha kıvrılan Yvan'a.

Ariel'la Wynter'ı bizimle gelmeye ikna eden Diana olmuştu; ejderhayla zihinsel iletişim kurabileceklerini düşünmüştü. Aislinn de Marina'nın başında durmaya gönüllü olmuştu.

Ariel her ne kadar Diana'yı barbar bir varlık olarak görse ve tüylü dostlarını yememe konusunda Lupinlere kesinlikle güvenmese de Diana'nın tavırlarında öyle bir şey vardı ki Ariel'ı her an kuşatan ve sanki ona işkence eden o karanlık sisi delip geçebiliyordu. Nihayetinde Ariel'ın merakı galip gelmiş ve bizimle ejderhaya gelmeyi kabul etmişti; tabii bu kararı, Wynter'ın da bize katılmasıyla desteklenmişti.

"Ejderhayla konuşabilirim," dedi Ariel bana böbürlenircesine, "ve önce hangi uzvunu koparacağı konusunda onu yönlendirebilirim. Ama ona ne dediğimi asla bilemezsin. Sürpriz olacak artık."

"Neden şu sessiz iletişim yeteneğini pratik etmeye şimdi başlamıyorsun?" diye karşılık verdim ben de bıkkınlıkla.

Ariel pis pis sırıtarak o uzun, lekeli dişlerini gösterdi. "Belki beni bütün gece ayakta tutmasaydı Karanlık Cadı'ya karşı daha dost canlısı hisler besleyebilirdim," dedi Yvan'a şakacı bir tavırla.

Bir anda kapıldığım mide bulandırıcı panikten dolayı durdum. Ariel da yavaşlayıp durdu. Grubumuzun geri kalanı da aynı şeyi yaparken temkinli bir merakla bize baktılar.

"Ariel, lütfen," dedim yalvarırcasına, bir yandan da kızarmaya başlamıştım.

Ariel, "Uykusunda konuşuyor da," dedi Yvan'a, gülümsemesi genişleyerek. "Dün gece bilhassa sinir bozucuydu."

Kendimi ifşa olmuş, herkesin karşısında çırılçıplak kalmış gibi hissediyordum ve her an gözyaşlarına boğulabilirdim.

"Ariel." Diana ona doğru tehditkâr bir adım attı. "*Yeter.*"

"Yola devam etmeliyiz," diye araya girdi Rafe. "Hava kararmak üzere."

Kaskatı kesilerek başımla onayladım ama kendimi yere çakılmış gibi hissediyordum.

Ariel yavaşça, hiç acele etmeden etrafa bakınıp sıkıntılı hâlimin tadını çıkardı. "Merak etme, Karanlık Cadı," dedi sonunda. "Yvan'a onunla ilgili ne tür rüyalar gördüğünü söylemem."

Kaşları hızla kalkan Yvan bana şaşkınlık dolu bir bakış attı, sonra da rahatsızca gözlerini kaçırdı. Diana alçak sesle ulurken dudakları yukarıya kıvrıldı.

Ariel buna karşılık olarak Diana'ya tıslayınca Diana da eğilip savunmacı bir duruşa geçti, ta ki yumuşayıp Rafe'in onu uzaklaştırmasına izin verene kadar. Sonra herkes yeniden yürümeye başladı.

Duraksayan Wynter'ın yüzündeki anlayışlı ifade, tekrar hareket edebilmemi sağlayan tek şey oldu.

Utançtan başım dönerek ve ağlama dürtümle mücadele ederek onları takip ettim.

Yvan onunla ilgili rüya gördüğümü öğrendiyse ne olmuş yani? Ne de olsa insanlar rüyalarını kontrol edemiyorlardı.

Canımı yakan utancım, Yvan'ın ejderhasına ulaştığımızda geçiverdi.

Ejderha yan dönmüş yatıyordu, gözleri kapalıydı, altında büyük bir kan gölü vardı. Olağanüstü oniks derisi kesiklerle ve kırbaç izleriyle kaplıydı; gerçekten *kaplıydı*. Kanatlarından biri ve bir arka bacağı tuhaf, doğal olmayan açılarda bükülmüştü.

Refleks olarak elim hızla ağzıma gitti; nefesim daralmış, bu sadist zalimlik karşısında neredeyse hepten kesilmişti.

"Ah, hayır," dedi Yvan soluğu kesilerek. Hızla kafese koşup parmaklıkları kavrayarak dizlerinin üzerine çöktü. Sarsılan Wynter, Yvan'ın yanına gitti; kanatları o ufak tefek bedenini sıkıca sarmıştı.

"Bunu kim yaptıysa ölmeli," diye hırladı Diana, alçak ve tehditkâr bir sesle; gözleri de çılgınca bir öfkeyle alev alevdi. Aynı öfkeyi Jarod'ın ve Andras'ın yüzlerinde de görüyordum.

Ninova

Ariel ise donakalmıştı, solgun yüzünde bir şok ifadesi vardı. Aniden şiddetli bir öfkeyle öne atılıp kendini kafese attı, gözlerinde delirmiş gibi bir ifade vardı. "*Çıkarın* onu!" diye bağırdı. "Çıkarın onu şu *kafesten!*" Yere çöktü, çelik parmaklıkları sımsıkı kavramıştı ve yüzü allak bullaktı.

Trystan öne çıkıp Ariel'la konuşmak istedi; soğukkanlı bir hâli vardı, bir yandan da beyaz asayı uzattı. "Biz de bunu deneyeceğiz," dedi nazikçe. "Ama etraftaki bütün askerler başımıza toplarsan bunu yapamayız."

Ariel kafese yapışmış kesik kesik nefesler alıyor, yüzündeki öfke ifadesi hafifleyip saf bir tahribata dönüşüyordu.

Yvan kolunu parmaklıkların arasından uzatmış, elini ejderhanın kanlı sırtına koymuştu. "Hâlâ hayatta," dedi, sesi ilk defa titriyordu.

Ejderha yeşil gözlerini aralayarak doğruca Yvan'a baktı; bakışında bir ıstırap okyanusu vardı âdeta.

Biriken yaşlardan gözlerim yanmaya başladı.

Andras, Yvan'ın diz çöktüğü noktaya gidip ejderhayı yakından inceledi. "Kanadı kırılmış," dedi, öfkesini zar zor gizleyerek. "Bacağı da ve çok fazla kan kaybetmiş. Belki Empatımız bize bir umut olup olmadığını söyleyebilir." Dikkatli bir bakış attığı Wynter, derin bir nefes alıp dizlerinin üzerine çöktü ve kafese uzandı.

Ejderhanın gözleri, solgun elini o parıl parıl, pullu derisine koyan Wynter'a kaydı, sonra gözlerini sıkıca kapadı; yüzünde acı dolu bir ifade vardı. "İsminin Naga olduğunu bilmemi istiyor. Bir de hareket etmek istiyor ama edemiyor. Çok fazla acı çekiyor." Wynter'ın sesi boğuk bir fısıltıya dönüştü, incecik dudakları da titriyordu. "Düşünceleri çaresizlik dolu. Onun tek istediği..." Bir anlığına sesi kesildi, yanaklarından gözyaşları süzülmeye başladı. "Tek istediği özgürce uçmak. Kanatlarında rüzgârı hissetmek. Ama... hiç gücü kalmamış. Zihnini bir görüntü dolduruyor. Yvan. İyi arkadaşı. Tek arkadaşı. Gardneryalı

Ninova

canavarlar onları bulmadan, onun ve halkının kaçmasını istiyor. Yvan onu kurtarabileceğini düşünüyor ama kurtaramaz. Her ne kadar şey olsa da..." Bir anda Wynter'ın nefesi kesildi, gözleri büyük bir şaşkınlıkla irileşti ve başını hızla çevirip Yvan'a baktı.

Rengi atan Yvan, ayağa kalkıp Wynter'dan uzaklaştı. "Wynter, *lütfen*."

"Yvan," dedi Wynter nefes nefese, bir yandan da duyduklarına inanamıyormuş gibi başını iki yana sallıyordu. "Bu olamaz. Böyle bir şey nasıl olur?"

"Sana yalvarıyorum," dedi Yvan.

Wynter kendini toparlamaya çalışıyormuş gibi başını eğdi. Bir anlığına gözlerini sımsıkı yumdu, sonra açıp Yvan'a sakince baktı. "Elini ver," diyerek kendi elini uzattı; diğer eli ejderhanın üstündeydi.

"Wynter, ben..."

"Bu konuda benden korkmana *gerek yok*," dedi Wynter kararlılıkla, eli hâlâ havadaydı.

Yvan çok üzgün görünüyordu. Fakat sonra boyun eğip kendisine uzatılan eli tuttu. Wynter hem Yvan'ın hem de ejderhanın düşüncelerini okurken gözlerini kapadı; alnı gerilip duruyor, sanki özel ve gizli bir konuşma yapıyormuş gibi başını sallıyordu. Sonunda gözlerini açtığında hâlâ Yvan'ın elini tutuyordu. "Empatlar iyi sır tutarlar," dedi ona.

Kafa karışıklığıyla etrafa bakındım. Jarod ve Diana'nın yüzünde sert, anlaşılmaz ifadeler vardı. Andras ise baltasının sapını sıkıca tutuyordu. Trystan ve Ariel da Yvan'a temkinli bir endişeyle bakıyorlardı.

Rafe bir adım ilerleyerek, "Bölmek istemem ama," dedi Wynter'a, "Yvan'la ilgili bilmemiz gereken bir şey varsa bence bize söylemelisin. Tehlikeli bir durum varsa..."

"O hiç kimse için tehlike teşkil etmiyor," dedi Wynter sakin ve kendinden emin bir tavırla. "Ona tüm kalbinizle güvenebilirsiniz."

Ninova

Rafe önce ona, sonra Yvan'a uzun uzun baktı. Gözlerini kıstıktan sonra da yumuşadı. "Pekâlâ," dedi Wynter'a, "Naga'yı canlı olarak kurtarma ihtimalimiz hakkında ne söyleyebilirsin?"

Wynter bir kez daha ejderhaya odaklandı.

"Naga, bunu sana kim yaptı?" diye sordu Yvan ejderhaya, sesinde derin bir keder vardı.

Ejderhanın bakışları acıyla sertleşti. "Bir asker," diye ejderha adına tercüme etti Wynter. "Ejderha Eğitmenleri." Yüzünü buruşturdu. "Büyücü Damion Bane."

"Kadim Varlık aşkına," dedim hiddetle, midem bulanıyordu. "Tabii ki Banelerden biri olacaktı."

"Seni buradan çıkaracağız," dedi Yvan, dudakları kararlılıkla kıvrılırken. "Bir yolunu bulacağız."

"Hiçbir yolu yok," diye tercüme etti Wynter. "O geri gelecek. Ben ehlileşene kadar... veya ölene kadar bana işkence edecek."

"Onu durduracağız," dedi Rafe.

"O zaman başka birini yollarlar," diye devam etti Wynter. "Onları durdurmanın hiçbir yolu yok."

"Hayır," diye araya girdi Trystan, elini parmaklıklarda gezdirip onları incelerken. "Bu kafesi kırıp seni çıkarmanın bir yolunu bulacağız."

"Öyleyse kısa süre içinde bulmalısın, Gardneryalı," dedi Wynter. Ejderhanın gözlerinde karanlık bir panik vardı. "Hem de çok kısa süre içinde."

Sonraki birkaç gün Trystan'ı pek görmedik. Her zamanki programına devam etme konusunda hepimiz gibi dikkatliydi; her birimiz yorucu iş vardiyaları ile yaklaşan sınav dönemi yüzünden gergindik. Buna rağmen Trystan, her akşam ormana gidip beyaz asayla ok ucu üzerinde büyü çalışmaları yapmaya zaman ayırıyordu.

Ariel odada volta atıp duruyor, kuzgunu da tünediği yatağından dikkatle onu izliyordu. Ariel öfkeliydi, somurtkandı

Ninova

ve her zamankinden daha gergindi. Hepimiz öyleydik. Selki de bunu seziyor gibiydi. Tıpkı kuzgun gibi, endişeli gözlerle bizi izliyor, geceleri Diana'nın yanına kıvrılıyordu; en büyük tesellisi buydu.

Yvan da sıkıntılı ve mesafeli görünüyordu; bana olan özel dikkati her zamanki gibi yoğundu ama bu durum kendini benden uzak tutmasıyla çelişiyordu. Kelt ve Urisk mutfak işçilerinin yanında duruyor, özellikle bana yakın mesafede olmasını gerektirmeyecek görevleri seçiyordu. Odanın diğer ucundan aramızda yoğunlaşan çekimi hissedebilmeme rağmen küçük sohbet fırsatlarından da kaçınıyordu.

Bu hem üzücü hem de kafa karıştırıcıydı ama üzüntümü bastırıp derslerime ve şüphe çekmemeye odaklanmaya gayret ediyordum.

Marina bulunursa ne olacağını, Yvan'ın ejderhasının hayatta kalıp kalamayacağını ve Wynter'ın Yvan hakkında öğrendiği şeyin ne olduğunu düşünüp duruyordum kara kara. Yvan'a dair pek çok tuhaf şey vardı; mesela Urisk kızı Damion'ın elinden kurtarırkenki hızı ve gücü gibi. Ejderhaya sadece bakarak onunla iletişim kurabiliyordu sanki. Benim düşüncelerimi de sezebiliyor gibiydi. Bir de teninin doğal olmayan sıcaklığı vardı.

Ne saklıyor?

Ninova

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Yvan

"Sen hâlâ kötü müsün?"

Yüksek bir yerden gelen küçük çocuk sesiyle irkildim. Mutfağın hemen dışındaki çam ağacının kalın dalları arasında onu seçebilmek için karanlığa karşı gözlerimi kıstım. Uzun zamandır küçük Urisk kız Fern'den hiçbir iz yoktu. İster istemez hâlâ burada olmasına şaşırdım.

"Neredesin?" diye seslendim, burada bulunmasının yasa dışı olduğunu hatırlayarak sesimi olabildiğince alçak tuttum; büyükannesi onu Fae Adaları'ndan kaçırmıştı.

"Ama hâlâ kötü müsün?"

Büyük bir utançla, Lukas'ın benimle mutfağa gelip herkesi soğukkanlılıkla tehdit ettiği ve küçük Fern'ün korku içinde ağlamasına sebep olduğu günü hatırladım.

"Iris ve Bleddyn senin hâlâ kötü olduğunu söylüyorlar," dedi incecik sesiyle, "ama Yvan öyle olmadığını söylüyor. Artık değilmişsin."

"Öyle mi dedi gerçekten?" İçimde sıcak, hoş bir coşku yükseldi.

"Büyükannem emin değilmiş. Ben de emin değilim."

Ninova

Bunu biraz düşündüm. "Eskiden kötüydüm ama öyle olmak istediğimden değil. Bunun için çok üzgünüm. Artık kötü değilim. En azından olmadığımı umuyorum."

"Ah, peki."

Bir an için ortalık sessizliğe gömüldü.

"Fern?"

"Hı?"

"Neden ağaca çıktın? O kadar yüksekte olman güvenli değil."

"Karanlık Cadı oyunu oynuyorum."

Gözlerim şaşkınlıkla irileşti. "Karanlık Cadı oyunu mu?"

"Eskiden Adalar'da tüm çocuklar oynardı. Denetçiler bakmadığında. Birisi Karanlık Cadı olurdu, diğerleri de saklanırdı."

"Karanlık Cadı seni yakalarsa ne olurdu?" diye sordum.

"Öldürürdü elbette."

Olduğum yerde donakaldım. "Bu... biraz korkunç bir oyunmuş sanki," dedim içten içe utanç duyarak.

Büyükannemin efsanesi bu mu? Herkesi öldürmeye çalışan bir canavar olduğu çocuk oyunu mu?

"Çok güzelsin," dedi o minik ses.

"Teşekkür ederim," dediğimde yaprakların arasında kıkırdadığını duydum.

"Yvan da güzel olduğunu düşünüyor."

"Öyle mi?" Şaşkınlık dolu bir keyifle yanaklarım ısınmaya başladı.

"Ona senin prenseslere benzediğini söylemiştim, o da öyle düşünüyormuş."

"Ah," dedim, etkilenmiş ve mutlu olmuştum.

"O benim arkadaşım," diye devam etti. "Bazen benimle oyun oynuyor."

"Gerçekten mi?"

Gözümde canlandırmaya çalıştım. Ciddi, gergin Yvan bir çocukla oyun oynuyordu. Fakat sonra Fern gömleğine köpük

döktüğündeki hâlini hatırladım. Yüzündeki gülümsemeyi anımsadım. Ne kadar sabırlı olduğunu.

"Bana oyuncaklar da yapıyor."

"Hadi ya."

"Evet. Bana bir balon asası ve tahtadan ördek yapbozu yaptı."

"Çok güzelmiş."

"Çok iyi biri o."

O anda olan şey o kadar hızlı oldu ki tepki vermeye vakit bile bulamadım. Gürültülü bir çatırtı, tiz bir feryat ve korkunç bir pat sesi duyuldu.

Sonra da çığlıklar başladı.

Kitap çantamı fırlattığım gibi yerde iki büklüm yatan küçük bedenine koştum. Ağacın tepesinden düşmüştü, hem de ağacın dibinde duran çapanın keskin tarafına. Etraf o kadar karanlıktı ki pek bir şey seçemiyordum ama sağ bacağının fena hâlde kırıldığını ve yarasından kan fışkırdığını görebiliyordum.

"Ah, Kadim Varlık," dedim nefes nefese, Fern avazı çıktığı kadar çığlık atıp kıvranırken kalbim küt küt atmaya başladı. Yardım bulabilmek için panikle etrafa bakınırken Yvan'ın ahırlardan koşarak bize doğru geldiğini gördüm.

"Düştü. Ağacın tepesinden. Çapanın üzerine düştü. Kanaması var. Bacağı kırılmış." Birbirine dolanan sözcüklerim ağzımdan aceleyle çıkıyordu. O sırada Yvan eğilmiş, durumu inceliyordu. Başını hızla çevirerek etrafa bakındı. Fern'ün burada olmaması gerekiyordu. Olur da biri onu burada bulursa...

"Sustur onu!" diye emretti Yvan.

"Nasıl?"

"*Bul bir yolunu*!"

Fern'ün arkasına oturup başını tuttum ve ağzını sıkıca kapadım. Çığlıkları hemen boğuklaştı ve o an bunu yapmak zorunda olduğum için midem bulandı. Ellerini kollarıma ve havaya doğru savururken minicik vücudu kasılıp geriliyordu. Biraz daha sert zapt etmeye çalıştım. Yvan küçük kızın panto-

Ninova

lonunu sıyırdığında kırık bir kemik parçasının etinden dışarıya fırladığını gördüm.

"Elloren," dedi Yvan sertçe. "Onu sabit tut."

Bir elimle Fern'ün başını kavrayıp ağzını kapatırken diğeriyle de kollarını tuttum. Yvan bacağını eline alıp hünerli parmaklarıyla yokladı. Sonra, birdenbire, bacağı çekip yerine oturttu. Fern sarsılıp kasıldı ve hem dehşet hem de acıyla inledi.

"*Ne yapıyorsun?*" diye bağırdım, delirecek gibiydim.

Şimdi yeni düzeltilmiş bacağı iki eliyle tutmuş, yarayı tamamen örtmüştü. Meditasyon yapar gibi gözlerini kapadı ve bacağı sabit tuttu.

"Yvan!" diye bağırdım. "Bunu neden yapıyorsun? Gerçek bir doktora ihtiyacımız var! Hem de hemen!"

Gelgelelim Fern'ün çığlıkları hafiflemeye başlamış ve kasları gevşemişti, kolları iki yanında güçsüzce sarkıyordu. Usulca inledi, sonra inlemesi bile dinmeye başladı. Yvan hiç kıpırdamadan duruyordu, bütün enerjisini Fern'ün bacağına odaklamış gibi gözlerini yummuştu.

Fern şimdi sessizce titremeye başlamıştı ve büyükannesinin bize doğru koştuğunu gördüm.

Ferniyllia yerde yatan torununu görünce elindeki kovayı düşürdü.

Yvan da o sırada gözlerini açıp bana baktı. "Bırak onu, Elloren," dedi.

Hiç emin olmayarak ellerimi çocuktan çekip yere oturdum. Fern'ün başı da kucağımda gevşekçe duruyordu.

Burnunu çeken Fern'ün vücudu hâlâ titriyordu ama artık acı çekmiyor gibiydi.

Yvan ellerini yavaşça onun üzerinden çekti. Ellerindeki, Fern'ün bacağındaki ve kıyafetindeki kanlar karanlıkta mürekkep lekesi gibi görünüyordu. Fern bacağını kendine çekip ellerini büyükannesine uzattı. Mucize gibi bir şeydi bu. Öylece oturup gözlerime inanamayarak onu izledim.

Ninova

Böyle bir şey nasıl olabilir? Kemiği... bacağından dışarı fırlamıştı!

Fernyllia torununu kucağına alıp sıkıca sarılırken Yvan bir adım geriledi.

"Güzel kızım benim," dedi Fernyllia, Fern'ün başını öperken. "Ne oldu?"

"Ağaçtan düştüm," diye hıçkırdı Fern, "Yvan bacağımı düzeltti. Ama çok acıdı."

"Sadece bir sıyrıktı," dedi Yvan.

Pardon?

Biz aynı şeye mi şahit olmuştuk? Fern'ün bacağının tuhaf açısını, içinden çıkan kemiği görmüştüm. Ayrıca her yer kandı. Yanılmadığımın kanıtı ortadaydı işte.

Yvan kuşkulu bakışlarımı incelerken bana sert bir yüz ifadesiyle bakıyordu; sessiz kalmamı ister gibiydi. Doğruca ellerine, kucağındaki kan izlerine baktım. O tür aşırı boyutlardaki kırıkları birkaç ayda iyileştirebilen şifacılar olduğunu biliyordum ama az önce gördüğüm gibi bir şeyi hiç duymamıştım.

"Teşekkür ederim, Yvan," dedi Fernyllia, büyük bir minnettarlıkla. Sonra bana döndü. "Sana da teşekkür ederim, Büyücü Gardner."

"Elloren bana yardım etti," dedi Fern, büyükannesine. Başını kadının göğsüne yaslamıştı, yaşadığı o büyük hadiseden sonra belli ki yorgun düşmüştü.

Fernyllia çocuğun başını öpüp manalı gözlerle bana baktı. "Belki Elloren ve Yvan biraz çay ve elmalı turta isterler," dedi, insanların çocuklarla konuşurken kullandıkları o şarkı söyler gibi sesle. Bana ilk adımla hitap etmesine çok şaşırdım. Fernyllia parmağının ucuyla torununun burnuna hafifçe vurdu. "Sana da biraz akçaağaç kreması yaparım, bebeğim. İyi gelir mi?"

Fern başını dermansızca sallayarak onayladı. Fernylia da iri kollarında torunuyla ayaklandı.

"Gidin siz," dedi Yvan kibarca. "Biz de hemen geliyoruz."

Ninova

Fernyllia'nın yüzünde meraklı bir ifade belirdi, sonra başıyla onaylayıp bizi yalnız bıraktı.

Fernyllia bizi duyamayacak kadar uzaklaştığında, "Onu nasıl yaptın?" diye sordum alçak, telaşlı bir fısıltıyla. "O şifa büyüsünü. Keltlerin büyü gücü yok ki."

Benimle göz göze gelmedi. "Ne demek istediğini anlamıyorum, Elloren. Kızın bacağı çıkmıştı. Ben de yerine oturttum."

"O bacak *kırılmıştı*. Resmen *ikiye* ayrılmıştı. *Kemiği* gördüm, Yvan. Gözlerimle gördüm. Ayrıca üstün başın kan içinde zaten. Sıyrık falan değildi!"

Gözlerime baktığında o öfkeli gerginlik bütün gücüyle geri gelmişti.

"Bir de ejderha var. Onunla konuşabiliyorsun, değil mi?" diye devam ettim. "Tıpkı Wynter ve Ariel'ın konuşabildiği gibi. Zihninle. Bunu nasıl yapabiliyorsun, Yvan? O gün Olilly'ye yardım etmek için Damion'a karşı çıktığında... çok hızlıydın... ışınlandın sanki. Hayal görüyorum sanmıştım ama bunların hepsini hayal ediyor olamam. Bizden ne saklıyorsun?"

"Hiçbir şey," dedi gözlerini kaçırarak. Çenesi de kasılmıştı. "Kafanda kurmuşsun sen." Tekrar bana bakmadan önce bir süre kendi düşünceleriyle cebelleştiği ortadaydı. Şimdiyse gözlerinde hiddet vardı. Öne eğildi, ses tonu keskindi. "Durman gerekiyor."

Kararlıydım. "Durmayacağım," dedim ısrarcı bir tavırla ve ben de onun gibi öne eğildim. "Bana neler olup bittiğini söyleyene kadar durmayacağım." Kaşlarımı çatmıştım, onun için endişeleniyordum da. "Söyle bana, Yvan. Bana güvenebilirsin."

Gözlerinde işkence çekiyormuş gibi bir bakış belirdi ve ağzını açıp bir şey söyleyecek gibi oldu. Yüzünde ciddi bir hüzün vardı ve bunu fark etmemle kalbim burkuldu.

Fakat sonra ağzını kapadı, o acı çeken bakışı kayboldu, geriye sadece sert bir öfke kaldı.

"Gitmem lazım," dedi buz gibi bir sesle. "Yapacak işlerim var."

"Yvan," dedim yalvarırcasına. "Bekle..."

Fakat o dönüp benden uzaklaşırken cesaretim kırıldı ve arkasından bakmaktan başka hiçbir şey yapamadım.

Delirecek gibiydim, huzursuzdum. Mutfağa girdiğimde Fern'ü büyükannesinin yanında oturmuş, akçaağaç kremasıyla dolu fincanını yudumlarken gördüm.

Fernyllia çocuğun yarasını temizlemeyi yeni bitirmişti; bacağı düzgün ve güçlüydü, sadece küçük bir kızarıklık vardı.

Ben içeri girince Fernyllia başını kaldırıp baktı. "Genç Yvan nerede?" diye sordu.

Derin bir nefes aldım. "Gitmesi gerekti. Onun... yetiştirmesi gereken ödevleri varmış."

"Çok çalışkan o çocuk." Hafifçe gülüp başını iki yana salladı, sonra küçük Fern'ün omuzlarına şalını sardı. Çocuk fincanını bırakıp büyükannesine uzandı, Fernyllia da kıkırdıyordu. Kadın torununa, "Kalk bakalım," deyince Fern de büyükannesi oturup onu da kucağına alsın diye kalktı.

Yerine yerleşen Fern yeniden kremasını alıp içmeye koyuldu, bir yandan da bana utangaç bakışlar atıyordu.

"Seni yanlış değerlendirmişim, Elloren Gardner," dedi sessizce, torununun saçını okşarken.

"Ben de ilk başta seni yanlış anlamıştım," dedim.

Fernyllia'nın gözleri kolumdaki beyaz pazubende kaydı. "Vogel'ı gerçekten desteklemiyorsun, değil mi canım?"

Ona öylece bakıp başımı iki yana salladım.

Bana anlayışlı ve onaylar bir bakış attı, bir yandan da sırıtıyordu. "Ben de öyle düşünmüştüm." Memnuniyetle çocuğu sallayıp mırıldanmaya döndü.

Fern'ün yavaş yavaş uykusunun bastırmasını ve sonunda Fernyllia nazikçe fincanı elinden alırken büyükannesinin kucağında uyuyakalmasını izledim.

Ninova

"Özür dilerim," diye mırıldandım. "Çok cahildim, üzgünüm... ve haksızdım, buraya ilk geldiğimde yani."

Fernyllia takdir dolu gözlerle bana baktı, sonra bakışlarını torununa indirdi. "Özrün kabul edildi," diye karşılık verdi gülümseyerek. "Biraz çay iç, Elloren Gardner." Karşısındaki çaydanlığı ve fincanı işaret etti, çaydanlığın ağzından naneli buhar yükseliyordu.

Kendime biraz çay doldurdum ve Fernyllia torununu nazikçe ileri geri sallarken onları izledim, rahatlatıcı bir manzaraydı.

Yvan'ın öfkesi ve bana karşı dürüst olmayı reddetmesi canımı yakmıştı ama çocuğun uyumasını izlerken ve fincanımı sıkıca kavrarken buharı tüten sıcaklık ellerime işledi ve gerginliğimin bir kısmını dağıtıverdi.

Fernyllia Urisk dilinde usul usul bir ninni söylemeye başladı, kulağa kesik kesik gelen bu dil ninni söylenirken şaşırtıcı biçimde teskin ediciydi.

Arkama yaslanıp çayımı içtim, bu yeni ve umut verici arkadaşlığın tadını çıkardım.

Bir yandan da inatla Yvan Guriel'in sırrını çözemeye çalışıyordum.

Ninova

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Fae

"Fae olmalı," dedi Aislinn deri kaplı, sayfaları gümüş kenarlıklı kitabı karıştırırken.

İkimiz onun odasında yere oturuyorduk, iki Elf oda arkadaşı da yoktu. Ders çalışmaya ayırmamız gereken değerli vakti boşa harcıyor, Faeler hakkında elimize geçen her kitabı dikkatle inceliyorduk.

"Çok tuhaftır sanırım," dedim odaya bakınarak. "İki Elf'le yaşamak yani."

Yüzü asıldı. "Muhtemelen çok uzun sürmeyecek. Artık Verpakya Konseyi'ni Gardneryalılar yönettiğine göre."

Üniversite Konseyi daima oda yerleşimleri konusunda ırksal çeşitlilikten yanaydı; ülkelerimiz müttefik, âdetlerimiz de benzer olduğundan Gardneryalılar ile Elfler genellikle aynı odaya yerleştirilirdi. Fakat çoğunluğun beğenmediği bu politikanın, artık Gardneryalıların çoğunluğu ele geçirdiği Verpakya Konseyi'nce yürürlükten kaldırılması sadece an meselesiydi.

Yanı başımızdaki şöminede ateş gürüldüyor, çeşitli kitaplar da etrafa saçılmış hâlde duruyordu. Aislinn'in bir köşeye yaslanmış yatağına baktım. Mobilyası incelikliydi; yatağındaki koyu yeşil çarşaflar pahalı, Alfsigr Ellusiya pamuğundandı ve

Ninova

kitapları da gıcır gıcırdı. Kıyafetleri sade olsa da ipekten ve kaliteli ketendendi, tarak ve fırça seti de gümüştendi.

Fakat bütün bunlar, onunla aynı odayı paylaşan Alfsigr kadınlarının yaşam alanıyla karşılaştırıldığında sönük kalıyordu. Fildişi ipek çarşaflarla süslenmiş gölgelikli yatakların sarmal direklerine canlı sarmaşıklar sıkıca sarılmıştı, siyah-yeşil yapraklarının arasındaki narin ve beyaz çiçekler de bahar yağmuru kadar temiz bir koku yayıyordu. Beyaz, gümüş ve siyah dantel desenli girift goblenler de benzer, daha koyu bir tasarımı olan halıyla tamamlanıyordu. Uzun bir kitaplıkta yarı saydam, kristal kâseler ile kabartmalı Elf yazısıyla başlık atılmış siyah kitaplar vardı. Yataklardan birinin ayak ucunda, Bağa Maunu ağacının zengin tonlarında, çok güzel bir arp vardı; telleri de altın renginde parlıyordu.

"Mucizevi işler başaran Fae şifacılarına dair efsaneler var," dedi Aislinn, dikkatimi Elflerin çağlayan çeşmelerinden kendine çekerek. Çeşme kemerli bir pencerenin yanındaydı ve siyah dantel desenli fildişi saksılardaki çeşitli çiçekli bitkilerle çevrelenmişti. Suyun hafif şırıltısı kulağa hoş geliyor, havaya rahatlatıcı bir nem yayıyordu.

Önümdeki kitaba dönüp parmağımı bir Sylph Hava Fae'inin müthiş çiziminde gezdirdim. Dalgalı, gri kıyafetler giymişti ve bir bulutun üzerine çıkmıştı.

Elimi Sylph'in kulağında gezdirdim. "Yvan'ın sivri kulakları yok," diye belirttim.

"Gizliyor olabilir," diye akıl yürüttü Aislinn.

Kitaptaki bir pasajı işaret ettim. "Bu da burada yazanlar seçeneklerimizi Sylph Hava, Lasair Ateş ve Asrai Su Fae'ine daraltıyor. Bunlar gizleme yapabilen tek Faelermiş." Sıcak çayla dolu fincanımı alıp bir yudum içtim, ağır seramik ellerimi ısıtmıştı. "Demir onu rahatsız etmiyor. Mutfakta sürekli demirlere dokunuyor."

"Belki sadece yarı Fae'dir," diye karşılık verdi Aislinn dalgınca, başka bir kitabın içindekiler sayfasında parmağını gez-

dirip sayfalarını karıştırmaya başladı. "Hem çok etkilenmese de demire karşı bir rahatsızlığı olabilir yine de."

Yvan'ın demir mutfak araçlarından veya fırından rahatsız olduğu bir an hatırlamaya çalıştım ama temas edip de canının sıkıldığını hiç görmemiştim. Ayrıca, Tierney'nin aksine, hiç eldiven takmazdı.

"Bir sürü Fae türü var," dedi Aislinn okumaya devam ederken. "Yüzlerce. Hepsi de o kadar farklı ki."

Kitaplardaki çizimlerin ortaya koyduğu fantastik görseller zihnimde capcanlı uçuşuyordu. Kristal yeraltı kaleleri olan Laminak Faeleri. Şehirleri dağ zirvelerine oyulan ve keçi çobanlığı yapan Hollen Faeleri. Saydamlaşabilen Sylph Faeleri.

"Şunlara baksana," dedim şaşkınlıkla, görsellerden birini işaret ederek. "Kelebek kanatları var!"

"Hımm," dedi Aislinn başıyla onaylayarak. "Yosun Fae'i. Onlarla ilgili hikâyeler duymuştum. Aktör Faeler onlar. Krallık için oyunlar sahneliyorlar."

Skogsra Faeleriyle ilgili açıklamaya göz gezdirdim, ormanların derinliklerinde baykuşlarla beraber yaşıyorlardı. Bir de Kuzey Dağları'ndaki Ymir Faeleri vardı; keskin kuleli evleri tamamen buzdan yapılmaydı.

"Vila Faelerini duymuş muydun?" diye sordu Aislinn.

"Elementlerden mi onlar da?"

Gülümseyip başını iki yana salladı. "Hayır. Kandela. Renk Faeleri. Vilalların mor renge yatkınlıkları var. Kendilerini mor tonlarına çevirebiliyorlar. Sidhe onları casus olarak kullanmış. Bu yüzden hâlâ Büyücüler Konseyi Salonu'nda mora izin verilmiyor."

"Uyumlu bir grup olabilmeleri inanılmaz," dedim, kitabımın sayfalarını çevirmeye devam ederek. "Çok... farklılar."

"Büyük oranda uyumlular diyebiliriz," diye yorumda bulundu Aislinn, başka bir kitap alırken. "Münzevi Faeler dışında."

"Münzevi derken?"

Ninova

"Sidhe Sarayı'nın politikalarından bağımsız olan Faeler. Sürgünler. Göçebeler. Dryadlar gibi. Lasair Ateş Faeleri." Aislinn'in kitapta gezinen parmağı durdu. "Ah, burada bir şey var bak. Lasair Ateş Faelerinde çok güçlü şifa büyüleri oluyormuş..." Okuduğu bölümü incelerken parmağını tekrar hareket ettirmeye başladı. "Güçlü ateş büyüsü olan yetenekli şifacılar; son derece bağımsız, göçebeler." Devam etmeden önce bana anlamlı bir bakış attı. "*Parlak yeşil gözler...* son derece tehlikeli..." Aislinn'in gözleri benimkilere dönerken ağzında küçük bir gülümseme oluştu. "Fiziksel olarak fazlasıyla çekici. Onun Kelt olduğunu biliyorum ama... sence de biraz yakışıklı değil mi?"

Mesafeli bir tavırla omuz silktim. "Biraz," dedim. Yvan Guriel'e dair mantıksız beğenim hakkında Aislinn'i şüphelendirmek istemiyordum. Aislinn not alırken sesimin umursamaz çıkması için uğraşarak, "Bunu listeye eklemeliyiz," dedim.

Ateş Fae'i. Yvan, Lasair'in bir parçası olabilir mi?

"Çok güçlü ve hızlı," diye mırıldandım hatırlayarak. "Sürekli de ormana gidiyor. Sanırım söylemiştim, bir ara Lupin olduğundan şüpheleniyordum."

Bunu dediğime hemen pişman oldum. Lupin lafı geçer geçmez Aislinn'in yüzü gerildi.

"Jarod'la aranız nasıl?" diye sordum.

Bir an için cevap vermeyip öylece oturarak kitaba baktı. "Sormak istediğin buysa onunla konuşuyorum," dedi kaçamak bir tavırla. "Lütfen bu meseleyi daha fazla konuşmayalım. Ben kararımı verdim. Kardeşlerimi ve annemi terk edemem. Hâliyle konuşmanın bir anlamı yok."

Canım sıkılarak solgun yüzünü inceledim. Aislinn buradan sık sık uzaklaşıyordu; ailesini ziyaret ediyor, çoğu hafta sonunu orada geçiriyordu. Bir yandan olur da birisi büyü kitabının ortalarda olmadığını fark ederse diye renk vermemek, bir yandan da Jarod'a yönelik hislerinden kaçınmak için yapıyordu bunu.

"Aislinn," dedim, "senin mutluluğun da önemli. Sadece onlarınki değil."

Ninova

Yüzünde acı dolu bir ifade belirdi. "Peki ailemi terk ederek nasıl mutlu olabilirim?"

"Ama onları terk etmeyeceksin ki."

Gözlerini ıstırapla yumup başını iki yana salladı, şu an söylediklerimle onu etkileyemeyeceğimi biliyordum.

Uzunca bir iç çektim. "Senin buralarda olmanı özlüyorum. Gerçekten dürüst olabildiğim birkaç kişiden birisin."

Aislinn kaşlarını çattı. "Biliyorum. Ben de aynı şekilde hissediyorum. Ama senin yanında en azından Diana var..."

Diana'nın adı geçince kırgın bir acı hissettim, aklıma birkaç gün önce yaşadığımız olay gelmişti.

Kuzey Kulesi'nin banyosunda, uzun bir banyonun ardından çıplak vaziyette, karşımdaki çizik aynaya bakıyordum.

Gardneryalılar kural olarak banyoda ayna bulundurmazdı. Yakışıksız görülürdü ve insanın kendisini çıplak görmesi yanlış kabul edilirdi. Fakat o gece yansımama göz attığımda parıltılı bedenimin güzelliği karşısında şaşkına dönmüştüm. Bir hevesle Diana gibi davranarak, kendi bedenim konusunda onun kadar rahat olmanın nasıl bir his olacağını merak ederek, arsızca kollarımı başımın üzerine uzatmış –tıpkı Diana'nın sürekli yaptığı gibi– ve onun o kendini bilmez davranışlarını taklit etmiştim.

Ben tam bunu yaparken de Diana içeriye dalmıştı. Utançtan kıpkırmızı olarak ellerimle hemen vücudumu kapayıp kamburumu çıkarmıştım. Diana da çıplaktı ama yine de büyük bir utanç duymuştum. Ona öfkeyle bakmıştım; kapı çalma alışkanlığı olmamasından nefret ediyordum.

Diana duraksayıp karşılaştığı manzarayı değerlendirmişti. "Ah, güzel," dedi onaylar bir tınıyla. "Kendini takdir ediyorsun, yapman gerektiği gibi. Gençlik ve güzellik Maiya'nın bize armağanıdır. Bunların tadını çıkarmalıyız."

"Çık dışarı!" diye bağırmıştık, onu kelimenin tam anlamıyla kapı dışarı etmek isteyerek. "Kapı çalman gerekiyor! Bunu sana milyon kere söyledim! Sağır mısın, anlamıyorum ki!"

Ninova

"Kesinlikle sağır değilim," diye homurdanmıştı. "Hatta duyma yetim *son derece* üstün..."

"Çık dışarı!"

"Ama..."

"Sana *çık dışarı* dedim!"

Diana'nın canı epey sıkılmış ve bana feci alınmıştı, sonra sinirli sinirli dışarı çıkmıştı. Birkaç dakika sonra Lupin prensesine karşı kana susamış hislerim dinmeye başlamışken kapının üstünkörü tıklatıldığını duymuştum.

"Ne var?" diye çıkışmıştım. Hiç pes etmez miydi bu kız? *Bir kez olsun?*

"Rica etsem içeri girip seninle hasbihâl edebilir miyim?" diye sormuştu katı bir resmiyetle.

"Hayır!" diye bağırmıştım, üzerime bir atlet ve içlik geçirirken hâlâ burnumdan soluyordum.

Birkaç saniye sonra kapı tekrar tıklatılmıştı. "Peki ya şimdi?" diye sorarken gerçekten kafası karışmış gibiydi.

Derin bir iç çekmiştim. Diana'ya sinirlenmek ne kadar kolaysa ona sinirli kalmak da bir o kadar zordu. "Gir," diyerek boyun eğmiştim

Diana sessizce içeriye girip lavabonun kenarına oturmuş ve bana sanki dengesizin tekiymişim gibi bakmıştı.

Ben de ona kaşlarımı çatıp saçımı taramaya koyulmuştum. "Ne istiyorsun?"

"Seninle bir şey konuşmam gerekiyor," demişti tereddütle.

Bu yeni bir şeydi işte. Diana hiçbir zaman tereddüt etmezdi. Durup ona dönmüştüm.

"Annemle babama mektup yazdım," diye başlamıştı. "Onlara seni eve getirip getiremeyeceğimi sordum."

İçimde sıcacık, rahatlatıcı bir his peyda olmuştu. Onun yerini alan reddedilme beklentisinin acısı ise şaşırtıcı derecede keskindi.

Hayır. Hayır dediler. Tabii ki kabul etmemişlerdi. Diana farklı bir sonuç almayı bekleyerek aptallık etmişti. Saf bir aptallık.

Ninova

Her şeyi bildiğini, kendi halkının mükemmel olduğunu sanıyor. Görünen o ki o asil Lupinler de diğerleri gibiymiş. Önyargılı.

"Babam," diye devam etmişti çekinerek, "önce seninle görüşmeyi önerdi."

Yani hayır dedi.

Ona sırtımı dönüp saçımı taramaya devam ederken artık daha sert hareket ediyor, düğümleri haşince çekiyor, canımın yanmasına seviniyordum. Dikkatimi dağıtıyordu. Ağlamamı engelliyordu. Acınası hâlde olmaktansa kızgın olmak daha iyiydi.

"Sorun değil," demiştim sertçe, reddedilmenin acısını yutkunarak bastırmıştım. "Zaten ben de düşündüm ve sizinkileri ziyaret etmek istediğimi sanmıyorum. Benim halkım seninkinden epey farklı. Rahat edemem muhtemelen."

"Elloren..." diye konuşmaya başlamıştı Diana nazik bir sesle. Bir açıdan gerçekten çabaladığını, benim tarafımda olduğunu biliyordum ama şu an sırf acıdan dolayı ondan nefret etmek isteyen yanım ağır basıyordu.

"Lütfen dışarı çık, Diana," demiştim ters bir tavırla. "Biraz mahremiyet istiyorum. Şu an seni burada gerçekten istemiyorum." Dışarı çıkmadan önce yüzünde beliren kırgın ifadeden küçük, geçici bir haz almıştım.

Kız kardeşlik buraya kadarmış, diye düşünmüştüm o sessizce kapıyı kapatırken. Islak saçımı sertçe çektiğimde gözlerim yaşlardan yanmaya başlamıştı. *Onun halkında arkadaş ve aile bulmak buraya kadarmış. Abimi kaybetmemek ve bir kız kardeş kazanmak da buraya kadarmış. Hiçbir şey kazandığım yok.*

Tam da tahmin ettiğim gibi.

"Diana'yla yakın arkadaş olmak mümkün değil," dedim Aislinn'e. "O çok... farklı. Bunun bizim için nasıl bir şey olduğunu asla anlamıyor."

Aislinn beni dikkatle inceliyor, sanki söylediklerimin ardındaki çatışmayı görebiliyordu. Başka yöne bakıp hâlâ canımı yakan o acıyı yutkunarak bastırmaya çalıştım.

Ninova

Gözlerimi kapayıp şakaklarımı ovuşturmaya başladım, başım zonkluyordu. Uzun bir süre sonra gözlerimi açıp etrafa saçılan kitaplara bakındım.

"Faelere ne olmuş?" diye sordum Aislinn'e. "Diyar Savaşı'nın sonuna doğru yani."

"Pyrran Adaları'na götürülmüşler," dedi Aislinn, başını soru sorar gibi eğerek.

"Peki ya sonra?" diye üsteledim. "Sonra ne olmuş?"

Aislinn omuzlarını silkti, yüzü asılırken ifadesine bir huzursuzluk hâkim oldu. "Başka bir yere göç etmişler. Epey kuzeyde bir yere..." Sesi azalıp gitti. "Ne? Sence onlara başka bir şey mi oldu?"

Aramıza sessizlik çökerken, sarkaçlı Elf saatinin tik taklarını ve çeşmenin hafif şırıltısını duyabiliyordum.

"Bilmiyorum," dedim. "Arşivin altını üstüne getirdim. Bu konuda hiçbir şey bulamıyorum. Hiçbir şey yok resmen. Etrafta hiç Fae de yok."

"Tuhaf."

"Bir de şu var." Öne eğildim. "Diyar'dan öylece kovulduklarını zannetmiyorum. Bence öldürülmüş olabilirler. Öldürüldüyseler de Fae olan veya Fae kanı taşıyan herkesin... hayatının tehlikede olabileceği anlamına gelir bu." İçimde yavaş yavaş beliren dehşeti bastırmak için yutkundum.

"Melezlerin kökünü kazımaktan bahsedip duruyorlar," dedi Aislinn kaygılı bir sesle.

"Ve Yvan büyük oranda Fae'se..." Saat birkaç kez daha tik takladı. "O zaman kaybedecek vakit yok demektir."

Ninova

YİRMİNCİ BÖLÜM

Asrai Fae'i

Kuzey Kulesi'ne döndüğümde Tierney beni bekliyordu. Üst kat koridorundaki taş banka oturmuş, hareketsiz duruyordu. Etrafı da tek bir duvar feneri aydınlatıyordu.

Gidip karşısında durdum. "Tierney..."

"Benim için geldiklerinde üç yaşındaydım," dedi, ince sesi kısık ve boğuktu. Gözlerini doğruca yere dikmişti. "Annemle babam, küçük bir Fae grubunun parçasıydılar. Son gruplardan biri, gizlice direnenler. Bitmişti. Gardneryalılar yaklaşıyordu. Kaçacak bir yer yoktu.

"Gardneryalı ailem, Fae ailemle yakın arkadaştı. Şimdiki babam ve o zamanki babam... ikisi de cam yapıyorlardı ve birbirlerinin zanaatkârlıklarına hayranlardı. Malum son gelmeden önce Fae ailem... beni onlara götürdü. Beni ve henüz bebek olan erkek kardeşimi.

"Gitmeden önce beni kollarımdan tuttular. Fae ailem ve bir başka Asrai. Çok korkmuştum, karşı koymaya çalıştım ama çok güçlüydüler. Sırtımın büküldüğünü, yüzümün sıkıldığını ve kafatasımın yandığını hissettim. Öyle korkuyordum ki... kardeşim ve bana kılık değiştirme işlemi yaptıklarını fark edemedim. Beni Gardneryalı yapıyorlardı. Bağlanmaktan koruyacak kadar çirkin yapıyorlardı. Fae Avı'ndan da kurtaracak şekilde.

Ninova

"Çığlık çığlığa anneme seslendiğimi hatırlıyorum. Ve onun da ağlayıp beni sakinleştirmeye çalıştığını, sonra yıkıldığını. Annem benim için bağırırken babam onu sürükleyip uzaklaştırdı, annemin tırnakları pençe gibi koluma geçmişti."

Tierney duraksadı, hâlâ bir kış gölü kadar durgundu ve bakışları önündeki boşluğa kilitlenmişti.

"Gardneryalı ailem... bahar referandumundan önce Batı Diyarı'na gitmeyi planlıyorduk, olur da Vogel kazanırsa diye," diye devam etti alçak sesle, düz bir tonla. "Ama şimdi... hemen gitmemiz gerekiyor fakat bütün ailemizi tehlikeli bir çölden geçirmeye hazır değiliz." Bir an için sessiz kaldı. "Fae annemle babam... Fae ailem. Onlardan bir daha hiç haber gelmedi." Tierney başını kaldırıp bana baktığında gözlerinde yalın bir korku vardı. "Büyücü Konseyi bugün on sekiz yaşında ve daha büyük olan tüm Gardneryalılar için bağlanmanın zorunlu olmasını oylamış. Boyun eğmek için altı ayımız var."

Midem düğüm düğüm oldu. Hepimiz... baharda bağlanacaktık. İster gönüllü ister zorla.

"Vogel bağlanma için hepimizi toplayacak," diye devam etti, "ve sadece bağlanacak çiftin ırksal saflığını test etmekle kalmayacak. Törende bağlanacak çiftin ailesinin demir testinden geçirilmesini de zorunlu kılıyor." Tierney'nin çenesi titriyordu. "Kardeşim ve ben Asrai Fae'iyiz, Elloren. Safkan Su Fae'i. Sadece kardeşimle beni tutuklamayacaklar. Gardneryalı annemle babam ve kardeşimi de bizi sakladıkları için tutuklayacaklar. *Bütün ailemi.*"

Yüzüne ellerine gömerek gözyaşlarına boğuldu. Hemen yanına oturdum ve o incecik, iki büklüm bedenini kollarımla sardım.

"Yardım bulacağız." Ağlarken onu teselli etmeye çalışıyordum, bir yandan da kararlılığım güçleniyordu. "Aileni göndermenin bir yolunu bulacağız."

Kimse bize yardım etmese bile bir ejderha sırtında hepinizi doğruca çölün üstünden Noi topraklarına uçuracağız, diye yemin ettim içimden.

Fakat daha fazla bilgiye ihtiyacım olduğunu fark ettim. Tierney ve ailesine yardım edeceksek Gardneryalıların Faelere ne yapacağını öğrenmemiz gerekiyordu. Onları nereye götüreceklerini mesela. Bir de Diyar Savaşı'ndan sonra Faelerin nereye kaybolduğunu.

Ne yapacağımı gayet iyi biliyordum.

"Faelere ne oldu?"

Profesör Kristian gözlüğünü yukarı itip kalemini masasına bıraktı.

"Arşivin her yerini aradım," dedim inatçı bir tavırla. *Ve arkadaşımı kurtarabilmek için ne olduğu bilmem gerekiyor.*

Yüzünde bitkin bir ifade oluşurken tatsız bir kahkaha attı. "O arşivde hiçbir şey bulamazsın."

"O arşivde değilim ama," diye karşılık verdim kapısını kapatarak. "Buradayım."

Kolumdaki beyaz pazubende baktı, sonra bana sert bir bakış attı.

"Gerçekten mi?" diye sordum, dile getirmediği sorusuna karşılık vererek. "Gerçekten Vogel'ı desteklediğimi mi düşünüyorsunuz?"

Profesör Kristian parmaklarını ağzının kenarında gezdirip düşünceli bir tavırla beni inceledi. Ayağa kalkıp kitaplıklarından birine gitti, birkaç kitap çekip aldı, sonra da arkasına uzanıp rafa sırtı duvara bakacak şekilde yerleştirilmiş kalın bir cildi çıkardı. Tekrar masasına geçip kitabı bana uzattı.

Lekeli, eskimiş deri kapağa baktım; sırttan da önünden de başlığı kazınmıştı. Kafam karışarak Profesör Kristian'a baktığımda çenesiyle devam etmemi işaret etti.

Kitabı açıp ilk sayfasını okudum.

Ninova

Pyrran Adaları'ndan Anlatılar. Yazan: Cellian Rossier

"Diyar Savaşları'nın sonunda," dedi Profesör Kristian alçak sesle, "Gardneryalılar gelip *Direniş Propagandası* olarak gördükleri bazı kitapları arşivden çıkardılar. Onları yazan Gardneryalı tarihçi de..." Ben ona tekrar bakana kadar duraksadı. Gözlerinde ağır bir uyarı vardı. "Pyrran Adaları'na geri gönderildi. Tıpkı Faeler gibi."

Kuzey Kulesi'nin koridorunda, titreşen lambanın loş ışığında kitabı okuyordum. Sırtımı duvara dayamıştım, Marina da yanıma kıvrılmıştı.

Saat gece yarısını geçiyordu ve gecenin tüm ağırlığı üzerime çökmüştü sanki ama bitkinliğimi unutup önümdeki sayfalara odaklandım.

Diyar Savaşı'nın sonuna doğru Büyücü Konseyi'ni lafını esirgemeden eleştiren Cellian Rossier tutuklanıp Pyrran Adaları'na gönderilmişti. Orada tutsakken şahit olduklarına dair gizli ve detaylı anlatılar kaleme almıştı. Sonunda kaçtığında yazdıklarını da yanında götürmüştü.

Adalar'a gelen Faeleri Asteroth bakırıyla zincirliyorlardı; onları güçlerinden mahrum bırakacak kadar kuvvetli bir metaldi bu. Sonra da onları topluca alıp taştan ada kalelerine götürüyor ve içeriye kilitliyorlardı.

Ardından da başlarından aşağıya demir talaşı döküyorlardı.

Küçücük bir çocuk vardı. En fazla üç yaşında bir kız. Mücevher tonlarında kelebek kanatları olan bu kız, rastgele daireler çizerek koşturuyor ve çığlık çığlığa annesine sesleniyordu. Gardnerya askerleri çocuğu tekmeleyip gülüşmüşler, sonra da çıkardığı sesten rahatsız olup onu kanatlarından tutarak kaldırmışlar, etrafta savurduktan sonra taş bir duvara kafa üstü çarpmışlar.

Kâbus gibi anlatıların ardı arkası kesilmiyordu ve bir noktada kitabı bırakmak zorunda kaldım; daha fazla okumaya

Ninova

dayanamadım, mide bulantısı ve çaresizlik karışımı bir duygu yaşarken başım dönüyor, içim düğüm düğüm oluyordu.

Yıkılmış hâlde başımı avucumun içine gömüp hıçkırarak ağlamaya başladım, yaşanan zalimliğin şiddeti içime bir dalga gibi çarpıyordu.

Marina'nın ince eli uzanıp şefkatli bir dokunuşla başımı buldu. O kendine has sert, flüt gibi sesiyle usul usul mırıldandı; ben onun üzerine yığılıp ağlarken beni yatıştırmak için elinden geleni yapıyordu.

Ertesi akşam mutfaktaki ocaklardan birinde aynı anda birkaç tencereyle uğraşıp her birini sırayla karıştırırken ve etrafımda işine bakan çalışanların belli belirsiz farkındayken Tierney ile Marina'nın durumları üzerine kafa yoruyordum.

Çaresizliğim hızla şiddetli bir öfke hâlini aldı.

Tierney'yi göndereceğiz, diye yemin ettim kendi kendime. *Nasıl olacak bilmiyorum ama göndereceğiz. Marina'nın da derisini bulup evine yollayacağız. Gareth eminim bize yardım edebilir.*

Yoğun yahniyi sertçe karıştırdım.

Ve Gardneryalıların ejderhalarından birinin eksildiğinden de emin olacağız.

Yvan içeri girip yakındaki bir fırına odun atmak için eğildi, herkesin içinde dikkatini bana vermeme konusunda özenliydi. *Fazla özenli,* diye düşündüm keyfim kaçarak. Demirin onu rahatsız edip etmediğini görmek için göz ucuyla onu izledim. Fırının kapağını epey hızlıca açmıştı, elini de demir kulpta olması gerekenden daha fazla tutmamıştı ama canı yanmış veya rahatsızlık duymuş gibi değildi.

Hiç beklemediğim bir anda kardeşim Trystan'ın içeri girmesiyle Yvan'ın hareketlerine yönelik konsantrasyonum dağılıverdi. Trystan kalın kışlık pelerinini giymişti, çantası da omzuna asılıydı. Tanımadıkları bir Gardneryalının gelmesiyle, Urisk ve Kelt çalışanlar hızla bizden uzaklaşıp mutfağın bize en uzak

Ninova

köşesinde yapacak bir şeyler buldular veya dışarı çıktılar. Iris'le Bleddyn de gözlerinde panikle bakıştılar.

"Yvan'a bir hediyem var," dedi Trystan, hoş bir fısıltıyla. Gülümsüyordu. Öyle belli belirsiz bir ironi gülümsemesi de değildi yüzündeki, geniş bir zafer sırıtışıydı. Hayatı boyunca bu kadar kocaman gülümsediğini hatırlamıyordum. Trystan doğruca Yvan'a baktıktan sonra gözlerini ihtiyatla arka kapıya yöneltti.

Trystan'ın peşinden sessizce dışarı çıktım, Yvan da biraz sonra geldi.

Mutfağın arka kapısının hemen yanındaki fenerin altında, soğuktan nefeslerimiz buhar oluştururken üçümüz öylece dip dibe durduk.

Trystan uzattığı elini güneşi selamlayan bir çiçek gibi açtı.

Avucunda Elf çeliğinden ok ucu vardı. Parçalanmış hâlde. Hem de bir sürü parça.

Ağzım açık kaldı.

"Ama nasıl?" diye sordu Yvan nefes nefese, sanki mucizevi bir serap görüyormuş gibi. "Kıramadığını sanıyordum..."

"Ah, kırılıyor," dedi Trystan muzip bir tavırla, "önce dondurursan tabii."

Yvan'ın yüzü birden aydınlandı. Bu kadar basitti yani. Bu kadar barizdi.

Trystan'ın gözlerinde karanlık, muzip bir parıltı belirdi. "Sizi bilmem ama," diye fısıldadı hâlâ sırıtarak, "benim çok fena kafes kırasım var."

Ninova

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Buz

Vardiyam bittiğinde Kuzey Kulesi'ne koşturdum; adımlarım öyle hızlıydı ki ağır kitap çantam bile beni yavaşlatamıyordu. Trystan'ın keşfi beni öyle mutlu etmişti ki etrafımda neler olup bittiğinin bile farkında değildim. Ejderha kurtarmaya dair düşünceler zihnimde heyecanla dönüp duruyordu.

Kurtarılacak. Buradan gitmesi gereken herkes kurtarılacak. Wynter. Ariel. Tierney. Yvan. Yvan'ın ejderhasını kurtaracağız ve artık kimsenin korkmasına gerek kalmayacak.

Etraf karanlıktı ve kuleye giden geniş araziye kış sessizliği çökmüştü, ay da hilal formunda tepemizdeydi.

Yakındaki ormanda yükselen rüzgâr fısıldıyordu sanki. Ürkütücü ses derin sessizliği vurguluyor, etraftaki ıssız doğa bomboş dallardan oluşan bir karmaşa hâlinde öylece duruyordu.

Beni izliyor.

Önce yavaşlayıp sonra durdum; eğimli arazinin geniş açıklığında birdenbire olduğum yere çakılmıştım. Üniversite şehrinden Kuzey Kulesi'ne giden yol uzun ve ıssızdı, her şeyden uzaktı. Rüzgâr da ağaçların arasından soğuk soğuk vuruyordu.

Yemin ederim birinin üzerimdeki gözlerini hissedebiliyorum.

Ensemdeki tüyler diken diken olurken huzursuzca etrafa bakındım.

Ninova

Kuzey Kulesi hâlâ uzaktaydı, üst kat penceresinde loş bir ışık parlıyordu. Kulenin alt yarısında ise tuhaf bir parıltı vardı, sanki ince bir şeker katmanıyla kaplanmıştı.

Buz.

Paniğe kapılarak durup arkama göndüm. Üniversite şehrinin ışıkları sadece toplu iğne uçları gibi görünüyordu. Buradan bakıldığında devasa taş binalar oyuncak gibi ufacıktı. Kalp atışım hızlandı.

Diğerlerinden ayrı duran bir ağaçta küçük bir hareket görür gibi oldum; ormanla benim tam ortamdaydı. Gözlerimi kısarak bakınca bir kadının karanlık silüetini seçebildim.

Bana doğru bir adım attığında ay ışığı onu aydınlattı. Panik içinde kim olduğunu anladım.

Fallon Bane.

Kadim Varlık, hayır. Lütfen, hayır. Olamaz. Burada olmaz. Onun burada olmaması gerekiyor.

Zihnimde tehlike çanları çalarken telaşla arkamdaki Kuzey Kulesi'ni düşündüm.

Marina. Marina. Marina.

Fallon yaklaşırken kalbim göğsümden çıkacak gibi atıyordu. Avuçlarım terlerken etrafımızda ıslıklar çalan rüzgâr buz gibi pençelerini tenime geçirdi.

Muhafızı nerede? Tek başına hiçbir yere gitmez ki o.

Gerginlikle etrafa bakındım ve biraz uzakta dört adamın arazinin dibinde durmuş, sessizce bizi izlediğini gördüm.

Nabzım şakaklarımda zonklarken neredeyse hiçbir şey düşünemiyordum.

İntikam için geldi, diye düşünürken midem bulandı. *Lukas'ın bana keman hediye etmesinin intikamı için.*

Çaresizce saldırıya geçmeye karar verdim; Fallon ve muhafızlarını buradan defetmek, kuleden uzaklaştırmak istiyordum.

"Ne işin var burada?" diye sordum sertçe. Çantamı yere bırakıp titreyen bacaklarımla ona doğru ağır ağır ilerledim.

Ninova

Tam karşısında durduğumda kaşlarımı çatıp alay eder gibi ona baktım. "Biri kafesini açık mı unuttu?"

Fallon öksürür gibi bir kahkaha atıp sırıttı. "Ah, kafese ihtiyacı olan ben değilim," diye mırıldandı. Asasının ucunu miskince Kuzey Kulesi'ne salladı. "Bence kafese ihtiyacı olan şu Icarallar, sence de öyle değil mi?" Başını eğip cevap bekler gibi kaşını kaldırdı. Sonra da hızlıca, sanki şaşırmış gibi, nefes aldı. "Ah, pardon. *Unutmuşum.*" İğrenç alaycılığı hızla nefrete dönüştü. "Onlar senin *arkadaşın*, değil mi?"

Marina. Marina. Marina.

Fallon ve muhafızları onu sürükleyerek götürürken Marina'nın çığlık çığlığa bağırdığı bir görüntü belirdi zihnimde. Wynter, Ariel ve ben de sürüklenerek götürülmüş, hırsızlıktan hapse atılmıştık.

Ve Diana... Ya Diana da oradaysa? Fallon'ı da muhafızını da onlar herhangi birimizi almadan öldürür.

Fallon'a doğru tehditkâr bir adım atıp parmağımı Kuzey Kulesi'nin buzla kaplanmış tabanına doğrulttum. "Kaldığım yere ne yaptın?"

"Sadece biraz oyun oynadım," dedi, yalandan özür dilermiş gibi alt dudağını büzerek. Gözlerini bana dikip asasını kaldırdı ve bir büyü mırıldanıp havaya ince bir buz akıntısı gönderdi. Bu buz da ilerleyip Kuzey Kulesi'nin tabanına parıltılı bir ip gibi indi.

"Kes şunu," dedim öfkeyle. Öne atılıp asa kolunu sertçe ittim. Buz halatı ileri fırlayıp kristal gibi parçalanarak araziye düştü.

Fallon bir yılan kadar hızlıydı. Bir çırpıda kolumu mengene gibi tuttu, asasını da boğazıma dayadı. Nefesim kesildi ve gözlerindeki deliliği görünce geri çekildim.

"Kesmezsem tam olarak ne yaparsın, *Büyücü* Elloren Gardner?" Beni sertçe itip buzlu zemine arka üstü düşürdü. Sonra bir

Ninova

adım geri çekilip göğsüme doğrulttuğu asasıyla bir daire çizdi ve sıktığı dişlerinin arasından tıslayarak bir büyü mırıldandı.

Asasından fırlayan buz, kıyafetimin hemen üzerindeki görünmez kalkana çarptı: Tuniğimi Profesör Hawkkyn'in verdiği metal tozuyla ovalamıştım.

Buzu engelleyen metal.

Fallon'ın gözleri önce fal taşı gibi açıldı, sonra ne olduğunu anlayınca kısıldı. Bir aydınlanmayla ışıldayan gözleri önce Kuzey Kulesi'ne, sonra bana yöneldi. "O yaratık da orada mı?"

"Ne yaratığı?" diye sordum öylece ama kalbim küt küt atıyordu. *Marina Marina Marina Marina.*

Fallon'ın bükülen dudaklarında pis bir sırıtış belirdi. "Kimden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun. Yılan Elfi." Gözleri irileşti. "Yukarıda saklıyorsun onu, değil mi? Koleksiyonunu yaptığın diğer yaratıkların yanında."

Kafam karışmıştı ve hızla düşünmeye başladım.

Tabii ya, diye düşündüm. *Metal kalkan. Gerçekten Profesör Hawkkyn'i sakladığımı düşünüyor.*

Şaşkınlıkla bir kahkaha attım. İçimde öfke yükselirken ona sinirle baktım. "Hayır, Elf falan yok. Sadece Icaral oda arkadaşlarım orada." Dalga geçer gibi sırıttım. "Bir de yeni kemanım var."

Söyler söylemez de bunu dediğime pişman oldum.

Asasından yine buz fışkırdı ve botlarım donup yere sabitlenince, bir yandan da soğuk ayak parmaklarıma sızınca çığlık attım.

"Botlarını kalkanlamayı unuttun, değil mi?" dedi kulak tırmalayan bir sesle, gözlerinde de yoğun bir nefret vardı. Ben debelenip botlarımı kurtarmaya çalışırken etrafımda daire çizdi. "Gözümü üzerinden ayırmıyordum, Elloren Gardner," dedi dudağını bükerek, ben de o sırada botlarımdan birini buzdan çıkarmayı başarmıştım. "Icarallar. Lupinler. Büyük Amaz. Elfler. Bir de belli ki gözümden kaçan bir Yılan Elfi." Fare

yakalamış kedi gibi bir bakışla gözlerini kuleye çevirdi. "Hepsi gelip gidiyor. Hem de tuhaf saatlerde." Durup başını iki yana sallayarak cık cıkladı. "*Neden acaba,* diye merak ettim. Sonra da düşündüm..." Dalgın bir tavırla kuleye baktı. "Orada *bu kadar* ilgi çekici ne saklıyor olabilirsin?" Manyakça bir neşeyle gülümsedi. "Hadi öğrenelim!"

Kuzey Kulesi'ne yönelmesiyle çığlık atıp çaresizce onu tutmaya çalıştım.

Parmaklarım tuniğinin ipeğini kavradığında üniforması aniden aydınlandı. Tuhaf rünler tuniğinin ve pelerininin her yerinde bembeyaz parlıyor, ışıklarını küçük projektörler gibi etrafa yayıyordu.

Kafam karışmıştı. *Bu da nereden çıktı?*

Fallon kıyafetine baktı, sonra dehşet içinde bana döndü.

Muhafızlarından biri bağırarak lanet okudu ve adamların hepsi hızla araziye koştu. Sağ tarafımdan havada ıslık çalan gümüş bir şerit geçip doğruca Fallon'a çarptı.

Kocaman bir bıçaktı bu, Fallon'ın göğsünün yanına saplanmıştı.

Fallon'ın başı sarsılıp zar zor, fısıldar gibi nefes alırken zaman yavaşladı sanki. Geriye doğru tökezledi ve korkunç bir patırtıyla yere kapaklandı.

Gözlerim de ağzım da ardına kadar açılırken afallamış hâlde öylece olanları izledim.

Dehşet, kızgın bir demir gibi göğsümü dağladı ve inanılmaz bir hızla kâbus devam etti.

Fallon göğsünü tutmuş güçlükle hırıltılı nefesler alıyordu. Asasını kaldırıp dişlerini sıktı ve üzerimizde parlak, kristal bir buz kubbesi oluşturdu; mavi ışıktan ince şeritler şeffaf kalkanın üzerinde küçük, çatırtılı birer şimşek gibi gezinmeye başladı ve havayı dondurucu bir soğuğa bürüdü. Hem yeteneği hem de ciddi anlamda yaralanmasına rağmen gösterdiği keskin azim karşısında şaşkına dönmüştüm.

Ninova

Buz kristallerinden bir başka bıçak yağmuru kalkana çarpıp buzu deldiğinde irkilip geri sıçradım.

Ormandan iki adam çıkıverdi. Gölgelerin arasından gelen iri yarı tiplerdi, simsiyah giyinmişler, başlarına ve yüzlerine koyu renk kumaşlar sarmışlardı. Bize doğru koşarlarken parıldayan altın rengi rünlerle dolu kavisli kılıçlarını kaldırdılar. Onların iki yanından iki büyük şey fırladı ve ormandan çıkıp güçlü, ritmik vınlamalar eşliğinde hava akımları oluşturan kısa kanatlarıyla uçtular.

Ejderhalar!

Ama daha önce gördüğüm hiçbir ejderhaya benzemiyorlardı. İri köpek boyunda, kaslı ve yapılıydılar; biri siyah, diğeri kırmızıydı.

Fallon'ın kıyafetinden çıkan rün ışığı üzerimize doğru hızla gelen silahların, dişlerin, pençelerin ve vahşi gözlerin toplu hücumundan yansıyordu.

Kapkara bir korku, yoğun bir dehşet çökmüştü üzerime ve titreyen ellerimle donmuş botumun bağcıklarını çekiştirdim.

Her şey kaosa sürüklenmişti.

Fallon'ın muhafızları birbirlerine delirmiş gibi bir şeyler bağırırlarken asalarından çıkan ateş şeritleri altın rengi ışıklar saçan kesik kesik patlamalarla havada mızrak gibi ilerliyordu. Fallon suikastçılara ve ejderhalara buzdan ciritler fırlatıyor, bu mızraklar buz kalkanını sanki sadece havadan ibaretmiş gibi delip geçiyordu.

Nefes nefese yere çömeldim.

Fallon'ın muhafızları adamlara ve ejderhalara doğru koşarken asalarını kaldırmış, ateş fırlatmaya devam ediyorlardı ama bu ateş şeritleri suikastçıların kavisli kılıçlarıyla rahatça karşılanıp saptırılıyordu. Siyah ejderha aniden atılıp askerlerden birine çarptı. Canavar, adamın boğazını yakalayıp askerin boğulur gibi bir çığlık atmasına sebep olurken dehşet içinde nefesimi

Ninova

tuttum. Başka bir asker kılıcını canavarın boynuna sapladı ve ejderha keskin bir çığlık atıp yere kapaklandı.

Kırmızı ejderha kulakları tırmalayan bir çatırtıyla kalkanımıza çarptı ve kubbe kırılmaya başladı. Dondurucu bir yağmur hâlinde üzerimize buz yağarken canavar yanımıza yığıldı; kırmızı pullu karnı yukarı bakıyordu, gözleri de kapanmıştı.

Baş döndürücü bir korkuya kapılarak ayağımı sertçe çektim. Botumun bağcığı öyle bir düğümlenmişti ki açmak mümkün değildi, ayağım da yere sağlam şekilde sabitlenmişti. Ejderhanın sıcaklığı dalgalar hâlinde üzerime vuruyor ve ayaklarımın çevresindeki buzu eritiyordu ama kurtulmama yetmezdi.

Göğsünü tutarak yan yatan Fallon, nefes nefese kalmış hâlde bir büyü yaptı ve titreyen eliyle tuttuğu asasını ejderhaya doğrulttu. Tam o sırada yaratık hırlayıp kendini toparlamaya koyuldu. Fallon'ın asasının ucundan çıkan buz bıçakları ejderhaya doğru fırladı.

Fallon'ın buzdan mızrağı yaratığın iki gözünün arasına saplanırken ejderha donakalıp tökezledi. Güçlü bir patırtıyla yere düştü.

Etkilenmemek elde değildi, yan tarafına kocaman bir bıçak saplanmışken ejderha öldürmüştü.

Havada kırmızı, parlayan bir küre dönerek uçarken eğildim. Peşinden başıboş bir asa ateşi gelen küre arkamda patlayıp bir anlığına her şeyi kırmızıya boyayan bir alev halkası oluşturdu.

Fallon ulur gibi bir ses çıkarıp suikastçılara bir sürü buz mızrağı fırlattı ama bunlar zararsız bir kar püskürmesinden öte bir etki oluşturamadı.

"Kalkanlılar," dedi Fallon, benden ziyade kendisine. Muhafızı amansızca onlara kılıçlarla saldırırken gözleri suikastçılara kilitlendi. Bir suikastçı aynı anda iki muhafızla dövüşüyordu.

Fallon bağırarak yuvarlandı ve savaşan adamların üzerine buzdan bir tavan gönderdi. Asasını üst üste savurup durdu

ve gönderdiği tavandan yağan buz mızrakları suikastçıların kafatasına saplandı.

Yere yığılan suikastçılar hareketsiz kaldılar.

Kıyafetindeki rünler hâlâ bembeyaz parlarken Fallon delici bakışlarını bana çevirdi, sonra da aniden bayıldı.

O anda da botum buzdan kurtuldu, burkulan ayak bileğim zonkluyordu.

Acıdan yüzümü buruşturarak dizlerimin üzerinde Fallon'a doğru ilerledim. Bıçağın kabzası yanında öylece duruyordu.

Fallon Bane'i sevmiyor olabilirdim ama bu kadar ciddi bir yara almasını da kesinlikle istemezdim.

Ona doğru yalpalayıp titreyen elimle omzunu tuttum. "Fallon, beni duyabiliyor musun?"

Yüce Kadim Varlık, ölmüş olamaz.

"Geri çekil," diye emretti muhafızlarından biri.

Titreyen bacaklarımla ayağa kalktım ve adam Fallon'ın önünde diz çökerken geriye doğru tökezledim. Hemen sonra hayatta kalan diğer iki muhafızı da gelmişti.

Zonklayan ayak bileğime masaj yapmak için aşağı eğildim. Afallamış ve sarsılmış durumdaydım.

Başka askerler de bağırarak araziye koştular. Çoğu Gardneryalıydı ama birkaçı Verpakya Müfrezesi'nin açık grilerini kuşanmıştı, biri de Elfhollen'di. En arkada da Kam Vin ve Ni Vin'le birlikte üç Vu Trin vardı. Yarısı yanmış başına siyah bir eşarp sarmış, kılıcını da çekmiş olan Ni Vin benimle göz göze geldi.

Dönüp omzumun üzerinden arkama baktım.

Araziye yayılmış ölü adamlar ve ejderhalar vardı. Tekrar dönüp Fallon'ın yattığı yere baktığımda hiç kıpırdamadığını gördüm. Aniden üzerime çöken korkuyla âdeta uyuştum.

Herkes aynı anda konuşuyordu. Adamlar bağırarak emirler yağdırırken at sırtında bir grup Gardnerya askeri geldi. Onlara

bir Gardneryalı doktor ve asistanı eşlik ediyor, doktor bağırarak malzeme istiyordu.

Yaşadığım ezici şok karşısında tüm gürültüler birbirinden kopuk bir kargaşaya dönüşmüştü.

"Açılın!" diye emretti doktor, Fallon'ın yanma koşup dizlerinin üzerine çökerken.

Bir an için görüşüm engellendi; şifacılar ve askerler Fallon'ın etrafını sarmıştı ve askerlerden biri meşale tutuyordu. En dışarıda kalan askerler de ciddi yüz ifadeleri ve çektikleri silahlarıyla etrafa bakıyorlardı.

Genç bir asker yanıma gelip diz çöktü. "Büyücü Gardner, iyi misiniz?"

İrkilip ondan uzaklaştım; korkudan titriyordum ve yaşadığım duygu karmaşasından ne dediğini zar zor anlayabilmiştim.

Biri omuzlarıma bir battaniye sardı.

Fallon'ın etrafındaki kalabalık dağıldığında doktorun büyük bir bıçak tuttuğunu gördüm. Fallon'ın tuniği çıkarılmış, göğsü sıkıca bandajlanmıştı. Rün izleriyle dolu üniforması ve pelerini, parlayan bir top hâlinde alelacele birine verildi.

Ölmemiş.

Göz kapakları düşük olsa da gözleri açıktı ve bana öyle yoğun bir nefretle bakıyordu ki resmen sarsıldım.

"Kuzey Kulesi," dedi kısık, hırıltılı bir sesle. Gözleri kaydı ve bilinci kapandı.

Fallon'ın iki muhafızının sedyeyi kaldırıp onu götürmesini izlerken nefes nefeseydim. Gardneryalı askerlerden oluşan küçük bir ordu da etrafını sararak Fallon'ın görülmesini engelledi.

"Kimdi onlar?" diye sordum Fallon'ın nöbet tutan bir muhafızına, ölü suikastçıları işaret ederek.

Genç adam kaşlarını sertçe çattı. Birlikte suikastçıların cesetlerinin bir atın sırtına atılmasını izledik. Adamların cansız

Ninova

gözlerine sürme çekiliydi. Yüzlerinde çapraşık rün izleri vardı ve dudakları siyaha boyanmıştı.

İliklerime kadar ürpererek battaniyeye sıkıca sarındım.

"Ishkart paralı askerleri," dedi muhafız ciddi bir kesinlikle. "Doğu Diyarı'ndan suikastçılar." Daha fazla asker tarafından bir at arabasına yüklenen ölü ejderhaları işaret etti. "Ve onların çukur ejderhaları." Kuzey Kulesi'ne baktıktan sonra bana tekrar döndü. "Siz de odanıza dönmelisiniz, Büyücü Gardner."

"Ama... ya onlar gibi başkaları da varsa?" Endişeyle karanlık ormana baktım, ağaçlar iri yarı silüetler gibiydi.

"Sizin peşinizde değiller," dedi. Başıyla Fallon'ı götürdükleri tarafı işaret etti. "Sadece onun peşindeler. Bir sonraki Karanlık Cadı'mızın."

"Kıyafetleri," dedim, parıldayan semboller aklıma gelmişti. "O tuhaf işaretler de neydi?"

"Kıyafetini arama rünleriyle işaretlemişler," dedi. "Onu buraya kadar takip etmişler." Çenesiyle kuleyi işaret etti. "Şu kulede başka bir Karanlık Cadı yoksa sizi orada kimse rahatsız etmez, Büyücü Gardner."

Kuzey Kulesi'nin yakınındaki bir asker asasını kapıya doğrultup bir ateş göndererek Fallon'ın buzunu eritti. Kapıyı açıp içeri girdi.

Aniden midem çalkalandı. Etraf asker doluydu ve çevreyi araştırmak için dağılıyorlardı. Panik içinde başımı kaldırıp baktım ve üst kat penceresinde bir Icaral silüeti gördüm.

Ayaklanıp alelacele kuleye yöneldim, tam o sırada da asker dışarı çıktı ve kenarda durdu. Yanından geçtiğimde yüzünde sakin bir ifade vardı. Sarmal merdivenin basamaklarını ikişer ikişer çıkarken her adımımda sol ayağıma saplanan sancıya aldırış etmedim.

Güçlükle soluklanırken koridorun diğer tarafında Wynter'ın beni beklediğini gördüm, hemen yanındaki odamızın kapısı açıktı.

Ninova

Marina. Marina. Marina.

Kapıya koşup odanın hemen önünde kayarak durdum.

Yatağındaki Ariel bana şöyle bir bakış attı; battaniyelerin altında, ayaklarının hemen dibinde bir kıpırtı vardı.

Kıpırdanan şey battaniyelerin altından başını çıkardığında okyanus gözleriyle bana bakan Marina'yı gördüm.

"Ariel onu sakladı mı?" diye şaşkınlıkla sordum Wynter'a, bir yandan da iki büklüm olmuş nefesimi düzene sokmaya çalışıyordum.

Wynter hafifçe başını sallayarak onayladı.

"Ama..." dedim tiz sesle, kafam karışmış hâlde, "Ariel ondan nefret ediyor."

"Evet," dedi Wynter tekrar başıyla onaylayarak. Sonra dışarıyı, askerlerin olduğu tarafı işaret etti. Solgun yüzü asıldı. "Ama onlardan daha çok nefret ediyor."

Ariel'a döndüğümde en az Fallon'ınki kadar kızgın bir nefretle bana baktığını gördüm.

"Fallon Bane için gelmişler," dedim Wynter'a, boğazım kurumuştu. Büyükannemin gücü beni es geçtiği için öyle minnettardım ki. "Ishkart suikastçıları. Bir sonraki Karanlık Cadı'yı öldürmeye çalışıyorlar."

"Ama başarısız oldular," dedi Wynter, soru sorar gibi değil de ciddi bir açıklama yapar gibi.

Uzunca bir nefes verip başımla onayladım. Gergin ve hâlâ panik içindeydim, ayak bileğim de acıyla zonkluyordu.

"Fallon Bane neden buradaymış?" Wynter'ın gözlerinde ciddi bir endişe baş göstermişti. Sesi de gergin bir fısıltı gibi çıkıyordu. "Selki olayını biliyor mu?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır. Ama bir tuhaflık olduğunu sezmiş." Kaşlarımı çatarak baktım. "O ejderhayı kurtarmamız lazım. Daha fazla bekleyemeyiz. Bir Selki'yi ve birden fazla Fae'i buradan uçarak götürmenin yolunu bulmalıyız artık. Fallon iyileşmeden önce."

Ninova

✶

Ertesi gün ortalık Fallon'ın ağır koruma altında Gardnerya'ya götürüldüğüne dair söylentilerle çalkalanıyor, kimileri de ejderhalarla korunan bir askeri üsse götürüldüğünü söylüyordu.

Vogel bu olayı sınırları kilitlemek için bahane olarak kullanmıştı. Urisk kadın terziler sorgulanmış ve Fallon'ın rünlü üniforması üzerinde çalışmış olabilecek herkes gemilere doldurulup Pyrran Adaları'na gönderilmişti. Tüm sınır geçişlerinde rastgele demir testi de yapılmaya başlanmıştı.

Kaçma ihtiyacı her geçen saniye daha da vahim bir hâl alıyordu.

Ninova

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Kırılan Kafesler

Lupinler, kardeşlerim, Cael, Rhys, Wynter, Andras, Tierney, Yvan ve ben sık bir çalılığın ardından önümüzde uzanan geniş askeri üsse bakıyorduk.

Gardnerya Dördüncü Bölük üssü başlı başına küçük bir şehir gibiydi; birden fazla Sırt taşından bina kayalıkların yüzlerine oyulmuştu, binaların arasında da cilalı keten bezlerinden çadırlar ve ejderha kafesleri vardı. Üssün batı ucunda bir dizi ahşap baraka mevcuttu; sadece birinin içinde bir fener yanıyor, bacası da serin havaya duman püskürtüyordu. Bulunduğumuz yüksek noktadan askerler karınca gibi küçücük görünüyorlardı.

Solumda bir hareket hissedince dönüp baktım ve Jarod'ın, sonra da Diana'nın eğilip hızla bize yaklaştıklarını gördüm.

"Tam düşündüğümüz gibi," dedi Jarod. "Kemik kadroyla idare ediyorlar."

"Marcus Vogel'ın yeni üs komutanı ataması için herkes Valgard'a gitti," dedi Rafe gülümseyerek.

"Yeni komutan kim?" diye sordum.

Bana dönen Rafe'in gülümsemesi genişledi. "Büyücü Damion Bane."

Tükürür gibi bir kahkaha attım. "Başına büyük bir bela açacağız, değil mi?" dedim neşeyle.

Rafe başını sallayarak onayladı. "Hem de öyle bir bela açacağız ki Vogel onu ejderhalar üzerindeki gücünden menedip bunun yerine ejderhalara yem edecek."

Bir an için Yvan'la göz göze geldim ve ikimiz de birbirimize memnuniyetle baktık.

Rhys, Rafe'e döndü. "Öyle görünüyor ki nöbetçi yerleştirmeye zahmet etmemişler." Genç Elf zarif parmağını üssün tamamına sınır çizip ormanın kenarında duran ejderha kafeslerine doğrulttu. Kafesler ayrı duruyor ve korumasız görünüyordu, etraflarında ne bir hareket ne de meşale vardı.

Cael, Rhys'e bir bakış attı; yaşça daha büyük olan Elf'in yüzü gergindi, aldığımız riskin tam anlamıyla farkındaydı ama kız kardeşini Doğu Diyarı'na kaçırma konusunda seçenekleri kısıtlıydı. Korumacı bir tavırla Wynter'a yaklaştı.

"Şu an Valgard'daki üst seviye tek asker Damion Bane değil," diye devam etti Jarod. "Vogel bütün müfrezeyi baştan düzenliyor, açıklanan bazı terfiler oldu. Damion'ın bütün teğmenleri onunla birlikte Valgard'da."

"Çok güzel," dedi Andras başını aşağı yukarı sallayarak, labrisini sıkıca kavramıştı.

"Daha da güzelleşiyor," dedi Jarod, akşamüstü güneşi ona mavimsi bir parıltı veriyordu. "Geride kalan askerlerin hepsi eğitimlerini yeni bitirmiş tipler."

"Ah, harika," dedi Rafe gülümseyerek. "Tazecikler yani. Başlarında bir kedi olmayınca..."

"Fareler oyun mu oynar?" diye sordu Trystan alaycı bir tavırla.

"Hem de bol miktarda yasa dışı Kelt içkisiyle," diye cevap verdi Jarod, yüzünde kurnaz bir gülümsemeyle.

"Ve biraz da Urisk taverna kızlarıyla," dedi Diana.

"Tipik," dedi Tierney sertçe.

Ninova

"Ah, neredeyse fazla kolay oldu," diye böbürlenen Trystan'ın yüzünde küçük bir sırıtış vardı, beyaz asa da pelerininin altındaki kemerinden sarkıyordu.

Naga'yı öncekinden daha da kötü bir durumda bulduğumuzda hemen ciddileştik.

Bilinçsiz hâlde yatıyordu, bacakları da kanatları da kırılmış, kulaklarından biri kesilip koparılmıştı. Kafesinin zemini hem taze hem de kurumuş kan lekeleriyle kaplıydı. Çatal dili de ağzından gevşekçe sarkıyordu. Şoka giren Yvan, Wynter'ın yanında diz çöküp elini onunkinin yanından ejderhanın boynuna uzattı.

Tierney de ejderhaya nefesini tutmuş vaziyette bakıyordu; ince eliyle ağzını kapadı, gözleri de şaşkınlıktan irileşmişti.

Tierney şimdi yanımızdaydı ve Gardnerya ordusuna elinden geldiğince zarar vermeye, bir yandan da bize Icaralları ve Faeleri ejderha sırtında kaçırma konusunda yardım etmeye hevesliydi.

Asiler grubumuz büyüyordu. Yine Marina'yla ilgilenen Aislinn dışında hepimiz buradaydık.

Bir de Ariel yoktu.

Üsse yaptığımız son ziyaretin ardından Diana ve Jarod etrafı gezip ormanın derinliklerinde gizli, geniş bir mağara bulmuşlardı. Ariel da oradaydı, ejderhamızı iyileştirmek için ihtiyacımız olacak ilaçları ve malzemeleri hazırlıyordu.

"Yaşıyor," dedi Yvan nefes nefese.

"Tanrılar aşkına... Kim yaptı bunu?" diye mırıldandı Tierney.

"Ejderha Eğiticisi Damion Bane," dedi Trystan kısa ve öz konuşarak, bir yandan da beyaz asayı çekip kafesin farklı noktalarına odaklanıyordu; yüzünde durgun ve sert bir ifade vardı. "Bence buna bir son vermenin tam zamanı."

Andras baltasını hazırladı.

Trystan dondurma büyüsünü mırıldanırken hepimiz bir adım geri çekildik.

Ninova

Asanın ucundan ince bir mavi ışık püskürdü ve kafesin parmaklıklarına çarpıp onların etrafına dolanmaya başladı, sonra da Elf çeliğini beyaz-mavi renge bürüdü; büyünün ışığının altında kalın bir buz katmanı oluşuyordu. Trystan buna birkaç dakika devam ettikten sonra büyüyü tekrar mırıldandı; ışığın yoğunluğu iki katına çıkıyordu.

Büyü solarken Trystan bir adım gerileyip asaya hayal kırıklığıyla baktı. "İşe yaramıyor. Bembeyaz olacak kadar soğumaları lazım. Parmaklıklar... fazla kalın olabilir."

"Tekrar dene," diyerek teşvik ettim. "İkinci sefer büyüyü güçlendirdin. Belki birkaç kez daha yapman gerekiyordur."

Trystan derin bir nefes alıp başıyla onayladı, sonra yeniden pozisyon alıp büyü sözcüklerini tekrarladı. Yine don oluşmaya başladı ve çelik maviye döndü. Büyüyü iterken Trystan'ın vücudundaki tüm kaslar geriliyordu. Bedeni titremeye başlarken asa elinde sarsıldı.

Uzanıp onu tuttum.

Elim Trystan'ın sırtına değer değmez içimde uğultulu bir ısı dalgalandı. Trystan'ın büyüsü güçlenerek patladı. Küçük, mavi spiral, kafesi çevreleyen devasa bir ışıktan safir elipse dönüştü. Sonra da çelik çerçevenin tamamı cam gibi saydamlaştı.

Bir ışık patlaması daha olurken sertçe irkildim, sağır edici bir çatırtı eşliğinde ışık elipsi geriye dalgalandı. Neredeyse ayaklarımı yerden kesecek kadar can yakan, dondurucu bir hava dalgası üzerime çarptı.

Donmuş göz kapaklarımı araladığım anda kafeste olanları gördüm; parmaklıklar kar beyaza dönüp sonra paramparça oldu, birbirine çarpan donmuş metal parçalarından taş zemine düşen milyonlarca avize kristali gibi sesler çıkıyordu.

Hiçbirimiz bir şey söylemeye fırsat bulamadan kırılma sesi ormanın dört bir yanında arka arkaya yankılandı.

"O da neydi?" diye sordu Tierney kısık, endişeli bir sesle.

Ninova

"Kafesler kırıldı sanki," diye karşılık verdi Trystan. "Ama... böyle bir şey olamaz..."

"Bu üste kaç ejderha var?" diye sordu Cael, gözlerinde çok ciddi bir bakışla.

Trystan cevap vermeden önce sertçe yutkundu. "Yüz yirmi üç."

Rafe, Cael'e döndü. "Neler yapabileceklerine dair fikrin var mı?"

"Davetsiz misafirleri öldürmek üzere eğitim aldılar," diye cevap verdi Cael sertçe. "Bir de Ejderha Eğiticilerinin yanma gitmeye."

Yvan yakınlardaki en uzun ağaca koştu; kocaman, çok yüksek bir çamdı. Nefes kesici bir hızla tırmandı ağaca; nehir maymunu gibi ustaca hareket ediyordu. Bir koluyla ağacın tepesine tutunarak sarktığında gözlerime inanamayarak şaşkın şaşkın ona baktım. Zihnimi zorlayıp hangi tür Faelerin böyle tırmanabildiğimi hatırlamaya çalıştım.

Uzaklardan gelen bir hırıltı duyuldu. Bir adam birkaç kere bağırdı. Ensemdeki tüyleri diken diken eden bir sürü vahşi uluma yükseldi. Ardından da üssün alarmı devreye girdi; yüksek perdeden ıslıklara ejderha çığlıkları eşlik ediyordu.

"Her yerdeler," diye seslendi Yvan. "Hepsi *serbest*..."

Yvan ağacın tepesinden atlayıp tam önüme indi. Eğildiğinde zümrüt gözlerinde sert bir kararlılık parıltısı vardı.

O kadar yüksekten rahatça atlamasına şaşıracak vaktim olmadı. Kolumdan tuttuğu gibi beni açıklıktan ağaçların arasına fırlattı.

Yere çarptığımda kolum çizildi ve dallar yüzümü kesti.

Ağaçların tepelerinin hemen üzerinde süzülen alt kısımları sert ve abanoz rengi pullarla kaplı üç ejderha, güçlü kanatlarıyla üzerimize şiddetli rüzgârlar savurarak görüş alanımıza girdi. İçlerinden biri boğuk bir çığlık attı. Aniden tenimin

yumuşaklığı hiç olmadığı kadar dikkatimi çekti; o dişlerle ve pençelerle nasıl da kolayca delinirdi.

Kolay av.

Cael ile Rhys ağaçlara çıkmış, oklarını fildişi yaylarına yerleştirmişlerdi. Tierney de geniş bir meşe ağacının dibine sinmişti. Arkamızdaki üsten çığlık ve hırıltı kakofonisini yükseliyordu. Adamlar bağırıyor, kadınlar çığlık atıyor, atlar panik içinde kişniyordu.

"*Wyn'terlyn*," diye seslendi Cael kız kardeşine Elf lisanında, gözleri ona kilitlenmişti. Naga'yı işaret ederek kendi dillerinde bir şey bağırdı. Wynter hızla Naga'nın kırık kanadının altına girip gözden kayboldu.

"Ejderhaları duyabiliyorum," dedi Diana, başını eğerek. "Birden fazlalar. Bu tarafa geliyorlar."

"Kaç tane?" diye sordu Andras, kollarını gererek baltasını savururken çenesi kasılmıştı.

Diana gözlerini ona dikti. "Sayamayacağım kadar çok."

Diana ile Jarod eğilirken Rafe yayını hazırladı. Yvan'ın eli kolumu bulduğumda her zerrem alarma geçmişti ve kalbim küt küt atıyordu. Ehlileştirilmiş ejderhaların korkunç dişleri, ruhsuz gözleri geldi aklıma...

"Hazır olun!" dedi Diana ellerini pençeli silahlara dönüştürürken. Boğazından kısık bir hırıltı yükselirken bir kolunu başının üstüne kaldırdı.

Bulunduğumuz açıklığa kanatlarını savurarak bir ejderha girdi. Ben nefesimi tutup refleks olarak Yvan'ın arkasına sinerken atılan oklar hayvanın boynundan sekti. Yaratık hemen Diana'ya odaklandı; korkutucu başını eğip tısladı, o dikenli ve ölümcül dişlerini gösterdi.

Diana öne atılıp ejderhanın başının yan tarafına bir darbe indirdi. Darbesi, yaratığı yüksek bir çığlıkla yere çaldı. Göz açıp kapayıncaya kadar Diana ejderhanın üzerine çıkmıştı, ellerinin arasındaki koca boynu bir çatırtıyla büktü. Gevşekçe

Ninova

yığılan yaratık şimdi toprakta cansız yatıyordu, ağzından siyah bir köpük çıkıyordu.

Jarod ve Diana başlarını hızla kaldırdılar. Hemen yukarıda iki ejderha daha uçuyordu. Sertçe yere inip savurdukları kanatlarıyla ağaçları büktüler; çatırdayıp kırılan dallar açıklığa yağdı.

Yvan üzerime kapaklanıp beni yere itti. Üzerimize kocaman ağaç parçaları yağıyordu. Islık çalar gibi ses çıkaran oklar birçok yönde ilerledi ve biri arkamdaki ağacın gövdesini gürültüyle yardı.

"Yerde kal!" diye bağırdı Yvan, üzerimden kalkıp çömelir pozisyona geçerken.

Andras küfredip labrisini savururken ejderha uzuvlarının karmaşası arasında bir çelik parıltısı görünüp kayboluyordu. Metalik bir gümbürtü; korkunç, yeri sarsan bir kükreme; daha fazla ok vızıltısı ve Diana'nın bir başka ejderhayı öldürürken çıkardığı alçak hırıltı. Hepsi birbirine karışmıştı. Ejderhalar düşüp yerde kıvranırken etrafa tam bir kaos hâkimdi. O sırada yüzü yırtıcı bir öfkeyle çarpılmış yeni bir ejderha ağaçların arasından fırladı.

Trystan asasını kaldırıp üzerine gelen canavara doğrulttu. Güçlü bir dalgayla asanın ucundan ateş püskürdü. Ateş ejderhayı sarmalarken Yvan ve bana doğru da alevler gönderdi. Büyük bir su patlaması ikimizi de sırılsıklam ederek bir kenara savururken ateşi söndürdü ve iliklerime kadar donmama sebep oldu. Oturup gözlerimi ovuştururken duman yüzünden öksürdüm.

Dönüp baktığımda Tierney'nin avuçlarından fışkırttığı suyla Andras'ın alev almış pelerinini söndürdüğü gördüm, Andras da o sırada labrisini ejderhanın boynundan çekip çıkarıyordu.

"Ne *yapıyorsun* sen?" diye bağırdı Diana, Trystan'a. "İnsanları ateşe vermeyi kes!"

Trystan, "Özür dilerim!" diye seslendi Andras'a, telaşlı bir sesle.

"Ateş onlara zarar vermez!" diye bağırdı Yvan, Trystan'a; bir yandan da sinirle saçını çekiştiriyordu. "*Ejderha* onlar!"

Aniden gökyüzünü yararcasına gelen bir ejderha Yvan'la tam karşımıza indi.

Yvan yaratığa doğru zıplarken ben de ormana koştum.

Panikten başım dönerken sol tarafımda usulcacık bir hışırtı duydum. Dönüp baktığımda yoğun bir çalılığın arasında bir ejderha kafası gördüm. Hareket etmiyordu, opak gözleri öylece bana bakıyordu. Ben de gözlerimi ona diktim, ölmek üzere olduğumu fark ederek donakaldım.

Saldırının arkadan gelmesiyle başka bir ejderha beni yere çarptı. Öfkeli bir pençe sırtımı yardı, sonra sırtımda ağır bir ayağın dayanılmaz baskısını hissettim; olduğum yere sabitlenmiştim ve yaratık hemen arkamda hırıldıyordu. Diğer ejderhanın kafası başımın birkaç santim ilerisinde görüş alanıma girdiğinde avazım çıktığı kadar çığlık attım.

Sonra Yvan gelip karşımdaki ejderhaya yapıştı; yaratığın boynuzlarını sıkıca kavramıştı. Dişlerini göstererek ejderhanın kafasını geriye çekti ve hayvanın ağzından kapkara kan püskürdü.

Arkamdaki ejderhanın kükreyip Yvan'a atılmasıyla sırtımdaki baskı aniden kesildi. Serbest kalır kalmaz zar zor ayağa kalktım ve panikle koşmaya başladım.

Ormana doğru hızla ilerlerken kesik kesik nefesler almaya çalışıyor, hemen arkamda ağaçları deviren ve hırlayan ejderhaya dönüp bakmaya cesaret edemiyordum.

Başka bir açıklığa çıktım ve bir kafesin kalıntılarının üzerinden atladım. Derken böğrüme aldığım güçlü bir darbeyle bir ağaca doğru uçtum. Başımın ağaca çarpmasıyla göz kapaklarımın ardında bir yıldız patlaması oldu. Korkunç, keskin bir acı uyluğumun yan tarafına saplanıp beni delirtirken toprağa tırnaklarımı geçirdim. Ciğerlerim patlarcasına çığlık attığımda çıkan ses âdeta kendi başına ete kemiğe büründü.

Ninova

Çığlıklarımın arasında Yvan'ın hırıldayarak tuhaf bir dile bir şeyler söylediğini duydum; sözcükleri hızla acayip bir tıslamaya dönüştü. Acı patlamasının kıskacındayken yuvarlanıp döndüm ve Yvan'ın, ejderhanın kafasını tutup bedeninden ayırdığını gördüm.

Hiddetli acı yerini hissizliğe bırakırken çığlık atmayı kestim ve etrafımdaki her şey hafif hafif dönmeye başladı. "Yvan..." diyebildim cılız bir sesle. Bana doğru koşarken bacağımı gördü ve dehşet içindeki yeşil gözlerinde tuhaf, uhrevi bir parıltı belirdi.

Eğilip yırtılmış eteğimin kenarını tuttu ve uzun bir kumaş parçası kopardı. Görüş alanımda gidip geliyordu ve kopardığı kumaşı sıkıca kalçama sardığını belli belirsiz fark ediyordum.

Trystan'ı görür gibi oldum. "*Ah, Kadim Varlık. Hayır!*" Bana doğru koşup çaresizlik içinde Yvan'a döndü. "Ne yapabilirim?"

"Onu buradan götürmemiz gerek," dedi Yvan. "Fazla vakit yok. Çok kan kaybediyor..."

Hemen ardından parçalanmış uyluğumda dayanılmaz bir sıcaklık hissettim. Acı hafiflerken bacağım yeniden sıkıca bağlandı ama etraf bulanıklaşıyor, takatim tükeniyordu.

"Bunu nasıl yap–" Trystan'ın sesi büyük bir şaşkınlıkla kesildi.

"Bir önemi var mı?" Yvan'ın ses tonundaysa sert bir meydan okuma vardı.

"Hayır," dedi Trystan, sakin ve kendinden emin bir sesle. "Hayır, yok."

Yvan beni kollarının arasına alarak yerden kaldırdı; bu sırada başım dönüyor, görüşüm gidip geliyordu.

Diğerlerinin seslerini algılayamıyordum bile, ormana doğru ilerlerken sesler sanki su altından geliyordu. Yavaşlayıp durduğumuzda odağım düzelir gibi oldu.

"Onlar... gidiyorlar," dedi Cael şaşkınlık içinde. Güç bela Elf'in işaret ettiği tarafa baktım. Başım sanki bedenimden kısmen ayrılmış gibi tuhaf bir açıyla sallanıyordu, kollarım

Ninova

da gevşekçe Yvan'ın boynuna dolanmıştı. Biraz yüksekteydik, askeri üssün panoramik manzarasını görebiliyorduk. Diana ve Jarod baygın Naga'yı taşıyor, ejderhanın kanadının ucu yere sürtüyordu.

Görünüşe bakılırsa yüzü aşkın ejderha havalanıp batıya doğru uçmaya başlamıştı, deliye dönmüş askerler de kancalar ve büyülerle boş yere onları zapt etmeye çalışıyordu.

"Sence nereye gidiyorlar?" diye sordu Andras.

"Valgard tarafına yöneliyor gibiler," dedi Trystan inanamayarak.

"Damion Bane'le zihinsel bir bağlantıları var," dedi Yvan. Pes sesinin yarattığı sıcak göğsünden gelen hafif titreşimi hissedebiliyordum. "Yani muhtemelen Valgard'a gidiyorlar."

Askeri üste tam bir kaos yaşanıyordu; askerler birbirlerine bağırarak ejderhalara ok ve mavi asa ışığı atarken yaratıkların çoğu Valgard istikametinde hızla ilerleyen kara bir buluta dönüşüyordu.

Diğerlerinin biraz arkasında kalmış bir ejderha arkasına dönüp korkunç bir sesle gürledi ve doğruca bize doğru uçmaya başladı. Dehşete kapılmam gerekirdi ama sersemlemiş ve zayıf düşmüştüm. Gördüklerim gerçeküstü bir rüya gibi geliyordu ve tam o sırada bir aydınlanma yaşadım.

Daha önce, kafesin oradayken, Trystan'a dokunduğumda sanki kanımdaki gizil güç onun büyüsünü kuvvetlendirdi.

"Trystan," diye mırıldandım, zayıf elimi kardeşimin sırtına koyarken. "Krater büyüsü. Delik aç..."

Ejderha saldırıya geçerken Trystan dişlerinin arasından büyü sözlerini söyledi. İçimi sarsan bir sıcaklık elimden Trystan'ın omzuna akarken nefesim kesildi. Beyaz asanın ucundan fırlayan bembeyaz bir ışın mızrak gibi ejderhaya uçtu ve yaratığın göğsüne çarptığı gibi onu delip geçti. Uzuvlar, et ve kandan ibaret bir patlama havaya saçılırken beyaz ışın ilerleyip karşımızdaki dağın dik yüzüne çarptı.

Ninova

Hemen ardından sağır edici bir sesle kaya ve toz patlaması geldi, altımızdaki zemin sarsılıyordu. Birden fazla çığ oluşup devasa taşlar askeri üsse yağmur gibi yağarken binaların en büyüğü hızlıca dumanlar içinde bir enkaza döndü.

"O şey mi..." diyen Jarod'ın sesinde şaşkınlık vardı.

"Damion Bane'in yeni askeri karargâhı, evet," diye cümlesini onun yerine bitirdi Trystan.

Taşlardan oluşan bir başka çığ dağdan kopup giderken ve son taş binayı da yerle bir ederken herkes irkildi. Karınca gibi ufacık görünen aşağıdaki askerler, küçük barakalarının yanında sessizliğe bürünmüş hâlde öylece duruyor, bizimle birlikte şaşkınlıkla yok olan üsse bakıyorlardı. Askerlerden biri bağırarak bizim olduğumuz tarafı işaret etti.

"Yeniden toplanıyorlar," dedi Cael sertçe, aşağıda boğuk sesli emirler yağdırılırken. "Ve peşimize düşecekler."

"Gidelim," dedi Yvan. Kollarını bana sıkıca sarmıştı. "Bacağıyla ilgilenmem gerekiyor. *Hemen.*"

"İz sürücülerini peşimizden gönderecekler," dedi Rafe, hırıltılı bir sesle. Gergin görünen abimin yüzünde kan izi vardı.

Tierney ellerini havaya kaldırıp gözlerini kapadı, sonra da alçak ve net bir sesle mırıldanmaya başladı. Gri bulutlar sahibinin çağrısına koşan köpekler gibi dört bir yanından yaklaşmaya başladı; büyüyüp mantar gibi çoğalarak üzerimizde yayıldılar, hareketleri baş döndürücü ve tuhaftı, sanki zaman hızlanmıştı. Üzerimize kalın, iri tanecikler yağmaya başladı; ilk başta öylece saçılıyorlardı, sonra ters çevrilmiş bir un çuvalından dökülür gibi yoğunlaştılar.

"İşte," dedi Tierney, dondurucu beyazlığın ardında zar zor görülüyordu. "İzlerimizi siler."

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Akıbet

Bilincim gidip geliyordu ve Yvan'ın beni saran kollarının kısmen farkındaydım. Başım da Yvan'ın omzunda sallanıp duruyor, bacağımdaki korkunç ağrı durulup zonklayan bir acıya dönüşüyor, sonra tekrar şiddetleniyor, bir okyanusun dalgaları gibi ritmik bir şekilde bu süreç tekrarlanıp duruyordu. Kanın ağzımdaki tadını, Yvan'ın gergin boynundaki kokusunu alabiliyordum.

Sonra bir yere yatırıldım. Etrafımdaki hava nemlenmeye başladı. Soğuk, taş gibi sert bir zeminde yattığım sırada sesler belirginleşti. Herkes bulanık görünüyordu, bazısı etrafımda toplanmıştı. Diana ve Jarod'ın taşıdığı ejderha bir an için görüş alanıma girdi; yere yatırılırken pulları mağaranın taş zemine sürtüyor, derisinden tozlu, dumanlı bir koku yayılıyordu. Bedeninden gelen sıcaklık üzerime vuruyor, kaslarımı gevşetiyordu. O sırada acı bir anda yükseldi. Yanıp sönen parıltılar görüşümü engellerken çığlık attım.

Yvan'ın sesini duydum. Ben işkenceler içinde kıvranırken bağırarak emirler veriyordu. Kıyafetlerim yukarı çekildi. Bacağımı sıkan eller hissettim. Başka eller de kollarımı tutuyordu. Ben karşı koymaya çalışırken beni sıkıca tutup sabitlediler.

Ninova

"Ren." Trystan'ın sesiydi bu; hemen arkamdan gelmişti. İnledim. "Kıpırdamadan durmaya çalışman gerekiyor, Ren."

Bacağıma binlerce bıçak saplanmışçasına bir acı hissederken vahşi hayvanlar gibi bağırdım. Kalçamı sıkıca tutan ellerden kurtulmaya çalıştım. Çektiğim acı sonsuza dek sürecek gibiydi.

Sonunda acı dinmeye başladı ve odaya tekrar odaklanabildim; sanki derin suların altından yüzeye çıkmışım gibi boğulurcasına nefes aldım.

Yvan yüzünde ciddi bir rahatlamayla gözlerini dikmiş bana bakıyordu, elleri hâlâ bacağımdaydı ve acı şimdi küçük bir sızıya dönüşmüştü. Başım zonklarken oda dönmeye, görüşüm bulanıklaşmaya başladı. Trystan'a yaslandım.

"Bacağımı düzelttin," dedim zayıf ve şaşkın bir sesle.

Yvan gülümsedi, bakışlarında çaresiz bir rahatlama vardı. Trystan başımın altına yumuşak bir şey koyarken Yvan da gelip yanıma oturdu. Yastığa gömülüverdim.

"Çok fazla kan kaybettin," dedi Yvan usulca. Tuniğimin bel kısmını tutup hızlıca yırttı.

Zihnim bulanık olmasına rağmen bu bana tuhaf gelmişti. "Ne yapıyorsun?"

Duraksadı. "Bana güveniyor musun?" Gözleri benimkilere kenetlenmişti.

Başımla onayladım. Başım öyle hafif geliyordu ki sanki öylece uçup göğe yükselebilirdi.

Yvan yırttığı dikiş yerinden ellerini sokup parmaklarını kaydırdı. Bir elini sırtıma, diğerini göğsümün ortasına getirdi.

Yavaşça nefes aldım. "Çok sıcaksın..."

"Şişşt," dedi. Kalın sesi teskin ediciydi. "Gözlerini kapat."

Elleri yavaş, dikkatli bir hareketle göğüs kemiğime giderken dediğini yaptım. Parmaklarından yayılan sıcaklık içimde dalgalandı, bütün vücudumu sarmaladı. Sıcaklık artarken baş dönmem geçti, daha kuvvetli nefesler alabilmeye başladım, sırtımdaki acı veren kesikler de hafifledi.

Ninova

Göz kapaklarımı araladığımda onunla göz göze geldim. Görüşüm netleşmiş, acı geçmişti. Bana o kadar yakındı ki özenli bakımı bir sevgilinin okşaması gibiydi.

Belki de bu değişimi hissederek dokunuşu belli belirsiz bir nitelik kazanıp hafifleşti. Ellerini hemen çekti. Ben ona gözlerimi kırpıştırarak bakarken Yvan'ın ciddi ifadesi dalgalandı ve bir anlığına çocuk gibi, kararsız bir hâle büründü. Bacağıma bir bakış attıktan sonra gözlerini kaçırdı.

Doğrulup oturduğumda odanın dönmemesine şaşırdım. Eteğim itilip kalçamın üstüne çıkarılmıştı ve açık yaranın olması gereken yerde şimdi belli belirsiz, pembe bir iz vardı. Bacağıma bakakaldım; mağara zeminindeki ve Yvan'ın elleriyle kollarındaki kan, hayal görmediğimin ispatıydı.

Yvan bir duvarın dibine çökmüş olan Rhys'in yanına gitti. Cael küçük bir bıçakla onun tuniğini kesiyordu. Rhys'in göğsünün üst kısmında çapraz ve kanlı çizikler vardı. Fildişi tuniğinin yenlerinden biri kan içindeydi, altındaki kolu ise tuhaf bir açıyla sarkıyordu.

Ariel da baygın ejderhanın üzerine eğilmiş, yırtık kanadını düzeltiyordu. Wynter'ın eli hayvanın yan tarafındaydı. Naga'nın göğsü güçsüz nefeslerle inip kalkıyor, düzenli aralıklarla burun deliklerinden çıkan duman beyaz bir spiral oluşturarak mağaranın tavanına yükseliyordu. Andras ejderhanın yanında diz çöküp hayvanın eğilmiş bacağını düzeltmeye koyuldu.

Ariel hemen fırlayıp Andras'ı omzundan sertçe çekti. "Uzak dur ondan!" diye hırladı. "*At* değil o! Büyük tarsal kemiği küçük olanla hizalamak gerekiyor yoksa tamamen *yanlış* kaynar!"

Andras, Naga'nın bacağından çektiği ellerini açarak teslim olur gibi kaldırdı. Ariel yine de ona öldürecek gibi bakmaya devam etti.

Wynter nazikçe elini Ariel'ın koluna koydu. Hemen sonra Ariel'ın manik hâli yatıştı. Tekrar oturup Naga'nın kanadına

Ninova

odaklandı ve hızlı parmaklarıyla işe koyuldu, bir yandan da kendi kendine küfrediyordu.

"Diana ve Jarod nerede?" diye sordum, gözlerim mağarayı tararken. Hemen ardından Lupin ikizlerin kıyafetlerini duvarlardan birinin yanına yığılmış hâlde gördüm.

"Kurt formundalar," dedi Trystan. "Nöbet tutuyorlar."

Hayattalardı. Mucize eseri hepimiz hayattaydık.

Rhys'in yanında oturan Rafe de kendi kolunu tutuyordu, dişlerini sıkıyormuş gibi gergin bir ifade vardı yüzünde.

Eteğimi indirip Trystan'ın desteğiyle dikkatlice kalktım. Kardeşimin koluna sıkıca tutunup üzerine ağırlığımı vermekten korkarak sol ayağımın parmaklarını hareket ettirdim. Cesaretimi toplayıp bacağıma gücümü verdiğimde eskisinden daha kuvvetli olduğunu görüp şaşırdım.

"Rafe," diye seslendim. "İyi misin?"

Gülümseyen Rafe başını yana yatırdı. "Ah, daha iyi günlerim olmuştu." İyileşmiş bacağıma büyük bir rahatlamayla baktı, sonra Rhys'in kesiklerinde parmaklarını teker teker gezdiren Yvan'a dikti gözlerini. "Ama Yvan'ın gerekirse başlarımızı yerine geri dikebileceğini düşünüyorum, bu yüzden de umutluyum."

Yvan'ın gözleri Rafe'e kaydı.

Ateş Fae'i olduğunu hepimiz biliyoruz, demek istiyordum Yvan'a. *Saklama artık.*

"Naga'yı iyileştirebilir misin?" diye sordum ona.

Yvan tereddüt etti ve Rhys'in yaralı koluna odaklanırken çenesi kasıldı. "Hayır," dedi temkinli bir tonda. "Bu formdayken olmaz. Ama insan formuna geçemiyor."

Rafe'in gözleri benimkilerle aynı anda irileşti. "Şekildeğiştiren mi?" diye sordu Rafe hayretle.

Yvan başını iki yana salladı. "Gardneryalılar onların değişme yeteneğini engellemek için jeomansi kullanıyor."

Şaşkınlıkla gözlerimi ona diktim. "Yani ordudaki ejderhaların hepsinin... şekildeğiştiren ejderler olduğunu mu söylüyorsun?"

Ninova

Yvan gözlerime baktı. "Öyleydiler."

Yani Naga'nın içinde bir yerde bağlı tutulan bir insan formu vardı, serbest kalamıyordu.

Tierney mağara duvarına yaslandı, neyse ki o hiç yara almamıştı. Yvan'a bakarken çenesi dikti, gözlerinde endişe ve anlayış vardı.

İki Fae. İkisi de. Su ve Ateş Faeleri.

Cael ayağa kalkıp silahlarını teker teker bir kenara koymaya başladı.

Bir Elf yayı ve okları. Bıçaklar.

Olur da peşimizden gelirlerse diye.

Bir anda durumumuzun korkunç gerçekliğini idrak ettim. "Biz bir Gardnerya askeri üssünü yok ettik," dedim dümdüz bir sesle, ne dediğime tam anlamıyla inanamayarak.

Herkes dönüp bana baktı; yaptığımız şeyin ağırlığı ve kendimizi içine attığımız büyük tehlike hepimiz için barizdi.

İlk konuşan, yumuşak sesi ve sert bakışlarıyla Tierney oldu. "İyi yaptık."

"Hepimiz birlikte burada kalamayız," dedi Cael, bize gözlerini kısarak baktı. "Ariel Haven ejderhayla ilgilenebilir. Yvan'ın işi biter bitmez geri kalanımızın ayrılması gerekiyor. Hem de hiç vakit kaybetmeden."

Hızla Kuzey Kulesi'ne yöneldim, omzumdaki çantada beyaz asa vardı.

Ormandan çıkıp kulenin önünde uzanan geniş, eğimli araziye adım attım; botlarımın topuklarındaki zemin nizamsız ve donuktu. Gökyüzündeki siyah kubbenin uçsuz bucaksızlığıyla gerilip duraksadım. Pençe gibi keskin, gümüşi bulutlar şerit oluşturmuştu.

Gökyüzünde, kuzeydoğuda bir şey hareket etti. *Kanat çırpıyor.*

Bacaklarım bükülürken ani, felç edici bir dehşete kapıldım.

Ejderha. Başka bir ejderha.

Ninova

Gölgeli ormana doğru tökezleyerek geriledim. Korkuyla titriyor, telaşla gökyüzünün kuzeydoğusunu inceliyordum.

Bir bulut. Şerit gibi bulutlardan. Karanlık gökte ejderha şekli dağılıp üç ayrı çizgiye döndü.

Geniş bir taşın arkasına sığındım, her şey üzerime gelirken nefes almakta güçlük çekiyordum; ejderha saldırısı, yaratığın korkunç pençeleri, vahşi acı, parçalanan dağ.

Yakalanacağız. Bizi bulacaklar ve hepimizi tutuklayacaklar. Sonra da...

"Elloren."

Yvan'ın sesini duyunca irkildim ve hemen sonra omzumda elini hissettim.

O kadar sıcaktı ki. Pelerinimin, tuniğimin ve atletimin katmanlarını aşan ısıyı hissedebiliyordum. Sıcaklığı beni sakinleştirdi.

Bir bulut sadece. Başka bir şey değil. Kendimi sakince nefes almaya zorladım.

"İyi misin?" diye sordu Yvan. Yüzünün köşeli hatları ay ışığında belirginleşmişti.

"Şu bulut," dedim zar zor, gece göğüne bakarak. "Hareket etti." Yutkunup zihnime üşüşen şeyleri bastırdım. "Onu... onu ejderha sandım."

Yvan başını aşağı yukarı sallayıp göğe baktı, yüzü asıldı. Kolumdaki elini çekip soğuğun hızla geri geldiği bir boşluk bıraktı. Yorgun görünüyordu. Fazlasıyla bitkin.

"Ne yapıyorsun burada?" diye sordum rüzgâr yüzümü ısırırken. "Ayrı durmamız gerekiyor."

"Sana teşekkür etmek istedim," dedi.

Başımı sertçe iki yana salladım. "Bana teşekkür etmene gerek yok."

"Evet, *var*."

"Ne için?" diye sordum. "Hepimizi ölümün eşiğine sürüklediğim için mi?"

Ninova

Yvan şaşkınlıkla başını salladı. "Naga senin sayende *hayatta*. Benim yardıma ihtiyacım vardı. Tek başıma yapamazdım. Sen gelmeden önce... seninle tanışmadan önce..." Doğru sözcükleri bulmakta zorlanıyor gibiydi. "Naga... o..."

"Arkadaşındı. Biliyorum." Cümlesini onun yerine usulca bitirdiğimde yorgunluğunun yanı sıra bozguna uğramış gibi duruyordu. Gözlerimi ona diktim. "Onunla konuşabildiğini biliyorum, Yvan."

Sessizleşti, yüz ifadesi de dikkatle sönükleşti.

Ay ışığında onu inceledim, gözlerinin canlı tonu gümüşi griye dönmüştü. Gözlerinin nasıl da korkutucu bir yeşillikle parladığını hatırladım. O insanlık dışı gücünü. Tuhaf dilini. Korkunç tıslamasını.

"*Nesin* sen, Yvan?"

Çenesi kasıldı.

Belki yorgunluk ya da geçmek bilmeyen korkudandı ama inatçı sessizliğini çok kaba buldum.

"Anlamıyorum," diye üsteledim. "Yaşadığımız onca şeyden sonra... neden bana gerçekten ne olduğunu söyleyemiyorsun?"

Yüzü yılgınlıkla gerildi ama hiçbir şey söylemedi, ben de sessizliği karşısında açıklayamadığım biçimde kırıldım. Gözlerim yaşlardan yanmaya başladı.

"Ama ejderha senin ne olduğunu biliyor," diyebildim güçlükle. "Wynter da biliyor, değil mi?"

"Elloren..."

Hüngür hüngür ağlamaya başlamaktan korkarak alt dudağımı ısırdım. Boş yere mücadele ederken acınası duruma düşerek karşısında ağlamaya başladım.

Öylece durup o gergin gözleriyle bana baktı ve aniden karanlıkta tenimin ne kadar farklı olduğumuzu vurgularcasına nasıl da parlıyor olabileceğini fark ettim.

Bir bulut hareketlenirken içimde yine panik baş gösterdi. Titreyerek bu duyguyu bastırmaya çalıştım. "Ölebilirdim..."

Ninova

"Ölmedin."

"Ama ölebilirdim. *Hepimiz* ölebilirdik."

Yine sessizliğe büründü.

"Bizi yakalayabilirler," dedim, sesim tizleşiyordu. Bir karşılık vermeyince devam eden sessizliği histeriye kapılmama neden oldu. "Bizi bulabilirler... tutuklayabilirler... bizi *öldürebilirler.*"

Yüzü ciddileşirken gözleri parladı. "Evet, Elloren. Bunlar *olabilir.*"

Bu fazlasıyla açık sözlü karşılığı üzerine tuhaf bir sakinlik yaşadım. O da bu korkuyu yaşamış ve atlatmıştı. Ama nasıl başarmıştı ki?

Sonra eli yine omzumu buldu, bakışları yakıp kavururken dokunuşu nazik ve sıcacıktı.

"Git hadi," dedim, gözyaşlarımı elimin tersiyle sertçe silerek. Çenemle Üniversite şehrinin yanıp sönen ışıklarını işaret ettim. "Git uyu biraz. Çok yorgun görünüyorsun. Ejderhan da iyi olacak. Ariel biraz... dengesiz olabilir... ama iş kanatlı hayvanlarla ilgilenmeye gelince ne yaptığını gayet iyi biliyor."

Başıyla onayladı, bir şeyler söyleyecekmiş de söyleyemiyormuş gibi dururken yüzü gerildi. Aniden bana doğru bir adım attığında gözleri alev alevdi. "Elloren," dedi nefes vererek, bir yandan da elini kaldırıp yüzümün yan tarafını avucunun içine aldı. Uzun parmaklarını saçımdan geçirdi.

Nefesim kesildi. Yanağımın soğuk tenine dokunan eli öyle sıcaktı ve parmakları saçıma öyle güzel masaj yapıyordu ki. Dokunuşu... muhteşem bir his veriyordu.

Eğilip sanki beni öpecekmiş gibi yüzünü yüzüme yaklaştırdı; bir an için her şey çok güzel olacak, düzelecek gibi hissettim.

Kalp atışlarım düzensizleşirken başımı kaldırdım, aniden istediğim tek şey dudaklarının benimkilerle buluşması oldu.

Elini sanki yanmış gibi yüzümden çekip hızla bir adım geri gitti.

Şaşakalmıştım, ne yapacağımı bilmiyordum.

Kendisine kızmış gibi duruyordu.

"İyi geceler, Elloren," dedi sonunda, boğuk bir sesle.

Ardından dönüp hızla uzaklaştı, beni buz gibi gecenin ortasında, tepki veremeyeceğim kadar kalbim kırılmış ve afallamış hâlde bırakıp gitti. Karanlık sırtının giderek uzaklaşıp kaybolmasını, Üniversite tarafından yutulmasını izledim.

Ninova

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Devrimci

Ertesi sabah etrafta aranıyor afişleri belirmişti.

Her tavernanın, yurt binasının ve ders salonunun panolarına asılmışlardı.

Bu kırışık parşömen kâğıtlarından birini ilk gördüğümde olduğum yerde kalakaldım. Sabah rüzgârıyla gelen yeni soğuk dalgası tenimin açıkta kalan yerlerini yakıp ciğerlerimi donduruyordu. Karşımdaki kâğıda bakarken ürperip yün eldivenli ellerimle kışlık pelerinime sıkıca sarınmama neden oldu.

Eczacılık laboratuvarının dışındaki panoya raptiyelenmişti. Sokağın karşısındaki üç Elfhollen öğrenci durmuş, bir sokak lambası direğine asılmış başka bir afişe bakıyorlardı. Kendi aralarında ciddiyetle fısıldaşırlarken afişi okudukça yüzlerinde endişe belirdi.

> *Verpakya ve Gardnerya askeri kuvvetlerinin ortak emriyle Gardnerya Dördüncü Bölüğü askeri üssünün yıkımıyla bağlantılı kimseler için yoğun bir arama başlatılacak ve iş birliği yapanlara ödül verilecektir.*

Asiler... Devrimciler... Direniş. Afişe göz gezdirdiğimde bu kelimelerin öne çıktığını gördüm. Her biri de içime taze

Ninova

bir korku sancısı saplıyordu. Kardeşlerim ve ben, garip arkadaş çevremiz, nasıl bir şeyin içine düşmüştük...

Midem çalkalandı.

Orada yazanların her biri olmuştuk biz.

Sersemleyerek okumaya devam ederken paniğin oluşturduğu sis yüzünden harfleri görmekte güçlük çektim.

Garderya Dördüncü Bölüğü üssünün yıkımıyla bağlantılı kişilere dair bilgiler derhâl üssün yeni atanmış askeri lideri Komutan Lukas Grey'e bildirilecektir.

Afişin hemen altında da yaklaşan Gardnerya Yul dansının reklamı vardı. Önümüzdeki hafta sonuydu.

Lukas'ın dönmek üzere olduğunu fark edince kalp atışlarım hızlandı. Beni dansa götürmek ve kargaşanın sorumlularını bulmak için gelecekti.

Midemdeki korku düğümleri iyice sıkılaştı.

Lukas Grey'i nasıl atlatacaktık?

Hepimiz birbirimizden kaçınıyorduk. Risk iyice artmıştı.

"Tierney'yi Profesör Kristian'a götür," dedi Yvan, gecenin ilerleyen bir vaktinde mutfakta yanımdan geçerken. Sesi sertti ve beni görmek sanki gözlerini yakıyormuş gibi bakışlarını kaçırmıştı. Diğer Keltlerin yanına gittiğinde de yüreğim burkulmuştu.

Benden öyle kaçıyordu ki kendini korumanın ötesinde bir şeydi bu. Hayır, daha fazlası olduğu kesindi. Yvan'la aramızda bir şeyler kırılmıştı ve ben nasıl düzelteceğimi bilmiyordum.

O gece ayaklarımı sürüyerek Kuzey Kulesi'ne giderken içimde hâlâ körelmiş bir korku vardı. Bana bir paket gelmişti ve Wynter onu bana verirken panik içindeydi.

Ninova

"Bir asker geldi," dedi kısık sesle. "Neredeyse onu görecekti." Gümüşi gözleri bizi dikkatle izleyen Marina'ya döndü, yüzüne korku sinmişti.

Paketi alıp arkasını çevirdiğimde endişem daha da arttı.

Lukas'tan başka bir hediyeydi. Bu seferki küçüktü ama. Önce kartı açtım.

Elloren,
Görünüşe bakılırsa en iyilerimiz bir ejderhayı kaybetmiş. Geldiğimde seni bulurum.

Lukas.

Wynter temkinli bir merakla izlerken küçük paketi açtım.

Kolye göndermişti. Gümüş zinciri alıp kolye ucunu sarkıttım; üst kat koridorunun yumuşak fener ışığında parıldayarak havada dans etti.

Bir ağaçtı. Beyaz ahşaba detaylıca oyulmuştu.

Kolye ucunu avucumun içine alıp derin, korku dolu bir nefes aldığımda görüş alanımı dolduran Kar Meşesi dalları zihnimi okşadı, kendi kollarıma ve bacaklarıma uzandı âdeta.

Beni olduğum yere sabitleyen bu ağaç sayesinde sakinleştim, nabız gibi atan bir zevk dalgası içimde yankılandı.

Ahşabı bırakıp sertçe nefes aldım.

"Dikkatli ol, Elloren Gardner," diye uyardı beni Wynter, Ariel'ın nilantyr yemişlerine bakarken yüzünde gördüğüme benzer bir bakışla kolye ucuna bakarak.

"Ne yaptığımı biliyorum," dedim huzursuzca.

Yapılması gereken doğru şey bu, dedim kendi kendime. *Lukas'la ters düşmemek ve her şey iyi, çok normalmiş gibi davranmak. Kolyeyi her gün takacağım ki geldiğinde üzerimde görsün.*

Ninova

Onun zinciri fark edişini, o piyanist parmaklarını boynumda gezdirip kolyeyi dışarı çıkarışını, ağaç şeklindeki kolye ucunu avucunun içine alırken bana gülümseyişini hayal edebiliyordum.

Onu düşününce utançtan yanaklarım ısındı ve kurduğum hayaller karşısında yerin dibine girdim.

Kolyenin zincirini boynumdan geçirip ağacı tuniğimin altına yerleştirdim ve Lukas'la ilgili düşünceleri zihnimden uzaklaştırmaya çalıştım.

Fakat küçük ağacın ahşabının tenimin üstünde sıcak, sarsıcı bir kalp gibi titreştiğini, nabız gibi attığını hissedebiliyordum.

Ninova

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

İki Yüz Elli Altı

Profesör Kristian'ın darmadağınık ofisinde Tierney'yle otur-duğum sırada buz gibi bir rüzgâr elmas camlı pencereleri titretiyordu.

Akşamın ilerleyen saatleriydi ve şakaklarımda zonklayan bir ağrı vardı, uyluğumdaki yara izi de sızlıyordu.

Bütün gün arkadaşlarımla her zamanki derslerimize gidip işlerimizi yaparken ve hepimiz dikkat çekmeden insanların arasına karışıp zararsız, çalışkan öğrencilermişiz gibi davranırken nefesimi tutmuş, tutuklanmayı beklemiştim ama neyse ki öyle bir şey olmamıştı.

Bununla beraber öğrencileri ve profesörleri sorgulayan Verpakya ve Gardnerya askerleri görmüştüm, gün boyu etraftaki asker sayısı artmıştı. Bu da keskin bir korkunun içimden eksik olmamasına yol açıyordu.

Bu iş artık bizi aşıyordu ve yardıma ihtiyacımız vardı.

Tierney ve ailesinin buradan bir an önce gitmeleri gerekiyordu.

Profesör Kristian masasının arkasında oturmuş, Tierney ve beni ciddi bir endişeyle süzüyordu. Gergin bir tavşan gibi

oturan Tierney öne eğilerek sandalyesini kavramıştı; parmak eklemleri bembeyazdı ve hiç kıpırdamıyordu.

"Sorun ne, Elloren?" diye sordu Profesör Kristian, gözleri Tierney ile benim aramda gidip gelirken.

Kalbim yerinden çıkacak gibi atsa da söyleyiverdim. "Yvan Guriel. O dedi ki... siz yardım edebilirmişsiniz–" derin bir nefes aldım "–kılık değiştirmiş bir Fae'e."

Kaşlarını kaldıran Profesör Kristian uzun bir süre sessiz kaldı, Tierney gibi donakalmıştı.

"Yvan Guriel'i tanıyor musun?" diye sordu sonunda.

Sorusu karşısında şaşırarak gözlerimi kırpıştırdım.

Biraz, diye düşündüm canım yanarak. *Beni neredeyse öpüyordu.* Başımla onayladım.

Profesör Kristian şaşkınlık ifade eden bir ses çıkarıp gözlerini kıstı. "İlginç. Yvan Gardneryalılardan nefret eder. Hem de çok."

Bunu duymak biraz canımı yakmıştı. Bu hissi bir kenara ittim.

"Ortak bir amacımız var," dedim doğrularak.

"O amacın kılık değiştirmiş Fae'i doğuya götürmek olduğunu tahmin ediyorum," dedi ciddiyetle. "Bunu mu demek istiyorsun?"

Tierney'yle bakıştık ve gözlerinde aniden beliren korku o ve ailesi için risklerin ne kadar büyük olduğunu hatırlamamı sağladı.

"Evet," dedim savunmacı bir tavırla. "Tam olarak bunu demek istiyorum."

Profesör Kristian derin bir nefes alıp başını aşağı yukarı salladı, ellerini kavuşturup düşünceli bir tavırla işaret parmaklarını birbirine vurdu. Gözlerini bana diktiğinde dudakları neşeyle yukarı kıvrıldı. "Direniş'le flört ediyoruz sanki, ha?"

Derin bir nefes verdim. "Korkarım onlarla doğruca yatağa girdim."

Ninova

Profesör'ün şaşkın bir kahkaha atmasıyla ben de kendimi tutamayıp küçük bir kahkaha koyverdim. Ağrıyan başıma biraz masaj yapıp tekrar ona baktım; çıktığım bu vahşi yola teslim olmuştum artık.

Gözleri hâlâ gülen Profesör Kristian arkasına yaslanıp neşeli bir kuşkuyla bana baktı. "Bu... pek de Gardneryalıların söyleyeceği türden bir şey olmadı sanki," dedi, hâlâ hafif hafif gülerek.

Boyun eğercesine iç çektim. "Her geçen gün kendimi daha az Gardneryalı hissediyorum."

Anlayışlı bir tavırla başını salladıktan sonra yüz ifadesi tuhaflaştı; sanki benim yüzümde bir şey görmüş, ona sıkıntı veren bir şey fark etmişti. Sertçe yutkunduktan sonra... gözleri doldu.

"Ne oldu?" diye sordum, ânında endişeye kapılarak.

"Bir şey yok," dedi başını iki yana sallayarak, sesi titremişti. Boğazını temizleyip öne eğildi ve masasında her zaman hazır duran çay takımından iki fincan alıp Tierney ile benim önümüze koydu. Bana odaklanan gözlerinde ham bir acı vardı. "Sen... sen bana birini hatırlattın da," dedi boğuk bir sesle. "Eskiden tanıdığım birini."

"Kimi?" diye sordum kafam karışarak. "Büyükannemi mi?"

"Hayır, başka birini," dedi esrarengiz bir tavırla, sonra da konuyu kapadı. "Önemli bir şey değil."

Başını tekrar iki yana sallayıp bize çay doldurdu, yükselen buharı izledim.

Fincana dolan çayın o tanıdık fıkırtısı, serin havadaki naneli buhar kokusu rahatlatıcıydı. Pencerenin oradaki güçlü cereyandan da bir soğukluk vuruyordu.

Profesör Kristan fincanlardan birini ona doğru iterken Tierney'ye baktı. "Kılık değiştirmiş Fae sen oluyorsun sanırım?"

Korkuya kapılan Tierney gözlerini kocaman açarak bana baktı, ben de başımı sallayarak onu cesaretlendirdim.

Ninova

"Sana yardım edebilirim," dedi Profesör Kristian ona, sesi alçak ve nazikti. "Doğru yere geldin. Korkmana hiç gerek yok."

Tierney uzun bir süre ona öylece baktı, sonra gözyaşlarına boğuldu. İnce omuzları sarsılıyor, bedeni eğilip iki büklüm oluyordu.

"Ah, canım. Sorun yok." Profesör Kristian kalkıp masasının üzerinden eğildi. Tierney'ye bir mendil uzatıp elini yavaşça onun koluna koydu.

Mendili alan Tierney'nin eli titriyordu.

"Nesin bakalım sen, canım?" diye sordu Profesör. "Ne tür bir Fae'sin?"

"Asrai," dedi Tierney boğuk sesiyle.

"Bu o kadar güzel bir şey ki," diye karşılık verdi Profesör, rahatlatıcı bir sesle. "Belki burada değil ama ailenle Noi topraklarına gittiğinde her şey çok güzel olacak."

Tierney başını kaldırıp ona baktığında daha da güçlü bir ağlama krizine tutuldu, başını sallayarak onaylarken yüzünde yoğun bir acı vardı. Küçücük, korkmuş ve çok genç görünüyordu.

"Biraz çay iç," dedi Profesör, Tierney'nin omzuna hafifçe vurarak.

"Teşekkür ederim," dedi Tierney güçlükle. Gözlerini sertçe silip titrek nefesini düzene soktu, sonra da kendisine uzatılan fincanı aldı ve Profesör Kristian tekrar masasına geçerken biraz çay içti.

Profesör dikkatini bana çevirdiğinde yüzündeki tuhaf neşe geri gelmişti. "Görünen o ki epey meşgulmüşsün, değil mi?"

"Boş durmayı sevmem," dedim kısaca.

"Hımm," dedi dost canlısı bir şüpheyle beni süzerken. "Ortadan kaybolan bir ejderha hakkında bilgin yoktur sanırım, Elloren?"

Nefesim boğazımda düğümleniverdi.

Ninova

Bu sefer Tierney'ye bakarak "Ya da nasıl olduysa sadece Gardnerya Dördüncü Bölüğü üssüne yağan tuhaf bir kar fırtınası hakkında?" dedi.

Tierney'nin gözleri fal taşı gibi açılırken çayı neredeyse boğazına kaçacaktı.

Profesör Kristian kayıtsız bir tavırla gözlüğünü eline alıp cebinden çıkardığı mendille onu silmeye koyuldu. "Siz ikiniz dün akşam yüzün üzerinde askeri ejderhanın Valgard'a uçup doğruca Ejderha Eğitmeni Büyücü Damion Bane'in yanına gittiğini duymuşsunuzdur."

Sertçe yutkundum. "Evet. Duydum... öyle bir şey. Bu çok... şaşırtıcı."

"Öyle mi dersin?" diye sordu tek kaşını kaldırarak. Tekrar gözlüğünü silmeye odaklandı. "Büyücü Bane'i şaşırttığı açık tabii. Ejderhaların çoğunun öldürülmesi, kalanların da zapt edilmesi için kendisine yedi tane Beşinci Seviye Büyücü'nün yardım etmesi gerekti. Büyücü Bane muhtemelen birkaç ay boyunca bir doktorun nezaretinde olacak. Duyduğum kadarıyla yüzünün yan tarafına ve yanağına epey kötü bir pençe darbesi almış."

Yüzümü ifadesiz tutmak için epey uğraş verdim.

"Gardneryalılar nadiren... bu tür utanç verici şeylerden bahsederler." Gözlüğünü tekrar takarken kıkır kıkır güldü. "Ama yüzden fazla ejderha... bunu örtbas etmek hiç de kolay sayılmaz, değil mi? Üstelik bu tam da Damion Bane'in Dördüncü Bölük üssü komutanlığına yükselmesinin görkemli kutlamaları sırasında oldu." Hafifçe dönerek başparmağıyla pencereyi işaret etti. "Tesadüfe bakın ki buradan çok uzakta da olmadı bu."

Biliyor. Biliyor. Kalp atışlarım hızlandı. *Profesör Kristian biliyorsa başka kimler biliyordur?*

O sırada kapı hafifçe tıklatıldı.

"Girin," dedi Profesör Kristian ilgisiz bir tavırla.

Rektör Yardımcısı Quillen odaya girdi.

İçimde yeni bir korku dalgası patlak verirken sandalyemde büzüldüm.

Tierney ve beni görmezden gelen Rektör Yardımcısı Quillen, kışlık paltosunu çıkarıp bizim pelerinlerimizin asılı olduğu yıpranmış, ahşap ayaklığa astı, sonra da Profesör Kristian'ın yanına oturdu. Eteğinin siyah ipeğini düzeltirken boynundaki gümüşi Erthia küresi sallanıyordu.

"Hava korkunç, Jules," dedi dana derisinden şık eldivenlerini çıkarırken.

"Kesinlikle," diye karşılık verdi Profesör Kristian. Birden bastıran dondurucu soğuktan yakınırlarken ikisi de ilginç bir şekilde bizim farkımızda değil gibiydiler.

Sonunda konuşmalarında bir kesinti oldu ve uzun bir sessizliğin ardından Rektör Yardımcısı gözlerini bize dikti.

Yeşil gözlerindeki delici bakışa gözlerimi kaçırmadan karşılık vermekte güçlük çektim.

Sanki orada olduğumuzu yeni hatırlamış gibi Profesör Kristian da bana baktı ve Rektör Yardımcısı'nı işaret etti. "Sanırım Rektör Yardımcısı Quillen'le tanışmıştınız."

Paniğe kapılarak Tierney'ye bir bakış attım. Gözlerini Gardneryalı Rektör Yardımcısı'na dikmişti ve korkusu tehlikeli biçimde belirgindi.

"Sakin ol, Büyücü Calix," dedi Rektör Yardımcısı Quillen ilgisizce. "Dost meclisindesin." Profesör Kristian'a döndü. "Savaş sırasında kaç Fae çocuk saklamıştık, Jules?"

"İki yüz elli altı," diye karşılık verdi Profesör Kristian hiç duraksamadan. "Zephyr hariç."

Başım dönmeye başladı. "Zephyr kim?" diye sordum.

"Evlatlık kızım, Büyücü Gardner," dedi Rektör Yardımcısı, lafı uzatmadan. "Slph Fae'i. Ve buradan çok uzakta. Noi topraklarında, erkek kardeşim Fain'le birlikte."

"Fain nasıl?" diye araya girdi Profesör Kristian, cana yakın bir edayla.

Ninova

"Doğu'nun tadını çıkarıyor," dedi aynı cana yakınlıkla. "Bu aralar çukur ejderhası bakıyor."

"Öylesine mi?" Profesör şaşırmış gibiydi.

Rektör Yardımcısı da muzipçe gülümsedi. "Hayır. Fain'i bilirsin. Onun arkadaşı onlar."

Profesör Kristian öksürür gibi güldü.

"Her neyse," diye devam etti Rektör Yardımcısı Quillen bana dönerek. "Zephyr orada son derece güvende. Şimdilik." Yüzünde düşünceli bir ifade belirirken Tierney'ye baktı ve başını iki yana salladı. "Ama saklanan çok daha fazla kişi var. Ve şimdi de–" derin bir iç çekti "–görünüşe göre hepinizi buradan götürmemiz gerekiyor." Tekrar başını iki yana salladı ve Tierney'ye bakarak dudaklarını büzdü. "Korkma, Büyücü Calix. Görünen o ki beklenmedik dostlarımız var." Profesör Kristian'a döndü. "Görünüşe bakılırsa birileri Elf çeliğinden ejderha kafeslerini kırmış. Bunu duymuş muydun?"

Profesör Kristian'ın dudağının kenarı seğirerek gülümsemeye dönüştü. "Belli ki Beşinci Seviye bir Büyücü'nün işi, Lucretia."

Rektör Yardımcısı gözlerini bana dikti. "Senin kardeşin Beşinci Seviye değil miydi, Büyücü Gardner?" İnandırıcı bir yalan bulmaya çalışarak ağzımı açtım ama cevabımı beklemedi. "Epey zor da bir büyü."

"Sanırım korunan bir askeri büyü," dedi Profesör Kristian öylece, ona bakarak.

"Bunu dediğin iyi oldu, Jules," dedi Rektör Yardımcısı, bakışlarını rahatsız edici biçimde üzerime dikmişti. "Çünkü askeri bir büyü kitabı da kayıpmış. Bir türlü bulamamışlar." Gözlerinde keskin bir bakış belirdi. "Bunlarla ilgili herhangi bir şey biliyor olabilir misin, Büyücü Gardner?"

Zar zor nefes alabiliyordum. Sırlarımız artık sır falan değildi.

Beyaz asa dışında, diye düşündüm biraz rahatlayarak.

Ninova

Profesör Kristian hafifçe güldü. "Hadi ama, Lucretia. Bu kızların söz konusu meselelerle hiç alakaları olmadığını biliyorsun."

"Ah, doğru," dedi. "Ne kadar da aptalım. Dün gece benim yanımdaydılar, Jules. Büyücü Gardner ve iki kardeşi."

"Neden peki, Lucretia?" diye sordu Profesör Kristian, neşeyle ayak uydurarak.

"Büyücü Gardner'ın Üniversite harcının ödenmeme meselesi vardı. Kardeşinin de Gardnerya Silah Loncası'na kabulü işi vardı." Bitkin bir tavırla başını iki yana salladı. "Bütün akşam ofisimdeydik."

"Yine geç saatlere kadar çalışıyorsun galiba, Lucretia?"

Rektör Yardımcısı gözlerini devirip dilini şaklattı. "Ah, hiç sorma."

"Neyse, rahatlatıcı oldu bu," dedi Profesör Kristian. "Özellikle de Gardneryalılar tüm Beşinci Seviye Büyücüleri dün gece nerede oldukları konusunda sorgularken. Büyücü Gardner'ın ve erkek kardeşlerinin yerinin belli olması iyi bir şey."

Dilim tutulmuş vaziyette öylece oturmuş, gözlerimi kırpıştırarak bakıyordum onlara.

Açık bir onaylamayla bana bakan Rektör Yardımcısı Quillen'in dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Direniş'e hoş geldin, Büyücü Gardner."

Ninova

TEŞEKKÜRLER

Bir romanın başarıyla tamamlanması için bir köy dolusu insan gerekir ve benimki okurlar, editörler ve yazarların olduğu çok yetenekli bir köy.

Öncelikle kocam Walter'a, yıllardır süren desteği, çocuk bakımı, okumaları, düzeltileri ve kitap-dulluğu için çok ama çok teşekkür ederim. Ve ağaçlara dair tüm o bilgiler için!

Nokta atışı ve gözü kara geri bildirimleri için kızım Willoughby'ye, müthiş düzeltileri ve fikirleri için kızım Schuyler'a, yazma alışkanlığıma katlandıkları ve "işlere" yardım ettikleri için kızlarım Alexandre ve Taylor'a teşekkür ederim.

Annemle babam Mary ve Noah Sexton'a heyecanları, fikirleri ve teşvikleri için teşekkür ederim.

Burlington Yazarlar Grubu'ndan Cam M. Sato, Kimberly Ann Hunt ve Denise Holmes'a (en sevdiğim yazarlardan ve yetenekli editörlerden üçü); muhteşem Diana Dexter'a (editör, okur ve yakın arkadaş); inanılmaz Eva Gumprecht'a (saygıdeğer yazar ve editör); Harlequin Teen'de bu proje üzerinde çalışan herkese; Liz Zundel'e (okur, editör ve cesur manevi destek kaynağı); Leslie Ward'a (geri bildirimleri ve bu proje başlangıç aşamasındayken verdiği teşvik için); kayınvalidem Gail Kamaras'a; görümcem Jessica Bowers'a (o olmadan bunların hiçbiri olmazdı); ilk okurlarımdan ikisi olan kardeşim Jim ve M. J. Bray'e; bir amatöre editörlüğünü nasıl geliştireceğini öğrettiği için Bronwyn Fryer'a (dâhi arkadaşım); Anne Loecher'a; Tanusri Prasanna'ya; muhteşem yazar ve editörler

Ninova

Dian Parker ile Kane Gilmour'a; Burlington Yazar Atölyesi'ne; Lorraine Bencivengo Ziff'e (muhteşem düzeltileri ve teşviki için); Susan Shreve'e; Crystal Zevon'a; Geof Hewitt ve çeşitli roman ve novellalarımı gerek kısmen gerek tamamen okuyup geri bildirim veren herkese teşekkür ederim. Çılgın yazarlık yeteneğini ve dehanı bana ödünç verdiğin için sana da teşekkür ederim Kum Torbası!

Teknik desteği ve muhteşem kişisel internet sitem www.laurieannforest.com için bilgisayar dâhisi Mike Marcotte'a çok teşekkür ederim. Ve teknik destek konusunda yardımcı olan diğer herkese.

Harlequin TEEN'in yayın yönetmeni Natashya Wilson'a bu seriye bir şans verdiği için teşekkür ederim; Harlequin TEEN'deki (gelmiş geçmiş en muhteşem ve eğlenceli yayınevi) herkesle çalışmak heyecan vericiydi. Lauren Smulski, sen bu proje için hayal edebileceğim en iyi (ve en zeki) editörsün; kitabı bambaşka bir seviyeye çıkardın. Bitmek bilmeyen sabrın ve inanılmaz düzeltilerin/fikirlerin için teşekkür ederim.

Her şeyden öte, *Karanlık Cadı Günlükleri*'ne yıllarca (ve bir sürü düzelti boyunca) inandığı için azimli temsilcim Carrie Hannigan'a (Hannigan, Salky, Gezler Ajansı) teşekkür etmek istiyorum. Daha cesaretlendirici veya yetenekli bir temsilci/okur/editör bulamazdım.

Kitap Kurdu

Ninova